ADRIANA NOXI ROTARU

PUNCT RO DEBUT

e-xilul
colecționarei de fluturi

ADENIUM

Adriana Noxi Rotaru

e-xilul colecționarei de fluturi

ADENIUM
2014

PUNCT RO
DEBUT

Editura Adenium
Aleea Copou nr. 3, 700460, Iași,
tel. 0232 277 998, fax 0232 277 988,
e-mail office@adenium.ro
www.adenium.ro

Redactor: Vasilica Turculeț
Copertă: Marius Asiminei
Tehnoredactor: Cornelia Păduraru
Foto copertă: Larissa Kulik/Shutterstock, Inc.

ISBN ePUB: 978-606-742-034-0
ISBN PDF: 978-606-742-035-7
ISBN Print: 978-606-742-012-8

elefant

Adriana Noxi Rotaru (n. 1975) a absolvit Colegiul Universitar de Institutori „Petre Andrei“ din Iași și este învățătoare la Școala Gimnazială Măgureni, județul Brăila. Romanul *e-xilul colecționarei de fluturi* este volumul câștigător al Concursului de Debut organizat de Editura Adenium în anul 2014 (secțiunea Proză).

e-xilul
colecționarei de fluturi

Celui care mi-a spus mereu: „Scrie o carte!“.
Celui care mi-a spus: „Nu ești genul care scrie cărți!“.
Și celui care mi-a spus: „Cine ești tu să te ascult?
Ai scris cumva vreo carte?“.

Totul e întâmplător… aveai dreptate, doamna mea…

…accidentul, regizorul vieții „plin de cruzime, compasiune și de un șarm încântător“, a făcut ca, în ziua aceea, clădirea MBC, altfel zumzăitoare ca un stup, să fie pustie după ce am pătruns dincolo de ușile din sticlă. Coridorul de la intrare este lung, încât de la un punct încolo devine obscur, deși pe o parte se deschide înspre stradă cu ferestre înalte până aproape de tavan; au însă o lumină rece, fosforescentă, care nu se propagă în întregul spațiu, ci rămâne concentrată numai în dreptul lor, așa cum sunt toate ferestrele care dau spre puncte cardinale unde soarele nu poposește niciodată. Din cauza întunericului ca un fum, mi-am dat seama greu că o femeie este cea care vine din capătul celălalt. Sâcâit de mișcarea zărită, dar necăpătând identitate, se apropie și mai mult până când ochii mei pot să focalizeze silueta clepsidră, cu talia neverosimil de subțire față de șoldurile generos arcuite, strânse într-un sarafan tăiat deasupra bustului, dezgolind umerii bronzați, strălucind, îndemnându-te să-i cuprinzi sau să-i atingi cu buzele ca să te convingi că sunt calzi, pentru că par făcuți din lemnul lustruit de un ebenist… toată pielea are nuanța intrigantă a brunetei pe care soarele o arămește, în loc s-o înnegrească… mersul, sacadat de sunetul tocurilor înalte, este mersul mândru,

nonșalant al unei femei sigure pe ea, ușor studiat, dar nu până la mersul profesionist al modelelor, ci adăugând destulă eleganță unui mers atât de leneș încât părea în anumite momente ușuratic… Cu o mișcare încetinită, calibrată la milimetru, cum numai felinele au în natură, pândită cu o încordare dureroasă de mine, fiindcă mă tem că va rata sursa următoare de lumină, privește spre dreapta de câte ori trece prin dreptul unei ferestre și luminarea bruscă a chipului îi descoperă arcul viguros al mandibulei, vizibil până la ureche din cauza părului tuns foarte scurt, nasul proeminent fără exagerare, dar și fără finețe, linia verticală, netețită a frunții. La ultima fereastră este destul de aproape de mine pentru ca mișcarea de întoarcere a capului să-mi dezvăluie sub lobul urechii stângi, oarecum camuflat, tatuajul fin al unui fluture cu aripi trapezoidale; spun în gând, așa, fără noimă, replica lui Redford – „Un fluture care bate din aripi în China poate provoca un taifun în Caraibe“. Deși mi-e teamă că mă va observa holbându-mă la ea, nu mă pot abține să nu privesc spectacolul triumfător al acestei femei, semeață înfruntare a lumii și sorții indusă de poziția înspre spate a umerilor și înspre sus a frunții… poartă gri-fier, neutru, croi perfect mulat, prelungit într-o parte, mai jos de genunchi, pentru a sparge monotonia și pentru a înlesni pășitul, cu un clin și o mică trenă ca un artificiu de limbaj; la încheietura mâinii stângi, o brățară masivă, o cătușă medievală din argint, accentuând subțirimea antebrațului; oasele lungi ale gambelor, desfășurate într-un arc dulce, aproape insesizabil, elansate de tocuri, subțiate și ele optic, îi dau ceva din alura exagerat de înaltă a ghepardului… Pe măsură ce se apropie și îi văd buza de jos plină, ochii puțin cam apropiați și ai căror iriși opaci, verde-închis, par făcuți doar să estompeze izbucnirile intermitente ale flăcărilor grele de smarald din spatele lor, o privire de băiat, directă,

penetrantă, mă panichez pentru că un val de căldură și energie ce seamănă imagistic cu unda de șoc a unei explozii nucleare interferează cu propria mea energie; parfumul tare, mirosul și căldura ei, ușorul fâșâit al hainelor, sunetul indescriptibil al ființei ei, acela care te trezește din somn când cineva intră în camera ta, deși nu provoacă niciun zgomot exterior, evidenta siguranță de sine, toate acestea sunt aspre, radiante, îmi iau oxigenul, mă copleșesc… și nu este doar reacție fizică, ci gândul că va trece pe lângă mine și n-o voi mai vedea nicicând, deși pare a fi un pol pozitiv pentru negativul din mine… atât de tare mă atrage, încât îmi dă o frustrare ca o golire bruscă a sângelui din inimă…

…dar eu învățasem să spun, să-mi spun în primul rând mie însumi *nu*… o poveste ce pare azi alienată din cauza tinereții noastre, atunci cronică, ridicolă pentru mine însumi acum când o privesc din exterior, ca un al treilea… Se spune că nu există act uman sincer care să nu fie ridicol, doar dragostea suprimă ridicolul între două ființe, dar numai pentru acele ființe și numai în timpul iubirii lor. O poveste plină de sevă ca o ramură de salcie tânără, o poveste mustind, amirosind chiar ca bălțile Dunării ce o plămădiseră pe ea în lume, o poveste ce azi ar fi stânjenitor de melodramatică dacă nu s-ar fi sfârșit amar ca orice dragoste la vârsta aceea, ar fi trebuit, am crezut eu, să mă învețe să spun *nu*…

Ieșisem zdrențuit din prima căsătorie în care nu găsisem nimic din ce am sperat și căutat, dar în care m-am abandonat captiv, fidel și aproape abstinent sexual timp de șapte ani. În starea asta am fost invitat odată la aniversarea unui prieten, la care am mers singur; venise acolo și o puștoaică de 16 ani, tot singură, și în timp ce perechile dansau, noi, desperecheați, stăteam la povești… Ce altceva o putea întreba un bărbat de 30 de ani pe o copilă de 16 decât despre școală? Mi-a spus că nu o

mai lasă părinții să continue școala și că o obligă să abandoneze după treapta I și să se angajeze; provenea dintr-o familie cu un tată despotic și alcoolic, o mamă cu personalitate anihilată și trei copii… La început nu am crezut povestea asta, mi se părea mai degrabă un teribilism adolescentin și am întrebat-o pe soră-sa, pe care o știam de mult, dacă într-adevăr așa stau lucrurile; mi-a confirmat și le-am propus să vorbesc eu cu părinții pentru a-i convinge să nu oprească un copil să învețe. Am reușit destul de ușor, oferindu-le o sumă de bani lunar, dar ea abandonase învățătura încă din iarnă, de când știa că nu mai contează rezultatul la examenul de treaptă. I-am spus atunci să învețe singură la română și că voi face eu meditații cu ea la matematică; mergeam la ea acasă, într-un infern cu doi părinți incontrolabili și doi frați și făceam de câteva ori pe săptămână meditații. Într-o joi, trebuia să merg la ea, dar a trebuit să plec într-o delegație la Năvodari; am sunat-o să o previn și mi-a cerut să o iau cu mine… acela a fost momentul în care eu am simțit prezența șarpelui… așa am făcut… Seara am mers în Mamaia, am luat o cameră la un hotel, iar după masă și plimbare am mers să ne culcăm, fiecare în patul lui, distanțate la un metru; după câteva minute, m-a întrebat dacă o las să vină în patul meu și am răspuns că nu. Am mai stat de vorbă puțin și eu am adormit, culcat pe spate, cu mâinile întinse și puțin depărtate de corp. Când a văzut că dorm, s-a dezbrăcat complet și s-a așezat cu un sân în palma mea, așteptând să mă trezesc… m-am trezit după șapte ani de frustrări și neîmpliniri cu o adolescentă goală, de o frumusețe paradiziacă, în brațele mele… mi-a intrat instantaneu și în gânduri, dar m-am opus, conștient și de fragilitatea vârstei ei și de puținătatea pe care o aveam eu de oferit… Divorțul era în derulare și nu voiam să ofer o motivație falsă prietenilor mei care n-ar fi avut curajul să pătrundă în spatele aparențelor. Pe de altă parte, mi-a fost milă

să o izgonesc din nou în patul ei și i-am rezistat asediului câteva ore, limitându-mă la sărutări și mângâieri, în ciuda unei excitații sexuale paroxistice. După câteva ore însă am penetrat-o, iar ea a țipat atât de tare, încât am crezut că va veni tot hotelul să vadă dacă am omorât-o… era virgină… firesc, de altfel, pentru vârsta ei, dar total nefiresc pentru instinctele de femeie aproape desăvârșite… Au urmat câteva ore de dragoste nebună dezlănțuită, în care lacrimile din ochi izvorâte din durerea fizică a dezvirginării contrastau cu o fericire atât de vizibilă pe fața și în întreaga ei ființă, încât nimic nu ne-a putut opri până la epuizarea fizică… A început apoi o poveste de nedescris în care realitatea pe care o trăiam depășea cu mult tot ceea ce îndrăznisem până atunci să visez. Și-a trăit foarte intens sărbătoarea trecerii din starea de copilă direct în cea de femeie; aveam să înțeleg curând că deliberat și-a abandonat adolescența în acest salt. Momentele trăite împreună în lunile care au urmat sunt de nedescris, trăiam o nebunie de o frumusețe și incandescență de neimaginat. A luat cu brio examenul, a devenit o elevă bună, dar și-a redus viața la noi doi… de la școală venea direct acasă în acel infern despre care am povestit și nu pleca nicăieri dacă nu puteam să ieșim împreună; în zadar încercam să o conving să meargă în excursii cu colegii, la petreceri sau plimbări prin parc, trăia exclusiv prin mine, izolată total de lumea înconjurătoare. Am început să înțeleg că, în ciuda faptului că aveam mai mult decât visasem vreodată – o fată de frumusețea răvășitoare a celor 16 ani, de o fantezie și imaginație fără margini în erotism și sexualitate (o numeam MyMaitrey, deși fusesem și eu unul dintre criticii personajului lui Eliade), dedicată total relației cu mine ca unei religii neînțelese –, a continua să fim împreună însemna de fapt să-i fur anii adolescenței cu toate experiențele fascinante pe care mi le aminteam din propria mea

adolescență, o privam cu bună știință de o etapă din viață pe care eu mi-o aminteam ca esențială în formarea mea și la care ea renunțase transformându-se într-o femeie care așteaptă ore sau zile în șir să îi apară bărbatul, ca și cum lumea s-ar fi redus doar la atât… am încercat cu disperare să șterg acest cerc pe care ea îl strângea în jurul ei… Pe la începutul lui decembrie, începeau pregătirile de Revelion. Prin tradiție, făceam Revelionul împreună cu câteva persoane care îmi sunt prieteni și acum; i-am spus că nu o pot lua cu mine pentru că divorțul este în toi și când mă vor vedea cu o puștoaică atât de frumoasă, de numai 16 ani, toți vor crede că de fapt asta este cauza divorțului; a acceptat foarte senină o astfel de realitate și când a refuzat să meargă oriunde altundeva, am început să am coșmarul unui Revelion petrecut acasă, în familia care nu-i oferea nici măcar un spațiu de refugiu și intimitate. Atunci am înțeles că fericirea mea se ridica imoral și egoist pe o dramă pe care o provocasem și la care asistam fără să pot face ceva și am hotărât să ne despărțim… În nopțile de insomnie, îmi dădeam seama că nici măcar absorbit, atras de ea ca înspre un soi de Caribda al simțurilor nu apucasem să o cunosc profund, întâi interzicându-mi să mă gândesc la ea altfel decât la o discipolă, apoi dus de un val prea vijelios ca să mă mai preocupe mica ei ființă interioară, care la 16 ani nici nu avea încă nucleu… nu cristalizase încă… ea iubea cu mare generozitate, eu, cu mare egoism… În cele din urmă, m-am trezit și am încercat să îi explic cum văd lucrurile și ce sacrificii face de dragul meu, cât de mult ar putea să cântărească în viața ei de adult faptul că nu și-a trăit adolescența. Nu a acceptat ideea, dar nici nu a avut ce face în fața hotărârii mele de a o reda vârstei… am suferit amândoi adânc și îndelung…

…o vreme întrebam mereu ce face și nu m-am liniștit decât atunci când mi s-a spus că are un prieten, iese la petreceri și

prin lume. Apoi, când ne-am reîntâlnit, mi-a spus că am avut dreptate și că-mi mulțumește pentru că am avut puterea să spun *nu* când fiecare celulă din corpurile și mintea noastră striga *da* în neștire… A dispărut încet, complet, din calea mea, s-a stins „în depărtări albastre“ ca o mică stea…

…de atunci știu eu să spun *nu* când gândurile mele mă îndeamnă să spun *da*…

…am astăzi convingerea că a fost iubirea mea dar divin… și mai știu, am aflat mult mai târziu, că, în ciuda mulțumirilor, ea n-a învățat niciodată să spună *nu*; din această cauză am rămas multă vreme cu groaza de a fi deturnat, fără drept, un destin, de dragul unui principiu și a unor aspirații ce-mi par mie însumi cel mai adesea deșarte… Când sunt singur cu mine însumi nu am îndoieli fiindcă mi-am impus să nu mă îndoiesc niciodată de hotărâri deja duse la capăt, ci mă trezesc mușcat de mici întrebări care seamănă cu peștișorii Garra rufa… Ce-ar fi fost dacă? Altfel de ce am considerat apoi orice sfârșit de iubire o penitență pe care am făcut-o iubirii ei?…

…ea însă s-a dovedit a fi alcătuită din alte substanțe decât mine, efervescente, pline de vitalitate, demonstrând strania lege a memoriei materiei… ca vinul spumant aparent cumințit, dar provocând, în vechile cave, prăbușirea zidurilor de sticle în care era îmbuteliat, când se pășea apăsat pe lângă ele…

— sărut-mâna!

— zi bună și ție!

— o curiozitate, te rog… de ce ai ales să-mi răspunzi mie, dintre toți?… pot bănui că primești zeci de mesaje și propuneri pe internet…

— ai timp de-o istorioară?

— sigur… de la tine, și de întreaga istorie a omenirii, dacă asta te ține lângă mine…

— un prieten marinar mi-a vorbit despre locul acela incredibil de la Amsterdam unde există un bulevard cu vitrine de o parte și de alta în care sunt expuse femei, prostituate; unele superbe, altele supraponderale, unele copile, altele la a doua tinerețe, unele pozează, altele tricotează… Cred că ai înțeles asocierea pe care o fac cu strada asta virtuală pe care te plimbi tu acum… Nu mi-e frică, crede-mă, de ideea de „expoziție cu vânzare“, ea e oricum în mintea tuturor bărbaților care se plimbă pe aici și admiră câte o vitrină, dar îi apreciez în mod deosebit pe cei care au curajul să spună „sărut-mâna“, nu „sal“… orice ți-ar oferi o femeie, o privire, un zâmbet dintr-o fotografie, un moment în care plăcerea face să vezi mii de stele sau viața ei întreagă, merită să-i spui „sărut-mâna“. Îmi plac cei care nu-și iau măsura de siguranță a unui sec, impersonal, aproape nepoliticos, dar mai ales prudent „salut“ (pe care-l spun și tovarășilor de la bloc), chiar și înainte de a cunoaște femeia din spatele profilului… bărbaților nu le stă bine prudența când abordează o femeie… așa aleg, dacă-mi permiți expresia, în primă instanță… pur și simplu… să știi că se potrivește mai bine decât s-ar crede termenul ăsta juridic… mai sunt și alte filtre…

…pe tine, însă, nu te-am ales, dar… te mai aștept pe la vitrina mea… când vei avea timp să fii și al meu…

— ce te faci dacă sunt așa cum m-am descris în profil? cât de „al tău“ aș putea fi?

— ai timp? vrei? poți? să ne mișcăm încet… îmi place încet și profund… în orice…

— n-am timp, dar îmi fac dacă vreau, nu am dubii, și, în mod categoric, pot… și mie îmi place încet și profund, uneori chiar într-o imobilitate totală, concentrați până la paroxism asupra furtunilor interioare ale simțurilor…

…dacă ești cum te-ai descris în profil?… dincolo de faptul că

am foarte puține criterii fizice de selecție a celor care vor fi ai mei? Nu poți fi „mic și gras“, cum scrii în prezentare, dacă ai 1,83 m și 83 kg… aici te alinți… eventual „burta și mustața“ declarate nu pot decât să adauge personalitate (ca și nasul meu)… „lanț de aur peste tricoul roșu cu dragon“? Fie nu există, fie există în „spirit de frondă“… Restul descrierii? Da, mă îngrijorează… „detașarea suverană până la iubirea necondiționată“ cu iz de filosofie asiatică pe care ți-o atribui m-ar îndepărta dacă n-ar fi gestul de a săruta toate femeile ce-ți vizitează profilul în adâncitura de deasupra claviculei care să-mi dovedească mie că, deși îți dorești gradul ăsta de detașare de Buddha Sakyamuni, nu ai reușit încă să-l capeți și nici nu-l vei căpăta dacă de femei depinde și de claviculele lor… îmi rămâne și mie ceva… adâncitura de deasupra claviculei tale pentru sărut și pentru afundat fața când lumea se prăbușește și mie nu-mi pasă. „Nu pot fi iubit“, spui tu? Hm! Nici eu, din cu totul alte motive. Tocmai de aceea amândoi putem iubi toți imposibilii de iubit din lume… toți să vină la noi… dar eu mai sunt și o viscerală, domnul meu… *gourmet* în ale spiritului, *gourmand* în ale trupului… Ființa mea fizică este rafinată de spirit și invers, spiritul meu păstrează acel *basic* ca și cum ai descoperi între notele celui mai scump parfum mirosul pământului. Nu numai că te gândesc, dar te și respir, nu numai că te gust, dar te și gândesc; ce-mi pasă mie deci de detașarea ta suverană? Sunt o carteziană, dar senzorialitatea și senzualitatea sunt coordonatele mele carteziene… Nu vreau detașare suverană, deși știu că voi ajunge și eu la ea, gust din toate și nu mă învăț minte niciodată să contabilizez dezamăgirile… Le împletesc cu povești de viață? Oare asta fac? Recunoști drumul, l-ai făcut și tu… În plus, te și cunosc, oarecum… Și? Ce te faci dacă sunt așa cum m-am descris? Cât de al meu mai poți fi?

…voi reveni pentru a-ți răspunde pe măsura incitării pe care ai stârnit-o, acum mă grăbesc către Paris să-mi mai adjudec un premiu pe care l-am primit zilele acestea; pot fi mai al tău decât îți închipui, deși nu mă îndoiesc de forța imaginației tale și dacă vrei să știi cine-i străinul detașat, dar nu lipsit de capacitatea de a rezona până la sublim la provocările vieții, intră pe Google și caută-mă…

…am căutat, am citit… REVERENȚĂ, DOMNUL MEU…

…posesivul de la sfârșit are o rezonanță infinit mai mare decât majusculele și tot restul mesajului… ce să-ți aduc de la Paris?

…bună seara, domnul meu, permite-mi posesivul în continuare, ești deja mai al meu decât bănuiești… dar simt nevoia să mă devirtualizez puțin. Înainte de orice, trebuie să repet că nu-ți sunt necunoscută, deși este ceva timp de când ne-am pierdut din vedere, destul cât acest timp să aibă efectul cernelii sepiei… Uite, îți propun un mic joc: eu îți spun în ce m-am transformat, să vedem dacă recunoști matrița, un fel de, iartă-mi frivolitatea, poker pe dezbrăcate… *is you in or is you out?* Ce mă face pe mine să fiu o femeie normală? Așa, după metoda dicteului automat… Am o profesie, învățătoare, locuiesc în clanul originar, cu părinții, bunica, ocazional frații și cumnata, îmi plac vinul roșu, ciocolata amăruie și pepenii galbeni mai mult decât toate celelalte, culorile tari, neamestecate, din gama caldă a curcubeului, hainele elegante și original combinate, înot bine, prefer vocile grave, răgușite ca ale Patriciei Kaas și Vaya con Dios, ador vara și numai vara, iubesc felinele, caii, macii, lalelele; am o adevărată fascinație pentru sticlă și tot ce poate ea să ivească de la bijuterii la vitralii de catedrale, am nopți și zile bune și proaste… vei ști asta fiindcă nu înțeleg să le maschez prin sobrietate autoimpusă sau

zâmbete false, miros a Chanel 5, sunt Capricorn, cerebrală, serioasă, fidelă și greu de aprins, dar odată aprinsă ard alimentându-mi singură flacăra, așa că se compensează, prefer cărțile ecranizărilor cinematografice, iubesc de-a dreptul pe Tolstoi și proza lui Jane Austin, dar mai ales pe femeia de excepție care a fost ea, proză pe care o asociez întregii literaturi britanice, cu toată populația de nobili scăpătați, dar atât de decenți, domnițe fine și sclipitoare la minte, lorzi întunecați și clocotitori și neapărat prelații cei mai senini...

...ce mă face o femeie nu obișnuită? De șase ani sunt directorul școlii și voi fi cel puțin până în toamnă, acum locuiesc în Insula Mare a Brăilei, unde m-am născut, în cea mai sudică și izolată localitate, în mod asumat, nu impus, detest rozul, și culoarea, și metafora, vorbesc cursiv limba franceză, port bijuterii masive, nu mă plictisesc niciodată și prefer abordările originale în orice, de la acest text la sursele neconvenționale de energie, de la ținutele scoase din anonimat prin detalii la metodele activ-participative de predare...

Iubesc bărbații care spun în față ce au de spus chiar dacă taie ca stiletul, drept atribuit lor de către femei, care trebuie să fie mai diplomate, asumat, dar atât de rar exercitat, și pe cei conștient neînfricați pentru că în fața lor pot fi și fragilă nu numai *strong* (n-ar profita niciodată)... Nu-mi plac deloc situațiile surpriză... și nici spanacul. Flirtez uneori, alteori doar sfidez flirtând, nu mă deranjează gelozia unui bărbat, e semn că își ia drepturi asupra ta... când un bărbat își ia drepturi asupra unei femei, ea este mai liberă decât oricând... oricât de Pierre Choderlos de Laclos ar suna. Sunt, repet, și o viscerală, deși asta poate părea imposibil pentru o cerebrală și uneori, în societate, din cauza izolării insulei ăsteia, cam sălbatică, sălbăticia marsupialelor australiene, candoare, neevoluție, izolare...

Ce caut? Cu ardoare, bărbatul care să fie sincer de la capăt și până la capăt, unul franc, care să mă scutească de nuanțe și insinuări, care să-mi ceară ce are de cerut, nu să mă lase să bănuiesc sau să deduc, fiindcă simțul decriptării dublelor sensuri, al înțelesurilor subliminale îmi este aproape atrofiat... care să-mi spună când vrea să fie lăsat în pace și când s-a săturat de mine în lenjeria din dantelă, stârnită, devorându-l și mă vrea cuibărită în brațele lui potolită și caldă... care să știe că într-o iubire adevărată nu există orgolii de frânt, care să aibă timp de consumat cu mine, să nu mă grăbească, să mă lase să adulmec până am confortul și curajul să mă apropii (așa fac sălbăticiunile, nu?), un bărbat care să-mi facă față, cu care să port lungi discuții despre ultimul roman citit sau despre politica economică a Chinei comuniste, un bărbat care să fie dispus să înțeleagă că „cele două cuvinte“ spuse, trimise în fiecare zi unei femei, pot face mai mult decât orice altceva. Unul la umbra căruia să cresc...

...cam asta am de spus acum. Vei deduce singur mult mai multe și desigur vei sesiza și ușoarele autoironii. Iartă sacadarea de declamație în latină a discursului meu. M-am simțit provocată și am scris dintr-o suflare; n-o să-ți cer să-mi aduci nimic de la Paris pentru că aș ieși din ritmul încet și profund... ceva ales de tine pentru mine arde etape și devine prea intens pentru acest moment...

...și încă ceva, trebuie să încetăm să ne mai întâlnim așa... în curând, mă vor expulza de pe acest site din cauza mesajelor interminabile... te îmbrățișez...

...bună dimineața, doamna mea... față de tine îmi place cum sună „doamna mea“, chiar dacă am rămas cumva atașat și de apelativul „fată dragă“, după ce am citit *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*... nu știu pe care să-l păstrez

pentru tine. Mesajul tău însă mă stimulează să intru și eu mai adânc în ceea ce sunt și nu se vede în imaginea publică... în esență, sunt același țăran, ascuns vremelnic sub masca de inventator, dar rămas mereu un țăran în fibra și filosofia mea de viață. Am devenit foarte bogat, având mulți copii și o experiență de viață consistentă, acumulată trăind intens mai toate întâmplările, poveștile și provocările pe care viața le poate scoate în calea cuiva, atât de intens încât uneori resimt o nostalgie ciudată că nu mai sunt pe lume atâtea nopți pentru câte povești am adunat eu, trăindu-le...

Mai nou, după cum ai citit prin presă, joc rolul principal într-o lungă și încă în desfășurare aventură profesională în zona ingineriei cibernetice, deși pot arăta oricui o licență în cu totul alt domeniu. Sunt preocupat profund de destinele oamenilor cu care lucrez, la fel de preocupat de performanță și „perfecțiune“ în limita umană și aplicate la profesie...

M-am vindecat definitiv și iremediabil de idealismul vecin cu prostia, pe care îl consideram de mult ca fiind filosofia mea de viață, fără să știu că mă împinge într-o prăpastie. Am devenit între timp iubitor de apă, pământ și soare, oameni, flori, vânt, animale, zăpadă, munte, cer, șoaptă, culoare, privire, muzică, mângâiere, somn, extaz, durere, iarbă, singurătate, loialitate, comunicare, spirit, volum, visare, fantezie, mișcare, sublim, cuvânt, atingere, mai pe scurt, de magia existenței. Defecte? Încrederea oarbă în oameni, cărora le acord cecuri în alb și aștept să văd dacă se prind că un cec este perisabil în timp și că încrederea trebuie crescută, construită, și nu consumată prin debitarea cecului, speranța împotriva oricărei logici că lumea este mai bună decât este, ignoranța în multe domenii de-a dreptul fascinante, incapacitatea de a trăi fără a mânca, defect amplificat cumva de încercarea unora de a considera „arta culinară“ o formă de cultură, când de fapt este o acoperire

morală a unei necesități instinctuale, nici măcar la fel de incitantă precum celălalt instinct primar, cel sexual… în ciuda acestei viziuni, știu să fac un borș pescăresc de-ți lingi degetele… mai am încă multe alte defecte, printre care…

…incapacitatea de a înțelege de ce oamenii pretind că este un sport deprinderea barbară de a folosi avansul tehnologic și protecția prin distanță pentru a ucide animale, fără a le acorda nicio șansă, în acțiunea numită vânătoare.

…un alt defect? Nu te-am recunoscut, mărturisesc; mi-e greu să cred că știam așa o femeie și nu o recunosc…

Dar am și o calitate, începe să-mi fie un dor nefiresc de intens de tine, de vreme ce caut mesajele tale cu dependența unui narcoman care își caută doza zilnică de tine… Așa că nu-ți face probleme despre lungimea mesajelor tale! Atâta timp cât niciun cuvânt nu este în plus și fiecare cuvânt este purtător de emoție, chiar stări, le primesc cu o bucurie pe care nu ai s-o înțelegi decât atunci când ai s-o vezi în privirea mea… Până și autoizolarea ta în Insula Mare a Brăilei și dedicarea unei profesii de înaltă noblețe mă fac să pun un genunchi jos în fața ta, dar și să te sărut și să te îmbrățișez cu pasiune și abandonare…

…doamna mea, mă întreb dacă am semănat atâtea dileme încât am blocat răspunsul tău…

…sunt Nox… doar că acum am aproape 26 de ani. Și totul, absolut totul în ce mă privește, absolut tot ce știai tu despre mine s-a schimbat, și tot ce nu mai știam eu despre tine… ca și cum ne reîntâlnim, te redescopăr și mă dezvălui într-o lume nouă, sub lumina alb-lăptoasă a unei alte stele decât de mult stinsul soare, picând de sus pe creștetele noastre și peste pleoapele grele, fildeșii de un lung somn. Te-am uitat, cu toate că te-am iubit, dar la 16 ani avem o capacitate uimitoare de a

uita, ne regenerăm celulele sufletești exact cum bebelușii salvați dintr-un incendiu la maternitatea Giulești și-au regenerat epiderma fără a păstra, de obicei hidoasele, urme de arsuri, și apoi timpul face atât de ridicole unele adevăruri… unele sunt ridicole și devin adevăruri peste timp, cum spune Mircea Eliade, altele sunt adevăruri și devin ridicole…

…singurătatea, rece ca o gheață carbonică, ce m-a învelit în ultimii ani mi-a purificat amintirile, cum îndepărtezi bruiajul de pe o bandă audio pentru a redobândi limpezimea unei voci… amintirile și-au redobândit acuitatea, așa mi-am dat seama că mai era ceva ce mi-a scăpat…

Aveam, am încă îndoieli dacă e bine să… nici nu știu ce fac aici, exorcizez singurătatea expunând-o în piața publică. Căutându-te pe tine, încerc să-mi recuperez mai mult decât amintirile, reluând tot… Am făcut o imensă greșeală, am trăit numai din punctul meu de vedere, ca o paralitică ce privește de la o fereastră. Bucuria de a trăi a fost astfel lipsită de acea tresărire spasmodică aproape dureroasă a miocardului ce apare când o împărtășești cu cineva, a fost diluată până la volumul alcoolic al serului fiziologic…

Am ieșit de pe insulă ca evadând dintr-o *upside down wonderland*, unde totul corespunde tenebrelor mele interioare și nimic nu se potrivește cu restul lumii, cu ceilalți, am trăit clipa și am fugit înapoi, fără să privesc înainte; nimeni nu se mai întoarce în țara minunilor personale după ce a părăsit-o. Eu m-am întors de fiecare dată, așa că viața mea seamănă acum cu o colecție de fluturi albaștri printre care m-am exilat… chiar și tu, primul fluture, Absolem… eu, singurul rămas în plasă…

…da, n-are nume ce vreau să fac aici, să duc toate poveștile până la capăt, spunându-ți-le ție și trăind în același timp până la capăt povestea ta și-a mea. N-aș vrea să cred că se numește recuperarea propriei vieți, pentru că asta ar însemna că am

pierdut-o, prefer să cred că povestesc cele 1001 de povești preț pentru viața mea, exilată fiind în chiar viața mea, sperând că cine știe spune 1001 de povești nu a trăit degeaba…

…dacă detest ceva, este concepția de dincolo de cuvintele „nimic nu este întâmplător în lumea asta“, pe care n-o poate dovedi sau combate nimeni… Ai observat? Tot ce facem poate în același timp și susține, și contrazice această concepție. Eu cred că trăim la întâmplare, cu Dumnezeu veghindu-ne pe noi la modul protectiv, nu și destinele noastre. El începe totul, *ecce homo, ecce via*, dar apoi suntem singuri cu câte un milion de alegeri ce trec în același timp pe lângă noi, stârnite de cei cu traseele cărora ne intersectăm, cum trecerea cometei antrenează pulberea stelară în trena ei, pentru că altfel n-ar exista destine serbede, ca al meu… voi spune și voi susține asta până la sfârșit, reîntâlnirea cu tine aici nu demonstrează nici ea nimic, și totuși primul lucru care mi-a venit în minte în ziua când m-ai salutat, descoperindu-ți profilul pe internet, a fost *nimic nu este întâmplător*, de aceea lunga și descumpănita mea tăcere…

…peste putință!!!… întâlnește-te cu mine on-line diseară!!!

— am ajuns și eu. ești pe aici, pe aceste alei virtuale?

— da, bine ai venit pe la mine

— și tu bine ai venit în fereastra mea și oarecum în brațele mele. facem câțiva pași împreună?

— te-aș întreba cum să-ți spun, cum să-ți spun acum, înainte de orice… fiindcă „iubitule“ nu mai pot…

— cum vrei, dar dacă ar fi să aleg eu, îmi place să fiu chemat cu numele de familie convertit în nume mic. pe de altă parte, știu că numele este până la urmă o identitate convențională… nu pun prea mare preț pe nume.

— nu-i adevărat…

— sau te derutează pseudonimul meu de aici?

— și asta… am senzația acută că vorbesc unui străin

dar te și contrazic, nu pentru prima dată de când te cunosc…

— accept ideea că nu putem avea aceeași viziune asupra lumii și chiar începe să mă incite redescoperirea paralelismelor și intersecțiilor dintre noi cu atât mai mult cu cât acum ele sunt mai bine definite…

— spune-mi, mai cunoști pe cineva cu prenumele Nox?

— nu… dar nici ție nu îți place Nox?

— nu îmi plac asocierile pe care le fac unii cu noxele, dar port cu oarecare orgoliu nuanța de unicitate pe care mi-o acordă… de la primul contact cu cineva devin unică… sună vanitos?

— știu sigur că ai un arsenal întreg de mijloace prin care să-ți afirmi unicitatea. cel al numelui devine unul destul de firav în comparație cu celelalte, eu pot depune mărturie…

știi că mi-a fost dor de tine?…

trebuie să ies din nou, mai am o vizită, și revin în jumătate de oră…

te mai găsesc aici?

— ai vreo zi în care să poți sta la vorbe cu mine fără să ne întrerupă cineva? sau vreo noapte?

— da, când voi veni la tine și ne vom rătăci undeva în Insula Mare a Brăilei sau oriunde pe acest pământ…

ești aproape de Dunăre? dacă vin cu o barcă am de unde să te iau?

— stau la 300 m de Dunăre, dar nu știu dacă ai putea acosta pe aici… brațul ăsta nu e navigabil. depinde de barcă…

— cum se cheamă satul tău? descrie-mi împrejurimile casei în care stai, vreau să intru pe Google Earth să-ți văd universul…

e cam mare barca, calcă peste un metru…

revin în jumătate de oră, poate îmi răspunzi la mesaj între timp…

— am revenit, sunt numai al tău

— ai grijă ce spui, s-ar putea să te cred… glumesc, mă alint uneori

— și eu o fac câteodată…

mergi cu mine la Iași săptămâna viitoare? trec și te iau de la Brăila și mergem la Iași

— mai ești pe aici?

— da, sunt

— nu te vedeam!

— dar nu-mi place că trebuie să te refuz

— dacă trebuie, e de înțeles…

aș fi supraviețuit și unui „nu vreau“

— sunt convinsă

— te împart cu cineva sau răspunzi greu pentru că vrei să cântărești fiecare replică?

— niciodată n-am știut cum să fac față la doi deodată, în nicio situație… cântăresc, e unul dintre defectele mele

— știi, mă descopăr ușor stângace… știi tu de ce?

— nu, dar odată am să-ți povestesc cum am ieșit eu din încurcătură cu două deodată… dar cu unul te descurci?

— dacă găsește fermecătoare stângăciile mele, da

— deocamdată, descopăr cochetăria de a vorbi despre ipotetice stângăcii, dar știu că ai dreptul și la astfel de cochetării în spatele cărora ai o conștiință a propriei valori care mă fascinează…

— nuuu, nu cochetez acum…

mă refeream la faptul că m-am exprimat stângaci mai sus. puteai înțelege că da, mai sunt și cu altcineva pe mess…

— totul îmi place la tine, atitudinea, profilul intelectual și filosofic, senzualitatea, frumusețea exotică, libertatea

spiritului… sunt uimit ce fluture a ieșit din cocon, te redescopăr… aș fi putut jura că oamenii nu se transformă așa, dar de fapt tu nu te-ai transformat în ceea ce ești, ci ai evoluat. abia aștept să găsesc și măcar un defect, atât cât să nu-mi zdruncin convingerile despre perfecțiune. ia să vedem… fumezi?

— întotdeauna ai știut să spui cuvinte frumoase… da, acum da

— uite, am descoperit unul… în noaptea în care vom fi, nici măcar nu pot spune prima dată, dar nici iar… împreună…

poți să te abții?

— de dragul ochilor frumoși pot să uit că fumez

— atunci am să-l aduc cu mine pe Brad Pitt

— la el îmi plac altele, mai mult decât ochii

— ai cui ochi îți plac?

— așa, la modul ideal, îmi plac ochii verzi ai orientalilor, dar nu ochii, ci privirea cuiva mă fascinează, un anume fel de a privi…

— ești?

nu te mai simt…

— am descoperit la un moment dat un mare secret și anume că un bărbat și o femeie fac pentru prima dată dragoste nu atunci când el o penetrează, ci atunci când ei se țin într-un anume fel de mâini și se privesc într-un anume fel în ochi…

încep să-mi cântăresc și eu cuvintele…

— da, sunt de acord… deși nu m-am gândit niciodată până acum

— și eu am descoperit asta târziu

— am trăit momente mai intense decât penetrarea, un soi de orgasm semifizic, semipsihic și de atunci le provoc mereu

— sunt aici

— mă bucur că ești… dă-mi e-mailul să-ți expediez câteva

fotografii…

— aștept să te reloghezi

— sunt iar cu tine

— despre ce vrei să vorbim azi?…

ți-aș pune un milion de întrebări, parcă te cunosc și parcă nu te cunosc deloc… povestește-mi de satul tău, descrie-mi împrejurimile casei, harta după care să te găsesc

— îți propuneam mai sus să-mi dai adresa de e-mail, să-ți trimit câteva fotografii… dacă n-ar fi netul meu așa capricios, aș crede că nu vrei

— e simplu, ID-ul plus@yahoo.com

— sau trimite-mi-le aici

— nu voi reuși, am viteza mică, ne vom face doar nervi

— OK, am deschis Google Earth… cum se cheamă satul tău?

— Măgureni

— în sudul insulei?

— da, la granița dintre județele Brăila, Constanța și Ialomița

— unde se desparte Dunărea de braț?

— da

— spune-mi în ce careu de case stai

— păi pot?… de unde știu eu ce perspectivă ai tu?

— satul se întinde mai mult pe direcția E-V și are doar 3 străzi lungi și câteva mai scurte pe E-V și 8 străzi pe direcția N-S

— iar te-am pierdut?

— zărești digul?

— da, văd digul și drumul care vine de sus și face o curbă largă spre est. cred că drumul este chiar pe dig

— eu locuiesc pe a doua uliță de la dig, dintre cele trei mai lungi

sunt aproape vecină cu școala, e cea mai mare clădire din sat

— școala este puțin pe diagonală față de stradă?

— este o clădire de forma cifrei 4… chiar la intersecția a două ulițe

— o văd… tu unde ești față de școală?

— spre apus

— adică peste stradă?

— da

— chiar în fața școlii e o curte cu casa mai în dreapta, cum ieși din curtea școlii?

— este întâi o grădină mare și apoi casa bunicii mele unde sunt eu acum. aceea e vecina… următoarea spre vest

— peste curtea aceea mare înconjurată de drumuri?

— da, dar nu în drept cu casa aceea spre dreapta… ci în drept cu grădina ei

— ai tăcut… m-ai găsit?

— da, te-am găsit… acum îmi ești și mai dragă

— hei, *you*… dacă nu-mi vorbești, nu voi ști dacă mai sunt on-line sau nu

— tocmai ți-am spus că acum, știind unde stai, îmi ești și mai dragă… e ca și cum aș fi fost deja în vizită la tine

— și de ce mai dragă?… și mai dragă decât când?

— cine poate ști?… crezi că există totdeauna explicații logice pentru tot ce se întâmplă pe pământ?

— nu, nu există… dar mă încăpățânez eu să le caut

— uff… sunt un om calm… dar netul meu din seara asta mă disperă…

— nu dispera doar din atât!

— alți oameni au motive mult mai întemeiate de disperare și nu o fac

— nu-mi place genul ăsta de temperare, îmi dă senzația de isterică, era o expresie exagerată intenționat… doar…

— OK, atunci voi considera exagerările tale și voi aplica un coeficient de corecție, dar altădată, acum e musai să mă duc

acasă și să fac cu Mara câteva exerciții la engleză, mâine are examen

— nu, considera asta!... am oarecare temperament, nu vreau și nu pot să mi-l stăpânesc...

— temperamentul unei femei e mai incitant decât cel al bărbaților

— nu voi întreba cine e Mara, deși mă faci părtașă la un examen al ei de engleză ca și cum aș ști și eu despre ce e vorba. e drăguț micul artificiu... te îmbrățișez, te mai aștept... și ți-am trimis fotografii... pa...

— OK... Mara este pupăza aia mică. are 11 ani

— aaa... fiica ta?... ai o fiică!... dacă are 11 ani pot considera că știu câte ceva despre ea...

— păi vezi!

— o seară minunată îți doresc!

— nu... trebuie să spui *have a nice evening!* așa, ca antrenament de engleză. pa!

— *OK, my lady, in this case I wish you a wonderful night and tomorrow I'll wait for the story of your dreams.*

— *I like how „my lady" sound*

cred că am ratat un *s*

nu contează

— te sărut

...în dimineața asta, m-am trezit având certitudinea că aceasta trebuie să fie starea unei tinere sălbăticiuni după prima hibernare; eram amorțită și nu recunoșteam locul unde mă aflu, iar noaptea fusese lungă și neagră, visasem ceva, dar nu-mi mai aminteam. Îmi rămăsese numai o ușoară senzație de frică sau mai degrabă de insecuritate. Am ieșit numai și numai pentru a mă convinge că dincolo de întunericul din culcușul meu se face iarăși ziuă; impactul a fost amețitor, aerul era tare, tăios, greu de respirat și soarele rănea retina ca reflectat de

oglinzi. Găsesc totuși bizar că nu miroase a nimic… mă descopăr adulmecând și nu reușesc să identific niciun miros și niciun sunet cunoscut… Nu recunosc lumea asta în care m-am trezit sau mi-au dispărut toate amintirile legate de ea? Sau poate ea a fost aici dintotdeauna, eu mă înșel că am mai existat vreodată… A! Da, acum îmi aduc aminte de tine, mi-ai spus ieri *my lady*… Și în aceeași secundă miroase a cafea și a iarbă strivită… mă transform din nou în femeie, tot o sălbăticiune, dar de altă natură. Parcă regret puțin minutele sau secundele cât nu aveam identitate și sex, minutele sau secundele cât am trecut printr-o stare îngerească, cu interiorul umplut cu miez de măr…

…e dimineața mea prinsă în cuvinte pentru tine (dacă nu pentru tine, atunci pentru cine?). Sunt altă femeie, domnul meu, și degust încântată senzația amețitoare de siguranță de sine ca de un fum de țigară tras adânc în piept după o zi întreagă de nefumat. Nu mă mai recunoști. De fapt, nu știi nimic despre femeia care am devenit, te simt, șovăi, ești mirat, pe când eu n-am uitat nimic, și tot ce-mi spui, și tot ce faci îmi readuce în nări miros de cedru și condimente fierbinți și piele fin prelucrată și sare de mare și vânt de toamnă…

…mă gândesc la tine și încerc să decantez percepții, și senzații, și reprezentări, și vorbe, și nu reușesc, m-ai contrariat, m-ai încântat, m-ai stânjenit, dar am și îndrăznit… Sunt ușor încordată în „prezența ta“, am stângăcii și cred că pentru prima dată nu vreau să dezamăgesc, senzație nouă pentru mine, dar cred că problema celor care știu ce vor (ca mine și ca tine) este că așteaptă (cu ușor masochism) o greșeală a celuilalt ca să poată spune (cu voluptatea amară aferentă) toți/toate sunt la fel…

…nu mi-a plăcut „aducerea brutală la realitate“ când m-am agitat pentru conexiunea la net, nici ușoara aluzie la

superficialitate când mi-am atribuit unicitate prin prenume (deși acolo începe unicitatea mea, nu se sfârșește). Mi-a plăcut că ți-am devenit mai dragă după ce ai văzut unde stau… Țăran în fibră și filosofie de viață! Mi-a plăcut că ți-a plăcut atitudinea mea și profilul și libertatea de spirit. În ce privește frumusețea, tot aștept să descoperi ridul meu vertical dintre sprâncene, chintesența mea, ceea ce ofer numai eu și nimeni altcineva, adică iubirea mea pentru soarele primit drept în față, fierbinte, necruțător și pe cale de consecință pentru strălucire, cea a aurului și a mea, dependența mea de căldura toridă a mijlocului verii, cea a focului din sobă și a bărbatului de lângă mine sau din mine. Obiceiul de a gândi ce văd, și ce citesc, și ce ascult, și ce aud, și ce simt, concentrarea maximă, reziduu al muncii la catedră sau al dorinței de a afla totul ca să pot controla, voința veșnic încordată, nenumăratele momente când aș fi plâns și n-am făcut-o pentru că nu voiam să fiu slabă, sau eram frustrată, sau a trebuit să alin alte lacrimi, sau am dominat, sau am îmblânzit, sau am vrut să înjur și mi-am amintit că trebuie să fiu o lady, nu o amazoană (deși sunt o amazoană, nu o lady). Puține femei ar alege un rid ca fiind cel ce le reprezintă mai bine, puțini bărbați văd și ridul dincolo de spectacolul obișnuit al unei femei cu picioare lungi și buze senzuale…

…în orice caz, n-am să te scutesc niciodată de adevăr spus în față, de trăiri împărtășite cu tine dacă sunt provocate de tine, de manifestări de temperament. Nu știu să trăiesc altfel, nu știu să iubesc altfel… *take it or leave it*… bună dimineața, domnul meu!…

…bună dimineața… ți-am scris pe site, dar te salut și aici… am ținut minte că-ți place să rostești *bună dimineața*, poate-ți place să-l și auzi…

…da, îmi place și să-l aud și de la tine îl aud cu o reverberație nouă după ce am citit mesajul care m-a dus atât de adânc în tine încât încep să-ți văd detaliile filigranate în suflet, arabescurile simțirilor și gândurile răvășitoare, noi, necunoscute, de nerecunoscut… am să-ți răspund…

…mă găsesc, domnul meu, azi, înapoi pe insula mea după o stranie experiență de viață pe care am curaj să ți-o mărturisesc numai ție și numai așa, în off-line… tu mă vei iubi oricum. După ce am trăit alături de un bărbat pe care am ajuns să-l detest și din pricina căruia am ajuns să mă detest o poveste de viață ca o aselenizare din vis… Mă detest, zic, pentru neputință și pentru complacere…

…n-a fost așa de la început. Are ochii intens albaștri, l-am ales după asta. Fiindcă aveam nevoie ca ceva să se întâmple în viața mea pentru a-mi deturna atenția obsesiv întoarsă spre mine însămi, fiindcă cei din jurul meu, toți, îmi tot spuneau că sunt nesuferit de pretențioasă, vrăjitoarea cea isterică și rea, că voi alege până voi culege și toate acele inepții ce conțin un adevăr simplist, meschin formulate, otrăvitoare ca orice vine din „înțelepciunea“ colectivă; fiindcă mă blazasem, nu știu, tot caut motive… Pe unele le pot înveli în cuvinte frumoase, ca pe bomboanele Ferrero Rocher în poleială, altele mă plesnesc peste față usturător. Fiindcă voiam a mă tăvăli și eu în noroiul dostoevskian al existenței… sună sofisticat… presupune că l-am citit și înțeles pe autorul respectiv până la familiaritatea de a-l adjectiviza, dintr-un soi de fascinație ancestrală pentru acele vremuri când femeile nu aveau propria lor voință și erau date unui bărbat pe care-l vedeau pentru prima dată, o reminiscență, o fantezie de femeie căreia îi înfrângi greu voința și care fantazează să găsească pe cineva să o supună. Pentru că mi-am zis la un moment dat *what the hell?* Poate e mai bună o experiență urâtă decât lipsa oricărei experiențe…

…el? Aș vrea să am nepatima să pot vorbi pe îndelete despre un om pe care l-am observat îndelung și pe care eram deschisă și decisă să-l iubesc. Roua cerului… Azi cred că-l disprețuiesc, am fost tentată să spun că îl urăsc, dar sunt de acord cu tine că, precum „disper“ sau „iubesc“, și „urăsc“ e păcat să fie rostit în deșert… dar s-ar putea să observi că nu-mi regăsesc suflul de năvala trăirilor și de oarecare înciudare. Mi-a fost între neutru și incompatibil de la început, dar mi-am alungat, cum înghiți o stare de rău, orice gând, orice senzație, orice aversiune. Am încercat, cu toată bunăvoința, cu o pasivitate și o nepăsare față de mine însămi care mergeau într-un sens până la placiditate, să ignor toate micile semne ce-mi scurtcircuitau sistemul imunitar, să nu conteze că are mâini osoase, subțiri și mai puțin ferme decât ale mele, că are un fizic meschin, mic de înălțime față de mine, fără să aibă curaj să spună că l-ar deranja, ci sugerându-mi, sâcâitor, doar încălțări fără tocuri când m-a însoțit la cumpărături, cu chelie… adevărată, slab, dar cu burtă, nu simbolică, precum a ta… umblând în lenjerie prin casă, cu mine musafir, vrând să arate că e necomplexat de pulpele și gambele descărnate, cred, vrând să capete acea familiaritate de cuplu vechi mai repede decât e firesc, grăbindu-se să mă aducă la cunoștința tuturor celor din jurul lui, deși îl rugasem insistent să-mi menajeze sălbăticia (nu sunt nici măcar sigură că a înțeles până la urmă la ce mă refeream) și să n-o facă pentru a se lăuda cu mine… Am uitat să spun că avea, are cincisprezece ani mai mult ca mine și, iartă-mi necruțarea, puține „argumente“, și mici, așa că avea nevoie de mine să-i aduc argumente puternice în ochii celor din jur, dar mai ales în propriii ochi… mama, sora, fiul, subalternii, finii, nepoata, nașii, prietenii, vecinii, toți m-au cunoscut, m-au cercetat, m-au chestionat despre intențiile mele mai mult sau mai puțin onorabile în ce-l privea, m-au sfătuit, m-au judecat,

cântărit și etichetat pe parcursul a două weekenduri, dar într-un mod pe cât de insinuant și indirect, pe atât de brutal. Nu-mi spunea hai să o cunoști pe vecina mea, ci oprea mașina lângă ea și o saluta, punându-mă brusc în situația de a zâmbi politicos. Nu mă prezenta colaboratorilor, ci, pretextând achiziția unor materiale pentru afacerea lui, mă ducea cu el pe la furnizori… savura asta, iar în mine urca indignarea ca un elevator în stomac. Cred că ți-am mai spus și altă dată, fără să știu dacă e o exagerare sau nu, ceea ce urăsc mai mult la un bărbat este lipsa de franchețe, lipsa de curaj de a spune ce crede și ce vrea, lipsa a tot ce poate însemna *stand up for my beliefs*. Un bărbat cu biblioteca plină de cărți, fascinat însă de cele de capă și spadă (admonestându-mă când am scos din raft o carte și n-am mai plasat-o în același loc) și cu casa plină de suveniruri din plastic, îndoielnice ca valoare, dar cu un oarecare simț estetic în alegerea culorilor, atât cât să te facă să stai la îndoială dacă să-l categorisești drept un colecționar rafinat sau doar un colecționar. Un bărbat vorbind corect, cu un simț al umorului în mare parte acceptabil, dar prostindu-se uneori precum copiii și încercând să mă atragă într-un soi de joc de fabulație ce ne-ar fi dat aerul vesel-amar al circarului jongleur și iubitei lui din *La Strada*… bărbat care încălța Bugatti, dar îmi reproșa insistent (o dată putea trece drept glumă) că nu mănânc și coaja aceea ca o hârtie de la brânza Camembert maturată pe care eu o îndepărtam, un bărbat care, deși îmi deschidea portiera să urc și să cobor din mașină, o lua mereu înainte lăsându-mă să-l urmez la câțiva metri în urmă, chiar și când intram în curtea unor persoane pe care eu nu le cunoșteam (o dată m-am întors din drum obligându-l să vină să mă caute, dar nu a învățat nimic… în general, refuza să-și învețe lecțiile).

N-aș ști să spun acum dacă toate astea îi „castrau“ caracterul ori caracterul lui bidimensional le genera. Știi câte

gesturi, cuvinte, nuanțe am adunat despre el? Ai văzut vreodată cum se sparge un parbriz de automobil? Milioane de cioburi… Citeam undeva că numai bărbații care au avut puține femei pot capta o mie de nuanțe despre ele, le dizolvă fiecare gest într-altele o sută, le savurează pe îndelete; ceilalți nu au timp să le analizeze așa… E valabil și pentru femeile care au avut puțini bărbați…

Mă și tem acum ca cele înșirate de mine aici, selectate de mintea și emoția mea dintr-o multitudine, să nu pară meschin judecate, să nu treacă drept vinovății fără vină, cu atât mai mult cu cât pe unele le-am văzut și le-am acceptat de la început. Puse în cuvinte, și mie îmi par minimizate, lipsite de consistență, nu mai par importante și grave, spre spaima mea… Însă tu intuiești că țesătura de mici fapte cu urzeală de trăiri pe care o desfășor în fața ta este precum covorul fetei din dafin, chiar dacă se vor împrăștia, ca păsările și frunzele din poveste, la bătaia ta simbolică din palme vor dovedi tocmai realismul meu… De multe dintre cele înșirate aici am devenit conștientă abia acum, din exterior, având valoare de revelații. Tardiv, dacă vrei, ca orice revelație; de altfel, toate conțin o doză de tardiv, îți dai seama de ceva ce era deja acolo…

…ușoara ceață ce pare a fi coborât în preajma ta și pe care, ridicând ochii din rândurile astea ale mele, ai vrea să o îndepărtezi cu dosul palmei ca pe fumul de țigară e tristețea profundă și definitiv depusă peste viața mea de după el. Puțini oameni m-au făcut atât de tristă… *cry me a river…* pentru că am fost nevoită, și după ce am retezat relația asta, scurt, ca o lovitură de macetă, să suport consecințe ce mi-au secătuit seva sufletului până la a-l lăsa ca tigva unui animal prin orbitele căreia bate vântul, în mijlocul Saharei…

…o plimbare în zori printr-o mică stațiune de munte, în aerul de trei ori purificat de înălțimea la care ne găseam, de

toamna rece și de pădurile de brazi, ar fi fost un maxim de frumusețe pe care l-aș fi putut atinge în compania lui… Ce folos dacă un milion de fluturi scânteietori închiși în cutia craniană, înnebuniți de absența oxigenului, scăpărau un milion de puncte luminoase ce mă împiedicau să văd, mă făceau să aud obsedant în urechi „melodia lui“, strania *Hotel California*, și făceau sângele să-mi bată în tâmple intoxicat cu carbonul unei nopți vâscoase, revoltat că acceptasem… și aici intervine surpriza mea de a nu putea folosi altă expresie mai potrivită decât cea prin care tu descriai o stare din natură, „toamna asta brutal încălecată peste vară“, acceptasem să fiu atât de „brutal încălecată“… Ca prin vis îmi amintesc, domnul meu, apropo de încălecat, deși poate părea forțat, adăugat de mine din înclinația mea exagerată spre *visual*, cum niște cai negri, la fel de negri ca și noaptea, masivi, cai de povară de la munte, au trecut de mai multe ori pe sub balconul nostru. Cai scăpați de la un stăpân, fiindcă erau potcoviți, dar alergând nebunește pe șosea, ivind jerbe de scântei de sub copite, abia zăriți la lumina slabă din interiorul vilelor, de aceea putând trece drept halucinații. Cai semănându-mi într-un fel, cai pe care îi simțeam plecând de la mine din pântece, sloboziți spre a răsturna totul în cale. Acum îmi vine și să râd, și să plâng… eu nu aveam experiențe sexuale neplăcute, nu știam cum e să nu-ți placă. Ei bine, am aflat… bărbatul acela nu știe, patetic, să iubească, n-a învățat, nu l-a învățat nicio femeie. Fosta lui soție l-a părăsit, învățându-l mai degrabă să urască. Aveți nevoie voi, bărbații, ca la un moment dat să vă învețe o femeie să ne iubiți? Fără să facă ceva anume, ne iubiți apoi pe toate? Știi însă unde a greșit esențial în ce mă privește? M-a grăbit, s-a grăbit. Dacă mă lăsa mai întâi să-l cunosc, să-l asimilez, aș fi putut trece peste orice. Aș fi în stare să iubesc un bărbat în ciuda oricărui defect, exact cum și criminalii cei mai cruzi au și ei iubite, și nu

neapărat psihopate… acum disprețul, mila și greața mă împiedică. L-am îmbrățișat cum numai eu știu, l-am învățat cum vreau să fiu cuprinsă, i-am dăruit vorbe frumoase și șoapte fierbinți și singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să nu mă încalece brutal…

…*what a story!* Azi, nici eu nu-mi cred propriilor amintiri, povestea devine prea veche ca să nu se transforme. O să te rog să o lași să treacă pe lângă tine ca și când o adiere de vânt te-a înfiorat… nu-mi răspunde, nimic de atunci nu mai contează.

…n-ai idee cât de îndelung și de strâns m-aș lăsa îmbrățișată…

…ar trebui, domnul meu, să vezi dimineața de afară… știi tu în ce fel pulsează viața în fiecare fir de iarbă. Aproape dureros, pentru că îi respiri vibrațiile odată cu aerul și le simți până în alcătuirea aceea delicată a fiecărei celule. Și ai face orice altceva decât să te înfunzi într-un birou. Diminețile astea au asupra mea efectul nopților cu lună plină asupra vârcolacilor; mă neliniștesc… sigur în altă viață am fost una dintre sălbăticiunile acestui pământ, prea simt că aș alerga, aș mânca, aș face dragoste, aș înota, n-aș raționa, n-aș explica, n-aș discuta; din nefericire, gustul cafelei îmi aduce aminte că tocmai am început un ritual de om; și trebuie să raționez, să explic, să discut… norocul meu că pot să iubesc… pe tine… bună dimineața…

…știi cum am dormit? Ca un copil care a plâns și a adormit în cele din urmă suspinând în somn din când în când. Te-am așteptat…

…dar cum spuneam, n-am drepturi asupra ta…

…era încă noapte când m-am trezit și mirosea a buruieni de baltă răscoapte la soare. Iluzia că m-aș afla într-o seră era totală încât, deși știam unde mă aflu, am coborât din pat cu grija de a

nu călca pe vreo plantă, ceva. Visul nopții a năvălit peste mine ca o amintire care nu era a mea, eu și un „el“, poate tu… deși pe el îl simt, dar nu-l văd deloc, pe malul apei… simt lut moale sub tălpi, o atingere răcoroasă, miroase a Dunăre, dar sunt complet oarbă… adierea unui vânt care seamănă mai mult a respirația cuiva pe piele și mângâierea tandră a părului meu pe umeri… îmi țin răsuflarea ca să pot distinge sunetele mai bine, dar e liniște… aș vrea să nu fiu singură… când un braț îmi cuprinde umerii, tresar ca de frică. Nu sunt singură, dar îmi e străin; deși nu mă forțează nimic, înaintez spre apă cu sentimentul acut că o fac împotriva voinței mele. Este foarte rece. Nu mă opresc nici când apa îmi depășește gura și panica mă învăluie cu răceală… oare voiam să mă sinucid? nu mai știu cum și de ce am ajuns aici… deși nu am timp să trag aer în piept, scufundarea nu-mi provoacă niciun șoc, parcă nici nu sunt sub apă și parcă toate grijile și gândurile și amintirile au dispărut, nici întuneric nu mai este, doar liniște și un braț în jurul taliei mele. Lumea asta lichidă de care-mi era frică pare acum lichidul amniotic. Sunt undeva înapoi în trecut și cred că de aceea amintirea părea să nu fie a mea, era din timpurile când aveam fericirea de a nu păstra amintiri, era suprema fericire, un loc unde nu sunt sfâșiată la tot pasul de senzații cel mai adesea agresive, unde nu e greu să respiri pentru că nu miroase a nimic, nu e greu să aud fiindcă nu se aude nimic. Deși seamănă cu o moarte, nu mai vreau altceva.

…bună dimineața, domnul meu… într-o altă dimineață, cu un vis sau o trăire stranie…

…dincolo de nevoile mele nesatisfăcute, dar, recunosc, artificial create omului de civilizația modernă, iubesc cu lăcomie insula asta uitată de lume unde mă găsesc în acest moment al vieții. Este o claustrare asumată, nu impusă. Nu există nicăieri în lume un apus de soare reflectat într-un ochi de

apă printre sălcii bătrâne ca acela văzut de mine într-o seară de iulie. Am avut certitudinea că m-a așteptat pe mine să-l văd, că era numai pentru mine, a fost ca o revelație, de aceea mă aflu aici, acum. Cineva mi-a oferit numai mie posibilitatea să văd o mică minune, să fiu martora într-un anume moment la acea sclipire unică. În astfel de clipe mi se arată mie Dumnezeu, acestea sunt facerile de minuni biblice de care se mai pot bucura oamenii acum, când *je ne crois pas, ô Christ, à ta parole sainte/ je suis venu trop tard dans un monde trop vieux...* mica sclipire dintre sălcii a fost miracolul înmulțirii pâinilor și peștilor pentru mine; așa și noaptea de afară. Sunt convinsă că dacă reușești să-ți alungi din minte tot ce este al tău, tot zațul amintirilor și gândurilor tale, tristețile și bucuriile, într-o asemenea noapte poți avea, doar pentru o secundă, ca un fulger, revelația nemuririi... și mai trebuie să fii singur, neapărat singur, pentru că neclintirea aceea de o clipă nu trebuie tulburată de nicio respirație, de atingerea niciunui suflet. Este privilegiul singurătății, este o condiție, singurătatea mea este ca jurământul de castitate al preoteselor lui Apollo...

...clopot ca de sticlă peste lume, cristal fumuriu, mai luminat spre cupolă și mai închis spre margini, ai impresia că, atins, ar suna... totul este ușor, diafan, și nu-ți mai simți corpul, doar spiritul... aș vrea să poți vedea și aș vrea să nu poți vedea, să-mi rămână numai mie această minune...

— seara bună, doamna mea!

cum ți-a fost ziua?

— bună seara și ție... ziua mea a fost epuizantă, una dintre acelea când aș vrea să-mi schimb meseria sau aș zace pe nisip la soare doar cu marea în urechi și aș mânca un pepene galben... orice altceva... ți-am simțit lipsa...

unde ai fost tu atâtea zile?

— am rătăcit cu sârg prin munții Țibleșului

a fost ca-n rai, flori, multe flori, verde crud, păsări…

— nu vreau să aud, orice aluzie la vacanță și destindere mă umple de invidie acum

— azi am avut și eu o zi ca la nebuni și încă nu s-a terminat

mai am două negocieri programate astă-seară

— ți-am scris, dar la un moment dat m-am descurajat

— nu te descuraja! am citit și recitit și rerecitit până când am înțeles că ar trebui să scrii o carte pe care eu o voi edita

— să nu mă mai lași singură, auzi? sau avertizează-mă când nu poți fi și cu mine… mie dacă-mi lași prea mult timp de gândire sunt în stare să distrug orice… cât privește cartea, cred că mi-ar trebui ceva curaj să o scriu

— de mult nu am primit gânduri atât de profunde și materiale, aproape palpabile, volumetrice și răvășitoare

aproape retrăiam cu tine senzațiile și stările descrise

dacă doar curaj îți trebuie, cred că-ți pot da eu din curajul meu

— este vorba, și cred că ai înțeles, despre curajul de a lăsa alți ochi și alte minți să judece ceea ce eu consider extrem de intim, este un fel de pudoare a gândurilor niciodată dezvăluite

— cunosc această formă de pudoare psihică, mult mai intensă decât cea fizică, dar asta nu justifică retragerea într-o splendidă izolare sacrificând generozitatea de a împărți lumii ceea ce atât de puțini oameni au… amestecul alchimic de forță și sensibilitate pe care probabil că doar locul în care trăiești îl poate forma atât de cuceritor

— chiar și tendința asta a mea de a trece totul prin filtrul senzațiilor fizice are ceva oarecum asemănător cu sexul. și nu mi-e ușor să dezvălui și mi-e jenă uneori să las să se vadă atât…

și da, cred că insula asta m-a obligat să trăiesc totul intens, mi se întâmplă atât de puține încât tot ce mi se oferă înhaț și trăiesc maximizând

— neîntemeiată și nejustificată jenă, dimpotrivă, a recunoaște sexualitatea noastră este o dovadă de forță, nicidecum de slăbiciune

abia aștept să petrec măcar o noapte cu tine

— e dovadă de forță… da, poate, dar eu nu mă pot oferi tuturor, nu sunt atât de liberă, eu aleg… celor aleși le ofer picioare lungi și coapse arcuite, petrecute în jurul taliei, celorlalți, doar imaginea unei femei cu spectacolul ei obișnuit… pe când scrierile ar fi și pentru aleși, și pentru ceilalți

mă rog, subiectul rămâne de discutat. poate am nevoie de dezinhibare, nu-mi dau seama, sincer…

adu-mi aminte din când în când

— pe de altă parte, mă gândesc că ai descoperit și secretul sublimării energiilor sexuale în energii creatoare în spirit

— da…

și tot insula *is to blame*

— cred că dezinhibarea este ultima problemă la care să te gândești… te simt plină de energie, fantezie și imaginație

— ooo, da, energie pentru un milion de ani… glumesc… ce ești și tu așa de grav?

— mai degrabă cred că ai nevoie de acea scânteie care să te aprindă sau care să facă cumva să treci dincolo de masa critică

— tu ar trebui să ai o sursă de astfel de scântei… doar e domeniul tău

— mai vreau poze cu tine

ca inginer pragmatic, mă gândesc că ar trebui să am soluție pentru orice scânteie, iar ca inventator, pot să inventez ceea ce nu am, dar simt că îmi trebuie…

din păcate, acum va trebui să ies, am o vizită la birou și urmează o discuție la cuțite

— știi, am încetat să-ți mai trimit și poze… mă gândeam să nu sufoc, dar fiindcă cele de pe site reprezentau, credeam eu,

imaginea mea cam stilizată, am găsit potrivit să-ți trimit unele mai actuale. încep să devin brună-brună acum și par mai plină de vitalitate

— nu te opri! scrie-mi, îți voi răspunde la tot ce-mi scrii
trimite-mi orice poze crezi că te reprezintă
mă voi inspira din gândurile tale
— baftă la negocieri!
— să fie, seară minunată!

…azi ți-aș spune *bună dimineața* cu mâinile înlănțuite pe după gâtul tău și cu gura lipită de ureche și tu doar mi-ai simți zâmbetul. E o zi minunată… soare și ție, domnul meu!

…azi ți-aș spune *bună dimineața* cu buzele lipite de sfârcurile sânilor tăi și cu degetele rătăcite prin părul tău, pe care încep să-l văd instinctual în prelungirea degetelor mele…

…sunt singură, mai singură decât acest cuvânt poate cuprinde… cum altfel aș explica moleșitoarea stare de bine deshidratat și steril (binele acela pe care, deși ai 39 febră, îl simți când te abandonezi în mâinile cuiva care te îngrijește de gripă) pe care mi-o induc muzica în surdină, jaluzelele trase peste lumea de afară, lumina ca de acvariu a monitorului, cărțile mele care, deși străbătute de degetele și ochii mei, par în continuare uscate, neaerisite… atașamentul nefiresc de puternic față de lucrurile din jur ca față de un ultim cerc înainte de infern, până și față de ceea ce știu că urmează să fac, rutina mea de femeie… am o tandrețe defensivă ca față de un stăpân despotic, dar absent… iar motanul torcând când indiferent, când ironic, în funcție de cât de des îl deranjez din poziția lui caravelă, îmi amintește și el cât de singură sunt. Dar astă-seară sunt mai blândă decât zefirul, e una dintre acele seri când nu am chef decât de o îmbrățișare. E și momentul cel mai bun să fii blând. Nu mă vede nimeni… de atâtea ori uit să las

garda jos… viața asta… azi m-am încruntat, am amenințat, am scrâșnit din dinți, am gesticulat, m-am agitat pentru lucruri mari și mici, am contrazis cu patimă un punct de vedere, am râs cu hohote, numai extreme… uit să fiu blândă, m-am învățat să nu îmi mai dezvălui și latura asta, starea de a fi blând o păstrez pentru clipele de singurătate. Nici în iubire nu sunt blândă, doar potolită uneori, chiar și în brațele lui, noaptea, la lumina lumânărilor, chiar și cu fața afundată în adâncitura dintre gâtul și umărul lui, eu radiez, ard, niciodată nu mă opresc din a consuma. E un handicap? Nu mai știu… Dar cred că dacă aș avea un copil… doar un copil ar mai putea să-mi redea privilegiul stării de a fi blândă cu mine însămi…

…bună dimineața… este ora 6.15 și nu mai pot dormi. Sunt în Brăila de aseară și *une grosse dormeuse* ca mine are probleme cu somnul când schimbă patul; sunt ușor amețită… este foarte cald deja. Am observat că oamenii în jurul meu sunt exasperați de căldura asta năucitoare. Eu, copilul soarelui, eu, care funcționez pe baterii solare, sunt singura care par în elementul meu. Odată cu prima gură de cafea, încerc să-mi amintesc visul nopții – un lan de grâu verde și un miros amărui de iarbă tânără strivită, niște cuvinte pe un tablou cu maci presați deveniți transparenți, stilizați de scurgerea sevei, închipuind fluturi purpurii: „nu sunt nimic fără iubirea ta, femeie arzând în mine ca macii în câmpii“; sărutări pe buze, sărutări cu care îmi trece setea, atingerea mâinilor mai gingașă, mai caldă și mai senzuală ca orice altă atingere, gust de căpșuni și șampanie, plimbare prin noaptea răcoroasă de septembrie, de mână, pe aleea cu platani, lumânări parfumate cu scorțișoară și rășină de brad, contopirea, aceeași răsuflare, același trup… și mă chinuiam să îmi dau seama, sunt amintiri? doar frânturi de vis? nu mai știam, nu mai puteam să disting… și aș fi plâns de frustrarea de a nu-mi aminti dacă le-am trăit

vreodată sau doar mi le inventam în vis… dacă singurătatea mea de acum este dintotdeauna sau a fost o vreme când chiar am iubit cu nesaț… m-am trezit. Și ziua mea a devenit frumoasă, nu erau doar frânturi de vis…

…bună dimineața, fata mea dragă!

…se pare că ai descoperit și tu ceea ce am descoperit și eu cândva, învățând din stările mele, că și singurătatea, chiar și durerea pot avea voluptatea lor, dacă nu se cronicizează, ba chiar pot deschide porți ale cunoașterii și autocunoașterii imposibil de pătruns altfel. Exersăm starea asta chiar și atunci când suntem înconjurați de mulți alți oameni, dacă nu reușim să stabilim cu ei punți de comunicare deasupra platitudinilor și stereotipiilor obișnuite. Îmi amintesc că, demult, citeam undeva:

un mal ești tu, un mal sunt eu, la fel
și râu, timpul printre noi curgând,
drept punte peste acesta las un gând,
ca visul tău să treacă peste el

Am pornit atunci de la aceste versuri și am dezvoltat o întreagă teorie rimată a imposibilității de a comunica împotriva unui destin care ne vrea singuri. Poate odată am să ți-o recit. Până atunci, mă furișez în visul tău pentru a te săruta fără să simți, acolo, în adâncitura de deasupra claviculei…

…mă consider și eu un copil al soarelui, altfel nu îmi explic cum se face că retrăiesc abia acum senzații reale, doar amintindu-mi că în copilărie îmi plăcea să merg desculț în urma plugului care ara înaintea pașilor mei; mergeam cu tălpile goale prin adâncitura care rămânea în urma brazdei simțind pământul reavăn și răcoros, fără să înțeleg atunci ce forță mă ținea kilometri întregi într-un mers aparent fără sens.

Abia târziu am înțeles că suntem cu toții copii ai soarelui,

înșirați precum mărgelele, fiecare pe câte o rază, și, pentru a nu aluneca spre cer atunci când gravitația va înceta, încercăm să stăm cu tălpile cât mai lipite de pământul din care ne încărcăm cu suficientă gravitație pentru a ne permite să alergăm apoi și chiar să zburăm într-un joc cu soarele…

…îmi place Brăila… îi cunosc secretele și, în ciuda colțurilor murdare, a stradelelor sparte, în ciuda faptului că devine toridă în după-amiezile de vară, o iubesc pentru eleganța teatrului, pentru nenumăratele case cu arhitectură veche, pentru faleză, pentru pădurea de stejari de la periferie. Are farmecul unei femei ușoare de origine nobilă orientală ce-și face veacul prin părțile sordide ale portului. Nu se poate să nu-i ghicești rasa în curbura acvilină a nasului. Dar de astă dată m-a înnebunit cu mirosul teilor înfloriți – știi cum miros teii cu florile răscoapte de căldură? Mi-e încă greață, deși de când m-am întors acasă respir lacom aerul ăsta îmbălsămat de Dunăre. Mi-a intrat în sânge ca o otravă după 24 de ore petrecute acolo. Nu mai spun că, având nevoie de anumite acte, am fost nevoită să petrec ore în șir pe la cozile (care ne urmăresc ca un blestem) instituțiilor statului. Nu știu de unde vine sensibilitatea oamenilor. Marea mea sensibilitate, de care din fericire doar eu îmi dau seama și pe care o percep de cele mai multe ori ca pe o slăbiciune, vine din simțurile exacerbate, de aceea îmi și spun „sălbăticiune"…

Intru în clădirea în care se plătesc impozite și, în secunda doi, mirosul de vechi, și spațiile înguste, și murmurul vocilor, și înghesuiala, zgomotul atenuat al pașilor mă fac să mă simt ca într-o capcană. Caut cu panică crescândă ieșirile și nu este doar claustrofobie… dacă vreunul dintre elementele astea ar lipsi, n-aș mai avea aceleași reacții. Pașii sună identic și în sala de spectacole a teatrului, dar lipsind celelalte elemente nu mai am senzația de capcană. Mai greu este când o persoană pe care o cunosc îmi transmite astfel de semnale, iar eu sunt nevoită să o

suport. Sunt oameni pe care îi „port“ cu ușurință, sunt perfect relaxată în prezența lor, sunt „ușori“, pe când alții, deși miros la fel sau degajă aceeași căldură, îmi sunt imposibil de suportat…

…bună dimineața… în ultima zi de școală… mă bucur că vine vacanța pentru că sunt profund obosită de ea și mă încearcă nostalgia… întotdeauna m-am gândit că noi avem două finaluri de an, cu tot ce înseamnă asta, inclusiv cu sentimentul că am mai îmbătrânit un an; sunt femeie, în mod incurabil femeie… bună dimineața…

…bună să-ți fie inima, fata mea dragă!

…că se termină un an este în egală măsură un motiv de bucurie pornind de la sentimentul datoriei împlinite și unul de tristețe pentru că marchează încă un an adăugat vârstei noastre, luat din ce ne mai rămâne de trăit… tristețea în acest caz îi domină cu precădere pe cei care nu au reușit să se detașeze suficient de viață, lume și chiar moarte, încât să se subordoneze ritmului aparent uman, terestru al vieții. Dacă reușești să te raportezi la un ritm universal și să-ți privești propria viață ca pe o cuantă energetică independentă de timp, percepția tristeții se diluează într-o bucurie continuă generată de fiecare respirație, de fiecare răsărit de soare, de fiecare miros de tei sau de Dunăre curgândă, întocmai precum se bucură sălbăticiunile care, știu sigur, nu au o preocupare în raport cu timpul. Tare aș vrea să-i văd pe copiii tăi azi, în ultima zi de școală, poate îmi vei trimite poze… încep să te iubesc nu doar pe tine, ci și pe copiii pe care îi înveți…

…e interesantă conversația noastră aici, o recitesc mereu. Dar ne îndepărtăm de noi? Știu, poți cunoaște un om lăsându-l să-și exprime liber gândurile, dar tonul devine din ce în ce mai neutru și, nu-ți fie cu supărare, am uneori senzația pe care n-aș putea-o desemna decât cu termenul englezesc „…“. De ce? Sunt

prea tânără? Ai un ton patern uneori. Sunt prea provincială, par naivă, cu revelațiile mele gen oul lui Columb? Parcă eu aș fi un discipol și tu maestrul, eu experimentez și tu teoretizezi. Până la urmă poate fi și așa... sunt confuză... adică de ce să-ți mai vorbesc eu despre lucruri pe care le știi și cărora le-ai dat deja un nume, o formă teoretică? Refac un drum pe care l-ai făcut... și pentru că asta nu poate fi o vină a ta... ai trăit și ai știut. Simt că devin neinteresantă, ca un vis ce se repetă la nesfârșit, ajungând să te obosească...

Mesajele de aici au început să-mi devină insuficiente, nu știu niciodată când îți pot vorbi, să-ți simt temperatura gândului spontan... ce să aștept de la tine, domnul meu? ce aștepți de la mine? ce-ți pot oferi din tot ce simți că am? acumulez nelămuriri... îmi placi, dar instinctul mă îndeamnă la prudență... posesivitatea și lăcomia cu care iubesc mi-au dat niște lecții grele... și nu mai am încheieturile la fel de flexibile ca la șaisprezece ani.

...bună seara (ai dreptate să-ți placă *bună dimineața*... câtă lipsă de prospețime, ce încărcătură de sarcina electrică a oboselii are *bună seara*!)

...termenul englezesc era *patronize*, îl știam, dar nu eram sigură cum se scrie. am uitat apoi de el, acceptă, te rog, erata mea...

...am aceeași senzație de plutire atunci când îți citesc mesajele... pe de o parte, te percep atât de vie și fascinantă fără a fi nici prea tânără și cu atât mai puțin provincială, dar și fără a putea să văd, să discern în această plutire o cale spre tine. M-am simțit vinovat la un moment dat pentru că am deschis porți în spatele cărora nu era nicio cărare. Știu, și eu, și tu avem suficient neastâmpăr și sălbăticie în noi pentru a nu avea nevoie de cărări, amândoi putem alerga printre arbuști și

buruieni mirositoare a baltă, printre sălcii, așa cum putem înota prin Dunăre unul spre celălalt și totuși există o variabilă independentă pe care nu o pot mișca, muta sau măcar curba, atât cât să-mi fac drum spre tine. Timpul... încerc să găsesc acea resursă minimă de o zi sau o noapte cu tine și nu reușesc să disting până la orizontul vizibil de timp, de câteva săptămâni această cuantă de care am nevoie. Incapacitatea mea de a vedea acest timp al tău mă face să mă simt vinovat pentru dorul meu de tine. La mine, timpul seamănă cu cel al pompierilor în stare de urgență, mereu se aprinde ceva, undeva. Fata mea a trebuit să meargă la campionatul național de tir cu arcul; anul trecut n-am fost cu ea și am suferit amândoi aceasta neînsoțire... anul acesta, înainte de a pleca m-a întrebat: „Tati, ce ai să faci dacă am să ies campioană și nu vei fi acolo să țipi?“. M-am ascuns să plâng, apoi am contramandat toate întâlnirile de peste weekend și am plecat cu ea. A luat medalie... într-adevăr, ce aș fi făcut dacă n-aș fi fost acolo, cum aș fi justificat starea normală a corzilor mele vocale și cât de mare ar fi fost pierderea bucuriei de a nu mai putea vorbi după câteva ore de strigăte și la sfârșit urale... mi se întâmplă uneori să resimt dureri voluptoase după o noapte de dragoste, acele dureri pe care în clipa în care le percepi se transformă într-o prelungire, un fel de ecou al extazului. La fel retrăiesc și acum bucuria de duminică, ori de câte ori vorbesc, și o voce baritonală, gravă, de răgușeală, îmi amintește cum am căpătat-o. Nu îți spun toate astea pentru a-mi căuta o acoperire morală, ci doar pentru a face către tine câțiva pași prin sălbăticia dintre noi, pași deschiși, și prin care înaintez spre tine indecent de gol, fără armură, fără să știu cât de mult vor însemna în raport cu distanța în timp care mă face să fiu mai englez decât aș vrea să fiu, sufocându-mi dorința de a te privi în ochi cu mâinile lipite de tine...

...încetasem să te mai aștept și reflectam, cu exact aceeași

durere în gând pe care o descrii tu, că nu poți fi atât de dezamăgitor încât să alegi să dispari descurajat de lipsa de timp pentru mine și protejat de semianonimatul conferit de net. Acum revii și nu-mi pot împiedica un alt fel de durere ca o străpungere rapidă de stilet; *no chance for us*… în mod normal, aș tranșa simplu situația cu o îmbrățișare de despărțire. Simt că ce pot eu avea de la tine nu are cum să-mi satisfacă lăcomia fără de care nu știu să fiu cu un bărbat. Dar ce mă ține, îmi spui tu? ce mă face să cred că aș putea, cel puțin pentru un timp, să mă mulțumesc cu mesajele tale sporadice? Când știu că, rămânând la un nivel metaforic, sunt o călugăriță, insecta care își devorează partenerul în timpul împerecherii? Să fie de vină afrodiziacul numit inteligență pe care l-ai picurat tu în vorbe și mi l-ai trimis? Să fie faptul că am eu cui să-i picur dintr-al meu? Să te prefer pe tine, un virtual care mă incită, multor sute de reali care mă lasă rece? E ceva și frustrarea de a nu ști ce, de ce… mă exasperează. Prin felul de a fi am vrut mereu să știu tot, să cunosc toate aspectele, să elimin nesiguranța și necunoscutele pentru a putea controla orice situație. Nu-mi plac surprizele, nu-mi place să nu știu la ce să mă aștept sau ce se așteaptă de la mine, nu-mi place să abordez o problemă fără să cunosc amănuntele, trebuie să știu ce spun și ce fac, spontaneitatea mea se limitează la spontaneitatea de sens acordat cuvântului, nu de replică. Nu vreau să te pierd… voi încerca…

…ai definit mult mai bine decât mine ceea ce voiam să spun; nu pot acoperi nici măcar în parte lăcomia ta îndreptățită de fi cu un bărbat… nu mă sperie sălbăticiunea din tine, dimpotrivă, mă provoacă, mă atrage, mă fascinează… în schimb, îmi este frică de puținătatea timpului meu, îmi e frică de o realitate predictibilă, care poate îmi va permite să fiu cu tine de câteva ori pe an și dacă nu te-aș fi prețuit, dacă nu aș fi înțeles că astfel

nu fac decât să deschid porți pe care să le las apoi în voia vânturilor dunărene, poate aș fi mers mai departe, dar cu tine nu pot fără să-mi calc pe inimă și fără să am sentimentul că fac un rău greu de compensat prin orice bine aș putea face apoi… prefer penitența de a nu-ți simți mirosul de ierburi sălbatice din păr decât să simt pustiul de după o furtună în care ne-am fi abandonat simțurilor… cu altele pot fi o clipă dacă știu că nu le pasă, cu tine nu pot fi decât întreg, un întreg pe care l-am pierdut de mult și înțelegând asta trebuie să scotocesc din nou adânc în mine și să-mi regăsesc resursele de detașare care să-mi permită să privesc senin o astfel de nedreptate.

…aș fi tentată să spun, așa impulsiv, mai bine puțin și intens de la tine decât… însă mi-e cumplit de frică… am mai fost pe aici, am mai iubit un bărbat care pierduse dreptul de a se mai dărui cuiva întreg. Totul devine înnebunitor, narcotic. El e cel care mi-a scris „nu sunt nimic fără iubirea ta, femeie arzând în mine ca macii în câmpie“. Păstrez și cuvintele și macii culeși de el din grâul încă verde, ca un memento al frângerii de suflet. Acum știu, văd că l-am devorat, dar nici să pot n-aș schimba ceva, nici să vreau n-aș putea. A trecut un an și atmosfera încă se umple de electricitate când ne întâlnim; însă m-am și imunizat, dacă-mi permiți expresia. Acum simt de la început dogoarea, și fug, mă refugiez pe insula mea. Și pe tine te-am mai iubit odată așa, și tu dogorești, în creier, în piept și în pântece… și-mi pare atât de rău că nu pot, nu pot pur și simplu să fiu și eu detașată, nu pot să spun îl vreau pe el, îl am, l-am avut, s-a terminat, *next*… ți-aș cere să-mi scrii totuși mesaje ca și cum mirosul de ierburi sălbatice din părul meu ar mai fi și pentru tine, cândva, într-o poveste fără sfârșit… dar știu că n-ai să poți…

P.S.: cum rămâne cu cartea pe care mă îndemnai să o scriu, dacă nu mai ești tu prim-cititor și critic?

…n-am să renunț în ruptul capului la privilegiul de a fi primul cititor și un umil critic al cărții tale… numai tu îmi poți lua aceste privilegii, dar și dacă mi le vei lua, tot am să-ți spun că cele mai importante lucruri pe care le poți face acum este să scrii o carte și apoi să faci măcar un copil…

Aș vrea să pot găsi cuvintele care, dincolo de entuziasmul meu și de evidenta ta neîncredere, să te convingă cât de empatică și seducătoare este scrierea ta, cât de adânc resimt în mine cuvintele tale, cât de plăcut curge discursul tău, cât mă las să alunec pe șuvoiul vorbelor tale înregistrând fiecare undă, fiecare cerc provocat de pietrele azvârlite, cum am impresia că sunt odată cu tine în viața ta simplă, dar atât de ardent trăită… Amesteci biologie, aș risca să spun sexualitate și spiritualitate, dar nu mai sunt sigur că de fapt la tine nu sunt unul și același lucru. Trăiesc viața ta în paralel cu tine, ca și cum am fi un organism bicefal. Uneori nu sunt de acord cu alegerile sau gândurile tale, dar asta n-are importanță, ci contează că mă las furat de iluzia de a fi acolo, și nu aici, judec odată cu tine. Chiar și când consider că exagerezi la nivel ideatic îmi vine să-ți ascult cu ochii închiși discursul dulce cu clinchete de cuvinte care nici măcar nu contează din ce limbă vin… când taci zile la rând experimentez, în mod fizic, frustrarea de a nu te putea pedepsi că ai întrerupt șirul celor 1001 de povești… Sunt un bărbat lucid, rațional, refuz să cred că numai eu aș fi influențat datorită cine știe cărei afinități mistice. Puterea asta a ta nu trebuie lăsată să se topească în van, trebuie să scrii, o voi repeta mereu…

…nu, serios, tu chiar crezi că aș putea? că o carte scrisă în felul ăsta ar putea interesa? Știi că despre orice aș vorbi ar fi de fapt o carte despre mine? Că nu pot scrie decât ce trăiesc, și nu ficțiune? Că trec totul prin filtrul simțurilor mele? Că, astfel, o salcie nu mai e salcie, ci e o salcie gândită și respirată de mine?

Nu este prea egocentrist? Seamănă cu procesul prin care un virus devine rezistent după ce trece printr-un organism, întărindu-se…

…nicidecum, dimpotrivă, este ceea ce lipsește în general literaturii moderne; adevărul, legătura indisolubilă cu viața reală, cu atât mai mult cu cât tu ai șansa unei viziuni antrenate în sălbăticia unei insule, în care spiritul și emoțiile tale s-au dezvoltat altfel decât oriunde în lume… cred cu tărie și în capacitatea ta de a o scrie, și în nevoia noastră de a te avea prin cartea ta.

…depășind subiectivismul de cititor implicat într-o poveste cu tine, mă cunosc bine ca cititor, punct, și sunt sigur că emoția, metaforele, puterea de a te concentra pe ceea ce alții nici măcar nu observă fac din tine unul dintre scriitorii pe care i-aș căuta cu înfrigurare. Mă și mir cum de te îndoiești de asta, tocmai tu, care știi mai bine decât mine cât de greu este să dai cuvintelor forță, culoare, substanță, volumetrie, greutate și cât de puțini reușesc să o facă…

…copil fiind, aflam din povești că Făt-Frumos mergea până la capătul pământului și știind eu că pământul e rotund aveam mereu așa un zâmbet ca de mason, uneori doar interior, de neîncredere. Capătul pământului nu exista (de fapt, înspăimântată de posibilitatea că ar exista, preferam varianta științifică). Până când, într-o iarnă, drumul meu spre școală trecând pe lângă un teren viran imens, am experimentat senzația de capătul lumii. Era o ceață densă pe care soarele deja răsărit înapoia ei o făcea să semene cu o pudră fină și nu puteam vedea decât la doi metri în fața mea. Eram complet singură pe stradă, învăluită doar în atomii aurii ai răsuflării mele… terenul era tandru delurit, iar eu înaintam din ce în ce mai voluptos, înfricoșată că voi atinge marginea acestei lumi și

voi cădea în univers plutind ca o păpușă stricată, incapabilă să mă opun; dar din acea zi am devenit conștientă de ce înseamnă tandru și voluptuos. Nu am știut ce înseamnă, ci doar le-am interiorizat, le-am simțit… aceeași senzație, mult atenuată, nu de faptul în sine, ci doar de tocirea simțurilor mele, o am când, deschizând jaluzelele de la fereastra biroului meu cu certitudinea că voi zări plopul din curtea vecinului, care e acolo de o veșnicie, are veșnicia vieții mele, mă lovesc ca de un zid de întunericul de afară… toate sunt înghițite de un întuneric dens de consistența ceții din copilărie. În fața ferestrei mele începe sau se termină lumea. Am un frison ca de frig; iluzia este de fiecare dată totală și niciodată nu reușesc să o anticipez, deși îmi propun… așa sunt nopțile fără lună la mine acasă și umblăm prin ele ca și cum am vedea ceva, așa este uneori viața noastră… suntem orbi sau orbiți, dar bântuim prin ea ca și când știm unde mergem, uneori dorind să fi murit de mult… e de ajuns un licăr undeva și dorul de viață ne recucerește. Plec spre casă și constat că ocolesc absolut instinctiv toate micile bălți cu apă murdară și noroi. Dacă m-ar fi întrebat cineva unde sunt n-aș fi știut să spun, dar acum pe întuneric le ocolesc. Simt că din față vine cineva și, deși nu-l zăresc deloc, știu că e vecinul meu, miroase a tutun ieftin și respiră greu – „gata serviciul?“, m-a recunoscut și el după semne numai de el știute… e o „liniște de început de veac“ și întunericul ăsta hipnotic parcă mă atrage în el, parcă mă îndeamnă să merg la nesfârșit, cu frica aceea din copilărie că voi cădea în univers. Simt o ușoară greață de claustrofobă, grăbesc pasul și lumina prietenoasă de la fereastra casei îmi aduce aminte că sunt vie, că, deși mi-ș fi dorit-o o clipă, n-am murit de mult, dorul de viață mă recucerește…

…trebuie să plec… îmbrac lenjerie din dantelă și… nu există bărbat în viața mea, bărbat pe care să-l vreau pentru mine

chiar și fără să-l am și pentru care să nu port dantelă… e aproape un omagiu, un alt omagiu. Eu, în dantelă, sunt *at my best* și de ce să nu ofer asta tocmai celui care într-un anume moment este pământeanul cel mai iubit… știu, am știut instinctual, de când fluturele era doar crisalidă, că dantela și catifeaua sunt pentru mine și apoi m-au însoțit de fiecare dată când am vrut să fiu femeia pe care un el n-o va uita niciodată, femeia devenind unică… Într-o iarnă, bărbatul pe care-l așteptam a întârziat, iar eu am adormit. El a sosit într-un târziu și, intrând în cameră, găsește căldură moleșitoare, lumânări verzi aproape consumate răspândind o lumină difuză, miros de scorțișoară și rășină, muzică de saxofon în surdină (îmi dădusem toată silința) și… femeia în lenjerie albă din dantelă, cu o bluză diafană abia mai ținându-se în legături delicate, dormind profund cu sandalele aurii în picioare și părul răspândit peste perne… mă crezi că nu m-a mai trezit? Mi-a vegheat somnul, m-a privit, m-a închis în ochi și în minte, a petrecut clipe halucinante împărțit între impulsul de a mă atinge și acela de a mă savura dormind… niciodată n-am reușit să fiu mai frumoasă de atât în ochii lui. La petrecerile la care ne întâlneam și unde mă credeam irezistibilă, strălucitoare, el îmi șoptea „tot în dantelă albă și sandale aurii te prefer“. Atunci a plecat, în cele din urmă, și peste mult timp mi-a vorbit despre noaptea aceea, despre pielea brună lucind când de bronz, când de mătase, după cum își aruncau lumânările pâlpâirile, radiind căldură la temperaturi diferite, mai intensă dinspre interiorul coapselor și în adâncitura dulce dintre sâni, despre linii lungi și curbe urmărite milimetru cu milimetru, despre respirația ușoară printre buze întredeschise și mici înfiorări ca de frig, despre dispariția femeii și reapariția copilului din mine venit în vizită în vis și, stârnindu-mi zâmbetul, despre liniștea care făcuse să-mi dispară ridul dintre sprâncene, despre cele mai

frumoase mâini abandonate pe cearceafuri, rămase încă treze și îmbiind la a-ți adânci fața în ele ca să respiri viața asta cu greu zăgăzuită de somn, despre câte senzații a încercat trecându-și palmele de-a lungul meu fără să mă atingă, chinuindu-se să zărească mai mult decât lăsa dantela să se vadă cu imaginația arsă și foc în pântece, despre câte gânduri a avut de a se culca lângă mine, de a mă mângâia ușor, de a-mi săruta gleznele și mâinile și gura ca să bea, de a mă iubi încet, de a mă poseda cu furie ca să îmi arate că nu sunt decât a lui... am încercat să înțeleg, cum încerc eu să înțeleg orice. Dar acum știu, e de „a simți", nu de „a înțelege", și de aceea port dantelă... azi, acum, simt că aș fi vrut să port dantelă pentru tine...

...mă gândesc acum dacă nu am fost lipsită de tact vorbindu-ți atât de pătimaș despre o iubire chiar dacă ea și-a pierdut tăria de vin grecesc nediluat de atunci, pentru că sigur ai simțit că nu prea sunt genul care să se hrănească cu fantezii. De altfel, mai ales în scris n-am avut niciodată abilitatea de a ficționa. E un verb ad-hoc, nici nu știu dacă există. Dar când m-a oprit pe mine asta? Nu pot scrie din imaginație, doar din experiențe, nu știu dacă aș suporta să-mi vorbești despre iubiri trecute, prezente sau viitoare, nu, sigur nu, m-aș sufoca chiar dacă n-ar trebui să înțeleg de fapt decât cum iubești... Așa, fără motiv, dintr-o pre-gelozie complet ilogică... Fac o asociere (apropo de conexiuni) cu codul bunelor maniere – o femeie se ridică în picioare la apariția unui bărbat numai în situația extremă când acesta ar fi, datorită vârstei sau funcției sau a altor considerente, total exclus din viața ei ca femeie. Aș putea să suport o poveste de dragoste a ta numai dacă mi-ai fi interzis, și nu-mi ești. Pot purta dantelă pentru tine, dar n-aș vrea să știu cine a mai făcut-o. Și crede-mă, simt că nu e de ajuns să spun „iartă"... aș vrea să o pot face cu brațele petrecute după gâtul tău și cu gura lipită de colțul gurii tale, așa simt eu că aș ierta

cuiva nedelicatețea.

...iartă-mi și expansivitatea din dimineața asta... e minunată...

...fără îndoială, anul acesta este anul premiilor, Geneva, New York, Varșovia, Paris, până și România m-a decorat, dar dintre toate încep să văd un premiu cum nu am mai primit până acum. Mă atomizezi cu fiecare cuvânt în părticele din ce în ce mai mici, până la limita la care eu, împărțit într-un nor cu suflet, pot pluti și pot călători atras de gravitația felului tău magic de a simți. Vin ușor, plutind spre tine, prin ceața de nepătruns a copilăriei, sau prin nopțile negre de toamnă bălțită, sau prin soarele care-ți bronzează pielea, sau printre buruienile de insulă între dunări curgătoare, toate definind o lume cu o atracție la care nu pot să rezist, nu vreau să rezist... Mă învârt în jurul lumii tale și văd cum fizica își schimbă sensul, cum forța centripetă o depășește pe cea centrifugă și din învârtire mă apropii de centrul acelei lumi, centrul în care văd o femeie în dantele albe și spre care mă îndrept pe firele nevăzute ale cuvintelor tale. Plutesc spre tine pentru a-mi lua premiul meu, azi, dantelele albe de pe tine...

...eu sunt altfel, prețuiesc prea mult libertatea dată fiecăruia dintre noi de însuși Dumnezeu pentru a nu ști să privesc senin și detașat iubirile oamenilor dimprejurul meu, chiar și a celor pe care îi iubesc, și pot asta pentru că am învățat eu însumi să iubesc după modelul divin, total și necondiționat, fără să cer nimic, dar absolut nimic, în schimbul iubirii mele... dar acum lasă-mă să visez cu tine, lasă-mă să te iubesc!

...pot fi atât de curajoasă în scris, dar atât de timidă dacă ar fi să te am acum în preajmă... crezi tu... mai crezi?... în pudoarea feminină? pudoarea femeii perfect adaptate la lumea asta, puternică și dispusă să lupte pentru ce vrea și crede,

pudoarea femeii altfel lipsită de prejudecăți? Nu judec, constat, fac ce vreau în societate și în dormitor, dar păstrez oarecare pudoare selectivă față de bărbații pe care îi aleg, numai față de ei, tocmai pentru că ei vor ști la un moment dat totul despre mine. Și ce gust am, și că gura mea devine rece când doresc intens, și că am obiceiul să mușc, și că nu mă pot abține de la ciocolată și de la a striga când fac dragoste, și, desigur, multe altele… A trecut atâta timp, 9 ani, aproape 10, încât pentru mine ești un bărbat nou, necunoscut, despre care nu mai știu cum miroase. Dacă ar fi să imaginez o poveste cu noi doi, ești conștient că aș face-o din experiența altor atingeri, din amintiri nedefinite, amestecate, viciate de alte răsuflări și alte amprente… tulburări de unde de ape privite cu ochii micșorați și înlăcrimați de concentrarea și înciudarea de a mi te aminti… Cred că m-am apărat atât de tine până te-am uitat. E ciudat? Spune-mi tu…

…știi cât te-aș mai vrea pentru mine? dar numai pentru mine… o săptămână, șapte zile dintr-o viață de aproximativ 21 900, apoi aș vrea să ne întoarcem la viețile noastre ca și cum n-am fi existat niciodată unul pentru celălalt. Te-aș invita să dormi la mine, să-ți petreci seri și nopți în preajma mea ca să ai, să am timp (timp pe care nu-l ai nici pentru tine, nici pentru mine), să vezi ce a devenit femeia asta în intimitatea ei de femeie, să o vezi cum se mișcă atunci când gătește pentru tine, când își așază o șuviță rebelă sau te ciufulește prin surprindere, când se lipește de tine pe la spate, cuprinzându-te cu mâinile și picioarele, când ascultă o melodie aleasă pentru tine, când te adulmecă semănând cu o mică felină, când mănâncă cu poftă căpșuni, când se schimbă în pijamale, când a băut un pahar de vin și e complet relaxată și cu garda jos, când zâmbește de o glumă sau ca să te seducă, să te invite, când te privește pe furiș cu ochii mirați de ce simțiri stârnești, când mângâie pisoiul cu

un gest pe care l-ai uitat, când râde dezlănțuit, când devine tristă și ochii altfel verzi ca cetina devin căprui, când îmbracă rochia albă de dantelă, când șoptește arzător „te vreau pentru mine, numai pe tine te vreau“, când se așază în brațele tale și apropierea îți taie respirația, căci parfumul încălzit de pielea ei e mai amețitor decât cel din flaconul mirosit de tine, când orice gest al ei e pentru tine și numai pentru tine, când uită pentru tine de orice altă gură sau atingere și te face să uiți orice altă gură și atingere numai pentru că își sprijină fruntea de a ta… nu știu dacă înțelegi…

…de foarte mulți ani nu am mai avut o săptămână pentru mine și am învățat să-mi împart fericirea în cuante scurte și să-mi rezerv doar pentru mine foarte puține dintre aceste fulgere de fericire… intuiesc suficient de bine ce ai devenit pentru a-mi imagina că o săptămână întreagă cu tine mi-ar prelungi viața cu mulți ani, dar poate viața mea nu mai poate fi prelungită și de aceea nu cred că îmi va fi dată această săptămână, ceea ce nu mă poate împiedica să o cuprind în imaginație…

…am o zi rea, bate un vânt de pustietate și trântește cu zgomot ușile castelului meu interior… e o senzație de om profund însingurat… știi, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la ce ai spus cu ceva vreme în urmă, că nu am ce face împotriva unui destin care mă vrea singură, dar sunt și eu om și „oamenii sunt mai importanți decât pepenii“ (genialitatea asta mi-a spus-o un băiețel de 5 ani, certat de mama lui că a rupt pepenii din grădină înainte de a fi copți și consolat de mine… trebuie să recunosc aici că prioritățile stabilite de el la 5 ani, întâi oamenii și apoi restul, m-au făcut să mă simt ridicolă cu bine gândita mea listă de priorități). Nu mă pot detașa întotdeauna de partea mea mică și meschină, nu întotdeauna gândurile mele sunt curate sau înălțătoare…

…a plouat toată noaptea și afară, și în visele mele… o ploaie grea de care nu poți uita sau scăpa se insinuează pe sub uși, pe lângă ferestre, în stare de veghe o simți chiar de n-o vezi sau n-o auzi… am tras draperiile la fereastră și mi-am pus căștile pe urechi, dar știam că n-a stat, că e acolo la doi pași. Și apoi în somn am avut vise „lacustre“… m-a obosit, am ieșit pe stradă. Am avut o experiență ciudată… m-am plimbat prin ploaie, dintre toți cei întâlniți pe stradă numai eu păream că voiam să fiu acolo, numai eu lăsam să se înțeleagă din ținută, din postură, din ritmul lent al pașilor că asta voiam să fac, să mă plimb pe stradă, prin ploaie… femeile, dacă își dădeau seama că este un act asumat, mă priveau toate cu oroare în ochi, ca și cum aș fi umblat goală. Totul arăta că sunt foarte nefericită, foarte îndrăgostită, foarte ceva și părea că tocmai acest exhibiționism le repugnă. Bărbații, în schimb, mă priveau cu un soi de complicitate, pentru ei, cel care mă făcea să umblu cu nonșalanță prin ploaie nu putea fi decât un norocos, un ales. Ei îmi zâmbeau… interesant…

…m-a trezit soarele. Iubindu-l eu necondiționat, îmi place să mă trezească… Ai observat ce puține iubiri de totdeauna, iubiri tot atât de vârstnice ca și noi, imemoriale, imemorial primind aici și acum dimensiunile omului, nu umanității, și sensul „de dinainte de a avea amintiri“… Am sentimentul că ar trebui să-mi amintesc ceva – un vis al nopții trecute? Și soarele ăsta n-ar vrea s-o fac, razele lui strălucind ca niște lasere îmi penetrează retina, încercând să-mi spele creierul dincolo chiar de mâna mea pusă paravan. Nu-ți aminti! Mă feresc și preț de câteva secunde mă scufund în mine însămi. Noaptea trecută am ieșit și… îți poți imagina că era mai liniște afară decât în mine. Știu, foarte des e mai liniște afară decât în noi înșine, dar aș vrea să înțelegi… eram abia trezită din somn, încă nu-mi luasem în primire lumea mea interioară zgomotoasă și neliniștită, nici

torentele precum caii sălbatici invocați de prințesa elfă Arwen, ale propriilor mele gânduri, nu aveam gândurile la mine, deși trează, eram încă în cea mai pură stare de după somn, fără vise, dar și fără reflectări ale realității, fără gravitație chiar, doar ființă… și afară era mai liniște… Am simțit asta ca o diferență de temperatură, ca atunci când constați că în casă e mai frig decât afară. Cred că am experimentat, fără să o fi trăit vreodată, depresurizarea. Diferența de nivel al liniștii dintre exteriorul și interiorul meu îmi dădea o durere în piept pe care doar depresurizarea o mai putea da, și am fost atât de uimită încât m-am trezit, dar tot era mai liniște afară. O clipă am adulmecat cu tot corpul, încordată să aud un zgomot cât de mic, apoi mi-a fost frică, eram ca într-un mormânt… în lumea de unde veneam eu, zgomotele nu încetează niciodată… starea asta o atribuim numai morții. Dar erau stele multe, puzderie de stele și în morminte nu sunt stele, poate doar în moarte… și nu mi-a mai fost frică, chiar dacă asta ar fi moartea, nu m-aș mai teme. Am visat, sau am trăit moartea, sau starea ei, sau nemurirea… mă simt ca martora unui miracol, plutesc ușor și păstrez ceva din liniștea aceea, mi s-a transferat, e în mine…

…bună dimineața, oriunde ai fi…

…îți tot scriu și mă întreb de ce, doar ai încetat să mai cauți „cu nerăbdare de narcoman“ mesajele mele. Și nici nu știu ce-mi place mai mult, intensitatea ta de dinainte de a mă cunoaște atât de bine când îți spuneai „o vreau pentru mine pe femeia asta“ – orice ar însemna acest „vreau“… uneori doar fizic, alteori excluzând orice urmă de fizic –, intensitate pe care mi-o transmiteai, o simțeam, sau faptul că între timp am devenit o femeie pe care o prețuiești prea mult ca să o vrei pentru atât de puțin cât poți tu oferi? Înainte eram mai materială, îmi voiai ochii, și mirosul părului, și sânii, acum m-am spiritualizat… De ce îți mai scriu? Odată, o femeie se adresa astfel unui bărbat,

aici, pe internet: „te consider iubitul meu, cu toate că nu te-am întâlnit niciodată“. E pervers universul acesta virtual… a mânca fără să simți gustul, a dansa fără să atingi talia partenerei, a glumi fără să auzi hohotitul, a munci fără să alergi prin soare sau ploaie după autobuz ca să nu întârzii, a bârfi pregătind doar ceașca ta de cafea, a face dragoste fără să fie nevoie de contraceptive și cumpărături on-line fără să te înghesui într-o cabină de probă… dar și a aduce în viața ta oameni neprețuiți pe care altfel nu i-ai fi întâlnit niciodată, a evada din insulele geografice sau doar ale singurătății către spații altfel inaccesibile, a cunoaște până dincolo de propriile limite… realitatea devine aici perfect subiectivă, e locul unde poți ignora realitatea reală (sunt convinsă de existența unui astfel de spațiu – realitatea reală, deși cred că nu e cel al nostru, cel populat cu oameni, există doar ca unitate de măsură convențională, ca postulat), unde îți poți construi realitatea ta personală sau unde doi oameni își pot construi o întreagă lume paralelă, ideală… nu spun ceva nou…

…am găsit în tine pe cel care și-a luat răgazul să asculte reflecțiile unei singuratic-analitice… sau ai apărut când sunt mai singură ca oricând, iar eu te-am adjudecat. Ești martorul gândurilor mele de singurătate; nu le-am mai scris, deși am pudoarea aceea despre care ți-am mai vorbit, a gândului virgin nedezvăluit nimănui și greu de arătat altor ochi, nu pot scrie decât cuiva, unui bărbat… lui, când îl iubeam pe el, ție, când regăsesc în tine o iubire ca dintr-o altă viață. Cauză și efect… altfel, sunt stearpă. Acesta este motivul pentru care nu am scris o carte până acum. Am nevoie să fie pentru cineva anume, am nevoie de acel public exclusivist format dintr-un bărbat, altfel, nefecundate de o prezență masculină, fie și „platonică“, gândurile mele nu se nasc, nu capătă formă… singurătatea este sterilă ca interiorul unui dovleac uscat…

…dar tu devii din ce în ce mai eterat, te voi pierde iar și voi tăcea iar…

…am revenit în țară după două săptămâni de vacanță prin Pacific și apoi Spania. Dă-mi răgaz să citesc și să diger tot ce mi-ai scris!

— ziua bună, fata mea dragă!

schimbăm câteva vorbe?

— bună și ție… am stat la soare până acum…

mai ești cu mine?

m-am bronzaaaat… sunt bruneagră rău (o să-ți trimit două poze). am înotat în Dunăre, am făcut pregătiri de călătorie… și mi-a fost dor de tine

— și eu m-am bronzat, am înotat în Pacific și mi-a fost dor de tine

unde vei călători?

— două săptămâni în Franța

— aștept pozele cu tine bronzată

în ce zonă din Franța?

— în vest, aproape de Atlantic. voi vedea și castelele de pe Loire… dar și Parisul…

abia aștept!

— valea Loirei este senzațională, la fel și Atlanticul în Bretania, cu fluxul și refluxul lui de peste 10 metri… acum vezi apa la picioarele tale și peste 6 ore la 5 kilometri distanță

nu uita să intri în cârciumioarele de pe Valea Loirei și să bei vinurile locale!

când pleci?

— pe 16, la miezul nopții

pot să mă alint puțin?

— voi fi la Ankara în acea perioadă… mi-ar fi plăcut să te conduc la avion

de ce întrebi?
știi bine că poți
dar poate te voi aștepta când te întorci
și te duc și la Brăila

— de ce nu m-ai avertizat și pe mine că pleci? de ce? doar o călătorie ca asta nu e de pe o zi pe alta... nu te supăra, dar mă arde întrebarea asta...

— nu am un răspuns

sigur că nu a fost ceva de pe o zi pe alta, sigur că știam de mult că voi pleca... nu știu de ce nu ți-am spus

— nu de alta, dar temperamentul m-a făcut să îți trimit niște mesaje... temperamentale...

— îmi place temperamentul tău... sau, altfel spus, fierbințeala din cuvintele, visele și venele tale

— și mie îmi place că-ți place

să-mi scrii despre Spania... așa, în timp...

— am să-ți scriu

acum musai să ies off-line

mi-a fost dor de tine, să știi...

...nu te opri din scris... nimic nu m-a mai tulburat într-o așa măsură în ultimii ani ca scrisul în care te așterni goală, sublimă, atomizată în fiecare cuvânt, lipsită de acea pudoare care îi face pe oameni să devină artificiali. Tu ești femeia mea vie, reală, tridimensională, în ciuda planului pe care îți citesc scrisul, pentru că eu știu să decriptez aceste cuvinte și să te recompun din ele volumetrică, cu părul despletit, cu buzele fierbinți, sânii mirosind a buruieni de baltă... chiar și gândurile tale sunt palpabile, pot fi luate în mâni și frământate, mângâiate, simțite... nu te opri din scris!

...păstrez o continuă bucurie în gând, în mine... privesc un film, mănânc un măr, ascult Bonnie Tyler, *Total eclipse of the*

heart (melodia îmi este laitmotiv, ai să vezi), adorm și mă trezesc, iar bucuria e acolo, e ca o stare de fond, bucuria de a te regăsi… mă gândesc că sunt infantilă cu trăirea asta gen „vin sărbătorile de iarnă“, dar *je m'en fiche* de oricine m-ar judeca. Nu știu să trăiesc altfel, nu știu să mă ascund, nu vreau. Mă bucur de un fluture așezat pe umărul meu înșelat de galbenul strălucitor al bluzei și de gustul cireșelor amare și o spun, o împărtășesc… mă bucur de o adiere și de cerul înnorat, mă bucur de privirea bărbatului din colțul străzii care-mi mângâie curbura șoldurilor și de lumina albastră din ochii celui cu care mă întâlnesc în stația de tramvai, mă bucur de amintirea atingerii arzătoare a gurii „lui“, de gustul și mirosul rășinos al unui Garrone Bianco și de jurnalul lui Mihail Sebastian, mă bucur de culoarea aurie a pielii mele și de rochia vernil cu flori multicolore… mă bucur de îmbrățișarea fratelui meu, o adevărată forță a naturii, dar punând atâta gingășie în strângerea asta în brațe încât îmi dau lacrimile, dar mai cu seamă mă bucur de sentimentul de siguranță pe care mi-l inspiră, el m-a învățat să iubesc bărbații neînfricați, și că în fața lui pot fi oricum, și doamnă, și lașă, și deșteaptă, și dificilă, mă va iubi necondiționat… și sunt puțini cei ce-mi vor acorda privilegiul acesta… mă bucur de apusul soarelui peste Dunăre și, deși poate părea un clișeu, mișcarea ca foșnetul plopilor care se stârnește în adâncul meu de fiecare dată îmi spune că nici o mie de apusuri nu m-ar plictisi… mă bucur de roua ce-mi udă picioarele în fiecare dimineață când merg prin grădină pe cărarea invadată de iarbă, mă bucur de sunetul saxofonului și al violoncelului și de cea mai frumoasă baladă pentru vioară din lume, cea a lui Ciprian Porumbescu… și se vede, radiez, trăiesc și mulți consideră asta exaltare. *Je m'en fiche*, cum spuneam… azi mă bucur de tine și plopii din pieptul meu foșnesc a bucurie imensă…

…mi-a fost bine pe unde am fost și mi-ar fi fost și mai bine dacă se întâmpla o minune să împart cu tine nisipul de sub Pacific, culorile lui înnebunitoare, apoi vinul cu nume de insulă de pe insula cu nume de vin, norii pe munții prin care am umblat, florile și copacii nevăzuți pe care i-am văzut și tot ce a pătruns în mine până foarte adânc în călătoria asta, atât de adânc încât aș împărți bucuros cu tine tot…

…bună dimineața… mi-ai scris la miezul nopții, întotdeauna am fost fascinată de ideea asta de veghere a somnului. Eu dormeam profund, iar tu, cu gândul, cu toate gândurile la mine, îmi scriai… în astfel de momente ești numai al meu. Și dacă dintre toate femeile acestui pământ pe mine m-ai fi vrut să văd culorile înnebunitoare ale Pacificului prin ochii tăi… știi, cum am citit, gândul mi-a fugit la următoarea imagine… *visual me!* tu pe nisip, privind oceanul, iar eu în brațele tale… avându-vă pe amândoi odată, n-aș cere mai mult de atât… întoarsă spre el aș fi tot singură… întoarsă spre tine… azi m-am trezit cu un acut sentiment de pustietate, de inutilitate… aș zace… și mesajul tău nu face decât să mi-l accentueze… nu se va întâmpla niciodată să „văd“ Pacificul cu fața scufundată în curbura dintre gâtul și umărul tău, inspirându-vă pe amândoi odată, căldura ta odată cu răceala lui, mirosul tău odată cu al lui… eu ți-am cerut să-mi vorbești despre călătoria ta, dar nu mă așteptam să mă implici, să îmi descrii totul ca și când aș fi fost prezentă fie și numai în regretul tău de a nu fi fost acolo. Acum nu mai vreau să-mi mai vorbești despre călătoria ta… bună dimineața…

…bună să-ți fie inima! Uneori, avem dreptul și la starea de pustietate, pe care eu o văd mai degrabă ca pe o capacitate de a percepe infinitul dimprejurul nostru decât ca pe deznădejdea de mă percepe mic, punctiform până la invizibil în acest infinit. Nu percep din poze culoarea pielii tale, așa că am să încerc să o

văd într-o realitate dorită și așteptată.

…de fiecare dată genul ăsta de înțelepciune a ta, un soi de conștiență superioară a lumii, mă contrariază, am senzația de corecție aplicată unui copil… recunosc adevărul din spusele tale, dar mi-e ciudă că nu ajung singură la profunzimea asta. Mă simt superficială sau mai degrabă puerilă, nu pot decât să contez pe adierea mea de prospețime, pe farmecul sângelui meu iute și pe nevoia ta de a te hrăni cu ele. Nu mai sunt o copilă, dar n-am învățat încă să nu mă mai pun eu în centrul universului. Încă funcționează teoria geocentristă, ca să mă exprim așa (de fapt, cel mai curat egocentrism sau mai rău narcisism). Nu știu, poate doar mă alint pentru că știu instinctual, dar inconștient, că am cu cine să o fac… mă gândesc că poate tot instinctul nu mă va lăsa să depășesc limita de la care orice alintătură devine nesuferită și disprețuită fiță. Și mai e ceva, domnul meu… știi ce puțini oameni pe lumea asta văd infinitul din jurul lor?… toți ne concentrăm pe micimea noastră și pe a celorlalți… cu cine să-mi antrenez eu abilitatea de a privi dincolo de invizibilitatea mea?

…tu ești pentru mine un amestec paradoxal de bărbat căruia îi place să mănânce, preocupare prin excelență animalică, instinctuală, primară și care nu are nicio legătură cu inteligența și superioritatea (sau poate da, cu una de rasă), și bărbat căruia pustietatea din el face să i se arate infinitul din jur… toate trăsături foarte aproape de plusul și minusul infinit al axelor între care se înscrie voluta amplă a caracterului tău…

…heiii, fata mea dragă, tu știi bine cât de fermecătoare ești așa cum mi te arăți, stăpânind bine un amestec alchimic de inteligență, exuberanță, feminitate, sălbăticie, duioșie, libertate a spiritului și cuvântului și o anume naturalețe pe care numai izolarea în acel paradis ți-a conservat-o neatinsă, așa cum cred

că știi și că nu ești în niciun pericol de a depăși vreo limită a alintării... nu ai ajuns nici măcar la limita cochetăriilor feminine la care ai fi îndreptățită mai mult decât alte femei. Tu ai știut să intri în mine pe o cale nouă, pe care ți-ai croit-o singură pe acolo pe unde nici măcar eu nu știam că se poate deschide o cale și asta mă face să citesc cu o stare cu totul specială toate mesajele tale, atât de specială încât starea mi se așază pe față și lumea dimprejurul meu se uită nedumerită la mine, neștiind de unde îmi izvorăsc zâmbetele... fii liniștită, ești pe drumul bun și vei ajunge acolo unde sunt așteptați numai cei privilegiați.

...da, e un mic eden insula mea, e o stare, mă face în fiecare dimineață să îmi amintesc epitaful unui poet, „sunt iarbă... ce poate fi mai simplu?“... când îi răsare soarele, un soare nou de nu-ți mai pasă dacă ieri „un el“ te iubea și azi nu-l mai iubești... reînvii, când, din cauza ei, mă lovesc de oameni ca de ziduri, când din cauza ei mă simt o involuată, o neadaptată, o neîmblânzită (mă gândesc la *neîmblânzită* în sensul acelui *apprivoiser* la care vulpea îl îndeamnă pe Micul Prinț)... o urăsc, dar știi cum e? Ca atunci când cineva îți vorbește de rău țara; reacționezi chiar dacă respectiva critică este și părerea ta... nu am dreptul decât eu să o vorbesc de rău. Odată, un bărbat cu care a trebuit să lucrez mi-a reproșat felul tranșant și ușor masculin de a fi și la o discuție contradictorie în momentul când am devenit foarte vehementă cuvintele au fost „te crezi tu o lady, dar ești o... țărancă!“ (am hohotit de râs... crezând că mă jignește, n-a făcut decât să mă provoace. Am sărit asupra lui ca pantera neagră din *Apocalypto*). Insula mea m-a educat... punctualitate... pentru că de aici nu pleci când vrei tu și dacă ratezi ora corectă mai pleci mâine... asprimea celor mai mari arșițe și a unor viscole cumplite, rezistența fizică... pentru a ajunge la Brăila trebuie, dacă nu găsesc o mașină din sat, să

merg patru kilometri pe jos prin pădure, pe orice vreme și ca să revin acasă a trebuit uneori să trec Dunărea înot, fiindcă ratasem barca. O anume robustețe de spirit care include o mare doză de sinceritate devenită prohibitivă în lumea de azi, dar la care mă încăpățânez să nu renunț, robustețea celui care, prins de ploaie pe câmp, nu scoate umbrela, nu se refugiază în primul taxi, ci o înfruntă… cred că înțelegi… robustețea celui care nu caută imediat artificii cu care să evite și cel mai mic efort. Și, de ce să nu adaug, mândria, siguranța de sine, chiar aroganța celui care știe că s-ar descurca și dacă este pus spiritual la încercare și dacă îi este solicitat fizicul…

…o curiozitate care le este atribuită numai femeilor, așa cum slăbiciunea elegantă le este atribuită franțuzoaicelor sau răceala englezoaicelor (adică nimeni nu mai știe de unde a plecat și dacă e adevărată, dar toți o iau ca pe o stare de fapt), m-a îndemnat să îți deschid profilul (dar până la urmă parafrazez și eu, cu aroganță, lozinca umaniștilor, adaptată și adoptată pentru uzul personal, „sunt femeie și nimic din ce este caracteristic sexului meu nu-mi este străin“). Am căzut peste dialogul purtat de tine cu câteva personaje (nu folosesc în sens peiorativ cuvântul, crede-mă – dimpotrivă, mai degrabă augmentativ, așa, ca niște proiectări uriașe pe un perete –, ci doar pentru că mie mi-au dat senzația de personaje într-o piesă de teatru grotesc din cauza, poate, a replicilor al căror sens îmi scapă complet… vie, vin, bocitoare, pălării), însă esențial este că nu te-am recunoscut, adică dialogul tău cu unii dintre ei (ele, mai ales), acid uneori, este total diferit de ce-mi oferi mie… eu te simt cald și intens și așa, ocrotitor, chiar și când mă aduci la ordine… știind că ești *Leu*, mi-a venit în minte instantaneu (cu talentul meu de a face conexiuni imagistice) un film văzut pe Animal Planet, cred; o leoaică adoptase un pui neînțărcat de antilopă gnu, îl adoptase în sensul că-i era mereu în preajmă,

dar asta nu făcea decât să-i gonească turma, implicit mama, și să-l lipsească de lapte și de educația speciei sale. Mă gândesc dacă nu la fel se întâmplă și cu mine, mă ocrotești, îmi oferi căldura și delicatețea pe care jungla de afară nu le are… trebuie să înțelegi, din cauza izolării, anumite experiențe de viață mi-au rămas necunoscute… când vorbesc despre bărbații din viața mea folosesc un plural pervers care poate însemna o sută, dar de fapt înseamnă, ca în reclama Vodafone, cinci care-mi știu numele de familie și trei care au ajuns la distanța de intimitate cu mine (sunt aproape inocentă). Sunt o sălbăticiune, nu mă alint… și poate odată, peste multă vreme, voi avea curajul să-ți vorbesc și despre aceste trăiri. În orice caz, am avut azi, mai mult ca oricând, certitudinea că trăiesc în lumea asta bazându-mă pe instinct mai mult decât pe experiențele de viață…

…am avut ocazia să verific și delicatețea rafinată a franțuzoaicelor, și distanța clasică a englezoaicelor, și incandescența și libertatea braziliencelor, și pasiunea masculină a rusoaicelor, și supunerea inventivă a femeilor din Africa neagră și astfel am putut să conștientizez mândria patriotică justificată de exuberanța sublimă, frumusețea desăvârșită și inteligența sclipitoare a româncelor… într-adevăr, pe profilul meu se derulează mai degrabă o piesă absurdă, în care personajele se inventează pe ele însele, fără a se cunoaște real sau măcar mai adânc decât aparențele desenate în tușe groase… nu întâmplător cu tine comunic altfel, tu ești vie, îți simt căldura, naturalețea și sălbăticia peste sute de kilometri, izolarea nu doar te-a conservat, ci ți-a cultivat calități rare sau de-a dreptul inexistente la femeile de oriunde altundeva. Și da, fără îndoială că nu doar insula aceea te-a făcut așa, ai avut și tu propria contribuție la desăvârșirea ta (de aceea, nici nu te-am recunoscut la reîntâlnirea noastră după zece ani), așa cum și genetica și-a jucat rolul ei. Rezultatul este

năucitor, protecția ta este faptul că cei mai mulți oameni nu pot percepe și cu atât mai puțin înțelege acest amestec alchimic răvășitor, dar asta este și drama ta… îți va fi greu sau imposibil să evadezi din această condiție și singura șansă este să o șlefuiești până la sublim pentru acei câțiva care te pot cuprinde și, nu în ultimul rând, pentru tine însăți și pentru ce poți transmite prin gândurile tale unice, prin densitate, metaforă și culoare, într-o aglomerare de gânduri plate, banale și uneori excesiv de stridente. Nu știu cât de departe de tine voi reuși să stau pentru a nu-ți atenua instinctele sălbatice, pentru a nu te converti la o abordare convențională a vieții, diferită de cea nativă a speciei tale. Instinctual am simțit și eu asta, fără să fi văzut filmul cu leoaica, mama adoptivă a unui pui de antilopă. Nu întâmplător ți-am spus că nu am mai nimic să-ți ofer, deși ești una dintre puținele femei care m-au tulburat și la mine puținele se aleg dintre câteva sute care mi-au trecut prin brațe și dintre care doar câteva mi-au trecut și prin gânduri…

…știi, la un moment dat îți spuneam, în mod egoist, că n-aș vrea să cunosc poveștile tale de dragoste insinuând cu o superficială cochetărie, care nici nu-i a mea, că aș putea fi geloasă pe cele care ar fi purtat dantelă albă pentru tine… fals. Încă de când eram adolescentă am fost obligată să învăț să trăiesc fără tine și nu-mi iese din minte o întrebare care îmi zbate tâmplele, dar pe care o alung speriată… și dacă iubești atât de tare cât te-am iubit eu se poate să nu ai norocul să rămâi cu cel iubit? Aveam în viața mea câteva certitudini, de neclintit, îmi iubesc necondiționat mama și frații, Dumnezeu are mereu grijă de mine și dacă iubesc cu toată ființa un bărbat, dacă-l iubesc cu toată puterea, sincer și fără îndoieli, nu se poate să-mi fie luat… nici de alții, nici de Dumnezeu, nici de el însuși. O iubire poate deturna destinul, Îl poate face pe Însuși Dumnezeu să stea în cumpănă, să se răzgândească în privința ta… eram

sigură, acum nu mai sunt. Poate ar fi trebuit să știu, să văd, să citesc despre mari iubiri curmate, dar chiar dacă am știut, am văzut, am citit tot mai speram că nu iubiseră destul, că eu aș fi în stare să iubesc într-atât încât întreg universul să fie mișcat și să conspire pentru iubirea mea. Erau departe de mine, puteam crede că nu au fost destul de intense; a ta e aici aproape, i-am simțit dogoarea și dacă… nu mai contează, sunt tristă, m-ai întristat…

…tristețea mea, îți mărturisesc, vine de la gândul, ascuns și de mine însămi, subconștient (freudianule ce ești!), că nici marile mele iubiri nu mai au nicio șansă, le-am pierdut definitiv. Speram, fără să am curajul să recunosc, că nu le-am pierdut, că doar le-am rătăcit; pentru mine, în iubire n-a funcționat niciodată legea compensației, am iubit de fiecare dată altfel, am trăit de fiecare dată altfel, n-am regăsit nimic dintr-una în cealaltă astfel încât suferința provocată de sfârșitul lor a fost atroce. Deși nu cred că ăsta e momentul pe care l-aș fi ales (cred chiar că n-aș fi făcut-o niciodată dacă instinctul meu de mică sălbăticiune de baltă ce am devenit mi-ar fi dat semne că tu ai fi putut să redevii mai mult decât cel care ar fi vrut să vadă oceanul Pacific cu mine în brațe), am să-ți vorbesc despre o iubire dăruită mie după tine, atunci…

Când și cum și de ce a început iubirea nu știu să spun… cu mult înainte să o recunoaștem ca fiind iubire… cu fiecare zâmbet al meu pentru el, cu fiecare revărsare de lumină albastră din ochii lui asupra mea… certitudinea că îl iubesc m-a speriat, petreceam nopți întregi zvârcolindu-mă, pot să-l iubesc, am voie să-l iubesc? Cum să nu am voie să iubesc, doar nu mint, nu fur, nu ucid… dar cum știi și tu, era același lucru după legile oamenilor și ale lui Dumnezeu… când și cât am voie, în ce condiții, cu ce preț. Mă rugasem pentru o iubire după tine care să-mi fie antidot, simțeam că mi se veștejea sufletul… în

momentele cele mai grele, pentru că am avut destule, când coardele pieptului îmi erau întinse la maxim, când simțeam că nu mai puteam duce îmi spuneam: „Dar dacă asta e ultima mea șansă de a iubi, ce mă îndreptățește pe mine să cred că, dacă ani de zile nu am avut norocul să mă îndrăgostesc, voi mai iubi vreodată în următorii ani“… Trebuie să înțelegi, tu, dintre toți, ce înseamnă să iubești ca și cum ar fi ultima dată, să-ți golești sufletul asupra cuiva, ca revărsarea unei amfore; am știut de la început că nu pot altfel, că ceea ce ofer eu e prea tare, prea alcoolizat ca să poată fi sorbit multă vreme, dar mi-am luat acest drept…

Și totuși a fost o vreme când îmi era indiferent, atât de indiferent încât îmi lipsesc din amintire mulți ani din viața lui, îl văd azi în fotografii de pe vremea aceea și nu-l recunosc. Ciudat, dacă mă gândesc că acum nu-mi lipsesc din amintire uneori chiar secunde din viața lui… deși trăiam în aceeași mică localitate, deși cunoșteam pe toată lumea și pentru fiecare puteam chema din minte sau din inimă o amintire, pentru el nu păstrez nici măcar o senzație. Era și foarte tânăr, adică total neinteresant. Cei patru ani care-l despart de mine făceau ca din start, fără să mai pierd timpul cu profunzimi, să fie total lipsit de orice farmec masculin. O singură dată în patru-cinci ani am ajuns, sau mai bine spus a ajuns la distanța de intimitate față de mine. Într-un club plin de fum, de fete și băieți obosiți, spre dimineață, când totul mi se părea suprarealist și deșuchiat chiar dacă unii erau sobri, când discuțiile se auzeau ca și cum ar fi fost interferențe între undele radio și prin mișcările de dans se vedeau ca și cum erau scufundați în gelatină, a observat că mă retrăsesem la o masa izolată și priveam cu zâmbet ironic spectacolul. S-a mișcat spre mine, desprinzându-se nepoliticos din brațele unei partenere oarecare, s-a lăsat în jos în fața mea punându-mi brațele în poală și m-a întrebat: „De ce ești

singură?“; dar, revenind: „Tu nu poți fi decât singură, nu ești din filmul ăsta“. Se mira parcă și el că și altcineva își dăduse seama de imaginea decadent-kitschoasă a lor, a tuturor celor cu care eu nu mă asortam. Crease o ușoară complicitate între noi, intimă și caldă, în care ne refugiasem amândoi. Ar fi trebuit să mă consider avertizată în ce-l privește, finețea percepției mi-ar fi oprit pașii dacă nu ar fi fost bruiată de faptul că el era băut și eu eram atât de conformistă. A fost și prima dată când am perceput strania căldură pe care o degajă și pe care azi o cunosc și o atribui extraordinarei lui inteligențe sexuale. De câte ori se apropia de mine având, chiar fără să conștientizeze, un gând erotic, doar o intenție neconturată sau doar admirație pentru un detaliu fizic, de fiecare dată percepeam întâi căldura neobișnuită care-l însoțea ca o aură, atingerea îi era arzătoare… Atunci l-aș fi putut avea pentru totdeauna, însă l-am vrut pentru mine abia când viața l-a consumat și când l-a transformat în bărbat, sau poate eu l-am transformat… Cred cu tărie azi că l-am oprit în loc, că l-am făcut să învețe să guste o femeie, că a fost prima lui iubire serioasă, nejucăușă, matură… a aflat cu surprindere, a aflat fără să vrea ce înseamnă o iubire, *this time for real*. Am vrut să fac asta pentru el, am vrut ca iubindu-mă pe mine să învețe să iubească pentru tot restul vieții, deși el spunea înfiorat că nu mai vrea să mai iubească așa niciodată, că ar fi distrugător. Îi vorbea uneori despre mine fratelui meu, cu care era prieten, și care îi reproșa iubirea asta interzisă considerând (neascunzându-i, bărbătește) că sora lui merita mai mult, iar replica lui era „ce să fac, cum să renunț la ea dacă atunci când o văd se face brusc vară?“, iar fratele meu, dezarmat, spunea „să vă ia naiba pe amândoi“… îmi spunea des că iubește și urăște în același timp ușurința cu care folosesc cuvintele, modul în care mă pot folosi de ele, frumusețea pe care o transmit, claritatea, intensitatea vorbelor mele. „Nu

numai că iubești, dar știi și cum s-o spui în așa fel încât nu mai poți scăpa, ești pierdut“. Îi era teamă nu că va învăța să iubească de la mine, ci că mă va căuta în toate femeile pe care le va întâlni… La un moment dat, mi-a interzis vehement să-i mai spun *te iubesc*, „tu nu trebuie să mă iubești pe mine“, am început să-i spun „tu ești al meu“, dându-i lui *tu* o tonalitate joasă, dar nu-l păcăleam, avea aceeași încărcătură ca vechiul *te iubesc*, „taci, e același lucru, taci, nu mai vorbi, vrăjitoareo“…

…dar iată faptele nude și crude… eram în vacanța de Crăciun și fiindcă nu ne mai vedeam în fiecare zi, deși îmi dădea o ușoară febră interioară, îmi oferea și ceva liniște. Iarna devenise cumplită în insulă, era ger și aveam troiene de un metru pe ulițe. Timp de o săptămână am stat numai pitiți în case, pe lângă sobe, cu vin fiert și miez de nucă. Viscolea șuierător și numai auzind simțeam arsură pe mâini și pe față. Îmi sună telefonul și răspund retrăgându-mă în camera mea, păstrând încă pe față zâmbetul acela senin pe care îl căpătăm ori de câte ori sărbătorile ne aduc laolaltă cu familia întregită. Era el… ieșit în viscol, pentru că de acasă nu putea vorbi cu mine. „Te iubesc, femeie, auzi, te iubesc… nu știu cum ai făcut, dar te iubesc și nu mai scapi de mine de acum… nici nu știi în ce te-ai băgat“. Și a închis. Am înghețat. N-am să uit niciodată cuvintele astea amestecate cu șuierul viscolului, având ceva de film psihologic… deși surprinsă și speriată de patima lui, o bucurie ascuțită a urcat în mine, e al meu…

Revelionul l-am făcut în locuri diferite. La miezul nopții însă, profitând de vânzoleala generală, a plecat de acolo, a venit în fața localului unde eu dansam și a așteptat în umbră până când, încălzită, am ieșit să mă răcoresc. L-am zărit când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul de afară și l-am îmbrățișat; era nebărbierit și parcă mai slab și învins… „Ești strălucitoare astă-seară… Te-am urmărit așa, ca un fluture alb-auriu, veselă,

râzând, debordând de viață… Ești tot ce mi-aș putea dori… Dar nu merit eu așa o bucurie“. M-am auzit spunând aproape fără să vreau, cu dorința aceea nedefinită și greu zăgăzuită de a face bucurii celui pe care-l iubești, de sărbători: „Și eu, care voiam să-ți propun ca la prima noastră întâlnire la Brăila să dormi la mine!“. I-am simțit, să mă crezi, zguduirea din piept… „Ești sigură? Știi tu ce spui?“, întreba așa, ca și cum se aștepta să retrag imediat ce rostisem…

…și ce nopți halucinante am petrecut… afară era foarte frig, era ianuarie. În camera mea era cald, aprindeam lumânări, ardeam ulei de pin și scorțișoară, puneam muzica aleasă de el pentru mine, aducea vin roșu și fructe… din momentul în care intra, cei patru pereți ne închideau ca într-o cutie fermecată, uitam, chiar uitam de tot ce se petrecea afară. Nu-l lăsam să-și scoată el haina îmblănită, adoram să i-o scot eu, primind în față valul de căldură conservat între haină și corp, amestecat cu mirosul lui de bărbat tânăr și puternic, dornic de mine, aprins de apropierea mea. Sunt o viscerală, domnul meu (mă repet, dar sunt)… îmi place să gust pe îndelete și cu toate simțurile tot ce-mi provoacă plăcere și aveam ocazia să o fac, obligându-l și pe el să o facă… știam că vinul roșu este bun, dar nu-l mai băusem niciodată în compania unui bărbat pe care nu-l sărutasem încă, cu viscolul bătând în ferestre, apoi vinul a fost băut în compania unui bărbat pe care-l sărutasem și toate celelalte elemente rămâneau, dar ansamblul își schimba forma ca atunci când privești prin caleidoscoapele acelea de jucărie și orice mișcare face ca aceleași piese de sticlă colorată să ia altă formă… pe de altă parte, știam, cu instinctul acela al meu curat, că și bărbatul avea nevoie de *slow down* din cursa lui printre zeci de femei care-i trecuseră prin brațe (ca să te citez), avea nevoie de una care să-i rămână și în gând… nu mai petrecuse nopți cu o femeie fără să facă sex, eu i-am oferit asta. Era

derutat, îl lăsam să mă atingă, să mă sărute, să-mi scoată hainele, dar îl obligam să se oprească. Era antrenat. Se putea opri, dar era tulburat, nu înțelegea de ce nu merg până la capăt, cu atât mai mult cu cât era evidentă plăcerea mea de a-l săruta… păstrez și azi, după atâtea săruturi și atâtea întâlniri, după un an de când nu ne-am mai atins, pofta nebună de gura lui. Nu m-am săturat niciodată de ea și de mirosul lui natural, amestec de miros de fiară tânără și copil (îi ceream să nu folosească parfum când urma să ne întâlnim). Îi vorbeam despre toate câte le știam, îmbrățișată din spate, cu vocea joasă cu care spui povești, simțindu-i bătăile inimii și respirația pe obraz și căldura aceea a lui, analgezic al tuturor încordărilor dureroase de mușchi sau de gânduri, într-o stare de bine, de profund confort fizic și psihic pe care n-am mai atins-o niciodată (era în *Anatomia lui Gray* o scenă în care un bebeluș născut prematur este reanimat fiind ținut în brațe de către unul dintre medici, acesta îndepărtându-și hainele… când văzusem filmul nu credeam posibil miracolul, dar azi sunt convinsă de puterea îmbrățișării umane). E un tip sprinten la minte, dar fără exercițiul profunzimilor și mă asculta cu plăcere, spunea că nimic din ce rostesc nu e banal sau nu mai pare spus de mine, și eu, încurajată, înnebunită că-l vedeam transformându-se, transfigurându-se sub gândurile, și gesturile, și vorbele, și voința mea ca în mâinile unui inversat Pygmalion, îi vorbeam cu ochii luminați și aproape fără să respir… adormea vegheat de mine sau adormeam vegheată de el, se trezea la fiecare suspin al meu, la fiecare scâncet de vis sau de durere și mă îmbrățișa lipindu-și gura de urechea mea. Și nu știu de unde recunoșteam gestul… ca venit dintr-o altă viață. Și l-am obligat să mă însoțească la teatru (de fapt, a venit numai ca să nu mă lase „singură și elegantă“ în foaierul teatrului), delectându-mă cu două spectacole, cel de pe scenă și cel al prezenței lui, unul

urmărit cu ochii și urechile, celălalt simțit ca o interferență de aure energetice generând adieri mângâietoare… gustând și emoțiile atingerii mâinilor pe întuneric, despre care doar citisem, cu mici sufocări în piept, gândindu-ne la momentul când vom vorbi despre spectacol, îmbrățișați și gură în gură, sorbindu-ne răsuflările, dar abia după ce ne vom fi epuizat tensiunea acumulată, generată de prea marea apropiere și prea intima atmosferă și semiîntunericul sălii pentru care creierul nostru își crease reflex condiționat… era semnalul pentru a ne cuprinde… și cu alchimice transformări ale corpurilor noastre provocate de bucuria viscerală de a fi împreună…

La sfârșitul lui ianuarie, după o altă noapte halucinantă, cu nervii și simțurile răscolite după încordări și destinderi forțate, s-a ridicat, s-a îmbrăcat (avea un pulover gros, alb, ce-i dădea un aer curat ca adierea vântului dinspre vârfurile înzăpezite ale munților, dar și oarecare fragilitate) și a spus că pleacă, nu mai suportă… simțeam și eu că nu mai puteam continua așa… „De ce? De ce nu vrei? Am eu ceva? Nu-ți plac? Ai pe altcineva? Ce am? Ce ai?“ Mi-am adunat tot curajul și privindu-l în ochi am spus: „Ești primul, după foarte mulți ani, după… șase ani…“. Preț de câteva secunde a amuțit… așteptam hohotul de râs batjocoritor și tot sufletul mi se ghemuise, lumina parcă se veștejise și nu mai vedeam nimic în jur… Apoi i-am văzut ochii albaștri deveniți imenși, rotunzi, ca doi iriși cu corolele exasperate. Mi-a luat fața între palme, m-a obligat să-l privesc. „Voi aștepta cât vrei tu… nu ești adevărată tu, femeie“. Reacția, singura potrivită, singura pe care aș fi acceptat-o, mi s-a părut frumoasă, ca un zbor de Saturnia în noapte…

L-am iubit pentru totdeauna din acel moment. M-a făcut femeia lui așa, firesc, fierbinte și imposibil de repetat (nu toți oamenii din viața noastră sunt imposibil de repetat), fiind el cel potrivit mie dintre toți… ce a urmat nu are mai puțin drog în

compoziție. Nopți care ne aduceau la limita rezistenței fizice, dimineți care ne găseau cu gurile și ochii arși când ne despărțeam pentru a pleca acasă în insulă și ne trezeam înlănțuiți în dimineața următoare, zile și nopți despre care nu aș putea să vorbesc coerent, zile și nopți pe care le păstrez doar ca pe o arsură în pântece.

...dar eu voiam, ceream, consumam din ce în ce mai mult, cu o lăcomie care ne speria pe amândoi uneori, dar pe care n-o puteam stăpâni. Și el, devenit dependent de ceea ce-i luam, oferea din ce în ce mai mult și mai fără prudență. Într-o zi, el a greșit, iremediabil, amfora mea s-a spart în milioane de cioburi... era distrus și încrâncenat... cu toată durerea, cu cea mai mare durere simțită de mine vreodată în viața mea, cu durerea aceea care seamănă cu o moarte, i-am cerut să plece. La cum îl iubeam, aș fi călcat literalmente pe cadavre pentru el, dar nu o puteam face luptând cu însuși îngerul lui...

I took a step back... de un an...

...femeia asta care se scutura ca de un frison când auzea „a mea“ avea o voință ca o rază laser, dar fără efectul ei penetrant, ci difuz și coroziv ca un proiector în ceață. Orice fel de ecranare a acesteia o transforma într-un soi de vânt armatan uscat și amestecat cu nisip. Iubirea, și nu ura, căci nu ura niciodată, sau mai exact nu putea urî ceea ce iubise – „nu pot inversa polii ăștia, cum nu mai poți redresa un avion intrat în picaj“ –, și contra-iubirea ei erau ca atacul și contraatacul, nu le puteai deosebi... *love* și *strikes back love*... păreau două stări identice ca temperatură, dar cea de-a doua era complet golită de gesturi. Te trezeai scăldat înșelător în aceeași căldură aurie a spiritului ei, dar nu-ți mai spunea nici o vorbă și nu mai făcea, brusc, nici un gest intim. Cea mai înspăimântătoare încordare a voinței o avea însă când voia să curme dintr-odată cu o lovitură ca de baltag o relație umană sau chiar o iubire „otrăvitoare“. Era

convinsă că tocmai din cauza suferinței ce însoțea o astfel de hotărâre spiritul ei se va autoproteja eliminând toate reziduurile relației. Ea, femeia, nu voia, dar forța ca și cum altcineva ar fi intervenit și acum nu mai avea ce face decât să se supună. Își punea spiritul în situația să găsească singur un mod de a trece peste, de a supraviețui cum o face organismul uman atacat de o infecție, iar apoi să găsească și o cale nouă, adiacentă și compensatorie de a continua viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Spaima mea venea de la puterea de a-și „abandona coada în gura dușmanului“ precum șopârlele, deși ea, neavând acel creier sacral al reptilei, suferea, și de la ușoara asemănare cu personalitatea multiplă…

…la început l-am iubit fără să știu și a fost, rememorând, perioada diafană, cea mai ferice, fiindcă zâmbeam, mă jucam și mă credeam, eram stăpâna jocului, eram veselă și ironică, săgetând sprințar și nedureros, incitând, provocând… când zbor, când planare lină de pescăruș, care doar sperie peștii lăsându-și umbra să alunece pe apă. Apoi, când mi-am dat seama că jocul devine prea serios, l-am iubit sfios, negând, neacceptând, temându-mă, apărându-mă cu mâinile, întorcând fața, închizând ochii, opunându-mă cu ghearele, cu foc în piept, amar ca o arsură de acid, cu presimțiri de suferințe viitoare, speriat izgonite și naiv presupuse a fi suportabile… a urmat preț de câteva luni o iubire fără teamă, curată și limpede ca un laser, am iubit cu fluturi în stomac, îndrăzneț, sfidător aproape, vijelios, râzând, sigură pe mine și mai ales pe el, arzând înlăuntru și în afară, strălucind, consumându-l, posedându-l, adjudecându-l, egoistă și nepăsătoare, expansivă în cuvinte și în gesturi, revărsând asupra lui și temperament de brunetă, aspru și fierbinte, lăcomie și inteligență, dominându-l, dându-i tot ce voia și nu găsise la multe femei, luându-i tot, fără să aștept să mi se ofere… încorsetată, sufocată de spațiul mic al iubirii mele

cu miez radioactiv, însetată, veșnic cu buzele uscate, dar și orbită, oarbă la oricine altcineva, chiar și la bărbatul ce mi-ar fi fost destinat dacă ar fi trecut pe lângă mine, afundată în miezul meu întunecat ca în junglă, incapabilă să-mi întorc privirea, neopunându-mă dintr-un soi de inerție, dar și din masochism, nesățioasă de el fizic, secătuindu-l, dar și secătuindu-mă... în cele din urmă, l-am iubit cu disperarea de a-l vedea tras din brațele mele cu o violență pe care numai soarta o poate avea, năucită, cu respirația sacadată, smulgând fiecare minut și fiecare cedare a lui, luptând pentru el și în locul lui (iubeam eu și în locul lui ca atunci când joci șah de unul singur), nevrând să renunț la el, revoltându-mă... la sfârșitul sfârșitului, l-am iubit găsindu-i cele mai cumplite defecte, înnegrindu-l cu cărbune, respingându-l, deformându-l, făcându-l să arate colțuros ca „mâncătorii de cartofi“ ai lui Van Gogh, fugind de el, batjocorindu-l ca să-l dezgust, rugându-mă să fie el primul care nu mai iubește, spunând și făcând tot ce era de spus și de făcut ca să nu mai iubească, din lașitate, din dependență, din disperarea de a vedea totul transformându-se din descântec în blestem mocnit, dar pândindu-i reacțiile, capricioasă și rea, necruțătoare, mai slabă cu cinci kilograme, cu ridurile adâncite, cearcăne și priviri abulice, răscolindu-i amintirile și liniștea, vrând să se termine totul, dar suferind atroce când părea a se încheia, zăcând dezgustată de mine însămi când revenea... N-aș fi bănuit că iubirea pe care eu o implorasem, o cerusem în rugăciuni (ai grijă ce-ți dorești!...) avea atâtea fațete, niciuna limpede... N-am iubit niciun moment cu seninătate, cu bucuria de a fi îndrăgostită și recunoscătoare pentru asta, ci având mereu spectrul sfârșitului, regretând dinainte că se va termina. A fost o iubire de noapte, o iubire furată, o iubire în care îmbrățișările pe stradă nu erau permise, o iubire în care lumina zilei durea, o iubire suferind, concentrată fiindcă n-o puteam

striga lumii, o iubire reprimată, închisă între patru pereți și în mine, sufocată, secretă și apăsătoare, toxică, o iubire ca un diamant șlefuit imperfect de un bijutier începător stângaci, cu marginile zimțuite și apele tulburate...

— bună dimineața

încă nu m-am trezit complet

mă simt de parcă aș fi plâns și am adormit așa

— dar asta nu te va împiedica să-mi dăruiești un zâmbet cu miros de izmă de baltă în această dimineață

— nu mă așteptam să te regăsesc azi, acum, aici... mi-ai dat o tresărire... da... zâmbetul meu cel mai luminos, ia-l, ți-l dăruiesc...

— nu vei mai plânge nici măcar în gând pentru iubire când vei învăța să iubești total și necondiționat fără să aștepți nimic, dar absolut nimic în schimb...

— știi ce? nu plâng, nu pot plânge, pot cel mult ivi acest fel de... fado scris și am o neclintire în toată ființa... însă pe calea ce-ai descris n-oi merge niciodată...

— eu am învățat asta și de atunci am puterea de a privi senin orice întâmplare de viață, orice iubire care îmi străbate gândurile și simțurile, pregătit în fiecare secundă să se termine și știind că voi rămâne cu bucuria că Dumnezeu m-a făcut parte la ea, nu cu regretul că s-a terminat

ești pe drumul bun! știam eu că îmi vei da necontenit motive să fiu mândru de tine...

— tu nu mă asculți?

— ba da, tocmai că te ascult... vei fi acolo... îți întorc zâmbetul și te sărut acolo, în adâncitura de deasupra claviculei, unde tu știi să faci un loc perfect pentru sărutul meu... din păcate, va trebui să plec, mă duc să-mi dezmierd iapa, o frumusețe murgă cu coama blondă

are doi ani și este de o năzdrăvănie ieșită din comun

cu cinci săptămâni în urmă era să mă lase fără urechea stângă

— da, du-te… pentru că și eu știu, caii și felinele sunt perfectele creații ale naturii… chiar dacă te pot lăsa fără urechi

te iert pentru că mă părăsești pentru o iapă murgă

mă las sărutată în adâncitura de deasupra claviculei

și încă ceva

te rog

n-am să-ți mai vorbesc niciodată despre povestea mea ca poveste, ci doar ca experiență… să nu mă întrebi mai mult niciodată

cred că-mi simți tremurul…

— n-am să te întreb niciodată mai mult decât simți nevoia să-mi spui, chiar dacă știu că a povesti poate ajuta la cicatrizarea unor răni

da, ți-l simt și încerc să-l cuprind și să-l topesc într-o mângâiere prelungă și leneșă de dimineață, de duminică, de iulie

— pot să te iubesc în secunda asta?

— de ce întrebi? numai Dumnezeu s-ar putea opune… pe mine nu mă împiedică nimeni să te iubesc și o fac fără să cer părerea sau acordul nimănui, nici măcar al tău

— bine, nu mai întreb… te iubesc… mângâie botul iepei tale și pentru mine…

— așa am să fac, ba chiar am să-i povestesc de tine…

…sunt sigură că te voi contraria. Dar m-ai deprins, nu să fiu sinceră – pentru că sinceritatea e o stare naturală, tot așa cum am ochii verzi, deși se spune că uneori nu o poți deosebi de cruzime –, ci să nu-ți ascund nimic. A ascunde anumite lucruri, gânduri, fapte e, mai puțin, singurul compromis pe care-l fac oamenilor și, mai mult, un sistem de autoapărare. Așadar îți spun cu sinceritate că toată noaptea și în momentele de veghe și

în somn m-am simțit rușinată. Nu că ți-am vorbit despre ceva adânc implantat în mine, ci de felul cum am făcut-o și că nu am rezistat dorinței de a o face… așa, pe nerăsuflate și șoptind fiecare cuvânt și cu sprâncenele dureros înălțate ca să nu izbucnesc în lacrimi, lacrimi nu provocate de durerea mea, ci tot de o teamă nedefinită. „Ce fac eu aici?“ Acum sunt liniștită, știu că dacă nu ție, atunci cui să-i vorbesc așa, dar păstrez zațul unei nopți de îndoieli… noapte în care m-am trezit și m-am surprins făcând gesturi fără noimă și având gânduri fără noimă…

…mă deranjează și candoarea pe care o descopăr la mine recitind dialogurile noastre și despre care cred că nu mi se mai potrivește, cred că ar fi trebuit să o pierd de mult. Nimeni nu mai e candid la 26 de ani, nimeni nu mai apreciază azi o femeie candidă la vârsta la care candoarea trebuie înlocuită cu siguranță, cu versatilitate, dacă nu cu perversitate. Și crede-mă, nu sunt candidă. Când aduc la ordine un coleg, când îi acord calificativ nesatisfăcător, când negociez pentru bani, când nu țin cont de disperarea din ochii vreunui elev sau ai vreunui părinte spunându-le adevăruri dureroase… sau poate sunt tocmai fiindcă văd disperarea și știu că va durea ce voi spune… nu mai știu, poate nu e candoare, e suficiență… și voi merge în împărăția cerurilor…

Te-aș îmbrățișa strâns și te-aș privi în ochi, să mă văd eu însămi în ei, să-mi dispară toate temerile, și că te-am plictisit, și că totul s-a schimbat între noi, și că am vorbit atât de repede despre iubirea mea, și că nu voi scăpa niciodată de dorul ăsta de el, și că nouăzeci de oameni dintr-o sută m-ar disprețui pentru interiorul ăsta al meu, fragil azi ca un vas din porțelan translucid de Limoges…

…întotdeauna când sunt deprimată, fratele meu glumește spunând că de fapt sunt crizată, că deprimat înseamnă să zaci,

nu să bântui muritorii de rând, asupra cărora nu ai niciun drept, întruchipată în scorpie… fac o baie… nu cer drepturi de autor pentru idee, știu că nu e originală… dar părul devenit mătăsos și ușor, pielea curată, respirând prin toți porii, moale de la uleiul de corp, mirosind a flori de portocal și lavandă te fac să simți că ești mai confortabil cu propriul corp ca oricând și transmit confortul și spiritului… cu lumânări, în cădiță ca la țară (și da, te gândești bine, poate fi o problemă dacă ai 173 centimetri înălțime), și veșmântul de noapte din bumbac, miros proaspăt de rufe uscate în plin soare și vânt… „ai nevoie de atât de puțin pentru a fi fericit“… știi că glumesc, nu? De fapt, ce complicată simplitate e fericirea… Vara, însă, marele meu răsfăț este baia de seară la Dunăre. Aleg întotdeauna ora 6 pentru că nu mai este nimeni pe mal și aerul devine răcoros astfel încât nu te mai încălzești pe drumul spre casă și păstrezi în epidermă și în păr toată noaptea răceala apei. Uneori îmi iau costumul meu de baie argintiu, alteori mă scald îmbrăcată, ca femeile de aici (dar prin hainele ude ascunzi cu greu apoi formele unor sâni care se încăpățânează să se trezească sau a unei crupe și trebuie să treci pe drumul de întoarcere prin mijlocul oamenilor ieșiți la bârfa de siestă pe răcoare), până în jur de ora 7; este intervalul pe care eu l-am numit „de grație“. E liniște deplină, rar vântul nu încetează, chiar dacă a bătut ziua întreagă și aerul devine neclintit, singura adiere este propria ta respirație despre care ai, aici, în tăcerea asta, senzația că e puternică și ai vrea să ți-o reții… apa e ca de oglindă și pare a-și fi încetat curgerea, plopii cei veșnic foșnitori sunt acum doar desenați, se topesc, devin parcă bidimensionali… ai sentimentul de sfârșit de lume, dar fără să-ți fie frică. O lumină de soare, stingându-se, cade peste toate… vezi, dar lipsa oricărei reflectări a razelor sale accentuează aspectul de univers în transformare, de univers dispărând încet în el însuși. Am parcă

doar o sfială să nu fiu eu cea care produce vreo mișcare bruscă și să rupă echilibrul. Mă las ușor pe spate și mă scufund în cer… dacă nu ai nimic altceva în raza vederii tale, după o vreme amețești și simți că rămâi fără aer, ca atunci când înoți în adânc… și dacă nu te ridici, adormi ca și când chiar ți-ar lipsi oxigenul. Mă ridic, țâșnesc în apă, înot cu furie până departe, în larg, și apoi mă las să plutesc… nu folosesc nimic ca să mă spăl, nici săpun, nici șampon și miros apoi a piele arsă de soare, mirosul acela ușor sulfuros stârnit, devenit pregnant din cauza apei, și a Dunăre, și a femeie brună răcorită, și da, dacă aleg să merg prin iarba de pe marginea drumului, a izmă sălbatică… bună dimineața, domnul meu… al meu…

…mă tulburi, femeie, mă tulburi într-un fel neștiut de mine până acum, eu, cel care credeam că știu multe, mă iei de fiecare dată de mână și mă duci într-un univers fascinant, mai fascinant decât orice poveste și acolo îmi arăți tot ce uneori am visat că vreau să văd, alteori am vrut și nu am avut unde, și când am avut unde, nu am avut curaj, și când am avut curaj nu am avut privirea atât de limpede cum mi-o faci tu doar prin cuvinte… mă tulburi, femeie, într-un fel care mă face să redefinesc lumea, să deschid capitole noi în părerea mea despre ea, un capitol în care lumea se reduce la un singur om, o femeie, tu.

…lumea asta mică a mea devine, dragul meu, din ce în ce mai mică, dureros de mică… în curând, nu mă va mai încăpea nici măcar pe mine. Ai asistat vreodată în viață la transformări dramatice în jurul tău? Vizibile… fiindcă de obicei transformările lumii în care trăim ne sunt nouă invizibile… din lipsa de viziune, din egocentrism, din micime… regret că n-am avut parte de o iubire aici, pe această „lagună albastră“…

…vorbește-mi despre tine, uneori… ce te frământă acum?

Chiar dacă talentul meu la disciplinele reale s-a limitat la o abilitate deosebită de a rezolva problemele de geometrie (latură a matematicii pentru care îți trebuie viziune spațială și care-ți oferă libertate. În rest, abstractele, fizica, algebra și chimia mi-au dat gânduri sinucigașe), mă voi strădui să înțeleg… multe dintre preocupările tale cer, sunt sigură, imaginație și încă una rebelă (adică greu de stârnit și apoi greu de stăpânit), asta dacă frământările tale sunt tehnologico-înalte… expresia am inventat-o ad-hoc… Ce te face să zâmbești? Ce te contrariază? Ce fel de oameni ai întâlnit și nu i-ai mai uitat? Ce fel de femei? Diferențierea oameni/femei nu e întâmplătoare. Prima întrebare se referă și la bărbații, și la femeile care ți-au rămas în minte, a doua se referă numai la acele femei care ți-au rămas și în minte, dar și în piept. Ce aveau deosebit, ce le-a făcut deosebite… Te-am copleșit cu o avalanșă de fotografii, nu-mi vorbești niciodată despre ele… aș îndrăzni să cer și eu măcar una de la tine; am văzut câteva când te-am căutat pe net, ca persoană publică, aș vrea să alegi tu una și să mi-o trimiți, aleasă de tine pentru mine ar căpăta un soi de semnătură electronică. Dar știu că nu e posibil, știu că nu voi avea niciodată o dovadă palpabilă a trecerii tale prin undele destinului meu, poate e mai bine așa, sigur e mai bine, dar nu mă învăț eu minte niciodată…

…de când mi-ai povestit de iapa ta murgă aș fi vrut să-ți mai împărtășesc una dintre micile minuni ale acestei lumi unde mă găsesc în acest moment al vieții mele… Imaginează-ți zorii cruzi ai unei zile de vară, un soare încă nerăsărit, ascuns șmecherește la orizont de unde te aștepți să sară în orice moment și să spună „te-am surprins“, câmp deschis, nesfârșit sau mai degrabă devenit nesfârșit doar pentru că privirea mea nu-l poate cuprinde, culorile estompate și umede ca și cum o pojghiță subțire de gheață topindu-se ar acoperi totul… e răcoare… o ceață de consistența borangicului, ciudat stratificată și plutind ca supunându-se unei alte forțe de gravitație decât a Pământului… Îți dai seama? Maramă de ceață alb-argintie rămasă până la cam un metru de sol… din nu știu ce legi ale fizicii nu se ridică să se răspândească asupra întregii dimineți, mergem prin ea, și caii de pe câmp, deveniți niște mici caravele, plutesc parcă, nu le văd picioarele, și nici nu vreau să-mi aduc aminte că au… îmi încordez voința ca să păstrez iluzia asta de imponderabilitate chiar și câteva secunde, pentru că eu pe mine mă văd întreagă și în același spațiu, la câțiva metri, pe ei îi văd plutind, pot crede că am nimerit într-o lume în care caii plutesc și că în curând și eu voi deveni ușoară și fără să vreau voi putea pluti așa fără efort, mânată doar de propriile gânduri… nu am mai văzut, nici măcar nu am mai citit niciodată despre așa o imagine… este nevoie de fantezia naturii și de ochiul unei senzoriale ca mine… bună dimineața, domnul meu… cu zâmbetul stârnit de o amintire…

…eu am văzut tot ce-mi spui tu, în diminețile de vară când păzeam bostana și când, după o noapte petrecută în colibă, așteptam zorile să pornesc și să aleg pentru micul dejun pepenele cel mai copt, cel mai dulce și cel mai mare, răcorit de roua dimineții. Atunci, la mijitul zorilor, o ceață alburie stătea

lipită de pământ, cam la un metru, exact așa cum spui tu, de teama de a nu fi risipită de soarele care aștepta să răsară. Nu vedeam cai atunci, dar îmi e ușor să-mi închipui, să suprapun în mintea mea câțiva cai în acel decor și invariabil aș ajunge la imaginea descrisă de tine, a unor corpuri tridimensionale, plutind pe ceața dimineții precum niște corăbii pe o mare. Într-o dimineață a venit cineva în acea colibă și nu am mai văzut ceața, în schimb a fost dimineața când am văzut și am atins primul sân de fată…

…am adormit cu fereastra deschisă… m-a trezit furtuna care s-a abătut peste oraș, arțarii tineri din fața ferestrei mele se aplecau cerând să intre în casă. Nu mi-e frică de furtuni. Am avut întotdeauna credința, sper să nu sune a blasfemie, că aș ști dinainte dacă mi s-ar întâmpla ceva, dacă azi „e o zi bună ca să mor“… era replica unui șef de trib din America, o piele roșie; cred că spunea, cu filosofia aceea uimitoare a necreștinilor, „aceasta este o zi bună pentru a muri“ și chiar murea într-o bătălie… eram foarte tânără, cred că aveam 18 ani când o furtună cumplită cu tunete și fulgere m-a surprins singură pe câmp foarte departe de casă. Era vară… nici măcar nu am grăbit pasul, deși instinctul meu de apărare mă îndemna să o fac, transmițându-mi impulsuri scurte de frică sănătoasă, ceva mai puternic decât voința mea îmi spunea să nu mă sperii că nu mi se va întâmpla nimic. Era ca o aură ce mă înconjura; păstrez cu acuitate până azi o amintire de atunci, încărcătura de sarcină electrică din aer pătrundea odată în plămâni cu oxigenul, dându-mi o stranie falsă-vioiciune. De atunci sunt convinsă că „aș ști“ dinainte dacă viața îmi e amenințată. Lucrul care mă îngrozește este boala. În momentul când nu mă mai pot baza pe puterea mea fizică, pe vitalitatea mea, acelea de om sănătos, nu de cine știe ce atlet… nici spiritul nu mă mai ajută și nu mai simt acea ciudată protecție în jurul meu… încep

să am îndoieli sau, mai exact, îndoielile își ițesc capetele precum în copilărie umbrele prietenoase din colțurile încăperii căpătau coarne și gheare, devenind mici monștri… bună dimineața pe furtună, domnul meu…

…când văd cu ce bogăție de fotografii mi-ai răspuns la dorința de a-mi aminti „ce culoare au ochii tăi“, te-aș îndemna să-mi amintești acum ce culoare au aureolele sânilor tăi…

…am găsit foarte târziu ultimul tău e-mail… m-am panicat puțin… primul gând a fost „vorbesc prea mult, abuzez, îl copleșesc cu prea multe“… mi-ai spune dacă ar fi așa, nu? Adică nu m-ai lăsa să deduc eu din aluzii finuțe; e posibil uneori să nu sesizez aluziile, subtilitățile, deși am obiceiul să despic firul în patru. E-mailul tău a sunat, nu știu cum, așa, „ia să vedem, dacă o încurajez, va marșa?“ Un ton ușurel… exagerez, nu? Nu contează, oricum e prima dată când îmi trezești sentimentul ăsta de panică. Eu sunt de vină, oricum, și dacă am provocat așa ceva, și dacă doar interpretez greșit o frază…

…da, interpretezi greșit o frază, în niciun caz nu aș face ceva care să inducă o scădere a fluxului de cuvinte și stări pe care mi le transmiți, în niciun caz nu aș face ceva care să mă îndepărteze, fie și cu un centimetru de universul fascinant pe care mi-l deschizi cu atâta generozitate și sinceritate. Mă faci părtaș la o aventură nesperată, neașteptată, nevisată și asta mă face să mă simt ca un ales, un privilegiat și n-aș face nimic pentru a-mi pierde aceste privilegii. Și dacă uneori sunt eu neinspirat în răspunsuri, e doar o formă de manifestare a stângăciilor mele în fața unei femei care mă fascinează prin sălbăticia ei tulburătoare…

…tăceai de ceva vreme și mă gândeam că n-ar fi trebuit să-ți trimit ultimul mesaj și apoi reveneam cu revolta naivă a omului sincer… de ce să nu i-l trimit dacă așa am gândit și simțit

atunci? Acum păstrez un zâmbet interior provocat de ideea că tu ai fi stângaci față de mine, *une paysanne*... M-am obișnuit să mă gândesc la tine ca la un tip sigur pe el, care „știe multe“ (te-am citat) și pe care nu-l mai surprinzi sau derutezi. Dar poate tocmai pentru că sunt o țărăncuță te mai pot surprinde, o femeie cu rafinamente și sofisticate reacții și gusturi nu te mai poate lua pe nepregătite. Pe de altă parte, s-a cam zis cu libertatea mea de spirit cred, nu? Adică reacția mea poate fi interpretată ca nelibertate de spirit. În spiritul secolului care, zice-se, va fi sexual sau nu va fi deloc...

Libertatea mea de spirit, domnul meu, se manifestă printr-o mare toleranță. Nu încerc să schimb pe nimeni, nu încerc să-i reduc pe ceilalți la mine, nu judec aspru, încerc să înțeleg, dar, dacă nu reușesc, nu condamn, nu etichetez, nu exclud... În ce mă privește, poate eu sunt singura asupra căreia libertatea mea de spirit nu se manifestă... cam pre-judec... Ce vreau să spun, concret? N-aș putea să pozez atât de nonșalant dezgolită pentru tine... și chiar mă întreb acum ce ai fi gândit dacă răspundeam e-mailului tău cu o fotografie a sânilor mei... sau nu ce ai fi gândit, nu e întrebarea potrivită pentru un spirit liber ca al tău, ci s-ar fi potrivit așa o reacție cu ce simți tu că sunt eu, cu felul cum mă percepi? Te îmbrățișez de bun (re)venit...

...cel mai mult îmi placi cu ochelari, ca să-i pot aburi și să nu mă vezi când te sărut...

...cineva, un bărbat, mă contrazice printr-un mesaj aici spunând că inteligența nu este un afrodiziac, că nu cu inteligența atragi și menții un bărbat lângă tine. N-o să polemizez cu el, dar te întreb pe tine. Există ceva din ce este și face o femeie pentru un bărbat care să excludă inteligența? A minții, a inimii, a trupului... nu neapărat inteligența în sensul științific de IQ, ci mai romanțat, în sens de pojghiță subțire și

incoloră pe care nu o sesizezi, nu o identifici, dar acoperă tot ce fac, răzbate din tot ce fac, dă densitate aparte momentelor banale când beau un pahar cu apă, sau mănânc un măr, sau îmi colorez unghiile, sau tai o felie de pâine… este un soi de gelifiant, dacă-mi permiți plasticitatea… poate fi o femeie prostuță la fel de atrăgătoare, la fel de sexy ca una inteligentă? voi le puteți dori la fel, știu… mai mult pe cea prostuță dacă e mai frumoasă, dar eu știu că nefrumusețea mea poate fi cu greu uitată dacă inteligența mă ajută să-ți opresc privirea la zâmbetul meu, și nu la nasul meu proeminent și dacă tot inteligența mă ajută să-ți vorbesc voalat și elevat și cu o voce cultivată și dacă tot inteligența mă ajută să-ți dezvălui pasiunea și intensitatea cu care aș putea să iubesc și când doar îți leg cravata, și când îți ating cu buzele încheietura coapsei… e ca radioactivitatea, invizibilă… mie, dacă mi s-ar permite o singură dorință, deși peștișorul de aur îndeplinește de obicei trei, aș spune că vreau nu să fiu cea mai frumoasă, cea mai deșteaptă, ci să fiu unică, într-un anume fel pentru un anume bărbat într-un anume moment și spațiu, atât… să găsesc de fiecare dată acel element care l-ar face ca „ținând-o pe una în brațe să-i vorbească de mine“… inteligența mă va ajuta să știu, să simt, să adulmec. Unicitate îmi doresc… orice femeie poate fi la un moment dat, vorba lui Mihail Drumeș, prințesă pentru un bărbat… Știi, dacă n-aș fi singură, aș putea susține asta până în pânzele albe, dar faptul că nu reușesc să-l găsesc mă pune pe gânduri… e posibil să aibă dreptate contraoponentul meu virtual…

…oricâtă dreptate ar putea avea el, eu mă bucur de darul inteligenței tale cu multiple reflexii, în timp ce el visează la femeie frumoasă și prostuță cu corp precum cele pe care le vede în filme… de unde nu-i, nimeni nu cere…

…acum mesajul meu mi se pare emfatic, din cauza persoanei I. M-am luat drept exponent al categoriei femeilor nu neapărat inteligente – îmi cunosc limitele –, ci al categoriei femeilor care se bazează pe inteligență mai mult decât pe atuurile fizice… mă rog… *les jeux sont faits, rien ne va plus*… ca pe orice Capricorn e mult până mă aprinzi… și nu știu de ce mă bazez pe tine să sesizezi când hiperbolizez pentru efect artistic. De altfel, sunt uimită să constat că plec din start de la premisa că tu nu ai cum să mă judeci greșit, că tu mă știi… de mult și bine și în fața ta nu am nevoie de explicații, nu mă vei înțelege greșit niciodată… de unde sentimentul ăsta de siguranță și de suficiență… îmi ești suficient… cred că au dreptate cei care fac reclame, cuvintele sunt magice… Azi plec la Brăila și poimâine în Franța și *partir c'est mourir un peu*; cred că neliniștea asta nedefinită vine din faptul că de poimâine, timp de două săptămâni, te voi pierde… vei mai fi aici când mă voi întoarce sau vei găsi altă sălbăticiune… nu… întrebarea sinceră care-mi stă pe buze este vei căuta altă sălbăticiune? bună dimineața, domnul meu… pentru încă o dimineață de acum încolo… al meu…

…bună să-ți fie inima, fata mea dragă, sălbăticiunea mea de care nu mă sperii și pe care o simt mai a mea decât simt femeile care se întâmplă să-mi treacă prin brațe, pentru că tu, știi deja, tu îmi treci mereu prin gânduri, cu tot alaiul tău de imagini exotice, uneori cu părul prins la spate, alteori cu el despletit acoperindu-ți umerii și o parte din față, cu miros de izmă, cu clipocit de Dunăre și cu asfințituri colorate agățate prin păr, tu intri prin mine când vrei, cum vrei și niciodată nu mi se pare nefiresc să se întâmple așa, și, așa cum simți deja, orice ai face voi înțelege, pentru că tu nu vei face decât ceea ce este scris în codul genetic al gândirii mele, suprapusă aproape perfect peste gândirea ta… tu ai uitat că odată, demult, te-ai lăsat modelată de

gândurile, gusturile, gesturile, voința și răsuflarea mea! De atunci eu știu că nu doar gândurile noastre se împletesc, ci și instinctele, și percepția senzorială, și intuițiile, și cred că și universul așteptărilor... tu ești a mea, oriunde ai fi și a oricui ai fi.

...ai observat și tu cât de dogorâtor sună „al meu“ când îți atribui cu ajutorul lui drepturi asupra cuiva? Ai observat sigur. De fapt, tu ai fost primul care „l-ai încasat“ în chiar prima noastră conversație... eu te-am adjudecat de atunci, de atunci ai fost al meu. Știi, se spune despre pisici că își adjudecă stăpânii, îi împart, deși avem falsa impresie că noi le deținem pe ele. Chiar dacă acea primă conversație n-ar fi avut nici antecedent, nici urmare am simțit că așa aș fi vrut eu să fie cel pe care să-l numesc *domnul meu*, așa aș fi vrut să vorbească, asta aș fi vrut să-mi transmită un bărbat care transcende spațiul către mine... instinct curat... sunt uimită de multitudinea de percepții pe care le stârnim în jur... dacă mă gândesc numai la acest site... De-a lungul timpului, având la dispoziție aceleași date de profil și aceleași poze, oamenii mi-au atribuit tot felul de caractere, unele contradictorii, au simțit nevoia unor abordări diferite, au considerat că, fără să mă salute chiar, au dreptul să mă invite la sex sau să știe unde îmi place să fiu sărutată sau mi-au trimis poeme și gânduri proaspete ca zăpada mieilor... am fost în același timp frumoasă și hidoasă, am fost deșteaptă și proastă, am fost distinsă și comună, am fost interesantă și banală. La rândul meu, aleg după criterii nedeslușite nici mie însămi cu claritate, dar de cele mai multe ori, după cel puțin o conversație, îi aleg pe cei care apoi îmi devin apropiați, uneori chiar mai apropiați decât alții pe care îi întâlnesc în fiecare zi. Lista mea este compusă din ID-uri ale câtorva, puțini, dar buni prieteni astfel aleși; unii sunt doar ID-uri, dar nu i-aș da pe nimeni în lume... Cum? De ce? Care e secretul? Alchimie

transcendentală (cum sunăăă! dar și aceste cuvinte trebuie folosite dacă au fost inventate) și pentru că tu, mai repede și mai profund decât ceilalți, ai ajuns până la mine pe această cale, ca și cum nu m-ai fi înstrăinat niciodată, nu mă pot împiedica să mă întreb ce-ar fi dacă ar fi iar… Cred că te-am căutat aici în speranța că mă vei dezamăgi, în speranța că, scorțos, mă vei apostrofa să-mi văd de treabă. Și te descopăr mai al meu decât la șaisprezece ani… domnul meu… când rostești „tu ești a mea oriunde ai fi și a oricui ai fi“, căldura și durerea din piept îmi spun că îmi place genul ăsta de posesiune, că m-aș lăsa posedată de câte ori l-ai rosti, că este ca un nume de cod, ca o parolă indusă în subconștientul meu de cine știe ce perversă conspirație, un cip implantat în tâmpla mea…

…m-am întors azi din Franța… bună dimineața… mi-a fost un dooor imens de tine…

…bine ai revenit pe pământ românesc… și eu am fost plecat câteva zile în Elveția, azi și mâine am o conferință pe teme specifice domeniului meu, iar vineri voi pleca cu toți copiii mei în Deltă pentru a-mi petrece ziua de naștere. Între timp, te-am lăudat președintelui vostru… m-a vizitat și nu m-a răbdat inima să-i spun că are într-o fundătură din județ cea mai tare directoare. El m-a întrebat ce am cu tine, iar eu i-am răspuns „nu am nimic, doar o iubesc“.

…sunt foarte obosită și încărcată de senzații și trăiri încă nedecantate… voi dormi astă-noapte ca acasă, apoi îți voi vorbi despre călătoria mea și îți voi trimite fotografii. Sunt încântată nu atât de faptul că i-ai vorbit domnului președinte de mine, ci mai mult de felul stilistic în care ai făcut-o… te îmbrățișez strâns…

…bună dimineața… îmi regăsesc diminețile mele parfumate și calde… ale lor erau reci și miroseau altfel. Încă nici nu știu

dacă mi-ar plăcea să mă trezesc în diminețile lor sau în ale mele. Sălbăticiunea de mine a avut o adevărată criză de adaptare. Am fost complet scoasă din ritm și lovită din toate părțile de senzații noi. Un lucru îmi este clar, îmi place să mă trezesc cu tine… mi-ai lipsit… de fiecare dată în zori îmi beam cafeaua singură, purtând încă pijamaua sumară de vară cu pantaloni scurți și maiou fără spate, pe o terasă frumoasă lângă o grădină cu flori, cu picioarele ridicate pe un scaun din șipci de lemn, cum fac de obicei, dar îmi lipsea dialogul cu tine și mirosul incredibil și nemaiîntâlnit nicăieri al bălții… Dunăre, și iarbă sălbatică, și salcie, și pământ ud… și deși vară, multă vegetație și mormane de flori, n-am văzut nicăieri nici măcar un fluture. Gustul cafelei îmi devenea străin fără voi. Are Sting (pe care-l iubesc) un cântec pe care-l fredonam fără să vreau, *I'm an alien/ I'm a legal alien/ I'm an englishman in New York*… prea sunt legată de locul acesta, e prea târziu pentru mine să mă readaptez altundeva și asta mă cam sperie. Să simți așa de dureros în tine că-ți lipsește un miros sau un gust… bună dimineața, domnul meu… al meu…

…bună să-ți fie inima, doamna mea, da, îmi place să-ți spun doamna mea pentru a pune o tușă de penel în plus, care să întărească distincția aristocratică pe care mi-o inspiri în ciuda sălbăticiei care m-a cucerit din prima clipă…

…bună dimineața… am fost în Franța un turist clasic până la un punct; am vrut să văd castelele Loarei, muzeele, Versailles, Turnul Eiffel. Am gustat o vreme bucuria de a aparține unei turme omenești, am fost una dintre particulele mișcării browniene, pentru ca la un moment dat, la Turnul Eiffel, în mijlocul unei mulțimi pe care o puteam crede infinită, nezărindu-i marginile, să redevin singură… mă oprisem amețită de vârtejul de chipuri și limbi din jur și-mi spuneam, panicată,

că trebuie să fac ceva ca să pot vedea totuși turnul. Mi-am pus căștile pe urechi, cu muzică românească, pentru că limba mea îmi era atât de familiară încât nu-mi mai distrăgea atenția, și ochelarii de soare, pentru că-mi dădeau un aer anonim, am respirat adânc și mi-am spus „turnul nu-l poți vedea din turn"… am luat distanță, am petrecut jumătate de oră privindu-l, aducându-mi aminte de toate câte le știam despre el, remarcând puterea magnetică pe care o exercită asupra mulțimilor (știam totul despre turn; despre nimic altceva în întreaga asta lume nu mai știu atâtea. Pot recita date tehnice și versuri, pot invoca din memorie imagini picturale și montaje fotografice, pot aminti bucăți literare în care el apare sau pot desena eu însămi, cu ochii închiși, silueta lui ca un toc de escarpen) și apoi am urcat… nu urci în Turnul Eiffel pentru Turnul Eiffel, ci pentru Paris și pentru voluptatea de a gusta levitația. După o vreme, am obosit exact ca o pasăre după un zbor lung. M-am așezat jos undeva și îndepărtându-mi mijloacele de protecție am gustat mulțimea și toate ecourile livrești s-au revărsat, toate națiile pământului. Femeile însă păstrau toate atributele raselor lor, bărbații adunați la un loc nu și-ar fi trădat originea decât vag. Asiatice mititele și palide îmbrăcate toate la fel, completate de indience întunecate la piele și la ochi, dar extrem de colorate la port, nordice blonde, cu statura impunătoare vorbind greoi, numai consoane, grecoaice cu nas coroiat și priviri furișe, arăboaice cu priviri alunecoase ai căror ochi par lipsiți de puterea de a focaliza… sud-americance vivace în gesturi, trădându-și sângele fierbinte, parcă în interiorul lor fierbe veșnic un vin, prin mișcările vii și mimica mobilă… despre europeni, femei și bărbați, relaxați, părând neatinși de nicio emoție, doar preocupați de a atinge cât mai multe obiective turistice pentru a povesti apoi celorlalți că au fost peste tot, mi s-a confirmat descrierea citită cu multă

vreme în urmă… de altfel, toate aceste nații mi-au transmis și mie aceleași senzații ca și altor călători; popoarele nu se schimbă cu una cu două. Aș vrea să văd Turnul Eiffel iarna, când rămâne singur…

…suită pe marginea unui pod al Senei, Pont de Bir-Hakeim… admiram? contemplam? visam? mă odihneam? nu mai știu… am avut fericirea sau nefericirea de a asista la o mare iubire, un bărbat și o femeie, a căror sosire am simțit-o înainte de a-i vedea, ca o adiere de vânt… mi s-au alăturat, eram doar noi trei… el a ridicat-o de talie pe marginea podului, iar ea l-a înlănțuit imediat cu mâinile. Iubirea lor devenise materială, o simțeam, radia până la mine. Ea era cu spatele la perspectiva superbă, deschisă de podul vechi asupra Senei și turnului, dar nu-i păsa. Era cu totul întoarsă spre el, cu ochii închiși și fața cufundată în curbura dintre gâtul și umărul lui, dar și când îi avea deschiși erau cețoși, ca ai orbilor… el, cu fața ascunsă în părul ei… Un timp am suportat undele iubirii lor, încordarea dureroasă ce-o simțeam în piept ca o insuficientă oxigenare a sângelui mi-a dat senzația că asistam la o iubire ilegală. Erau doi oameni maturi, nu tineri. Apoi, parcă-mi părea bine că nu s-au sfiit de mine. Dar la un moment dat a devenit insuportabilă intensitatea lor. Am plecat moleșită și cu un acut sentiment, precum un țiuit în urechi, că nimic, absolut nimic nu contează pe pământul ăsta în afara iubirii… abia când m-am reîntâlnit cu prietenii mei vorbăreți și relaxați am scăpat de singurătatea apăsătoare în care mă împinseseră cei doi, cu iubirea lor egoistă…

…bună dimineața și la mulți, mulți ani! Ți-aș dori liniște, dar tu o ai deja, dacă poți iubi fără să ceri nimic în schimb… ți-aș dori succese, dar le ai pe toate câte omul le poate acorda… ți-aș dori bucurii, dar le ai, dacă ai copii… ți-aș dori bani mulți, dar ai atâția cât să nu-ți mai dorești alții… așadar permite-mi să-mi

doresc eu ceva de ziua ta… să te pot îmbrățișa…

…de ziua mea te țin în brațe, translatați sub un pod al Senei pariziene, și îți spun că așa cum Turnul Eiffel nu e niciodată singur, nici măcar iarna, sau noaptea, nici tu nu ești singură, ci doar exersezi cumva singurătatea ca pe o cale spre înțelepciune…

…îți mărturisesc, pentru că altfel nu se poate, nu mai pot, că vacanța mea nu a fost atât de voioasă pe cât o voiam și, îndrăznesc să spun, o meritam… Cu două zile înainte de plecare s-a alăturat grupului și el… acel el… Panicată, am vrut să mă retrag, să mă crezi, dar aș fi dezamăgit prea multă lume – prietenii din grup pentru că eram singura vorbitoare de franceză, pe cei francezi care mă așteptau, pe fratele meu, pe mine însămi… Așa că mi-am încleștat pumnii la plecare până mi-au intrat unghiile în carne și nu i-am mai descleștat nici acum. Cred că n-am să-l pot ierta niciodată pentru că a fost veșnic prezent în preajma mea, alterându-mi bucuria vacanței, tulburându-mi percepțiile, aruncând un soi de smog verzui, otrăvit, peste toate, insinuându-se în multe dintre fotografiile mele, dar evitând cu consecvență și doar de ochii lumii să rămână singur în compania mea, arătându-mi, prin fiecare privire, prin puținele cuvinte schimbate, prin inflexiunile vocii, prin manevrele făcute de a mă urma oriunde, că mă iubește încă… Am pierdut un an și multă energie ca să mi-l scot din minte, dar fără să-mi stârnească vreun gând rău, dimpotrivă, închizând ochii vedeam numai lumina albastră din ochii lui. Acum însă pentru prima dată l-am urât. L-am urât pe el pentru că în loc să mă ajute să trec mai departe a vrut să mă tragă înapoi, fără să poată oferi mai mult decât până acum un an, m-am urât pe mine pentru slăbiciunea de a mă lăsa afectată de toate astea, pentru neputința de a mă detașa, pentru că eu am

văzut toate gesturile și șoaptele și manevrele lui subtile și nimeni altcineva nu, deci eram ca un receptor al lui, eram gata să captez orice semnal, eu, dintre toți…

Așadar toate câte le-am trăit și le-am acumulat au acum aspectul fotografiilor mișcate sau chiar al negativelor fotografiilor… și temperatura crescută, temperatura mea interioară… Parcă aș fi fost bolnavă în această vacanță și, îți spun sincer, cred că de aceea ți-am simțit lipsa atât de tare. Știam că dialogând cu tine aș fi găsit soiul acela de înțelepciune cu care mă temperezi mereu și pe care singură nu reușesc să-l ating… Poate din cauza sângelui, poate din cauza vârstei, poate din cauză că nu-l voi atinge niciodată… Avându-te pe tine, aș fi putut să îl ignor pe el, „îmbrățișarea“ ta sub podul Senei m-ar fi îndepărtat de atingerea furișă a mâinii lui, ca din greșeală, pe mâna mea sprijinită de balustrada podului. Nu mi-a fost cerul limpede, domnul meu… dar poate era nevoie de asta ca să mi se limpezească privirea acum… te îmbrățișez pe tine…

…lipsită de tine, dorindu-te, ieri te-am căutat din nou în dialogul ce se desfășoară pe profilul tău la „comentarii“, deși experiența trecută de acest fel nu făcuse altceva decât să-mi dezvăluie un alt „tu“, nu cel pe care-l cunoșteam. Citind, n-am putut să nu remarc similitudinea cu basmul Cenușăresei, eu fiind Cenușăreasa. Basmul e doar rescris în manieră modernă, nici măcar reinterpretat… Tu lansezi o probă-provocare, ele, vreo trei doamne, surorile mele vitrege, fac paradă de inteligență ca să o îndeplinească… eu asist din umbră… Avantajul meu este că știu de prezența lor, în timp ce ele ignoră existența mea… Lor le răspunzi, uneori malițios, dar mereu părând că nu vrei altceva decât să le ții în priză, pe când eu câștig condurul, cu mine dialogul tău e cald și apropiat. Altceva mă tulbură însă, dialogul vostru rece, pur teoretic, pur literar chiar, armătura subțire de cuvinte frumoase, dar lipsite de

căldură, de temperatură; din spatele cuvintelor lor nu reies femeile, ci doar statuete, din marmura cea mai fină, e drept, dar statui, sau mai exact Ioane d'Arc… pe tine te înțeleg, pe ele, nu… Unde e căldura sânului lor? Pe ele ar trebui să le îndemni să scrie cărți, pentru că pot scrie despre orice cu detașare și inteligență… Câte cuvinte! Mii de cuvinte așternute ca pietrele prețioase pe brocart, făcute doar să înfrumusețeze, nicidecum să încălzească. Nu poți fi fericit dacă tot ce atingi se transformă în aur și nestemate… eu sunt făcută să te îmbrățișez, să îmi ating buzele de ale tale în timp ce ele asistă și teoretizează privind prin viziera armurii lor… feminitate de Venus din Milo, care reflectă razele soarelui *versus* feminitate de țărăncuță din balta Brăilei care se aurește la razele soarelui… și totuși, fiindcă lor le vorbești și mie nu, mă simt ca Cenușăreasa asistând la găteala surorilor ei pentru a pleca la bal… bună dimineața, domnul meu…

…fereastra camerei în care dorm este spre est așa încât răsăritul soarelui îmi este mai familiar decât orice alt moment al zilei. Se spune că, dacă privești pe fereastră imediat ce te trezești, uiți visul nopții… și eu l-am uitat, în desfășurarea lui exactă, dar păstrez, așa ca o amintire dintr-o viață anterioară, imaginea unui apus de soare la ocean (deși n-am văzut apusul de soare la ocean, am plecat de acolo înainte de ora cinci) și siluetele negre, bidimensionale, ca de teatru medieval cu umbre proiectate pe perete, ale unor personaje care, ca în orice vis, se substituie unul altuia, rostesc vorbele mele sau interpretează rolul meu, el sau tu îmbrățișând o femeie fragilă, silueta fragilă luându-mă de mână și purtându-mă până în fața lui… hohote de râs, întâi vesele, apoi batjocoritoare, eu singură pe un țărm care pare cunoscut… cred că al Dunării… dar cu valuri reci atingându-mi genunchii, senzație de gol dureros în piept și pântece… Cred că am visat de mai multe ori peste noapte visul

ăsta… m-am trezit obosită și înghețată, adormisem cu ușa larg deschisă și abia acum îmi lămuream zgomotul de fond ce-mi însoțise visul. Plouase foarte tare peste noapte și în încrâncenarea mea de a mă sustrage visului mă agățam de sunetul ploii, nepotrivit cu apusul de soare la ocean… ce tare te-aș fi îmbrățișat…

…simt nevoia să-ți scriu mereu… mă autocenzurez însă… ca să nu fii nevoit să iei un concediu și pentru a-mi răspunde mie… și mai e ceva… parcă prea m-am întors cu totul spre tine, mi-e teamă să nu obosești, să nu devin ridicolă… bună seara, domnul meu…

…bună să-ți fie inima, fata mea dragă… că n-ai să mă obosești și că tu nu poți fi ridicolă orice ai face ar trebui să știi bine și dacă nu o știi am să-ți demonstrez asta imediat ce voi avea timpul și mai ales intimitatea…

…tatăl meu și-a dorit foarte tare să fiu băiat… atât de tare încât îi semăn perfect și fizic, dar mai ales caracterial. El e singurul din marea mea familie care mă cheamă (cu încăpățânare, în ciuda tuturor comentariilor și exclamațiilor de oroare stârnite de așa un nume păgân printre rudele mele simple de la țară) cu prenumele Nox, tocmai pentru că nu poartă amprenta femininului. Semănăm atât de bine încât nu ne-am înțeles niciodată și m-a educat ca și cum aș fi fost fiul moștenitor. Nu mi-a permis să plâng, să mă plâng, să spun „mi-e frică“, „nu pot“, „nu sunt sigură“… În călătoria asta în străinătate a trebuit, de câteva ori, să îndeplinesc și rolul de șef de grup sau, semioficial, de reprezentant al autorității locale, cu discursuri, interviuri, luări de cuvânt, rol care nu m-a încântat, dar care m-a făcut să descopăr latura mea cea mai masculină… *it’s a men’s world outside, baby*… deși întotdeauna mi-a plăcut… chiar mi-a plăcut… să lucrez cu bărbații mai mult decât cu

femeile, acum am constatat că nu-mi place când ei mă consideră „unul de-al lor“. De multe ori mă descopeream prinsă în discuții în cercul bărbaților și de multe ori îmi căutau compania chiar ei. Mie îmi plăcea să lucrez cu bărbații crezând că tocmai feminitatea mea face să obțin mai ușor ce vreau, puteau fi seduși mai ușor să lase de la ei, savuram ușurința cu care se lăsau traduși… Dar acum mă îndoiesc de asta, cred că mă preferă tocmai pentru că le semăn… Nu mă alint, discut tranșant și sigur, am manifestări de încăpățânare, spun adevărul în față, nu fac apel la fragilitatea sexului meu, îi înfrunt când vreau… și mulți dintre ei nu mă cunoșteau dinainte, deci prima impresie a fost nu feminină, ci masculină… m-au adoptat din prima… nu-mi e agreabilă alura asta androgină, fizic de femeie cu șolduri generoase alături de firea masculină; am impresia că, deși vă plac astfel de femei ca parteneri de discuții (puteți să nu le menajați), nu v-ar plăcea și la femeia de lângă voi…

…revenind la ceea ce spuneam… poate nu am dreptate în totalitate, sau poate exagerez, sau e doar o reverberație a încordării la care am fost supusă timp de două săptămâni din cauza prezenței celeilalte femei atât de aproape… am avut timp să o cunosc și mai bine, să adaug tot ce-mi lipsea din puzzle-ul portretului ei. Nu mă gândesc la altceva decât la completa neasemănare dintre mine și ea și la ce l-a făcut ca la un moment dat să mă prefere pe mine, dar să o păstreze pe ea… nu pot să nu mă raportez la el… în jurul lui chiar am gravitat ca o lună, dar cred (mi-e teamă) că oricare ar fi făcut ca el. Ea este tot ce eu n-aș putea fi vreodată, de înălțime medie, are slăbiciunea aceea extremă atribuită, am mai discutat, a franțuzoaicelor, dar fără eleganța lor… femeie de la țară, nu și-a exersat în niciun fel postura și mersul, necăpătând acel orgoliu fizic „sunt slabă, dar mai ispititoare ca oricare alta“ (ar fi avut

nevoie ca undeva în adolescență cineva să o fi făcut conștientă că slăbiciunea ei poate fi un atu, așa cum pe mine tata, și apoi profesoara de sport din liceu, m-au exersat în a căpăta o postură elegantă, ea a rămas cu convingerea că slăbiciunea ei extremă este un defect, eu am transformat robustețea mea într-un avantaj)... cu oase subțiri și ascuțite, evidente la încheieturi și abia acoperite de carne, păstrează doar o ușoară rotunjime a coapselor și curbura dulce a șalelor, în rest, e numai unghiuri și colțuri... siluetă de adolescent, fără sâni, dând impresia de agilitate, de câine de vânătoare de rasă... eu, înaltă, cu mers semeț, având robustețea atribuită amazoanelor, cu bazin și șolduri largi, talie subțire, siluetă clepsidră, oase lungi, dar acoperite de carne tare, par mai degrabă o iapă de rasă... ea, *fragile*, eu, *strong*, ea, de o delicatețe rafinată, eu, de o vitalitate uneori ostentativă... tenul ei ușor colorat și părul șaten și rar contrastează cu tenul meu închis și părul bogat și negru... în prezența mea ea pare angelică, trăsăturile feței regulate o fac o femeie cu chip frumos, ușoara acvilinitate a nasului și buzele bine conturate, pline, sunt accentele care-i dau un aer interesant, care opresc ochii asupra ei. Are trăsături precise, fine, linii subțiri, parcă pictate, întregind armonios ansamblul de mică statuetă de porțelan... chipul meu cu trăsături asimetrice, linii groase, mobile, cu nasul împins în afară și gura cu buza de sus subțire la vedere, dar cărnoasă spre interior și cea de jos disproporționat de plină, face ca emoțiile să mă transfigureze, să nu fiu recunoscută în poze, să nu fiu *una bella donna* după toate părerile. Ea rămâne frumoasă și când plânge, și când râde, și când e atentă la o floare, eu, numai când chipul îmi reflectă emoții pozitive profunde, eu sunt frumoasă numai când iubesc... amândouă semănăm în mod izbitor cu unul dintre părinți. Eu sunt versiunea feminină a tatălui meu, ea, versiunea rafinată a mamei ei... și de aici diferența, eu semăn

cu un bărbat, ea cu o femeie, la mine natura a avut de subțiat, de polizat trăsături colțuroase de bărbat, la ea doar de iluminat trăsăturile unei femei.

Caracterial, suntem chiar două poluri opuse. Una discretă în toate, de la culorile și forma vestimentației alese instinctiv din gama griurilor, pastelurilor, culorilor pudrate și croite pe lungimi medii, lejere, fără să accentueze liniile corpului, întregind impresia de rafinament, până la prezență și conversație. Liniștită, timidă, complexată chiar, în prezența celor cărora le acordă superioritate, isteață, învățând ușor, dar necizelată, necultivată. Plăcută la vorbă, cu o conversație cursivă, dar banală, cuminte, neînsoțită de gesturi pentru a nu atrage atenția, nefiind sigură că ar face față unei discuții directe în contradictoriu, curioasă, deschisă la cunoaștere, dar înfrânată de lipsa unei educații solide în școală (a vrut să viziteze castelul Peleș pentru că era obiectiv turistic întâlnit în Sinaia, nu fiindcă știa de existența lui și de importanța casei regale în istorie), preferând din comoditate o telenovelă unui documentar științific, cu simț al umorului, spontană și cu un râs plăcut, perlat. Eu, preferând culorile tari și detaliile care scot orice ținută din banalitate, netemându-mă de lungimile extreme și de hainele mulate, degajând siguranța omului cu cultură peste medie, vorbind cursiv două limbi străine, exersată de meserie și ca lider, și ca negociator, și ca partener... cu o conversație însoțită de gesturi ample și aprinzându-mă pentru un punct de vedere, ușor arogantă dacă stăpânesc bine situația, mai degrabă spirituală decât cu simțul umorului, râzând dezlănțuit, nespontană de unde s-au rupt nespontanele... Ea, fidelă prin construcție, fără cochetărie, cu farmecele rezervate soțului din convingere, nu numai din datorie, religioasă, cu tot ritualul aferent, genul care n-ar fi înșelat din frica de păcat, în primul rând, și apoi din cauză că a ales pe viață... Eu, cochetând

cu toți, părând a mă oferi tuturor și de fapt niciunuia, genul care mai bine părăsește decât să înșele… dar părăsește… Una iubind pentru toată viața, acceptat, fără discuții și *second thoughts*, liniștit, cald, constant, fără îndoieli, știindu-se intangibilă, cealaltă vrând să consume totul acum, furtunos, capricios. Una, cu o iubire din rutină, uzată de viața în comun, nemanifestă fizic, obligându-l aproape la abstinență, fără să provoace emoții și gelozii, acceptând că e numai a lui… Cealaltă, cu o iubire imprevizibilă, arzătoare, cu orgoliul de a nu-i aparține, de a nu i se supune în niciun fel, devorând fizic, dăruind tot, dar și storcând tot, provocând gelozii, dar dând, cu măiestrie căpătată din exercițiul cochetăriei, satisfacția că dintre toți el e cel ales… una, uitând să mai arate cât iubește, dar dând siguranța că va iubi mereu, cealaltă, radiind iubire, dar fără să știi cât va dura… una ar zice „te voi iubi mereu“, cealaltă, „iubește-mă acum ca și cum ar fi ultima zi a vieții tale“, una îmblânzită, zefir, cealaltă neîmblânzită, muson… una necesară, cealaltă suficientă; uneori chiar am senzația că oricine ne-ar vrea pe amândouă, că nimeni n-ar putea alege de fapt între noi…

…iată portretele… spune-mi tu acum, te rog, cum alegeți? Alegeți sau luați tot ce vi se oferă? Alegi după chipul și asemănarea primei alese sau cu totul altceva? Mă doare gândul că oricine m-ar alege pe mine pentru o aventură și oricine ar alege-o pe ea pentru o viață… Am o problemă în ultima vreme cu latura mea feminină, pe care mi-aș dori-o și mai feminină – reacție psihologică evidentă și conștientizată… vreau ceea ce în cazul ei a funcționat… parcă mi-e teamă și rușine și ciudă să recunosc. N-am fost și nu voi fi niciodată genul prințesă exilată sau înger blond, dar de ce-mi doresc finețe de porțelan și aparență diafană… sigur vreau să înțeleg ce nu e de înțeles… imprevizibilă și de necuprins fire umană… și, față de tine pot să

recunosc, *I need a man after midnight* și nu numai… pur și simplu…

…vin în fiecare dimineață cu automatismul, dorința și disperarea unui narcoman pentru a căuta pe acest ecran magic doza zilnică de tine și, pe măsură ce pătrund în adâncurile gândurilor tale, mă încearcă stări și gânduri dintre cele mai neașteptate… pe de o parte, încep să cred cu tărie că dacă nu vei scrie măcar o carte, îți vei asuma responsabilitatea de a nu ne spune nouă ceea ce noi așteptăm cu atâta nevoie și dorință să auzim. Devine o datorie pentru tine să scrii, într-atât de adâncă și răscolitoare este țeserea ta de cuvinte, te transpui în ele, îți depășești cu mult existența, creezi imagini, explici fenomene, descrii realități sau întâmplări, aduci o lumină specială peste ceea ce ne este atât de greu să definim și să înțelegem viața noastră… Pe de altă parte, percep în mine o adâncă dilemă. Mă întrebi cum alegem noi și îți răspund că nu este o regulă, dar cred că în principiu alegem proporțional cu curajul de a ne adjudeca fericirea, cu știința de a discerne ce este fericire și ce este doar bucurie măruntă, iar cei care au copii aleg și conjunctural, ținând seama de un adevăr fundamental. Pentru un părinte, copiii vor fi totdeauna mai aproape decât celălalt părinte… Pe un câmp al libertății absolute eu te-aș alege pe tine pentru fiecare zi, fiecare noapte, pentru după miezul nopții, pentru momentele de ploi de vară expansive și aurii, sau ploi de toamnă ca fulgii de cenușă ai vulcanilor, pentru clipele când viscolul ne vascularizează obrajii, pentru tot timpul cât energia noastră ar arde firesc într-un altar al nostru… Cum libertatea nu este niciodată absolută, ci profund relativă, intercondiționată, unii nu pot să aleagă mai mult decât în gânduri, știind bine cât de puțin au de oferit și cât de mult ar merita o femeie ca tine… la fel și el…

…pasul spre mine îl vei face mereu… nu se poate altfel… chiar dacă va fi doar unul, chiar dacă va fi peste un an sau mâine, chiar dacă o dată la cinci ani, chiar dacă într-un fel înspăimântător va fi mereu ca și cum ar fi prima dată… fiindcă întâlnindu-ne atât de rar, la intervale imense de timp, e ca și cum am întâlni alți „noi“…

…când voi fi sigură că vreau, când mă voi sătura să te degust de la distanță, când doza ta de mine și a mea de tine ne vor deveni insuficiente, când ritmul (spiritual) încet și profund ne va duce la exasperare (spuneai că ți-a plăcut *Ultima noapte de dragoste…* mie mi-a plăcut *Patul lui Procust…* vorbește Fred la un moment dat despre acest gen de exasperare, la el mă refer, corzile minții și sufletului și trupului întinse la maxim), când îți voi oferi eu libertatea mea toată și nu voi cere nimic dintr-a ta, când vei fi terminat de slujit și cei șapte ani pentru Rahela după ce ai slujit pentru Lea, voi spune vino, și vei veni… iartă-mi, te rog, aroganța, permite-mi-o…

…cât despre carte, o scriu chiar acum, o scriem amândoi… comunicarea asta între noi atât de empatică, parcă nefirească, întreruptă și reluată și frântă de tăceri și de gesturi, de principii, de orgolii și reînnodată ca și când nu s-ar fi oprit niciodată, așază piesele dominoului în lungul șir ce duce ziua către noapte și viața către moarte… am ajuns să-ți spun ție cuvinte pe care puțini le-au auzit de la mine, unele doar unul, unele niciunul… De ce mă asculți, domnul meu? De ce-mi răspunzi? Eu de ce te ascult și de ce-ți răspund?…

…am 26 de ani, puține bucurii reale acumulate, multe mici întâmplări transformate în bucuria de a trăi, secvențe de viață pe care „le-am făcut“, povestindu-ți-le aici, mai bine decât viața mea însăși… l-am citat pe superbul arogant care este Nicolae Breban; martor fiind la anumite scene de viață cotidiană, îi spunea lui Nichita Stănescu, cu care se însoțea adesea, că el ar

face scena respectivă mai bine decât viața însăși. Dezvoltaseră, cred, o adevărată teorie în jurul imperfecțiunii vieții… și eu fac la fel, tocmai fiindcă destinul meu s-a dovedit de o scrâșnitoare lipsă de imaginație, ca un șold atins de coxartroză… multe eșuări, multe frustrări, nimic spectaculos… nu sunt o neîncercată a sorții, dar marele privilegiu acordat mie este darul primit la naștere de a extrage esența din orice și de a o transforma în nectarul zeilor, sunt furnizorul lor unic de pe pământ… așa că nu se poate altfel decât să și scriu, la altceva decât la cuvinte nu par să mă pricep tot atât de bine…

…două lucruri mă fascinează de-a dreptul de când te cunosc – cuvintele și timpul relației noastre. Primele sunt totul pentru noi, carnea, răsuflarea și spiritul, seva, conductorii termici, impulsurile nervoase și sexuale, inteligența ori temperamentul și caracterul… sunt ca un soi de bombardament cu particule ionizate, celălalt nu reprezintă nimic… *rien*… *nothing*… *nada*… *niente*… trecerea timpului, doborâtoare în orice alte privințe, față de orice alte aspecte ale vieților noastre, nu are nicio relevanță între noi; înfricoșătoare atemporalitate… deși oamenii își doresc de când au apărut să depășească limitarea esențială a timpului (cred însă că, așa, la modul general, nu am putea să o suportăm), timpul iubirii noastre este ca liniștea gropilor abisale, cum te iubesc astăzi te-am iubit întotdeauna și *I will always love you*… să fi descoperit un soi de panaceu universal al iubirii care suferă dintotdeauna din lipsă de cuvinte și din consumarea în timp?

…noapte bună…

…e atâta rouă astă-dimineață încât acoperă mirosul până și celor mai parfumate buruieni… în fiecare dimineață, pentru a-mi lua cafeaua făcută de mama, trebuie să străbat grădina pe o cărare îngustă printre ierburi, în fiecare dimineață, chiar și fără să mă trezesc de tot, ating cu vârful degetelor, așa, ca o

tachinare, două plante de ceea ce noi numim Măturică, crescute semețe, înalte cât mine, lângă cărare, pentru a le simți mirosul tare. Știu instinctiv unde sunt, gestul de a le atinge e reflex. În dimineața asta, atinse, n-au mirosit, doar mi-au udat picioarele cu o ploaie de rouă, rece… Știi cum e roua? Una dintre minuni, ca un fel de apă vie… alături de alte mici și discrete minuni ale lumii, catifeaua aripilor de fluturi, sclipirea stelară a licuricilor, polenul dulce, puful piersicilor, sticlirea smaraldie din ochii felinelor, pânza de păianjen, vântul sărat dinspre ocean, spuma rece a cascadei, cristalurile țurțurilor… n-ai timp să le vezi… minuni de o clipă… o văd pe iarbă, este argintie, dar în momentul când o ating dispare, lăsându-mi doar senzația de răceală ca o aghezmuire… de aceea mă surprind uneori ocolind cu grijă ierburile udate de rouă, de ce să le iau eu privilegiul acesta, sigur e o binecuvântare pentru ele… ai văzut? sub valul de rouă toate plantele par a-și ține răsuflarea, mișcarea, foșnetul, nu mai simt vibrația miilor de celule, toate se opresc parcă din fotosinteză preț de câteva zeci de minute pentru a primi împărtășania… e ca o rugăciune rostită, ca un ritual, atât de simplu… așa mi-ar plăcea să mă rog și eu… bună dimineața, domnul meu.

…bună dimineața, doamna mea!

…mereu m-am întrebat de ce mi-am ales tocmai „rouadinzori“ ca nume pe internet și abia acum, citindu-ți cuvintele, mă regăsesc în ele, alunec printre ele departe, în copilăria mea… Aveam paisprezece ani, terminasem clasa a opta și mă bucuram de ultima vacanță de vară din școala primară. Fratele meu, cu patru ani mai mare ca mine, avea o bostănărie undeva pe un câmp lângă satul natal. Când au început să se coacă pepenii stăteam acolo să păzesc bostana; noaptea dormeam într-o colibă făcută dintr-un schelet de lemn, acoperit cu un strat gros de ierburi. În fiecare dimineață plecam

cu picioarele goale prin iarba înrourată să aleg un pepene pentru micul dejun; alături de bostana noastră era cea a unui vecin, care avea o fată cu doi ani mai mare ca mine. S-a întâmplat o dată să fiu doar eu și ea acolo, în mijlocul câmpului, fiecare păzindu-și bostana... Am stat la povești, mai degrabă de copii decât de adolescenți; am dat roată de nenumărate ori celor două bostănării reunite acum ad-hoc într-una singură... Nu mai eram câte un paznic la câte o bostănărie, ci doi la una mare... Seara am făcut un foc, am copt porumb și am stat din nou la povești până târziu în noapte, când stelele au desenat clar pe cer Calea Lactee... Ne-am retras atunci în coliba mirosind încă a ierburi care se uscau încet într-un strat gros de câteva palme, ne-am întins pe o pătură întinsă și ea pe un strat de iarbă, am mai stat la alte povești și la un moment dat ea s-a întors cu spatele la mine, trăgându-și ușor genunchii spre piept. Focul de afară încă arunca lumini în interiorul colibei... La fiecare licărire a luminii o vedeam acolo, la o lungime de mână întinsă, îi vedeam spatele arcuit, rochia subțire de pânză cu înflorituri mici, albastre, care se termina undeva la jumătatea coapselor pentru a lăsa să se vadă în continuare profilele picioarelor bronzate de adolescentă... La câte o licărire mai puternică puteam vedea pe pielea picioarelor ei până și zgârieturile alburii făcute de cine știe ce scaieți înalți sau rămase de la cățărăturile prin pomi... Alergam printre propriile mele gânduri, dorințe, fantezii fără să mișc nimic, chiar și fără să clipesc, într-atât eram de fascinat de ceea ce se întâmpla cu mine. Într-un târziu, și-a strâns și mai mult genunchii spre piept și abia atunci am observat că lipsește ceva, un detaliu logic, dar absent aici... Vedeam clar rochița de pânză subțire lipită de spatele ei, de fesele ei, dar nu vedeam nicio urmă a conturului chiloților împrejurul taliei și a picioarelor. Am văzut în schimb cum mâna ei stângă, lipită cu palma undeva pe abdomen,

aluneca în sus până pe talie, pentru ca apoi să cadă leneș până la linia coloanei, unde s-a oprit lipită cu dosul palmei de spate și cu degetele întinse spre mine. Priveam vrăjit acea imagine, acea chemare către o lume total necunoscută mie... Am întins mâna și i-am atins degetele cu care m-am jucat îndelung, apoi am început să alunec încet, urcând pe linia brațului până la cotul lipit de corp undeva în zona coastelor, pe care vârfurile degetelor mele le simțeau... Am mers mai departe, până sus, la umăr, și mai departe, până când textura s-a terminat și am atins pielea gâtului, apoi am coborât înapoi puțin mai jos de umăr și mi-am lăsat degetele să-i atingă sânul stâng... I-am simțit tresărirea și am simțit cum și-a împins corpul până când trupurile noastre s-au lipit. Am cuprins-o în brațe, am strâns-o și m-am abandonat acelui delir al simțurilor mele, niciodată trecute până atunci printr-o asemenea furtună... Doar privirea mea mai vedea textura rochiței care se aduna în încrețituri sub palmele mele, pentru ca apoi să se întindă până la limita ruperii; imaginația mea o vedea goală, dăruită mâinilor mele, îi simțeam sânii fermi de adolescentă cu sfârcurile ca două boabe de strugure, ieșite din când în când proeminent deasupra volumului rotund și elastic al sânilor. Uneori corpul ei se încorda lipindu-se și mai puternic de al meu... Pentru prima dată în viața mea, corpul meu atingea prin două straturi textile un corp de femeie, simțind el însuși mișcările corpului ei. La un moment dat, eram cu mâna stângă undeva între sânii ei, iar ea mi-a prins mâna și mi-a condus-o încet spre abdomen, apoi puțin în sus, evitând zona pubiană, pe linia coapsei, până când am simțit din nou pielea piciorului, unde s-a oprit... Am stat amândoi așa nemișcați minute în șir, timpul înghețase, simțurile noastre înghețaseră și ele undeva, acolo sus, pe o golgotă a bucuriei de a descoperi... parcă și noaptea înghețase împrejurul nostru, focul se stinsese... se auzeau doar cântatul

greierilor și bătăile inimilor noastre, orăcăitul broaștelor dintr-o baltă îndepărtată; până și iarba de sub noi, care foșnea la fiecare mișcare, tăcea acum așteptând cu înfrigurare să vadă ce va urma. Mă oprisem cu umerii și capul puțin ridicat și aplecat asupra ei pentru a-i vedea fața. Am rămas așa până când mi-a obosit gâtul... Aș fi putut atunci să-mi las capul jos undeva în spatele ei pentru a scăpa de amorțeala pe care începeam să o simt în cotul pe care mă sprijineam, dar ceva îmi spunea că pot căuta ieșirea și în altă parte... Am început atunci să alunec cu mâna mea înapoi pe linia piciorului... mâna ei a rămas acolo unde se termina puțin înainte pânza rochiței, care se ridica acum împinsă de mine... Am ajuns la linia formată de întâlnirea coapsei cu abdomenul, după care am alunecat spre muntele lui Venus până când degetele mele au simțit... Un val s-a pornit și din străfundul ființei mele a țâșnit rouă, m-a cuprins instantaneu o stare ciudată de rușine, de teamă, de rătăcire, m-am ridicat în picioare și am ieșit din colibă aproape alergând... Am colindat îndelung câmpul, încercând să-mi adun gândurile, să găsesc un punct de sprijin în acea întâmplare. Nu am reușit decât atunci când am ieșit de pe potecă și am simțit sub tălpile goale roua dimineții... Începuse să se lumineze... Am căutat atunci, ca în fiecare dimineață, un pepene brumat de rouă, l-am luat și i l-am dus în colibă. Ea stătea exact așa cum o lăsasem la plecare, ghemuită, cu genunchii aduși spre piept, doar pata de umezeală de pe spatele rochiței ei mai amintea despre ceva ce se întâmplase acolo în coliba aceea, în noaptea în care am înțeles și am simțit altfel decât până atunci magia lăsată de Dumnezeu în rouă... Vei înțelege și tu, fata mea dragă, de ce rezonez odată cu tine atunci când te atingi de roua dimineților tale...

...mă întorc spre tine... îți spun ție, deși toată ființa mea se opune să te fac părtaș... mi-a expediat azi-noapte un mesaj. N-

am auzit telefonul, atât de profund dormeam, l-am găsit acum... „Vreau să-ți spun cât de mult te iubesc... te voi iubi mereu“. Trebuie să înțelegi... de când, acum un an, s-a destrămat visul în care trăiam, nu l-am mai sunat, nu m-a mai sunat... l-am șters din agendă pentru că îl aveam trecut cu un nume dat de mine și nu-l puteam vedea așa și nu-l puteam ști înscris acolo așa și ideea de a-i trece numele social mă înnebunea... l-am șters de tot... azi, când am găsit mesajul, preț de câteva secunde am fost amuzată... ce nebun! ce glumă! cine-o fi? apoi înșiruirea de cifre a căpătat semnătură, mi-am amintit numărul fără să-l mai fi apelat vreodată timp de un an... a fost ca o lovitură în plexul solar... nu mă cruța... de astă dată l-aș fi lovit cu ciudă peste ochii albaștri... ura a urcat în mine ascuțită, ca o împunsătură de stilet... gânduri contradictorii... am senzația că se joacă, că vrea să mă testeze, am chef să intru în joc, să-i arăt că un an de tăcere e prea mult, că prin alegerea făcută de a se retrage pentru a-și păstra soția, pentru a o îmblânzi mi-a luat mie unicitatea în ochii mei și ai lui... m-a sălbăticit pe mine... revin și mă gândesc ce mult l-aș fi vrut înapoi, ce suferință paroxistică am îndurat, ce frică mi-a fost că n-am să pot uita nicicând, că paralizia simțurilor va fi veșnică, și dacă și el simte la fel, dacă el chiar mă iubește, dacă atât a putut să îndure, un an, și iar îl urăsc, și iar îi găsesc scuze, și iar năvălesc toate peste mine... în vârtejul lunilor în care am fost împreună i-am permis să-și lase amprenta peste toată viața mea, lăcomia mea de el m-a făcut să adun, să acumulez rapace și nesățioasă vorbe, și gesturi, și fapte, și obiecte de la el pentru mine. Multă vreme mi-a fost imposibil să rămân singură în camera mea de la Brăila din cauza amintirilor, ecourilor lui... atunci primeam totul cu foame de el și de a avea mărturii palpabile ale trecerii lui prin viața mea și cu inconștiența a ceea ce va urma. Apoi toate, tabloul cu maci și scrisul lui pe tablou, uriașa inimă de pluș

dăruită de Sf. Valentin, brățara cu aer medieval adusă de la Brașov, micul cactus dăruit de Crăciun, cele o sută de melodii alese pentru mine, planta agățătore din fața ferestrei mele adusă de el, lenjeriile din dantelă cumpărate în așteptarea lui, purtate pentru el, parfumul pe care mi-l adulmeca și despre care spunea că-i atrage atenția oriunde ar fi, făcându-l să mă caute cu privirea în orice magazin când îl simte, cele două cupe de șampanie aduse de mine pentru ca el să bea licoarea spumoasă cu mine și cu nimeni altcineva, toate m-au doborât ca și când ploaia ar cădea atât de abundentă peste capul meu încât m-aș sufoca, neavând timp să trag aer în piept… azi însă sunt toate acoperite cu o pulbere ca de cenușă vulcanică, sunt toate ca o rană în care glonțul a rămas acolo; corpul și spiritul s-au adaptat, l-au acceptat, dar uneori se mișcă provocând dureri insuportabile… cred că voi ajunge să-l urăsc cu adevărat…

…de unde vine oare convingerea, fiindcă suntem convinși când vorbim, că vom iubi pentru totdeauna? e ca și cum iubirea secretă un anesteziant, ne lăsăm coada ca șopârlele și nici măcar nu ne doare… abia când e prea târziu…

…Pompeiului i-au trebuit două mii de ani pentru a renaște de sub cenușa Vezuviului… ție îți va fi de ajuns mult mai puțin pentru a ieși de sub cenușa acestei iubiri… eu te văd deja mișcându-te liber, ieșită de sub ea; păstrezi încă senzația prizonieratului poate doar dintr-o inerție a gândurilor, până și faptul că accepți ideea unei nopți cu un altul arată că ești pe drumul bun…

…simt… știu că nu poți fi decât rece… cuvintele tale sunt reci ca gheața… nu accept ideea unei nopți cu altul, ci cu tine. Nu poate fi același lucru, pentru tine, pentru noi doi, și asta pentru că, folosind doar cuvinte, nici gesturi, nici fapte, nici măcar vocea, m-ai dezmorțit… Ai avut vreodată răgazul să

privești cum pălește instantaneu un mac de câmp după ce-l rupi? În secunda următoare, toată vitalitatea florii dată de roșul aprins strălucitor dispare, petalele i se boțesc... Atât de sensibilă sunt și eu la cuvinte... de aceea le și rostesc ușor, le găsesc ușor, le pot țese și turna în forme cum ai remarcat chiar tu... îmi fac frig și cald în suflet... dar, ființă inferior-echivalentă Cătălinei, condamnată la nedetașare suverană, prefer patima din dispreț decât răceala din cuvintele înțelepte...

...nu, fata mea dragă, nu greșești vorbindu-mi mie despre el, pentru că eu aș putea să te ascult vorbindu-mi despre el chiar și dacă ai fi a mea pe de-a-ntregul... Am învățat să prețuiesc atât de mult libertatea oamenilor, încât le recunosc dreptul suveran de a se bucura de ea în orice împrejurare, conjunctură sau stare. Am învățat să-mi înving egoismul mărunt și să mă bucur de libertatea celor pe care îi iubesc chiar și atunci când libertatea lor generează stări împotriva mea. Între bucuria mea de a te avea pe tine și bucuria ta de a fi liberă, voi alege totdeauna bucuria ta, și nu neapărat dintr-o generozitate fără suport, ci pentru că eu îmi știu capacitatea de a percepe detașat tot ce se întâmplă cu mine în raport cu oamenii dimprejurul meu. E adevărat că, privit dinspre mine sau dinspre tine, o noapte cu altcineva înseamnă de fapt o noapte cu mine, respectiv o noapte cu tine, amândoi identificați clar și determinați de o istorie comună să pășim spre celălalt fără armuri de protecție, având în mâini doar dorința de a-l simți pe celălalt; privind însă lucrurile dinspre tine în raport cu el, eu sunt un „altcineva“, sunt variabila independentă care teoretic nu contează, dar care poate schimba esențial soluția ecuației... Da, am văzut cât de scump plătește macul ruperea de tulpina lui, el, care oricum are o efemeritate de neînțeles printre flori, nereușind niciodată să stea înflorit mai mult de o zi, în timp ce alte flori pot sta înflorite luni întregi... S-ar putea consola la

gândul că unele flori de cactuși își măsoară viața în ore, dar cui i-ar folosi o asemenea consolare… La fel și noi, ar trebui să ne consolidăm rezistența în fața cuvintelor din partea oricui ar veni; la ce ne folosește să ne putem detașa de povești efemere, dar trăite până la incandescență cu cineva, dacă păstrăm o hipersensibilitate la cuvinte? Înțelepciunea și capacitatea de detașare față de viață ar trebui să se poată manifesta în toate componentele vieții noastre, reale, afective, emoționale, sexuale, sociale, profesionale și câte or mai fi… Într-adevăr, uneori sunt rece atunci când nu vreau să las loc ambiguităților, când mă feresc să las spații libere și necontrolate în care se pot dezvolta haotic idei, stări sau întâmplări sau atunci când, nefiind rece, aș încuraja pe cineva să-și asume riscuri pe care să nu le poată gestiona… Prefer atunci răceala cuvintelor, tăișul lor necruțător, dar sincer, în locul deșertăciunii unor speranțe fără suport… Voi mai vorbi despre asta…

…uneori, când îmi dau seama că te-am contrariat cu ceva sau când consider că am fost mai îndrăzneață decât sunt de obicei, suport foarte greu tăcerile tale de peste zi… Cel mai des, mesajele tale de dimineață îmi sunt de ajuns. Azi însă aș fi vrut să-mi vorbești mai mult… Nu sunt rezonabilă, știu… Este, și spun asta bazându-mă pe niște simțuri mai rafinate, nu pe rațiune, adică pe a simți, nu încă pe a raționa, o desincronizare între noi, de *timing*, dacă-mi permiți cuvântul; oricât aș încerca, nu voi reuși să înțeleg puterea ta de autostăpânire pentru că nu m-am copt, pentru că nu e în firea unui fruct verde, necopt, sălciu și voios ca mine să înțeleagă. Refuz însă să cred că tu ai avut gravitatea asta filosofică dintotdeauna, astea sunt momente când mă intimidezi și nu te recunosc… Sunt mult mai simplă…

…să nu crezi că a fi rece sau detașat înseamnă să pierzi

capacitatea de a rezona până la sublim la provocările vieții… Diferența dintre noi este că tu simți nevoia cuiva după miezul nopții, în timp ce eu simt nevoia cuiva numai dacă acea cineva îmi poate stimula vibrațiile oricând, ziua sau noaptea, pentru o clipă sau un milion de clipe înșiruite, știind bine că oricât de lungi ar fi clipele tot se vor termina odată și odată…

„Cel mai des, mesajele tale de dimineață îmi sunt de ajuns… azi însă aș fi vrut să-mi vorbești mai mult, nu sunt rezonabilă, știu.“ Sper ca odată să înțeleg ceva dintr-un asemenea mesaj primit tocmai în ziua când ți-am scris mai mult decât în ultimele zece mesaje la un loc! Oare să nu fi citit tu tot ce ți-am scris eu azi?

…abia acum am primit ultimul tău mesaj, cel în care-mi vorbești despre puterea ta de a asculta povestea mea și a lui… De altfel, mesajul tău s-a așezat nefiresc în pagină după ultimul meu mesaj… nu contează, accident de internet… De ce am însă senzația că azi nu te înțeleg, nu mă înțelegi… nu simt nevoia cuiva doar după miezul nopții… recunoșteam doar în mod curajos, dezinhibat și franc – cum, de altfel, tu m-ai învățat să fiu cu tine –, o oarecare criză fizică, biologic firească după o perioadă lungă de abstinență, care ar fi putut explica ceva din gândurile și reacțiile mele… așa crezi tu, că eu am nevoie de cineva numai după miezul nopții, și nu și după miezul zilei? Undeva am greșit fundamental dacă am lăsat impresia asta și dacă tu poți fi atât de liber ca să nu te deranjeze povestea mea cu el, chiar dacă aș fi a ta pe de-a-ntregul, e așa un defect dacă eu, deși tânjesc după înțelegerea asta, nu am, în stil perfect feminin, paradoxal, această libertate… nu încă? mă faci uneori să mă simt prea mică… dacă n-ar fi acel cald „fata mea dragă“, m-aș teme să nu devin în ochii tăi una dintre surorile vitrege de pe profilul tău… azi nu a fost o zi bună pentru a-ți vorbi…

nefasti dies…

…heiii, fata mea dragă, e clar că azi nu a fost ziua noastră… poate faptul că mama mea este la urgență după un accident cu fractură craniană severă și urmează să fie operată mâine-dimineață să fie cauza deficitului meu de înțelegere sau poate excesul de logică din gândirea mea, prea inginerească uneori sau poate, alteori, graba de a găsi semantica cea mai accesibilă a cuvintelor și propozițiilor, fără a mă apleca asupra sensurilor mai adânci… Cine știe? Cert este că atunci când te aud spunând „*I need a man after midnight*, și nu numai… pur și simplu…“, eu mă grăbesc să înțeleg că ai nevoie de un bărbat alături de care să te trezești în fiecare dimineață, și nu unul, pur și simplu, cu care ai putea fi oricând sau cel mult câteva ore la culcare, după care o alta să-l revendice legitim în patul ei de soție… la sensul acesta m-am referit de câteva ori după ce am citit asta, nicidecum la nevoia fizică, biologică, firească și legitimă chiar și la cinci minute după un orgasm și cu atât mai firească oricând simți acest impuls care face parte din definiția fundamentală a existenței noastre… Da, te-am încurajat să-ți asumi toate stările tale ca pe cel mai firesc lucru cu putință, asumare care este prin ea însăși o dovadă de libertate, curaj și forță… De altfel, și asta m-a atras atât de iremediabil la tine, peste sălbăticiunea de amazoană, cu simțurile și percepția antrenate în rafinamente fără margini. Mă întrebi de defecte, deși știu că știi bine răspunsul; nu, nu e un defect faptul că nu ai dobândit încă acea înțelepciune sau detașare, cum o numesc eu; în tine clocotesc alte fierturi, din alte ierburi, mai sălbatice și mai energetice decât ale mele și vei avea nevoie de ceva timp pentru a decanta aromele și esențele lor, dar știu că odată vei ajunge la această formă diferită de a privi, înțelege și accepta viața… nu vei fi niciodată una dintre cele trei surori vitrege, cu tine comunic mult deasupra cuvintelor pe care ni le scriem, între noi

cuvintele sunt doar o punte pe care călătorim noi înșine, în timp ce cu ele cuvintele abia ajung la atributul de joc, uneori neînsemnând nimic, absolut nimic, drept pentru care le așez în public ca pe niște peștișori colorați într-un acvariu din piață… cu tine cresc cuvintele ca pe niște trandafiri la care vin mereu, îi ud, îi privesc mă bucur să le văd diferența de formă, de culoare, de miros din fiecare zi, pentru că știu că odată vor ajunge la tine și îmi pasă cum vor ajunge și ce vei înțelege din ei… cu ele pot scrie orice fără să-mi pese de semantică și cu atât mai puțin de vreun mesaj afectiv, care lipsește cu desăvârșire. Voi pune tot pe seama acestei zile ușurința cu care te compari cu ele, deși nu există nici cel mai neînsemnat element care să creeze vreo asemănare, cât și faptul că remarci că așteptai mai mult de la mine exact în ziua în care ți-am fost cel mai aproape prin miile de cuvinte…

…mâine-dimineață am să culeg un pepene înrourat, pentru a-ți smulge un zâmbet în schimbul lui…

…mereu m-am gândit la mame ca la căprioare… oricât de tinere sau bătrâne, de grase sau de slabe, de frumoase sau urâte ar fi… Asociez gingășia exterioară a căprioarei gingășiei interioare a mamei, are ceva animalul acesta, ceva pe care l-am descoperit numai la mama, finețea, catifelarea, fragilitatea, un anumit tremur, un mic fior puse de natură în alcătuirea-i fizică și care fac să vibreze ușor aerul în jurul ei, pe care eu le-am simțit la mama mea în suflet; sunt mame aspre, mame puternice, mame cu fire tare, dar toate poartă în ele acel mic fior când au copii prin preajmă. Unele, cele educate sau cu viața mai lesnicioasă, îl poartă chiar în ochi, îl arborează ca pe un titlu de glorie, altele, cele de aici, asprite de soare sau de viață, îl ascund adânc în piept. Eu lucrez de ani de zile cu mamele copiilor. Aici, tații sunt cvasiabsenți din viața școlară a copiilor

și am învățat să simt micul vuiet chiar și în pieptul celor mai sălbatice, al celor mai aspre…

…să-ți spun cum m-a educat pe mine insula asta, unde poți avea senzația că ești scutit de duritatea unor experiențe… Într-o primăvară, Dunărea și-a umflat apele atât de tare încât a inundat aproape complet insula mică, insula naturală paralelă cu a mea. Ziua fiind frumoasă, frații mi-au propus să mergem cu barca pe sub sălciile înflorite și mirosind amețitor „de dincolo", cum numim noi familiar acea mică rezervație și care e, de altfel, locul unde s-a născut mama mea… Rămăseseră neinundate mici grinduri unde se refugiaseră toate sălbăticiunile insulei. Pe unul mai mare erau adunate câteva căprioare; mai mulți bărbați, pe unii i-am recunoscut, pe alții nu, au sărit din bărci și profitând de îngrădirea de ape din jur au început să le omoare cu niște pari… înțelegi, nici măcar nu le împușcau, le omorau cu lovituri de ciomag… asistam neclintită la scenă… unele se aruncau cu disperare în apa de care le era, de altfel, frică, unele se zbăteau căzute, dar nu ucise, atacate apoi de câinii lor învățați să ucidă vânat… am văzut asta cu ochii mei… Frații mei au îndreptat barca repede într-o direcție în așa fel încât să ieșim mai repede de acolo; mie îmi clănțăneau dinții de groază… n-am plâns, cum nu plâng eu niciodată, dar multă vreme am avut coșmaruri și n-am vorbit niciodată cu ai mei despre asta, nici cu frații, nici cu mama… am crezut că voi putea înțelege vreodată, dar nimic, nici măcar foamea cea mai atroce, absolut nimic nu poate justifica în sistemul meu de valori fapta lor (poate doar foamea atroce a copiilor lor pe care dacă eu nu-i am nu-mi pot da seama ce ești în stare să faci când le e foame)… Sper numai că viața (dacă ea e de vină) să mă scutească de așa ceva, să nu mă încerce în felul acesta, să nu fiu niciodată nevoită să omor căprioare cu parul…

…îmi pare rău că nu mi-ai spus de ieri de mama ta… m-aș fi

abținut de la capriciile și cuvintele care acum îmi par fără substanță… da, culege un pepene pe rouă pentru mine, aș face orice pentru el… îți trimit zâmbetul (unul mai mult interior, care mi se pare mai potrivit azi) și adâncitura de deasupra claviculei…

…m-am gândit mult dacă să-ți mai scriu azi sau dacă, în condițiile date, n-ar fi mai bine să păstrez tăcerea… e însă peste puterile mele să nu te îmbrățișez… te îmbrățișez de noapte bună și de liniștea ta…

…astă-noapte a fost furtună… furtunile de noapte mă neliniștesc, cred că din cauza anulării unor simțuri esențiale, văzul și mirosul, și a faptului că-i pot fi martoră numai din interiorul casei… trebuie să mă mulțumesc cu umbrele fantomatice ale copacilor pe pereții camerei, umbre care pot trece drept orice, cu zgomotul ploii pe acoperișul de tablă și în geamuri. Ploua orizontal din cauza vântului și din toate direcțiile auzeam lovind când în geamul dinspre est, când în cel dinspre sud, cu vuietul vântului amplificat de obiectele de care se lovea, cu tunetele, care azi-noapte păreau a se produce chiar deasupra capului meu, la nivelul tavanului, erau cu mine în casă, atât erau de puternice, cu fulgerele penetrându-mi retina chiar și prin pleoapele strânse… mă plimbam dintr-o cameră într-alta și furtuna își schimba parcă datele de la o încăpere la alta… am asistat azi-noapte la patru furtuni… aici, nucului din fața ferestrei, puternic și semeț, doar îi tremurau frunzele, dincolo, corcodușii și salcâmii se aplecau arcuiți dureros până la pământ, aici vântul vuia prin coșul sobei, dincolo făcea să se zgâlțâie o fereastră cu balamaua slabă, aici fulgerele îmi țâșneau direct în ochi ca atunci când te lovești peste zgârciul nasului, dincolo doar luminau puternic camera astfel încât distingeam modelele zugrăvelii… și eu, trecând dintr-o cameră

în alta, mă descopeream… în fracțiunile de secundă când toate zgomotele încetau, în fracțiunile de gânduri cât nu auzeam nimic, când furtuna părea a-și ține răsuflarea, mă descopeream iluzionându-mă că de fapt casa se învârte, nu eu, atât de tare îmi ocupa furtuna centrii nervoși încât celui al mișcării corpul nu-i mai simțea emisiile, doar i se supunea… a încetat apoi dintr-odată, brusc, urechile încă vuindu-mi… închisă în casă, aș fi putut crede că nici nu s-a întâmplat, nu se mai auzea nimic, nu mai vedeam nimic, peisajul de umbre de pe pereții camerei redevenise cel static, cel cunoscut de fiecare noapte, așa, ca o trezire din vis… am adormit… îți spun bună dimineața, domnul meu, în speranța că ai o dimineață bună…

…scrie-mi! mama mea este bine…

…revăd fotografiile făcute în călătoria mea și constat că îmi revin în minte cu mare acuitate oameni întâlniți, cu care viața mea nu a mai fost paralelă la un moment dat și care nu apar neapărat în poze sau, dacă apar, abia acum îmi dau seama ce puternică amprentă au lăsat asupra mea, câte detalii mi-au încrustat în minte… Franțuzoaica blondă, dulce, care în momentul în care unul dintre prietenii mei a spart un pahar într-un club l-a luat și, privind în ochi barmanul, cu o mișcare hipnotică l-a plasat undeva în spatele canapelei… aceeași franțuzoaică blondă privindu-mă cu admirație cum pășesc pe tocurile înalte ale unor sandale și spunându-mi „tatăl meu are un magazin de încălțăminte și ar fi vrut să port și eu superbele sandale cu toc cui pe care le aduce, dar eu nu pot merge pe tocuri… tu ar fi trebuit să-i fii fiică“, cuvinte banale, dar un mic, foarte mic flash de regret în vocea ei, spunându-mi că tatăl îi reproșase și alte dezamăgiri mai mari… ghidul mic și gras de la muzeul textil care, deși rugat, *je vous en supplie, monsieur*, să facă prezentarea simplă și să vorbească *lentement* ca să pot

traduce eu, interpret ad-hoc și neantrenat, prezentarea stufoasă de termeni tehnici, a complicat și lungit, cu un sadism demn de o cauză mai bună, discursul, cu termeni tehnici și multe detalii… privindu-mă tot timpul în ochi, cu un zâmbet răutăcios, dăruindu-mi la urmă una dintre celebrele batistuțe locale, cu o reverență în fața mea și spunând că mi-a auzit scrâșnetele din dinți, dar că se pleacă în fața perseverenței și voinței mele… negresa cu ținuta nobilă care lua biletele la intrarea în parcul de la Versailles, suplă, cu oase lungi și trăsăturile cele mai fine văzute de mine vreodată la o femeie de culoare, care a acceptat cu un zâmbet de regină în comunism să facă fotografii cu un grup de turiști slavi, conștientă că va fi prezentată ca un animal exotic tuturor prietenilor lor, dar atât de detașată de meschinăria umană… proprietarul uneia dintre micile ambarcațiuni ancorate la cheiurile Senei, pe care l-am rugat să mă lase să fac o fotografie la bordul vasului deoarece îi port numele… amuzat de felul cum am pus întrebarea, de personificarea din formulare… bărbat în vârstă, dar cu un surâs în colțul gurii, care mi-a spus că altădată nu s-ar fi mulțumit doar să-mi permită accesul la bord… vameșul ungur cu morgă dură, lat în umeri și rigid, care, în momentul în care autocarul s-a pus în mișcare, și-a luat ochelarii de soare de la ochi, și-a ridicat cascheta și m-a salutat surâzând… eu credeam că vameșii nu surâd, conform fișei postului, nelăsându-mi timp să reacționez, dar provocându-mi starea de zâmbet pentru tot restul zilei… oameni cu care am ars niște etape convențional stabilite de societate, cu care am ajuns la schimburi aproape intime, oameni pe care nu-i voi mai vedea vreodată, oameni pe care nu-i voi uita niciodată…

…hai să-ți spun care a fost cea mai frumoasă zi a vacanței mele în Franța, cea mai senină și cea mai veselă… Am plecat, tot grupul, să vedem insula Noirmoutier, pe coasta de vest. Am

trecut cu autocarul pe drumul descoperit de spectaculosul reflux al oceanului (mi-ai vorbit și tu despre el), iar drumul acela printre apele a ceea ce eu cunoșteam din lecturi ca fiind terifiantul Ocean Atlantic a avut ceva hipnotic, cu adierile unei frici biblice… Știam că suntem în siguranță, dar prezența refugiilor negre din lemn pentru eventualii întârziați sau inconștienți, poveștile șoptite de însoțitorii noștri francezi cu accidente întâmplate aici, liniștea care se lăsase în mașină, figurile serioase ale prietenilor mei dădeau o atmosferă de drum pe tărâmul celălalt. Pe canalele insulei și pe țărmuri, micile ambarcațiuni rămase în noroi, răsturnate pe o rână, păreau balene eșuate… Dimineața era înnorată și rece, spectacolul total pentru niște ochi profani ca ai noștri. Din momentul în care am ajuns pe insulă, a început voioșia zilei; turul făcut cu un trenuleț precum cel din Crăciunul copilăriei mele în parcul orașului Brăila, eu, ghemuită în cabină, alături de conductorul trenulețului, jucând rol de interpret cu căștile pe urechi și microfonul lipit cu scoci de obraz, uimită de sunetul vocii mele, fotografiată ca tigrul de la grădina zoologică de zurbaliii mei prieteni, redeveniți veseli după ce scăpaseră de infern la venire, drumul de aproape un kilometru spre plajă, făcut cu bicicletele acelea de șase locuri cu prelate colorate, transformate de bărbații din grup în bolizi și mașini de curse… blocând circulația, nerespectând sensurile giratorii… coloane de mașini în urma noastră și niciun claxon furios, nicio înjurătură, numai zâmbete și figuri amuzate… râsul dezlănțuit și atât de adevărat și atât de eliberator care ne obliga din când în când să oprim pe dreapta ca să hohotim fiindcă nu mai găseam puteri să și pedalăm, cântecele – „în căruțe colorate trec țiganii“ –, momentele de înfruntare cu marele ocean, eu lăsându-mi prietenii departe, întorcându-le spatele, redevenind singură… și El… eu înghițindu-i nemărginirea, invitația

spontană pe care am primit-o de la un bărbat necunoscut (prea brunet să fie doar francez și cu o prea coroiată linie a nasului ca să fie doar european, într-o franceză de *pied-noir* și cu un zâmbet care ar fi meritat o urmare cu bule de șampanie) de a mă plimba cu sky-jet-ul… strigătele amicilor mei, „mai vii la noi sau pleci cu domnul ăsta?“, o imposibil de descris cursă departe în larg (era clar că nu mi-aș fi refuzat asta) cu o viteză pe care niciodată până acum n-am mai încasat-o așa, pe piele și în păr, senzația că voi fi smulsă și aruncată în apă, zborul peste valuri, tremurul mâinilor la întoarcere, amuzamentul lui când l-am îmbrățișat și a simțit ce tare tremuram… micul, minusculul regret din privirea neagră, cafeaua băută la o mică terasă, cumpărăturile făcute în târgul întins încărcat cu suveniruri, amețitor ca un carusel, colorat, mirosind a dulciuri și fructe și vorbind o sută de limbi… întoarcerea noastră la drumul dintre ape acum reluat în stăpânire de ocean cu semnele de circulație rămase stinghere, ridicol de inutile în largul apei, cu ambarcațiunile revenite pe linia de plutire țanțoșe și elegante, somnul profund de peste noapte, nuanța și mai cafenie a pielii remarcată a doua zi de toți… în ziua aceea am fost fericită… bună ziua, domnul meu… de mult nu te-am mai salutat peste zi…

…mă preocupă ceva în ultima vreme (și pentru că azi am privirea mai limpede ca ieri știu că pot discuta cu tine)… unde începe și unde se termină orgoliul într-o iubire… nu într-o relație, pentru că o relație presupune inegalități, are aspectul fundului de ocean. Într-o iubire, și mai exact în momentul acela scurt de egalitate între parteneri, când sunt ca două vase comunicante… iubesc la fel… mă refer strict la condiții ideale… Mai există atunci orgoliu? Mai există ceva care să personalizeze sau cei doi sunt, oricât de metaforic ar suna, unul singur, se depersonalizează, se molipsesc unul de altul? La asta se referă

sintagma „doi ca unul singur“? Te întreb pe tine, pentru că tu poate ai trăit o astfel de iubire, înainte de a deveni atât de detașat încât să iubești la modul ideal, să iubești fără să ceri nimic în schimb (să iubești numai tu, poate?), să pleci din start de la premisa că toate au un final pe lumea asta... Cred, sper chiar, că într-o astfel de iubire nu există orgolii, e un fel de stare de grație... ale mele n-au avut condiții ideale niciodată, iar eu am experimentat repetate frângeri de orgoliu numai dacă mă gândesc la acceptarea prezenței celeilalte... Știi că în Africa există o limbă care are zeci de cuvinte pentru a desemna culoarea verde?... și *orgoliu* ar trebui desemnat prin mai multe cuvinte... lăcomia (sau, dacă vrei varianta mai soft, posesivitatea) și orgoliul sunt cele două mari defecte ale mele în dragoste și, cred, dușmanii detașării. Am experimentat, recunosc, tot felul de trăiri, unele din categoria second hand. Sunt o fire dominatoare, am căutat să domin, să impun, mi-a făcut plăcere să-i înfrâng voința, poate căuta și el asta... mi-a spus de multe ori, în momentele de luciditate, că n-ar fi rezistat sigur lângă o femeie care să nu-i dea siguranța zilei de mâine... am experimentat așadar și gelozia stârnită doar ca testare a celuilalt, sau ca exercițiu pentru celălalt, sau ca încercare a propriilor dințișori (ca exercițiu de flirt, de verificare a reflexelor), dar și ca *incurable disease*... am experimentat orgoliul meschin al celei pentru care uita să se întoarcă două zile acasă, nevrând să văd celelalte douăzeci și opt de zile ale lunii când eu nu aveam niciun gram din el... orgoliul meschin al celei pentru care a plecat noaptea de acasă și a condus trei sute de kilometri, neamintindu-mi că de ziua mea nu l-am văzut, orgoliul celei în brațele căreia și-a sărbătorit prima dată succesele... Cred azi că toate aceste mici răni în sideful scoicii produc perla, dar distrug scoica... vinde-mi niște secrete... deși geloziile stârnite cu sau fără intenție, posesivitatea, nebunia,

iraționalul unor fapte sunt asimilate pasiunii, patimii (care dă narcoza)… după o vreme, tocmai ele clatină relația; acumulate, se transformă în amintiri urâte. Nu-i vei reproșa niciodată cuiva că te-a iubit, că a fost tandru, dar vei ține minte momentele când te-a făcut gelos sau a încercat să-ți frângă orgoliul… Vinde-mi și un secret de bărbat… De ce te-ai întoarce tu după un an la o femeie? De ce ai vrea-o înapoi? Am, nu știu de ce, sentimentul că e un joc… că vrea doar să-și încerce puterea de seducție… Nu știu dacă doar sistemul meu imunitar reacționează și încearcă să mă ferească de o suferință pentru care are acum anticorpii necesari, dar nu am încredere deloc în cineva care a tăcut un an și acum vine să-mi spună *te iubesc*… Tare aș fi vrut ca împrejurările să ne lase să ne uzăm, să ne săturăm unul de altul, aș fi vrut ca iubirea asta să moară de bătrânețe, nu aș fi mai avut atâtea îndoieli, n-aș mai fi (cum tu ai spus-o) prizoniera magmei întărite și a cenușii de la Pompei…

…te îmbrățișez de noapte bună, domnul meu… te îmbrățișez de noaptea ta bună și, de ceva vreme, și de noaptea mea bună.

…dacă nopțile tale devin mai bune în ciuda furtunilor, e semn că te iubesc din ce în ce mai mult fără să aștept nimic, dar fiind pregătit să primesc orice de la tine.

…bună dimineața, domnul meu, bună dimineața… am o dimineață voioasă… Azi, pisica mea tărcată, care de câteva zile are un pui căruia nu-i găsește locul, îl plimbă în gură de acolo-colo în căutarea celui mai sigur culcuș, mi l-a adus mie în pat, m-am trezit cu ei lângă mine, de fapt, mama mea ne-a găsit așa, dormind în formație de trei, și m-a trezit („Ce faci, ai luat-o razna, ai adus pisica în pat?“). Ca să nu ia bătaie, am tăcut complice, ascunzând că eu nu avusesem niciun rol, dar încântată că pisica a considerat că în preajma mea puiul îi e în siguranță… ador pisicile, mor de dragul lor, alcătuirea de oase

fine, încheieturi perfect calibrate, mușchi de oțel, ochii penetranți, spiritul rebel, trădător… faptul că nu pot fi dresate… Pisica mea tărcată mi-a înviorat ziua. Bunica mea, mama tatălui meu, obișnuia să mă alinte spunându-mi „pisică neagră“; acceptam alintarea fără să întreb de ce mă numește așa, exact cum o pisică acceptă mângâierea oricui, stăpân sau dușman al stăpânului…

…nu încetezi să pui în fiecare zi câte o tușă nouă de penel pe tabloul sălbăticiunii din tine și asta îmi colorează și mie zilele.

…uneori, frământările mele de azi mi se par chiar și mie vane mâine… Ce-mi pasă mie de ce m-ar vrea el înapoi, esențial e că m-ar vrea, deci sunt o femeie la care renunți greu, greu de uitat… am zis… Azi, tu și privirea ta senină și tânără ați reușit să-mi dați o idee despre cum vin, cum trec și cum se acceptă bucuriile pe lumea asta… Ai putea crede că mă joc, dar chiar am fumat o pipă a păcii cu mine însămi… te îmbrățișez de ziua ta bună și de ziua mea veselă…

…și-am pus un milion de întrebări…

…voi fi odată atât de aproape de tine, încât îți voi auzi toate întrebările și voi învăța odată cu tine să răspund…

…am fost un copil și apoi o adolescentă tăcută, reflexivă… în spatele ochilor verzi-cetinii eram veșnic cufundată în fântâna adâncă a propriilor gânduri și simțiri. Nu eram nici foarte ușor de apropiat, detestam întrebările de tipul „ce note ai la școală?“ cu care adulții credeau că ies din încurcătură când le eram prezentată… adulții străini de familie sunt întotdeauna ușor ridicoli când trebuie să facă față unui pui de om cu privirea enigmatică sau scrutătoare… Am devenit cadru didactic foarte tânără și cred că tocmai faptul că-mi lipsea atitudinea maternă

mi-a apropiat foarte repede copiii. Mi-a plăcut să lucrez cu ei, mai ales cu cei de școala primară, sunt fenomenali… Orele mele erau nonconformiste și zgomotoase, încât directorul de pe atunci al școlii mai deschidea ușa clasei să se asigure că nu sunt singuri copiii… De cei care încă nu știu să vorbească bine însă mă apropii în continuare foarte greu. În Franța, invitată fiind la o cină, am cunoscut o familie cu doi copii, o fetiță de vreo cinci ani și un *garçon* de vreo trei, amândoi foarte circumspecți în ce mă privește, mai ales că li se spusese că sunt din altă țară, vorbesc o altă limbă, ceea ce pentru ei era echivalent cu a fi un animal curios sau un extraterestru de la desenele animate. Pe fetiță am cucerit-o însă când, deschizând o cutie muzicală ce emitea linia melodică a unui cântec, am început să cânt, cunoscând versurile… s-a lipit de mine, am devenit prietene, ne-am coafat una pe alta, am schimbat secrete despre cei prezenți… Băiatul însă, foarte brunet, cu ochii alungiți și negri, m-a privit insistent toată seara, dar, ca o mică jivină, mă ocolea, nu-mi zâmbea și niciun truc nu a mers cu el, de la construit castele la spart alune… Nu reușesc să comunic bine dincolo de limbajul vorbit…

…dansul și înotul sunt singurele activități fizice la care îmi recunosc oarecare talent… De-a lungul timpului am încercat, dar n-au mers (vorba personajului fascinant Adela, al lui Ibrăileanu, „n-au putut reuși să mă intereseze“), și altele: gimnastică, tenis de câmp, volei, dansul chiar mai mult decât atât… Dacă n-aș fi fost ce sunt, dansul sportiv ar fi fost ceva ce mi-ar fi plăcut să fac în viața mea, dans sau turism… Sunt și singurele activități care presupun prezența unui public ce nu-mi creează disconfort… maxim de histrionism și maxim de exhibiționism… poate fiindcă publicul, și în cazul dansului, și în cazul ghidării turistice, este relaxat… prestația mea ca ghid sau mai degrabă ca interpret, translator oficial al grupului în timpul

vacanței în Franța mi-a satisfăcut nevoia de a ieși în față, de a ieși în evidență, dar în mod neostentativ… doar *vanitas vanitatum et omnia vanitas*? Chiar dacă ar fi asta, este tot maxim de vanitate de care sunt capabilă… ca de fiecare dată lucrurile sunt mult mai complicate când e vorba despre mine… trebuie să înțelegi… vorbesc franțuzește și dansez cu o reală plăcere, cu cea mai *basic* plăcere, care vine din rădăcinile mele de femeie, așa o percep… vorbesc franțuzește pentru ceilalți cu scântei în ochi, și răsfrângeri de buze, și modulații ale vocii venind din piept, din adâncuri, și gesturi ale mâinilor, și zâmbet dezvelindu-mi gingiile, lucruri de care rareori sunt conștientă, dar care mi se revelează în momentele de flashback… e plăcerea cu care fac dragoste… și cum pudoarea m-ar împiedica să fac dragoste sub ochii unor privitori, tradusul la un muzeu (unde fac apel la modulațiile vocii ca referință fizică) sau dansul într-un club (unde apelez la dezvăluirea unor părți ale corpului pe care în mod normal nu le arăt și la mișcare) sunt paravanele în spatele cărora am ocazia să fac ceva ce-mi produce mare plăcere, să zâmbesc, să seduc, să incit subtil, fără să contrariez bunele moravuri, fără să trec peste pudoarea mea naturală… Uneori publicul nu poate fi păcălit, este atins, surprins, poate neplăcut surprins uneori de efluviile, de adierile astea, dar trebuie să păstreze convențiile, ca să forțez puțin. Publicul asistă la exhibiționismul meu, dar nu se poate scandaliza… Iată, domnul meu, o prea freudiană explicație… și s-ar aplica, cred, și scriiturii mele, de aici problema mea cu a scrie o carte, ea ar face să cadă paravanul și femeia ar rămâne goală în fața publicului, oricine și-ar da seama că așa sunt eu, în loc să mă ascund în scrisul meu, eu mă dezvălui… ar fi ca o invitație… asta nu pot depăși…

Cât despre invitația ta la dans, dansez cu tine, dar să fie tango… și dansul ăsta nu poate fi dansat pe cer, doar pe

pământ… bună dimineața…

…astă-seară te îmbrățișez fără a fi sigură că ești acolo să-mi primești îmbrățișarea… măcar dacă aș fi sigură că ai nevoie de îmbrățișarea mea… noapte bună…

…nu doar că s-a întâmplat să fiu aici, dar o primesc cu o duioșie și o deschidere care te va cuprinde pe toată… și în care sălbăticiunea din tine va voi să zăbovească mai mult decât te-ai aștepta…

…m-ai îndemnat să văd singurătatea mea ca pe un exercițiu spre înțelepciune și m-am agățat de ideea asta. Zodiacul spune despre Capricorni că sunt adevărați esteți ai singurătății, că se plâng de ea, dar o caută… Dar există zile, mai ales duminici, când singurătatea îmi dă senzația acută de irosire a vieții, de transformare a duminicilor în trecut în loc de trăire a lor… Aș vrea să înțelegi bine, aici, în insula asta a mea, cu toate că îi cunosc pe toți și mulți îmi sunt rude, eu nu sunt una de-a lor… știi că unele femei mă salută cu „sărut-mâna“ și sunt de vârsta mea sau mai vârstnice… Frații mei lucrează la Constanța… vorbim uneori la telefon sau vin acasă în câte un weekend… așa, ca să vezi de ce un „ce faci, țiganco?“ rostit la telefon de fratele meu mai mic poate să-mi însenineze o zi întreagă… Colegii de la școală sunt care încotro, îi văd sporadic și de obicei doar pentru treburile școlii… Până și-n iubire am fost singură, în cea mai mare parte a timpului hrănindu-mă cu amintirea unor atingeri și a unor cuvinte. M-am întors cu totul spre mine, spre cărți, spre natură și spre tine… Ai observat cât de rar vorbesc despre oameni și cât de des despre alte ființe? Am sublimat tot ce văd în jur, consum pe roua dimineții și pe nopțile cu lună și pe pisica mea tot ce am de dăruit… M-am sălbăticit tocmai fiindcă am fost lăsată singură. În afara micii comunități pentru care lucrez, am întâlnit chiar numai atâția

oameni câți ți-am descris aici… aceștia sunt toți din viața mea… și nu te mira, domnul meu, dacă într-adevăr aș fi zăbovit în îmbrățișarea ta mai mult decât te-ai aștepta (tu, nu eu)… bună dimineața…

…astă-seară vin la Brăila cu o delegație de oameni de afaceri și rămân până mâine la prânz. Dacă ai vreo idee, sună-mă azi după ora 15.00… Am putea sta la povești de la miezul nopții până mâine-dimineață… mă și visez mergând agale cu tine prin cartierele vechi, târziu în noapte…

— ai ajuns?

— acum sunt cu tine

— ai primit mesajele mele?

— da, voiam să-ți fac o surpriză

dar n-am rezistat să nu răspund la invitația ta de a conversa

așa că surpriza cade

așa repede mi te-a luat cineva?

— nu m-a luat nimeni

sunt pe o conexiune mobilă care mai cade din când în când

ce surpriză?

— voiam să te sun abia mâine-seară și abia atunci să-ți spun că sunt în Brăila… când nu te mai așteptai

— iar eu voiam să-ți spun că abia după miezul nopții voi fi liber și că ai libertatea de a nu veni în Brăila pentru doar câteva ore

mă simt cumva stânjenit să fiu acolo și să trebuiască să stau cu delegația de elvețieni, iar tu în altă parte în același oraș

— voi fi în Brăila

— am să te caut imediat ce voi scăpa de ei, ba chiar am să încerc să-i las mai devreme în grija gazdei și să vin la tine

nu va fi foarte elegant din partea mea, dar pentru tine merită orice sacrificiu

— fă numai ce e elegant din partea ta…

— va fi foarte elegant să vin la tine

— apropo, cunoști Brăila?

— oarecum

știu centrul, dar voi avea un navigator care mă poate duce la orice adresă

— uite, abia acum mă sperii puțin…

— de ce?

de aceea te-ai „retras în ghiveci“ ca motănelul din imagine?

— da, cred că da

— îmi vei spune și de ce?

— încerc

e așadar miezul nopții în Brăila… ce putem face? viața de noapte a orașului îmi e necunoscută… ne plimbăm? și mă opresc aici înainte de a deveni ridicol de stânjenită

— vrei să-mi spui că nu ai avea libertatea să rămâi cu mine până dimineața, oriunde, într-o cameră de hotel sau chiar în mașină, pe faleză?

în asta ar consta stânjeneala ta? sau e altceva unde nu pătrund eu acum?

sau poate ceea ce spuneam eu mai devreme că voi fi acolo, dar nu ne vom putea vedea decât târziu?

— libertate am, dacă te gândești la libertate în sensul lipsei de constrângere din partea cuiva…

— nu la asta mă refeream, ci la libertatea propriilor tale constrângeri

— știu… mă alintam…

eu uit mereu că tu primești tot ce ți se oferă fără să ceri mai mult, iar tu uiți că vorbești cu o sălbăticită aici… am pierdut undeva, cândva, imediat după șaisprezece ani, orice urmă de îmblânzire…

— nu, n-am uitat de sălbăticiunea din tine, poate doar am

împins-o prea departe de intimitatea sălașului ei

— dar cum lucrurile sunt departe de a se fi întâmplat, încă nu mă pot acuza că aș fi atacat o sălbăticiune mai mult decât îmi este permis și că ea, sălbăticiunea, are forța și energia și libertatea de a fi acolo unde îi este bine

— vreau să te întâlnesc

— nu mâine și nu la miezul nopții

altădată și în miezul zilei

— nuuu

nu face asta

lasă-mi mie sfiala…

— aveam destule rețineri să-ți cer asta în conjunctura dată… acum am și mai multe și prefer să vin odată numai pentru tine

— te voi vedea mâine și la miezul nopții… *les jeux sont faits…*

— ascultă un om bătrân care știe multe! va fi mai bine altă dată

— mâine, amândoi vom avea în noi reverberațiile reținerii și sentimentului de culpabilitate, la mine, și al stânjenelii, la tine

și vreau ca atunci când ne vedem să fim complet liberi

— tu ai propus întâlnirea asta, mă supără că ai presupus că nu mă va tulbura…

— ți-am spus că am avut eu însumi inima îndoită să ne vedem în aceste circumstanțe, dar reacția ta mi-a dovedit că aveam dreptate să simt că nu e chiar cea mai fericită oportunitate

și poate da, vreau și să fii mai puțin tulburată data viitoare

— n-o să fiu mai puțin tulburată… n-ai înțeles că trebuie să te întâlnesc ca să simt dacă… nu contează… acum…

sunt altfel

eu sunt altfel

— poate că nu vei fi mai puțin tulburată, dar măcar vreau să ne vedem când îți va părea firesc să mă inviți la tine, dacă, obiectiv, se va putea, sau la fel de firesc să mergi cu mine într-o cameră de hotel fără să conteze unde suntem

— mi-e teamă că nu înțelegi… și mi-e și mai teamă că nu voi putea să-ți explic acum…

— asta spun și eu; nu acum

— îți spun noapte bună… sunt tristă, dar voi supraviețui…

…mai am o veveriță canadiană și un iepure, dar dintre toate sălbăticiunile tu îmi ești cea mai dragă…

…voiam să cred că dintre noi doi eu sunt cea nesigură, aveam nevoie să cred că tu știi încotro ne îndreptăm, că simți dacă avem viteza și intensitatea potrivită, că tu ești neimpulsiv și instinctul tău funcționează și în cazul sentimentelor… sau, mai exact, că tu-ți asculți instinctele înainte de a vorbi… poate e chiar un merit al meu, o calitate că te-am făcut să reacționezi așa, că te-am deturnat de la veșnica ta siguranță de sine… dorința de a ne… Doamne! nu pot spune reîntâlni… îmi ești străin, am simțit asta cu acuitate… dorința de a ne întâlni a fost mai mare decât dorința de a-ți asculta rațiunea. Din momentul în care am primit primul tău mesaj m-am sfiit, dar mi-am zis „e în regulă, mergi pe mâna lui, e timpul, e cazul, e o șansă să încerci să-ți depășești condiția de sălbăticiune“. Aș fi vrut să mă conving că nu sunt o ciudată care nu poate să se limiteze la a întreba „unde te-ai cazat? aici e camera?“ Ce e așa de extraordinar în asta? De ce oi fi vrând eu să reprezint mai mult decât *an other woman*? De ce cred că cineva are timp și chef și energie să mă cunoască, să mă aștepte… Aș fi vrut să mă conving că nu trec pe lângă viață, pe lângă bucuriile, darurile, plăcerile ei numai fiindcă mă încăpățânez să cred că bucuriile, darurile și plăcerile vieții sunt cele oferite după ce-ți iei răgazul

să știi cui le oferi… cine ți le oferă… Pentru a nu știu câta oară m-am împiedicat de neputința mea de a înșfăca și de a consuma acum și repede ce mi se oferă. Să nu mă înțelegi greșit, domnul meu… nu critic sau acuz pe cineva, cu atât mai puțin pe tine, constat că lumea e altfel decât cea pe care mi-am construit-o eu sau după care am fost construită eu… mii de gânduri, pe care nu ar trebui să mi le fac, pentru că nu s-a întâmplat nimic de fapt, dar care mă troienesc… de la gândul că ai făcut propunerea într-o doară, sigur că sălbăticiunea va refuza să iasă așa din sălaș (surpriză! tocmai acum se hotărâse să se arate îndrăzneață și sigură pe ea), la acela că după ce ai propus s-a ivit ceva mai important, mai tentant… de la gândul că nu vrei decât să te iubești încă o noapte cu femeia asta care, întâmplător, îți place nu numai fizic, dintr-un soi de curiozitate, la gândul că, în ciuda aparențelor, și eu vreau de fapt același lucru, dar după ritmul meu demodat… de la gândul că nu voi fi niciodată, dar niciodată în stare să depășesc o barieră psihologică ce-mi impune să poposesc în preajma unui bărbat înainte de a putea să fac dragoste cu el la gândul că asta mă face o neadaptată, o, o… nu știu cum… de la gândul, orgoliul înduioșător, că tocmai o neliniștită ca mine, cu gura rece de înfiorare la primul sărut, va plăcea mai mult la gândul că în afară de asta nu am altceva pentru tine… Nu am nevoie de atât de mult pentru o furtună de gânduri… Ești sigur că îți este drag de așa o sălbăticiune?

…dacă vei citi tot ce am scris vei înțelege singură dacă sunt sigur sau nu, dacă vei citi și ce scriu în general, vei înțelege încă și mai bine, dar va trebui să înțelegi și că a fi cu tine undeva, într-un spațiu delimitat de lumea largă și prin asta cu un plus de intimitate, nu creează imperativul de a face dragoste… Îți spuneam că voi aștepta firescul de a fi împreună oriunde, astfel încât să nu apară automat stânjeneala întrebării ce facem după

ce ne vom vedea la miezul nopții, știind bine că nici măcar întrebarea n-ar fi trebuit să apară, amândoi având suficiente rezerve de înțelegere și libertate încât să putem face orice. Alunecarea în zona intimității absolute, ale cărei porți ar trebui să se deschidă numai după o prealabilă și adâncă cunoaștere e semnul că depindem încă de prejudecățile noastre, de teama că nu respectăm un *pattern* de comunicare și apropiere între oameni, că am forțat cumva această invitație într-o conjunctură dintre cele mai nefavorabile ca timp, locație și condiții... Îți spuneam că aveam cumva teama că îți cer prea mult, fără să bănuiesc în ce fel și cât de mult. Am fost eu însumi la limita de a nu o face acum așa; reacția ta a adus picătura de care mai era nevoie ca balanța să se încline în cealaltă parte. Dar de aici până la suspiciunea că aș fi sperat ca tu să spui *nu* și că acceptarea ta m-ar fi pus într-o situație nedorită și incomodă e cale lungă și am să-mi explic o astfel de abordare doar pe seama grabei de a găsi o posibilă explicație, adoptând-o pe cea mai la îndemână doar din grabă, nu pentru că n-ai ști că există multe alte motivații egal posibile. La fel voi considera și ideea că, de fapt, voiam o noapte cu o femeie, o altă femeie, când eu știu bine că voiam o noapte cu o sălbăticiune și cred și acum că voi avea această noapte cu tine, în noaptea asta când ne vom întâlni privirile pe cer sub aceeași ploaie de stele... Te aștept pe cer după miezul nopții și roagă-te și tu să nu fie nori!

...știi tu, domnul meu, ce înseamnă sălbăticiune? O femeie, numai femeilor li se potrivește, o femeie la care autoînsingurarea, sfiala și conștiința unei naturi adulmecătoare și a visceralității imposibil de stăpânit sunt combinate cu singurătatea fizică cea mai curată, singurătatea de miez răcoros de pădure, de mijloc de bălți noroioase, de margine aspră de câmp înzăpezit, singurătate de ascunziș prăfos de copil, de adânc indigo de fântână în bărăgan vântos, de lume populată

cu necuvântătoare și obiecte, de pod infestat cu fluturi vii ca un fluturarium. Se adaugă inteligență de o speță rară, cultivată haotic, nesigură, sclipitoare uneori, aplatizată de nesolicitare alteori, sublimată în limbaj tocmai pentru că vorbindu-mi mie însămi o exersez… limbaj în care cuvintele nu au limbă, vin din toate limbile, sunt manipulate, sunt folosite și pentru alte calități decât sensurile lor… se adaugă și nesupunere instinctivă, neîmblânzire, neliniște, freamăt, egocentrism, acumulare în strat adipos de toate lucrurile bune pe care le știu și le-aș spune și le-aș face, sexualitate stăpânită, autoironizată, flagelată, în cele din urmă sublimată și ea… Nu are nimic de-a face cu prejudecățile dorința mea de a poposi ceva timp în preajma unui bărbat înainte de a „aluneca în zona intimității absolute“, nu mai ține de prejudecăți, e o neputință, domnul meu… Ce-o fi fost cu vreme în urmă, nu mai știu… Prejudecata mea, una indusă, una autoindusă, acum e o limită, o barieră psihologică, speram să înțelegi tu… Intimitatea absolută, imediată, cu o sălbăticiune în condițiile propuse era aproape utopică…

…tu nu erai necunoscut, ci doar nerecunoscut încă…

…am o biologie sănătoasă… la zece, zece și jumătate îmi cere să merg la culcare și îmi oferă un somn profund de opt ore, fără treziri și fără vise… Ca să-ți telefonez la miezul nopții a trebuit să pun ceasul să sune (a fost premeditat) și din acel moment noaptea mea a devenit stranie. Am adormit cu mica neliniște, agitație a cărnii, înfiorare a lucrului încă nemaifăcut de mine. Melodia lui 50 Cent – aleasă special pentru alarma telefonului pentru că sonoritățile sale dure și șocante, complet nepotrivite firii mele și muzicii pe care o ascult, chiar mă trezesc, altfel aș dormi fără griji dacă ar cânta Brian Adams – a răsunat atât de tare și de nefiresc în cameră încât am avut o

clipă senzația că a trezit toată casa... Am oprit alarma și am așteptat la pândă, încordată, să văd dacă mai mișcă cineva. Ca să respect ad litteram convenția dintre noi am ieșit să privesc cerul; deși eram conștientă că sunt trează, noaptea de afară prea era o noapte de somnambuli și mă descopeream încercând să-mi aduc aminte înmulțirea cu 9 ca să verific dacă m-am trezit cu adevărat, ca și când somnambulii n-ar putea ști înmulțirea cu 9, dar în copilărie mi se păruse atât de greu de învățat încât în starea aceea de semi-veghe îmi imaginam că numai dacă toate resursele mele fizice și intelectuale sunt la maximum aș putea să mi-o amintesc... Noaptea era ca o fotografie alb-negru sau mai exact ca un montaj fotografic alb-negru al ei însăși... cu părțile albe date de razele lunii căzând cețoase de undeva de sus, și părțile negre, umbrele copacilor, de un negru de catifea... Lumea devenise pentru ochii mei bidimensională. Neputând să văd în profunzime, luna nu lumina, ci strălucea anulând profunzimile spațiului... Mă învârteam ușor aiurită, văzând doar o înșiruire de tablouri ale unui pictor nebun, din care nu recunoșteam nimic; copacii aflați unul lângă altul, cu ramurile încâlcite, nu puteau fi delimitați și păreau tufișuri uriașe ridicate până la cer, cerul arăta ca un uriaș brocart făcut din petice, aici, unul de mătase plină, gofrată, fumurie și transparentă, acolo, unul din catifea neagră, vag străbătută de firișoare de aur vechi, stins, aici, unul țintuit în stele din aur alb și părând a se ține sus cu greu, plin de stele, acolo, unul ca o spumă de voal ivoar... Aveam certitudinea că trezindu-mă brusc surprinsesem natura jucând jocul metamorfozelor... și greierii cântau cum n-am mai auzit până acum, perfect sincronizați; păreau o tamburină... tăceau toți odată preț de câteva secunde, făcându-mă să-mi țin răsuflarea într-o așteptare încordată de teama să nu ratez primele note și slobozeau apoi toți odată sunete pe care le-am mai auzit

slobozite de discurile de metal ale tamburinei… Devenise chiar imperativ să te sun ca să aud o voce omenească, să mă liniștesc… te-am sunat… am vorbit și apoi… Dunărea știe… bună dimineața, domnul meu…

„…văd în fața mea o cale lungă, dreaptă, cu un sfârșit invizibil, dar perfect previzibil acolo, undeva, la linia orizontului… se întâmplă câteodată ca Fata Morgana să onduleze conturul lui, într-o încercare de a crea diversitate în monotonia a două linii drepte și infinite, dar știu că este doar un efect optic și nimic mai mult, până când, fără să mai aștept, fără să mai sper, văd că drumul întoarce într-o curbă, continuând pentru a se închide într-un cerc. Pășesc șovăielnic pe acest cerc și văd în centrul lui o femeie, nedefinită, cunoscută și totuși nouă… Stă întinsă pe spate pe ierburile de pe mal, nu departe de Dunărea care face împrejurul ei iarba și mai verde, iar picioarele goale apasă din când în când iarba umedă care mustește lăsând să iasă deasupra apă rece. Mă apropii de ea, mă uit răvășit la rochia care-i acoperă corpul, lăsând să se întrevadă forme amețitoare și ghicesc pe sub rochie arabescurile dantelelor care îi acoperă cele mai intime părți ale corpului ei. Mă apropii de ea până ajung acolo unde părul ei negru stă întins pe iarbă, mă așez în genunchi lângă părul ei, după ce înainte îmi ținusem degetele în apa rece, și îi ating pleoapele cu degetele reci, după care alunec cu ele pe obraji, pe gât, pe linia claviculei, pe sâni și mai departe, pe abdomen, muntele lui Venus, zăbovind îndelung acolo unde începe sexul ei, străjuit de clitorisul care se trezește din somnu-i, mângâiat până acum doar de soare, prin pânza rochiei și dantelele albe. Mă întind, așezându-mi corpul peste al ei, încercând să ajung cu degetele acolo unde se termină pânza, acolo unde începe pielea piciorului, vârfurile degetelor mele abia atingând pielea, după care alunecă încet între genunchi și pornesc în sus, cu degetele

alunecând printre picioare, cu palmele alunecând paralel pe coapsele tale, ridicând pânza rochiei ca pe un val încrețit de zăpadă abia așternută… Picioarele rămân dezgolite, strălucind în soare, bucurându-se de-o potrivă de căldura soarelui și de căldura mâinilor mele.

Sunt acolo, întins peste tine, stăpânit de o furtună a simțurilor în stare să atomizeze orice percepție, care mă transpune într-un univers îndelung visat… Degetele au ajuns din nou la sexul tău, de data asta direct, nemijlocit, moleculă peste moleculă, și simt mătasea, catifeaua, brocartul și dantelele deschiderii tale de purpură, trandafir înflorit de care îmi apropii privirea și buzele într-un sărut rătăcit în extaz.

Fluidele tale se eliberează și participă la beția simțurilor, antrenând simțuri noi… Gustul și mirosul tău, combinate acum cu cele ale fluidelor trezite la viață, generatoare ele însele de viață, pătrund în mine prin toți porii și ajung în cele mai ascunse și îndelung neumblate unghere ale ființei mele, răscolind energii capabile să răstoarne lumea.

Mă bucur îndelung de acest dans dintre buzele, limba, degetele și privirea mea prinse într-un menuet, dans nevinovat, cu labiile intrândului tău, cu clitorisul trezit, măreț și acum a toate stăpânitor, care privește vrăjit și excitat împrejurul lui, neînțelegând încă de ce, din când în când, lumina uscată a soarelui se topește într-un întuneric umed și cald… va afla curând că acest întuneric ademenitor și generator de fiori este gura mea, înțelegând astfel că un maestru de ceremonii a schimbat între timp muzica de menuet nevinovat într-un tango intens erotic.

Toată ființa ta mă cheamă să intru în tine, adânc, prin acea deschidere magică, roz-violacee, să pătrund adânc într-un nou cosmos, într-un nou univers, mai fascinant decât orice alt univers paralel, real sau virtual… ne rotim precum acele unui

ceasornic dornice să se suprapună și buzele mele trec peste aureola sânilor tăi, încercând să le simtă tresăltarea la fiecare atingere, urcă pe piept, spre gât și mai departe sub lobul urechii, pe care îl țin prizonier între ele amintindu-mi de abia trecutul prizonierat neliniștit și vibrant al clitorisului, pentru ca apoi buzele mele să se oprească peste buzele tale, împărțind cu tine gustul și miresmele pe care ți le-a adus în dar din tine însăți din acel ținut al tău în care tu nu poți ajunge singură, nu poți gusta decât dacă o caravană de dromaderi metamorfozați străbat deșerturile și oazele dintre poalele muntelui Venus și gura ta.

Abdomenele noastre se ating acolo unde ar trebui să fie centrul vital al limbilor de ceasornic, axa care învârte lumea, loc geometric al extazului, focului și rătăcirii în fericire, loc în care ne contopim într-o beție a atingerii, în care transpirația se transformă într-un liant și lubrifiant al contopirii, mijlocitor al comunicării extrasenzoriale, direct între molecule, mai presus de voința și controlul nostru cerebral.

...nu departe de aici, caut cu neastâmpărul căutătorilor de comori intrarea în tine, o găsesc și pătrund încet în ea, în tine, sincronizat cu ritmul etern al bătăilor de inimă... amândoi participăm cu toată ființa noastră, acum una singură, la acest concert divin de simțuri și trăiri, senzații de zbor și prăbușire, împlinire a speranțelor și căutărilor, născător de noi speranțe și fantezii, care colorează totul în noi și împrejurul nostru... abia acum reușim să aruncăm împrejurul nostru aureole mai frumos colorate decât pânzele marilor maeștri.

...cercul care mă ținea prizonier în libertatea de a-l parcurge fără scop, fără direcție, fără obiective și fără puncte cardinale, s-a topit de mult în incandescența ce se poate naște numai în doi, s-a întins mai întâi într-o sferă atât de ușoară,

încât zefirul apelor curgătoare a luat-o și a dus-o cine știe unde… Pământul de sub tine se înmoaie și ia treptat forma corpului tău, forma adâncită în el, forma pe care o voi atinge cu vârfurile degetelor și ochii închiși ori de câte ori îmi va fi dor de tine.

…rezonăm în armonii sublime, precum două coarde întinse, excitate, ale aceluiași violoncel, atinse în același timp de un Cupidon care a schimbat săgeata cu un arcuș măiestru… reverberațiile acestor armonii se amplifică treptat, adăugându-se peste ecourile trăirilor de dinaintea lor, crescând în intensitate până acolo unde nu mai există scară de măsură, nu mai există criterii de comparație, nu mai există percepție descriptibilă și nici echivalent în memoria noastră afectivă și erotică.

…pătruns adânc în tine, îți simt bătăile inimii tale, multiplu al propriilor noastre alunecări și submultiplu al vibrațiilor toate… energiile ating paroxismul, explozia și implozia sunt iminente, ne privim adânc în ochi, ne pătrundem și mai adânc și atunci, doar atunci, din mine țâșnesc milioane de stele care pictează cerul, în chiar clipa în care tu te deschizi ca o nouă galaxie, care să primească, să absoarbă o nouă cale lactee…“

…vis, nu?…

…trebuia să te întâlnesc, nu se mai putea altfel… și acum am încă răsuflarea tăiată de îndrăzneala gestului meu și de străbaterea unui spațiu atât de vast, într-un timp atât de scurt, până la tine… sunt cuvintele tale… dacă descriu un vis… am privit amândoi, în același timp, aceeași stea, am visat amândoi, în același timp, același vis…

…m-am obișnuit să împărtășesc cu tine toate minunile acestui pământ dintre ape unde mă găsesc… minuni pe care, cum spuneai, le-ai văzut și tu cândva, dar le-ai uitat sau doar le-

ai rătăcit în gând… În dimineața asta, fiecare frunză, fiecare floare, fiecare puf purtau un mic curcubeu închis în picăturile de rouă ca fluturii prinși în lacrimile de chihlimbar mezozoic. Când am intrat în grădină și am văzut numai curcubeie peste tot, am simțit o zguduire în piept, ca și când atâta frumusețe era de nesuportat pentru un muritor de rând, ca și când era de fapt așteptat însuși Creatorul în vizită și eu am impietat, am văzut grădina interzisă… Și știi ce este uimitor? Nu le puteai vedea de la înălțimea mea… M-am aplecat întâmplător să culeg un fruct de pe jos și abia în poziția aceea de umilă plecăciune am putut vedea miile de cupole de cristal închizând miile de curcubeie…

…bună dimineața, domnul meu… un gând bun de la mine azi celei pe care sigur o consideri *tua gratia plena*… Mara…

…da, la mulți ani azi tuturor oamenilor cu nume venit prin milenii de la Fecioara Maria, la mulți ani și ție, stăpâna miilor de curcubeie pe care soarele le-a pus în roua dimineții pentru a-ți reaminti că azi e o zi sfântă…

…strălucirea și dogoarea verii se sting încet, de la o zi la alta… O să mai închid o vreme soarele în piele și îl vei mai putea vedea o vreme poleindu-mă, dacă port alb sau galben sau orange, și făcându-mi ochii mai verzi… Apoi fierbințeala lui mi se va topi în sânge… Iubesc atât de tare vara și soarele ei încât sunt convinsă că vara sunt cât de frumoasă pot fi eu. Corpul meu, nepierzând energie ca să mă încălzească, să-mi satisfacă dependența de căldură, debordează de vitalitate… A fost foarte frig noaptea trecută și soarele n-a mai răsărit în ochii mei, e înnorat și rece și miroase a frunze de plop golite de sevă și așternute la mucegăit de toamnă și nu mă simt bine… percep în mod dureros trecerea verii în toamnă, mă simt fizic rău, am mâinile reci și mă înfior ca și când fiecare celulă a mea se veștejește… și încă nu suport hainele mai lungi, mai călduroase,

picioarele vor încă să-și simtă coapsele libere și umerii vor încă să fie dezgoliți. Mi-e rău în dimineața asta, domnul meu, și aș avea nevoie de o mână sau de o gură care să mă încălzească, așa încât puful de pe obrajii mei să se reîmblânzească și să-mi dea puterea de a nu mai privi doar în mine ca într-o genune întunecată, ci de a simți că lumea și pământul în jurul meu *go round and round* chiar dacă eu nu văd…

…azi am recitit în întregime și de mai multe ori (și mărturisesc cu un ochi rău și căprui de încrâncenarea cu care m-am trezit și care m-a urmărit toată ziua) dialogul nostru, care a ajuns la 150 de mesaje (am împlinit 150 de mesaje) și am văzut cât de puțin timp ai pentru mine (sau pentru tine)… Multe dintre mesajele mele sunt rămase fără urmare, fără răspunsuri uneori… Câteodată chiar vorbesc singură, în vâltoarea propriilor gânduri nu-mi dau seama că nu-mi răspunzi, că deturnezi discuțiile, că vorbești scurt și expeditiv și că eu, dimpotrivă, am nevoie de atât de puțin pentru a fi prolifică și a sporovăi… E cam frustrant, cu atât mai mult cu cât dincolo de o exprimare ușor cam riguroasă și acoperind parcă toate aspectele, toate ipotezele posibile – e o exprimare inginerească, fără deviații artistice, fără să-ți permiți artificii de gândire și de formulare (eu mai deviez, mă alint, îmi permit ca față de tine eu să fiu *l'ombelico del mondo*… tu, nu, ești un ochi obiectiv oarecum, deși ești propriul tău personaj) –, îmi place cum scrii, transmiți stări… și știi ce m-a uluit? trăiesc odată cu tine micile povești pe care mi le-ai împărtășit, cu tine, nu cu personajele feminine din ele, pe tine te urmăresc, nu pe ele… În realitate, aș vrea să fiu o femeie din viața ta, dar în poveștile tale aș vrea să fiu tu. Ar trebui să scriem o carte împreună (una premeditată, nu una spontană ca aceasta pe care o scriem acum). Te îmbrățișez, deși s-ar putea să am brațele cam reci… noapte bună, domnul meu!

…din păcate, acum, cu noaptea în cap voi pleca la Istanbul, Ankara și Aman, așa că, tot scurt și inginerește, îți fac cunoscut acest itinerar ca o palidă motivație pentru cât de absent voi fi în zilele următoare.

…unul dintre profesorii mei de psihologie a aplicat grupei de studenți la primul curs, așa, ca un soi de captatio benevolentiae, un test psihologic consacrat, dar al cărui nume l-am uitat… cred că schema blazonului. În test a trebuit să desenăm ce ne trecea prin minte în acel moment, pornind de la câteva linii schițate, fără a pierde prea mult timp, fără să ținem la forma artistică a desenelor și fără a ști ce ne așteaptă… eram chiar amuzați… Am fost singurul student care a cerut să-și exercite dreptul de a nu dezvălui clasei ce a desenat. În caseta care, aveam să aflu, reprezenta sensul vieții pe blazonul meu, desenasem o gură foarte senzuală, cu buze pline și chiar schițând un zâmbet voit senzual. M-am jenat să dezvălui așa o alegere celor douăzeci de colegi numai ochi și urechi și care desenaseră mașini și cărți și flori, interpretarea ar fi fost fără doar și poate sexuală și să-ți faci un sens în viață din asta era ceva ce n-aș fi recunoscut nici față de mine însămi, nu mai spun de a o striga în agora… Și ce public dispus la interpretări aveam! Cursul a trecut, au rămas însă frământările mele, era totuși blazonul meu, sensul vieții mele… Suna așa de definitiv și irevocabil, cu asta mă prezentam eu…

În momentul în care am devenit interesantă pentru bărbați, eram deja de o feminitate gen zeițele trace ale fertilității, încât am devenit foarte interesantă pentru bărbații chiar cu zeci de ani mai vârstnici decât mine, cei care asociau, cam agresiv, formele mele numai curbe și gropițe, și lipsei de nevinovăție… și am început să-mi apăr cu înverșunare nevinovăția asta de ev mediu exilat în turnuri ori în mânăstiri și am pierdut ani de zile adoptând atitudinea personajelor din picturile lui Botticelli cu

mâinile acoperind sânii și pântecele... până când m-am trezit că, practic, nevinovăția mi-o pierdusem de mult, dar tot mai apăram ideea ei... Și azi mă mai descopăr făcând asta, inconștient sau având o conștiință târzie a acțiunilor mele... și cu tine chiar, îți amintești? A te întâlni la miezul nopții, ceas fatidic, într-un oraș adormit mi-a trezit vechile reflexe... Vei înțelege oare, domnul meu, așa o femeie? Gata, nu mai continui... bine că ești tu și nu sunt cei douăzeci de colegi ai mei de grupă...

...nu de puține ori, în dialogul nostru, constat că interpretez greșit cuvinte sau nuanțe ale cuvintelor tale. Și în ultimul tău mesaj am avut senzația că expresia „scurt și inginerește" conține o mică doză de ironie, nu ți-a plăcut că am categorisit astfel scriitura ta sau cel puțin așa s-a simțit de aici, de la mine... Știi, eu lucrez de ani de zile cu copii, unii de doar 7-8 ani... Am învățat sau, mai bine zis, m-am deformat profesional să fiu atentă la orice semnal emit către mine. În principiu, nu știu să mintă sau abia învață, trebuie să-i văd însă ca să-i citesc; la vârsta lor comunică mai greu prin limbaj cu un adult străin de familie, au rețineri în a spune învățătoarei „m-am plictisit", așa că eu trebuie să le văd privirile furișe alunecând pe fereastră și mâinile frământând creioanele inutil ca să știu că s-au plictisit și să-i provoc să cântăm și să dansăm *Dacă vesel se trăiește*, după care problema la matematică devine floare la ureche. Sunt mult mai sinceri nonverbal, chiar dacă verbal încep să învețe să se controleze, este prea mult pentru ei să-și controleze și mimica sau postura, de aici și inabilitatea mea de a detecta sensul exact al unora dintre vorbele tale... lipsa gesturilor și mai ales a tonalităților rostirii fac să fiu indusă în eroare. Sunt convinsă că, dacă te-aș întâlni mai des, sălbăticiunea de femeie ce sunt s-ar liniști, aș căpăta același confort fizic în preajma ta după cât confort psihic îmi creezi...

dar sunt sigură că te-aș înțelege mai bine apoi și în comunicarea asta virtuală. Până atunci însă aș vrea să încheiem pactul neironiilor și nesubtilităților de exprimare; spune-mi că vei fi direct, îmi este necesar să știu că nu trebuie să citesc printre rânduri ce-mi scrii, acordă-mi și acest privilegiu… bună dimineața…

…păstrez în continuare impresia despre tine că nu prea ai obiceiul de a menaja oamenii și… femeile în dialogul tău, că ești educat să fii direct, să nu cruți, dar că eu rămân puiul tău de antilopă gnu, deși uneori nu poți să nu-mi trântești câte o labă peste fund… Știi ce fac eu acum? Așa, copilărește, profit de absența ta ca să spun multe (ca atunci când nu te poți abține să cotrobăi prin sertarele cuiva când lipsește), sperând că la întoarcerea on-line să nu ai timp să le vezi pe toate… În dimineața asta mă copilăresc mai mult decât de obicei… poate fiindcă mi-e dor?

…am întâlnit în viața mea (ai întâlnit?) sau doar am văzut oameni despre care mi-am spus că ar merita să nu moară niciodată (excluzând de aici, desigur, ideea exploatată și filosofic, și cinematografic, și literar că nu ar fi suportabil să fii nemuritor și pe aceea că unii chiar sunt nemuritori prin ce lasă în urma lor); eu vorbesc strict subiectiv… oameni cu voci incredibile, atinși de aripa geniului, dăruiți, aleși de Dumnezeu, iubiți de o lume întreagă, dar și oameni de rând, anonimi; profesorul meu de franceză, un erudit care ne ținea hipnotizați la orele lui, desfășurând în fața noastră, din vârful degetelor parcă, în jerbe multicolore literatură, cultură și civilizație franceză și care m-a făcut să iubesc pătimaș limba asta și cărțile (care a asistat din spatele meu, spre amuzamentul colegilor, la momentul când eu recitam în gura mare și interpretam în diferite maniere, în singurul moment când am jucat vreodată

pentru public, un poem simbolist al lui Verlaine, în holul facultății și mi-a dat zece la examenul parțial pentru asta); vecinul de peste stradă, un fost croitor militar, care la optzeci de ani făcea încă, cu o perseverență îndărătnică, uniforme militare din alte vremuri – Doamne cine mai avea nevoie de uniforme militare din postav roșu, eram în comunism? – și care m-a lăsat să le văd, pe mine, dintre toți copiii din cartier…

Am întâlnit, de asemenea, peisaje care mi-au făcut chef să strig „oprește, Doamne, clipa, sunt fericită“… am văzut un câmp întreg de trandafiri de toate culorile, înfloriți, parfumați și înrourați, și nu numai că n-am să uit niciodată, dar s-a așezat acolo undeva în mine unde cuvintele nu mai pot descrie, devin neputincioase… și așa ele sunt neputincioase să descrie un singur trandafir, cum să descrie un câmp întreg… Rămân eu cu neclintirea aceea a ființei când nici să vreau nu mă pot mișca, sunt țintuită, ca transformată în stană de sare, și cu neputința de a spune și altora… Îmi rămâne numai mie această minune, ca și celelalte, ca și tine…

…și tot dor îmi e de tine…

…îi găsesc uneori pe bărbați, pe majoritatea, tineri ori maturi, unii necunoscuți, surprinși în anumite ipostaze, o secundă, pe stradă (este nevoie, e drept, de o privire intenționată și de simțuri de degustător de oameni), înduioșători când fac anumite lucruri, atât de înduioșători încât le sunt iertate multe insensibilități; când se supun doar din dragoste unor tratamente consacrat feminine, cosmetice, de exemplu… când mănâncă dulciuri, când beau lapte, când sunt nevoiți să probeze multe haine alese de femeia lor pentru vreun eveniment (mă dă gata gestul lor, închizând în el doar masculinitate, de a-și scoate tricourile trăgându-le de la ceafă, și nu ridicându-le poalele, ca noi, sau de a-și scoate cămășile întorcându-le mânecile pe dos)… sunt înduioșători când îți

citesc cu voce tare, când ascultă voluntar muzică lentă sau o poezie recitată la radio, când gătesc pentru tine, deși nu știu, când consolează un copil, când desenează la cererea unui copil, când se lasă folosiți în jocurile copiilor, mai ales când au rolul calului, când îngrijesc un animal mic, un pisoi… când le este frig, când au trac… când îți dăruiesc lucruri mici, simbolice, alese de obicei pe ascuns ca să nu fie luați în râs de camarazi, culese dintr-un milion de alte lucruri mici cu atât mai încărcate de sarcină afectivă cu cât sunt mai descărcate de sarcină materială, când sunt în preajma mamelor lor, când primesc pentru prima dată un premiu sau sunt lăudați în prezența femeii lor, când sunt singuri și nu observă că cineva îi pândește, când li se cere să guste o mâncare și să-și spună părerea, așteptându-se de la ei un singur răspuns… când vor să-i ierți pentru o greșeală fără să fie nevoiți să ți-o ceară cu voce tare, când se rănesc, dar se abțin așteptat bărbătește să se plângă de durere, când vor să-ți atragă sau distragă atenția povestind ceva stupid, pândindu-ți zâmbetul de interes, când îi doare durerea ta și nu pot face nimic să te aline, când se gândesc, vizibil, în ezitarea de o fracțiune de secundă, întâi la tine și apoi la ei înșiși, dacă li se face o propunere de ieșire în oraș… când îi iei prin surprindere iubindu-i foarte tare, atât de tare încât tot caută panicați, dar nemărturisit motivele, când le împărtășești gândurile și trăirile intime și ei te ascultă cu ochii măriți și intimidați și incitați de profunzimea provocată de ei în altă ființă, când îți mărturisesc sau doar lasă să se zărească frustrarea dureroasă de a nu merita sensibilitatea ta, când te fac să suferi, nici măcar din nepăsare, ci, paradoxal, iubindu-te…

…când mai ai tu timp să inventezi lucruri dacă ești atât de des plecat? asta ca să închei ziua tot copilărește și tot cu dor de tine… te-aș îmbrățișa…

…bună dimineațaaaaa… e frumoasă viața, hai, zâmbește… ești, cred, amețit de schimbările mele de dispoziție, ce să fac dacă e de ajuns ca soarele să răsară imens și roșu pentru ca eu să debordez… te-am îmbrățișat vreodată de bună dimineața? nu? te îmbrățișez acum…

…din îmbrățișarea ta am să-mi păstrez suficientă libertate de mișcare pentru a-ți da o palmă pe fesa stângă, după care nu știu ce aș mai face cu mâna aia, știind bine că se deschide o infinitate de căi, toate egal posibile… am să revin…

…dacă mâna alunecă în sus de-a lungul coloanei vertebrale, talia se va cambra ca la o comandă nevăzută și pântecele mi se va lipi de tine… dacă mișcarea mâinii va continua în sus atingându-mi ceafa pe sub păr, mâinile mele te vor cuprinde mai strâns, tâmpla mi se va lipi de gura ta, buzele se vor întredeschide… dacă mâna va aluneca prin părul meu, vei simți puful obrazului meu devenind ca de piersică, respirația îmi va deveni dogorâtoare și picioarele te vor cuprinde… drumul e mai lung, dar voi înflori sigur…

Dacă, dimpotrivă, mâna ta va alege să meargă în jos spre curbele pe care femeia din mine nu le lasă niciodată să se răcească, din interiorul și de la încheieturile coapsei… atunci e posibil ca floarea să se deschidă imediat… nu cred că risc nimic dacă spun că mi-ar plăcea orice cale aleasă de mâna ta, dar prefer gura…

…mă joc, ți-ai dat seama…

…aveam nevoie de un sfat… trebuie să merg la o petrecere și nu știu ce să îmbrac. Va fi în aer liber, noaptea, cu prieteni, rude, cunoștințe, nimeni necunoscut, bărbații interesanți care ar fi prezenți sunt deja luați, deci însoțiți. Am trei variante la dispoziție; salopeta albă cu pantaloni 3/4 mulată, fără umeri, e spectaculoasă prin ea însăși, albul pe pielea bronzată e exact ce

trebuie ca, prin contrast cu ea, să strălucesc… devin aurie… e sexy, ușor transparentă ca orice piesă de îmbrăcăminte albă de vară, dacă o port pe tocuri îmi face picioare interminabile, dacă o port fără tocuri și cu o bentiță albă în păr îmi dă un aer juvenil; dar n-aș purta pantaloni… Varianta doi, *little black dress*, nu foarte mulată, cu mâneci scurte, cu guler amplu, foarte decentă în partea de sus, dar scurtă până la vârful degetelor mâinii, foarte scurtă… O port cu sandale finuțe din catifea, cu tocuri înalte și șnururi lungi, împletite roman pe gleznă, e o rochie cu care nu poți da greș, e o rochie care sfidează vârsta și prejudecățile, o rochie care face să sclipească ochii oricui, dar e prea sexy, nu sunt în poziția și dispoziția de a seduce pe nimeni și nici de a sfida neveste… Varianta trei, rochie din stofă lycra, gri, fără umeri, perfect, dar perfect mulată, mă îmbracă exact ca o a doua piele de la bust până deasupra genunchilor, silueta îmi devine o clepsidră perfectă… Are ținută, nu se șifonează, nu se cutează, culoarea e neutră, dar lasă purtătoarea să strălucească, e rafinată și mă face să arăt *like a lady* convertită dintr-o țărancă din lunca Dunării ce sunt… E tot ce trebuie ca să nu orbească nimeni de la iradierea mea cu poftă de viață… dar… dar… tu nu ești cu mine să mă sfătuiești…

…știi, mi-e foarte dor de dialogul nostru de dinainte de mica noastră „afacere“… Mă simt foarte rău în urma acestei intervenții a ta pentru mine, nu sunt făcută pentru așa ceva… Îmi fac scrupule și zeci de gânduri, sunt a suta mia oară o neadaptată și mă tem de lumea asta din afara insulei mele, dar care pătrunde până acolo… Mi-e dor de tine, domnul meu, și am, cred, o reacție de sălbăticiune din nou… M-aș refugia în brațele tale (chiar virtuale), ia-ți timp și pentru mine… Te aștept sâmbătă dimineață… bună dimineața…

...mă obsedează întrebarea pe care n-am avut curajul să ți-o adresez și tu, deși ai intuit-o, n-ai vrut să îmi răspunzi fără ca eu să o rostesc... De ce ai intervenit pentru mine? Adică în ultima vreme am mari probleme cu încrederea de sine. Sper, domnul meu, că-mi detectezi autopersiflarea din ton, ce mai probleme am și eu... De singurătate îmi creez probleme false, senzații tari false, emoții false; propriul meu holospace *între oglinzi uriașe, unde personajele și acțiunile sunt așa cum le ivește mintea mea. Conștientizarea profundei singurătăți, semnele ei care seamănă cu monștrii ce se ivesc la somnul rațiunii produc un declic dureros, grămada de balast ce mi se tot depune pe gânduri, cea care le ține înăbușite, e detonată, lumea în jurul meu a devenit cruntă, vântoasă și am început să merg prin ea sleită de puteri... N-am mai iubit nimic, s-au umbrit toate răcindu-se, nu m-am mai privit nici măcar în oglindă, nu mi-a mai păsat, presimțind ridul negru de pe frunte și buzele vinete, aspre, uitând să zâmbească... Încordarea minții a căpătat tăria unui șurub prea tare strâns, tâmplele stând să plesnească... Dacă nici măcar adevăr, claritate și simplitate nu reușesc să transmit... Sunt intimidată că de fiecare dată dialogul nostru în direct pare a nu merge, am senzația că ai altele pe cap și eu pălăvrăgesc despre micimi femeiești... Ce să fac dacă nu-mi spui niciodată nimic despre tine, pălăvrăgesc despre micul meu univers și mi-e și cam frică... Un copil n-am făcut, o carte n-am scris, șefii și cel puțin un coleg mi i-am pus în cap... Tu nu te-ai plictisit încă... O întrebare am: de ce ai decis să mă ajuți? Și o mare, foarte mare, intensă dorință am astă-seară: să te îmbrățișez cu adevărat... nu numai în gând...*

...am visat rău noaptea trecută... Nu chiar coșmar, ci mai degrabă un vis vâscos, neclar, întunecat, era atât de puțină lumină în visul meu încât nici eu nu vedeam tot chiar dacă era al meu... Era o pădure, dar cu copaci subțiri la trunchi și atât de înalți încât nu le vedeam coroanele, doar trunchiurile cenușii...

eram rătăcită, cred, pentru că pădurile de pe aici le recunosc, le știu, nu mă sperie, dimpotrivă… și câini negri, semănând cu garguiele de la streșinile catedralelor medievale, care voiau să mă atace, dar nu din față, ci mă tot ocoleau să-mi ajungă în spate, nesemănând cu niciun câine întâlnit vreodată, îmi provocau o frică și mai mare realizând că sunt plăsmuiri ale minții sau conștiinței mele adormite. Mă învârteam să îi am în față astfel încât la un moment dat totul era un vârtej, amețeam și mă duceam în jos cu viteză și nu mă opuneam, parcă ușurată că scăpasem de câini, uluită, dar inertă, deși nu știam încotro mă îndrept… M-am trezit la 5 și am ieșit. Afară era foarte frig, am fugit înapoi în culcuș… Am adormit iar, m-am trezit și mai amețită… cu dorința nedefinită de a atinge pe cineva… bună dimineața, domnul meu…

…îți voi trimite niște fotografii făcute cu telefonul pe drumul de 4 km prin pădure pe care-l fac eu deseori ca să ajung acasă. Cred că vei recunoaște și tu pădurea din visul meu; deși în realitate e mult mai prietenoasă, în vis îmi devenise ostilă. Intri în ea ca și cum ai intra azi într-un castel medieval, așa de răcoroasă și tăcută, pacifică este… La lizieră se vede toamna în frunze aurite și în ierburi devenite aspre și în razele de soare filtrate de coroanele rărite, dar în adâncul ei e de un verde întunecat și umedă, neclintită… e atâta liniște că-ți auzi sufletul și sângele…

…unde ești, domnul meu? îmi lipsești… te îmbrățișez de noapte bună… asta a funcționat mereu să te aducă înapoi…

…bună dimineața, domnul meu… e soare strălucitor azi în insula mea… el pare cel dintotdeauna, dar ce stingere de toamnă e în toate în jurul meu… și febra mea interioară crește ca să suplinească lipsa de căldură a soarelui… unde ești să mă îmbrățișezi?

…aici sunt, în razele de toamnă timpurie oricând gata să se mai înfoaie o dată în vară târzie, în frunzele gata să cadă sau în roua dimineții așteptând pașii tăi, desculță, în păsările care zboară pe deasupra casei tale din insulă sau în apele care o înconjoară, toate, apele, păsările și cerul determinând o cupolă care ține lumea ta departe de lumea noastră, infinit mai rea și mai urâtă…

…pentru a nu știu câta oară în ultimele săptămâni mi se face frică… nu mă mai pot refugia în lumea mea, devine din ce în ce mai mică, nu mă mai încape nici măcar pe mine… Dintotdeauna, de câte ori am avut probleme, sau tristeți, sau suferințe, sau necazuri, gânduri, incertitudini a fost de ajuns să mă întorc pe insulă, acasă, la casa cu cuib de barză și toate au părut mult mai ușor de dus… În ultimul timp însă mă ajunge și aici tulburarea și disperarea celeilalte lumi… Nu mi se pare, chiar e un soi de disperare peste tot în jur… Am neliniștea sălbăticiunii care simte incendiul de la sute de kilometri… te-aș îmbrățișa…

…și tu ești așa, nu știu cum, mai grav, mai preocupat… Se întâmplă ceva? Te pot ajuta și altfel decât transmițându-ți crâmpeie de sălbăticie? Poate mă înșel…

…nu, nu te înșeli deloc, azi Vâlcea și apoi negociere cu un partener român, mâine negociere cu Ministerul pentru un contract în reziliere, joi dimineața zbor la Istanbul cu întoarcere în aceeași zi cu următorul avion, vineri, Amsterdam și apoi Bordeaux, revenire în România joi și plecare sâmbătă cu mașina la Viena pentru o săptămână… În mijlocul celeilalte săptămâni, zbor de două zile la Helsinki și apoi într-un orășel din nord, apoi, cum o mai vrea Dumnezeu… În acest iureș care îmi atrofiază simțurile prin suprasolicitare intru din când în când aici, te citesc, îmi las capul câteva secunde în poala ta, mă

intersectez fugar cu câte un profil virtual căutând în acest exercițiu realinierea celulelor nervoase după alte linii de câmp decât cele ale stresului și fug înapoi în lumea mea, de mii de ori mai neclară și mai agresivă decât sălbăticia insulei tale…

…trebuie să fie înnebunitor… dar mi-e clar că nu te pot ajuta, poate doar dacă aș fi în stare să alerg undeva în calea ta și să mă ațin cu brațele deschise… dacă nu cumva ai trece pe lângă mine în viteză fără să mă observi. Cred că asta ți-aș dori cel mai mult (lăsând la o parte dorința mea), să poți să-ți iei răgazul îmbrățișării sau lăsării capului în poala mea la propriu (mă înfior la gândul că aș fi vreodată nevoită să trăiesc în ritmul tău). Îmi dau însă seama că e imposibil să-ți doresc îmbrățișarea mea și e frustrant pentru că (așa cum spuneai tu la un moment dat unui personaj politic care te întreba ce ai cu mine) nici eu nu am nimic cu tine, doar că te iubesc…

…plouă cumplit în insula mea azi… Mă surprind făcând eforturi să-mi aduc aminte de zilele cu soare arzător și nu pot… Zgomotul ploii pe acoperiș bruiază totul, chiar și amintirile mele… ce toamnă punctuală… Aș spune că mă apasă pe creier și pe suflet ploaia asta, dar nu e decât singurătatea mea, despre care nu sunt sigură că nu mă face invizibilă… Atunci când iubeam, viscolul și ploaia bătând în ferestre nu făceau decât să mărească intensitatea, să adauge încă un grad la temperatura mea; atunci iubeam ca și când ar fi fost ultima zi a vieții… Ploaia transformată în deluviu, viscolul șuierând a sfârșit de lume transmiteau celulelor mele un soi de teamă, de alarmă ancestrală… „ce fel iubești în noaptea asta, mă simt violat“, îmi spunea și eu râdeam ușurată că nu-și dă seama ce ciudată creatură sunt și o luam de la capăt… Azi însă voi sta în locuința mea lacustră care, orice aș face, nu mă mai protejează, ghemuită în fotoliu cu genunchii cuprinși de brațe, reci de frică

să nu-mi ajungă apa la tălpi, dezintegrându-mă și recompunându-mă de câte ori stă ploaia... să ai tu o dimineață bună, domnul meu...

...astăzi-dimineață erai on-line și faptul că nu mi-ai adresat niciun cuvânt m-a făcut să mă simt ca și cum o bucurie așteptată trece pe lângă mine, este sortită altcuiva... Eu nu te pot aborda prima niciodată pe mess sau la telefon, din decență, din discreție, din toate motivele la care mă pot gândi... Nu mă eviți, nu? Adică știu că mereu mesajele de aici au fost mult mai antrenante decât discuțiile în direct și că lăcomia mea de tine poate fi incomodă... *Insatiable* (știi melodia?... îmi place tare)... Nu știu dacă m-ar mulțumi ore întregi de conversație sau ore în șir de îmbrățișări, dar știam de la tine că azi ar urma să pleci pentru o săptămână, parcă... deși nu mi-ai dat ocazia să-ți urez drum bun și cu spor, voi încerca prin mesajele mele de aici să te fac să gândești spre mine... *treat her like a lady*... nu știu acum de ce simt nevoia să te fac să spui asta...

...programul meu se schimbă uneori și de la o oră la alta, foarte rar se întâmplă ca programul pe o săptămână să nu sufere măcar o schimbare de ultim moment. Nu am mai plecat în Franța, am fost doar la Istanbul și voi fi plecat pe lângă casă (Horezu, Moravița și Halmeu), iar sâmbăta viitoare, la Viena, pentru o săptămână. Tocmai pentru că *I treat her like a lady* evit să deschid porțile dialogului dacă știu că nu am timp pentru a intra adânc în comunicare... Pe de altă parte, pe orice cale virtuală poți iniția oricând un dialog... doar la telefon de obicei îmi este greu sau imposibil să răspund pentru că mai tot timpul sunt cu cineva pe lângă mine...

...bună dimineațaaa... este trecut de 7, afară e întuneric, a plouat toată noaptea și e frig... Îmi beau cafeaua culcușită în pătura cu delfinași albaștri față de care simt acum de-a dreptul

tandrețe... Cred însă că s-a terminat și criza mea de adaptare la schimbarea de anotimp, azi nu mai simt că toamna îmi invadează sufletul trecând cu ușurință prin bariera epidermei... Știi, începând de acum și până la primăvară, foarte rar voi fi cu desăvârșire singură, poate doar în camera mea de la Brăila. Aici obișnuim ca în timpul zilei să nu încălzim toată casa, doar anumite camere și de aceea se strâng toți ai casei pe lângă sobele încinse. La școală, la fel, toți ne refugiem în recreații în cancelarie și, deși vara îmi caut singurătatea, începând de toamna n-o mai fac. Trebuie să fiu în preajma celorlalți, alimentându-mi nevoia, dependența de căldură și de căldura degajată de ceilalți. În zile ca aceasta, cenușii, reci, ostile, umede obișnuiesc să îmbrac haine în culorile cele mai strălucitoare, cele mai calde; colegii mei remarcă mereu contrastul și eu văd cum ochii li se luminează când apar... Eu, ființă a nuanțelor, adevărat detector de impresii, senzații fine, savurez momentul acela scurt când în ochii celor care trăiesc și știu că trăiesc văd sclipirea, ca la o amintire plăcută din copilărie, de bucurie neașteptată parcă... da, o mică bucurie neașteptată pe ziua aceea înnegurată și apăsătoare... Lucrez, constat acum, foarte mult prin seducție cu colegii mei, îi cunosc atât de bine încât știu dacă unul, deși nu are curajul să spună adevăruri în față și lucrează numai cu aluzii și intrigi de culise, poate fi sedus dacă eu îi spun fără menajamente tot ce nu-mi convine; știu că dacă unul este dominator în viața de zi cu zi poate fi sedus când eu mă arăt dominatoare. În general însă, adevărul spus în față și, cred, curajul pe care-l presupune seduc uneori; am simțit asta de la început, eram pe atunci directorul unor oameni, mai ales bărbați și cu mulți ani mai mari decât mine; a trebuit să găsesc metoda de a conduce oameni care mă priveau cu condescendență din cauza vârstei și sexului meu. Acum perfecționez metoda; poate fi obositor să tot încerci să demonstrezi tuturor că ești competent și că pot merge pe mâna

ta, dar adevărul spus verde-n față ușurează mult sarcina asta…

…nu știu ce m-a apucat să-ți vorbesc despre școală… poate mi-e dor de ea…

…sigur mi-e dor de tine… un dor asemănător cu dorul de a vedea ținuturi exotice de care doar am auzit, un dor eterat fără repere concrete, fără temperatură, fără miros, fără gust, un dor pe care doar îl asociez fără noimă unor senzații din amintiri, un dor ca atingerea taftalei pe piele… răcoros…

…am ieșit având dorința nedefinită de a gusta puțin din toamna asta atât de conformistă, am ieșit fără haină și m-am lăsat să tremur și am lăsat ploaia să mă ude… De altfel, nu ai cum să te aperi de ploaie, vântul bate din toate direcțiile și de aceea nu te poți feri, dar ce *unbelievable freshness* ți se răspândește în corp. Simt picăturile de ploaie alunecându-mi de pe frunte, încălzite de contactul cu pielea mea, urmând curbura gâtului și topindu-se în sân… și lumina asta de un *gris-perle*, caldă, blândă și neinvazivă face ca ploaia să aibă parcă și ea gradul de salinitate al lacrimilor, așa încât a privi nu reprezintă niciun efort, nu am tendința să-mi feresc ochii sau să clipesc des… nimic nu lucește prea tare, nici cerul nu are lumina aceea interioară care te face să amețești privindu-l, nimic nu rănește retina… toate în jur sunt ude, copleșite de atâta apă căzută peste ele, vântul îmi aduce în nări miros dulce de porumb și de mentă rece, toate au miros rece… și toate sunetele de zi ale satului sunt reci… se aude și pădurea vuind și foșnet de frunze din nucul de la poartă și picăturile de la streașină căzând în vasul pus pentru a strânge apa de ploaie… sunete de intensități diferite aduse de vânt din toate părțile și captate de urechea mea, acuitatea simțurilor mele e crescută ca de o vrajă, ca și cum limpezirea adusă de ploaie în atmosferă ar fi făcut din aceasta un mediu ideal de propagare a simțurilor… ating cu degete sensibilizate scoarța unui copac și parcă doare puțin,

orice ating îmi trimite unde dureroase până în piept… și, ciudat, mi-e sete…

…aș vrea să poți să simți și tu cât este de pacific momentul dimineții când eu îmi beau cafeaua… E întotdeauna momentul când eu, profitând de o liniște ca de adânc de ape, preț de jumătate de oră recapitulez ziua de ieri sau o planific pe cea de azi… După aceea, se trezesc rândunelele din cuibul de deasupra ferestrei mele și nu-mi mai aud gândurile de ciripitul lor veșnic voios. Îmi sunt dragi ființele astea ce par a nu avea zile proaste, sunt tonice și știind că nu-și fac oriunde cuiburile mă simt ca o aleasă când revin în fiecare primăvară deasupra ferestrei mele. Și la școală am un cuib de rândunele și asta numai de când s-a renovat clădirea, moment care a coincis cu venirea mea la conducere. Bunica mea le boscorodește fiindcă îi murdăresc sala, dar alungă cu bastonul ei teribil motanii pe care-i surprinde ochind cuibul cu jind; și ea le iubește, au fost aici de la construirea casei, au însoțit-o o viață… Apoi se trezește satul și zgomote familiare îmi povestesc ce se întâmplă în jur… vecinul meu scoate oile la câmp, altul pleacă la arat, negustori ambulanți, turci din Hârșova încep să strige, cu accent și inventând plurale ad-hoc „pantalone avem“… zgomote, altfel de zgomote decât ale orașului… ai dreptate, lumea mea e neagresivă, clară, sălbatică… cred că la fel și eu… bună dimineața, domnul meu…

…bună să-ți fie inima, fata mea dragă… dimineața mea este grea, inerțială, aproape imobilă, fără păsări care să-i reducă din plumbii agățați de poale prin ciripitul lor, fără turci care să vândă pantalone, fără înconjurul de ape care să-i dea alunecare și fără gânduri diafane rămase din noapte ca o ceață așternută subțire pe pământ, toate îmi sunt altfel în dimineața asta, numai tu îmi ești la fel, aducătoare de zâmbete și bucurie.

…în dimineața asta răsare un fel de soare… palid, neconturat, făcând cerul să semene cu o acuarelă. De altfel, totul seamănă cu o acuarelă. A plouat zeci de ore așa încât copacii și ierburile și casele par a fi devenit permeabile, par a-și fi pierdut toate conturul. Îmi amintesc de picturile mele din copilărie când casa, copacul și soarele apăreau cu regularitate… Apropo de simboluri… ieri, un amic mi-a expediat pe e-mail un mic și empiric test psihologic; dincolo de scepticismul meu (testele astea apar mereu prin toate revistele și ziarele), am decis amuzată să-l parcurg, așa era dispoziția mea… O întrebare îmi cerea să asociez niște culori unor persoane pe care le cunosc și care mă cunosc bine… ție ți-am asociat oranj, căldură și lumină… surprinzător, cu tresărirea bucuroasă simțită de mine ca ivirea, în sfârșit, a unei noi planete în vizorul unui bătrân observator al cerului… așa te simt eu azi, acum, privindu-te cel mai des ca pe peștișorii-voal de dincolo de sticla unui acvariu, fiind uneori eu însămi un peștișor-voal dincolo de sticla unui acvariu… Și interpretarea a fost că tu mi-ai fi prieten adevărat. Mi-a venit imediat în minte expresia aceea a ta, „prieteni asexuali“, cu care ne caracterizai la ceva vreme după regăsirea on-line… profund greșită, de altfel… asexuali sunt cei ce nu simt niciun fel de atracție sexuală, nu cei ce-și impregnează cu ea fiecare gând către celălalt. Noi, de fapt, suntem forțați la asexualitate… Dar apoi altă idee m-a deturnat de la calea asta, dintre toți oamenii din jurul meu, oameni acumulați de viața mea, de anii mei, unii prezenți lângă mine dintotdeauna, unii dragi, instinctul sau subconștientul sau ce-o mai fi pe aici prin mine te-a ales pe tine… nu contează categoria la care testul ăsta te-a încadrat, ci faptul că te-a încadrat la o categorie, pe tine, un bărbat din care știu doar câteva luni, și i-a lăsat pe dinafară pe alții pe care-i știu de-o viață. Când mi-am dat seama că interpretările mele au ajuns prea departe, prea

profunde, am abandonat… bună dimineața, domnul meu… te îmbrățișez de zi senină…

…bună dimineața, fata mea dragă! Cu norii care îmi acoperă cerul meu vom începe azi o hârjoneală, ca și cum ne-am bate cu pernele până când vom obosi și ne va trece cheful de a ierarhiza și stabili dacă povestea asta a noastră atipică este sexuală, asexuală sau nu va mai fi deloc… Oricum nu vom avea răspuns la întrebare… Hai să ne bucurăm că trăim!

…erai aici… iată ce numesc eu bucurie neașteptată. Nu ierarhizez… nu te ierarhizez… doar mă pierd în gânduri uneori, incontrolabile, și doar doresc intens să te îmbrățișez, să te mai și respir, nu numai să te gândesc… deși mi-e și teamă pentru că apoi, de fiecare dată, dorul meu de îmbrățișarea ta poate deveni pustiitor… de trăit, trăiesc cu lăcomie azi…

…sunt din nou la Brăila și din nou n-am dormit bine… Arțarii din fața ferestrei mele îmi fac dimineața foarte foșnitoare, neliniștită… Cântă Madonna la radio, *you're broken… frozen…* Ce gust și pe radiourile astea, difuzează muzica cea mai deprimantă la ora 7 dimineața, când ar trebui să energizeze… Te îmbrățișez așa, ciufulită și în lenjerie de bumbac, cum mă găsesc, dar cu respirația mirosind a cafea deja…

…mi-au plecat rândunelele…

…dar știai că vor pleca… asta nu face plecarea mai suportabilă?

…dacă vrei să speculez puțin, filosoficește… când ți-e drag ceva sau cineva, faptul că știi că pleacă nu atenuează cu nimic tristețea, dimpotrivă, o face mai lungă… Uite, despre tine știam că pleci pentru o săptămână și m-am întristat dinainte. Din păcate, sunt departe de educația asiatică, nu pot să nu mă

gândesc dinainte la probleme, nu le aștept să vină, le anticipez… și asta-mi slăbește inima, îmi face viața mai agitată, îmi menține silueta la proporții ideale… te-aș îmbrățișaaaa de nu mai pot…

…îmi imaginez câtă tristețe ți-aș aduce dacă ți-aș spune cât de puține ore voi fi prin țară până spre 5 octombrie, așa că te voi îmbrățișa și eu acum de la Viena, sperând că îmbrățișarea va atenua tristețea…

…judecând la rece… când sunt eu în stare să fac asta, de obicei după ce mă aprind întâi și ard învelișul inflamabil al problemelor… tu nu-mi lipsești mie din țară, tu îmi lipsești mie de aici, din acest celălalt spațiu al meu, virtual, spun unii… singurul în ce te privește, tu nu exiști pentru mine zilnic decât aici… Tristețea mea vine deci din faptul că, deși teoretic m-ai putea întâlni și îmbrățișa oriunde ai fi în lumea asta, n-o faci… nu ai timp să iubești o femeie nici aici, nici în Viena, nici oriunde altundeva… Asta e trist… Tu spui vorbele iubirii unei femei pe internet, dăruiești ceva din căldura ta altei femei acasă la tine, atingi altă femeie acolo la Viena… Nu ai timp să iubești una singură dăruindu-i totul ei și mă gândesc cât de fericită ar putea fi o femeie cu toate astea, inteligență, vorbe, și căldură, și atingeri revărsate asupra ei dacă ai avea timp… Dacă eu sunt fericită doar fiindcă reverși asupra mea gânduri și vorbe, ce fel aș înflori dacă mi-ai dărui și căldura și atingerile, numai mie toate… dacă-mi permiți o glumă, ești greu de iubit, domnul meu, fiindcă ești greu de prins… rămâi neiubit fiindcă nu ai timp… Dar dintre toate femeile enumerate mai sus eu sunt singura care te poate îmbrățișa oricând tocmai pentru că eu nu mai am nevoie de prezența ta fizică…

…așa este, fata mea dragă, eu sunt greu de iubit și tocmai de aceea am spus de la bun început în descrierea mea că eu nu pot

fi iubit, pentru că sunt autoritatea de reglementare în domeniu și mă mărginesc în a iubi eu necondiționat pe tine, pe ea, pe cele care îmi stăruie prin preajmă și pot trece prin sita fină a dorințelor mele până ajung în gândurile mele… tu ești acolo și, vorbind cu una din brațele mele, îi povesteam de tine…

…odată, de mult, am fost nevoită din cauza unui concurs de împrejurări să nu dorm din vreo cincizeci de ore decât aproximativ patru… țin minte că la un moment dat pluteam într-o ciudată stare de imponderabilitate interioară, îmi simțeam creierul rece de parcă el singur rămăsese viu și conștiința de mine însămi se ridicase aici ca un soi de heliu… Somnul în care am căzut apoi a fost ca o moarte clinică, așa de obosită mă simt după această primă săptămână de școală. Așa sunt alcătuită, orice schimbare de ritm din viața mea îmi provoacă o adevărată criză de adaptare. Sunt zile întregi în care munca mă acaparează în așa fel încât stau în școală toată ziua și nu mă mai preocupă nimic altceva, uit de familie, de prieteni, uit de gândurile și preocupările mele, nu mi-e foame, nu mi-e sete, nu mai iubesc pe nimeni, nu mai am nevoie de nimeni… Lăcomia cu care înghit aceste prime zile de școală, oarecum înspăimântătoare, mă caracterizează în toate… Nu pot însă să mă ocup cu aceeași intensitate, în același timp, de toate aspectele vieții mele, e ca și cum ceva din mine, independent de voința mea, alege și tot ce am, energie, inteligență, se focalizează pe acel aspect… Nu cred că este normal… nu știu… constat asta acum și îmi dau seama că tot așa și iubesc… poate fi atotdistrugător și autodistrugător…

…în altă ordine de idei, încep să înțeleg din ce în ce mai bine și abia acum ce înseamnă „iubesc necondiționat“. Înainte îmi părea așa, un soi de filosofie ce-ți dădea în fața mea un fel de superioritate… știi? Genul ăla de superioritate care pare intangibilă pentru un om de rând. Acum însă îmi dau seama ce

omenească filosofie de viață este…

…și o curiozitate, poate o cochetărie, nu-mi dau seama bine… ce-i poți spune tu unei alte femei despre mine?

…am stat cuminte până „spre 5 octombrie“ ca o fetiță de școală cu mâinile pe genunchi… dar azi e 5 și, cum spune francezul, *c'est plus que j'en peux supporter*… Nu știu să-ți spun de ce am tăcut până acum, deși aveam obiceiul să-ți scriu și în absență… la început ca să te fac să-mi răspunzi la fiecare mesaj… adunasem multe, pe care, în vâltoarea conversației, și nu numai a conversației, le lăsam să treacă fără răspuns, o mică ambiție copilărească… Apoi m-am gândit că ar fi bine să te mai scutesc de mine o vreme, apoi că n-ar fi rău să las să ți se facă dor de mine. Azi mi-e teamă că n-ai să mai vii niciodată, da, mi-e teamă că ai ales să renunți… dar mi-ai fi spus… tu știi că nu-mi plac retragerile fără trâmbițe… mi-e dor să te îmbrățișez…

…zi bună, fata mea dragă… am revenit după o rătăcire prin Occident: Viena, Londra, Chester și Manchester, apoi Orient: Damasc, Aleppo, Cairo… totdeauna am intuit o magie a Orientului, dar nu mi-am închipuit niciodată că ziua în amiaza mare, în plin soare terestru, aflat în fața citadelei din Aleppo, mi se poate întâmpla minunea să simt cum timpul se transformă într-o coală de pergament subțire și primul zefir îl ridică mai întâi de un colț, apoi pe de-a-ntregul și îl duce departe, atât de departe, încât eu rămân acolo în fața acelei porți impunătoare, nefirești, extraterestre, transpus cu câteva milenii înapoi… Așteptam ca oamenii care treceau pe lângă mine să-mi spună ce a făcut ieri Alexandru Macedon, așteptam ca gărzile palatului să vină curioase și să se uite la ochelarii mei de soare sau la telefonul mobil, așteptam ca treptele până la poartă să redevină istorice, să înceteze să pară vii și vorbitoare, așteptam ca cineva să mă împingă înapoi în timpul meu, iar eu

nu mai știam care este acel timp, al meu… doar apusul soarelui, venit implacabil după câteva ore, și copiii sirieni, gălăgioși și nedumeriți de nemișcarea mea îndelungă din fața acelei porți, m-au readus într-o lume pe care o părăsisem fără voia mea, fără să fiu pregătit pentru o călătorie atât de fantastică…

…întâi îți spun bună dimineața, domnul meu… apoi te îmbrățișez strâns cu ochii închiși și buzele întredeschise… cu mare dor… apoi te cert că a trebuit să te caut eu ca să știu că te-ai întors… și doar ca mine nu te iubește nimeni (mai numește tu pe cineva)… cât despre Orient, mai spune-mi…

…păi, fata mea dragă, tocmai asta mă descumpănește la tine, că ai ignorat conținutul descrierii mele, unde spun sus și tare că eu nu pot fi iubit… Când am să am puțină vreme, am să-ți povestesc de Occidentul din Orient, Cairo, orașul cu o populație cât România, cu 980 de poduri și un viaduct care traversează orașul pe 100 de km.

…nu-mi mai spune că tu nu poți fi iubit, știu și nu-mi pasă. Dar când o spui tu mă simt de parcă eu aș vrea să te cuprind și tu m-ai respinge, te-ai feri de mine… E frustrant… Oricât de bine ar suna în teorie „nu merit eu ce vrei să-mi dai“, oricât de măgulitoare sunt pentru mine astfel de vorbe rostite de un bărbat ca tine, eu tot o fiică a pământului și soarelui rămân, tot o femeie din carne sunt… Nu am 16 ani, nu mă mai hrănesc de mult cu iluzii, exclude naivitatea aceea… Nu mai vânez fluturi și petale. Știu că o întrebare de genul „ce vrei tu de la femeia asta?“ ar avea din partea ta un răspuns de genul „nu știu“ sau n-ar avea răspuns… numai și numai fiindcă în alte condiții, în altă viață, răspunsul ar fi „o vreau pentru mine“. Nu-mi mai spune, te rog, că nu poți fi iubit, nu știi tu ce pot eu. Rămâi alături de mine așa, în scris, atât cât vrei și simți că ai ceva să-mi spui… Nici viața ta, dar nici a mea nu stau în loc din cauza

asta… Eu, aici și așa, te iubesc… sper că înțelegi… Noapte bună, domnul meu.

…nu merge atât de departe! Știi bine că dacă ai fi lângă mine nu m-aș feri de îmbrățișarea ta, ba dimpotrivă, aș reacționa la ea cu propria mea îmbrățișare și nu m-aș mulțumi să-mi țin mâinile strâns lipite de tine, ci le-aș lăsa să alerge, să caute, să se bucure de atingere și alunecare, dar cum suntem departe, privesc și eu ca și tine această poveste ca pe o magie în care s-a întâmplat să fiu distribuit, dar cu suficientă detașare pentru a accepta realitatea ei.

…recunosc, am exagerat puțin… sau mai degrabă temperamentul meu a exagerat puțin. Tu ai înțeles că scriindu-ți ție îmi lămuresc mie însămi anumite lucruri și de asemenea ai înțeles de mult că nu mă tem deloc să-ți spun tot ce gândesc și vreau și trăiesc oricât de incandescent, sau teribilist, sau prostesc, sau rece, sau impulsiv… tot… ca pe o vrajă de purificare rostită în miez de noapte… tot… și numai ție…

în altă ordine de idei, mi-ai promis Orientul…

te îmbrățișez.

…e o toamnă atât de *comme il faut*, una de carte poștală ilustrată, cu lubenițe și bostani colorați răspândiți prin toate grădinile, cu miros de fân uscat și umed, cu foșnetul acela special, de mătase groasă, veche, al frunzelor care se stilizează, par că ard din interior și prin autocombustie devin fragile, se dezintegrează… până și raza privirii mele pare a fi prea tare pentru ele. Sunt amețită de atâtea parfumuri și culori, merg pe drum și temperaturile se schimbă de la un pas la altul, culorile se succed fulgerător ca și cum ai derula pe repede înainte un film… și totuși e un gol în mine… atâta exuberanță în jur și eu înaintez prin toamna asta percepând-o exterior, neinteriorizând nimic… parcă nu e și toamna mea… te

îmbrățișez, domnul meu.

…ba da, doamna mea, toamna mea este și toamna ta. Nu te retrage subconștient din ea, de vreme ce cu atâta generozitate te înconjoară și te îmbată prin culoare, dinamică și mirosuri, până și ceva din mine plutește printre toate astea…

…zilele trecute a trebuit să mă prezint în fața consiliului de administrație pentru evaluarea anuală a directorilor… Trebuie să-ți povestesc… În principiu, într-un discurs de cinci minute trebuie să prezinți punctele tari și punctele slabe ale activității școlii în anul trecut. Eu am oroare de a vorbi în public, e o fobie chiar (n-o spun pentru prima oară), iar publicul era de astă dată și foarte avizat (adică nu-mi permiteam, ca în fața părinților elevilor mei, deturnări artistice de discurs) și cu niște mine serioase, chiar grave… Poate cele cinci minute de discurs n-ar fi fost atât de înspăimântătoare (spun înspăimântător fiindcă spaima venea de la acel soi de nesiguranță „politică“ despre care nici nu se știe dacă există cu adevărat, dar de care toată lumea a auzit și care se manifesta mai ales cu astfel de ocazii… ne temem de voluptatea de a umili a celor învestiți cu putere… în plus, lipsește complet latura constructivă, e doar un fel de aducere la ordine, de tragere de urechi), dacă n-ar fi fost precedate de treizeci de minute de așteptare, în fața ușilor închise, într-o liniște nefirească pentru un grup de câteva zeci de directori. Încordarea lor devenise materială și o simțeam ca o strânsură peste tâmple. Știam că singură n-aș fi fost atât de nervoasă, dar starea lor mi se transmitea empatic și nu găseam puterea de a mă detașa. Sunt, cred, cea mai tânără dintre directorii din județ și poate de aceea foarte des privirile lor se opreau asupra mea ca să citească starea de spirit a cuiva atât de tânăr și să o compare cu starea lor; toți încercau să mascheze marea emoție, dar eu o simțeam. Uneori mă amuza, ditamai

oamenii transpirând abundent în costumele lor negre… Sunt genul de om care în situațiile de mare încordare emoțională nu exteriorizez, nu mă agit, nu mă plimb, nu fac gesturi inutile; e reflex, n-am niciun merit. Până la urmă, una dintre colege mi-a spus, cu o mimică exasperată, cum de pot fi așa „dezimplicată“… Am fost surprinsă și de tonul de reproș camuflat, și de faptul că cineva mă observase atât de bine, și pentru că nu era așa, și pentru că nu făceam eforturi să ascund nimic, doar mimica și gesturile nu mă trădau… Mi-a venit și mie rândul, zece chipuri se întorc la intrarea mea în sală și mă examinează de sus până jos; un roi de fluturi albaștri năvălesc înspre mine din privirea șefului comisiei, ochi de un albastru tare, cu fiecare lamelă a irisului evidențiată… „Luați loc, doamna director“… Îmi place dintr-odată că mi se spune *doamna*, parcă așteptam un *doamna mea*… „Doamna director?…“ Pauză de efect (deși cred că discursul lui și ritmul întregii scene era unul normal, eu aveam senzația că totul se întâmpla în *slow motion*)… „Ce parfum folosiți?“ Îți imaginezi consternarea mea? În primul rând, parfumul meu era ultimul lucru la care să mă fi gândit în dimineața aceea când m-am îmbrăcat pentru prezentare… mi-am ales ținuta intenționat decentă, clasică, în tonuri discrete de auriu palid și oliv, păstrând ceva din preferința mea pentru originalitate doar în capa moale din cașmir pufos… Am renunțat la bijuteriile din aur care mi s-au părut ostentative, fiindcă le prefer masive, mi-am prins părul aproape sever; toate astea le-am ales, dar parfumul l-am folosit din reflex, fiindcă numai pe ăsta îl am, îi sunt fidelă de ani buni… Și iată cum tocmai un element necontrolat ajunge să fie observat întâi… Nu știu dacă ai idee ce miros are Chanel 5, știu că omul are memorie olfactivă insignifiantă ca volum de stocare față de alte tipuri de memorie. Unii îmi spun că mi se potrivește, alții, că ar trebui să mai aștept

câțiva ani ca să-l folosesc, el potrivindu-se unei doamne trecute de tinerețe… A devenit însă mirosul meu natural aproape, eu nu-l mai percep. În orice caz, întrebarea, care conform codului bunelor maniere nici nu e admisă, a avut darul să mă relaxeze. Bărbatul, cu sau fără intenție, m-a scos din starea indusă de așteptarea aceea încordată; mi-am ținut discursul cu voce calmă și sigură și am obținut punctaj bun, însă cu talentul meu de a despica firul în patru și de a încerca să înțeleg totul, îmi rămâne în minte întrebarea de ce a făcut-o? De ce așa? Sunt convinsă că n-a mai întrebat pe nimeni apoi ce parfum folosește și dincolo de efectul deconcertat, întrebarea rămâne intimă și cu oarecare conotație… M-am învățat să provoc astfel de reacții bărbaților pe care-i întâlnesc… unii mai discreți, alții nu… M-am învățat chiar să exploatez asta, știu că obțin mai ușor ceea ce vreau dacă îmi exacerbez feminitatea și aura asta sexuală, dar uneori mă deranjează când constat că ăsta e motivul succesului meu și mă obosește să mă tot opun și să constat că e inutil…

…bună dimineața, domnul meu… primește îmbrățișarea mea ușor abandonată… n-am dormit bine…

…bună să-ți fie inima, doamna mea! nu face greșeala de a disocia existența și aparența ta sexuală de restul complet al existenței tale… tu ești întreagă numai așa, cu tot ceea ce poate frapa, șoca sau transmite semnale prin iradiere împrejurul tău și e bine că așa stau lucrurile… sunt mândru de tine.

…cred că micul meu scrupul vine de la faptul că în momentul în care bărbatul mi-a adresat așa o întrebare am avut o fulgerare de bucurie abia târziu conștientizată… așa cum întâi zărești fulgerul și apoi auzi tunetul din cauza diferenței de viteză de propagare. Am știut că mai am o armă și că o pot folosi. Nesiguranța mea inițială a părut dintr-odată că vine

tocmai din faptul că nu știam dacă pot să mă folosesc de farmecul feminin… unii sunt imuni, unele situații par imposibil de abordat și din acest punct de vedere… abia apoi am devenit sigură pe mine și constatând asta mi-am părut mie însămi ușor meschină…

…dar mă opresc înainte ca măruntele mele scrupule matahariene să devină plicticoase… deși, cine știe, poate chiar faptul că te fac părtaș la o viață lipsită de măreție, dar atât de intens trăită, îmi face farmecul… mă alint… nimeni nu-și mai pune așa, ca mine, trăirile *on a silver plate* și ți le prezintă la micul dejun… glumesc… rămâne să mai și dansez ca Salomeea…

…poate odată am să te privesc dansând… până atunci nu văd nimic, dar absolut nimic meschin în ce mi-ai povestit, ba dimpotrivă, constat că există un anume pragmatism în abordarea bărbatului cu pricina care a reacționat instinctual (conform instinctelor cele mai înalte) în fața unei apariții care ieșea din regula de platitudine de până atunci.

…m-am trezit prea de dimineață, panicată de un sentiment acut că am ceva de făcut urgent… E întuneric încă și foarte umed, cred că va fi ceață… După o vreme, ai tendința să-ți ții respirația, nu e destul oxigen… parcă aș fi într-un acvariu, nimic din ce simt nu-mi este familiar… acut sentiment de înstrăinare… Deschid calculatorul cu un gest reflex, pentru a găsi aici frânturi din realitatea mea. Mă amuz de una singură când îmi dau seama – caut în spațiul virtual elemente de realitate… Și totuși, la ora asta, îmbrățișându-te pe tine, mă regăsesc pe mine… bună dimineața, domnul meu…

…bune să-ți fie inima și toamna, doamna mea! Cred că, în sălbăticia insulei tale, virtualul este de fapt o punte spre o realitate izolată de ape, o punte prin care evadezi dincolo de acel spațiu care vara îți dă energie și efervescență și în care

reducerea luminii te face să cauți lumina ecranului calculatorului… fii cu băgare de seamă, spre deosebire de lumina soarelui, această lumină artificială este perversă…

…crezi că aș fi în pericol? Mă simt uneori cam neadaptată, mă simt de multe ori dureros de singură, dar de aici până la a mă lega altfel decât rațional de lumina artificială… Nu vreau să teoretizez prea mult ca să nu crezi că aș „afirma negând“, dar când sunt rea sau singură sunt așa și pentru cei cu care vorbesc aici, în spațiul virtual… nici ei nu acoperă golul din piept… Cred că abia când „virtualii“ ar reuși să-mi umple, ei și numai ei, viața, abia atunci aș fi expusă. De cele mai multe ori, când am dispoziție de scorpie în vreo zi, sunt scorpie și cu cei din lista mea de mess…

N-am scăpat toată ziua de zațul trezirii prea devreme și foarte tulbure. Am avut o zi nămoloasă, am intrat într-o dispută cu un coleg și, deși cred în continuare că am avut dreptate, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că într-o zi însorită aș fi tratat totul mai ușor, mai fără patimă… Nu-mi place să spun asta, e, poate, fals… Știi ce mi-a reproșat? Că prea iau totul în serios, că mă implic cu aceeași energie și în chestiuni minore și în aspectele majore ale activității mele… Și asta e rău? Spune-mi tu… Perfecționismul și pasiunea sunt greșite sau dozajul lor?… Există momente când ar trebui să scad voltajul? Nu mai știu… noapte bună, domnul meu…

…unde ești, domnul meu?… e un frig paralizant al minții și bate vântul fără oprire în insula mea… am mâinile și gândurile înghețate, aș avea nevoie de îmbrățișarea ta, mi-ai promis Orientul și-l așteptam, ca fetița cu chibrituri flăcările inutile… dar cu efect de flăcări înalte de privit prin smaralde de către împărați alienați și numai imaginându-mi căldura moleșitoare de acolo… te îmbrățișez cu ochii închiși de la razele de soare din

amintirile tale…

…te îmbrățișez și eu, păstrând încă ceva din mirosurile exotice ale Orientului și ceva din soarele arab, care să-mi dea energia de care am nevoie pentru a trece cu bine peste evenimentele care stau grămadă pe mine… Sâmbătă e ziua fiicei mele, cea mai mare dintre ele, iar duminică plec în Canada pentru o conferință capitală pentru soarta noastră… Fii îngăduitoare cu timpul meu, care mi-a devenit dușman de moarte.

…mmmmmmm, deja mă simt mult mai bine… Tu și, împreună cu tine, miros și căldură de Orient…

Am fost eu vreodată neîngăduitoare cu timpul care nu are deloc răbdare cu tine?… că am mai bătut uneori din picior și mi-am încruntat sprâncenele e adevărat, dar mă gândeam că tu nici nu bănuiești…

…toate cele bune fiicei tale… n-o cunosc, dar ca o fiică a Evei ce este ea… și ce sunt eu… îi urez noroc…

…noroc și ție la vânat… știi? ca să păstrez urarea mohicanilor, doar mergi în America…

…cineva… un bărbat, desigur… mi-a scris versurile astea, mi le-a dedicat…

Atunci a fost un timp, în care timpul stând aiurit și necrezându-și rana

Ducea cu sine presimțirea lunii – așa cum vara își presimte toamna

Recursul la speranță înăuntru urla cu toate aripile strânse

Iată luntrașul ce aduce spaima când toate ce-au rămas sunt tot mai plânse

Atunci sclipi deodată Adriana și-n miezul deznădejdii ce mă frânse

Nici întuneric, nici rupturi aiurea nu mai lasă. Nici frigul să

răzbată

Acesta-i sensul ei – vibrând tăcută, să-mprăștie pieirea-nsinuată

…dincolo de reala plăcere pe care mi-a făcut-o ideea că cineva a scris ceva gândindu-se la mine, mă intimidează stilul oarecum ermetic… Sunt o clasică, sunt pământ și soare eu… iubesc cuvintele așezate în sensuri concrete, am avut întotdeauna problema de a penetra învelișul oțelos, inoxidabil al abstractului, îmi place ca vorbele să mă încălzească, să mă învăluie… Acestea sună, au clinchetul lor metalic plăcut auzului, dar starea lor solidă de agregare face să le simți atingerea rece pe piele ca a unui șirag de perle… și atât…

…te îmbrățișez în postura ta nord-americană…

…bună dimineața, domnul meu… e o zi gri… ce ciudat, 7 litere redând, rezumând și o stare de lucruri, și o stare de suflet…

…mă apasă pe creier vremea asta… de joi n-am mai văzut soarele, nicio rază, nicio sclipire. E frig, toată ziua port cu mine un tremur interior și am mâinile înghețate și parcă aș avea aripile înghețate, nu știu de ce nu reușesc să mă adaptez… mi se pare că hainele pe care altă dată le îmbrăcam iarna nu-mi mai oferă căldură, parcă aș fi goală. Acasă aprind focul la soba de teracotă și mi se pare straniu să aud lemnele trosnind și să miroasă a iarnă, iar în fața ferestrei mele corcodușii să aibă coroanele verzi și întregi ca vara. Pe măsură ce înaintez în vârstă, detest din ce în ce mai tare frigul și anotimpurile reci… *I really need a man in my life…* Cred că numai o dragoste m-ar scoate din starea asta de îngheț interior și exterior sau o aventură… scurt, intens, fierbinte antigel… te îmbrățișez strâns cu mâinile petrecute pe sub hainele tale și cu fața în curbura gâtului ca să-ți fur toată căldura…

…sper din toată inima că ți-a mers bine în călătorie… părea important, „hotărâtor pentru soarta voastră“ a fost formularea, parcă?…

…încă sunt aici, la Ottawa, luptându-mă cu morile de vânt, dar sunt aproape sigur că mă voi întoarce victorios și cu un soare pentru tine…

…Don Quijote aducând soare pentru mine… e aproape prea frumos ca să fie adevărat. Am citit cartea la o vârstă la care nu înțelegi mare lucru din ea, am înghițit-o pe nerăsuflate; am rămas cu frustrarea copilului căruia îi venea să-i ia halebarda din mână personajului atât de neadaptat. Mai târziu, când a trebuit s-o studiez n-a mai avut același farmec, poate fiindcă nu mai vedeam niciun rol și pentru mine…

…am aflat, sunt meteosensibilă și nici măcar nu e original… suntem mulți, 7 din 10 femei… așa că vino mai repede cu soarele ăla… deși cred că tu, tu, domnul meu distins, discret, prevenitor, protector, aduci căldura, adică secretul stă în aducătorul soarelui și mai puțin în soarele însuși… bună dimineața…

…nu-ți mai faci deloc timp și pentru mine, domnul meu… De fapt, n-ai avut niciodată timp și pentru mine, dar ajunsesem să cred că niște gânduri ale tale pentru mine pot ține loc de timp. Și aș avea nevoie de tine. Mă simt rău gândindu-mă că nu-mi scrii niciodată decât ca să răspunzi unor mesaje ale mele și uneori nici atât… Parcă aș forța, m-aș agăța de tine… Am auzit discutându-se despre internalizarea și externalizarea succesului și eșecului; se spunea că femeile externalizează succesele atribuindu-le unor factori care nu țin de meritele personale și internalizează eșecurile atribuindu-și-le în totalitate. Bărbații însă reacționează exact invers. Trebuie să păstrăm desigur gradul de generalitate al ideii, dar… îmi vine să râd gândindu-mă cât de bărbată am fost la ultimul eșec major sau, mă rog, ceea ce eu am crezut că este un eșec… acela de a nu reuși să uit, să mă desprind de bărbatul care fusese și cerul, și pământul pentru mine. Orice era de vină pentru nereușita mea, ajunsesem să recunosc dintr-o mie sunetul motorului mașinii lui… multă vreme apoi mă terorizau motoarele mașinilor de teren… tabloul, televizorul, radiatorul (prozaic, nu?) pe care le cumpărasem cu el, inima de pluș (ce clișeu!) dăruită de Sf. Valentin, brățara cu aer medieval, cactusul, lenjeria satinată de pat pe care o puneam pentru el și lenjeriile de corp din dantelă pe care le cumpărasem pentru el, și rochia mea albă pe care o alegea întotdeauna când îi ceream o părere, și planta agățătoare pe care mi-o adusese și pe care absolut inconștient o plantasem exact în fața ușii camerei mele, părul meu lung și lăsat, sub blestem, să crească *sauvage* fără să intervin asupra lui în niciun fel, cu toate că impieta asupra *hairstyling*-ului… mă înconjurasem cu frenezie de el și acum mă sufoca și toate erau de vină în afară de mine, de neputința mea… multă vreme n-am acceptat că problema era în capul și pieptul meu, nu în brățara ascunsă adânc într-un sertar.

…mă scutur ca după un coșmar, domnul meu… și de ce oare această aducere aminte… doamna Liiceanu, cu teoriile ei de internalizare și externalizare… și am mai aflat un lucru, femeile văd mai multe nuanțe de verde…

…doamna mea, da, azi te văd ca pe o doamnă, deși, dacă ar fi după mine, aș veni la tine ca la o adolescentă, și-aș da jos pantalonii de pijama, sau orice ai purta pe tine, te-aș pune cu fundul în sus pe genunchii mei și ți-aș înroși fesele, așa, pedagogic și educativ, până când vei învăța să nu-ți mai lași viața să depindă de cineva, oricine ar fi acel cineva…

…mă tot gândesc că în ultima vreme ți-am tot vorbit de tristețile mele, provocate de frig și vânt, de nostalgia unei iubiri, de dorința mea obsesivă de a fi văzută și mai sus de picioarele lungi… par așa, atinsă de spleen… e fals, port cu mine tristețile astea, e drept, dar tot eu cânt cu clasa I, mă joc cu fetele gureșe de la cercul de artă decorativă, pregătesc balul mascat de sâmbătă învățând să dansez dansul pinguinilor de la elevii mei și plănuind să mă costumez în Zorro… bârfesc la o cafea cu colegele mele și cochetăm cu colegii bărbați așa, pentru tonus și încercarea dințișorilor… fac planuri de a deschide o casă de oaspeți împreună cu frații mei… viață mică, fără evenimente mărețe, fără ecouri internaționale (te tachinez aici), dar plină și trăită cu intensitate, altfel nu mă lasă temperamentul (ce să-i fac), păstrez tristețile, dar nu am cui le spune (în afară de tine), mă troienesc când rămân singură, dar nu am voie să mă arăt fragilă (decât față de tine)… așa că respir adânc și mă bucur de ce mi se oferă… te îmbrățișez cald într-o dimineață rece…

…ei, vezi? De altfel, nu-mi spui ceva care să mă surprindă, știam că viața ta are și alte componente, care mai de care mai atractive prin diversitate, știam că transferi copiilor tăi mult din inima ta mare și știam că, social, poți fi la fel de răvășitoare, așa

cum poți fi lângă un bărbat… știind toate astea, nu-mi rămâne decât să visez la clipele când le voi cunoaște nemijlocit…

…mi-am dat târziu seama că aș putea deveni plictisitoare și, mai mult chiar, aș lăsa falsa impresie că tristețea este starea mea naturală, când de fapt toată ziua debordez… nu poți altfel cu copiii… și abia seara îmi mai aduc aminte și de tristețile mele… sunt ca pulberea aceea fină de pe aripile fluturilor, o iau pe vârfurile degetelor de pe lucrurile din jur, seara, când mă întorc acasă. Astă-seară însă nu-mi aduc aminte de ele, astă-seară e cald la mine în cameră și am un vin de-mi vine să-i spun *dumneavoastră*, și sunt moleșită, și mi-e lene, și văd un film polițist, și miroase a lemn ars și a crema mea de corp, și m-aș iubi încet cu un bărbat care să nu spună nimic… te îmbrățișez… pe tine…

…mă las îmbrățișat, fără să spun nimic, visând să fiu iubit, tot fără să spun nimic…

…bună dimineațaaa… pentru sâmbătă seara, copiii școlii au organizat un bal mascat, un fel de anti-Halloween. Ca să nu fie doar măști, am pus condiția să pregătească și un concurs de dans popular… Ieri, trebuind să particip la repetiții și să dansez cu copiii clasei a V-a, care mi-au cerut ajutorul, m-am îmbrăcat foarte comod, blugi tip șalvari (știi? mulați pe șolduri, largi pe picior și apoi strânși din nou pe glezne, cu șnururi și buzunare supradimensionate, o nebunie), un body negru mulat, părul prins în coadă de cal, când sună telefonul și „suntem aproape de Măgureni, vin cu domnul inspector, teritorialul“… Îți imaginezi ce impact vizual am avut? Director de școală în blugi-șalvari cu talie joasă, întâmpinând un scorțos inspector în costum clasic? Am savurat fiecare moment, și, deși simțeam că ar fi făcut un reproș, nu a avut curaj din cauza nonșalanței mele, voite, premeditate… mi-a sărutat mâna la plecare… și eu

am dansat până la epuizare cu copiii… te îmbrățișeeeez îndelung și cald…

…ce aș fi vrut să fiu în pielea acelui inspector școlar!!! Mulțam pentru un eșantion atât de intens colorat din viața ta.

…sunt mereu uimită de faptul că un singur element poate schimba total peisajul care-mi este atât de familiar. Azi-noapte, o ceață fosforescentă, radioactivă din cauza lunii nefiresc de luminoase, transforma totul, dând impresia de altă planetă. Am avut acut senzația că m-aș fi rătăcit dacă m-aș fi îndepărtat de casă… umbrele și luminile erau mutate, acoperișurile deveniseră argintii, sclipiri tainice acolo unde în alte nopți erau colțuri de întuneric… corpul meu știa, avea încrustate în memoria lui mișcările pe care trebuia să le facă să găsească drumul prin grădină, dar ochii transmiteau semnale de alarmă că nu recunosc calea. Toate în jur aveau o lumină exterioară ca radiumul, erau brumate cu lumină. În ciuda ușoarei stări de alertă, amânam momentul intrării în camera mea, parcă aș fi preferat să rămân în mijlocul acestui peisaj necunoscut, rece, dar fascinant, decât să-mi regăsesc singurătatea mea familiară, caldă… bună dimineața, domnul meu drag…

…unul mi-a spus că femeile inteligente și frumoase sunt… citez, „neconfortabile"…

…știi care a fost reacția mea după ce am constatat a treia oară că sunt în fața unui profil dezactivat? Să verific repede dacă nu cumva din cauza cine știe cărui motiv tehnic s-a dezactivat și profilul tău… așa, cu panică, îți mărturisesc, dar… nu știu să explic… parcă-mi era frică să nu te pierd înainte de a te fi îmbrățișat măcar încă o dată…

…nu-ți face griji, fata mea dragă, pe mine n-ai să mă mai pierzi, iar în ipoteza în care mi-aș dezactiva profilul aș avea

grijă să te anunț și să-ți las coordonatele pe care putem continua comunicarea. Cât despre îmbrățișare, eu știu bine că ne vom mai îmbrățișa, nu mă întreba când, pentru că nu am răspunsul la această întrebare, doar știu că se va întâmpla.

…într-adevăr, e copilărească reacția mea… Dar nu ar fi nici prima, nici ultima dată când mă arăt a fi copilă cu tine, mă arăt sau mă simt… sau mă faci sau mă lași…

…îmi spuneai odată că, spre deosebire de „ursitorile“ cu care desfășori un dialog abstract și, aș spune, crud (ca fructele smochinului pe care un vecin s-a ambiționat să-l planteze în grădina lui și care au rămas crude din cauza lipsei de forță a soarelui temperat de pe la noi de a le pârgui) pe profilul tău, eu sunt specială pentru tine… Dă-mi voie să te consider și eu special și de necategorisit… oricât te-ai sustrage tu, oricât ai încerca să mă educi să nu mă leg în niciun fel de cineva, tu nu faci parte dintr-o listă, tu nu ești unul dintre cei pe care nu vreau să-i pierd, nu ești unul dintre „ursitorii“ mei. Uite, te definesc mai bine prin ceea ce nu ești decât prin ceea ce ești pentru mine, tocmai fiindcă nu te-am îmbrățișat până la sațietate… O să mă opresc aici înainte de a-mi pierde suflul… Sigur înțelegi, tu înțelegi tot… te îmbrățișez…

…Doamne! cred că am spus „ursitori“ în loc de „ursitoare“… ca aici la mine, la țară… și mi-am făcut un alt ID de mess, dă-mi *accept* când ai ocazia… te îmbrățișez de noapte bună, nu se poate altfel…

…bună dimineața, domnul meu… Pe ce meleaguri mai ești tu? Eu am fost sâmbătă seara la teatru, mi-am cumpărat o capă din blăniță mov și… mi-am tăiat părul, scurt, foarte scurt… te îmbrățișez…

…bună să-ți fie inima, doamna mea! Musai să-mi trimiți

poze cu capa ta și părul scurt... Sunt într-o scurtă vizită în România, între Alger și Moscova... În rest, bine, tu?

...poți să-ți imaginezi ce înseamnă drumul prin insula neiluminată, noaptea, într-un microbuz cu numai alți vreo trei călători, bătrâni, tăcut ascunși sub căciuli și broboade negre, cufundați în gânduri pe care nu ți le poți imagina fiindcă într-o viață de om au acumulat prea multe experiențe ca să mai poți tu bănui încotro le rătăcesc gândurile? Nu-mi place când nu simt oamenii, când nu-i pot adulmeca, mi se face frig... La o răscruce de drumuri, drumuri, nu șosele, este o troiță, o știam... la lumina farurilor i-am recunoscut silueta albă de departe... de când am simțit că îl iubesc pe acel bărbat care, după toate regulile, îmi era interzis, n-am mai putut să mă rog... câteva sute de zile și nopți n-am mai putut să mă rog... cred că îmi era rușine, nu știu, deși el îmi spunea că dacă Cineva acolo sus n-ar fi vrut să îl iubesc nu mi-l scotea în cale. Mi se părea copilăresc, în spiritul lui de brigand spunând oricând „n-aș putea crede într-un Dumnezeu care nu știe să danseze“. Mă agățam totuși de asta. Dar de rugat tot nu puteam să mă rog. Eu știam că tocmai despre asta e, despre rezistența la ispite. El spunea că e despre a iubi... În noaptea aceea, însă, la troiță, fără să rostesc o vorbă, am avut starea aceea interioară... Era acolo, în întunericul din mica chilie albă, rotundă, atât de stingheră în câmp, singurătate aproape materială... am avut acut senzația unei prezențe așa, din viteza mașinii, fără să văd, să miros sau să aud ceva... A fost acolo pentru mine, dintre toate siluetele negre printre care eram rătăcită, pe mine m-a privit prin ferestrele înguste ale micului dom alb... Azi-noapte am putut să mă rog din nou. De fapt, am visat că mă rugam... Nu sunt ilogică, nu? Și nici patetică? Nu sunt tristă, doar că te-aș îmbrățișa...

…nu-ți imaginezi, fata mea dragă, cât de mult mă bucură faptul că îmi dai cele mai solide semne că ești pe un drum bun, lipsit de orice fel de risc de a fi ilogică sau patetică… dimpotrivă, ceea ce îmi spui este dovada că ai început să cristalizezi, să aduni în tine valorile perene, acele valori care, odată conștientizate, rămân ale tale pentru totdeauna, fără ca cineva să ți le mai poată lua sau atenua… Secretul fericirii nu este să fii fericită cu cineva, ci să fii împăcată cu tine însăți și cu Dumnezeu. Această împăcare îți dă acea detașare suverană de care mai vorbeam noi cândva, în definiția acelei detașări vei înțelege că Dumnezeu nu se opune bucuriilor noastre, nici măcar atunci când le descoperim în brațele unui bărbat sau ale unei femei, indiferent de statului social al lui sau al ei… Incandescența bucuriei adevărate, sublime, Îl bucură și pe El mai mult decât L-ar întrista încălcarea unor convenții și prejudecăți mai degrabă umane decât divine…

…oare asta fac? cristalizez? e atât de greu să aduni cristale… mă alint, desigur…
…nu-mi spui nimic despre tunsoarea *à la garçon*? îți place?

…n-am apucat să te văd, am avut o zi ca la nebuni… cristalele nu se adună, în medii favorabile și în condiții speciale de compoziție, presiune și temperatură, cristalele cresc de parcă ar fi vii… atomii se așază sub forțe misterioase în forme geometrice perfecte…

…trebuie să am grijă la metafore când îți vorbesc, chiar și în glumă, despre lucruri pe care tu le cunoști în profunzimea lor științifică, iar eu, doar romanțat… mă și imaginam adunând flori de mină, la ele m-am gândit întâi… dar nu, nu trebuie să am nicio grijă cu tine, refuz să am griji cu tine…
…în privința fotografiilor, niciun bai…
te îmbrățișeeeez de nu mai pot…

…nu știu cum să interpretez… mica ta amenințare e așa, familiară, dar o bătaie e tot bătaie… atât de rău îmi stă cu părul scurt? nici nu mai îndrăznesc să te îmbrățișez…

…de ceva vreme avem iluminat public. Astă-seară, ceața densă creează o atmosferă de Londra lui Jack Spintecătorul, anulând complet puterea de a ilumina a neoanelor, dar căpătând o ciudată culoare portocalie în dreptul lor. Și nu știu de ce simt un impuls de a pleca de aici, de a dispărea, așa, pur și simplu, să-mi iau geamantanul și să mă îndrept spre necunoscutul ce s-ar deschide dincolo de cortina de ceață… să o iau de la început undeva unde nimeni nu mă știe… Mi-e și foarte rău… am luat o viroză de undeva și sunt la limita halucinației din cauza febrei… deși sunt conștientă de asta, deși este miezul nopții, eu sunt suspect de energică, bântui prin curte și, cu respirația fierbinte, am senzația că străbat fante ale realității și ale irealității; am flash-uri de luciditate când simt arsura din trup și m-aș așeza epuizată… dar și ciudate momente când parcă aș fi sănătoasă, și lumea ar fi alta, și ora ar fi alta, și eu ar trebui să fiu altundeva… parcă interferențe din viața altcuiva, paralelă cu a mea, s-ar suprapune vieții mele, parcă s-ar atinge niște circuite telefonice și eu aș prelua alte stări și alte gânduri. Mi-e și frig și simt o ușoară alertă… așezată în pat, în cele din urmă simt că mă scufund încet, conștient în somnul meu. Acum îți spun bună dimineața, domnul meu… nu te îmbrățișez ca să nu iei viroza, dar mi-ar fi dor să o fac…

…neavând niciun semn de la tine de la amenințarea cu bătaia pentru că m-am tuns, pot crede că e prea devreme să vreau să te îmbrățișez…

…este, crezi, o imposibilitate, un handicap al meu să nu pot să mă situez deloc în sfera abstractului? Îl percep, simt ce este abstract, știu definiția, dar nu-l știu folosi… Dialogul de pe

profilul tău (accesat din mare dor de tine) cu infiniți verticali și orizontali mă bulversează iar… Crezi că există oameni care efectiv nu au această dimensiune în interiorul lor? Nu cred că sunt foarte explicită… e ca și când aș ignora complet un domeniu, fizica atomică sau altceva… știu ce înseamnă fizica, știu ce înseamnă atom, dar împreună nu am habar ce dau, îmi scapă complet… și mi se pare atât de inteligent să poți discuta despre orice… despre dragoste… la un nivel atât de elevat, dar atât de rece… Așa aș putea oare să discut și eu cu tine despre dragoste dacă nu te-aș iubi? Nu cred… bună ziua, domnul meu…

…mă gândesc la faptul că în registru abstract poți vorbi despre orice într-un mod original și detașat. Pe când tot raportându-te la concret… tot raportând totul la concret poți da senzația de lipsă de profunzime sau de imposibilitate de a-ți depăși condiția. La mine, dragostea nu are dimensiuni abstracte, ține de durerea dulce din piept și din pântece, provocată de imaginea celui iubit și de gândul la el, de sărut, de atingere, de miros și de gust… nu o pot lipsi de căldura degajată de cele două corpuri. Pe când a vorbi de infinitul vertical al dragostei te duce în sfere reci care mie îmi sunt inaccesibile… eu sunt Cătălina… Sau așa poți vorbi despre o dragoste trecută de mult? Apusă? Poți deveni abstract și să esențializezi o dragoste, să o stilizezi abia când vinul ei a stat din fiert și s-a limpezit? Abia atunci a face dragoste cu acel *el*, din acel moment, din acea dragoste de mult apusă poate semăna cu un infinit orizontal…

…bună seara, domnul meu…

…am revenit în țară de câteva minute după o călătorie foarte palpitantă la Paris… am să mă întorc la tine cu un răspuns pe îndelete la mesaje…

…dacă aș sta acum în fața unei ferestre din acelea uriașe în formă de ogivă, noaptea, la etajul XXX sau LV al unei clădiri, fereastră pe care eu am văzut-o doar în filmele americane și pe care o asociez, absolut fără să pot explica, unui soi de al treilea ochi asupra mea și asupra lumii, al treilea ochi al budiștilor… dacă aș sta… singurul meu regret, sfâșietor, legat de viața asta ar fi faptul că nu am un copil, o fetiță, pe care să o educ, nu să fie tot ce eu nu am fost, ci să fie o neînfricată… toate celelalte, restul vieții mele, greșeli și alegeri proaste, poate lașități, gânduri și cuvinte ce au rănit, toate pot fi iertate de oricine și justificate dacă aș simți nevoia să justific, de pasiunea și căldura și dăruirea cu care fac totul… Știi cum e asta? „Iartă-mă, Doamne, că mult am mai iubit!“ Cred că Annette a lui Romain Rolland are replica asta în *L'âme enchantée*… Știu că aș putea regreta lucruri mult mai nobile, mai lipsite de egoism, caritabile, dar sincer, tăios de sincer, omenește de sincer, nu aș cere altceva… nici generozitatea care lipsește egoiștilor, nici viață mai lungă, nici mai multă minte, nici tinerețe fără bătrânețe. De altfel, dacă pot explica egoismul meu natural prin izolarea în care trăiesc aici, pe insulă, izolare care m-a obligat să mă întorc spre mine însămi, conștientizarea egoismului meu este cel mai adesea usturătoare ca un exercițiu de autoflagelare… dar cunoaște-te pe tine însuți și vei fi asemenea zeilor, nu?… Privesc cu panică fiecare an care trece și nu-mi pasă că mă urâțesc, că rămân o dăscăliță, că n-am iubit decât un singur bărbat cu adevărat, că n-am ajuns niciodată să dezleg misterele astronomiei, că n-am statuie și nici vreo realizare notabilă în istoria omenirii… doar că nu am o fetiță… de asta îmi pasă, atât…

…e prea liniște, ceața asta pare a avea efect de antifonare… Când vorbești, sunetul se desprinde de tine, se lovește de stratul vătos de ceață care te înconjoară de la câțiva centimetri și se

întoarce în mod surprinzător înapoi… pari a vorbi singur și ai tendința să privești buzele interlocutorului ca să fii sigur că înțelegi ce spune. Încet apoi, delicat, ca o dorință pusă în gând, ceața devine translucidă, se topește ca zăpada, se transformă în picături mari ca o ploaie statică, imponderabilă… o simți pe față ca și când ai trece printr-o perdea din aceea din șiruri lungi de mărgele din sticlă fără să o îndepărtezi cu mâinile…

…îți mai spuneam și altă dată, am această reacție de a gusta oamenii, de a-i percepe fizic așa cum percep vântul sau căpșunile, visceral… dar nu pe toți, pe alese și fără să-mi dau seama cum și de ce. Unii îmi sunt indiferenți și sigur este mai bine așa… Copil fiind, îmi doream de multe ori să aud, să miros și să văd precum pisoiul meu… Mi se părea extraordinar să pot avea simțuri atât de fine până când mi-am dat seama că aș înnebuni curând. La fel și cu unii oameni… dacă i-aș percepe pe toți cu aceeași acuitate și finețe a simțurilor, aș înnebuni. Ieri am întâlnit două femei; una a stat zece minute în biroul meu și în ochii ei nu citeam decât renunțare… avea ochii cei mai frumoși, imenși, de culoarea cetinii… dacă n-ar fi sunat nefiresc i-aș fi cerut să mă privească mereu, atât de tare simțeam că m-ar fi învăluit răcoarea și aroma pădurii de brazi. N-am făcut-o și nici nu am îmbrățișat-o, deși ar fi avut nevoie. E mama unui elev al meu, prea tânăra mamă a unui copil de 14 ani căruia nu-i mai face față, e speriată de ce aș putea să-i spun, știe că de multă vreme nu-l mai înțelege, nu-și mai simte fiul… A venit cu dorința ca măcar problema asta să nu mai existe, copilul să fie elev bun și ea să nu aibă și povara asta. Dar, oricât de crud, am rostit adevărul; prea des adaug și eu poveri… Nici măcar o umbră nu a trecut peste ochii ăia imenși… am simțit dinspre ea doar un foșnet stins ca de aripi de fluturi închiși într-un borcan. Nu l-am auzit, l-am simțit în vârfurile degetelor… Acum știu, se numește renunțare… La ea speranța a murit printre primele…

dacă ar ști să spună, nu ar mai vrea să fie nici femeie, nici mamă, nici soție… „Opriți pământul, vreau să cobor…“ Poate exagerez, dar după ce a plecat am avut o poftă cumplită să mănânc portocale ca să alung gustul amar…

Cealaltă femeie tot cu ochii m-a atras… Dar ce diferență! Albaștri, limpezi în ciuda vârstei înaintate, penetranți, oțeliți ușor, privind direct, cu siguranță, neșovăitor, cântărind și fiind siguri că nu se înșală… Nu mă cunoștea, dar am avut acut senzația razelor gama trecând prin mine… sau poate sunt eu doar o anemonă… Pentru ca apoi, într-un stil semivulgar care însă ei îi stătea bine (nu știu de ce) provocându-mi un soi de râsu’-plânsu’, să se adreseze în lipsa mea, fără să știe că aud și eu, colegilor mei bărbați: „Interesantă femeie, directoarea asta a voastră… picioare lungi… dar îi trebuie un bărbat în viața ei, voi ce mama naibii păziți, domnilor?…“

…întotdeauna mi-am dorit un aparat foto performant, profesional… Mi-am imaginat eu că un astfel de aparat ar putea surprinde odată cu mine neverosimil de frumoasele momente la care sunt martoră aici, pe insula mea. Am preferat mereu fotografia picturii, mai mult decât atât, prefer fotografia alb-negru. Îmi plac nopțile cu jocul lor de umbre și lumini, prefer ținutele *all-black* sau *all-white* și situațiile bine delimitate… Sunt conștientă că multe din câte văd trec prin mine, le transform, capătă căldura respirației mele, rămân cu ceva din zbaterea tâmplei mele, dar sunt convinsă că în primul rând sunt ele minuni și apoi exist eu. Nu știu dacă am dreptate, nu știu ce înseamnă un aparat foto profesional, cred că nici nu mi l-aș permite și, deși de multe ori când rămân neclintită în fața unei străfulgerări de soare într-un lac, îmi spun: „Minunea asta este doar pentru mine, a fost pusă aici pentru mine…“. Când îmi trece criza de egoism (uneori îmi mai și trece), mi-ar plăcea să le împărtășesc tuturor celor care nu au timp să le vadă, e

singura concesie pe care aș putea să le-o fac…

…când m-am trezit dintr-un somn obositor de după-amiază, era primăvară… un scurt fulger de bucurie… în secunda următoare însă am simțit până în adânc, până în alcătuirea aceea gingașă a celulelor, alertă, alerta sălbăticiunii care știe că nu așa trebuie să fie, că iarna, orice iarnă, și cea a sufletelor, nu se sfârșește niciodată prea devreme… Miroase a primăvară, a pământ încălzit de soare și totuși lipsește ceva, speranța cu care vine primăvara…

…după-amiezile și serile ca aceasta salvează anotimpul ăsta incert de la o totală dizgrație în fața mea… Unde te uiți, vezi o răsfrângere a soarelui… și sunt mii, se insinuează pe sub uși, dându-ți o tresărire de lumină uitată aprinsă, sau în lacul din fața geamului meu în așa fel încât soarele pare a ieși din pământ, sau lumea a fi *upside down*, adică o lume mai bună… Aerul este prietenos de respirat, deși tare și aromat ca un bețișor chinezesc, ca un început de iubire… cele sfârșite au miros de gutuie, cele ucise au culori de sânge închegat în arene… deviez…

…astă-seară am asistat la o scenă… îți scriu ție… am și plâns în hohote ca un copil… Unui vecin i-a căzut calul în drum; era înhămat la căruță și a căzut, cred că și de epuizare sau de foame. Un căluț costeliv, aproape stilizat, și l-a luat la bătaie, acolo, jos, și el se zbătea îngrozit să se ridice, dar nu-l ajutau picioarele… Era deja întuneric și-i auzeam din casă înjurăturile înfundate… Am ieșit… și am fost singura martoră la scenă… îmi vâjâiau tâmplele și blestemam așa, fără noimă, în șoaptă… moartea să te ia!… și nu mai știu dacă mă refeream la stăpân sau la căluț… Orice gen de violență mă afectează, dar asupra animalelor mă înnebunește, pur și simplu, și de milă, și de frustrarea de a nu avea ce face… Sunt aproape bolnavă și cu

sufletul otrăvit…

…nu știu, am exagerat? M-am arătat prea sensibilă pentru un om de la țară? Oamenii de aici au o relație specială cu animalele, adică le alintă, dar le și lovesc spre a le disciplina, altfel riscă să fie accidentați. Dacă animalul te simte slab va fi greu de stăpânit. Eu am avut o grămadă de accidente din cauza „îngăduinței“ mele; nu știu, acum mă simt puțin jenată de… cred că de slăbiciunea de a-mi manifesta și arăta sentimentele, m-am cam învățat să le țin pentru mine… și pentru tine, e drept… Și ca să schimb registrul, sunt un om drept, n-am făcut rău cu bună știință niciodată în viața mea, nu m-am răzbunat niciodată premeditând… Cu un soi de fatalism, defetism, am așteptat momentul când viața m-a răzbunat sau am considerat eu că m-a răzbunat. Răutatea oamenilor dezechilibrează ceva în mine, strică micul mecanism care-mi menține încrederea în mine și într-o lume în fond bună. Sunt fragilă și neînarmată în fața răutății gratuite și a antipatiei la prima vedere, uluită… știu că nu poți plăcea tuturor, dar să vii asupra unui om înainte de a-l cunoaște e mai presus de puterea mea de înțelegere și, cred, ține de un soi de primitivism. Un tânăr membru al familiei mele s-a căsătorit de curând; soția a revărsat din primul moment un torent de antipatie și ostilitate asupra mea. Cu seismograful meu supersensibil la undele emise de oameni am fost avertizată imediat; și tăcerea ei îmi era ostilă. A mers până acolo încât am încetat să-i mai vizitez, deși înainte de căsătorie îl vedeam săptămânal; fără să-i permit să-mi amărască sufletul prea tare, m-am retras, dar împrejurările fac să ne întâlnim destul de des și femeia continuă un război surd. Am ignorat-o, nu i-a convenit nici așa. Au trecut deja doi ani de când nu face altceva decât să lanseze săgeți. Iată însă că apucându-se ea de nu știu ce școală, a avut nevoie de ajutor la franceză… îți imaginezi că a sunat și m-a rugat să îi concep eu un portofoliu

pentru evaluarea la limba franceză, ea necunoscând limba... Spune-mi, te rog, nu e primitivism de spirit? Nu e completă lipsă de verticalitate? Îți imaginezi că m-am întrecut pe mine însămi la alcătuirea portofoliului... Cum m-a răzbunat pe mine viața? Lucrările au fost atât de bune încât au atras atenția profesoarei asupra elevei, care s-a făcut ridicolă, nefiind în stare nici să le citească... Ea? Mă va urî și pentru asta, mă va urî și pentru că a fost nevoită să apeleze la mine... Eu? *I had my fifteen minutes... vanitas vanitatum et omnia vanitas...* Dar tot n-am să înțeleg ura ei viscerală, materială, dincolo de rațiunea mea și a ei; sunt sigură că nici ea n-ar ști să spună de ce mă detestă... vorbesc mult...

Ți-am scris înfiorător de mult în ultima vreme... viață mică, vorbe multe...

...dimpotrivă, mă simt un privilegiat al sorții, mă simt nu un ales, ci alesul care are dreptul de a se așeza în loja regală și de a privi de acolo universul fascinant descris al existenței tale. De aceea simt că orice zgomot aș face prin cuvintele mele ar impieta magia la care sunt martor, sunt parte... e ca și cum aș citi cartea pe care o scrii, sincronizat cu tine și mă gândesc că orice aș face aș deturna scrierea ta, aș lăsa o picătură de cerneală în cristalul lichid pe care îl conturezi scriind... Scrie, fata mea dragă, scrie, iar eu voi citi ca un martor la facerea unei cărți cu profunzimi uneori amețitoare, alteori atât de tristă, încât lasă lacrimi în ochii cititorului... Scrie!

...îmi tot spui să scriu o carte... eu ție îți scriu... Nu știu dacă înțelegi, dacă aș scrie o carte mi-ar fi de ajuns poate îndemnurile tale, încurajările, intervențiile sporadice care să-mi mențină tonusul, dar eu, scriindu-ți ție, am nevoie de răspunsurile tale... nu că altfel voi înceta... acum să vrei și nu mă mai poți opri, știu și că la câte îți împărtășesc ar fi și greu să-

mi ții ritmul. Dacă nu mi-ar fi frică să trec drept o capricioasă, ți-aș cere să nu mă mai îndemni să scriu o carte, ci să-mi răspunzi uneori. Și pe cuvânt, în primul rând nu văd cum toate aceste frânturi de existență ar putea însemna ceva pentru cineva, ar putea fi interesant de citit… Nu mă alint, să mă crezi, dar, deși îmi recunosc calitatea de a topi ușor în cuvinte totul, de a inventa chiar forme noi, de a surprinde prin asocieri originale, recunosc că tipul meu de inteligență e lingvistic (cineva îmi spunea odată că am talentul de a demonstra orice din vorbe, chiar și ceva ce nu cred, pentru ca apoi să desființez tot atât de convingător propria demonstrație). Nu cred în impactul asupra unui public… deși, spre marea mea uimire și plăcere, tu pari a aprecia… Mai mult, aș putea să-mi iau curajul să te întreb cum ar putea avea unitate, cursivitate, o formă pertinentă, fără contribuția ta, fără să aibă scheletul unui dialog sau, mai bine spus, n-ar avea mai multă cursivitate dacă ar fi un dialog? Întrebare de cititor, de eventual critic sau știu eu de ce, pentru că altfel n-am nicio noimă vorbind azi despre pisoiul meu și mâine despre criza mea existențială… sau de asta te ferești? Iartă-mă, dar sunt nelămurită și nu cred că pot să te lămuresc pe tine… pe scurt, eu nu scriu unui public, pentru ochii și mintea și sufletul unui public, ci pentru tine…

…într-o stare de semiconștiență (aceea când te trezești, dar refuzi să te iei în primire), azi-dimineață făceam în gând niște asocieri cel puțin ciudate de cuvinte și materii și stări… frunze de gutui galbene ca mierea, lac incolor de lemn, stare de greață, raze de soare bine dimensionate, zărite printre pleoape, țâșnind rând pe rând și atingând sonor, cu clinchet, geamuri cu flori din cristal colorat și vin roșu vărsat, miros de țigară, combinat cu after shave și atingerea ușor aspră a unui obraz, mușcătura adâncă într-un măr, gând alunecat spre mușcătura unei bărbii masculine și râs potolit din piept… Deși mă chinuiam să mă

sustrag unor astfel de devieri, mai ales celor care riscă să devină erotice, nu pot scăpa și le reiau ca atunci când te chinui să adormi din nou în speranța că poți relua un vis frumos întrerupt… și le păstrez ordinea și le repet ca și când n-aș vrea să le uit și obosesc în cele din urmă și mă trezesc de-a binelea. Nu am știut niciodată să explic stările astea de bine artificial induse… parcă aș face o revizie a simțurilor înainte de a mă trezi și a începe să le folosesc… ITP-ul simțurilor… fiindcă totul este foarte intens, culorile și mirosurile, sunetele, văzul, mirosul și auzul parcă n-ar fi ale mele, omenești și de fiecare dată sunt elemente pe care știu de unde să le iau, de unde le-am împrumutat… le-am văzut sau auzit sau gustat ieri, dar le amestec fără nicio noimă, le mixez, deși păstrez oarecare logică… Nu au logică împreună, dar au logică fiecare. Mi se întâmplă numai la trezirea din somn și de obicei după un somn neodihnitor, lung și nu știu cum să-ți explic, parcă n-aș fi eu, nu mi-aș aminti de nimic, nici cine sunt, nici ce profesie am, nici ce culoare au ochii mei… sunt ieșită din propria mea viață, deși toate elementele acelea sunt din viața mea, dar eu însămi nu sunt… parcă aș fi fost criogenată și readusă la viață în viitor sau în trecut, nu mai știu nimic despre mine, e ca o trezire de suprafață în timp ce interiorul meu doarme încă…

…încerc de două zile să renunț la fumat, fără mare entuziasm și motivație… mi-e foarte foame mereu și mi-e teamă că mă voi îngrășa, dormitez, mă gândesc cu groază că de mâine voi merge iar la școală și nu cred că-mi pot susține activitățile fără țigări și nu mă gândesc la nimic cursiv și coerent… ca să pot rezista la astfel de încercări trebuie să fac ceva… fizic… Acum, imaginează-ți, fac tablouri pe sticlă, din cioburi de sticlă, nu cred că ai văzut vreodată așa ceva, eu n-am mai văzut… datorită paletei cromatice limitate la alb, verde și maro, operele mele de artă nu riscă să devină kitsch. Sunt fascinată de sticlă și

de cât de bogată este ca semnificații sub orice formă ar lua sau mai exact câte semnificații îi pot atribui eu… poate am să-ți trimit niște poze…

…a fost lună plină azi-noapte… îți mărturisesc, de când îți scriu și descriu ție anumite peisaje și trăiri sunt mult mai atentă la ele… până acum doar le asimilam în modul acela „fără cuvinte“, cum asimilăm fiecare dintre noi… Și dacă mă gândesc bine, sigur mulți oameni înregistrează tresăririle și neclintirile acelea de-o clipă în fața unei dimineți înrourate de vară, ca pe o cardiogramă interioară, dar puțini au și resursele de vocabular să le redea sau se gândesc că ar avea nevoie să le împărtășească cuiva. Acum, văzându-le, îmi caut și cuvintele în forma cărora să torn aceste esențe. Am avut prima dată în fața ochilor un peisaj lunar, ceva de decor de teatru cu două planuri, unul tridimensional în fundal, unde lumina cădea perpendicular, și unul bidimensional și întunecat în planul apropiat, unde lumina venea din spate. În planul îndepărtat totul era cernit cu lumină argintie, stinsă, fără strălucire, o lumină groasă ca o zăpadă, cenușă magmatică… în față, totul într-un negru de cărbune și nemișcat și mut… o liniște de deșert cu adevărat și o lună la perigeu, imensă, arătându-și toate craterele, dizgrațioasă ca un obraz acneic, nemaipăstrând nimic din diafanul, suavitatea și misterul din poeziile romanticilor. Am avut gestul de a mă trage înapoi, părea prea aproape, agresivă, la o distanță de intimitate. Așteptam să-i simt respirația grea, neapărat rece, tăioasă, fiindcă mai mult ca oricând mi s-a părut vie. Nu m-a mai mirat faptul, exagerat, că poate influența starea noastră de spirit, mai ales în rău… am și dormit rău privită pe fereastră de luna asta pe care o simțeam ca pe un spion… și poate și fiindcă de mult nu mi-ai mai răspuns la îmbrățișări?

…am sentimentul că dacă aș tăcea pentru totdeauna… a tăcea fiind, desigur, sinonim contextual cu a nu mai scrie… nu

ai avea nicio dorință de a mă vrea înapoi... Îți mai amintești romanul *Patul lui Procust*? Îl știi? Când eram copil, citind o carte îmi alegeam un personaj care aș fi vrut să fiu eu... acum, tot copilărește, mă simt ca personajul Emilia... Similitudinea și asocierea vin și de la faptul că, dincolo de scrisorile primite de la poet (sinonime imperfecte, de astă dată, cu scrierile mele), ea nu reprezenta nimic prin ea însăși... e o nebunie ce spun eu aici, bineînțeles că nu reprezint nimic... doar o femeie cu care ți-ai descoperit niște afinități cu atât mai intense cu cât sunt, cel mai des, cele mai multe, virtuale, cu atât mai intense cu cât au stârnit vibrații de la sute de kilometri... uneori de la mii... femeie care are azi certitudinea că începe să devină déjà-vu...

...nu mai spun că neputința mea de a te provoca la discuții nu numai la lectură, neputința mea de a specula la nesfârșit, filosoficește, despre libertate sau infiniți verticali și orizontali mi-a dat întotdeauna un complex de inferioritate... Neavând resurse să te provoc la un dialog de factura celor de pe profilul tău mă simt ca Cenușăreasa. Sunt și conștientă că nici nu ai avea ce să răspunzi unei descrieri de noapte cu lună plină...

Eu nu pot spune în sute de cuvinte, ca tigvele goale din picturile lui Bosch, ce cred despre seducție, eu o exercit, am instinctul seducției, așa cred... mai puțin pot teoretiza... De aceea îți spun „te îmbrățișez“. Nu pot depăși condiția mea de sălbăticiune, nu mă pot detașa de carnal, nu voi ajunge niciodată să emit unde și energii spirituale fără să le amestec cu odoruri de carne tânără de femelă... După o tiradă despre seducție a profilului numit *Cârcotașul*, prietenul tău virtual, sau a ta, eu aș răspunde cu un sărut ca o degustare de vin, nu cu o altă tiradă...

Gestul meu emblematic este și va fi întotdeauna acela de a adulmeca, pentru a cunoaște sau a recunoaște, pentru a stârni sau a liniști... Și totuși, în accepțiunea generală, superioritatea,

rasa, rafinamentul vin de la o cât mai mare detașare de carnal, de la putința de a reflecta, a gândi și a exprima rece mai mult decât de la a face, a gusta, a atinge. Pentru că spiritul este considerat ceva mai presus decât trupul, este cel care ne-a făcut să putem supraviețui atât de puțin dotați fizic de natură. Eu am crezut mereu că farmecul meu, dacă există, vine din mixul ăsta *fifty-fifty*, pulpă de fruct și alcool… poate fi interesant, fascinant chiar, dar nu tot atât de fascinant, tăios, arzător ca *pure alcohol*. Multe cuvinte pentru a-ți spune că mă simt complexată că filosofilor și filosoafelor de pe profilul tău ai ce le spune, iar mie nu… sau nu mai știu, vrei să le spui, te incită într-atât încât le spui, și că mă simt aiurea să te pândesc pe profilul tău ca să fur ceva din tine, și că nu știu dacă mai poate însemna ceva că te îmbrățișez… cred că îl simt ca pe un gest pe jumătate reprimat de îndoiala de a nu ști dacă este dorit…

…vezi de ce te iubesc eu pe tine? pentru că ești vie, sălbatică și imprevizibilă… acum iar te-aș pune cu fundul în sus pe genunchii mei, după ce ți-aș ridica fusta, pentru a-ți înroși fesele.

…am încasat ceva bătăi de-a lungul timpului de la tine… mi-ar prinde bine să „aud“ mai des că mă iubești, îmi place așa cum mă iubești tu…

…pentru că azi este Moș Niculae, dă-mi voie să fiu eu moșul care îți aduce în dar foșnetul de pași prin frunze căzute, mirosul de iarnă care coboară alene din munți, speranța că iarna ne face mai frumoși și mai puri și mai ales dorința de a te apropia din ce în ce mai mult de universul așteptărilor și dorințelor tale. Insist asupra acestui ultim dar, amintindu-mi că Ștefan Lupașcu, un filosof român, scria în cartea sa *Logica dinamicii contradictoriilor* că oricând un surplus de voință se poate converti în mijloace obiective de a ne apropia de

dorințele noastre… la mulți ani, fata mea dragă!

…Doamneee, ce dor îmi e de vremurile când îi atribuiam Moșului puterea de a-mi îndeplini dorințe, nu aflasem că e nevoie de surplusul propriei mele voințe pentru asta și mă mulțumeam cu explicația că nu am fost cuminte dacă nu se realiza… nu mi-a plăcut să fiu copil, prea multe întrebări și prea puține răspunsuri. Am fost mereu o neliniștită, un copil intimidant de serios și aplecat spre analiză. Ai mei, mai ales tata, dominator, mi-au reprimat mereu avântul de a pune întrebări. Mai târziu și azi, lucrurile s-au agravat chiar, dar păstrez în minte ce sărbători minunate ne ofereau, cu multe dulciuri în ghete, și cu povești, și confecționat podoabe de brad, și cu brazi atât de înalți încât niciodată nu încăpeau în casă, și mici felinare aprinse toată noaptea… știi?… o dată, ca să-l surprind pe Moș Crăciun, mi-am luat perna peste noapte și m-am culcat lângă brad… era să fiu călcată în picioare fiindcă eram pe calea de acces spre bucătărie… și altă dată, părinții mei au cumpărat ceva prea scump pentru mine ca apoi să găsească două jucării pentru frații mei, dar nu le mai ajungeau banii, fiind nevoiți să înapoieze jucăria mea ca să se încadreze în sumă… Am dorințe, dar nu mi le mai pot îndeplini moșii, oricât de tare aș strânge din ochi și din pumni… E uimitor cum, pe măsură ce trece timpul, dorințele noastre se abstractizează… nu-ți mai dorești obiecte, îți dorești sentimente; și mai greu de îndeplinit, îți dorești ființe… Una dintre dorințele mele, îți mărturisesc, este să te pot îmbrățișa pe tine, dar asta n-o auzi acum prima dată… și cred că surplusul de voință trebuie să fie în acest caz de la tine… mulțumesc de urări… te îmbrățișez adulmecându-te, ca de obicei…

…fata mea dragă, îmi recunosc o detașare suverană pe care am dobândit-o ca pe o armură, cu care ies în lume, dar care are

și un efect negativ, acela de a mă face ca în adâncul sufletului meu să fiu mai puțin sensibil la ceea ce se îndreaptă spre mine... În astfel de împrejurări, comunicarea cu tine a trecut destul de ușor prin această armură și m-a făcut să rezonez la bucuria comunicării venite tumultos dinspre tine... Retragerea ta într-o liniște de care mă simt răspunzător cumva nu mă împiedică să-ți doresc un Crăciun fericit și sărbători în care să te bucuri de o iarnă albă, cu seri calde, mirosind a gutui coapte și vin fiert!

...detașarea ta suverană nu mai are nicio relevanță, nu ar trebui să mai aibă, nu ar trebui să o mai amintești față de mine... tocmai pentru că părea a se subția când ne vorbeam, în mod magic... tocmai fiindcă nu mi-a păsat de ea nici la început. Ești imun la ceva ce nu cunoști, pentru care nu ai datele interioare de-al recunoaște. Cum organismul uman respinge ceea ce nu recunoaște, provocând uneori adevărate suferințe, tot așa și detașarea ta suverană mi-a provocat mereu o mică suferință, dar nu recunosc, domnul meu, starea... nu mai știu când am pierdut puterea de a te ține lângă mine cinci minute pe zi... citesc și recitesc dialogul nostru și nu-mi recunosc nicio greșeală, dar nici nu detectez momentul când nu mi-ai mai răspuns, ci te-ai mulțumit să mă încurajezi să scriu pentru posteritate sau să-mi faci urări de sărbători... deschideam fereastra asta și mă îngrozeam că voi găsi mesaje în care îmi vei face urări de Crăciun, apoi de an nou, apoi de sfinți și atât... Am vrut să-ți mai scriu și m-am răzgândit și după aceea am amânat și am ajuns ca atunci când tot amâni să scrii o scrisoare de răspuns... la un moment dat nu mai știi ce să scrii, totul ți se pare jenant, nu mai regăsești starea necesară și te îndepărtezi... știi? În ianuarie împlinesc anii și mă rugam să nu-ți amintești, tocmai ca să evit... nu mai știu ce...

...m-am gândit că te-ai oprit în loc și ți-ai spus: „Sunt nebun,

ce fac eu aici?… Ce cuvinte, și ce ton, și ce intensitate pun eu în dialogul cu femeia asta? Ce calități îi atribui unei femei pe care n-o mai cunosc? Revino-ți, fii serios“. Nu sunt un copil, domnul meu, deși poate uneori așa îți vine să mă tratezi, păstrând eu ceva inocență… nu-mi deturnezi viața sau destinul, ai făcut-o cu ani în urmă, cu mai mare lipsă de scrupule decât acum…

Da, îți scriu uneori doar să te încânt cu ce văd în lumea asta semi-virgină de aici, dar de cele mai multe ori îți scriu ca să-mi răspunzi, nu să mă citești doar…

Am tăcut nu premeditat, ca altă dată, ci descurajată și simțindu-mă ridicolă că vorbesc singură, ca în fața imensului troian de zăpadă pe care trebuia să-l îndepărtez din fața casei, ca în fața brăduțului a cărui instalație de becuri colorate nu voia să pornească… ca în fața unei nopți în care știi că nu va veni Moș Crăciun…

…Crăciun luminos și cald îți doresc și eu… alături de femeile care contează în viața ta și de bărbați… dar ei sunt mai puțin importanți…

…nu contezi mai puțin pentru mine decât oricare altă femeie din viața mea, e drept, nici mai mult, pentru că eu am un handicap… îmi distribui cea mai mare parte a resurselor pe verticala mea, acolo unde îmi sunt părinții și cei patru copii din trei căsătorii și astfel îmi rămân resurse pe care oricine le-ar găsi ca nesemnificative pentru a le îndrepta pe orizontala mea, acolo unde se regăsesc deopotrivă femei și bărbați, dar, cum bine spui, mai puțin importanți, eu fiind unul dintre ei…

…ai speculat o exprimare pe care eu am vrut-o jucăușă la sfârșitul unui text prea încordat… pentru tine, bărbații sunt mai puțin importanți, nu se poate altfel… dar trebuie să păstrăm generalitatea. Pentru mine însă bărbații sunt importanți; și pe cale de consecință, ultima ta afirmație cade, e o demonstrație

logică. Concluzia logică este că ești important pentru mine, mai important decât femeile… cred că m-am încurcat…

Și de ce handicap? Nu spun nimic nou dacă îți confirm că nu mă leagă de nimeni în lumea asta ceva atât de puternic ca de frații mei… asta până voi avea la sân fetița pe care mi-o doresc. Dar îmi permit să observ că amesteci puțin lucrurile. Nu cred că se pune problema ca cineva să fie mai important decât sângele tău… fiindcă se situează pe altă cale a vieții tale. Părinții și mai ales copiii sunt în altă parte decât femeile din viața ta; știi cum se spune, ei nici nu au sex, sunt în altă parte chiar decât femeia care ți i-a născut. Nu îți pui niciodată în gând să ierarhizezi ca importanță copiii sau părinții în amestec cu ceilalți și nimeni cu creier în cap nu ți-ar putea cere să-l situezi mai presus de ei…

…te îmbrățișez de nu mai pot…

…cred că în perioada sărbătorilor devin un arici greu de suportat. Propun să reluăm tema pe 5 ianuarie și poate odată am să-ți povestesc și de ce trec greu peste sărbători… e un foileton și unul dintre episoade îți aparține ție…

…îți dai seama că promiți să vorbești cu mine? de când n-ai mai stat la povești cu mine? hei, te tachinez, să știi…

…dar asta nu mă va împiedica să bat din picior dacă rămâi la stadiul de simple *palabras*…

…da, fata mea dragă, eu știu bine că odată și odată vom povesti îndelung în noapte atât de bine încât nu-mi mai pun problema când și unde, știu doar că va fi și asta îmi ajunge… Dar tu poți să dai din picioare și când se va întâmpla, nu doar dacă nu se întâmplă…

…cred că te-am lăsat să înțelegi de câteva ori că sunt claustrofobă, una imperfectă… Da, mi se înfundă urechile și mi se accelerează respirația când sunt în lift, dar am aceleași simptome și în situații care nu presupun spații închise, ci constrângeri,

închideri de altă natură... Detest tot ce-mi limitează libertatea așa cum o vreau eu, așa cum m-am învățat să o am. Sunt o liber-claustrofobă... nu o pot controla, dar o percep tot ca pe un seismograf, mă avertizează când ceva al meu este în pericol, securitatea fizică sau confortul psihic... când o situație sau un om amenință să devină sufocante, îmi apăr libertatea cu încrâncenare interioară, uneori deranjant pentru cei din jur... cei mai mulți nu ar avea ce să facă ei cu libertatea mea...

...iarna a devenit crudă în insulă, de o cruzime absurdă ca Inchiziția spaniolă. E un frig de simți cum apa din sânge ți se cristalizează în vene în ace subțiri de gheață și acesta, precum vinul, nu mai curge fluid, ci vâscos și dureros. Detest iarna din răsputeri, tot atât de tare cât iubesc vara. Născută iarna... Vântul ăsta șuierător pare o piază rea... mă lupt cu el mental și mă chinui să nu-l las să mă invadeze. Cât sunt la școală cu copiii și colegii îl pot ignora, deși se aude în pod ca și când ar aștepta momentul să mă găsească singură; dar acasă, în camera mea, mă doboară... mă trezesc fiind foarte atentă la torsul motanului meu sau la dialogul în engleză de la televizor ca să-l anihilez; este sigur legat de vreun eveniment neplăcut din copilăria mea, prea îl urăsc. Toate casele de aici sunt construite cu spatele spre nord din cauza acestui vânt. Și mă face să mă strâng, să mă ghemuiesc... zac întoarsă dureros spre mine însămi, ca și cum aș privi într-o fântână adâncă și întunecată, dacă aș deschide ochii, am certitudinea că m-ar durea... Azi-noapte am visat vara, o vară toridă... mergeam cu fața spre soarele apunând și îmi ardeau ochii, dar îmi plăcea, savuram căldura aceea arzătoare care mi se răspândea în corp și totul era scăldat într-o lumină roșie...

Nu mai știu câte nopți am fost în beznă... nopțile erau cel mai greu de suportat. La început am vrut să-ți scriu, să-ți descriu iarna care ne invada, dar la un moment dat m-a lăsat în

urmă… A încercat pe noi, cu o viteză năucitoare, tot ce avea de încercat. Într-o noapte a căzut polei, a doua zi totul afară era plastifiat… cineva voise parcă să conserve lumea asta și turnase un strat gros de gheață peste fiecare fir de iarbă uscată, peste fiecare pom, peste firele de electricitate; a nins apoi și a plouat și a doua zi a fost soare și ar fi trebuit să vezi cum străluceau coroanele înghețate ale tuturor copacilor din sat și cum priveai și nu mai recunoșteai peisajul. Era o stranie lume în care corcodușul dinspre poartă era aplecat până la pământ de greutatea coroanei și forma o arcadă din cristal peste cărare și cum gălbenelele încă înflorite aveau corolele greu aplecate spre pământ, prinse în aspicul gheții, și păsările nu mai zburau, erau lăsate jos în grădină, pe zăpadă și casele aveau toate imense stalactite de gheață la streșini și gardurile aveau platoșe devenite prețioase în lumina soarelui ca relicvele din comorile faraonilor… îți imaginezi un gard, banalitatea însăși, cel al școlii este din sârmă galvanizată, devenit o imensă dantelărie din argint cu ochiurile dintre elemenți încărcate de polei diamantin și cu pudra de chiciură, o bijuterie de sute de metri pătrați… și eu, privind, spunându-mi în gând nu e adevărat ce văd, e o iluzie, o efemeritate, un peisaj transformat, de nerecunoscut… apoi a fost lapoviță și chiciură… ziua, minunat de privit, noaptea, cu simțul văzului anulat, dureros de auzit, de îndurat… și eu cu gânduri multe, unele negre ca niște păsări cu ciocuri ascuțite…mă descopeream căutând în amintire cu o voluptate de masochist toate momentele grele, toate clipele când aș fi plâns cu lacrimi fierbinți de frustrare…

…nu ți-am spus niciodată că sunt strănepoată de babă vrăjitoare… străbunica mea, pe care am cunoscut-o – mi-o amintesc, aveam șase ani când a murit –, era o vrăjitoare relativ celebră în această parte de țară. Știu că în anii comunismului a fost arestată și era să facă închisoare din cauza faptului că,

pârâtă de cineva, i s-a făcut percheziție și i s-au găsit foarte mulți bani în casă; pe vremea aceea, vrăjitoria era o activitate ilicită și nu justifica prezența atâtor bani în casa unui om. Mai știu de asemenea povești, spuse cu voce joasă în jurul meu, despre vindecări miraculoase ale unor boli și despre oameni care se întorceau apoi să o răsplătească... Bunica mea a învățat sau, cum se spune în acest meșteșug, a furat tot ce trebuia să știe (și eu îmi amintesc prin ceață serile în casa ei caldă, luminată de lămpi cu gaz, când noi, nepoții, ne jucam, iar bătrâna își făcea treburile rostind descântece cu voce tare în speranța că le vom învăța... în prezența copiilor pot spune tare descântecele, altfel, de adulți se feresc fiindcă-și pierd leacul), dar nu a practicat niciodată, din convingerea că este un păcat în fața lui Dumnezeu. E, de altfel, un subiect tabu, nu vorbește despre faptul că știe ceva... Odată, însă, într-o iarnă, am fost eu nevoită să plec la Brăila și vremea a devenit cumplită în urma mea... m-am întors, inconștientă de ce mă aștepta, pe un viscol șuierător... nu știu dacă ți-am spus și asta... Multă vreme, ca să pot ajunge la Brăila, traseul meu implica trecerea Dunării cu barca cu vâsle, drum pe jos de 4 km printr-o pădure și, de la punctul de taxare pod Giurgeni-Vadu Oii, luam o mașină de ocazie sau o cursă regulată. Așadar, întorcându-mă acasă, am ajuns la pod pe viscol, am mers pe jos cu vântul ăla din nord în față printr-o pădure fantomatică și, când am ajuns la brațul Dunării pe care trebuia să-l trec cu barca, în fața ochilor mei s-a arătat un peisaj pe care nu l-am mai văzut niciodată... sloiuri blocaseră gura acelui braț, alte sloiuri aduse de ape se încălecaseră peste ele și cât vedeam cu ochii în stânga și în dreapta lespezi uriașe de metri pătrați, fiecare încălecate unele peste altele până la trei metri înălțime, exact ca solzii de pe gâtul unui balaur înfuriat... Am realizat că nu pot trece, că nu am pe unde traversa nici măcar cu piciorul și că trebuie să mă

întorc… La Vadu Oii locuiesc și azi verii și unchii mamei mele. Am hotărât să merg acolo, dar perspectiva unui drum înapoi, de astă dată de vreo 6 km prin zăpada viscolită prin care nu mai existau urme, prin pădurea care scârțâia din fiecare ramură, cu un bagaj destul de greu, m-a descurajat total. Povestirea către tine acum curge mult mai lin decât vârtejul din capul meu și din jur… Am început să plâng cu hohote, auzeam ecoul plânsului meu când stătea vântul și îmi târam geanta grea prin zăpadă… În acest timp, mama și bunica plângeau de grija mea acasă, știau că trebuia să sosesc în ziua aceea, știau că nu se poate trece la Dunăre și erau înnebunite de îngrijorare… nu aveau telefon să sune… Bunica mea, dincolo de conștiință și credință, s-a hotărât să dea în bobi pentru mine. Când am ajuns acasă (în aceeași noapte, după ce fratele meu ajutase barcagiul, să taie o cărare în gheață, sosmă o numim noi, și venise după mine la rudele mele; însăși operațiunea respectivă, asemănătoare, păstrând contrastul de temperatură, dacă vrei, cu titanicele munci din atelierul lui Hefaistos, ar merita descrierea unui scriitor talentat… am făcut deci în ziua aceea aproximativ 15 km pe jos prin zăpadă), mi-a spus asta și mi-a mai spus că la ora la care ea dădea în bobi aceștia îi arătau că plângeam tare și că eram înfricoșată…

…am fost dintotdeauna fascinată de acest amănunt al pedigriului meu și mi-a părut rău că nu știu mai multe, că se va pierde, cum, de altfel, s-au pierdut originile familiei mele pe linie paternă, pentru că până la tatăl meu celelalte generații au fost mai ales neștiutoare de carte. Păstrez numai un zvon, ca o legendă, diluată cum mai pot fi legendele astăzi, cum că stră-străbunicul meu patern ar fi fost dezertor din armata austro-ungară și că s-ar fi ascuns în bălțile Brăilei, pe atunci impenetrabile pentru autorități… povești fascinante, dar pe cale să se stingă…

Și, ca parte amuzantă a acestei povești cu vrăjitoare, odată, un domn din viața mea a fugit de mine când a auzit că am așa origini obscure… Mi-am dat seama că și bărbații au fricile lor și că genul de neînfricare pe care eu îl pretind de la un bărbat e o calitate pe care e posibil să n-o găsesc mereu, nu este inerentă faptului de a fi bărbat…

…citind tot ce mi-ai scris am avut din nou imaginea vie a unei nopți, de data asta identificată clar ca aparținând iernii, o noapte în care vom fi fie incandescenți, fie leneși și abandonați cuvintelor sau mângâierilor abia atinse, o noapte în care eu să mă bucur de sălbăticiunea și vrăjitoarea din tine și să te învăț cum să te detașezi de angoasele tale legate de iarnă și singurătate, iar tu să mă înveți cum să te iubesc fără să te doară…

…învață-mă acum, aici… sunt și eu o Butterfly și citez din memorie „Nu văd de ce ar fi rău să dresezi acest fluture pentru zborul dulce al dragostei“… deși m-aș opri la „zbor“…

Sau nu se poate aici? Trebuie să fiu neapărat adăpostită în brațele tale? Dar știi ce? Iarna și singurătatea nu s-ar mai arăta, cu tine n-aș mai fi singură și nici înfrigurată și nici nu cred că mi-ar mai păsa ce fel aș fi a doua zi fără tine… Sunt ca un vagabond, nu prea știu să mă gândesc la ziua următoare când am ce consuma azi, n-aș învăța nimic de la tine cu tine în brațe, cu tine respirând, cu tine vorbindu-mi, cu tine atingându-mă…

Iar să mă iubești fără să doară… Chiar nu știu… Ar trebui să-mi anihilezi multe sensibilități, freudianule… Să mă iubești când e iarnă, vânt și întuneric, să mă iubești dacă vezi că-mi amintesc totuși că mâine voi fi singură și, îți mărturisesc cu pudoare, să mă iubești cum tu poate știi, când, abstinentă de atâta vreme și aproape inocentă, de fapt, m-ar durea și fizic…

…am fost la teatru… pe lângă piesa despre care am să-ți

vorbesc pentru că întâmplător rimează într-un anume sens cu acest moment al vieții mele, mi-a fost dată o experiență aparte… cu oameni, cu un om, cu o femeie… reprezentația s-a dat în Sala Studio a teatrului brăilean, sală în care nu încap decât maxim optzeci de spectatori, așezați pe câte trei rânduri de o parte și de alta a sălii. Totul s-a desfășurat printre noi; în fața mea, pe unul dintre rândurile opuse am remarcat de când am intrat o femeie care nu se potrivea deloc „în peisaj“ cu „prejudecata“ mea despre cum trebuie să arate spectatorii de la teatru, o bătrânică de peste 70 de ani îmbrăcată complet în negru… negrul acela catifelat din hainele bune ale tuturor bătrânilor de la țară, cu basmaua legată sub bărbie, o băbuță ca pe la noi în sat. Poziție de o eleganță frizând noblețea, cu gambele încrucișate și mâinile aduse în poală, dar cu degetele întrepătrunse desemnând mare siguranță de sine. Mi-a plăcut la nebunie că nu avea poșetă sau alt bagaj de mână, așa cum am văzut că se prostesc femeile de la țară când ajung la oraș. Am crezut că vreun nepot a târât-o la teatru ca să „vezi și mata, mamaie…“, dar la ieșire s-a întâmplat să fie în fața mea și era singură; pas sigur, spate drept… la un moment dat s-a întors brusc și m-a întrebat cât este ceasul și, crede-mă, am fost șocată de… tinerețea privirii, femeia avea niște ochi de 20 de ani, mari, căprui, limpezi, zâmbitori, parcă șugubeți, parcă strigând „da, am 20 de ani“, parcă știind ce efect are asupra celorlalți privirea ei neverosimil de tânără. Am avut acut senzația că o tânără este prizonieră într-un corp de 70 de ani, dar că nu-i pare rău deloc, părea că știe că va trăi veșnic. M-am simțit tonifiată, totul în acea seară părea să-mi demonstreze ce vârstă extraordinară împlineam… te îmbrățișez de bună seara…

…cum nimic nu este întâmplător pe Pământ, se pare că Dumnezeu te-a pus și pe tine pe toboganul la capătul căruia dobândești detașarea aceea suverană față de viață, oameni,

singurătate sau chiar moarte și a vrut să te prevină că ești o aleasă în acest sens… bine ai venit printre noi!

…bună seara, domnul meu… poți să mă ajuți să înțeleg ceva sau mai exact pe cineva… am cunoscut aici, acum un an și ceva, cred, un bărbat, *causeur* fermecător, sigur pe el, mai în vârstă decât mine, adică vârsta care-mi place mie la un bărbat, pentru care eu mai pot adia aerul de prospețime… Dialogul a devenit curând foarte apropiat, o ciudată empatie ne ajuta să străbatem spațiul și să umplem ore în șir de discuții. El lucra (lucrează) în străinătate și nu ne puteam întâlni decât, spunea el, după foarte mult timp… Am acceptat cuminte (așa sunt eu), dar la un moment dat a tăcut… zece zile… temperamentul meu nu a suportat și i-am expediat un mesaj în care i-am cerut să mă lase în pace… nu poți spune vorbele lui unei femei pentru ca apoi să taci zece zile… Mesajul a fost, e drept, dur și crud – nu mi-a răspuns niciodată… În preajma Paștelui m-am trezit cu urări de la el… știi tu, urări de bine și lumină etc… am profitat să cer explicații de astă dată… mi-a spus că a primit mesajul meu în drum spre țară, voia să-mi facă o surpriză și că a renunțat fiindcă nu credea că poate face față unei femei atât de temperamentale… „Sunt prea bătrân pentru tine“. Împotriva mea însămi i-am acordat prezumția de nevinovăție, deși aveam alarmele declanșate… ce putea să mi se întâmple?

Am dat pe repede înapoi și iar am reluat un dialog rămas în suspensie, nu chiar de unde se întrerupsese (am fost ostilă multă vreme, dar și el a fost de o perseverență în a mă îmblânzi ce azi îmi pare a merita o cauză mai bună), dar destul de intens ca să meargă pe repede înainte… După ceva vreme, tăcerea aceea a lui a frânt iarăși niște aripi în mine. Am considerat că de astă dată nu mai merită nici măcar un mesaj dur… am tăcut și eu. Dar iată că de sărbătorile de iarnă un montaj fotografic cu poze de-ale lui și un lung șir de semne ale întrebării au venit să-

mi amintească de el (îmi vine acum și să râd gândindu-mă la vorba aceea românească „din Paște-n Crăciun“). Scurtând puțin povestea, explicația a fost că din nefericire în vara acestui an i-au murit unul după altul ambii părinți și n-a mai găsit resurse să continue dialogul cu mine, n-a mai găsit resurse pentru nimic în viața lui, că a iubit mereu tot ce reprezint, că sunt o provocare pentru el, dar că a simțit nevoia să aplice cu el însuși politica struțului… Știa că sunt născută în ianuarie și îmi promitea să vină în țară, să ne întâlnim și să-mi spună la mulți ani îmbrățișându-mă… OK… dar a tăcut iar… Spune-mi tu ce înseamnă asta? Nu mai reușesc să înțeleg nimic, sunt dezarmată și nici măcar nu știu ce să simt, și mă disprețuiesc și pentru că îmi fac probleme măcar când ar trebui să-l ignor. Dar știi la ce mă gândesc cel mai mult? La faptul că, să-mi ierți vorba asta care seamănă a vers de manele, cu destinul nu te poți lua… Ajungi aici la un soi de apropiere falsă, pentru că la cel pe care-l simți uneori ca prieten sau chiar crezi alteori că ar putea fi și mai mult renunți cel mai ușor dacă e doar virtual… orice alt prieten ar fi avertizat dacă ai avea un necaz sau momente grele, dacă s-ar întâmpla ceva, cel virtual, nu… și m-am gândit și la tine… dacă ți-ar fi foarte greu sau ai fi foarte fericit eu n-aș afla niciodată, deși mie îmi spui vorbe mai profunde decât unui prieten real… detest genul ăsta de insecuritate, eu, care am reușit și reușesc atât de bine să străbat armuri…

…ziua bună, fata mea dragă… tot încerc să găsesc un răspuns, o ipoteză, o posibilă explicație la ce mi-ai scris și, oricum aș face, nu găsesc altă explicație mai plauzibilă decât că fiecare își exercită dreptul la libertate în felul lui, fără ca asta să însemne un atac la libertatea celorlalți. Mă gândesc și la măsura în care tu, prin spiritul tău înalt, dinamic și efervescent, uneori vulcanic, clocotitor, ai putea speria bărbații cu care comunici;

eu nu am simțit asta niciodată, dar nu aș băga mâna în foc pentru ceilalți bărbați. Cred că o atitudine mai detașată, prin care să transmiți mesajul că poți intra într-o relație cu aceeași ușurință cu care ai putea ieși, ar simplifica lucrurile. În momentul în care bărbații percep o posibilă relație ca pe o amenințare la libertatea lor pe termen lung încep să aibă rețineri… cheamă la tine un bărbat doar pentru o noapte și l-ai putea avea pentru toată viața, în timp ce dacă îi dai de la început perspectiva unei vieți, ar putea să fugă, mâncând pământul, a doua zi dimineață…

…dincolo de faptul că nu mă gândesc niciodată la un bărbat ca la „îl vreau pe viață", dimpotrivă, mă tem foarte tare de gândul ăsta, iar cu bărbații cunoscuți aici pe net sunt chiar mai prudentă decât cu cei din carne și oase, până la punctul la care sunt considerată *too cold* pentru că nu „sărut" pe nimeni pe aici, dincolo de toate astea recunosc oarecare miez de adevăr în spusele tale… e, probabil, dacă ar fi să-l cred pe cel care mă cunoaște cel mai bine ca femeie, o efervescență în majoritatea timpului, un soi de iradiere (iradiez, nu radiez, fiindcă emit o concentrație peste limita admisă de radioactivitate), efervescență care-l făcea să simtă o adiere de pasiune dinspre mine, chiar dacă nu eram aproape… atunci credeam că sunt doar cuvinte frumoase, nu aveam nevoie să le cred, să le analizez (doar era al meu) și cu atât mai puțin să remarc ușoara panică din vocea lui, care ar fi putut să mă avertizeze că nu este tocmai un lucru bun, că ar putea fi prea mult și chiar înspăimântător pentru el. Pe de altă parte, mi se pare mie stupid și parcă prea dramatico-psihanalitico-paranormal, dacă-mi permiți asocierea. Nimeni nu fuge de cineva pentru așa un motiv și totuși întotdeauna cei cu care dialoghez ajung mult prea repede să vrea să sară niște etape, deși nu îi împing prin niciun cuvânt la impresia, falsă în ce mă privește, chiar dacă

uneori aș fi vrut să fie altfel, că nu e nevoie de prea multe să ajungi la „infinitul orizontal cu mine“… Știi, aș putea exprima ceea ce mă frământă în mult mai puține și mai crude (crud în sens de *basic*) cuvinte, dar nu vreau…

Nu pot fi altfel, domnul meu, e o neputință. O altă limită pe care ți-o mărturisesc cu oarecare ciudă, și mă refer mai ales la acel „cheamă un bărbat la tine pentru o noapte“… N-o pot face și pentru o noapte, și atât de curând cât se vrea. Eu adulmec, ai uitat? Nu știu să fiu altfel și dacă asta sperie, *tant pis*… sunt și așa prea multe vorbe…

…te îmbrățișeeeeez, alintându-mă puțin… ce bine că pe tine nu te pot avea pentru o viață, doar pentru o noapte… ești reconfortant…

…iarna prefer să fiu călduros și doar vara reconfortant, ca un suc rece de fructe… aștept următoarea noapte cu tine…

…hai, măăăi, că te alinți și tu!!!… Ai înțeles ce am vrut să spun cu reconfortant. Serios, nu e un compliment ușurel, spus așa, ca să fie spus… Mă refeream la starea de confort spiritual pe care o am dialogând cu tine, dar, știi, mă ironizezi doar ca să mă deconcentrezi… auzi tu, suc de fructe… Tind atât de des să iau totul foarte în serios, prea în serios, uitând că *life is a cabaret*… Am nevoie de un exercițiu de umor, dar mi-e teamă că și asta ar eșua în autoironie…

…te îmbrățișez… e zăpadă la mine, a nins cu disperare 36 de ore… bună dimineața…

…din zăpada mea răspund zăpezilor tale că da, am înțeles bine ce ai vrut să spui, dar nu puteam rata ocazia de a cocheta puțin pentru a deschide și altă poartă prin care să privești lumea, cea a nepăsării aparente, a detașării de care tot vorbim noi de mult și de care fugi tu, luând lucrurile prea în serios… Și atenție, am spus *poartă*, nu *fereastră*, semn că odată deschisă

poți și trece prin ea, nu doar contempla o posibilă realitate paralelă printr-o fereastră… nu că nu te-aș crede în stare să sari peste o fereastră, dar mă gândesc că la fereastră riști să-ți agăți un fir de la ciorapi…

…ei bine, în mod uimitor, prefer fereastra, mai exact săritura pe fereastră. Dincolo de frumusețea mișcării… îți imaginezi, desigur, o femeie preferând ținute negre clasice sărind fără fițe pe fereastră. Dincolo de momentul, atât de rar, când mi-aș exercita spontaneitatea (dar e mai bine așa, mai rar), mai este și clipa când mi-aș scoate ciorapii sub privirea ta…

…eiii, da, dacă îți vei scoate ciorapii înainte de săritură, sunt de acord… eu te voi prinde în brațe dincolo…

…piesa, despre care am promis să-ți vorbesc, s-a numit *8 Femei*. Fratele meu a comentat în timp ce ne luam bilete: „Nu sunt cam multe, măi, sora mea?“. Am glumit: „Tu ar trebui să fii și mai îngrijorat fiindcă pe lângă cele opt ne mai ai și pe acea ea și pe mine“. S-a dovedit că așa era, pentru bărbatul din viața lor (nu că e nevoie de opt ca să fie prea multe), 2 fiice 16 și 20 de ani, soție și soră, cam 40 ani, 2 servitoare 25 și 50 ani, cumnata 45 ani, soacra 60 ani… fiica cea mare era însărcinată fără să fie căsătorită, soția voia să-l părăsească pentru partenerul lui de afaceri, sora voia să-i stoarcă bani și una dintre servitoare complota cu ea, cealaltă servitoare îi făcea avansuri, cumnata îl iubea, și nu în secret, soacra refuza să-l ajute financiar să scape de la faliment și fiica cea mică i-a provocat moartea… avea dreptate, erau prea multe… După reprezentație, fratele meu era extrem de tăcut după ce toată seara debordase, îi ironizase pe chelnerii de la Dublin Irish Pub, mă tachinase mai ales în legătură cu vârsta pe care o împlineam… făcuse studiu de caractere în foaierul teatrului… acum tăcea. În cele din urmă,

fiindcă de astă dată debordam eu, ciripind ca un scatiu ca să-i alung melancolia, mi-a spus: „Fascinante cele două femei ce păreau a avea în jur de treizeci de ani… Îți spun, sora mea, că nu există vârstă mai frumoasă pentru o femeie și cele două actrițe vin să-mi confirme asta după ce am văzut-o întâi la tine“. Mi s-a părut atât de frumooos și atât de sincer și l-am iubit pe fratele ăsta al meu… și în plus am remarcat că și el, ca și mine încercase să pătrundă dincolo de personaje. Avea și el această imposibil de depășit hibă, diseca, adulmeca, voia să pătrundă, să înțeleagă, le simțise parfumul, parfumul femeii, nu al personajului, și le admirase linia șoldului și mersul. Remarca lui era despre femei, nu despre personajele feminine… e și el condamnat… Eram amândoi atât de departe de detașarea suverană… Apropo, eu nu mai cred că niște ființe ca noi, care gândim, și un fluture, și un zâmbet – nu le putem doar constata și trece mai departe, ne intersectează aura – mai au vreo șansă de libertate = detașare…

Și vorbind de îmbrățișarea femeii fără ciorapi… Știi cum visez eu să te reîntâlnesc pe tine, imagistic vorbind?… să fie vară fierbinte, să fie noapte, să port rochia *gipsy* lungă, din in, de culoare frez, fără umeri și șirurile de mărgele din sticlă multicoloră, sandalele romane, să n-am poșetă, să ne plimbăm prin pacea nopții, să te îmbrățișez și când mă simt stânjenită, și când mă simt voioasă sau îndrăzneață, și ca să mă ascund de ochii tăi, și ca să-ți simt pulsând sângele în carotidă, și să îmi încălzesc gândurile amorțite de prezența ta, și să-ți dau să respiri din aroma mea… crezi că ai putea suporta să te îmbrățișez de atâtea ori și din atâtea motive și ca soluție la atâtea neliniști?… și am uitat-o pe cea mai mare, să te îmbrățișez ca să uit că vârsta mea e cea mai frumoasă fiindcă am consumat anii frumoși… e ultima șansă…

…în ordine cronologică, bărbatul din piesă, personajul, a

greșit acceptând confruntarea cu atâtea femei deodată, trebuia să le ia pe rând… Cred că teatrul din Brăila are ceva în el, și eu am trăit o poveste de dragoste cu o actriță din Brăila. A durat o vară și tot într-o vară am să mă abandonez ție așa cum îmi povestești, acolo, în insula sălbăticiunii tale…

…frigul, ca un azot lichid, a transformat noaptea într-un monolit… Privită pe fereastră, e o noapte frumoasă, poate ceva mai clară decât altele, o noapte care te lasă să vezi până departe, luminată de o semilună ca o mică paietă. Și totuși are ceva fals, ceva de glob care, agitat, declanșează ninsoarea peste Kremlin, are o lucire nefirească… Temperatura extremă a congelat și lumina, nu mai e naturală, ci kitschoasă. Când părăsesc școala să ajung acasă, mă lovesc de aerul înghețat, imposibil de respirat în starea solidă în care a ajuns și apăsându-mi umerii ca și când ar vrea să mă doboare… o lume pe care niciodată n-am simțit-o atât de ostilă; mă simt agresată din toate părțile, zăpada scârțâie sub picioare ca pungile din celofan, iar cea care cade acum fâșâie stins cu o sonoritate scăzută, abia detectată de ureche și din cauza asta iritant… pentru că este acoperită de vântul ce bate dușmănește, iar suprapunerea de sunete de intensități diferite mă înnebunește și îmi biciuie fața și mâinile, provocându-mi arsuri ce fac să-mi șiroiască lacrimile pe obraji. Mi-e foarte frig, deși port haina de blană și faptul că nu am ce altceva să îmbrac mai mult de atât, că nimic din ce aș purta nu mă protejează îndeajuns mă enervează și mai tare. Pe sub pleoapele plecate ca să-mi protejez ochii de ger îmi apar stoluri gălăgioase de păsări mari și, nu știu de ce, roșii, dulceața de cireșe amare pe care o ador, cățelul meu bălțat care a luat obiceiul de a mă aștepta la colț seara și care acum nu a mai venit… cred că de frig… Mă gândesc și la faptul că iar îți voi scrie despre oroarea mea de iarnă și cât de rar îi văd frumusețea, și iar voi fi deprimantă, și

nu-mi mai amintesc de când nu ți-am mai transmis din bucuria mea de a trăi… a amorțit, nu am uitat-o, doar am rătăcit-o, se va dezgheța odată cu prima rază de soare caldă… Știi, când ieșea soarele după multe zile cenușii îmi spunea „uite, a venit iubitul tău“ și avea în voce mici tonuri de gelozie sau de tandrețe, după cum ne fusese noaptea. Da, sunt îndrăgostită de soare, îl ador pur și simplu, și nu de puține ori colegii mă găsesc cu jaluzelele de la fereastra biroului date la o parte, iar eu mutându-mi scaunul după cum pătrund razele, preferând să lucrez pe genunchi, dar să o fac îmbibându-mă de soare, respirându-l cu toți porii… ca și tine, și eu mă întreb uneori de unde vine aversiunea asta a mea pentru iarnă, mai ales că este străbătută de mici flash-uri când nu-mi pasă de ea… nu îmi place, doar că o suport altfel; cred, domnul meu, că de la multele, nenumăratele momente când în anii de când locuiesc aici a trebuit să o înfrunt. Rezistența mea slăbește prin suprasolicitare. Întâi au fost anii, mulți, când școala asta arăta ca un lagăr de concentrare cu sute de ochiuri de geam lipsă sau crăpate și cârpite, cu lemnărie dezghiocată, uși care nu se închideau și ferestre dislocate, cu holuri fantomatice din cauza perdelelor care nu stăteau vertical la ferestre, ci orizontal, ridicate de curenții de aer, cu sobe care nu încălzeau de bătrâne ce erau, cu lemne date cu zgârcenie de administratori sau atât de ude încât stingeau focul, cu ore predate cu mânușile în mâini și aburite de propria respirație… apoi drumurile pe jos, fie prin pădurea de care ți-am mai vorbit, în orice condiții, fie în tot felul de mijloace de transport prin insula asta cu șosele mai bombardate decât în zonele de conflict și care nu de puține ori m-au pus în situația de a ajuta la deszăpezire sau de a aștepta în drum remedierea unor defecțiuni… sau așteptările de ore în șir la punctul de taxare al podului până ce un mijloc de transport mă lua și mă ducea la destinație, ore în șir, nu exagerez… când

mă ningea, sau mă ploua, sau mă bătea vântul până la limita leșinului, până la limita hipotermiei, vremuri de care-mi aduc aminte cu pupilele dilatate, cu încrâncenare… sunt o sălbăticiune care odată înfrunta și vântul biciuitor, și frigul, dar care acum a obosit, acum nu cred că aș mai putea să o iau de la capăt… Te îmbrățișez cu căldura pe care o simt concentrată în piept, cu căldura mea interioară ca o mică flacără protejată în căușul palmelor… ți-o transfer ție…

…și fiindcă ți-am vorbit despre așteptările mele la punctul de taxare al podului peste Dunăre, îmi vine în minte o întâmplare. Era, cred, noiembrie fiindcă, îmi amintesc, purtam deja paltonul, dar ploua torențial. Nevoită să plec pentru niște examene pe care nu le puteam rata sau amâna am ajuns acolo, în ciuda umbrelei, deja pe jumătate udă, deja pe jumătate înghețată. Nu știu dacă ai trecut vreodată prin acest punct; constă în cabine ale funcționarilor protejate la mare înălțime de un acoperiș, nimic amenajat pentru călători; cred că din motive de securitate nu se permite construirea unui refugiu pentru cei ce așteaptă acolo. Și, în plus, poliția rutieră patrulează des, iar ca supracontrol au angajați gardieni publici. Unul dintre aceștia din urmă, știi genul ăla de bărbat pe care o femeie cu o biologie sănătoasă și doar atât, nemaifiind nevoie și de alte criterii de selecție, l-ar exclude, necrezându-l în stare să-i facă urmași viabili… sunt crudă, știu… mic de înălțime, palid, spălăcit, cu ochii de un albastru-alburiu și o privire ca un zid, dar mândru de autoritatea cu care fusese învestit… Ei bine, m-a gonit de sub acoperișul sub care mă refugiasem de ploaia rece, m-a invitat să ies în șosea fiindcă nu am voie atât de aproape de cabinele taxatorilor; deși știind că altă dată mi se permisese, n-am găsit resurse să mă încontrez cu el; m-am executat, mi-am deschis umbrela și am ieșit în ploaie, iar el mă privea de sub acoperiș așa, oarecum satisfăcut de senzația îmbătătoare, cred, de

putere, cu picioarele rășchiate și burta înainte… Însă iată că un alt ofițer sosește și după ce dă o tură mă vede… „Doamnă, veniți la adăpost… Se poate?!“ „N-am voie, domnule ofițer… Subalternul dumneavoastră m-a poftit să părăsesc zona.“ El se întoarce spre gardianul public numărul 1 și îi spune cu o voce care m-a răzbunat de toate nefericirile: „Măi Nelușule, tu nu mai iubești de mult, mă, amărâtule“. Așa era! Asta era explicația! Îți imaginezi hohotul meu de râs, nu mă puteam opri, nici umbrela nu o mai puteam ține… După ce m-a lăsat să hohotesc vreo cinci minute, până m-am săturat, amuzat și el și surprins de râsul meu dezlănțuit, ofițerul, al cărui nume nu-l știu, m-a luat de braț și m-a dus într-una dintre cabine la căldură, a oprit el însuși microbuzul de Brăila și i-a cerut șoferului să aibă grijă de mine… ne salutăm și acum când ne vedem… așa mă îndrăgostesc eu de oameni…

…păi vezi, fata mea dragă, cum are Dumnezeu grijă de tine și îți dă la doar câteva minute distanță măsura frumuseții oamenilor și a vieții în sine, nelăsându-ți gustul amar al răutății și micimii celor care nu mai știu să iubească? La fel îți va da și o primăvară pe măsura sufletului tău, după această iarna geroasă… Eu am filmat ieri cu Mara opt ore în ger de minus 15 grade pentru reclamă. Am fost într-o poiană, în mijlocul pădurii, prin zăpadă până la genunchi, filmând călare pe cai… a fost ca-n rai, în ciuda gerului…

…nu-mi povestești niciodată nimic până la capăt, nici despre Orient… odată, de muuuult, mi-ai promis… nici de ce nu-ți plac sărbătorile de iarnă – cu asta aveai deadline *pe 5 ianuarie… nici despre filmările astea… de reclamă! Rar îmi satisfaci și mie dorința de a te adulmeca prin intermediul unor povești spuse de tine mie. Tu ai vreodată timp de povești cu cineva? Nu ți-e dor de așa ceva? Sunt eu dornică de asta fiindcă m-am săturat de mine*

însămi ca partener de discuții? Nu cred... Trebuie să locuiești pe o insulă și să ai drumurile troienite sau închise de ape? Să privești în tine cu încordarea unui contorsionist fiindcă nu ai în ochii cui te cufunda?... Mi-ai fi de mare „stingere a setei mele“. Știu că ai ce spune lăcomiei mele de oameni adevărați... multe frânturi de viață... aș bea din tine ca dintr-un izvor, apă neîncepută ca în descântece... sper că mă înțelegi...

te îmbrățișez de nu mai pot, eu pe tine... adică mâinile mele sunt strâns încolăcite de gâtul tău, așa încât căldura mea ia-o tu și pe a ta dă-mi-o mie...

...de câte ori deschid fereastra asta (rămân la ideea de fereastră... doar-doar mi-oi agăța ciorapul și evenimentul atât de neînsemnat în rotirea universului să declanșeze cine știe ce geneză) și găsesc un mesaj de la tine am o trăire ca o amintire, nu știu de ce, de unde, de când, și cu cine... ca revenirea unui bărbat de undeva de unde este plecat de mult și îl știi plecat pentru mult timp... îl recunoști, regăsești gesturile știute (în cazul tău, amprenta gândurilor), dar surpriza revenirii și mirosul lui adiat înspre tine de haina de stradă scoasă precipitat, amestecat cu cel al vântului răscolind frunzele, al încăperilor pe unde s-a preumblat, cu al oamenilor cu care a interacționat, cu al femeii căreia i-a cedat locul în microbuz și care l-a atins în trecere, te face ca, pentru o fracțiune de secundă, să ai o mică mișcare retractilă... având cu tine doar niște cadre reconstituite parcă dintr-un film de celuloid deteriorat, știindu-ți detașarea suverană ca o a doua natură, detașare ca o ecuație cu multe necunoscute pentru mine, dar percepută ca o tunică de *mithril*... nu te simt aproape din prima, de la prima citire, îmi ești străin pentru o fracțiune de secundă. Îmi spui de ce detașarea ta e mai bună decât nedetașarea mea? Și mai spune-mi dacă cei care n-o pot adopta sunt de disprețuit... nu știu de ce mă tot frământ că detașarea ar fi *next*

stage, pe care eu nu sunt în stare să-l ating… Mi-ai tot vorbit de asta ca de un soi de stare de grație rezervată celor aleși și nu reușesc să înțeleg de ce o stare prin care un om își depășește condiția e atât de dezirabilă, presupune atâtea atribute neomenești… Ce nu era bine când erai nedetașat? Hai să pun altfel problema: cunoști vreo femeie suveran detașată? Poate suna copilărește… dar mă simt ca o elevă grea de cap…

…ninge feeric într-o atmosferă ce pare a fi anihilat legea gravitației, ninge în toate direcțiile… jocul fulgilor e amețitor pentru cineva care se așteaptă să-i vadă mișcându-se de sus în jos… ninge atât de tare încât pot sesiza cu ochiul liber cum, în câteva secunde, un alb pufos, de fulgi de cocos, acoperă totul, ca în documentarele de televiziune care te fac martor la creșterea unui stejar în câteva secunde de film… După lăsarea nopții, cerul, albicios toată ziua, pare a se ilumina de dincolo de el și devine albastru, un albastru indescriptibil, ireal, închis ca ochii bruneților cu ochi albaștri. Azi am fost să văd Dunărea… Știi cum e? Digul pune limita perspectivei asupra fluviului, iar când ajungi sus, peisajul se desfășoară brusc ochilor tăi pe sute de metri în toate direcțiile; retina este obligată să se regleze dureros pentru a vedea brusc departe, apa a inundat malurile și s-a răspândit în sute de mici lacuri așa încât nu pot ajunge la albie, nu pot vedea curgerea apei… și acum malul arată ca o peliculă în vechea tehnică sepia… nu că nu-l recunosc, dar îmi pare scos de pe linia normalității ca un depou dezafectat. Asta mă îngheață mai tare decât zăpada, nemișcarea de sfârșit de lume, când eu știu cum mustește de viață primăvara și vara, așa încât poți spune că auzi cum trăiesc toate… fiecare celulă a mea respinge imaginea asta congelată de lacuri sărate, moarte…

…știi ce am visat azi-noapte? Cineva necunoscut, dar în vis familiar, mi-a spus că sunt singură pentru că voi păți ceva

curând și nu se vrea să fac un bărbat sau un copil să sufere… știu că visele în general sunt reverberații ale noastre… M-am îngrozit, iar după ce m-am trezit au început (*quoi de neuf?*) analizele conștiente ale subconștientului. Știu că singurătatea mea, de care m-am plâns de multe ori, a căpătat atribute de obsesie, dar nu credeam că subconștientul o percepe chiar atât de acut… Ce explicație a putut găsi mintea mea când a scăpat de autocenzură, s-a întors în mod crud împotriva mea, a fost ca lovitura labei de panteră, brusc, doborâtor… de aceea am hotărât să evit orice gând legat de singurătate… Nu ți-am cerut voie, dar o să-ți scriu de câte ori simt că îmi dă iar târcoale… De altfel, iarăși te-am troienit cu zăpadă de gânduri viscolite… și m-aș lăsa îmbrățișată…

…ninge și pe aici, dar nu atât de feeric, ba la Frankfurt a fost o furtună de zăpadă de a dat tot aeroportul peste cap, cu zboruri anulate și întârzieri de ore întregi. Bineînțeles că și zborul meu Frankfurt-Berlin a fost anulat și a trebuit să improvizez pentru a ajunge la prezentarea pe care trebuia să o fac astă-seară la ambasada României în deschiderea congresului european. Până la urmă, am ajuns… mâine plec la Geneva, Zürich și apoi Megève…

…sunt nebună să cred că aș putea să te mai prind vreodată în îmbrățișarea mea… îmi este greu să te localizez în lumea asta care dintr-odată mi se pare uriașă, nu mai spun să mai cred că odată sau încă o dată (expresii devenite egale ca sens, în ce te privește) să te iau de mână, să te îndemn să te așezi (să-ți iei răgazul să te așezi într-un fotoliu), iar eu să te cuprind cu brațele și coapsele, lăsând să-mi scape în urechea ta suspinul fierbinte, ușurat, de bucurie adâncă, înfiorat, suspinul de după o lungă așteptare, asemănător cu cel de sfârșit de plâns al copilului… trist, lăsând să se simtă până dincolo de armură cât

de tare am dorit îmbrățișarea... cred că mi-aș dori să te țin în brațe, doar atât, chiar dacă m-aș îndrăgosti mâine, chiar și în ziua nunții mele... așa, ca să vezi că detașarea suverană mi se arată și mie, așa, printre gene, blurat...

...totuși n-am să te pot ierta, deși nu sunt acum decât o capricioasă, că nu e niciun cuvânt doar pentru mine în mesajul tău, niciun mic, foarte mic semn camuflat în vreun semn al mirării, ori în vreun contrasemn al nemirării... știu, știu, detașare suverană, armură, furtună de zăpadă, zboruri anulate, improvizații...

...ore întregi petrecute inutil într-un aeroport și nici cinci secunde pentru mine...

...întâi am vrut să trec asta sub tăcere, prea seamănă a drept neavenit, dar de ce să tac atâta timp cât te iubesc... nu?

...într-o zi de iarnă cu zăpadă revărsată din cer cu ciudă, condamnându-mă la a rămâne sechestrată între patru pereți ai camerei mele cu aerul infectat de singurătate, cu zgomote stridente venite de la vecini, fără alt efect decât de a accentua și sonor singurătatea devenită vizibilă, cenușie, peste ochii mei, ca un smog... cu gura uscată și gândurile gelatinoase... ciudata senzație să-ți auzi inima bătând din exteriorul corpului, nu din interior, și în orașul ăsta pe care-l iubesc, dar în care dacă ești singur ți se face frică... exaltat, ignorând orice instinct de apărare, abandonând scrupule și judecăți de valoare și prejudecăți, am dat întâlnire primului bărbat ce mi-a ieșit în cale... aveam de ceva vreme un dialog, intermitent și precipitat ca pulsul unui cardiac, dar destul de incitant... Într-o zi îmi pusese o întrebare: „Ce să fac să fii a mea?“. Întâi am zâmbit – Harap-Alb, dispus să îndeplinească trei sarcini imposibile pentru fata împăratului –, apoi mi-am pus serios întrebarea ce ar trebui să facă un bărbat pentru a fi a lui, deși posesivul ăsta îmi făcea frig până la pierderea zâmbetului... Nu aveam un

răspuns, nu exista nimic ce ar fi putut face acel bărbat pentru ca eu să fiu a lui, nimic din ce aș putea eu înșira aici, nu am nimic de spus… Mi-a venit însă chef să cercetez aceste legi, i-am răspuns, hotărâtă să mă arăt cât de tolerantă pot cu cineva care vrea să facă orice să fiu a lui… dialogul dezlânat, straniu pe alocuri, îmi pare azi insipid, dar…

Sosise și momentul, *wolf's hour*, când nimic altceva n-ar fi putut anula vâscoasa stare de greață fizică și mentală în care mă scufundam decât ocazia de a fi femeie și de a-mi satisface o fantezie… ce-a crezut el, ce ar fi vrut să urmeze, nu contează pentru că eu m-am refugiat apoi în insula mea. L-am întâlnit, am făcut paradă de inteligență și de puterea de seducție, m-am hrănit cu lăcomia din ochii și zâmbetul și cuvintele lui, am arătat doar ce am vrut și cât am vrut, am savurat alunecarea aceea liberă, lină, moleșitoare spre atingeri și sărutări… n-am vrut să știu nimic despre el care să-mi permită apoi să-l identific, am mizat pe faptul că nu am decât o șansă la 216 000 de a-l întâlni întâmplător apoi, nu m-a interesat dacă este al cuiva, nu m-a interesat numele social, n-am vrut să aflu jobul, n-am schimbat numerele de telefon… i-am vorbit despre brăileanul meu preferat, Istrati, și despre felul lui pătimaș de a iubi, despre ce-mi place mie din viața asta, despre în ce fel percepe o senzorială și o observatoare ca mine oamenii cu ceva notorietate cunoscuți de amândoi, orice în afară de identitate și profesie… am încercat și am reușit să rămân anonimă, profitând de amețeala provocată de apariția mea *out of the blue* și am plecat mereu înainte de a se trezi… m-a iubit ca și cum ar fi simțit că va veni un moment când voi dispărea, l-am iubit știind că, odată îndepărtată singurătatea, nu-mi va plăcea să-mi amintesc de el tocmai pentru felul cum îl alesesem, tocmai din cauza motivului pentru care îl alesesem… frustrare… una lucidă, ca o boală incurabilă… și că era singurul motiv din viața

lui și a mea pentru care îl suportam, singurul motiv pentru care neliniștea și tremurul interior, aduse de incompatibilitatea alegerii mele cu ființa mea, vor putea fi lăsate deoparte… *femme fatale* de cea mai conformistă, cinematografică și consacrată factură, cu rochie neagră fără un umăr, prinsă pe celălalt în drapaj cu o broșă-fluture din smalț colorat, ciorapi cu bandă din dantelă, tocuri înalte, ruj roșu și încheieturi parfumate…

Multă vreme apoi am negat că s-ar fi întâmplat vreodată, dar oglinda îmi arăta o mică umflătură pe buza de jos care nu putea fi negată. Am făcut apoi febră și, suprapusă peste întâmplare și peste viscolul de afară, mi-a dat o stare de agonie… Pe drumul spre casă prin insula mea, devenită un pământ străin și rece ca ținuturile înghețate ale Siberiei din filmele și cărțile pe care le citisem, m-a surprins că nu-mi mai era frig, nu mai percepeam frigul, devenită brusc atentă asupra mea să simt febra musculară și, în șale, o mișcare discordând cu denivelările drumului… în momentul perceperii îmi provoca o ușoară amețeală însoțită de agitația cărnii și anula frigul… erau mișcările noastre concordante, rămase imprimate în mine ca striațiile unui disc de vinil… nu voiam să mă gândesc la niciun detaliu, alungam din minte totul, dacă ieșea din ceața amintirii imaginea mâinii lui atingându-mi gura o opream înainte de a deveni clară și de a o asocia unei scene întregi, o distorsionam până se topea într-un soi de fond colorat, dar imposibil de focalizat. Îmi țineam fruntea rezemată de geam pentru ca răceala lui, vibrațiile date de mișcarea mașinii și peisajul de afară repede derulat să anuleze orice tentativă de a retrăi totul, îmi țineam simțurile ocupate cu altceva ca să nu-și amintească… Noaptea în somn însă îmi era imposibil să mai controlez ceva și reveneau toate ca să mă „troienească cu aduceri aminte“… nu știu încă ce nu voiam să recunosc, că îmi plăcuse la nebunie, că rar am avut parte de așa o trăire care să-

mi satisfacă toate simțurile până la încordare, până la limita suportabilității, că o luasem de la capăt de nenumărate ori ca și când urma să se prăbușească lumea și n-aș fi mai apucat să mă iubesc cu un bărbat, că el remarcase și a dedus că sunt abstinentă de multă vreme și… unele dintre cuvintele lui mi-au plăcut, dar arătau că dezvăluisem mult și că dacă m-ar mai fi întâlnit în alte circumstanțe mi-ar fi atras, poate – în fond, nu-l cunoșteam deloc –, comentariile și supozițiile de ușurătate, de accesibilitate, că nu mă credeam în stare, fizic vorbind, să fac față la așa un maraton, că nu voi mai întâlni curând așa un partener compatibil, că nu-mi plăcea să știu că făcusem sex pentru sănătate, că mi-aș dori, prea tare, să se repete ca intensitate, dar nu cu un străin… că ar trebui să aștern o tăcere groasă ca o cortină peste toată scena, peste toate scrupulele, peste toate absurditățile, peste toate închistările propriei mele minți… Abia azi, după multe zile, când în soarele strălucitor se scutură pulbere rece de zăpadă din toți copacii, ca niște solzișori sonori de diamant, și îmi ating fruntea, mă pot împăca cu mine însămi, dar încă nu pot îndrăzni să te îmbrățișez, fiindcă tu știi tot… deși aș vrea… de aceea am tăcut atâtea zile…

…nu-mi mai amintesc de ce a început jocul ăsta nebunesc de căutare, găsire și regăsire, de așteptare și drumuri lungi și grele prin țară, prin locuri întunecate și izolate… prelungit până la exasperare, întinzând nervii precum funiile cu care sunt ancorate vapoarele la cheu, alerg de luni de zile… Aș spune că trăiesc precum un dansator tamira, fără să văd decât străluciri ale realității din jurul meu, cu ochii și brațele veșnic îndreptate spre partea inimii, spre ea… Locuiesc mai mult prin trenuri sau prin cabane decât acasă, sunt veșnic la pânda unui apel, iar vocea ei la telefon declanșează hipnoza. Când m-a sunat să mă cheme la ea, vocea joasă, cultivată, rostind cuvintele rar și cu dicție, propunându-mi să ne întâlnim la o căbănuță pierdută

prin nordul județului Argeș, sâmbătă noapte, mi-a declanșat un soi de febră interioară… Dacă prin cine știe ce întâmplare întâlnirea nu ar fi avut loc, frustrarea mea ar fi atins un apogeu ce ar fi dat peste cap delicata mea alcătuire interioară, ca pe mecanismul unui ceas căruia îi întorci prea tare cheița. Voiam cu disperare să degust și să amiros femeia care degaja energie calorică rostind cuvinte și ale cărei cuvinte păreau a ascunde un zâmbet, o taină, povești, sexualitate cu materialitate, ca o apă cu ecouri și unde calde și reci, ca o noapte de sânziene…

Când am ajuns la cabană, se făcuse seară de-a binelea. Pădurea în mijlocul căreia se găsea era neclintită, de un verde catifelat neverosimil și avea un miros mentolat de clorofilă răcită… cărări din dale de ciment prin iarba scurtă, mușcate roșii în ghivecele de pe pervazuri, pridvor din lemn sonor sub pași… nu se zărește niciun petic de cer, luminile provin de la becuri atât de mici încât par opaițe… în interior, mirosul de lemn nou e atât de pregnant încât mă tem o secundă că nu voi putea dormi… uitasem că nu singur și nu pentru odihnă trebuia să fiu eu aici. La recepție, un tip solid cu barbă și ochi negri îmi spune doar să urc la camera din stânga, la etaj… frustrarea mea crește… toată lumea în jur pare a ști mai multe decât mine. Ca să mi-o alung, arunc o privire de recunoaștere. Înserarea mai are putere să lumineze ferestrele imense cu perdele oranj, dând livingului un aer cald ca de basm oriental… grinzi imense din lemn crăpat, mobile din lemn nefinisat, doar lăcuit, spații strâmte, tavane joase…

…emoția de a ciocăni la o ușă în spatele căreia nu știam ce se găsește, îndoiala, autopersiflarea din gând, recunoașterea tuturor defectelor mele ce mă pun în situații ciudate, histrionism, cabotinism, perversitate… pe toate le recunosc… sentimentul de absurditate a situației, totul învins de dorința de a căpăta o certitudine în toată povestea asta. Când ușa s-a

deschis, am simțit că inima mea a stat, la propriu, preț de o bătaie… o mână cu degete lungi, ferme, răcoroase, nu reci mi-a apucat mâna, m-a tras înăuntru și apoi ambele brațe mi-au înlănțuit gâtul… am avut timp să zăresc, la lumina unui alt bec slab ca o lumânare, un obraz, arzător la atingere și apoi m-a invadat mirosul ei… n-am mai avut nici măcar un singur gând de care să-mi amintesc, toate s-au îngrămădit undeva în zare ca niște nori de furtună, lăsând cerul de deasupra mea limpede ca lacrima. Femeia m-a iubit pe îndelete, oprindu-mi năvălnicia cu șoapte și învăluiri, eschivări, alunecări… îndemnându-mă, temperându-mă, oferindu-se încet, închizându-se încet ca o floare, luându-mă încet, adulmecându-mă, gustându-mă, gemând, țipând, arcuindu-se când n-a mai putut rezista la pătrunderile mele dureros de adânci și de încete… habar nu am cum arăta, nu știu decât ce temperatură, și ce mirosuri, și ce gust, și ce consistențe aveau pielea și mușchii ei, uneori ce luciri… am iubit cu ochii închiși de la început până la sfârșit, de fiecare dată, ca într-o zăcere cu febră și halucinații. A doua zi, dispăruse… Și în zilele următoare a început acest joc din care nu mai pot ieși, în care pretinde ca ea să aibă toate elementele sub control, altfel amenință cu dispariția… Nu pot însă renunța fiindcă, după foarte multă vreme, venele mele pompează adrenalina pe care n-o mai primeam decât făcând sex în locuri publice… Îmi place, deși mă sfârșește fizic și tot aștept stadiul următor al jocului pe care îl va introduce, când instinctul îi va spune că *I had enough*… Aș pune odată mâna pe ea, aș aprinde zece becuri de 100 de wați și aș cerceta-o până în suflet… dar mă tem că apoi nimic nu ar mai fi la fel… misterul ăsta narcotic… Într-o dimineață, înainte să plece, am deschis ochii în timp ce era în baie și am zărit, aruncate pe un scaun, o cămașă transparentă din voal bleumarin, cu manșete lungi, elegant încheiate cu nasturi butoni, și pantofii cenușii, din piele

întoarsă, cu tocuri înalte, puține repere concrete ale existenței ei și am avut revelația... niciodată, NICI-O-DA-TĂ nu va fi a mea...

...nimic nu-mi iese cum aș vrea... am auzit replica asta într-un film, „nu putem controla ce simțim, dar putem controla ce facem ca urmare a ceea ce simțim“, un adevăr simplu... nici asta n-o mai pot face cum aș vrea... și eram bună...

...soluția nu este să faci eforturi disproporționate să-ți iasă cum vrei, ci să înveți să vrei ceea ce-ți poate ieși... am să revin...

...cu fiecare zi trecută asist, într-o atitudine când de abandon, când de revoltă neputincioasă, la pierderea propriei inocențe... uneori mă bucur chiar, dureros-dulce, că mai câștig experiențe pierzând inocențe, mă bucur ca o tâmpită... Uit că experiențele esențiale ale vieții mele omenești, experiențele fără de care nu simți că trăiești, iubirea unui bărbat, luptele duse, bucuriile lumești înseamnă de fapt pierderea Lui Dumnezeu Însuși... așa-L pierdem bucată cu bucată, gând cu gând, vorbă cu vorbă ciobim în fiecare zi din caliciul Lui de argint. Fiecare minut în care văd, simt că unul dintre copiii din jurul meu duce poveri mari, se transformă brusc în adult făcând alegeri pe care eu le-am înfruntat mult mai târziu, unele prea târziu, unele deloc, mă face și pe mine să pierd din inocență... e inocența cea mai pură, căci altfel nu o pot numi din moment ce o simt ca pe o necunoaștere inconștientă. Nu știu și nu știu că nu știu... Una dintre elevele mele de 12 ani s-a... Doamne, nu pot spune căsătorit... s-a dus să trăiască alături de un bărbat, îți imaginezi?... Este una dintre întâmplările vieții când neputința mea atinge stadiul la care îmi vine să mă așez jos și să mor... Pentru mine, această mică ființă care nici măcar nu și-a câștigat atributele feminității, dar care în urma cine știe cărui îndemn interior a ales un bărbat, oricât de puțin demn ar

fi el de acest nume, este mai de neînțeles decât legile fizicii cuantice… Eu îmi imaginam, mă încăpățânez să cred încă, în ciuda tuturor evidențelor, că o fetiță de vârsta asta este tot ce poate avea omenirea mai lipsit de răutate, mai fragil, mai delicat, mai lipsit de orice idee de violentare… ea și fluturii… și acel ceva care apare în ființa lor, acea transformare care seamănă cu machiajul strident pe chipul unei păpuși îmi dă fiori și complexe de inferioritate… ele știu ceva ce eu nu știu, n-am să știu niciodată… n-ar trebui ca o senzorială exacerbată ca mine să fie obligată să îndure astfel de revelații… Voi face niște demersuri obligatorii către autorități, dar sunt nevoită ca, într-o stare de neclintire, de perplexitate interioară, de abandon să o tratez nediscriminatoriu, nici măcar să nu simtă că, undeva în pieptul meu, un mic vuiet de durere pentru inocența ei (căci îi păstrează toate atributele în ochi) clatină amfora inocenței mele… Mi-e rușine de inocența mea, la care simt că n-aș mai avea dreptul, e ca și cum aș mai păstra puțină copilărie, ca o tinerețe fără bătrânețe… dacă acea copilă ar avea seismograful meu ar sesiza nesiguranța mea. Și simt îndemnul să o sparg, să fac alegeri, fapte care să o distrugă, care să-mi dea siguranța că biologia, mintea și inocența mea sunt ca vasele comunicante… egalizate…

…nu sunt ca vasele comunicante… așa voiam să spun… și mai voiam să spun că existența ta devine din ce în ce mai paralelă (dacă accepți că paralel poate avea grade de comparație) cu a mea și că niciodată când promiți că revii nu revii… a devenit aproape o parolă pentru mine…

…n-aș vrea să-ți fie duioșie (astă-seară sunt foarte lingvistic-creativă) de mine, de singurătatea și de iarna mea… adică mi-ai spune direct dacă ai vrea să mă pierd în mulțime? nu ți-ai face scrupule că te-ai lăsat să aluneci prea departe dus de vorbele mele și acum nu mai îndrăznești să oprești șuvoiul?

…printre cuvintele tale sunt mai eu însumi decât sunt uneori printre cuvintele mele… sigur că mă poți pedepsi oricând, oprind șuvoiul și lăsându-mă astfel mai puțin eu și mai mult suspendat, chiar dacă eu nu sunt rătăcit în propria mea inocență, de mult topită în dramatismul încercărilor prin care am trecut, ci doar într-un vârtej atât de intens, încât atunci când mă arunc în el plutesc, îl simt solid, material, capabil să se opună până și gravitației în care exist. Dacă îți pasă de inocența ta, încearcă să o salvezi pe cea a fetiței, fie și dacă va trebui să folosești forța autorității pentru asta. Se prea poate să fie o legătură ombilicală între inocența ta și a ei… Despre inocența mea nu întreba, a mea nu mai trebuie salvată…

programul ultimelor 36 de ore:

miercuri, ora 8.00 – întâlnire cu arhitecții, dirigintele de șantier și constructorii

ora 10.00 – audit de etapă din partea agenției naționale pe 4 proiecte în derulare

ora 12.30 – invitație la masă… prea târziu, avionul pleca la 13.00… alerg la aeroport, îmbarcare pe fugă Băneasa – Clermont-Ferrant

ora locală 14.45 – aterizare, închiriere mașină și plecat la Saint-Bard, întâlnire, discuții, divergențe, dineu, culcat

a doua zi, ora 8.00 – vizită de curtoazie la Michelin, uzina-oraș

ora 10.00 – plecare la aeroport și decolare la ora 11.00 către Lyon

ora 11.20 – aterizare Lyon și plecat la Viena… din nou discuții, din nou divergențe, din nou politețuri protocolare, prânz și replieri pe poziții de atac…

ora 17.00 – decolare spre București, aterizare ora locală ora 20.00

întâlnire la aeroport cu partenerii de aici care mă iau drept

proaspăt întors din vacanța de 24 de ore… nicăieri cuvintele mele…

ora 22.30 – citesc un mesaj și răspund unei fete dragi izolată undeva, în iarna inocenței ei… ce va fi mâine? cine poate ști?

…noaptea, întinsă, în întunericul și în tăcerea depline ale insulei mele, pe care cu un minim de voință le duceam până la anularea iluzorie a gravitației și pierderea vederii și auzului, mă gândeam câte milioane de jouli de voință consum, prin comparație, să fac oamenii să fie cum vreau eu (având nevoie de o unitate de măsură pentru voință, am convertit-o pe cea a energiei, am acest mare talent)… aș putea oare să trăiesc lăsându-mă să plutesc, ca pe o apă, în preajma lor, să nu mai vreau să-i transform, să-i supun voinței mele, ci doar să-i contemplu? Se poate? Este asta celebra ta detașare? Oamenii trebuie luați așa cum sunt… dar este totuși un fel superior de a privi lucrurile și deși îmi doresc să depășesc superficialitatea și comunul vieții, cu greu și reușesc; mă descopăr înverșunându-mă, alimentându-mi singură înverșunarea împotriva oamenilor…

…te îmbrățișez de primăvară, mi-ai simți energia și febrilitatea și respirația ușoară… a trecut iarna, domnul meu… singurul anotimp care mă face să simt că îmbătrânesc…

…cu microbuzul, drumul de la mine din sat până la Brăila durează trei ore și jumătate și, din cauza pseudoșoselei, îți antrenează toți mușchii cu acuratețea cu care, am citit undeva, mâncatul cu bețișoarele chinezești o face mușchilor mâinii… făcând haz de necaz, spunem că mergem, la un drum dus-întors la oraș, șapte ore la fitness, plus că antrenamentul ăsta începe la 4.30 dimineața. Ieri am fost la Brăila. Mie îmi place senzația de cumul de extreme pe care o resimte corpul meu în astfel de zile, femeia stârnită din culcuș la 3 noaptea, amorțeala, cafeaua

prea fierbinte băută în grabă, spălatul cu apa aproape rece, alerta de a nu întârzia sau de a nu uita ceva, ieșitul în noaptea înghețată, sentimentul acut că ești singur pe lume dat de liniștea de afară, bancheta rece a mașinii care, încălzită de corpul tău, pare a te cuprinde într-o îmbrățișare din amintire, întunericul tăinuit, dar cu miros familiar ce a învăluit orice noapte vreau eu să-mi amintesc, toate îmi răscolesc simțuri și gânduri și amintiri ca madlena lui Proust. Retrăiesc, deși nu știu de ce, diminețile atât de ale mele și numai ale mele, când după o noapte întreagă de făcut dragoste iubitul meu pleca, mă lăsa singură, singurătatea mângâietoare a mea cu mine însămi, asta era senzația... eu cu mine însămi ca și cum am fi fost două personalități, una activă și una contemplativă. Eram profund obosită fizic, dar extrem de lucidă și aveam impresia unei aure care mă înconjura, o aură devenită luminoasă și vizibilă pentru toți cei pe care-i întâlneam... parcă toți îmi zâmbeau complice... Odată, într-o dimineață, am ieșit în piața mare, piața mare a lui Istrati, aleasă instinctiv ca mare producătoare de zgomote, și culori, și mirosuri, și impresii tactile, și gusturi, adică exact ce simțeam eu nevoia să trăiesc, știam că acum pot experimenta la maximum... Purtam alb din cap până în picioare și treceam aproape plutind, complet neinteresată de ce se vindea, ci numai de cum se adresau toate simțurilor... mormanele de fructe și legume cu mirosul lor dulce-vegetal, florile celebrelor țigănci, patiseriile, galantarele țăranilor lăptari, sutele de piese de îmbrăcăminte colorată, atârnate deasupra standurilor și făcându-mă pe mine să mă aplec ca să pot trece, dar lăsându-le să mă atingă peste ceafă și făcând din această secțiune a pieței un soi de arcă, muzica lăutărească, grătarele cu fripturi... sonorități și odoruri crude, un tânăr bărbat, nebunul pieței, pașnic și tolerat de toți, hrănit și de vânzătorii de la tarabe, și de cumpărători, mi s-a adresat brusc, răstit, „ești frumoasă azi“...

nu știa, nu avea cum să știe că eu zâmbeam de fapt amintirii unei nopți de dragoste și că deși mergeam normal, respiram normal, îmi simțeam venele golite de sânge… eram de fapt închisă într-un soi de bulă de aur… realitatea din jur, viața pulsând, el, nebunul pieței, eu, cea de acolo, nu aveau semnificație, pentru mine erau numai un decor sau eu nu existam de fapt pentru nimeni și nimic în jur… Am avut revelația unei lumi în interiorul altei lumi, a unei alte dimensiuni a propriei existențe. Existența mea își amintea vag să meargă normal, să nu se lovească de oameni și lucruri, dar doar așa, ca pe o operațiune îndelung exersată… În rest, toate aveau o altă semnificație pentru mine decât cea acceptată, mirosurile erau doar pentru compararea cu cele din amintirea nopții trecute, pentru compararea cu mirosul lui de copil și fiară, culorile erau doar pentru compararea cu albastrul ochilor lui punctați cu auriu și văzuți de la distanța de intimitate, gustul era numai pentru compararea cu gustul gurii și pielii lui… nu eram conștientă de restul lumii, ci doar de mine, cea din timpul nopții trecute…

…iată, domnul meu, o trăire pe care azi o pot descrie din amintire, dar despre care atunci n-aș fi putut să-ți vorbesc, o trăire decantată și sortită de la început, de când era faptă, să devină o amintire…

…bună dimineața de martie… te îmbrățișez adulmecându-te… așa știu eu să iubesc…

…spune-mi tu cât de suportabil ar fi să fii iubit așa? Este suportabil? De multe ori m-am gândit că e ca o licoare prea tare, să fii respirat și gustat de cineva, să fii gândit… fiecare gest și cuvânt al tău să treacă prin celălalt, uneori amplificate și să le simți apoi ca pe niște unde de șoc întoarse la tine, dar încărcate și de electricitatea celeilalte ființe… să-l absorbi cu sete pulberizându-l apoi în milioane de particule ca ale

curcubeului… Când iubesc, nu exist pentru și prin mine însămi, lumea nu există decât în spatele unui ecran, mă închid împreună cu el, îl închid în propria mea viață și, de cele mai multe ori, cu voința anihilată de dulcele venin, sedus de falsa putere pe care crede că o are asupra mea, se lasă învăluit… iubirea mea, cu mare doză de posesivitate, femela devorează masculul… În lumea noastră însă nimeni nu are timp să fie iubit așa. Simt din primele clipe cine, în trecerea lui pe lângă mine, are pasul șovăielnic, cine se lasă dus de cântecul meu de sirenă… unii s-ar opri sau se opresc o vreme, dar cei mai mulți nu au atâta timp de pierdut cu iubirea, ajung la mine asurziți de zgomotul lumii. Eu însă nu pot iubi în viteză, algoritmul meu interior este ca metoda cea mai lungă de rezolvare a unei probleme; mi s-a spus că asta e patimă, nu iubire, că e greu de dus, că sufocă, obosește, că iubirea e diafană, că este pentru suflet cum este apa Mării Negre pentru ochi având salinitatea lacrimilor… că nu doare niciodată, e pacifică precum o dimineață de mai în insula mea… dar ce mă fac dacă nu știu să iubesc altfel? Eu iubesc amânând la nesfârșit momentul final, prelungind la nesfârșit preludiul, cu voluptatea, dureroasă aproape, cu care prelungești un vis în care o dorință ți se împlinește… nu mă satur de degustat… Spune-mi tu cât de suportabil este pentru un bărbat să fie iubit astfel? Te îmbrățișez într-o zi de primăvară ca un surâs de femeie pentru tine…

…în ultima vreme, am tot fost nevoită să merg la Brăila și cred că încep să obosesc de trezitul la 3 și de cele 7 ore de drum. Ieri am fost semiconștientă tot drumul, cu căștile pe urechi, fiindcă nu mai suport veșnicul CD cu muzică de petrecere al șoferului, ascultat de milioane de ori, amorțită de poziția la care mă obligă bancheta – niciodată nu-mi încap picioarele comod, încep să-mi percep lungimea picioarelor, altfel singurul atu fizic

pe care mi-l atribui, ca pe un defect –, mi-am fixat privirea pe fereastră ca nu cumva vreunul dintre ceilalți călători, extrem de gureși pentru ora șase, să mă abordeze. Peisajul era ireal… în planul apropiat, câmpurile grase ale insulei, negre sau deja verzi, mustind de apă, abia așteptând soarele primăverii ca să explodeze la viață, dar aflate, în plan median, sub un cer întunecat, de furtună, extrem de clar vederii… miniaturalii munți ai Dobrogei, munții noștri la purtător, acum opuși platitudinii câmpurilor și luminați de un soare numai al lor păreau imenși, erau așa cum îmi imaginasem eu mereu, nu știu de ce, munții Chinei. Sedusă de imaginea cinematografică îmi imaginam munții acelei țări cu toate detaliile la vedere, cu toate umbrele și culorile expuse ochiului; se vedeau fâșiile de zăpadă și locurile sterpe, relieful pietrei și culorile, copăcei ca niște bonsai cu coroane triunghiulare și petice de iarbă bătrână de un vernil mătăsos… ca și cum priveam cu lupa un timbru poștal. Apoi, sub ochii mei, au dispărut acoperiți de neguri și nu mi-a mai rămas de văzut decât o ninsoare orizontală… Ningea orizontal din cauza vântului din nord și numai imaginându-mi cum bate aveam frisoane… și mi-a alunecat gândul, parcă salvator, parcă venit să-mi ajute sistemul imunitar să reziste exasperării de a vedea iarna revenită, spre o mărturisire de curând făcută de către prietenul care la un moment dat mă dezamăgise, vrând să devină mai mult (eu spun mai puțin) decât un prieten… „În ultima vreme plâng mai degrabă de fericire decât de necazuri sau greutăți, dificultățile mi-au devenit rutină, așa că am renunțat să plâng pentru ele… aș face-o prea des, așa că păstrez lacrimile pentru momentele de mare fericire…“ Iată o răsturnare a firescului ce ne devine tuturor o rutină, lumea în care trăim ne inversează emoțiile cum se inversează polii magnetici ai Terrei… poate te interesează că se poate…

…hei, fata mea dragă, iată-mă din nou cu capul în poala ta povestindu-ți cum a fost prin țara cu nume de ocean. Am revenit în țara mea, după o călătorie în India, țara contrastelor, țara în care am văzut și simțit rafinamentul dus până la nivele absurde și de neînțeles, nouă, europenilor, și cu atât mai greu de pătruns pentru cei de peste ocean, care se plimbau pe aici fără să perceapă diferența dintre butaforia din Las Vegas și sutele, miile de ani trecute peste ziduri, pietre și obiectele din India, țara în care întreaga populație a României se află în trenuri într-o singură zi, țară în care duhnește un miros greu de canal deschis în aeroport, chiar și în marile hoteluri sau în fața palatului prezidențial, dar și țara în care m-am îmbătat cu miresme exotice în hotelul 1911 făcut pentru a-l primi pe *king* George, evident, în 1911… Am colindat prin acest hotel ca printr-un orășel, sedus și intrigat de mirosul suav și ușor provocator care venea din camera de toaletă a doamnelor, pentru ca abia apoi să simt că fiecare spațiu funcțional avea un miros al lui, toate la fel de rafinate, exotice și sublime, dar de neconfundat unele cu altele. Cu pragmatismul inginerului, mă întrebam cum or fi făcut ca spații delimitate doar de coloane orientale, aduse de prin Cambodgia, Vietnam, Malaezia sau Filipine, să miroasă într-un fel într-o parte și altfel dincolo de linia coloanelor, de parcă ar fi fost un zid virtual, invizibil pentru mintea mea întrebătoare. Bărbatul din mine însă nu-și punea întrebări, mergea cu tine de mână, căutând locul potrivit în acel paradis pentru a te săruta.

…nu pot transpune în cuvinte (pentru prima dată, autoproclamata mea inteligență lingvistică e depășită) ce mare bucurie mi-ai făcut cu mesajul tău deschis și citit de mine la trei dimineața înaintea unui alt drum la Brăila… Am avut ieri o zi, te citez, nămoloasă… „primăvara asta totuși nu-i decât o copie“… Am fost nevoită să iau, pentru o colegă, o decizie

drastică și cam crudă și care nu m-a lăsat să dorm nici puținele ore pe care le aveam de somn, perspectiva zilei de astăzi este și ea zăpăcitoare prin multitudinea de lucruri de făcut, nu am putut spune un *da* clar unui prieten care-mi cere să-l întâlnesc, nu am putut spune un *da* clar (din cu totul alte motive) nici acelui bărbat care de ceva vreme încearcă să devină mai mult sau mai puțin decât un prieten (mă face să mă disprețuiesc, părând a nu băga în seamă scrupulele mele și determinându-mă să-l evit… undeva am greșit fundamental în ce-l privește, e îndrăgostit și eu nu mai am ce face, ceva n-am făcut la timp). Și deschid mesajele, așa, într-o doară, și dau de mirosurile Indiei ce se răspândesc peste mine ca din petalele unui trandafir dintr-un plic vechi de scrisoare descoperită în pod de pe vremea unui rege al Angliei și un val de bucurie mă lovește în plexul solar… ești aici pentru mine, mă săruți… m-aș lăsa sărutată ca să uit de toate… bună dimineața, domnul meu… azi, cu multe înfiorări topite în îmbrățișarea mea pe care tu le-ai simți, dar ai tăcea discret și doar m-ai săruta ca să le uit…

…tot încerc să găsesc sursa unei oboseli profunde și inexplicabile pentru acest moment din an și pentru starea mea de sănătate. Cred însă că transpunerea gen *holospace* la care m-ai supus cu mesajul tău despre India îmi dă o posibilă explicație. Lumea mea mică a început să mă obosească prin micime, prin spațiul limitat de manevră (în cel mai propriu sens), prin lipsa de noutate și mai ales de alți oameni; mă simt ca închisă într-o cabină submarină cu pereții din sticlă, din acelea prin care sunt urmărite animalele subacvatice feroce… uneori, ca acum, privind în afară văd lumea largă, dar doar ca reflectare a unei imagini în ochii altuia (există, știi, o metodă de criminalistică prin care, prin mărirea imaginii retinei cuiva, de pe o filmare, poți vedea ce anume a zărit ultima dată victima unei crime), la asta mă refer; văd lumea dinafară reflectată de

ochiul tău, alteori nu văd nici atât, ci doar reflectările lumii dinlăuntru în pereții din sticlă. În mod paradoxal, sălbăticiunea simte dor de teritorii nemarcate. Deși cred că în mare măsură iarna, care m-a obligat să evit ieșirile, să stau închisă în casă, să văd veșnic aceiași oameni, este de vină. Mă intoxic exact ca păsările hrănite excesiv, dar închise în spații insuficiente pentru ca ficatul lor să se îngrașe, dând celebrul *foie gras*…

„Îți propun un exercițiu teoretic… tu ești tot ce eu îmi pot dori în acest moment al vieții, ca femeie, și fizic, și sufletește, și mental, și oricum… eu sunt dispus să las totul în urmă și să o iau de la capăt cu tine, dar pot eu să știu sigur acum că tu vei rămâne pentru tot restul vieții ceea ce reprezinți acum pentru mine?“… Eu nu știu, domnul meu, cum să interpretez aceste cuvinte spuse de un bărbat deștept unei femei deștepte, spuse cu o intensitate în privire care, dacă este jucată, îi dă talent de mare actor…

Are Sienkiewicz o scenă genială într-un roman, apropo de a putea sau nu să maschezi cu o privire ageră anumite stări. Eu sunt convinsă că supremul dar pe lumea asta este imposibilitatea de a ne fi citite gândurile și uitarea… Un tip, deziluzionat de el însuși din cauza faptului că prin indecizia lui, și prin scrupule multe, și pentru convenții sociale, și prin firea lui exagerat-reflexivă pierduse femeia pe care o iubea poartă cu el câteva zile hotărârea nedefinită de a se sinucide și merge la un armurier să-și cumpere un pistol; armurierul, un înțelept, îl observă bine, îi dă pistolul, dar îl întreabă dacă vrea și toc la el… tipul spune da… armurierul îi dă atunci gloanțe potrivite pistolului și punctează asta în conversație; tipul devine atent: „Cum adică îmi dați gloanțe potrivite? Nu așa trebuie?“. „Ba da, dar observându-vă m-am temut că o să vă sinucideți și cei mai mulți sinucigași nu cer toc… La ce să mai folosească tocul dacă tot își iau viața… Deși ce ar mai conta? Dar e în firea oamenilor

să nu facă o cheltuială inutilă… Așa că ălora nu le dau gloanțe potrivite. Să te sinucizi nu e lucru ușor și, odată ratat, e greu să reîncerci. Mulți s-au întors a doua zi după toc…“

A fost sincer, n-a jucat deloc, dar mi-au făcut rău fizic cuvintele lui și tonul de gest final, de nu mai am ce pierde, și speranța că voi spune *da* și garanția cerută ca odinioară la sticlele de bere pe la grădinile de vară…

De aceea am spus aici de zece ori că am obosit, că lumea mea nu mă mai încape, că am nevoie de aer și alt cer și de alți oameni în viața mea…

Atât îți spun astă-seară și nu știu de ce am o ușoară nemulțumire de mine însămi, de grija mea măruntă, de *cheap*-ul situației, poate de teama că sunt încă o naivă, cum te temi de pojar la maturitate, poate de teama că nu m-ai crede dacă ți-aș spune acum, după așa o tiradă, că pe tine chiar te vreau pentru mine… așa, ca o ultimă lovitură dată de un hoț profesionist… tocmai pentru că tu nu ai nevoie de *slow down*-ul meu și tocmai pentru că tu mă iubești și acum după această tiradă. te îmbrățișez de noapte bună…

…heiii, fata mea dragă… toți obosim la un moment dat, mai ales primăvara devreme, dar nu-ți face griji, Dumnezeu face cumva și ne trezim deodată din nou cu energie, poftă de viață și exuberanța cu care ne-am obișnuit. Poate verdele crud care te va inunda, poate privirea unui copil de după ce înțelege ceva de la tine, poate aburul unei cafele, sau câinele din curte, sau poate un alt bărbat… însurat… va fi una dintre toate astea sau mai multe, te vor face să redevii sălbăticiunea felină, plină de energie pe care o iubesc, mai ales când mi se dăruiește cu atâta lipsă de pudoare în astfel de tirade…

…bună dimineața, domnul meu… la mine înfloresc narcisele galbene, au revenit berzele în cuibul de pe stâlpul de

electricitate de la colțul școlii, am încondeiat ouă cu copiii (care mai mult s-au vopsit pe ei înșiși) și le-am pus în coșuri cu iarbă, în decor cu iepurași și îngerași și veverițe. O fetiță (elevă nouă), căreia i-am cerut să-mi anunțe venirea microbuzului școlii, m-a chestionat: „Dar cine sunteți dumneavoastră?“. *Fair enough*, am spus în gând, iar la răspunsul meu, „Scuză-mă, nu m-am prezentat, prenumele N., numele R., directorul școlii“, m-a întrebat: „Și eu cum să vă spun? N. sau R.?“, iar eu am fost tentată să spun prenumele, atât de tare mi-a plăcut privirea ei neverosimil de albastră ridicată spre mine… Poate ai dreptate, trebuie doar să aștept, să am răbdare și să mă asigur că nu ratez nimic, prea ocupată fiind să privesc în mine, dar îți spun din nou, stările mele de oboseală sau tristețe sau exasperare sunt subsidiare, doar argumente pe lângă susținerea unui raționament… le știm doar noi doi, ți le spun ție… altfel nu mi le permit… cum, de altfel, se întâmplă și cu dezvăluirile mele lipsite de pudoare ca cea de aseară și multe altele de care m-ai făcut sau nu conștientă. Nu ți le-aș mărturisi, cred, dacă în fond nu aș fi, nu m-aș simți nevinovată, în sens de curată… înțelegi? Singura inocență pe care o mai păstrează această femeie azi, singura inocență pe care o mai păstrează această femeie acum și singura pe care simt că o voi avea până la moarte, restul le voi pierde. Știu că ceea ce te las pe tine să vezi și să înțelegi despre mine nu trebuie mărturisit în agora, nu voi striga în piața publică „am obosit de atâția bărbați neliberi“, dar ție îți spun pentru că tu știi, poți vedea și crede că sunt mai nevinovată decât fac să pară cuvintele mele de curtezană, știi că e o sațietate psihică… că i-am gustat pe toți psihic și că de fapt m-am săturat să nu ajung să mă satur niciodată… E poate doar un alt soi de păcat? Dar e singurul meu păcat dulce… ăsta și ciocolata (dar nu, fiindcă și ciocolata o prefer amăruie)…

Și mai sunt sigură de ceva când „mă dăruiesc ție cu lipsă de

pudoare“. Tu, iubind altfel decât restul lumii, iubind detașat, iubind fără să ceri, știi și că pe mine mă poți iubi cu adevărat, dincolo de ceea ce socialul și animalul din „suntem animale sociale“ înseamnă… Eu nu pot iubi ca tine, dar pot fi iubită așa. E asemănător compatibilității la donarea de sânge, tu, donator universal de iubire, eu, primitor universal. Transfuzia se poate face… Nu pot vorbi limba asta, dar o înțeleg, am învățat să mă las iubită așa, m-ai învățat; deși mi-a luat ceva timp să înțeleg, deși nu pot explica nimănui ce soi de iubire e asta, îmi e de ajuns că știi tu ce faci, știi și ce spun eu, știi și să mă iubești așa… dar tot te-aș îmbrățișa cu ochii închiși și buzele întredeschise, respirându-te și atingându-ți cu degetele arcuirea de-a lungul coloanei vertebrale… așa, ca un mic animal social care nu știe iubi ca tine…

…să nu-ți imaginezi cumva că atunci când sălbăticiunea din tine va fi la un pas de leul adormit din mine acesta nu se va trezi rotindu-și privirea și abandonându-se simțurilor, să nu-ți imaginezi cumva că în detașarea mea am inocența ta… ba dimpotrivă, sunt suficient de detașat ca să pot da iubirii mele reale note perverse, deși știu bine că în iubire nu există perversitate…

…n-am nicio îndoială în privința asta și, în fond, ce să facă o inocentă tot cu un inocent? Știu și îmi place la nebunie cum iubești tu… pervers… și-mi mai place ceva până în adâncul viscerelor mele, că detașarea ta exclude inocența. Un bărbat nu are ce face cu inocența, ar fi ca un apendice inutil și chinuitor, nu este nici măcar fermecătoare, iar pentru mine este complet neincitantă, neexcitantă… este o trăsătură care, din cauza meseriei, îmi provoacă sentimente materne. Dacă ar fi să-mi cred intuiția, aș spune chiar că ai devenit mai neinocent decât majoritatea bărbaților, ca și în cazul limbilor străine și, în ce te

privește, simt mai mult decât știu. Dar parafrazez, „dacă o femeie poate avea neinocență doar printr-un un bărbat, atunci să fie prin cel mai puternic pe care-l poate găsi“. Glumesc… oricum, n-am totuși cum să n-o recunosc, noi am adus-o în lume și-am dat vina pe șarpe. Nu, domnul meu, nu mă îndoiesc de faptul că ești altfel de fiară, cu care privirea și fuga de căprioară nu merg… decât ca idee, decât ca miros de proaspăt care te asigură pe tine că femeia a știut instinctual să rămână mai curată sau doar a fost păstrată întâmplător de destin mai curată… sau doar ca pe ceva ce ea a făcut să li se întâmple tuturor celorlalți (așa, ca un soi de sfidare; am sfidat presupunerea lor că nu mai am inocență prin inocență), dar ție nu mai vrea să ți se întâmple, nu ești nici măcar „adormit“… intuiesc toate astea și nu vreau altceva, deși n-o voi spune prea des. Mie îmi ajunge că tu știi de inocența mea mărturisită, că n-o disprețuiești și că n-o consideri interpretată, că știi că am păstrat-o, nu mă folosesc de ea doar ca truc feminin… în rest, rotește-ți privirea!…

…ieri am stat ore în șir afară, în vântul însorit de primăvară; aseară mă usturau ochii și fața îmi ardea… E ușor radioactiv vântul ăsta rece, înșelător-îmblânzit de razele soarelui, toată vegetația e în standby; numai muguri umflați dureros, numai colțuri ițite din pământ, doar florile de sezon mai curajoase au deja inflorescențe… Știi, conform teoriei că visele de noapte sunt prelungiri, distorsionate uneori, ale faptelor, senzațiilor, cuvintelor și mai ales dorințelor de peste zi, te-am visat… știam că tu ești, dar nu puteam asocia imaginii tale repere olfactive sau termice, nici chiar tușele care ar fi dat accentele de real chipului tău, erai stilizat, imaginea din fotografiile pe care le-am văzut, fără volum, bidimensional parcă… și în multe secvențe ale visului pur și simplu erai, te știam acolo, te simțeam, dar nu te vedeam. Cred că mintea mea

te voia, dar nu te știa compune numai din ce-i ofeream eu sau te compunea din senzațiile mele psihice legate de tine. În orice caz, scena era – și acum te rog să presupui în modul cel mai serios pudoarea mea erotică – însoțită de o temperatură crescută, resimțită interior în vis, dar fiind, de fapt, temperatura mea exterioară, cred, dată de faptul că mi-am petrecut ziua afară și m-a ars vântul de primăvară... Într-un decor complet inventat, nemaiîntâlnit de mine, ales de tine, ale cărui amănunte, zeci de amănunte le treceam în revistă, fiindcă, se pare, am petrecut multă vreme ca să mă obișnuiesc cu el, treceam dintr-o cameră în alta înregistrând culori din gama roșu, oranj, auriu, cărămiziu... oriental, cred, prin coloristică, dar nu și prin mobilier sau alte elemente... și mirosuri condimentate, temperaturi diferite, parcă intenționat și oarecum frustrant, ceva mă îndemna să văd totul, toate detaliile decorului, tocmai pentru a amâna momentul când ar fi trebuit să mă întorc spre tine, să ajung și la tine. Nu știu ce a declanșat visul acesta, poate expresia *real note perverse*... Visul, neavând cursivitate, însoțit tot timpul de întoarceri la secvențe anterioare, reluate fiecare de câteva ori, fiind reconstituit de mine acum în stare de veghe ca la jocurile de cuburi, nu-ți pot spune o poveste... eu purtam alb, tu nu știu ce... La un anumit moment ți-am simțit mâinile fierbinți depărtându-mi coapsele și apoi, și mai fierbinți, obrajii atingându-mă, parcă prea repede, parcă dorind asta de la tine, dar totuși surprinsă... De altfel, mi-a fost mereu puțin frică, m-a însoțit tot timpul o senzație de insecuritate, dar nu-mi era frică de tine fiindcă te căutam, voiam să te ating, să te am în preajmă ca fiind singurul cunoscut, tu, ca prezență spirituală și fizică, ideea că erai acolo, printre atâtea necunoscute (paradoxal, deși celelalte amănunte fizice ale visului erau obiecte, nu mă liniștеau, dimpotrivă, tot tu, omul, erai elementul meu de liniște, decorul mă înspăimânta

prin noutate, deși, teoretic, un decor nu reprezintă niciun pericol prin el însuși pentru nimeni, ci ființele pe care le poți întâlni în el, forțele)… și nu mai știu…

…acum, tulburată de vis și de faptul că ți-l descriu ție și nu-ți pot reda (din cauza diferenței dintre „a trăi ceva“ și „a vorbi despre ceva“ și poate din pudoare) intensitatea lui reală, mă întreb ce ar trebui să înțeleg… ce despre mine? ce despre tine?

…și mai e și gândul că dezvălui prea mult, mai ales în fața unui freudian…

…te îmbrățișez… surprinzător de cast (simt nevoia), având în vedere contextul, ca și când totul s-ar fi întâmplat (noaptea din visul meu) și aceasta este dimineața următoare…

…un om de pe la noi – ca să-ți dai seama cam cum sunt oamenii pe aici și, de ce nu, să mă surprindă pe mine, care aveam aroganța că-i cunosc bine, prea bine – a plecat la târg să vândă niște animale. A câștigat mulți bani, aici oamenii câștigă din asta o dată, de două ori pe an; omul nu avea mașină și de aceea a așteptat bacul la trecere spre Brăila, ca să găsească pe vreunul din sat care să-l ia până acasă… era o practică obișnuită, am făcut-o și eu de câteva ori, însă era crunt pentru o femeie tânără, singură să aștepte acolo printre lucrătorii de la bac, șoferii de la fermele din insulă și alții. Marele meu noroc era că mulți mă recunoșteau. Mă și amuza să aud „e directoarea de la școala noastră, mă, nu-i de nasul tău“. Pe omul nostru nimeni nu a putut, din lipsă de spațiu, sau nu a vrut, din cine știe ce motive, să-l ia în mașină… s-a înfuriat, s-a întors în oraș și și-a cumpărat un Trabant pe câteva sute din banii câștigați, a ajuns acasă, a făcut o tură prin centrul satului dând cu tifla celor care nu voiseră să-l ia și a abandonat mașina la marginea satului unde, multă vreme apoi, copiii s-au jucat de-a șoferii în Trabantul lui…

…între noi fie vorba, într-o situație similară aș fi făcut la

fel…

Altădată am întâlnit la trecere la bac un bărbat de care toți se temeau fiindcă era complet nebun, nebun cu acte; într-un accident de mașină își omorâse fratele, poliția stabilise că a fost un accident și a fost absolvit de orice vină. Societății nu-i datorează nimic, însă conștiința lui nu l-a iertat și petrece periodic săptămâni internat la psihiatrie. Toți îl evită, fiind mai ales imprevizibil. Eu nu-l cunoșteam pe atunci așa că, auzind că merge în sat la mine, am acceptat să merg cu el… sper să înțelegi bine, aici la mine în insulă, teoretic, nu are ce să i se întâmple unei femei; chiar dacă nu cunoaștem pe toată lumea, toată lumea cunoaște măcar pe unul dintre ai tăi și asta e ca un fel de paspartu, deși nu înseamnă că te cruță de orice, de ironii sau priviri piezișe… Omul era fermecător într-un fel frust, și el știa pe toată lumea și mi-a vorbit tot drumul despre cunoștințe comune. Eu pronunțam un nume, el schița portretele în stilul lui Goya, în *Capriciile*; era conștient de reacțiile provocate celorlalți, că este evitat și era, cred, amuzat de faptul că eu n-am fugit de el. Acum, știindu-i povestea, conversația și scenariul au altă lumină și pentru ochii mei. Atunci era ceva din *Frumoasa și Bestia*, *reloaded*… În localitatea prin care se trece înainte de a ajunge la mine, omul s-a oprit la cârciumă, pe drumurile de aici nu riști să ți se i-a carnetul din cauză că ai băut; așa că eu am așteptat trei ore în mașină, o benă uriașă – nu avea autoturism, nu avea SUV, nici măcar camionetă, ci o benă. Omul avea ca mașină personală o benă… După trei ore, am considerat că e prea mult și am cerut cuiva, un amic care mi-a povestit istoria omului în mașina căruia mă aflam și care se amuza pe seama mea, să-mi arate cum se pornește bena aceea (își lăsase cheile în contact, îți imaginezi?). („Îți arăt, dar eu plec, n-am chef să dea nebunul peste mine aici.“) Am pornit motorul, l-am ambalat tare ca să facă zgomot și am înaintat câțiva metri; omul a ieșit

în viteză din local, a alergat până la mașină și văzându-mă la volan mi-a spus: „Mă iei și pe mine, prințeso? Am înțeles mesajul… Mergem, ai dreptate“. Am rămas cei mai buni prieteni…

Cred însă că acum vorbesc prea mult fiindcă tu taci după ultimul meu mesaj… încerc să-ți deturnez atenția de la el, într-un mod copilăresc… te îmbrățișez, domnul meu, de zi bună…

…heiii, fata mea dragă, tu știi bine că mă fascinează tot ceea ce-mi scrii, niciodată nu mi s-a întâmplat să citesc cu atâta nerăbdare și participare o carte atât de bună, scrisă special pentru mine. Da, așa văd eu lucrurile acum, în Săptămâna Mare, ca și cum aș fi primit în dar o carte numai a mea, scrisă doar pentru mine și pe care o primesc continuu în dar, pagină cu pagină… și mai știi că această carte mă subjugă, mă face dependent, mai dependent decât pe un narcoman… te aștept…

…nu știu cât de nou, cât de fascinant este tot ceea ce-ți scriu eu… nu încetează să mă fascineze fascinația ta, doar pot bănui că lumea mea mică este cu totul altceva decât lumea ta mare. Cârciuma satului *versus bussines class… how about that?* Norocul meu este că tu ai plecat de aici, că rămâi „un țăran în fibră și filosofie de viață“ și de aceea am și avut curaj să mă apropii. Tu nu vei goni sălbăticiunea care, înșelată de lumina și strălucirea focului la care stai tu, a sărit în mijlocul lui neștiind că arde. În mod fals (poate) și intenționat-exagerat (sigur), percep lumea ta ca fiind rafinată, într-un fel uneori pervers, cum te exprimai tu în alt context „dus la niveluri absurde și de neînțeles“. Percepția mea exactă, tradusă într-o imagine concretă este… un elefant într-un magazin de porțelanuri fine. Aș provoca ridicări din sprâncene bărbaților și gesturi de oroare femeilor, dar mă încurajez că zâmbetul, linia șoldurilor și mintea doldora ar mai conta pentru unii… mai contează încă.

Nu sunt numai eu așa, nu suntem toate de pe aici așa, nu sunteți toți așa, dar destui ca să-mi ofere mie prilej de reflecție, de aroganța asta inutilă de la urmă și… de a te îmbrățișa, pe tine dintre toți…

…da, îți scriu ție o carte, filă cu filă, liber și sincer și fără grija de a fi judecată, uneori lovită de logoree, gureșă ca un scatiu, alteori obosită, deprimată, descurajată, înfrigurată, înfiorată… uneori femeie, dorind o atingere, visând-o, alteori copil, supărată de fiecare dată când îmi dau seama că am exagerat, dar liniștindu-mă la gândul că ți-am stârnit un zâmbet în colțul gurii, că ți-am schimbat dispoziția pe o zi întreagă… Aceasta e țara minunilor mele și ale tale. Doar că-ți aduci aminte de ele precum cel ce este destinat a contempla lumea asta, de multă vreme de la înălțime. Ai palmele lipite de cer… Sunt supărată când îmi dau seama că am fost superficială, când îmi dau seama că tu nu ai timp de mine… dar îți scriu ție o carte, da, asta vreau, pe tine te vreau, fiindcă pot fi cum vreau eu, fiindcă *fata mea dragă, doamna mea, sălbăticiune* spuse de tine chiar înseamnă ceea ce cuprind, mă cuprind… te cuprind și eu, a doua oară azi, ceva mai arzător și mai intempestiv ca prima dată…

…începe să mă obsedeze ideea de carte, subtil, dar stăruitor strecurată de tine de-a lungul acestor luni de când… uite, nu găsesc niciun termen propriu… îți scriu? e mai mult decât atât… te iubesc? asta cu siguranță, dar tot nu e propriu, nu e perfect, rămâne să mai caut… Revenind… Mă obsedează ideea de carte scrisă de mine. Mi-e o teamă sfioasă să mă gândesc; poate o carte a cărei definiție să-mi rămână tot mie. În acest moment, n-aș putea decât să-ți scriu ție despre mine, atât… doar ce-ți scriu ție aici. Poate asta să intereseze pe cineva? Poate cineva să fie interesat de percepțiile mele de insulară cu un univers exterior

limitat și cu tendința evidentă de a topi totul într-un univers interior, sonor ca o peșteră, dar atât de subiectiv? Îți spuneam și cu un alt prilej, o salcie nu e o salcie când scriu despre ea, e o salcie care a trecut prin mine și prin legile celei mai curate biologii revine îmbogățită, întărită cu genele mele, o salcie mutantă... A împărtăși lumii din frumusețea mea interioară (pentru că este frumos la mine aici, înăuntru, multe flori de mină) nu vreau... de frică, din pudoare, din cauza faptului că ceea ce adulmec eu din direcția acestei lumi mă pune în gardă, nu mă îndeamnă la deschidere, la apropiere, dimpotrivă, am tendința de a face mișcarea retractilă a animalelor cu carapace... îmi place mult mai mult să-ți scriu ție...

...mi-ai spus să scriu de la primele schimburi de gânduri... Am bătut din picioare de atunci, deși era măgulitor să știu că aș putea s-o fac. O vreme, te-ai străduit să mă convingi argumentând, apoi, pentru că tot băteam din picioare, te-ai limitat la mesaje în care îți exprimi încântarea de a mă citi. Am bătut din picioare și când am avut impresia că tu îmi trimiți câte un mesaj ca o provocare pentru ca apoi să mă lași să debordez... și când ai mizat pe absența ta și pe nevoia mea de dialog cu un bărbat, și când am vorbit numai de frică să nu te pierd... Prin scrisul ăsta te am pe tine pentru mine, ăsta i-a fost scopul, e un motiv destul de puternic să-ți scriu ție... dar lumii? Aveam în cap gândul că tu, simțind că de fapt scriu ca să te am pe tine, nu vrei să-ți asumi așa un dar, e drept, ce am eu mai bun acum, și mă îndemni să-l dau și altora ca să scapi, să nu te mai implice numai pe tine... Dar ultimul tău mesaj m-a contrazis, asta ca să vezi până unde merge despicarea firului în patru(zeci de milioane) la o analitică... Nu e obositor, nu-ți vine să lași cartea din mână? Nu e enervant?

Și apoi, recitind ce ți-am scris, constat de multe ori că plictisesc, că exagerez, că dramatizez, că deviez, că descopăr eu

America, că sunt încăpățânată și de needucat, fără cursivitate, zăpăcitoare prin varietatea gândurilor și ideilor și atât de sinceră, prea pătimașă, teribilistă... și mai sufăr și de „boala profesională a celui ce ține un jurnal, egocentrismul“...

Poate, scriind și extrăgând gândurile scrise ție dintr-o multitudine, descâlcindu-le cu greu dintr-o încrengătură, mi se pare că sunt greoaie și complicate, la fel și cu percepțiile, mai ales cele din amintire; poate rezultatul e simplu și cristal clear *și eu nu-l mai percep; nu știu, nu mai știu...*

Mi-ar prinde bine o îmbrățișare... nu știu, domnul meu, să scriu despre ceva ce nu trăiesc și cuiva pe care nu-l iubesc... nu merit o îmbrățișare numai pentru asta?

...noaptea trecută, noapte de primăvară, atât de rece cât să mă înfior în cămășuța mea subțire, n-am putut dormi. Când nu pot dormi, nu pot nici citi sau asculta muzică, o neliniște interioară de ritm biologic deturnat de la calea lui mă împiedică să suplinesc somnul cu altceva... Când e cald, ies afară și petrec un ceas în noapte... de ajuns să ofer un surogat de oboseală organismului, să-l înșel. Acum însă este încă frig și o noapte luminată doar de câteva stele, fără înălțime din cauza invizibilității lunii, cu sunetele acoperite de vânt, îmi dădea sentimentul de loc necunoscut și nefamiliar. Mi-e dor de o baie în Dunăre... dacă închid ochii, pot chema din amintire senzația incredibilă a apei pe piele, ca o mângâiere neegalată de nimic altceva, nici chiar de mângâierea unui bărbat. Am făcut baie noaptea, singură, într-o noapte ca aceasta de nesomn; era atât de caldă apa încât nu am simțit nicio diferență de temperatură între aer și apă. Ușoara agitație a cărnii, provocată de teama de a nu fi zărită totuși de cineva, de gândul că sunt singură și dacă se întâmplă ceva nu ar fi nimeni să mă ajute, nici măcar nu ar ști nimeni unde am dispărut... poate n-ar fi fost cea mai urâtă moarte... voluptatea de a înota până în larg într-o apă mai

prietenoasă, mai firească decât oxigenul respirat, drumul înapoi spre casă cu ceva de hoț strecurat pe lângă garduri, permanentul zâmbet interior provocat de ilicitul situației și de imaginea mea dând explicații alor mei dacă aș fi surprinsă așa, șiroind de apă la miezul nopții… N-am mai fost niciodată de atunci, sunt ani… dar în vara asta o voi face din nou, prea mi-e dor de apă…

…bună dimineața, domnul meu… te îmbrățișez ușor amețită de nesomn…

…în această dimineață te aștept cu un prosop mare, desfăcut și pregătit să te primească în el, pentru a sorbi picăturile de apă care șiroiesc leneș și complice pe tine… De fapt, nu, nu te aștept cu prosopul, te aștept cu mine însumi, deschis la fel ca prosopul, dar mai dornic decât el să mă lipesc de tine, sălbăticiunea șiroind a apă, și să sorb eu, cu buzele mele, acele picături care își caută gravitațional calea spre înapoi, în Dunăre… bună dimineața, fata mea dragă cu suflet ascuns și misterios, oricâte cuvinte ar izvorî din el…

…există lucruri pe care nu le facem simple, la îndemână, aici cu noi, lângă noi, lucruri care ne-ar încânta simțurile și sufletele… sau când le facem întâmplător, avem revelația plăcerii profunde pe care ne-o produc și ne mirăm de noi înșine cât ne-a luat să ajungem la ele, era cât pe ce să treacă pe lângă noi o viață întreagă. Azi mi-am afundat fața într-un imens buchet de lalele roșii, nici nu știam că au înflorit lalelele, și îmi plac atât de tare, mai ales bobocii care stau să se desfacă, plini, rubiconzi… Un băiețel cu ochii mari și limpezi mi-a dăruit un buchet azi, în ultima zi înaintea vacanței și fără să-mi pot stăpâni imboldul mi-am afundat fața în ele să le respir… erau răcoroase și un parfum suav, neinvaziv, de clorofilă, amărui, ozonat, mi-a invadat ființa… Afundată între ele, nu zăream

decât roșul lor purpuriu și miezul cărnos, pulsau încă viață, nu pierduseră vibrația clorofilei în venele vegetale, păstrau încă inerțial mișcarea celulelor, încă nu aflaseră că vor muri… N-am mai făcut-o până acum, și au trecut zeci de ani din viața mea… Ne abținem de la gesturi simple de teamă să nu fie interpretate ca fiind prea intime, ca exhibiționism spiritual, ca atac la bunele maniere sau contra bunelor moravuri? Nu știu, eu am „scandalosul“ obicei de a mânca prăjiturile de la cofetărie cu mâna… părinții mei au purtat un război cu mine să mă dezvețe să mai bag degetele în frișcă sau în crema prăjiturilor, însă era mai presus de voința mea și ținea, cred, de firea mea adulmecătoare abia formându-se pe atunci, de dorința mea dintotdeauna de a simți lucrurile din jur cu mai mult decât simțul de care ar fi nevoie pentru ele… Matură fiind, mă conformez, dar există și momente când dau cu tifla așa, șmecherește; îi fac asta mamei mele când avem, rar, prea rar, ocazia de a mânca o prăjitură împreună în oraș, și, deși se opune, mă avertizează că pleacă de la masă, oroarea ei glumeață, prefăcută, mimată, privirile furișe către celelalte mese sperând să nu fie nimeni atent, hohotul de râs, râsul ei din piept ca un huruit de porumbel, mă încurajează să o fac… și parcă și ea vrea să o fac, să-i aduc aminte de vremurile când eram doar fata ei și atât, a nimănui altcuiva…

Îmi petreceam clipele de epuizare calmă după ce făceam dragoste cu nările și gura întredeschisă lipite de gâtul iubitului meu, acolo unde gâtul se topește în umăr, respirându-l pe el în loc de aer… îl aveam atât de puțin pentru mine încât mi se părea că aș pierde timp dacă m-aș îndepărta de el. Era încântat și uimit, dar, cred, și puțin speriat de lăcomia cu care îl mistuiam în mine. Îl făcusem dependent de anumite gesturi, nu se mai putea lipsi de ele, mi le împrumuta și le întorcea spre mine, mi le cerea… spunea că sunt singura femeie (spun eu,

parafrazându-te, singura din câteva zeci care i-au trecut prin brațe) care are gestul ăsta de a-l respira… nu în treacăt, nu printre alte gesturi, ci așa, ca o etapă de sine stătătoare, fără să mă pot lipsi…

Mi-e bine și liniște, domnul meu, sunt calmă înlăuntru… de la ziua asta minunat de însorită… te îmbrățișez potolită și blândă…

„Într-adevăr, tu ești furtună, ești o nimfă «captivă» pe o insulă și, citindu-ți mesajul de dimineață, am simțit cum picături reci venite dintr-un văzduh înnegurat se prelingeau pe buza paharului tău cu vin roșu. Ai un talent înnăscut pentru proză și o capacitate fantastică de a pune-n slovă sentimente personale atât de profunde. Să nu te simți jenată, dimpotrivă, mesajul tău a fost pe gustul meu…

Ești romantică și sensibilă, dar asta nu-ți permiți s-o arăți oricui, iar arcadele bine conturate trădează amazoana din tine.

Constat că ești curtată și pe bună dreptate, ești atrăgătoare și mai inteligentă decât și-ar dori un «bărbat» să fii, acești «curtezani» nu știu cu cine au de-a face, nu ajung la esența ta… Nox, așa o iubire pătimașă pentru soare numai la Socrate am mai întâlnit. Cu siguranță, dincolo de femeia senzuală, în tine se dă o luptă între un *animus* și o *anima* pentru întâietate în fața soarelui.

Mă tem pentru tine, frumoasă nimfă din sătucul îndepărtat… bizar! E copleșitor sentimentul care mă cuprinde…

Noapte bună…

Solitudinea ta mă întristează și realizez că bărbatul de lângă tine trebuie să fie cald, generos și strălucitor, să-ți dezmierde obrajii și buzele în fiecare dimineață, să fie într-adevăr puternic… nu sunt eu acela.“

…să fie scriitura și vorba mea frumoasă condamnate la

sterilitate? Frumusețe de cireșe cu codițele răsucite pentru a se coace repede și primele, dar rămânând sterile? Trezesc anumite sentimente, induc stări, dar ce folos dacă nu rodesc, nu le pot face să rodească și în mine… E greșit să le păstrez pentru un bărbat care ar fi numai al meu, măcar o vreme. Pierd multe de la viața asta încăpățânându-mă să nu mai vreau un al doilea care să mă iubească cu limitele desemnate de altă femeie? Ajunge unul într-o viață!… Există unele experiențe pe care nu le mai vrei repetate, le vrei sau le ai o dată și atât. Nu mai vreau să mai văd niciodată filmul *Exorcistul*, nu mai vreau să mai merg niciodată cu mașina prin noroi, nu mai vreau să mai mănânc scoici, nu mai vreau să-mi fie frig, nu mai vreau să văd un animal sau un copil chinuit de oameni, nu mai vreau… Există dialoguri condamnate la sterilitate, eu le simt din start… preludii… vălul fascinant de cerneală al sepiei…

…e o liniște palpabilă ca un văl lăsat peste lume. Scriu la șase dimineața… Toți s-au trezit, dar azi toate au alt ritm, toate se desfășoară în tăcere, vorbele sunt mai puține și se spun pe ton scăzut, gesturile sunt molcome și nefirești… Este singura dimineață din an în care ritualul meu este altul decât în mod obișnuit; îmi spăl fața cu apă rece, în care mama a strecurat un ou roșu, îl asist pe tata la desfăcutul sticlei de vin, luăm pască adusă de o mătușă astă-noapte de la biserica satului vecin (noi nu avem încă biserică) împreună cu lumina (îți stă sufletul în loc când vin femeile, toate în haine lungi, negre asemănându-se înșelător cu *chādor*-ul musulmanelor, recunoscute, dar rămânând invizibile – n-am văzut niciodată niciun bărbat, nu știu dacă așa trebuie, n-am cercetat – în noapte cu candelele aprinse inundând ulițele satului cu lumini tremurătoare și oprindu-se pe la toate porțile să lase pască și lumină, în tăcere, așteptate în întuneric de cei ce nu ajung la biserică), cu o înghițitură de vin, întorși cu fața spre răsărit… azi, răsăritul e

incendiar… să mă înțelegi, domnul meu, credința mea în Dumnezeu este de neclintit și, spre deosebire de alții, eu consider că am primit destule semne că El există, nu mai cercetez, nu am nevoie de minunile biblice ca să cred, de confirmări și de răspunsuri rapide la rugăciuni, de vorbele preoților sau împrumutate din cărțile sfinte, nu am venit prea târziu într-o lume prea bătrână… însă mă sperie cumplit ritualul inventat de oamenii bisericii; bisericile sunt locul unde îl caut pe Dumnezeu, de unde El nu lipsește niciodată, unde l-am simțit, dar în absența oamenilor, a spovedaniilor și a canoanelor… însă și pădurea asta de plopi de pe malul Dunării, arcuindu-și gotic coroanele, la ceas de seară mi-L aduce aproape, sau mica mea candelă din sticlă subțire ce mă veghează uneori, când vreau, când am nevoie. E acolo pentru mine, nu mă grăbește, nu-mi cere socoteală de absențele lungi… Nu merg niciodată la slujbe, mi-e frică de toate acele cuvinte și incantații, nu sunt și ale mele, nu mă regăsesc în ele. Păstrez numai frânturile de ritualuri, mai mult gesturi ritualice, pe care le-am simțit eu curate și care chiar îmi dau starea aceea de neclintire interioară. Liniștea mea interioară, oricât de mult zgomot ar fi în afară, este semnul că El este cu mine, că mă însoțește. Trezită din somn de un cutremur de pământ petrecut în toiul nopții, cu toate scârțâind în jur, cu vuietul acela înspăimântător care însoțește fenomenul, îmi auzeam inima bătând cu putere, dureros în piept… m-am ridicat și înainte de a ieși afară am luat cădeluța de pe raft, să nu se spargă; am ieșit așa, în veșmânt de noapte și cu candela la piept, spaima făcea să mă sufoc și nu reușeam să-mi regăsesc suflul, bătăile inimii se transmiteau în mișcări incontrolabile înainte-înapoi ale corpului… mă păștea un atac de panică… Primul gând a fost să-I cer ajutorul, parcă nu numai pentru mine, pentru noi toți… și m-a auzit, pe mine dintre toți de acolo, pentru că mi-au dispărut

ca din senin spaima și gheara din piept. Am trecut și eu prin momente grele (o răsturnare cu mașina în Dunărea venită până la diguri, de exemplu), prin necazuri, dar de fiecare dată, oricât de greu mi-a fost, am avut, uneori doar o frântură de secundă, atât de scurt încât nici n-am avut timp să conștientizez, sentimentul că toate vor fi bune, că nu era acela „un moment bun pentru a muri“. M-am plâns și eu de singurătate, de destin meschin până când mi-a trecut prin minte că poate asta este starea cea mai de dorit, că linearitatea e forma geometrică cea mai potrivită pentru un destin, e semn că Dumnezeu te lasă în pace, *lets you be*, neîncercându-te cu marile cazne, supraomeneștile cazne ce le văd date unora în jurul meu… poate ăsta e supremul privilegiu, înnobilarea, răgazul, trecerea lină prin lumea și viața asta. Obișnuiesc să mă rog în gând, cu cuvintele mele, nu cu vreo rugăciune învățată, în afara oricărui ritual omenesc, într-un timp numai al catedralelor mele, vorba cântecului, și mă consider o aleasă prin puținătatea, totuși, încercărilor la care am fost supusă în viața mea…

…azi am simțit nevoia ca în timp ce te îmbrățișez să-ți șoptesc toate astea… ție, ca să știi și asta despre mine…

…uneori mă tem, așa, superficial, că te las să mă cunoști prea bine și că nu voi mai avea ce să-ți ofer când te voi întâlni, că vei ști tot și eu nu voi mai avea ce să spun… că voi fi obligată să mă rezum la a-mi scoate, ca gestul cel mai firesc, rochia, fiindcă pe toate celelalte le știi deja, mie nemairămânându-mi alt fel de a-mi demonstra feminitatea… dar n-o voi scoate eu, ci tu…

…ultimele zile au fost însorite și calde și, cu o ambiție demnă de o cauză mai bună, m-am ocupat de micul spațiu din fața casei vrând eu să-l transform într-o mică grădiniță cu flori, simțind și nevoia de mișcare, de epuizare fizică, de oboseala aceea în soare

și vânt care îți dă un somn profund și odihnitor. După vreo trei zile de muncă, timp în care mi-am atras toate ironiile fraților și trecătorilor – e drept, foarte rar familia mea m-a solicitat să particip la muncile pământului în ultimii ani, deci rar am fost văzută mânuind cazmaua și sapa, așa că amenințările glumețe să mă liniștesc fiindcă va ninge și voi lua bătaie că am întors iarna din drum erau oarecum îndreptățite –, am reușit să amenajez câteva straturi cu nemțoaice, crăițe, gălbenele, regina-nopții, garofițe... Dar pe lângă faptul că am căpătat pe mâini, pe față și pe gât culoarea țiganilor nomazi (soarele ăsta de primăvară te înnegrește direct), am făcut bătături minuscule, insesizabile, spune fratele meu mai mare, care le-a examinat prefăcându-se serios, și mâinile mi s-au asprit, cu toate că am mai folosit mănuși, tot spre deliciul alor mei care m-au numit grădinar de duminică... Și gândul mi-a alunecat, femeiește, deci, altfel nu se putea, cochet, spre cum ar reacționa un bărbat – tu? – dacă mi-ar vedea bătăturile din palme sau, atins pe obraz, ar sesiza ce atingere aspră am... n-am avut niciodată mâini foarte fine și moi, nici nu mi s-ar potrivi atingerea molatică. Există defecte fizice peste care să nu poți trece la o femeie – să nu puteți trece? –, mă refer la detalii care să-ți provoace reacții retractile. Eu, de exemplu, fără să pot explica, nu pot trece peste slăbiciunea extremă a unui bărbat, peste aspectul de adolescent cu oasele la vedere, îmi plac bărbații împliniți, maturizați fizic; n-aș putea îmbrățișa pasional un bărbat căruia să-i simt oasele coastelor sau vertebrele... dar nici n-am făcut-o niciodată, e o aversiune teoretică... Tu, însă, având experiența multor femei trecute prin brațe, ai constatat să existe vreun detaliu fizic care să te contrarieze? Care să conteze?

Există și oameni care ne surprind... un slăbănog dovedindu-se spiritual și trăsnind de deștept capătă admirația mea, dar nu neapărat până la atracție fizică... un soi de sex-appeal spiritual.

Îmi provoacă o plăcere reală prezența lui, mă provoacă să încerc să-l seduc, îmi oprește pașii din drum, dar știu că nu voi putea niciodată să-l ating. Totuși atracția spirituală este cea de care nu mă pot lipsi în primul rând la un bărbat și apoi cea fizică. Nu am fost niciodată sedusă iremediabil de fizicul de Adonis al unui bărbat, nu m-a atras niciunul cu frumusețea lui într-atât încât să nu mai conteze ce spune, cum gândește, cum există, m-au îndepărtat iremediabil Adonișii care fac dezacorduri și există superficial... (denumiți ironic și mai crud decât aș putea eu fi, pe un blog, Afrodiți...). Dar știu de la bărbații din jurul meu că ei pot trece peste prostiile îndrugate de o gură fermecătoare însoțită de gropițe în obraji... Și, mai mult decât atât, o caută și a doua oară. Există mai multe nivele, mai multe scopuri? Astă-seară vreau să țin în brațe o femeie frumoasă și atât, mâine vreau să încerc să ajung până la a îmbrățișa femeia aceea grăsuță cu ochelari care mi-a dat o replică inteligentă... N-am înțeles niciodată asta. Cred că nici n-aș ști cum să seduc un bărbat despre care să gândesc că e prost, oricât de frumos ar fi, m-ar paraliza... Să nu râzi de mine, domnul meu, mie mi-a luat ceva vreme să cred că „bărbații au nevoie doar de loc, femeile au nevoie și de motiv“, nu este doar o malițiozitate... Deși știu că tu bănuiești câte întrebări mi-au rămas nelămurite din cauza puținătății experiențelor concrete la care m-a obligat insula mea, fiindcă există lucruri pe care nu le afli altfel decât din experiențe personale, sunt insuficiente intuiția, procesele superioare ale gândirii...

...cum să învăț dacă nu am datele concrete necesare?... Am văzut un reportaj despre un surdomut orb extrem de inteligent (mă înfioară ideea că omul are inteligență dincolo de receptorii fizici și informațiile aduse de ei... Te-ai gândit vreodată că inteligența noastră nu ține de lumea în care trăim, ci ne este dată pentru orice lume în care ne-am naște? Există deci și alte lumi în care am putea să ne naștem, iar inteligența noastră este

o forță universală mult mai mare decât am bănui… Altfel cum s-ar explica și faptul că folosim doar 10% din capacitatea creierului… aici, pe Pământ, doar atât folosim… *anyway*…); învățase să vorbească și să sculpteze, dar, deși nu avea niciun reper concret despre ce înseamnă aceste două procese profund omenești (îți imaginezi, pentru el orice era abstract, a trebuit întâi să înțeleagă că oamenii vorbesc), avea totuși un element esențial: un educator… Pentru mine, uneori, tu… Mă deranja la un moment dat aerul ușor protector al mesajelor tale, însă îmi dau seama că te oblig eu la tonul ăsta… Răspunde-mi…

…nu mă pricep deloc la băuturi, deși ar trebui, o femeie adevărată știe să aleagă o băutură bună lângă un anume fel de mâncare. Eu uit gusturile și aromele băuturilor care mi-au plăcut puțin sau nu mi-au plăcut, le țin minte numai pe cele care m-au violentat în vreun fel și, cum altfel, sunt foarte subiectivă, le descriu foarte personal și neconvențional, scandalos de neprofesionist. Nu mi-a plăcut deloc whisky-ul de la care am văzut mai mult de cinci stele și erau verzi, am simțit numai o arsură pe esofag asociată arsurii sodei și din cauza asta n-am mai putut sesiza nicio aromă, dacă are… Nu-mi place votca din același motiv, plus că nu are nicio aromă de detectat, în schimb am perceput în mod uimitor ce înseamnă un gust limpede ca un cristal de gheață. Îmi place ginul cu apă tonică din cauza gustului amar și rășinos, înfiorător ca un frison de frig, iarna, pe munte, îmi plac unele dintre coniacuri tocmai din cauza arsurii lor aromate, parfumate; îmi place Zaraza, e mai pământesc, e ca o atingere fierbinte a brațului gol al unei femei ce te cuprinde după gât, îți face cald în piept; nu-mi place Metaxa, e prea spiritualizat, fără nimic carnal, ca răsuflarea unei femei iubită în altă viață; n-am băut niciodată Courvoisier sau alte variante de lux… Cât despre vinuri, am gustat zeci, dar cu adevărat îmi plac cele licoroase, roșii, cu aromă de fructe

proaspete, nu de stafide sau smochine sau alte fructe uscate, lemnoase, buruienoase… par vii, însorite, celelalte par veștejite… și îmi place o anume Fetească regală neagră, intensă și fructat-piperată, cu o ușoară mentolare, dacă o bei fără să fi mâncat ceva înainte… Eu le beau înainte de masă ca să pot să disting toate nuanțele gustului lor. Nu-mi place lichiorul, îmi place Martini obținut din gin și vermut sec, nu și cel cu votcă… Dar în mare măsură asta mă caracterizează în privința băuturilor… le uit și spun asta cu dezolare…

…odată m-am îmbătat, în mod previzibil, de necaz, de necazul unui eșec la examenul pentru permisul auto… pe lângă, nu știu cât de previzibil, felul meu de a fi care nu suportă foarte bine eșecurile, și eșecul într-o direcție mă face să nu mai abordez niciodată aceeași cale pentru rezolvarea unei probleme. Caut alte soluții, niciodată o nouă încercare cu aceeași soluție, ceea ce face ca nici până în ziua de azi să nu am permis, fiindcă la această problemă nu există decât o soluție, să reiau examenul… glumesc… Pe lângă asta, evenimentul se adăuga peste alte sensibilități, alte tristeți, alte exasperări și peste un moment de acută criză în iubire… Așadar am ajuns acasă, am desfăcut o sticlă de vin, nu cred să fi fost în stare să mă îmbăt cu altceva, și am băut-o toată; când casa a început să se învârtă cu mine m-am așezat pe pat, dar când și patul a început să se învârtă sub mine și să-mi vină rău am aflat că băutura nu e un factor atenuant, ci agravant al nefericirii, iar când am fost în stare să râd de mine însămi am râs… nu mă voi mai îmbăta niciodată de necaz, băutura face necazul de zece ori mai insuportabil… însă îmi place starea de bogăție a simțurilor, de acuitate a percepțiilor pe care mi-o dă un pahar de vin, îmi place senzualitatea ieșită la suprafață și conștient revărsată asupra unui interlocutor, îmi place îndrăzneala, spontaneitatea unor cuvinte sau gesturi atunci când din armură rămâne doar

vizeta transformată în mască venețiană de carnaval, îmi place ușurința cu care îmi găsesc cuvintele cele mai potrivite, locvacitatea, îndrăzneala cu care mă arăt femeie… Atunci însă a venit, într-una dintre vizitele sale cele fără noimă, un tânăr amic… spun fără noimă fiindcă pica întotdeauna pe neașteptate și neanunțate, zile la rând, preț de o săptămână, rămânând toată ziua pentru ca apoi să dispară cu lunile… mânca, dormea de prânz, citea, bea cafeaua, îmi aducea flori și participa la cheltuielile casei pentru ca într-o zi să dispară, lăsând în mine un gol ca atunci când un vânt năprasnic încetează brusc… îl recunoșteam fiindcă era singurul care ciocănea cu un deget în ușa de metal, nu suna… îmi plăcea foarte tare… face parte din această intrigantă tânără generație, cu care m-ar încânta să aflu că m-am asemănat și eu, care pare că nici nu depune cel mai mic efort să învețe cele mai complicate noțiuni de inginerie spațială, dar nici nu arată a tocilari… moderni, deschiși, europeni, poligloți, nonșalanți și nonșalant urmărind împlinirea materială de care este sigur că va veni, „e doar o chestiune de iluminare“… privind *straight* cu cei mai frumoși ochi albastru-cenușii văzuți vreodată, atât de clari și transparenți încât de i-aș avea m-aș teme că toată lumea ar putea arunca o privire direct în sufletul meu, profil grecesc și o gură de te bagă în păcat, incită prin tupeu și deplina deschidere către orice experiență i s-ar oferi… trăiri intense, camuflate, de fapt, nu camuflate, fiindcă asta presupune intenție și efort, îmbrăcate în *je m’en fiche*-ism… m-a lăsat cu gura căscată mărturisind o aventură cu una dintre superioarele mele ierarhice, femeie rafinată, dar atât de mult mai în vârstă decât el, tocmai când mă pregăteam să prezint diferența de vârstă dintre noi doi, mai mică prin comparație, ca pe un argument contra a ceea ce părea a fi un bolid-prototip cu care ne repezeam amândoi în viteză spre un zid pentru a-i testa

centurile de siguranță. Nu i-a luat mult să-și dea seama de starea mea; amuzat, dar și intrigat de rezistența mea la adevăratele explicații, cum le spunea el („nimeni nu e atât de nefericit doar din cauza unui examen de permis auto ratat“), eu plângând și vorbind și bând iar… Ce am spus atunci îmi amintesc vag și mai mult din ceea ce el însuși mi-a reprodus. Însă, deși sceptică, m-am recunoscut în citatele date; ceea ce l-a făcut să râdă cu hohote, să mă tachineze până în ziua de azi a fost răspunsul la întrebarea lui inofensivă „ce viață mai duci?“; atât mi-a fost, nechezol de viață alcătuită din patetice terapii psihologice aplicate eșecurilor (numai și numai eu puteam spune așa ceva) astfel încât să nu mai pară atât de drastice, întoarceri ale celuilalt obraz, din șuturi primite convertite în pași înainte, din putere căpătată din ce nu m-a omorât, din preludii ce mă țin prizonieră și epiloguri blestemate să fie veșnic jucate și prologuri niciodată jucate, doi metri urcați ziua înspre ieșirea din fântână și trei alunecați noaptea înapoi ca melcul din problemele imposibile de aritmetică ale copilăriei, puncte culminante fără deznodăminte, masturbări fizice și, mai demn de milă chiar, verbale în loc de acte în sine… mai mult scriu fără să public, fără să las pe altcineva să citească în afară de mine și mai mult vorbesc cu mine însămi despre dragoste decât o trăiesc… și o fac să nu uit o înfiorătoare singurătate, una ca durerile unei nevralgii de trigemen care și după ce a trecut te mai înspăimântă uneori cu zbateri inerțiale ale mușchilor ca un memento *quod noceat*, dar zeii nu fac pentru oameni ceea ce oamenii pot face și singuri pentru ei înșiși… „uitată într-un pahar cu apă“…

…te îmbrățișez, azi n-o făcusem încă…

…iar sunt cuprinsă de panică, fracțiuni de secundă, resimțită în piept ca fulgerul dureros premergător unui atac de cord, că știi atâtea despre mine, că vorbesc fără încetare despre

mine, că mă dezvălui, că bănuiești chiar și mai mult decât spun eu, că astfel îmi pierd prospețimea… Trebuie să te întâlnesc, altfel nu se mai poate. Pentru dorul ăsta nefiresc pe care îl simt pentru tine și îl simți pentru mine, pentru toate trăirile pe care ți le-am dăruit din gânduri și pe care nu le-am mai dat nimănui, pentru toate întrebările pe care ți le-am pus, rămase fără răspuns și ale căror răspunsuri vreau să le ascult șoptite la ureche, ghemuită în brațele tale, ca să nu mai ai de ce să nu răspunzi… pentru tot ce ai fi vrut să-mi spui și nu ai găsit răgazul să o faci în scris, pentru toate locurile străbătute de tine și rămase nedescrise mie, pentru că nu mă poți lipsi de ceea ce eu știu să fac cel mai bine, să adulmec, și pentru că nici tu nu te poți lipsi de a întâlni femeia de la sute de kilometri care a penetrat armura… uneori, pentru o îmbrățișare numai… trebuie să mă lași să te îmbrățișez încă o dată, mi-o datorezi, pentru că n-ai mai făcut asta pentru o femeie altfel exilată în castelul tridimensional virtual. Lasă-mă să evadez în spațiul real câteva ore… Îmi vine așa, nebunește, ideea de a-ți propune o dată, o zi din vara asta… 27 august… De fapt, nici măcar ziua, ci noaptea o vreau. Nu știu ce voi face atunci, unde voi fi și nici tu nu cred să știi de pe acum… Vino la Brăila pe 27 august, indiferent de unde ai fi, vino să mă întâlnești. Sunt multe luni la mijloc… fă-o pentru femeia asta, deși nu contează mai mult decât celelalte femei din viața ta, dar nici mai puțin. Vreau să contez numai câteva ore, distorsionează-ți timpul, forțează-l pentru o femeie care, după amprenta gândurilor ei în tine, ar fi una ce ți-ar fi oprit pașii pe insula ei, un an întreg, precum o Circe… pentru că sunt singura insulară pe care o iubești și nici nu cred că în câteva ore ar putea să se întâmple *irreparable injuries*, ce răni poate provoca o îmbrățișare? Să fie 27 august ultima pagină a cărții scrisă de mine pentru tine, să fie prologul acestui internet-tango…

…bună dimineața, domnul meu… am căutat argumente, acestea sunt toate… te îmbrățișez…

…revin mereu, cu încăpățânare, fără să mă învăț minte, fără să învăț nimic din cuvintele tale, regresând înspre nedetașarea suverană, asupra ideii (de fapt, dorului) de iubire neîngrădită, de limitele impuse de altă femeie… limite pe care uneori, pentru momente scurte ca niște blițuri, le intuiesc ca existând doar în mintea mea precum iepurii din jobenele magicienilor. Multe nu știu eu, și nici nu vreau să-mi limpezesc privirea ca să văd, despre iubiri… Poate te și plictisesc, poate începi să crezi că vreau să te conving că eu am dreptate, cu încăpățânarea asta de birjar bulgar. Și mai este și nemulțumirea de a aduce în discuție un subiect atât de obosit de toate cuvintele spuse despre el. Ar trebui să fiu fericită că îmi sunt date și să le trăiesc pe toate la rând? Dar după cele mai firești reacții umane, dacă ceva a durut, cum să mai vrei să se repete? Sunt mai tânără ca tine și evident o novice, adică am iubit și eu o dată și acum mă cred în stare să emit teorii… Tot dialogul nostru aici este străbătut de momente când tu încerci să-mi faci o imagine despre ce înseamnă detașare în iubire, iar eu, deși pricep teoretic, îți demonstrez de fiecare dată că n-am învățat nimic… Eu știu numai că un bărbat – of! câte expresii am întâlnit de-a lungul timpului… să aleg „deja implicat în altă relație“ – mă va lăsa singură de sărbători, că nimic, absolut nimic din ce-aș putea eu face atunci nu va calma durerea nevralgică a absenței lui, imposibilitatea de a-i spune lui primul *la mulți ani*, frustrarea de a nu-l îmbrățișa în soarele de primăvară; nu-i voi auzi nici măcar vocea la telefon în weekenduri, nu mie îmi va dărui o floare de 8 martie, ci eventual de 9 martie, după ce va sluji întâi celălalt templu și mascând gestul prin dăruirea de flori și celorlalte femei din jur; întâlnirea cu mine o va contramanda prima, eu voi fi cea la

care va renunța dacă s-ar ivi ceva important de făcut pentru casa lui; eu voi fi singura femeie căreia nu-i va acorda nicio privire dacă ne întâlnim în societate, iar el, singurul căruia nu-i voi putea zâmbi pentru că nu-i pot acorda lui zâmbetul prietenului, așa că ne vom evita; eu, dintre toate femeile din univers, voi fi singura de la care nu va putea primi mesaje spontane, pe telefon, de iubire sau doar de a ști că exist; nu mă va vedea niciodată gătind pentru el, ci va găsi gustarea deja pregătită fiindcă nu poate rămâne toată noaptea; lumina însăși care însoțește amintirile cu el va fi cea artificială, cea furișă a lumânărilor, rar cea a soarelui, voi trăi mai mult din amintirea sărutului decât sărutându-l… aș putea înșira multe, toate momentele… nu le pot uita, nu le pot compensa cu nicio altă trăire și bucurie dăruite tot de el. Un sărut de ieri nu mă consolează că azi nu mă amețește de gustul gurii lui… să cred că voi reuși să fac să nu mai conteze toate astea îmi este imposibil. Dacă voi trăi zece iubiri, de toate felurile, de toate libertățile, iar a unsprezecea va fi iar așa, tot va durea; sunt condamnată să nu mă pot detașa de concretul unei iubiri, să n-o pot trăi superior și abstract și, în plus, nu mă pot lipsi mai ales de cuvintele iubirii spuse acum, în acest moment, când simt ceva ce trebuie spus cu prezentul verbelor, nu cu imperfectul poveștilor… Sunt, domnul meu, o elevă fără speranță într-ale detașării suverane, tot așa cum am fost la fizică… nu pot iubi Luceferi, nici Fred Vasilești, însă pe tine te pot iubi… sincer… nu știu cât și până unde și cum… De ce oare? Să fie iubirea mea pentru tine prima în care eu să plec fără așteptări, fără dorințe (sau, mă rog, numai cu aceea de a te îmbrățișa) și deci fără suferințe? (mă întreb eu așaaa… budhic)… Să poți oare conta pe mine? Să n-ai nicio teamă de o femeie care pare să se îmblânzească, să învețe de la tine? Va trebui să presupui că, din când în când, imprevizibil, ea va tresări a săritură în două

picioare ca iapa ta murgă cu coama blondă ce nu poate uita, oricât de *classy* educată ar fi în padoc, că e strănepoată de mustang… și va sări cu orice risc… te îmbrățișez…

…ți-am scris cu frenezie săptămâna asta. Sper să ai timp să citești și să-mi răspunzi la câte ceva… Pe unele dintre cuvinte le-aș retrage acum, deși scriindu-ți ție îmi lămuresc mie însămi anumite gânduri (cum ți-am mai spus), nu-mi place să constat că am cam multe obsesii deodată, una dintre ele fiind chiar eu…

…până să încep să-ți scriu ție, până pe 2 iunie 2009, ora 10.07, când nu știu ce interferențe universale, conjuncturi astrale întâmplătoare sau voite au făcut să te reîntâlnesc și să te recunosc, nu am fost niciodată conștientă de puterea sau (nu știu exact, nu simt exact) fragilitatea mea dată de (poate tu ai găsi un corespondent mai exact în fizică) rezonarea mea cu lumea din jur. Credeam că toți ceilalți sunt la fel ca mine, doar că nu pot exprima. Cădea o frunză… o urmăresc cu privirea și până ajunge jos tristețea urcă în mine ca turnată dintr-o eprubetă… frunza aceea aruncă asupra mea tot noianul de gânduri legate de toamnă, de frig, de îmbătrânire, însă toamna îmi provoca o bucurie imensă când vedeam, cu alți ochi, cu alte gânduri, un mesteacăn, un singur mesteacăn crescut în pădure, printre plopi și sălcii, care îmbătrânea glorios incendiindu-și coroana de frunze fără să le lase să cadă, făcându-le să semene cu un foc bengal… abia așteptam să ajung la el să-l văd cum puțin îi păsa că vine toamna, că mai vine o toamnă, din moment ce asta însemna pentru el să se transforme în copacul de aramă… și mai ales că asta însemna să-l văd eu…

…fiindcă eu nu trec niciodată absentă prin lumea asta, veșnic rezonez cu ea. Și dacă nu am cui spune, mi-o spun mie însămi. Sunt o viscerală, dar una verbală, cuvintele se ivesc odată cu trăirile, cum stenografelor li se ivesc semnele

echivalente cuvintelor instantaneu cu rostirea lor, ca din vârful degetelor. Nu pot înțelege altfel lumea și, deși dorința mea de a mi se spune, de a mi se vorbi, de a mi se descrie orice irită, eu mă bucur de ea ca de descoperirea propriului sistem filosofic… cuvintele sunt hrana mea, fără ele ajung la un soi de subnutriție spirituală, cu toate consecințele…

Trecea o femeie pe roșu la semafor, urmărită de privirile indignate ale celorlalți pietoni, comentată în barbă de cei de lângă mine. Fără să vreau, am urmărit-o cu privirea (deși aș fi putut să n-o fac, să fiu și eu doar un pieton indignat), pentru că trecând pe lângă mine am simțit sau am văzut, nu îmi dau seama, o mare tristețe adiată înspre mine. S-a oprit pe o bancă, ca și când nu mai ajungea odată, nu mai avea puterea de a merge mai departe de banca aceea, și a început să plângă cu fața în palme… Mă înspăimântă, dar mă și bucură profund sensibilitatea asta a mea, de care, revin și-ți spun, nu am fost conștientă până când nu am început să-ți vorbesc ție… nu-mi place, mă obosește și mă deprimă să înregistrez tristețile altora atât de interior și empatic, să-mi schimb dispoziția după căderea unei frunze; mă umple de bucurie să trăiesc tot atât de empatic fericirile lor, să-mi cânte sufletul de un mesteacăn candelabru… hipersensibilitate?… simțită până nu demult ca pe hipotensiune… am tensiunea prea mică, dar, fără să mă afecteze în vreun fel, organismul s-a obișnuit cu ea și nu se resimte. Încerc uneori să descopăr dacă folosește cuiva, dacă mi-a fost dată cu un scop și eu nu reușesc să-mi dau seama. Poate aș putea ajuta pe cineva, poate trebuie să văd mai mult, mi se arată niște semne și eu sunt oarbă, prea ocupată să fac față interior atâtor amețitoare senzații, le iau, egoist, ca pe agresiuni personale și nu văd adevăratul lor sens. Mă bucur și că am fost lăsată aici, în insulă, unde oamenii sunt puțini și stimulii mai mult veniți de la natură, unde când obosesc de

oameni pot să mă refugiez în singurătate, am unde să fiu singură. În altă parte aș fi fost ca și căprioara surprinsă de luminile farurilor în lanul de grâu, tocmai când credea că este în siguranță în întuneric… n-aș putea duce în fiecare zi oameni triști și mesteceni aprinși de toamnă…

Încerc să-ți explic că, deși îmi dorești detașare, fără să vrei ai provocat nedetașare… pentru tine nimic nu-mi mai este indiferent, pentru tine am sondat adânc în mine, pentru tine am stat în loc și am devenit atentă la cât de înalte sau joase sunt trăirile mele, ca să ți le spun ție, ca să te farmec pe tine, ca sa le torn în cuvinte pentru tine… când ești atât de concentrat la concertul de ultrasunete al adâncurilor celorlalți, dar mai ales ale tale, pentru a-l capta cât mai exact fiindcă ai a-l reproduce apoi altcuiva, e greu să rămâi „la toate rece“… bună dimineața…

…urmărită încă din timpul somnului și apoi și trează, pe stradă, de o durere de cap pe care mi-o cunosc, nu dispare niciodată din senin, ci trebuie neapărat să o alung cu o anumită pastilă, am făcut vreo cinci tentative de a cumpăra pastila aceea de la diferite farmacii. N-o aveau sau n-o vindeau fără rețetă sau era o coadă de douăzeci de persoane. Ieșită din a șasea farmacie, unde o farmacistă în vârstă abia servea cei vreo cinci clienți din fața mea și se mișca precum în reluarea fazelor de gol la transmisiile sportive la TV – prea mult pentru nerăbdarea mea acutizată de durerea de cap ce venea acum în valuri ca replicile cutremurelor –, am început să explic fratelui meu, care mă însoțea, de ce nu am luat bulina nici de aici, și, deși în mijlocul străzii, în miezul zilei, cu sute de trecători pe stradă, deși îmbrăcată la patru ace în costum *bussines* și pe tocuri înalte, mi-am însoțit comentariile furioase de gestul de a da cu piciorul și de sărituri nervoase. Un taximetrist (singurul element pasiv în iureșul acela de mișcare browniană al mulțimii – eram și în apropierea unei piețe), surprinzând scena

și înșelat de mimica fratelui meu (care, cunoscându-mă, mă lăsa să mă manifest fără un cuvânt), dar probabil atribuindu-i rolul soțului depășit de temperamentul soției, a coborât geamul dinspre mine și a strigat: „Hei, bruneta, ești năbădăioasă rău".

…nu-ți mai pot descrie râsul nebun care ne-a apucat pe amândoi și, prin molipsire, pe taximetristul însuși, deși aveam motive diferite de râs… scena de *misunderstanding*, ca din filmele de comedie de situație, cadrul de desfășurare în mijlocul unei lumi nepăsătoare, dar care ar fi râs dacă vedea asta la televizor, nervii mei atât de inutili de la început, dar abia acum conștientizați ca fiind inutili, toate ne-au dat un râs de infarct, o voioșie pe toată ziua și o nouă poreclă mie… fratele meu mă apostrofează până azi cu „hei, bruneta, ești năbădăioasă!".

…de altfel, îmi amintesc, toată ziua aceea a fost străbătută de momente ridicol de nostime având în vedere că plecasem de acasă cu un scop destul de serios și oficial… din zori, intrând să bem o cafea la un pub, am primit o baie de lapte cald. O chelneriță tânără și, se vede, nu destul de odihnită a vărsat vasul cu lapte pe noi… fratele meu a tachinat-o, în timp ce ne curăța ea cu râvnă, că nici măcar nu bem cafeaua cu lapte, așa că ar fi putut să nu ni-l aducă și că în cazul în care are probleme cu șeful să spună că noi așa am cerut să ne fie servit laptele, vărsat pe noi, noi vom confirma varianta asta… Apoi o pasăre, nu știu ce pasăre, una mare în orice caz, ne-a împroșcat pe amândoi din abundență cu ceea ce fac păsările pe statuile oamenilor iluștri… în mijlocul bulevardului. Mai târziu, pe când ne așezam pe o bancă, istoviți de umblat prin tot orașul, de vântul care nu încetase toată ziua, de câte piedici trebuise să depășim mai ales din cauza oamenilor întâlniți – oamenii sunt cei mai obositori, cei mai mari energofagi –, o țigancă din aceea cu fustă lungă și colorată ne-a ales pe noi de victime și cu o insistență sâcâitoare voia să ne ghicească în cărți; la protestele

mele din ce în ce mai nervoase, țiganca mi s-a adresat cu aplomb și cu accentul acela al lor: „Hai, frumoaso, nu te mai repezi așa la mine că doar și tu ești de-a noastră… Nu te uiți în oglindă ce culoare ai?“. *Fair enough*, mi-am zis, în timp ce fratele meu hohotea și i-am dat o bancnotă și fiindcă avea dreptate (mă uitasem în oglindă) și ca să scap totuși de ghicitul din care ea începuse să recite; dar imitându-i accentul i-am spus că aș putea să nu-i dau nimic deoarece fiind de-a lor puteam să-mi „gâcesc“ și singură…

…zile și zile… pe acestea însă le trec mult mai ușor, toți nervii și toată oboseala se topesc, dispar în neant, când poți râde…

…un om tânăr din familia mea, atins de o boală necruțătoare, se stinge, își trăiește ultimele zile… nu mi-a fost foarte apropiat, nu voi avea ipocrizia de a spune că sunt doborâtă de durere, însă l-am cunoscut și, știi, nu-mi pot scoate din minte umorul mucalit și vitalitatea văzute de mine la el la o petrecere în urmă cu numai vreo doi ani; atât țin minte despre el… Nu m-am dus să-l văd acum pentru că obiceiul ăsta de vulturi rotindu-se în văzduh îmi repugnă. Ajung însă până la mine frânturi din existența lui chinuită, spuse cu voce voalată și cu oarecare voluptate de cei din familie, care pentru asta par a-l vizita. Moartea unui om și mai ales agonia unui om simplu care a iubit și trăit viața asta cu toate cele ale vieții nu sunt niciodată demne; regretă profund tot ce pierde și gândul unei vieți după viață sau al unui Dumnezeu nu-l consolează, nu-l împacă; el e al acestei lumi, n-o știe trăi decât pe aceasta și n-o știe trăi decât prin corpul ăsta de carne și oase care acum îl trădează…

…să nu mai mănânci o dată, o singură dată, struguri din via de la țară, un ciorchine mare, rupt și ridicat întâi în soare pentru a-i vedea prin carnea translucidă sâmburii, să nu mai atingi niciodată crupa unui cal simțindu-i tresărirea mușchilor

sub piele, să nu mai vezi niciodată ochii albaștri cu fruntea ta lipită de cealaltă frunte, să nu te mai dogorască niciodată soarele arzător de iulie făcându-te să-ți umezești buzele și să le simți gustul sărat, să nu mai miroși vreodată sălcuța și teiul și parfumul dulce sau aspru al altei ființe sau aroma amăruie și licoroasă a unui vin care a aburit paharul, să nu mai dansezi, să nu mai înfrunți un val al mării primindu-l în piept cu respirația tăiată, să nu mai mângâi creștetul unui copil a alinare, să nu mai săruți niciodată o gură cărnoasă și dornică de a ta, să nu mai culegi un măr din pomul tău și să-l dai, mângâindu-l spre mângâiere și bucurie, unui om, să nu mai topești în palmă sau pe limbă un fulg de nea, să nu mai urmărești cum se usucă în soare broboanele de apă după scăldat, să nu mai simți cum, dincolo de voința și controlul tău, sufletul îți devine ușor de purtat numai fiindcă prin fața ochilor tăi a trecut un fluture făcându-te să te întrebi de ce nu ai căutat din priviri fluturii în zilele vieții tale pierdute din cauza poverii propriului suflet… toate îmi vin mie în minte și sigur și lui; și, oameni simpli, iubind toate aceste manifestări ale vieții, nu murim demn, le regretăm, le-am vrea înapoi, ne agățăm de ochii celor din jur și de gura lor rostind minciuni, promisiuni deșarte din milă… și eu mă tem că într-o clipă finală aș regreta (cu un regret adânc, atât de adânc încât mi-ar scurta încă și mai mult viața) mai mult că nu-l voi mai săruta vreodată decât că n-am găsit puterea de a ajuta mai mulți semeni în suferință… sunt și eu a acestei lumi și a cărnii mele…

…de-ar fi să mor tânără, n-aș vrea să mor singură, însă singurul pe care l-aș vrea în preajmă, singurul care m-ar ajuta să nu-mi fie rușine de toate aceste gânduri de pe urmă, atât de egoiste și neînălțătoare, ar fi, în ciuda tuturor divergențelor dintre noi, tatăl meu. Tații, voi, cu iubirea voastră aspră, bărbătească, cu mila voastră atunci încremenită odată cu

sufletul, cu atingerea golită de disperare, dar duioasă și, mai ales, mai ales având curajul și respectul de a… nu neapărat a rosti, ci de a arăta adevărul, de a nu-l ascunde… e o demnitate pe care voi o dați copiilor în viață și sigur și în acele clipe. Puterea, lipsa de milă în a ști, a spune, a susține, a afla adevărul… Cu el în preajmă, știind că el este lângă mine și are grijă să știu adevărul, n-aș mai fi nici eu slabă și lașă, și nici frică nu mi-ar mai fi… sau aș putea fi slabă și lașă fiindcă el nu este, cum n-a fost niciodată; mi-ar putea fi frică fiindcă lui nu-i este, cum nu i-a fost niciodată. Pe tata l-aș vrea în preajmă și atât… și poate pe câinele meu…

…te îmbrățișez cu febrilitatea, și exasperarea, și suspinul de ușurare ale unei femei tinere și mai pătimaș iubind viața tocmai fiindcă moare cineva în preajma ei…

…te cuprind în brațe cu ochii încă înlăcrimați ai tatălui de trei fete, lacrimi pe care tu le-ai găsit acolo, în adâncul sufletului meu… recunosc până la identitate cu mine însumi toate imaginile care ne țin strâns legați de viața noastră, rezonez și eu, ca și tine, la toate aceste frânturi, stări, eșantioane de viață, știind bine că în fiecare dintre ele ar încăpea o viață întreagă, într-atât sunt de adevărate și cuprinzătoare pentru aceia dintre pământeni care au învățat sau au fost învățați să recunoască aceste nestemate, la îndemâna noastră…

…aș fi vrut să-mi spui mai mult… deși ce poate fi mai grăitor decât o îmbrățișare? Te chemam la Brăila pe 27 august și cu toate că rațiunea îmi spune că n-ai să poți niciodată să te angajezi la așa ceva, să faci o promisiune știind-o fără acoperire, speram să… nu mai știu ce speram… cel puțin, să nu lași chemarea mea să treacă așa, nebăgată în seamă, ca și când ar fi dorința unui copil către Moș Crăciun de a-l face mare mai

repede, atât de naivă și de nerealizat încât părinții nici n-o aud. E posibil ca în spatele insistenței mele de acum să fie doar dorul de a mă ghemui efectiv, fizic și ușurător de intens în brațele calde ale cuiva… bună ziua, domnul meu…

…hei, fata mea dragă… cât aș vrea să-ți pot spune că voi fi la Brăila pe 27 august, dacă nu aș ști că uneori și ceea ce îmi programez pentru mâine poate suferi schimbări dramatice de priorități și ierarhii în program… Mi s-a întâmplat de multe ori să am bilete de avion în mână pentru o destinație și să le anulez cu câteva ore înainte, pentru a pleca în cealaltă direcție a lumii. Există șansa să vin la Brăila cândva pe la începutul lui iunie, dar este încă incertă această șansă și cu atât mai incertă data, dar cu siguranță că atunci când voi putea veni te voi anunța… De altfel, mărturisesc faptul că, mai mult decât la Brăila, aș vrea să vin și să te văd acolo, în sălbăticia insulei tale, care te-a construit atât de fascinantă…

…te cred, bănuiam… și nici nu vreau să simți că forțez ceva. Dar n-aș mai fi eu dacă ți-aș ascunde, de altfel nu cred că aș mai putea să ascund ceva de tine, că-mi doresc foarte tare să te întâlnesc. Tu ai înțeles, ai înțeles și de ce „foarte tare“. Până azi mi-a ajuns provizia făcută data trecută… foamea de după hibernare… Nu voi mai reveni niciodată asupra acestui subiect după mesajul acesta, însă trebuie să clarific ceva; cred că ar fi imposibil să ne întâlnim aici, în insulă, deși din punctul meu de vedere ar fi ideal. Anonimatul de care tu ai avea nevoie ar fi, paradoxal, imposibil de asigurat. Aici ar fi unul dintre puținele locuri unde nu te-ar recunoaște nimeni pe tine, dar mă cunosc toți pe mine. Nimeni și nimic nu trece neobservat și mai ales necercetat aici. Poate la un moment dat ar trebui să-ți vorbesc „scurt, inginerește“ despre insula mea, nu numai subiectiv. Ca să înțelegi, o să-ți dau numai un exemplu… de la bacul de la

Brăila noi aflăm, cu două ore înainte de a ajunge aici, dacă mașina IS a trecut în insulă (există numai dubiul dacă vine spre Măgureni sau merge pe partea cealaltă a insulei). Lucrătorii de acolo (care ne sunt prieteni sau consăteni) cunosc toate mașinile localnicilor, pe cele ale angajaților fermelor, șefilor și patronilor, pe cele ale autorităților locale, ale pescarilor ocazionali, vânătorilor ocazionali… așa că nu trece nici pasărea… rareori suntem surprinși. Iar aici, în sat? Îmi vine să și râd că aș putea să te întâlnesc incognito când există momente când bunica mea, femeie de 84 de ani și aproape imobilizată, știe ce persoane străine, ce mașini au apărut prin sat, câți turiști sunt veniți cu corturile pe malul Dunării pe o rază de 5 km, ce vizitatori am avut la școală… satelit… e o rețea de comunicații rudimentară, dar fără greș, perfecționată de pe vremea comunismului, când oamenii se avertizau asupra controalelor autorităților ca să aibă timp să ascundă grâne și animale nedeclarate…

…în oraș, însă… sunt de o săptămână fericita posesoare a unei garsoniere minuscule, deocamdată dezolant (dezolarea neafectându-mi fericirea) de goală, fără măcar un scaun să mă așez, însă urmând să o amenajez, încet (renumerație după bugetul ministerului educației… mică!), dar sigur, și în care te-aș închide împreună cu mine, cât timp ai vrea să stai închis cu mine… și nimeni nu ar ști…

…dincolo de prozaicul subiectului, aș vrea să înțelegi… îmi știu locul, îl știu și pe al tău, nu sunt „o zână captivă pe insulă“, nu pășesc, romantic, pe deasupra gropilor din drum cu ochii pierduți în stele. Sunt, ca să păstrez în continuare tonul amuzat și copilăresc, ca pantera neagră din *Cărțile junglei*, îmi reiau, îmi revendic sălbăticia după ce sparg lacătul cuștii sociale în care trăiesc…

…bună dimineața… te îmbrățișez și, nu știu de ce, pentru

prima dată simțindu-mă complet devirtualizată…

…unul dintre internet-prietenii mei, un tip aflat la a doua maturitate, cu ceva boieresc în atitudine, uns cu multe alifii și cu care îmi place să discut fiindcă e foarte tranșant și mă tratează ca pe o egală în discuții, cu toate că am cu cincisprezece ani mai puțin, îmi spune ieri, surprinzându-mă, că dau dependență… să mă înțelegi, am auzit asta despre mine destul de des, destul cât să exclud subiectivitatea percepției, destul cât să cred că nu e un compliment mai original care dă bine la o femeie deșteaptă. Dar cred că nu-mi mai place s-o aud. El a continuat, „n-am eu nevoie de asta… nu-mi trebuie“. Sună puțin a „fascinația șarpelui basilisk“. Începe să-mi pară ceva malefic și de care nimeni nu are nevoie; fiindcă nu este scopul meu, nici măcar inconștient, mi-ar fi de folos să știu de unde vine? Cum să n-o mai arăt, la ce să renunț ca să nu mai aibă efectul ăsta de dependență sterilă? Mie îmi sună ca și cum ar fi efectul meu secundar, adică efectul secundar ascuns, tăinuit a ceva ce tu crezi inițial că îți face bine sau îți place (adică ascuns, tăinuit de către mine, ca și cum ar trebui să îmi scriu dinainte pe frunte *atenție, pot da dependență!*). Și tu îmi spui că ai căutat mereu ceea ce-ți scriu eu, cu dependență de narcoman, dar asta se referă doar la scriitura mea; asta poate să-mi placă, sună a calitate… Dar când o aud referindu-se la felul meu de a fi (de la prietenul amintit) sau la felul meu de a iubi (de la fostul meu iubit), cuvintele fiind însoțite de gestul de a se înfiora ca de frig… fie și numai la nivel spiritual… nu-mi mai place…

…îți spun toate astea cu totală lipsă de cochetărie și cu ciudă, pentru că fiorul ca de frig cu care își însoțesc cuvintele mă supără… Nu-mi place când un bărbat pare a fi indiferent, rămâne indiferent la mine, când nu pot pătrunde dincolo de coaja relațiilor strict sociale. Îmi place să nu fiu ușor uitată, chiar și de funcționarul de la bancă, dar nu-mi place nici să fiu

respinsă după ce m-am apropiat destul, după ce am fost lăsată să mă apropii… și pentru un motiv aflat numai în mintea celuilalt…

…bună dimineața, te îmbrățișez…

…îți vorbesc uneori cu ușurință despre anumite experiențe din viața mea, despre unele chiar imediat ce au loc, cu o frenezie de a ți le împărtăși greu de stăpânit. Există însă unele pe care le las să incubeze până la iluminare; știindu-mă bine, știu și că transform tot ce „ating“ și că anumite trăiri le păstrez prea mult în subconștient înainte de a le da expresie, ele devenind grave, căpătând consistență de obsesii… mă refer aici mai ales la cele de care știu că restul lumii nu se sinchisește, pe care restul lumii nu le mai tratează cu delicatețea unui tabu, cele ce mă fac să par o *depaysée* chiar și în ochii mei, cele pe care nimeni altcineva nu m-ar face să le dezvălui din pudoare desuetă… Aș avea nevoie ca *times to times* cineva să-mi spună cum sunt, sincer și necruțător, pentru că prea mă las pe mâna mea, prea mă văd doar cu ochii mei, prea mă judec doar privindu-mă în oglindă… Mi-e tot mai teamă că petrec prea mult timp uitându-mă în mine. Cum spuneam, încerc din răsputeri să nu reduc totul la mine, dar din răsputeri… sunt prea atentă, nimic nu e *light*, nimic nu e doar ce este, poate de aici și oboseala de care mă plâng uneori, poate de aici și senzația de dependență pe care o creez celor ce mă lasă să le vorbesc, dezvăluind un suflet cu tării de alcool, dar de care fugi a doua zi pe mahmureală… Dar ăsta e pericolul ce te paște când ești o insulară, de jur-împrejur e numai apa ce-ți reflectă chipul; e greu să rămâi lucidă, am nevoie să mă oglindesc în cineva…

…bună ziua, domnul meu… îmbrățișare de după-amiază calmă…

…n-aș ști cum să-l numesc pe omul care mi-a zâmbit ieri dintr-o mașină oprită să-mi dea prioritate de trecere la un colț de stradă și care acum doi ani a fost martorul poveștii mele de dragoste, în împrejurări cam tulburi și fiindu-ne un soi de complice neinvitat, dar tolerat, un soi de voyeur… Într-un

moment de fragilitate, când nu mai știa, nu putea înțelege ce vreau de la el sau mai exact de ce nu-l vreau până la capăt, iubitul meu l-a luat drept confesor. Omul era și este un bulversant (acum știu, fiindcă îl cunosc) exponent al lumii interlope dintr-un cartier, n-aș spune rău famat, fiindcă nu mai există așa ceva, ci doar locuit în mare parte de oameni săraci, al Brăilei… sărăcia aceea de *mecaniqueros* cubanezi, de o veselie deșucheată și întreprinzătoare, de parcă toți ar avea deja *one way ticket to the blue*… Bărbat arătos, cu ceva de haiduc în alură, râs larg cu dantură albă la vedere contrastând cu tenul închis la culoare, îmbrăcat elegant în culori deschise, un haiduc de la Cinecita, aer de o superioritate nobilă ca dată de sângele albastru (deși nu-i nici pe departe decât o senzație fizionomică de-a mea), mai în vârstă decât noi, niciodată căsătorit, îl „sedusese“ și pe iubitul meu în adolescență… Era modelul tuturor băieților din acel cartier și genul lui de bărbăție frustă, cu ecouri mafiote, îi atrăgea. Timpul trecuse și, deși calea urmată de tânăr nu fusese nici pe departe cea văzută la model (la un moment dat, îi trecuse febra interlopă, deși păstrează și azi marea ușurință de a se plia pe orice mediu social, păstrează relațiile de atunci și oarece reverberații plastice în limbaj), rămăseseră prieteni. Adus de întâmplare în același local, la cafea, într-o dimineață când, după o noapte petrecută la mine (una dintre ultimele înainte de a deveni femeia lui) era mai frustrat ca oricând, i-a mărturisit cu niște ochi tulburi (remarcați de celălalt) că se simte „ultimul fraier“… o femeie pare a se juca cu el, a-și bate joc și el nu e în stare să ia distanță, îl cheamă și el vine ca un cățel, plecând noaptea de acasă, șofând sute de kilometri, că nu-i poate rezista, că o vrea cu orice preț… Omul l-a privit și i-a spus: „Frate, eu am făcut multe la viața mea… Femeile nu le-am prea respectat, au fost fie «obiect» de afaceri [făcea sau făcuse cândva trafic… prietenul meu era

ambiguu], fie de gimnastică de întreținere. Însă, odată, una m-a oprit și pe mine din drum, o femeie lângă care am dormit, goi-pușcă, fără să mă lase să merg până la capăt… nopți în șir și niciodată… de-mi venea să mă împușc“. „Și tu ai acceptat asta? Tu, care le poți lua cu forța, tu care poți alege din atâtea?“ „Da… Asta era o femeie adevărată… Și noi, care le știm în felul ăsta urât, ca obiecte, le disprețuim și le iubim în același timp, pentru că, să știi, cele mai multe fac din sex o meserie fiindcă așa vor ele, nu fiindcă n-ar avea de ales, ca în filme. Apreciem o femeie adevărată, o recunoaștem, deși nu prea avem ocazia să le întâlnim… fug de noi ca de dracu'…“ Sunt în măsură să-ți reproduc dialogul, deși mă străduiesc să imit pentru conformitate oarecum limbajul lor fără a șoca, fiindcă prietenul meu mi l-a redat chiar în seara următoare (cu o înseninare aurie în ochi și pe frunte pe care am simțit nevoia să o ating cu buzele, de similitudinea cu un bărbat care sacrificase un orgoliu, *basic*, dar orgoliu, unei femei… cred chiar că, dacă omul ar fi fost doctor docent, nu l-ar fi înseninat atât cât a făcut-o acesta pentru că el avea nevoie de dovada că nu greșește la nivelul ăsta inferior, de „mă iubește femeile“, dovada că nu e greșit să sacrifice din orgoliu de la unul care și l-ar fi apărat literalmente, cu șișul) și fiindcă l-am cunoscut apoi personal. Îl tachinam, mă alintam de o vreme că aș vrea să mi-l prezinte și mie (la mine fiind de fapt fascinația unei *fleur du mal*), iar el protesta spunând că îi e teamă că o să-mi placă… pentru ca, la un moment dat, mergând să-mi întâlnesc iubitul acolo, în cartier (cu intenția unei surprize), dezorientată puțin, rătăcind așa, îmbrăcată în alb de sus până jos și privită suspicios de cei ai locului, am fost nevoită să întreb de adresă; bărbatul abordat m-a privit, de fapt m-a scanat și m-a întrebat pe cine caut acolo că i-ar fi mai de folos decât să-i spun o adresă. Am pronunțat, simțind un început de intimidare, numele și a știut despre cine

este vorba. A trimis un puști să-l cheme din casă… N-a mai avut de ales și ne-a prezentat, găsindu-ne împreună… Personajul, cu nonșalanță, a adăugat: „Am știut de când ai spus pe cine cauți cine ești… Este, frate!… Vă las“. Și a plecat; n-am știut niciodată dacă acel „este“ (însoțit de gestul de a face cu ochiul) a fost un soi de acord dat pentru alegere prietenului meu sau doar un artificiu de limbaj… Și azi, când îl întâlnesc, sunt ușor jenată, cu toate că singura remarcă legată (tangențial) de povestea la care fusese martor a fost „tu ar trebui să mai cunoști și alți bărbați de pe aici“, fără ca eu să am curaj să cer detalii ale gândului lui… dar știe, și știe doar atât… dar parcă mă simt mai expusă decât dacă m-ar fi surprins goală…

…uitasem de el… uitasem de întâmplarea care a făcut să cunosc un om pe care nu mai vreau să-l întâlnesc, dar nu-l voi uita niciodată… întâmplare cu iz de poveste din cartierul de vest, stârnită din amintire de un zâmbet în spatele unui parbriz…

Noapte bună, domnul meu…

…somn greu, vâscos… un vis de care nu-mi mai amintesc după trezire… Prima gură de cafea mă recompune din bucăți împrăștiate prin mine însămi. Dimineața mă întâmpină cu prospețimea unui pumn de apă aruncat pe față: e un adevărat scandal provocat de vrăbii în corcodușul din fața geamului meu; ființe care nu au, se pare, dimineți grele sau ușoare, nu au destulă minte ca să și le facă grele. „Nouă vieți și-ncă una de-aș avea de trăit/ Nu mă las niciodată de iubit“, cântă Pepe la radio și efluviile latino ale melodiei îmi plac, schițez câțiva pași de dans prin cameră doar ca să mă trezesc de-a binelea, deși ținuta mea cu pijamale galbene și șoșoni de casă, niște porci albaștri din pluș cu râtul în sus, numai latino nu e… Mă amuz de limbajul nonverbal, paradoxal, aproape omenesc (zărit pe fereastră) dintre pisica mea tărcată, acum grasă, plină de pisici

încă nefătați, și câinele pe sub nasul căruia trece cu nonșalanță de gravidă, privită de el oarecum cruciș, ca și cum n-ar recunoaște-o sub forma asta sferoidă pe vechea lui inamică… câinele meu, blănos, parcă spălat cu șampon extra-volum care mă întâmpină în fiecare dimineață intempestiv aproape doborându-mă, învățat să-l salut… nu remarc decât faptul că și el îmbătrânește, se vede și la câini… am o fotografie cu el de acum doi ani și privită cu atenție observi că au trecut 730 de zile peste noi, mai ales peste mine… mă duc și-l mângâi absent, e nemulțumit de neimplicarea mea și își reia locul pe cușca lui făcută dintr-un butoi ca și cum s-ar fi deranjat degeaba de la postul lui… n-am meritat riscul de a-și încălca îndatoririle… E un frig umed și un cer limpede ca lacrima… Deși mi-ar fi plăcut să văd și eu norul de cenușă vulcanică din Islanda… apropo, tu ai mai putut călători zilele astea? întreb în speranța că nu și că azi ești acolo pentru îmbrățișarea mea înfiorată, eliberată de zațul nopții și însoțită de gânduri noi… bună dimineața, domnul meu…

…plouă, dar este una dintre acele ploi care-mi place, se potrivește cu mine azi, nu-mi umbrește dispoziția, fiindcă nu mă pătrunde, îi sunt impermeabilă, îmi e exterioară… o ploaie care aduce toate elementele naturii la imaginea lor ideală, de pictură pe o carte poștală ilustrată, intensifică nuanțele, dă transparență sau strălucire, curăță de praf, subțiază liniile, delimitează clar contururile; cer acoperit până dincolo de raza vederii de ceea ce pare un singur nor, apucat și răsucit cu mișcarea cu care creezi dintr-o foaie de hârtie un con, dând imaginea unei cupole bizantine din sticlă Galé lăsată peste lume, luminat discret de undeva din spatele lui, răspândind o boare… îmi vine să spun *mist* (nu știu de ce cuvântul englezesc mi se pare mai potrivit… poate nefiind limba mea, nu o interiorizez și cuvintele ei capătă oarecum materialitate, mă pot

juca cu ele ca și cu bilele din sticlă și par mai potrivite tocmai fiindcă nu au ecouri înlăuntrul meu, cum nu are ploaia asta… îmi este complet străină), o boare difuză, gri, odihnitoare pentru ochi ca și cum ar fi lentila unui ochelar peste un ochi miop, insinuată în toate spațiile, părând a face ca aerul respirat de mine să fie și el gri… iluzia că spațiul este limitat e totală… dacă aș înlătura ochelarii, m-aș trezi în fața unei cărți cu poze, atât de tare nu simt în mine peisajul… nu-mi pasă, nu mă transformă, nu mă influențează, nu mă aduce cu el, nu-mi înlătură gândurile de ieri… sunt desincronizată, exact ca un film în care imaginile nu corespund titrării; este poate un fel de autoapărare, numai tristețea unei ploi mai lipsește peste gândurile zilei de ieri… n-o las eu să mă invadeze…

…te-aș îmbrățișa… numai pe tine te-aș îmbrățișa, fiindcă, deși s-au adunat atâtea cuvinte între noi, tot păstrez unele pe care nu le-aș spune decât îmbrățișată…

…câte întrebări am putut să-ți pun de-a lungul timpului! Și câte rămase fără răspuns, amânate de tine cu o abilă condescendență pentru momentul când ne-am întâlni față în față, știind bine că azimutul zării e mai aproape de mine, pe el îl văd aici, în câmpiile mele nemărginite, chiar dacă îmi lăcrimează ochii de concentrare… câte îmbrățișări în gol, câte mii de cuvinte și câte mii de senzații… De câte ori m-ai lăsat să vorbesc, să mă agit așteptând să-mi treacă de la sine agitația și revoltele inutile, poate zâmbind îngăduitor, ca atunci când astupi cu un sărut gura flecară, dar frumoasă și proaspătă a unei femei care spune vrute și nevrute… Nu ți-am spus prostii iremediabile, sau dacă le-am spus au fost prea sincere și prea venite din adâncurile mele, prea au avut temperatura miezului incandescent al pământului meu ca să nu aibă și farmec… Mă bucur că te am, cu o bucurie care seamănă cu înflorirea aceea a unei anume specii de cactus (știi, există o specie de cactus care

înflorește brusc, cu zgomotul pocnetului unui dop de șampanie; bobocul imens se transformă în floare într-o secundă), și că îmi las efectiv sufletul să cânte pentru tine prin cuvinte... n-am pentru cine altcineva să o fac, nu cred să am vreodată mai mult de atât de la tine și cred că tu știi, dar n-o spui, ca să nu gonești sau să rănești sălbăticiunea asta care îți pare că nu poate exista fără să miroasă și să guste... Azi însă nu-mi pasă, cum nu mi-a păsat de avertismentul că tu nu poți fi iubit... eu am găsit o cale, spre surprinderea ta și cu instinctele mele curate...

...sper că ți-e bine și te îmbrățișez și azi pentru asta... cel mai teamă nu-mi e că nu voi mai ajunge să te îmbrățișez cu adevărat vreodată, ci că viața asta te-ar face să uiți de femeia compusă mai ales din cuvinte...

...*Have you ever really loved a woman* a lui Bryan Adams nu-ți place? Sau e de altă etapă a unei vieți? A fost...

...dacă aș lua întrebarea ta ca pe una îndreptată spre muzică, ți-aș răspunde simplu că îmi place melodia, dar cum știu că tu mă întrebi pe mine, îți spun că am iubit suficient de multe femei încât acum să pot iubi total și necondiționat femeia; așa se face că te iubesc pe tine... Altfel nu aș sta aici, într-un hotel, la două mii de kilometri distanță, colindând haihui cu tine de mână prin sălbăticia insulei tale, prin cartierele Brăilei sau prin sufletul tău cu creșteri de cristal fără pereche... da, cristalele cresc, uneori atât de repede încât poți vedea cu ochiul liber cum materia amorfă se ordonează după linii imaginare, se așază în forme regulate și generează volume tridimesionale dinamice și fascinante; la fel și tu te metamorfozezi prin cuvintele tale și îmi dăruiești ceea ce nu mi-a dăruit nimeni până acum, mi te dăruiești pe tine însăți într-un fel pe care îl știu, îl percep și îl înțeleg numai eu, pentru că numai mie mi-a fost dată această șansă... Nu știu când ne

vom vedea, nu știu când sutele de îmbrățișări ale tale se vor topi măcar încă o dată într-una singură, cea reală și așteptată, nu știu nici cât de importantă ar mai fi o astfel de întâmplare, atât timp cât tu îmi ești uneori așa de aproape încât, dacă îmi deschid buzunarul de la piept al cămășii, cu vârful degetului, mă aștept să te zăresc acolo, ghemuită, cu bărbia pe genunchi și brațele încolăcite pe picioarele tale sau stând goală, întinsă pe spate, cu fața într-o parte…

…nu cred să fie surprinzător pentru tine să afli că această melodie îmi place cel mai mult dintre toate, mai ales pentru nouă dintre versuri, pe care le simt adânc în sânge…

To really love a woman
Let her hold you –
’til ya know how she needs to be touched
You’ve gotta breathe her, really taste her
’til you can feel her in your blood
N’ when you can see your unborn children in her eyes
You know you really love a woman

Then when you find yourself lyin’ helpless in her arms
You know you really love a woman

…restul… vocea guturală, muzica nu fac decât să o desăvârșească, mulându-se perfect pe mesaj, îmbrăcându-l cum coaja îmbracă miezul unui sâmbure de măr…

…nu de puține ori mi-a fost dat să am revelația perfecțiunii, deși știu că perfecțiunea este un concept subiectiv, ba mai mult decât atât, nefiind perfecți, noi, oamenii, am învățat să iubim imperfecțiunea; și am numit-o originalitate, unicitate, mister sau personalitate (mă refer la turnul din Pisa, făcut perfect de tocmai verticalitatea imperfectă, singurul căruia i se acceptă să definească verticalul prin neperpendicular, sau la nasul mare al Cleopatrei). Iar eu, mai mult decât alții și mai des, sunt făcută

să o descopăr acolo unde ea nu există decât pentru mine, pentru respirația, auzul, gustul și ochii mei… Melodia asta însă, întrunind toate condițiile, devine aproape dureros de ascultat; o ascult rar, e insuportabil de frumoasă… Spune-mi tu dacă nu e un adevăr, ca transparența unui cristal, faptul că, dacă lași o femeie să te îmbrățișeze liber, afli, știi, când veți ajunge la alte atingeri, cum trebuie să o atingi? Cum i-ar plăcea atunci să fie atinsă? Ca întotdeauna, adevărurile sunt cele mai frumoase… Femeia te îmbrățișează intempestiv și puternic, cu o singură mână, cu degetele ei în părul tău sau atingându-ți ceafa, lipindu-ți obrazul de al său și gura-i de gâtu-ți… are nevoie să o cuprinzi cu forță, să o zdrobești, are nevoie de atingeri febrile, grăbite sau grabnic trecute în împreunare, concentrând timpul, amețindu-l, atingeri apucătoare, mușcătoare, care ar durea, dar nu dor… te îmbrățișează îndelung și cald, cu amândouă mâinile, obrazul ei dogorindu-l pe al tău înainte de a ți-l atinge, trecându-ți prin haine ție din căldura ei ca un anestezic… vrea fierbințeala gurii și degetelor și pielii tale până simte că n-o mai poate îndura, vrea să nu se sfârșească, să nu înceteze niciodată căderea amețitoare, cu ochii închiși, în gol… te îmbrățișează delicat, reprimat, ezitant, deși nu s-ar desprinde, ascunzându-și fața în pieptul tău… iubește-o cu atingerea pentru căprioare sau mai las-o până nu-i vei mai simți ezitarea…

…pentru mine, a îmbrățișa este gestul perfect, spune tot despre mine, dacă știi să descifrezi… te îmbrățișez cu un dor la care se adaugă încă două mii de kilometri…

…am numărat, a plouat de șapte ori… iar în intervalele dintre reprizele de ploaie cerul nici nu-și amintea că el a plouat, afișând un soare tâmp, ilogic ca un nebun pașnic care spune adevăruri dureroase cu naivitate și cu siguranța cu care simte că orice îi este iertat. E totuși cam târziu pentru primăvară… o primăvară rămasă în urmă, depășită. Frunzele viei,

nedesfășurate complet, care seamănă încă și acum, la maturitatea mea, ca și în copilărie, cu dorsalele amfibienilor, au un inefabil puf roz închis, plopii sunt încărcați de ciucuri ca aurul roșu, mov intens pe florile unui liliac până anul trecut aproape alb și devenit neparfumat… cromatica ciudată de picturi din perioada tahitiană a lui Gauguin, nimic diafan, nimic irizat, ca și cum amfora primăverii a fost uitată prea mult în cuptorul olarului și culorile s-au dogorât, s-au transformat sau s-au ars de-a binelea, și-au pierdut suavitatea aerată, au căpătat tonuri de ceramică dacică…

…am fost singură toată ziua într-o zi în care n-ar fi trebuit să mă însingurez, pe care am simțit-o în mine, în ochi și în piept, ca arsura unei înghițituri de alcool tare… Cu sentimente amestecate, impure către oameni altfel clari în mine, oameni scoși din gânduri ca din smârcuri, murdăriți… Unul, ieri, absolut inexplicabil, mi-a bătut câinele și l-am urât pentru asta, deși până ieri nu-l uram… Altul… el… a împlinit anii și eu n-am găsit în cele câteva zeci de mii de cuvinte pe care le cunosc în mai multe limbi o combinație care să se așeze într-un sms-urare prietenesc, neutru, și nu jignitor de neutru, curat, limpede, limpezit… Ți-am mai spus că nu-mi place ura… atât de tare încât caut eu explicații pentru gesturile sau cuvintele oamenilor, le fabric eu tocmai pentru a mă împăca cu ei și asta fiindcă, așa cum resimt adânc în mine frumusețea unui cântec sau a unui răsărit, tot așa de acut resimt și resentimentele oamenilor. M-am învățat să prevăd parcă momentele când ar trebui să urmeze lovitura unei manifestări de ură și îmi ridic, chiar și numai cu o secundă înainte, acel *shield* de protecție, mintea îmi apără inima. Însă când vine pe neașteptate, din direcții pe care nu le prevăd sau din interior, nu mă mai pot apăra… Interiorul ăsta al meu ca o membrană, rezonând la orice, amplificând orice, transformând exteriorul în curent

electric interior o să-mi vină de hac într-o zi… voi obosi și mă voi carboniza… poate chiar și prin scrisul meu către tine nu fac decât să-ți trec ție din sarcina negativă și pozitivă a ceea ce mă electrizează în fiecare zi… ca atunci când mergi cu farurile aprinse, fiindcă bateria mașinii încarcă prea tare… Și poate ai dreptate, ar trebui să trec lumii toate astea printr-o carte… Azi aș fi peștele piranha… de aceea nici nu te îmbrățișez, îți spun de la distanță bună dimineața, domnul meu…

…asist de ceva vreme la idila dintre doi oameni, colegi… uneori ajutată de confesiunile ei (doar ale ei), mai mult aluzii confesive, timide, adiate înspre mine (ca și cum a simțit că eu nu voi judeca, dar nu atât de împăcată cu ea însăși încât să vorbească clar), dar cel mai des doar văzând, detectând ceea ce nici măcar ei nu vor încă să recunoască. Sunt amândoi căsătoriți și poate de aceea sentimentele lor sunt însoțite de acea durere pe care eu o cunosc, o recunosc, durerea de a fi nevoiți să-și zăgăzuiască pornirile, durerea de a-și reprima cuvintele, de a le contorsiona pentru ca ele să însemne ceva numai pentru celălalt și nimic pentru ceilalți, durerea de a-și cenzura privirile, durerea de a nu-și putea opri alunecarea nici dacă își înfig unghiile să se agațe, durerea de a ști că-și răscolesc propria viață vrând doar să simtă din nou că trăiesc, nu că doar conviețuiesc cu un soț și o soție dintr-odată insuficienți… Ieri am avut de sărbătorit un purtător de nume sfânt, bărbatul din poveste, și obișnuim să dăm mici petreceri între noi, fără familii; ea a apărut îmbrăcată complet în negru, elegantă, proaspătă, cu părul prins într-o coafură ce-i dădea distincție… e o femeie frumoasă, genul blondă minionă; eu am purtat alb fiindcă tot pentru doi ochi dragi la un moment dat mi-am cumpărat numai haine albe și de zi, și de ocazie, dar și fiindcă știu (cum altfel?) că mă prinde albul. După un pahar de vin, bărbatul s-a întors spre mine și a remarcat că are „un șef mai

arătos ca oricând“ și că începe să creadă că „albul e culoarea mea preferată“… Din întâmplare, femeia era în fața mea; am văzut cum i se ofilește zâmbetul și îi mor, toți odată, fluturii din priviri, lăsându-i-le pustii ca fântânile părăsite… aproape m-a durut pe mine… până în acea clipă strălucea, era fericită (găsise și un prilej de fericire în compania lui, căci restul erau doar frustrări) că el avea ocazia să o vadă și așa, se îmbrăcase pentru ochii lui, bucurându-se dinainte de bucuria ce o va descoperi în privirea lui, nu neglijase niciun detaliu, cu o frenezie pe care numai un bărbat o capătă și o merită de la noi… și parcă aștepta (și așteptam și eu) ca el să i-o și arate printr-o vorbă, printr-un gest, printr-o privire… Dincolo de neplăcerea pe care pentru prima dată mi-a stârnit-o un compliment venit de la un bărbat (pe care, pe moment, l-am simțit fabricat, deci cu sau fără voie el ne-a jignit pe amândouă), dincolo de neplăcerea de a pica la mijloc într-o situație gen piesă de teatru absurd în care aveam rol pasiv (mă gândesc la o montare a unei piese de Brecht, cred, în care în loc de copac scenaristul a ales să aducă pe scenă un om purtând o pancartă pe care scria *copac*… pe mine scria *femeia de făcut geloasă altă femeie*… și mă mai gândesc și la absurdul, drasticul contrastului alb-negru care a provocat conflictul) și deci niciun control, aș vrea să știu (*nothing new*) de ce a făcut-o? Nu poți să nu prevezi frângerea de suflet… Nu puteți fi atât de insensibili! Sau puteți?… Să fie doar o provocare, o tachinare malițioasă stârnită de tocmai sesizarea străduinței femeii de a plăcea, de ciuda lui de a o vedea vrând să-l seducă și poate reușind de astă dată mai mult ca oricând? Să fi fost prea sigur de femeie și și-a permis să se joace? Să fie el dezimplicat și doar ea implicată? Să fie atât de perfid încât nesimțind nimic pentru ea să devină crudul viconte de Valmont? Să vrea doar să o ducă pe ea la pierzanie? Sau să fie doar nesimțitor? Sau încearcă și el cu disperare să nu se lase

târât într-o iubire cu final așteptat și jignește femeia pentru a-i stârni dezgustul… dar e laș… și nu părea…

…îmi spui tu?… bărbat cu mintea și vorba clare, poate trecut prin așa ceva… vreau să știu… nu de alta, dar tentația mea e să-l cred doar laș, nu disting niciun scop nobil… l-aș disprețui, dar nu mă îndur ușor la așa un sentiment… bună dimineața…

…știi, la un puzzle se potrivește o singură piesă într-un anume loc, dar nimic nu ne împiedică pe noi, jucătorii de puzzle, să încercăm și altele, neinspirați în a o găsi pe cea potrivită. Cam la fel stau lucrurile și în povestea ta, există o singură explicație pentru gestul bărbatului cu pricina, poate neștiută nici măcar de el… Poate nu el s-a jucat, ci hazardul, care ne face uneori să acționăm inconștienți de urmările acțiunilor noastre, poate a făcut-o dintr-o detașare față de viață, dublată de o nepăsare față de oameni sau poate a vrut doar să se pună bine cu șefa printr-un compliment convențional, dar nimic nu justifică ineleganța dureroasă de a nu fi oferit femeii care se făcuse frumoasă pentru el oglinda privirii lui, în care ea să se vadă, măcar pentru câteva clipe, cea mai frumoasă femeie din lume.

…hazardul, e drept, l-am exclus din raționamentul meu și asta numai pentru că este o cauză a acțiunilor care scapă cuprinderii mele și nu se supune unor explicații… și este, în cazul ăsta, și cea mai bună scuză, pentru că îl exclude pe el. Este impersonal, nu-i poți reproșa cuiva hazardul care i-a determinat o acțiune cum nu-i poți reproșa nici că nu e conștient de inconștientul lui. Ele sunt de vină în locul lui… Lăsând la o parte hazardul, concept amplu și, mărturisesc, frustrant, înspăimântător pentru mine, cred că nimic nu m-ar înfricoșa mai tare decât să mi se confirme cumva, fiindcă

bănuiesc deja, că existența mea nu are alte legi decât cele ale hazardului… asta cred, cu speranța tremurătoare că măcar cineva îl supervizează, adică nu are nicio lege… prefer autoritatea unei forțe divine, prefer să știu că cineva cu atribute umane duse la forma lor ideală mă conduce și mă judecă determinându-mi destinul chiar pe baza acțiunilor mele… mă prefer pe mine ca fiind de vină pentru toate acțiunile mele, pentru o linie a destinului meu decât un hazard pe care îl asociez haosului, adică lipsei de ordine, întâmplării, fatalității…

Eu sunt oricum aproape convinsă că tot ce am construit noi, teorii, raționamente, legi, cauze și consecințe logice, predeterminate, stabilite sunt false fiindcă de fapt nu există nicio cauză. Existăm de fapt haotic, numai între noi, ciocnindu-ne unii de alții… Eu exist pentru tine fiindcă în urmă cu aproape un an m-am ciocnit de un el care se ciocnise de o ea și ciocnirile astea, care la rândul lor nu respectă nicio lege a fizicii ca să le poți explica, nu sunt determinate de duritatea materialului, nu le poți calcula viteza de deplasare, nu le poți determina traseul fiindcă nu știi cât de rotund sau pătrat a fost cel de care m-am ciocnit, nu știi de cine altcineva m-am ciocnit și ai la dispoziție un număr infinit de permutări și o minte limitată 10-15%… atât ai la dispoziție, o minte care poate pătrunde numai până la o anumită adâncime dincolo de care presiunea e prea mare, exact cum corpul poate pătrunde numai până la o anumită adâncime în ocean… fiindcă voința ta de a te îndrepta într-o direcție sau alta este categoric exclusă ca în accidentele rutiere. La un moment dat, voința șoferului de a nu se ciocni de cealaltă mașină nu-l mai ajută cu nimic… Uite, cred că de voința mea nu mă pot lipsi, de fapt, pe ea nu o vreau exclusă, prin ea simt că aș avea și eu o pârghie… Și aceste ciocniri m-au respins, m-au aruncat în calea ta? Îl vreau pe Dumnezeu ca fiind Cel ce m-a născut și mă veghează sau ca

fiind cel puțin Cel ce joacă acest „biliard“ cu noi, prefer să știu pe cineva acolo… E înfricoșător destul și să mă las ispitită și înfricoșată de teoria conform căreia Dumnezeu e de fapt ivit din dorința mea omenească de a pune o limită cumva existenței mele, simțind de fapt că mai departe mintea mea nu pătrunde… până la El pot gândi… mai departe să gândească El, însă în relația cu El voința mea pare a fi băgată în seamă, pare să conteze și ce vreau eu…

Lăsând deci la o parte hazardul, inconștientul unei acțiuni spune totuși ceva. Nu determină o vină a celui inconștient (nu vorbim aici despre inconștiența ilicită, a acțiunilor, cea condamnată de Codul Penal pentru că inconștiența are și această dimensiune oarecum inferioară ca și conștiența, de altfel, e ca alcoolul în accidentele de mașină, agravează vina), îl exclude pe el, dar explică o acțiune a lui. Bărbatul din poveste, tocmai fiindcă și-a permis inconștiența asta, adică nu și-a mobilizat conștiința, nu a găsit de cuviință să fie conștient, dovedește nepăsare, nemobilizare… și nu față de oameni în general, nu putem deduce așa repede pe baza unei singure demonstrații nepăsarea față de oameni, deși o putem presupune, ci nepăsarea față de femeia aceea… ea ar trebui fie să se considere avertizată asupra a ceea ce o așteaptă, dacă generalizează, fie să ofere mai mult, dacă preferă să ignore avertismentul. Deși pe mine inconștientul unor acțiuni mă determină să cred că așa este acel om, așa este el de fapt, în esență, când nu-și mobilizează voința, autocenzura, liberul arbitru sau cum s-o numi el…

„…filosofez“ cam mult în acest mesaj, domnul meu, dar, recunosc, mă gândesc de ceva vreme la a schimba ceva în viața mea, la a face și altceva… Am sentimentul de suficiență, de plafonare, frustrarea de a nu ști în ce direcție să evoluez, frustrarea acută (dar amenințând să se cronicizeze) de a simți

că ceea ce fac nu-mi mai este de ajuns și ceea ce aș putea face nu mi se arată. E doar o criză existențială… n-aș ști să spun, dar, dacă ai vreo sugestie, spune-mi-o… fac de o vreme brainstorming cu această temă…

…te îmbrățișez…

…constat că pun totuși prea mare preț pe cuvinte… Nu numai pe mesajul transmis prin ele, ci chiar pe forma lor; dacă nu aș simți excesul, n-aș vorbi despre asta… Parcă mi-am creat o grilă interioară în care fiecare cuvânt are atribuită o paletă de sensuri, lărgită, e drept, de talentul meu lingvistic. Dar chiar și așa unii oameni ies prin vorbele lor din grila mea, vorbele lor nu corespund niciunui sens prestabilit, nu percep atâtea nuanțe câte am eu pe paletă… sunt daltoniști, unii percep veșnica mea tendință de a vorbi, de a cere explicații, de a cere nuanțări, de a răstălmăci, răsturna sensuri, a demonstra contrariul, ca pe ceva diabolic… Cineva mi s-a adresat așa într-o discuție gravă: „Da, tu ești femeie deșteaptă și știu, mă poți face din cuvinte [și aici tonul lui era *a-mi face vrăji*], dar n-o să te las de astă dată… Asta simt și nu vreau să-ți știu părerea, doar te informez". Redusă la tăcere, îmi pierd nordul, nu mai știu ce altceva aș mai putea să fac… dacă să explic nu mă lași, restul argumentelor mele este sărac și neexersat. Ar fi fost nevoie de un gest… dar pe cât de curajoasă sunt în scris și în vorbă, pe atât de timidă și nespontană sunt în gesturi… nu prea știu să înlocuiesc o vorbă cu un gest…

În mod paradoxal… nu știu, dacă ar fi fost să cronometrez câte minute, minute doar, am vorbit efectiv cu cineva în acest weekend… cu tine, acel *tine* despre care știu că există fiindcă odată, demult te-am întâlnit, dar despre care acum, în acest moment, nu știu nimic concret, fiind desincronizați în timp și spațiu cam ca steaua care-a răsărit… și cu mine cel mai mult… văzând că nici „a transpune în cuvinte" pentru mine nu are

voie să fie superficial, ci serios, chiar pătimaș, mă tem să nu obosești și tu… și de aceea, cred, aș vrea să te mai întâlnesc, ca să mai consum și gesturi pe tine, nu numai cuvinte, nu numai cuvintele ce desemnează gesturi… să descarc cuvintele de sarcina electrică ce o conțin, să le convertesc energia electrică în energie calorică, de exemplu… să te îmbrățișez…

…și a venit și clipa mea de seninătate pe ziua de azi… și tot din cuvinte… Îți spun și ție, pentru că poate nu știi și ai vrea să știi… Mircea Cărtărescu povestea că la prima lui întâlnire cu Nichita Stănescu, după momentele de început când ședea în fața lui ca și cum l-ar fi întâlnit pe însuși Eminescu – citez din memorie, să știi… –, i se tot adresa cu *dumneavoastră;* celălalt încerca să-l facă să renunțe la pluralul de politețe, îl tot invita să i se adreseze cu *Nichita*. Cărtărescu i-a mărturisit că nu poate, efectiv îi este imposibil să formuleze vreo propoziție cu *tu*… „Spune-mi, bătrâne, ești un om credincios?“ „Da.“ „Te rogi?“ „Da.“ „Și când te rogi cum spui, *Tu, Doamne* sau *Dumneavoastră, Doamne*?“ *„Tu*, desigur.“ „Și atunci dacă Lui Dumnezeu Îi spui *Tu*, mie de ce să-mi spui *dumneavoastră*?“ Quod erat demonstrandum… Eu însă pot subînțelege sublinierea, și pentru *Tu, Doamne* și pentru *Tu, Nichita*… te îmbrățișez de noapte bună…

…și ca să vezi că „ce-i de spus s-a tot spus“… Am ales zilele trecute să deschid *Jurnalul de la Păltiniș* al lui Gabriel Liiceanu și prima secvență pe care mi-a căzut privirea a fost remarca lui Constantin Noica, personaj și motiv pentru această carte, că uneori, iarna, cerbii se afundă în zăpadă, iar țăranii îi lovesc cu parii peste șira spinării și îi așteaptă să moară… Nici măcar această experiență nu-mi e unică, deși e de o cruzime aparte. Spune-mi tu dacă n-ar trebui să las să se aștearnă tăcerea peste viața mea ce pare a mai fi fost trăită de o mie de ori, pe care tu

ai putea-o recompune numai decupând secvențe din ceea ce s-a scris deja, din cuvintele altora... iar eu să tac și s-o trăiesc așa cum vine, păstrându-mă anonimă, un anonimat față de tine care ar semăna cu virginitatea... Astăzi, domnul meu, simt că oricât de mult te-aș iubi, oricât de *made in heaven* este întâlnirea mea cu tine, oricât de multă bucurie mi-ai aduce numai știindu-te acolo, undeva, nu mai am ce să-ți dăruiesc, de fapt, n-am avut niciodată... e de ajuns să deschizi o carte și mă găsești acolo...

Ești departe, domnul meu, mai departe decât de zece ori înconjurul Pământului... Am crezut că asta este șansa mea de a experimenta o trăire care să nu fie ca a tuturor celorlalți, deși simțeam că nu i-aș face față... Să iubești pe cineva clădit mai mult din cuvintele lui și cu cuvintele tale este posibil pentru o sălbăticiune, imposibil pentru o femeie din carne și oase... Și apoi, în ultima vreme mă lași prea mult singură, nu-mi mai vorbești zile în șir, nu-mi vorbești decât rar, atât de rar încât pot să-ți reproduc din memorie, despre tine... ceva, orice... iubire făcută din nisipul cuvintelor... Eu te pot iubi pe tine, tu nu mă iubești pe mine decât, poate, în gând... orice dovadă materială a iubirii tale îmi este mie interzisă, le consumi pe toate pe ceilalți, cei din preajma ta... un cuvânt pe zi și tot e prea mult de cerut de la tine... fir-ar ele de cuvinte...

N-ar trebui să mai spui că nu poți fi iubit, ci că nu ai timp să fii iubit... Pe măsură ce aceea care te iubește este mai departe pe orizontala ta, mai departe de zero și mai aproape de infinit, timpul tău (sinonim perfect în ce mă privește cu cuvintele tale) devine timpul spațiului cosmic, lipsit complet de oxigen și nesupus măsurătorilor umane...

Să mă crezi, domnul meu, îți spun toate astea fără niciun pic de patimă, doar cu tristețe... tristețea de a mă vedea pe mine însămi devenind *una donna* ca toate celelalte; dialogul nostru

stă martor, la început îmi scriai și tu, iar eu eram plină de viață și expansivă și energetică… ai încetat să-mi mai alimentezi entuziasmul, tristețea mea te-a invadat și m-a făcut să-mi pierd sclipirea. Mor de inaniție… Și mai e și tristețea de a mă descoperi scrisă în alte cărți; nu-mi mai rămâne nimic, m-ai putea citi acolo, sunt încrustată în gândurile altora…

…sunt tulburată ca Dunărea după furtună…

…dacă vrei să știi ce mi-a aspirat hulpav și puținele clipe de răgaz în ultimele săptămâni, intră pe internet și te vei lămuri… iubești și tu caii…

…nu sunt eu nici prima, nici ultima care iubește caii… O iubire cu o mare doză de fascinație, o iubire sfioasă în fața forței radiate de ei, o iubire reverențioasă în fața inteligenței și simțurilor lor, o iubire protectivă în fața alcătuirii lor paradoxal fragilă… fragilitate venită din interior, din inteligență și din, tot paradoxal, subțirimea gleznelor. Nu-i cunosc din cărți și filme, îi cunosc din dimineți ca aceasta când îl văd în răsăritul soarelui în grădină, cu botul umed de roua rece, căutându-mi mâna fiindcă e învățat să-i dau zahăr sau cotoare de măr de când avea doar câteva luni și a rămas orfan de mamă. Era un căluț în miniatură, pe care bucuroasă l-aș fi băgat în casă… Îi cunosc fiindcă zărindu-mă lasă păscutul și aleargă la mine începând jocul nostru, numai al nostru, de a căuta zahărul, prelungit de mine la nesfârșit pentru a-l avea mai mult în preajmă, pentru că îmi iau, efectiv, energie de la el… trecându-mi palma pe crupa lui, lipindu-mi obrazul de gâtul lui într-un anume loc perfect potrivit curburii obrazului și gâtului meu, îmbrățișându-l când, parcă jenat de efluviile mele sentimentale, dă semne de nerăbdare, respirându-i mirosul de animal mare și puternic, miros nepervers, iute, atingându-i botul cu buzele, așteptând să se întoarcă la iarba lui pentru a-mi lipi urechea de

astă dată de gâtul lui ca să aud ronțăitul liniștitor… admirându-i joaca, săriturile în două picioare, cu ochii măriți de uimire și știind că acest animal, ale cărui vibrații de copite le simt reverberate prin pământ în tălpile mele, care face aerul să se miște ca undele de șoc ale cutremurelor, care m-ar putea face una cu pământul, mă lasă pe mine să-l îmbrățișez… Îi iubesc și eu, domnul meu, dar nu era vorba despre ultimele săptămâni care „te-au aspirat“ și tu știi asta… dacă ai fi putut goli de orice reproș ultimul meu mesaj n-ai fi reacționat așa ca și cum ai vrea să deturnezi atenția unui copil care plânge… nu este vorba despre ultimele săptămâni…

…e o nebunie ce-mi propui, domnul meu… dar tocmai de aceea o să sar pe această fereastră… trebuie să te întâlnesc, nu mai pot altfel…

…interiorul casei era complet ruinat, cu pereții măcinați în unele locuri până la blocurile de piatră din care fuseseră ridicate zidurile, o piatră cenușie… În alte locuri păstrând fâșii din tapetul de mătase verde închis în așa-zisa mea cameră… Nu mai exista nicio ușă, fuseseră smulse, însă rămăseseră ferestrele cu sticla groasă în formă de fagure cu rol de a nu lăsa ploaia să intre, complet opacizate, cu tocurile adânc încastrate în ziduri, cu zăvoarele ruginite, sudate, așa încât par menite a se transforma ele însele în zid, prin suprapunere peste ele a sute de straturi de praf și pânze de păianjen cu liant de umezeală veche. Mirosea a frig închis aici de mult timp, același frig respirat și de alți intruși acum 100 de ani… lipsa curenților de aer, neclintirea înghețată făceau ca eu să am senzația unei rătăcite prin altă epocă, ca și cum nu recunoșteam ca fiind contemporan cu mine aerul pe care-l respiram; camerele erau atât de înalte încât mă întrebam cum reușeau foștii stăpâni să le încălzească. Nu se mai zărea nicio urmă de cămin sau sobă,

nici măcar cât să ghicesc unde fuseseră poziționate; în schimb, niște uriașe policandre din, bănuiam eu, mărgele din cristal, învăluite în pânze groase ca cea de sac, unele atârnând strâmb, câte trei în fiecare cameră și care nu mai luminaseră de sute de ani, rămăseseră intacte, păzite de hoți de prea marea înălțime la care se găseau, cum copacii din Africa s-au adaptat ridicându-și frunzișul la mulți metri de sol din cauza girafelor, și păzite de deteriorarea timpului de stratul izolator de mii de metri de pânză de păianjen. În mijlocul camerei trona un pat cu baldachin apărut ca din senin; părea adăugat acum de cineva în decor, fiindcă era perfect curat și cu așternuturi noi, umflate și mătăsoase, ca acelea din epoca de unde venea casa; în rest, podeaua era neacoperită cu nimic, jupuită complet de ceea ce fusese, cred, parchet, vizibil doar pe la colțuri, și împânzită de un strat gros de praf ca de ciment; nicio altă mobilă, nici măcar un scaun… un pat ca o oază, ca o arcă… perplexitatea cu care mă învârteam de jur-împrejurul camerei, oroarea de a mă atinge de ceva, greața ce mă cuprindea când îmi imaginam că orice aș atinge s-ar lipi de mine și ar fi rece, toate au pierit, au fost anulate când am văzut lenjeria aurie și lustrul lemnului de acaju al baldachinului. Grupul numeros din care făceam parte se îndepărtase mult fără să se sinchisească de mine, ca și cum mă știau că sunt ciudată sau ca și cum chiar ăsta era rolul meu aici, să detectez sub stratul de praf energia, atmosfera reală a acestui loc, să mă încarc cu ele… Abia îi mai auzeam și m-am temut o vreme că mă voi rătăci de ei, însă știind că aici erau camerele unde vom dormi, m-am liniștit… vor reveni… Au lipsit mult, ore în șir, fără să aibă nevoie de mine. Am adormit; în cele din urmă, am simțit prin somn o prezență, cred că i-am detectat căldura fiindcă atmosfera era înghețată în cameră… Am deschis ochii cu mare efort de voință, somnul mă dobora… Un bărbat, îmbrăcat într-o haină cu guler din blană bogată,

ceea ce eu îmi imaginam a fi blană de lup – am și crezut că simt adiind dinspre el mirosul pe care îl simțisem la grădina zoologică în preajma cuștii lupilor –, mi-a zis cu voce joasă: „Domnul [și eu am știut că vorbea despre tine] m-a trimis să văd dacă a rămas cineva cu dumneavoastră sau sunteți singură“. N-am spus nimic și am închis ochii, convinsă fiind că te refereai la un alt bărbat și oarecum revoltată că ți-ai putea imagina că aș prefera pe altul când tu ești atât de aproape și mi-am dorit atât să te îmbrățișez. Nu după multă vreme însă, te-am simțit încercând să intri lângă mine… am suspinat când am simțit cât de rece erai, n-am deschis ochii, ascunzându-mă în spatele propriilor pleoape, găsind în ele un ideal refugiu, rugându-mă să mă tragi spre tine… „Mmm, ce caldă ești“, ai spus îndepărtându-mi coapsele cu genunchiul, dându-mi o zguduire când am simțit cât de fierbinte îmi era epiderma față de a ta… „Vino“, și nu cereai îngăduința, ci îți luai… mă luai… atingerea mâinilor pe șolduri… ușor dureroasă… intempestiv, ca și cum nu mai sperai să mă poți avea, iar acum nerăbdarea te făcea neîndemânatic sau nepăsător, egoist, ușor sadic, ca față de cineva ce te-a obligat la o așteptare lungă în incertitudine. „Mă sperii puțin“, am șoptit, tot fără să deschid ochii. „Ba nu.“ „Nu, nu mă sperii“, și te-am cuprins, cu un fel de sete și de foame ale minții, dar și ale gurii și pântecelui și nu m-am mai gândit decât o fracțiune de secundă că aici nu sunt uși și că probabil toți vor auzi gemetele, strigătele mele… fiindcă nu te-am avertizat să-mi astupi gura cu palma… doar că, în mod uimitor, nu-mi mai păsa, îmi uitasem pudoarea, atât de mult te doream…

Eram singura cu acces oriunde, oricând, chiar și – tu ai anunțat asta pe toată lumea încă din prima zi – în camerele celorlalți… firea mea făcea însă să evit să intru în vreuna dintre camerele ocupate, chiar dacă nu mai avea niciuna ușă, și nu din

alt motiv decât că oameni simpli, muncitori și salahori păreau a acorda o semnificație anume surprinderii mele în camerele lor… fie și numai glumele lor, camaraderește parate de mine din nevoia de a nu mi-i face ostili… *à la guerre comme à la guerre*… mă adumbreau de fapt… Singurul care nu marșase la glumele astea fusese omul-lup, a cărui privire serioasă îmi spusese că-ți era mai mult decât un dickensian Uriah Heep, deși mie cu el îmi semăna. De cele mai multe ori alegeam ca, pentru a vedea vreuna dintre camere, să întârzii la masa de seară. Mie, orice urmă de tablou pe perete, orice fâșie de tencuială, orice mic ciob de faianță sau teracotă, orice rest de sculptură îmi șopteau, erau piese din puzzle, dădeau fotografiilor a treia dimensiune, adăugau culoarea, căldura, parfumul… Am găsit și cărți ceaslovice (cuvântul e inventat de mine… nu te speria), și foste albume de fotografii, abandonate într-un colț de hol care, când le-am deschis coperțile devenite lemnoase din cauza succesivelor umeziri și uscări, s-au risipit pur și simplu, ca cenușa dintr-o urnă funerară, spre frustrarea mea…

Dar întârziam și pentru privilegiul, regalul oferit simțurilor mele, ca la întoarcere să pot admira scena luării mesei de seară, din înaltul scării duble. La intrarea în casă erau un hol și apoi o scară ce se bifurca spre etaj; sunt convinsă că baghetele din ipsos de pe perete proveneau de la o oglindă de dimensiuni mari din care nu mai rămăsese nimic. Perspectiva asupra parterului, unde era instalată masa, era una ce semăna, în imaginația mea, cu aceea a unei reprezentații de teatru antic într-unul dintre amfiteatrele de atunci. Înclinația mea naturală spre dramatism exacerbat, spre teatral era pe deplin satisfăcută de perspectivă, cu atât mai mult cu cât n-aș fi mai crezut posibile în viața mea asemenea experiențe vizuale…

Era deja noapte; întuneric gros, de textura catifelei, spart numai în zona unde masa imensă, din lemn masiv, cu

picioarele în formă de coloane dorice grele, fusese montată special pentru acest moment al cinei... Dar nu întunericul era elementul fascinant, ci lumina... ea juca un rol, exact ca un personaj, un soi de Puck dând cu tifla. Fiecare dintre noi aveam câte o lampă portabilă, ca ale speologilor, de care ne serveam fiindcă rețeaua electrică nu fusese definitivată. Aceste lămpi reci luminau și la masă, plasate fiind în apropierea fiecărui mesean; nu aveau puterea de a lumina panoramic, ci doar ca lumina licuriciului, în imediata apropiere, asta dădea și straniul scenei. Personajele erau luminate din câte o parte; fiindcă se mișcau mereu, își expuneau succesiv câte un profil, restul rămânând în întuneric. Decorul era doar intuit, neconturat... De la înălțimea scării păreau că se mișcă într-un acvariu, apropiindu-mă, însă, își pierdeau parcă o dimensiune căpătând în schimb detalii. Era un vacarm de nedescris, muncitorii amețindu-se în fiecare seară cu vinul băut în pahare mari de apă; tu ocupai locul din capătul drept al mesei, iar eu aveam rezervat scaunul de alături, protector plasat într-un unghi mort, ferindu-mă de priviri, încadrându-mă în careul format din tine, omul-lup și un alt bărbat, arhitect... Voi trei purtați mereu costume închise la culoare, cămăși, de cele mai multe ori fără cravate, ceilalți, hainele lor obișnuite de lucru, cămăși în carouri și salopete... De aproape, lumina penetrantă ca un laser, plasată astfel încât bătea oarecum de jos în sus, scotea din întunericul negru prea brusc, prea șocant, chipuri cu morgi forțate, tenuri pământiu-verzui, cu porii dilatați și riduri adâncite, cu trăsăturile prea mobile, cu mimica prea tare, cu gestica prea amplă... era o lumină de sală de chirurgie care făcea volubilitatea mesenilor să pară deșucheată, din cauza chiar a aparenței de măști barbare purtate de toți, care anula vârstele... toți păream la fel de bătrâni... și mă duceam iar cu gândul la teatrul antic...

Veneam la masă numai fiindcă tu ne ceruseși asta tuturor și poate aș fi apelat la dreptul de veto al singurei femei din echipă ce eram, dar voiam să fiu cu tine, chiar și dacă în acele clipe nu erai deloc al meu, atât de lacomă eram de tine… tăceam de cele mai multe ori sau, camuflată de zgomotul făcut de ceilalți, îți vorbeam… și mai era ceva, te puteam privi în ochi, de aproape, fiindcă altfel nu aveam timp să văd în ochii tăi cum îți fusese ziua… nu știu, poate și cu dorul neverosimil de a te surprinde făcând același lucru… dar, dacă o făceai, disimulai foarte bine…

Într-una din seri, însă, mi-ai simțit tulburarea fără ca măcar să mă privești și asta mi-a dat un fior de bucurie scurt, dar cu sarcina destul de mare ca să mă scutur ca de frig… M-am așezat și, deși întors către arhitectul ce stătea în fața mea, vorbindu-i, în doar cinci secunde, numărate în gând, te-ai răsucit spre mine cu expresia întrebător-îngrijorată a celui care sesizează emoția cuiva drag. Am început să citesc scrisoarea acoperită de gălăgia din jur, obligându-te să te apropii foarte tare de mine și să-mi urmărești buzele ca să înțelegi ce spuneam… îmi place atât de tare când privirea îți cade pe gura mea… ca de obicei, cu impulsul greu stăpânit de a mă săruta, încât temperatura mi-a crescut, carnea mi s-a agitat… era reflex condiționat, îmi creaseși reflex condiționat la sărut… apoi, unul câte unul, toți cei din jurul mesei au tăcut, vocea a început să-mi capete ecouri…

„…iubitul meu, atât de mult m-am bucurat, mi-a cântat sufletul ca o harpă când mi-ai cerut să fac din casa asta casa noastră încât n-am sesizat că mă voi prinde în propria mea bucurie ca un fluture în plasă… Întâi, zilele treceau nenumărate, trebuia să mă întrec pe mine însămi pentru ca la venirea ta să mă iubești și mai mult. Cu febrilitate am aranjat întâi dormitorul, uneori roșind, imaginându-mi cum lumina lumânărilor, îmblânzită de pereții îmbrăcați în lambriu brun

cald, devenită somnolentă, îți va dezvălui dincolo de perdelele patului cu baldachin, spumoase și fildeșii, o femeie tremurând… fiindcă de zile întregi țese în minte zeci de mângâieri, ea le închipuie și tot ea le primește și cu toate astea ale tale sunt altfel… Mângâiate în așteptarea unor mângâieri au fost și obiectele tale de toaletă, și tabachera, și halatul bleumarin, matlasat… Purtate în zeci de nopți de singurătate, în așteptarea celor de nesingurătate, au fost și bietele mele cămășuțe de noapte alese pe gustul tău, diafane, transparente, dantelate, fumurii ori trandafirii… Apoi am început să număr zilele și mai ales nopțile, am aranjat un living sobru în nuanțe de nuc cu accente aurii și de verdele mușchiului de pădure, încălzit de perdelele de culoarea șampaniei… camera de ceai?… îți inundă sângele cu miros de levănțică și mentă (aici ai zâmbit larg, cu un entuziasm de copil ce a înălțat în sfârșit zmeul, strângându-mă de mână, fiindcă exact aceste culori le alesesem și eu; ți se confirma că instinctul de a avea încredere în simțurile mele în pofida mea, chiar, funcționa corect… gestul de a strânge pumnul în semn de victorie arăta că te îndoiseși puțin, dar cel mai puțin), iar cabinetul tău de lucru ți l-am făcut oliv, piele ștanțată de Cordoba și lemn… după douăzeci de zile și douăzeci de nopți, numărate de câte douăzeci de ori pe zi, mobilele au început să rămână acoperite cu cearceafuri, oglinzile și tablourile au rămas pe podea, cu fața la perete…

Ai venit pentru câteva ore, preocupat, crispat, cu neguri în priviri și ai plecat fără să-mi vorbești, fără să te lași atins, fără să-mi zâmbești… «rămâi aici, așteaptă-mă, altfel nu se poate, nu accept să te împart cu nimeni, nici măcar dacă asta s-ar întâmpla numai în privirile lor din închipuirea mea»… am găsit de cuviință să aștept, să aștept până când tu îți vei fi învins tenebrele.

Îți voi scrie în fiecare zi, dragul meu, scrisori lungi, lungi ori

mesaje scurte, scurte… despre mine și despre orice din jurul meu, despre tine, despre orice mă tentează, despre orice mă bucură sau mă întristează. Îți voi scrie așteptând clipa când, citind mesajele mele, vei ridica sprânceana a mirare că mie mi-au putut trece prin gând atâtea lucruri odată cu tine. Îți voi scrie scrisori de vreme ploioasă și mesaje de zile însorite, scrisori profunde și lungi de iarnă și unele scurte, superficiale, cochete și iubărețe de primăvară…

…eu sunt Papillon și aceasta este recluziunea mea…"

…aș fi putut continua așa la nesfârșit…

…ziua… chemată din toate părțile de diferiții meseriași aduși de tine să restaureze casa pentru a le spune dacă ceea ce lucrau era exact și din punct de vedere… energetic?… încercam eu să dau o definiție a ceea ce făceam pentru tine, deși cred că feeling e mai potrivit pentru a defini rolul meu. Voiai o reconstituire specială, iar eu fusesem adusă ca să simt… Mă lăsau singură în camera renovată și puteam spune dacă degaja același aer ca în urmă cu sute de ani, când fusese ridicată casa sau, dacă nu, ce mică tușă mai trebuia adăugată, căci reconstruiai după fotografii alb-negru… cu mobilă de la anticariate, e drept, voiai însă și aerul de atunci, texturile, mirosul și culorile, luminile, chiar și umbrele de atunci. Cred că voiai o anume respirație, un anume anotimp care nici nu existau decât în tine, plănuiai să plantezi arbuști în fața unor ferestre fiindcă în poze aveau licăriri de soare și umbrele negre ale unor frunze lungi, palmate, smochini, ricin… Aveai ceva pătimaș în felul în care te ocupai de reconstituirea până la detaliul generator de detalii al acelor vremuri, ca și când iubiseși pe cineva din această casă. Poate dacă aș fi avut drepturi asupra ta m-aș fi lăsat furată de gelozia total anacronică ce o simțeam pândind în piept. În schimb, „musteam" de detalii care mai de care mai surprinzătoare,

surprinzătoare și pentru mine până la spaimă, căci nu-mi puteam închipui de unde veneau aceste *touches of sensitivity* de a alege draperii vișină putredă, din brocart greu, și porțelanuri joase, cu boboci roz-fane alături de casete din lemn roșiatic, sculptat cu cerbi, dantelă din bumbac gros, aspru la atingere, ca spuma vinului la culoare, pentru tivit abajururile și broderii de mână, bombate, pe tapițerii, ori perdele din voal spumos, șifonat, cu floarea-soarelui, la lucarnele mansardei… dar și alte elemente ce nu pot fi de competența unei femei cu pregătirea mea, anumite tipuri de lemn, alese după ce le-am văzut pe toate, fiindcă nu puteam descrie culoarea și fibra decât mult prea metaforic ca să-și dea cineva seama despre ce vorbesc… cine să știe ce fibră era groasă, dreaptă, elansată, doar pe alocuri elegant arcuită, de culoarea limpede a vișinatei în alternanță cu cea tulbure a sângelui închegat, sau lemnul senin, tânăr, fără fibre evidente, de culoare cappuccino cu lapte… ar fi putut fi un dezastru să ai un designer de interior pârât ca mine, empiric… dar cu tine încurajându-mă să-mi ascult instinctele, când autocenzura bunului-simț îmi urla în difuzoare să mă opresc, mânată, mai ales, de încrederea asta a ta oarbă, sau poate mai clarvăzătoare decât credeam eu, îmbătată de alcoolul unui cocktail de emoții cum numai o femeie, și numai una ca mine, poate cere… „iubim femeile fiindcă beau porcării precum gin tonic și martini orange sau *vanilla coke*“… libertate interioară pe care eu nu mi-am acordat-o niciodată, pe care tu mă obligai să mi-o iau, apropierea ta fizică și spirituală și evidenta superioritate pe care mi-o acordai… am reușit, reușeam să ivesc din… de unde? în niciun caz din minte, nici din amintiri… niște decoruri de roman rusesc…

Deturnând puțin discuția, n-ar fi genial un experiment în care, cu bună-credință de ambele părți, să-i lași pe oameni ca pentru o zi să facă ceea ce cred ei că ar putea face foarte bine?

Cred că genial ar fi să obții buna-credință de ambele părți mai mult decât experimentul în sine…

Însă, în lipsa ta, jena mea legată de neîncrederea cu care cei din jur priveau așa-zisele mele aptitudini mă însingura. Nu mă împrietenisem cu nimeni, iar cu tine nu prea aveam „voie“ să vorbesc peste zi, păstram o distanță politicoasă care, deși legitimă, mă măcina…

…noaptea… iubindu-mă cu tine cu nesațiul și încrâncenarea cu care mă comport când știu că voi pierde pe cineva la un moment dat și când, în alt plan, sunt nevoită să stau în frig preț de mai multe ore în șir… chimie interioară… cu simțurile exacerbate, cu extremitățile fierbinți, ca într-o transă… dacă n-ai fi venit în vreo noapte m-aș fi isterizat, dacă nu erai un bărbat puternic, solid n-ai fi rezistat felului fără sațiu și încordat de a te iubi, cu strângeri și mușcături, cerând gesturi la limita durerii, preferând forțările și duritățile…

Deși slăbeam evident pentru toți cei din jur, deși vedeam în oglindă ochii afundați și întunecați n-aș fi renunțat la felul ăsta de a-mi duce zilele și nopțile pentru nimic în lume. Mă mistuiam fără ca măcar să sufăr, e un fel frumos de a dispărea. Nici nu mi-aș fi dat seama că nu mai am ființă fizică, ci sunt o boare pe care nimeni n-o mai vede, că rămâne din mine doar conștiența că te iubesc. Din nefericire, nu așa dispar oamenii, ci fluturii… Cel mai mult mă consuma însă un lucru pe care nu îndrăzneam să ți-l mărturisesc nici în șoaptele din miez de noapte când mi-ai fi iertat orice… speram doar să înțelegi din acel „numai pe tine te vreau“… și tu nu înțelegeai sau nu voiai să înțelegi ori, suveran detașat, disprețuiai… (a fost prima dată când am simțit detașarea asta a ta suverană ca pe un giulgiu rece aruncat pe umerii mei, ca pe haina din urzică, neisprăvită, din basm, ce lasă, în loc de braț, o aripă de lebădă) sau doar pur și simplu nu aveai voie să înțelegi… îmi era teamă că vei fi

nevoit să pleci înainte ca mie să-mi fi trecut foamea de tine… teamă de animal din jungla indiană în anotimpul secetos…

Diminețile, toate ivorii, erau cel mai greu de depășit fiindcă plecai înainte de ivirea zorilor, la șoapta omului-lup, cel care îmi provocase aversiune din prima zi și a cărui complicitate veșnic șoptită, veșnic furișată îmi displăcea, și nu înainte de a-mi săruta încheietura mâinii, în somn, credeai tu… Uneori mă temeam că o să-ți dai seama, după zbaterea accelerată a venelor împletite pe încheietură, că sunt trează, dormeam foarte puțin când te aveam în preajmă, tot fiindcă aș fi avut senzația că pierd ceva… Un alt celebru Mircea (Eliade) voia să vadă dacă poate trăi și fără să doarmă și reducea în fiecare noapte cu cinci minute somnul… a leșinat când a ajuns la patru ore, tot așa și eu mă îndreptam spre leșin, dar tot n-aș fi schimbat nimic… uneori chiar îmi era foarte greu „să-mi fac meseria“, mă impregnam prea mult cu tine… Cum să mai pot distinge între mirosul rece al camerei de ceai situată înspre nord, cu tapet în nuanțe de lavandă, verde mentă și crem, cu iederă acoperind balconul fals și cu o risipă de vase din argint pe polițe înalte și mirosul tău de cedru și condimente fierbinți, și piele fin prelucrată, și sare de mare, și vânt de toamnă, după ce toată noaptea te respirasem prin toți porii… Dar diminețile îmi erau libere până când meșterii lucrau ceva ca să aibă nevoie de mine și, ca să mă detoxific de tine, ieșeam din casă și mă plimbam prin împrejurimi. Era o pădure de foioase, spun asta fiindcă erau mormane de frunze pe jos, dar n-aș putea spune ce copaci erau, atât de nepământean treceam printre ei, nici măcar o dată nu mi-am înălțat privirea înspre coroanele lor… de cele mai multe ori nu mergeam până departe, ci doar până unde casa rămânea în raza vederii mele…

Când într-o dimineață am depășit pădurea, ceea ce am văzut a fost ca o răsturnare de oglindă care în clipa asta îți

reflectă imaginea și în următoarea, de neatenție, se întoarce cu 180 de grade, făcându-te să-ți cauți panicat chipul pe spatele ei… un lac imens, înghețat, alb, iar gheața depășise stadiul de limpezime și după straturi de înghețări succesive și ninsori înghețate devenise mată… un stol de lebede de talie mare, marmoreene erau așezate pe el în poziție de clocit, ca și cum intenționau să topească gheața cu căldura pântecelor; albul lacului și albul lebedelor, cu irizări albastre, erau asemănătoare, încât nu puteam distinge contururile păsărilor decât ghidată de roșul ciocurilor și negrul „cu codiță“ ce le încondeia ochii. Un abur argintiu se degaja de jos înconjurându-le ca un voal, ca pentru a le proteja… am avut senzația unui soi de creație… impietam, n-ar fi trebuit să fiu acolo, cum altă dată am fost martora incognito a închiderii curcubeielor în boabele de rouă… tainic, fără zgomot, înconjurate de lumină nouă și de alb pur, păreau a concepe ceva, păream a fi nimerit peste un ritual… și m-am temut, dar nu pentru mine, ci ca nu cumva să mă zărească și să întrerup eu geneza… M-am lăsat în jos lent, cu precauție, și atunci gâturile lor grațioase s-au conturat pe fondul albastru al cerului; cu greu aș mai putea numi ceva atât de perfect curbat, de o eleganță inconștientă, dar parcă și, nu știu cum, sfidătoare… „Nici măcar nu ne străduim să fim atât de elegante…“ Simțeam cum mi se răcesc picioarele și palmele sprijinite de pământ, dar n-aș fi mișcat un mușchi, întrebându-mă până când voi putea rămâne încremenită…

Când și-au luat zborul toate deodată nici n-am știut ce se petrece; deși nu se mișcau, s-a auzit întâi un foșnet ca de mătase groasă, ca și când își desfășurau aripile din interior… când toate și-au desprins aripile de corp pentru a se înălța de pe loc, fără avânt, direct în sus, zgomotul a devenit insuportabil, precum ultrasunetele care te fac să-ți astupi urechile. S-a împrăștiat

aburul translucid ce le înconjurase și am simțit o adiere dinspre ele ca a vântului din nord vara… și mă găseam la cincisprezece metri, atâta forță și gingășie laolaltă… Am avut revelația împărțirii darurilor către ființele acestei lumi, atât de gingașă și puternică, precum aripa lor, era mintea noastră; de aceea noi ne naștem fără aripi, fiindcă ni le puteam lua singuri, fiindcă uneori ni le dă cineva, cum o făceai chiar tu cu mine, aici și acum… O părere de rău a trecut peste mine ca umbra stolului planând peste soare, întunecându-l o secundă. Însă nu multă vreme, pentru că întorcându-mă am descoperit că tu erai cel din cauza căruia zburaseră… m-ai primit în brațe… „Trebuie să pleci, Nox, nu mai putem continua așa.“ Am încasat în plin lovitura, nimic nu mă avertizase… Ai mai spus și altele, dar eu nu le mai auzeam, același fâșâit ca al zborului lebedelor mi-a umplut iar auzul… „Oricum, singurul care ar fi putut decide asta erai tu, fiindcă eu n-aș fi făcut-o niciodată.“ „Da, știu, o să te ducă la gară.“ Omul-lup apăruse de nu știu unde… „Ai tu felul ăsta de a fi și a vorbi încât faci ca orice cuvânt să mi se pară acum searbăd și convențional… nu găsesc nicio propoziție care să merite spusă la despărțirea de tine…“ „Hei, de aceea există îmbrățișările, domnul meu“…

Mi-ai cuprins cu palma stângă ceafa și cu celălalt braț talia, în îmbrățișarea strânsă și posesivă despre care știai că-mi place mie cel mai mult, obrazul îți era aspru, neras, gura îți era caldă și miroseai iar a cedru, și condimente fierbinți, și piele fin prelucrată, și sare de mare, și vânt de toamnă…

…te rog să mă avertizezi, domnul meu, dacă din cine știe ce motive vrei să taci sau vrei să tac (mai mult decât cele aproape trei săptămâni trecute), altfel efluviile mele sentimentale și fotografiile expediate către tine mă fac ridicolă… știi că asta e cea mai mare teamă, psihoza mea… bună dimineața…

…nu-ți fie teamă, fată dragă! Nimic nu te mai poate face ridicolă… De acum, după cele trei încercări la care am fost supuși împreună, ca în povești, orice ai face nu mai poți șterge imaginea de aristocrație neînvinsă a feminității pe care ți-o porți cu îndreptățită mândrie…

…în ultimele trei săptămâni, am avut două inspecții pentru obținerea gradului II în învățământ… un soi de avansare în grad ca în armată. Nu știu dacă îți este familiar sistemul ăsta de grade didactice; constau din examene precedate de trei asistențe (una am avut-o mai demult) la orele desfășurate efectiv la clasă pe parcursul câte unei zile întregi. În orice caz, ca de obicei, am fost complet absorbită de pregătirile necesare; în astfel de ocazii, îmi pierd parcă atenția distributivă sau mai curând sunt atâtea aspecte de care trebuie să țin cont încât nimeni nu are atâta atenție de distribuit… nu numai că director fiind *noblesse oblige*, iar colegii mei pândeau cu încordare din umbră, unii dorindu-mi reușita, dar voiam să iasă totul perfect și pentru a mă verifica. Nu mai predau de șase ani aproape și asta înseamnă și pierderea unor reflexe. Mi-a plăcut la nebunie să mă întorc la clasa I, i-am adorat și, în mod uimitor, asta au remarcat și asistentele la orele mele. Îți mărturisesc sincer surprinderea mea de a auzi la final că s-a simțit pasiunea mea și bucuria copiilor de a lucra cu mine… Prea atentă ca să respect fazele de lecții propuse, mi-a scăpat atmosfera generală, eram prea înlăuntru ca să mai simt și ce impresie creez în exterior… Sunt copii săraci, modești, cu vieți neîndestulate, lipsiți de jucării, unii niciodată ieșiți din satul ăsta, închiși în paradisul de aici, ca să citez o campanie de televiziune… dar au niște ochi de-mi vine să-i sărut în fiecare secundă, niște ochi care cuprind lumea fără s-o fi văzut… le-am iubit până și răspunsurile greșite… Iubesc cu patimă meseria asta, dar numai fiindcă îmi dăruiește copii… Și au văzut, deși eu credeam

că urmăresc cu o atenție rea dacă respect toate etapele consacrate ale unei lecții. În alte condiții, aș fi simțit lipsa de ostilitate a asistentelor, dar acum, concentrată pe semnalele emise de cei douăzeci și unu de copii, mi-a rămas pentru ele numai vederea periferică care-mi oferea imaginea lor scorțoasă și atitudinea oficială… Am luat 10, domnul meu, și parcă mi-am luat stelele de general… mă bucur de nota 10 cu candoarea elevilor mei…

Bună dimineața, te îmbrățișez ca după o absență de multe zile… tu cunoști îndeaproape senzația dată de îmbrățișarea unei femei regăsite, călătorind atât de mult…

…din nou îmi redescoperi acel univers de *Domnul Trandafir* pe care mi-l mai amintesc și eu din copilăria mea, în care fetele mă agasau pentru că veneau la școală în uniformă și cu pantaloni scurți, din nou îmi readuci în memorie ceea ce îți spuneam eu însumi acum câteva luni, că ai atâtea repere, puncte de sprijin lângă tine, încât, oricât de greu ți-ar fi, vei găsi o privire infinită de copil de care te vei putea prinde în orice alunecare și în acea privire vei găsi mereu amprenta ta, oglindirea sufletului tău lăsat să se reflecte în ei ca în ochiuri de ape limpezi… să nu părăsești niciodată acel paradis!

…aș vrea să te întreb ceva și pentru prima dată nu știu cum să formulez sau dacă să îndrăznesc… Îmi este foarte jenă de o anumită reacție, de o scenă făcută cuiva și nu știu cum să fac față, orgoliul mă împiedică până la a-mi da stare de rău fizic să merg să recunosc că nu am avut dreptate, că am exagerat… este exclus să fac asta, plus că mă întâlnesc în fiecare zi cu persoana aceasta… Simt că mă sufoc de fiecare dată când apare și asta mă face să cred că nu voi putea niciodată trece peste… Există ceva ce aș putea face? Să las să treacă timpul? Să ignor… dacă aș putea să ignor nu mi-aș face scrupule acum… detest situațiile

ambigue și nesiguranța, sunt și conștientă că n-o să-mi poți oferi cine știe ce soluție miraculoasă și care să-mi scape orgoliul de tăvăleală… dar poate ai trecut prin așa ceva vreodată… te îmbrățișez…

…fata mea dragă, eu aș recunoaște propria mea greșeală, fără ezitare și fără teamă că orgoliul îmi va fi șifonat… Un astfel de demers mi-ar elibera sufletul și dacă profilul moral al celeilalte persoane este suficient de solid, va aprecia asta ca pe un semn de forță și putere, nicidecum ca pe unul de slăbiciune. Este îndeobște cunoscut că oamenii preferă mai degrabă să se ascundă în spatele degetului decât să-și recunoască demn greșelile, așa că cei care au puterea să o facă ar trebui să se evidențieze prin asta. Evident că există și probabilitatea ca persoana vizată să folosească demersul ca pe un motiv de a se impune cu presupusă umilință, dacă are un caracter mărunt… decizia finală îți aparține și e normal să fie așa…

…ai intuit perfect situația. Scrupulele mele vin din faptul că știu sigur că voi risca să-mi interpreteze demersul ca pe un ascendent asupra mea, cu atât mai mult cu cât are dintotdeauna o problemă cu a-mi recunoaște autoritatea și și-a făcut un obicei din a reține și populariza în gura mare doar greșelile, dar ai și dreptate… nu am altă soluție decât de a spune cuvintele de scuză cu orice risc. În fond, contează limpezirea mea interioară, căci altfel nu pot funcționa decât limpede… și poate aveam și nevoie de cineva atât de atent la ce fac și spun. Știu, știam de când ți-am cerut sfatul că altă variantă nu am; ție putând să-ți spun orice, mi-am luat libertatea de a-mi dezvălui și o parte mai puțin demnă… te îmbrățișez ascunzându-mi fața până îmi trece stânjeneala…

…nu ai niciun motiv să-ți ascunzi fața; tu, în fața ta, dai dovadă tocmai de demnitate, nicidecum de lipsa ei. Dacă așa

stau lucrurile, eu aș adăuga explicației și o avertizare că asta nu înseamnă o cedare și nicio subordonare psihică, că astfel nu dobândește niciun ascendent, ci că ai făcut-o în primul rând pentru tine... și numai între patru ochi!

...trezită din zorii negri pentru un drum la Brăila, am asistat iar la răsăritul soarelui în insula mea... Știi ce are extraordinar răsăritul soarelui? Îți dă senzația că nu l-ai mai văzut niciodată așa cum ți se arată ultima dată... nu e în pericol de a deveni déjà-vu... De data asta, un soare răsărind roșu carmin dintre nori cenușii de ploaie, creând un contrast destul de rafinat de culori, dar ușor artificial pentru un tablou din natură, a provocat tăcere în microbuz ca și cum toți ar fi vrut ca nu cumva să-l sperie, sau poate se rugau... tăcerea lor m-a și făcut să deschid ochii... asta numai despre natură o poți spune. Noi devenim așa de repede *resourceless* (există cuvântul ăsta în engleză sau am început să-i inventez cuvinte și acestei limbi?) sau, mai bine spus, ne plictisim atât de repede, ne pierdem prospețimea... privirea celuilalt ne opacizează, ne ia strălucirea, ne face terni, nimeni nu se satură de a privi răsăritul, dar se satură atât de repede de gustul gurii și de mângâierile și de zâmbetul aceleiași femei... mai rar de ale aceluiași bărbat, știi? O femeie e mai mulțumită, mai îndelung fericită, mai potolită de aceleași mângâieri decât un bărbat... bună seara, domnul meu... te-aș îmbrățișa să-ți simt căldura și mirosul... să te recunosc...

...nu știu cum reușește insula asta să rimeze cu mine... Azi am fost în câmp; nu puteam să alung o ușoară melancolie, câmpul e încărcat efectiv de maci de-ți stă sufletul în loc, ca un orologiu, când moare cineva de-al casei, provocându-mi prin roșul lor intens pe care l-am asociat întotdeauna, știind fragilitatea florii, unei dorințe titanice de a trăi și arderilor

celulare consumând energie vitală, mistuind-o repede ca o flacără de fosfor… provocându-mi, spun, reacția de a clipi ca de o lumină prea puternică, deși soarele e ca filtrat printr-un abajur; grâne grele, de un verde stins, înșelător, cu reflexe argintii, făcând ape mătăsoase când spicele se clatină în vânt, altfel aspre la atingere ca o tafta țeapănă și rugoasă, degajând o ciudată vibrație, părând, cum am citit odată, că ele produc vântul fiindcă doar foșnetul lor se aude și îl asociezi legănării unduioase, pompând în venele vegetale apă și soare cu o lăcomie vizibilă ce-ți provoacă sete, într-o atmosferă apăsătoare, încărcată altfel de vapori degajați de pământul ud, ce fac respirația grea… Îmi aud inima bubuind în timpane și vreau să mă așez… și cum miroase clorofila asta… îmi vine să spun… glorios invadând tot și pământul mustind, fermentat, crescut ca un aluat, încălzite de soare, dar parcă degajând ele căldura din interior, radiind-o când îți apropii palmele… o singurătate de început de lume, învăluitoare… cum am auzit odată muzica unei viori de la o fereastră deschisă spre spațiul dintre patru blocuri apropiate; balada lui Ciprian Porumbescu nu a mai sunat niciodată la fel, te durea în piept și-ți dădeau lacrimile… Mă gândesc acum că nu sunt nici pe departe în stare să judec eu cât de bine este interpretată o muzică, știu că nu trebuie să o judeci cu inima, ci doar cu auzul. Eu sunt imediat sedusă de sentimentele pe care le provoacă o muzică și nu mai pot sesiza corectitudinea interpretării; atunci însă cred că era perfectă interpretarea fiindcă mi-au dat niște lacrimi fiziologice provocate de auz. Și sunetele veneau din toate părțile de mă făceau să mă întorc și să caut viori în spatele meu… singurătatea câmpiei era o stare a ei, dizolvată în aerul din jur, era ca și cum eu încă nu știam ce înseamnă singurătatea, acum o experimentam întâia oară, fiind eu prima și singura… o presimțeam doar, chiar din nesfârșitul câmpiei. Mă gândeam că

dincolo de cercul privirii mele nu este o altă privire cu care a mea să se întâlnească tangențial. Mă roteam, ca altă dată păcălită de acustica blocurilor și spațiului dintre ele, în jurul meu, lansând cercuri de priviri, și nu era nimeni. Am fost uimită la întoarcerea acasă de senzația de odihnă ce o purtam cu mine… a lăsa deoparte tot ce mă frământă atâta timp cât îmi ocup simțurile și mintea cu perceperea naturii, așa, fără niciun efort de concentrare, fără să mă încontrez cu propriul subconștient, fără să fiu nevoită să alung umbrele gândurilor, a fost mereu un soi de reacție imunitară a spiritului meu… debranșez conștientul de la realitatea mea neliniștită pentru un soi de *rebootare*, iar asta odihnește, eliberează de electricitatea obositoare a frământărilor…

…acum, mai mult ca oricând, m-ai luat de mână și m-ai purtat cu tine prin insula ta, paradoxal, fără să-ți fi diluat astfel singurătatea, dar reușind să-mi transmiți până în adâncuri și asaltul clorofilei asupra insulei tale, și setea de viață de o zi a macilor, și energia ce iese din pământ, și credința că lanurile de grâu generează vântul și mai ales, mersul tău suveran prin insula ta, mers care pe oricine ar obosi, dar pe tine te odihnește… sunt copleșit de șansa de a te ști…

…de foarte multă vreme încerc să înțeleg un lucru observat în căsniciile din jurul meu. Lipsa de comunicare (nu am pretenția de a fi originală, doar problematizez)… Mă gândesc sincer că doi soți nu au nicio scuză… Unde și când mai sunt doi oameni atât de apropiați ca într-o căsnicie?…

La început, fără să întreb protagoniștii, doar privind lung- sau scurtmetraje ale unor căsnicii, intuiam asta ca fiind marea problemă, dar, exact cum în liceu nu reușeam efectiv să înțeleg nimic din fizică, noțiunile se loveau de mine și se întorceau la sursă fără să mă influențeze, particulele de vânt solar ajungeau

în câmpul magnetic, dar nu provocau aurora boreală… descriu acum starea mea de atunci cu ajutorul… *helas*… unui fenomen fizic înțeles prea târziu, amărându-mă până la depresie, mai ales că eram îndrăgostită de profesorul meu, tip matur, cu un accent seducător fiindcă predase ani de zile în Maroc și cu un ușor defect la un picior, atât cât să-i dea un aer de suferință ce declanșa în puiul de femeie care eram dorința de a proteja, dar privind prin mine din cauza completei mele incompetențe… până la urmă s-a și căsătorit cu o elevă din liceu. Tot așa, nici aici nu puteam percepe ce dată a problemei lipsește încât devine de nerezolvat. Mai târziu, am început să întreb, profitând de marile prietenii care mă leagă de câte un bărbat căsătorit (pe femei le-am evitat ca să nu stârnesc suspiciuni), dar tot nu am putut pricepe de ce, de ce tocmai cu omul față de care toate legile la care mă pot gândi îți dau dreptul să nu ai subiecte tabu ajungi să nu mai comunici, chiar în mod extrem… omul cu care poți pune la cale jafuri armate și legea nu te poate obliga să depui mărturie împotriva lui… Când și cum ajungi să nu-i mai spui nimic? De ce lași nespuse cuvinte urâte sau frumoase, mai ales frumoase și sincere, care, conform principiului bulgărelui de zăpadă, se adună până devin doborâtoare? Până nu le mai poți spune nici dacă ai vrea, nu le mai știi, nu ți le mai amintești, dar le simți depuse ca un balast cărat o vreme de amândoi și scufundă corabia de cristal în cele din urmă… frustrarea de a nu înțelege și dezamăgirea de a vedea asta oriunde privesc mă fac să te întreb pe tine… Mai mult chiar, îmi amintesc cât de surprins era iubitul meu de anumite cuvinte spuse de mine, cât de des se mira de intensitatea învăluitoare ca fumul halucinogen pe care o adăugau cuvintele mele relației noastre, cât de des șoptea „nu numai că iubești, dar știi și cum să spui cuvintele iubirii, așa încât simt că, oricât m-aș opune, mă fac să alunec spre tine…

împotriva oricărei rațiuni“, dar și „tu vrei să discuți chiar tot? Există lucruri care nu se spun… pe care mă jenez să le spun“. Există lucruri pe care te jenezi să le spui unei femei ce te-a privit gol în lumina soarelui cu dorința pătimașă de a te cuprinde tot, de a te închide în ea? Există cuvinte pe care te jenezi să le spui unei femei ale cărei buze s-au lipit de interiorul coapselor tale, ai cărei ochi s-au cufundat în ochii tăi până și ai ei au devenit albaștri?… De ce ajungi la formalitate, o formalitate a relației pe care o mai ai numai cu un străin întâlnit în tren… Îmi poți spune tu în așa fel încât să înțeleg cum te poți lipsi de căldura pe care numai cuvintele o dau, de efectul lor antioxidant, de schimbul energetic creat de ele, de mediul *safe* pentru o relație ce seamănă cu o seră unde cresc orhidee în timp ce afară ninge viscolit? Fiindcă toți ceilalți mă privesc ca pe o naivă, cu zâmbetul condescendent cu care privești un copil ce spune prostii… și am și această senzație că vorbele pot salva ceva, pot prelungi, cel puțin prelungi, o relație, o pot face frumoasă cum un tratament regenerant face tenul; cuvintele sunt cele care apropie iubirile noastre de poveștile de dragoste din cărțile pe care le citim plângând, pe care le dorim și noi, le invidiem, dar nu le credem posibile, neobservând că ele sunt în primul rând cuvinte… parcă nimeni nu observă asta, parcă toți percep numai frumusețea, nu și modul de a o obține. Parcă e o boală degenerativă incurabilă primită, spre revolta mea, cu același fatalism de parteneri… Citez una din genialitățile tatălui meu: „Ori eu sunt nebună și toată lumea sănătoasă, ori toată lumea e nebună și doar eu sănătoasă“, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e același lucru. Oameni buni, cuvintele fac poveștile frumoase!…

Te îmbrățișez acum… m-am cam încâlcit în propriul meu text și alt gest de a te face să nu observi asta nu cunosc… desculță fiind, trebuie să mă ridic pe vârfurile picioarelor și să

mă agăț, grea, de gâtul tău…

P.S.: cred totuși că problema e a bărbaților fiindcă, dacă ar fi să mă iau după replicile Profesorului din filmul meu preferat, unul dintre ele, *Havana*, „femeile sunt perfecte, femeile iubesc bărbații… *even jerks*… orice ticălos are undeva o femeie înnebunită după el“. Glumesc…

…bună dimineața, fata mea dragă. Cu tine atârnată grea de gâtul meu îți spun că prima cauză care erodează sistematic o relație dintre un bărbat și o femeie este lipsa curajului fiecăruia de a-și defini și asuma o libertate reală după modelul construit mental, lipsă de curaj dublată de pornirea instinctuală de a-l considera pe celălalt ca pe o proprietate, ignorând nevoia acută de libertate… Cu cât îngrădim, controlăm, cenzurăm sau invadăm mai mult acest spațiu al libertății individuale, cu atât îndepărtăm mai mult pe celălalt de noi, atât de mult încât cuvintele devin necuvinte și se adună în acel balast, care, cum spuneai tu, poate scufunda la un moment dat corabia. Încearcă să răspunzi la următoarea întrebare și vei afla de ce nu pot comunica marea majoritate a oamenilor: câți bărbați sau câte femei ar fi în stare să nu deschidă niciodată ușa descuiată a unei camere în care femeia *lui*, bărbatul *ei* își ține secretele? Câți oameni ar accepta cu bună știință și cu bucurie că celălalt are dreptul la secrete? Câți s-ar ține departe de tentația de a le afla nu de la el sau de la ea, ci cotrobăind în lipsa lui, a ei, prin intimitatea ținută dincolo de o ușă? În mod paradoxal și de neînțeles pentru ei, încercarea obsesivă de a pătrunde în acel spațiu face ca, de fapt, acel spațiu să se îndepărteze cu tot cu persoana care îl determină, ca pe un halou, și instalează între cei doi ziduri din ce în ce mai înalte, mai de netrecut…

…înțeleg… e un soi de povestea cu Barbă Albastră și cheița murdară de sânge… Altceva mă intrigă încă și mai mult după

răspunsul tău, deturnându-mi atenția… Are cineva acest *rudius* al libertății de care-mi vorbești? Mai exact al eliberării, al propriei eliberări și al eliberării celuilalt?

…ceva tot îmi scapă; prind esența explicației tale, dar nu înțeleg detaliile. Înțeleg întregul, îl percep, dar nu și amănuntele. Îmi lipsește, sigur, experiența unei căsnicii, nu am exercițiul nelibertății ei, nelibertate fascinantă pentru mine… E poate ușor pervers ce spun, dar mă excită ideea că cineva ar vrea să-mi limiteze libertatea, dar nu poate; e o libertate de sălbăticiune asta pe care mi-o permit eu, o libertate dată de avantajul de a mă situa pe teritoriul meu, nu al amândurora… O relație, oricât de lungă, nu seamănă cu o căsnicie… cel puțin ale mele nu au semănat. Libertatea pe care mi-am luat-o de fiecare dată și pe care mi-am apărat-o cu ghearele până la a cădea în extrema cealaltă nu mi-a permis să mă situez niciodată în interiorul sufocant al unui, nici măcar, surogat de căsnicie… dar să acumulezi balastul cuvintelor nespuse tocmai fiindcă simți că, spuse, cuvintele tale nu ar face decât să provoace conflicte iremediabile! Sunt îngrozită… În loc să te elibereze te închid? În loc să te apropie te înstrăinează? Și totuși, insist… concret… Nu aș avea voie să-i spun soțului meu că un alt bărbat mă tentează? Ca să mă refer la secretele cele mai picante și mai înverșunat ascunse… aș trece asta la secrete? Și n-ar trebui să-l întreb dacă el este tentat de altă femeie și ce anume l-a împins spre ea? Ar trebui să aflu asta deschizând ușa uitată descuiată a secretelor sale și să văd cadavrele celorlalte? Sau nu e vorba despre astfel de secrete? Și mai e o nuanță… E greșit, înțeleg bine, să vreau să vorbească cu mine? Are dreptul la secrete într-atât încât asta să-mi anuleze mie dreptul de a-l cunoaște, de a-l simți aproape, de a încerca să-i vin în întâmpinare? Ar trebui să-l las în pace cu secretele lui, eventual să mi le acumulez pe ale mele? Și dacă-l iubesc de nu-i adevărat?

Suntem construiți să avem secrete ca un fel de ultimă rezistență în calea pierderii totale a libertății?

E inutil să încerc o explicație, nimic nu știu… dezolată, renunț… cred că restul e tăcere…

Te îmbrățișez acum tocmai pentru a înlocui cuvintele cu un gest, cuvintele astea care par mai mult menite să nu fie spuse…

…am avut, mi-am luat timp să străbat Brăila pe jos, eu nefiind foarte deranjată de căldura înăbușitoare de zilele trecute… Un soare ce lumina puternic și cele mai ascunse colțuri, o lumină crudă, necruțătoare părând a revela mai mult decât ochiul nostru vede de obicei, cam ca la un examen RMN, radiografiind orașul de sus în jos, arătându-i coastele, făcându-mă să clipesc ca pentru a alunga o iluzie optică, dar nereușind să scap de ciudata senzație că mi se arată mai mult decât ar fi normal să văd. Niciodată orașul ăsta n-a fost atât de amețitor prin mișcare, exasperare, asta am simțit… Oameni cu figuri serioase și priviri fixate într-o singură direcție, făcând pasul pe trecerea de pietoni întotdeauna cu câteva secunde înaintea mea, fiind parcă programați, numărând în gând, părând să știe cât durează lumina roșie… De câteva ori am simțit adiind înspre mine curentul provocat de mașinile trecând la mică distanță în spatele meu, zgomot infernal, dar neavând numai o sursă, ci un amalgam de sunete devenind insuportabile prin acumulare, nu prin intensitate, obosindu-mă din cauza concentrării de a le identifica… nicăieri nu era liniște… radiouri, caravane, portavoce, claxoane… Cât timp am mers pe stradă am avut acut senzația de a fi luată de val împotriva voinței mele, mi s-a transmis starea de alertă a tuturor, de parcă undeva se declanșase un incendiu și deși eu nu-l simțeam, urmam și eu mișcarea mulțimii… Când m-am oprit la o terasă în aer liber, fiind singurul client, de altfel, mișcarea și zgomotul orașului mi-au devenit exterioare și, deși mult timp

am simțit niște spasme în picioare ca și cum aș fi avut încă ceva de făcut urgent și întârziam, ca și când creierul transmisese mușchilor că mă grăbesc, iar acum nu mai reușea să anuleze comanda, am putut să mă reiau în primire… Mă uimea faptul că nimeni altcineva nu părea a observa nefirescul orașului, toți erau prinși în „ciuleandra“ și nimeni nu mai găsea ritmul dansului prea iute, se adaptaseră… și îmi era ciudă pe mine că iar m-am simțit o sălbăticiune… că eu singură mi-am pierdut suflul…

…te îmbrățișez… și cu încăpățânare o fac încet atigându-mi palmele de gâtul și obrajii tăi și lipindu-mi nările și buzele de curbura gâtului tău și închizând ochii… așteptând așa să mă cuprinzi, ca să uit alerta ca de incendiu de pădure adulmecat în aer…

…în dimineața asta este atât de frig încât simt un fel de perplexitate în natură sau perplexitatea este a mea și o transfer frunzelor de viță din fața ferestrei mele… asta trebuie să fie… glumesc… și nori joși, gri-fier, compacți, amenințători prin poziționarea atât de aproape de palmele mele, așteaptă parcă să nu mai fiu atentă la ei ca să descarce o ploaie care nu poate fi decât gri…

…astăzi e 2 iunie… nu am îmbrățișat pe nimeni cât te-am îmbrățișat pe tine și poate de aceea nimeni nu mă cunoaște atât de bine… trebuie să aflu de ce… Îmbrățișările astea de la care nu mă pot (și nici nu vreau) abține în ce te privește au avut mereu un întreg context și nu mai știu de câte ori au fost mai mult pentru mine decât pentru tine… în afară de puținele momente când cu ele încerc să te seduc, absolut instinctiv, momente de cochetă, desigur, intuite de tine. Te-am îmbrățișat mai ales fiindcă alt gest mai intim și mai cald nu cunosc, alt gest ca să arat cât de aproape te simt și te vreau, cât de firesc îmi ești, cât de speriată sunt de câte ți-am spus… Nu îmbrățișăm

necunoscuți niciodată tocmai pentru că intimitatea gestului nu ne este permisă față de oricine, cum nu ne este permis să ne arătăm sumar îmbrăcați pe bulevard în plină zi. Din cauza contactului fizic, sunt atât de puțini cei față de care îl putem face și atât de mulți cei care l-ar respinge siderați, neputând trece dincolo de șablonul din mintea lor... Dar eu știu, nu refuzi niciodată îmbrățișarea unui copil, te uimește, te încântă, te tulbură, te înduioșează, dar n-o refuzi niciodată... cred că din cauza asta nu m-ai respins niciodată, dincolo de femeie stând copilul... În orice caz, timpul trecut, anii împliniți nu au nicio importanță; nu te simt azi mai aproape decât atunci... repet, în mod paradoxal, relația asta a noastră este atemporală, lipsită de reperul timpului ca element care să-i dea dimensiune și consistență... deși poate părea un ecou livresc...

...bună dimineața, domnul meu... primește această rapsodie a îmbrățișărilor și îmbrățișează-mă... te iubesc totuși de 15 ani...

...zi bună și senină, fata mea dragă! Azi, pentru că mă iubești de 15 ani, te îmbrățișez altfel, cu miros de cetină crudă de brad stârnită între degete și atent la toate ecourile sufletului tău... La mulți ani! Și eu tot de 15 ani te iubesc... Ce coincidență!

...spune-mi, te rog, domnul meu, cum suporți tu minciunile? Pentru mine sunt ca intoleranța la lactoză: nu există minciuni inofensive, mici... Dacă pentru lucrurile mici minți, pentru cele mari și grele ce vei face? Și cred uneori, când văd cât de des și firesc sunt folosite, că sunt eu anormală, că ar trebui să fiu mai îngăduitoare, exact cum privești cu un zâmbet, „așa e el“, încăpățânarea cuiva drag... nu mă refer aici la minciunile gigantice, existențiale pe care le înghițim în fiecare zi în această țară, în această lume, minciuni sau jumătăți de adevăruri, omisiuni, pe astea m-am învățat să le presupun din start și doar

să aștept momentul când sunt devoalate… nici la minciunile prin care protejezi; mă refer la mica mea existență… Un fost coleg de școală generală, pe care nu l-am mai întâlnit de 20 de ani, deși la vremea aceea simpatia reciprocă era mare, m-a reperat pe internet grație funcției mele; am fost bucuroasă să-l regăsesc, a revărsat parcă asupra mea parfumul unor vremuri senine, cu atât mai mult cu cât, neavând alte amintiri comune decât cele din adolescență, acestea aveau parcă intensitate prin multitudinea de detalii puse alături când de mine, când de el… talentul meu la literatură, al lui la matematică, ochii negri și postura lui dreaptă, codițele mele negre și vorbele ca mușcăturile de animal tânăr, bluza mea vernil, amărăciunea lui de copil, crescut departe de părinți, orgolios ascunsă și sărăcia mea la fel de orgolios ascunsă, pașii afundați în noianul de frunze uscate de pe strada Ștefan cel Mare din Brăila, umăr lângă umăr, tentativele de îmbrățișări speriat respinse de adolescenta care eram, bucuria mea ascunsă când diriginta m-a „pedepsit“ să stau cu el în bancă fiindcă împreună cu colega mea formam un prea gureș tandem, emblema Toshiba desenată de el, familiarizat cu brandurile străine, complet ignorate de mine, dar impresionată de orice cadou de la el… ei bine, atât a fost adevărat, în rest m-a mințit încontinuu, și în privința vieții lui personale, profesionale, chiar și în privința orașului în care locuiește acum… Nu mi-a trebuit mult timp să simt alerta aceea interioară ce mă avertizează asupra neadevărurilor, instinctele mele au funcționat mereu aproape fără greș… instinctul de apărare… Mici amănunte ce păreau a trece neobservate de atenția mea conștientă se așezau deoparte, selectate de inconștient… Când s-au adunat destule și m-au făcut atentă asupra lor, le-am pus pe masă direct, cum arunci sub nasul partenerilor la un joc de poker un *full house*… Uite, o să-ți descriu și ție concret câteva situații. Mi-a povestit că are de ceva

vreme propria firmă în domeniul IT și că a acumulat o avere frumușică din activitatea asta, mi-a spus și o cifră impresionantă, însă în altă conversație îmi spune că este nevoit ca în paralel cu dialogul cu mine să mai și lucreze… să *burn* pe 100 de CD-uri nu știu ce prezentare… Este treaba patronului unei firme să copieze documente pe CD-uri? Îmi spune că are un pisoi și, la cererea mea, înnebunită fiind după orice felină, îmi trimite niște poze cu el fotografiat chiar atunci. Dincolo de încântarea de a vedea un pisoi alintându-se cu nonșalanță în fața obiectivului aparatului de fotografiat, nu am putut să nu remarc că acesta se alinta pe un covor identic și ca model, și ca densitate a lucrăturii cu cele vândute de negustorii ambulanți aici în sat la mine și care nu costă decât 50 de lei… Îmi spune că locuiește la Brașov și că vine la Brăila, unde nu a mai fost de doi ani, într-un weekend, pentru a-și vedea rudele și orașul copilăriei și pentru a mă întâlni, eventual… ceea ce am și acceptat, pentru ca în weekend să-mi spună că se plictisește în casă… nu stai închis în casă când n-ai mai fost de doi ani în orașul copilăriei și ai o multitudine de rude de vizitat și doar două zile să revezi tot și pe toți, te plictisești în casă când orașul este cel în care locuiești, de fapt, și rar are ceva nou să-ți ofere… ăsta a fost momentul când n-am mai suportat; a recunoscut că m-a mințit tot timpul, dar a avut tupeul să spună că „prea sunt sensibilă“… Îți imaginezi că el avea și un motiv pentru care a mințit și că voia să mi-l spună?

Am refuzat din acel moment să mai continui dialogul cu el („dispari dracului din viața mea“), dar dincolo de amărăciunea mea arzătoare caut încă o explicație; mintea mea nu reușește să pătrundă, frustrarea mea a fost rareori atât de mare… sunt eu nebună? Trebuie să înțelegi că tipul e deștept și cultivat și nu se poate să nu fi simțit că asta îmi era de ajuns ca să-l plac… E bolnav? N-ar trebui să-mi pese, dar parcă cineva m-a atacat și

rănit pe stradă fără să-mi pot explica de ce m-a ales pe mine… uite, asta e… de ce m-a ales pe mine? Nu pot nici să ignor că, dacă n-ar fi fost instinctele, pe care era cât pe ce să le ignor, n-aș fi ghicit niciodată că sunt mințită și asta mă amărăște mai tare, credulitatea…

…te îmbrățișez, refugiindu-mă în brațele tale…

…heiii, fata mea dragă!!! Înarmează-te cu mai multă detașare și toleranță la defectele umane! Nu vei avea nimic de pierdut, de vreme ce echilibrul dintre defecte și calități va rămâne la fel, indiferent de câtă indignare vei resimți tu în fața minciunii… Lumea este așa cum este și va trebui să accepți asta ca pe un postulat, încercând să rămâi tu așa cum ești; sigur este că lumii nu-i prisosește nimic, toate sunt rotițe în mecanismul care-o face să se învârtă… S-a dovedit că nici fără minciună nu putem trăi, micile minciuni ce catifelează adevărurile dureroase, în cel mai soft caz, dacă nu chiar salvează vieți, sunt de-a dreptul indispensabile în lume ca viperele cu corn în natură…

…sunt conștientă de asta, dar spune-mi ce să fac să nu mai doară… nu sunt o naivă, nu atât de naivă… nu sunt nici perfectă, dar a minți sau a spune adevărul este o chestiune de alegere cu excepția cazurilor patologice… a ales să mă mintă și nu era viața nimănui în pericol… nu e ca și cum ar fi arogant și nu poate controla asta și nu avea niciun adevăr dureros de „catifelat“ și nici lumea de salvat…

Și, în plus, e drept că detașarea ar fi soluția, dar parcă nici să nu mai reacționez în niciun fel, doar să constat, nu mi se potrivește; nu mă lasă sângele sau nu am destulă detașare (care îmi pare azi, domnul meu, a fi un soi de antidot în cazul suferințelor spiritului și spun asta cu durerea celei care presimte că va suferi mult până să reușească să și-l producă și

să și-l administreze; e ca veninul albinelor pentru arterioscleroză), nu pot să zac inertă și să înregistrez totul fără ca nimic să nu se reflecte din mine, nu pot, chiar dacă acum o recunosc ca pe o inferioritate... Pot să fac asta înregistrând minciunile de la televizor, din discursurile politicienilor, dar chiar și așa mai simt indignare... tu știi bine că nu pot altfel... și simt că-mi spui toate înduioșat de revolta mea generoasă și asumându-ți rolul de ucidere a căprioarei fiindcă tu o faci iubindu-mă; alcătuirea mea internă este prea fină ca să nu adie ca pânza de păianjen la orice suflu, oricâte bariere pun, ale rațiunii, ale voinței, ale instinctului de apărare, ale inteligenței, nu sunt de ajuns să mă împiedice să rezonez la lumea și viața asta, chiar dacă undele emise de ele sunt ultrascurte... ca delfinii... să rezonez contemplând fără să interiorizez până la identitate, asta nu pot... nu poți fuma fără să tragi fumul în piept, oricât ți s-ar spune că e nociv, și mă tem că, dacă la 31 de ani nu pot, nu voi reuși niciodată... membrana fină a simțurilor mele nu se va îngroșa niciodată până la a-și pierde permeabilitatea și rezonanța, ca și viorile Stradivarius... presupune, te rog, gestul meu de dezolare...

...ieri am fredonat toată ziua, de la trezire, așa, fără noimă, o frântură dintr-o melodie, *Just one last dance*, fără să știu la ce s-o asociez, la ultima zi de școală (urmează ca anul viitor să nu mă mai întâlnesc cu vreo doi dintre colegii mei), la un dor nedefinit de dans (nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai dansat, îmi e dor de îmbrățișarea aceea pentru care dansul este numai un pretext) sau faptului că fostul meu iubit a fost prezent la serbare (cu el n-am dansat decât în intimitatea camerei mele)... nu știu... și, în plus m-am trezit cu buza de sus „delicios“ (comentariile celor din jur...) umflată... și toată ziua, tuturor interlocutorilor mei le-au fugit privirile către gura mea în timp ce vorbeam... având o zi în care am fost nevoită să fac

oficiile de gazdă tuturor copiilor, părinților și bunicilor și să mă întrețin cu toată lumea, în cele din urmă am avut senzația că vorbesc unor surdomuți ce trebuie să-ți urmărească buzele ca să înțeleagă mai bine… toți privindu-mi gura, mă făceau să cred că nu sunt înțeleasă și mă descopeream însoțindu-mi cuvintele cu gesturi; de obicei gesticulez când vorbesc, mai ales când vreau să fiu convingătoare sau când subiectul discuției mă aprinde, dar acum mișcările erau mai largi și mai multe… O zi stranie… Așa sunt zilele în care nu-mi pot regăsi singurătatea, nu am momente când mă pot refugia undeva cu gândurile și senzațiile mele, să le decantez, să le gust… când e multă lume în jurul meu și trec de la unul la celălalt și cu felul ăsta al meu de a scana în profunzime, de a pândi fiecare reacție, de a încerca să pătrund dincolo de cuvinte și reacții controlate, când trebuie să înfrunt mulțimea de aure energetice… sensibilitate de fluture care, dacă l-ai prins, nu mai poate apoi zbura fiindcă-și lasă în palma ta pudra de pe aripi…

În alt registru, îmi amintesc faptul că de curând m-au vizitat cinci dintre reprezentanții asociației franceze cu care școala are de câțiva ani o relație de colaborare; timp de două zile i-am însoțit permanent, iar ei, oameni cultivați, profesori universitari și chiar o doamnă psihiatru, au profitat de franceza mea cursivă și m-au asaltat cu întrebări de finețe pentru a înțelege mentalități, obiceiuri și reacții ale românilor; voiau să înțeleagă – deși i-am îndemnat de o sută de ori să ia totul așa cum este – scepticismul în ce-i privește, lipsa de receptivitate, refuzul de a lua de la ei rețete deja încercate și de succes și de a le aplica repede și direct fără prealabile încercări… ba mai mult, doamna psihiatru, din deformație profesională, mă trata ca pe unul dintre subiecții ei, făcând mereu remarci de genul „nu-i mai sugera răspunsul prin întrebare“ sau „ți-a luat ceva timp să răspunzi“, iritându-mă la culme. În orice caz, încercând

să fiu cât mai exactă, dar și diplomată (fiindcă detest să critic România și am tendința de a acoperi chiar și părțile evident rele, acum însă nevrând nici să sune fals ce spun), răspunzând întrebărilor, traducându-le ce spuneau românii și românilor ce spuneau ei, ore în șir, o zi întreagă, la un moment dat am constatat că vorbele îmi treceau pe lângă urechi fără să le mai înțeleg; creierul, obosit, refuza să mai traducă ce auzea, deși urechea le recunoștea amprenta sonoră… și îmi era greață de oboseală, dar asta pentru că nu avusesem deloc răgazul să decantez pentru mine însămi, fusesem nevoită să fiu numai spontană, nu avusesem timp să gândesc foarte bine răspunsurile și să găsesc cea mai bună formă lingvistică de a le prezenta. În cele din urmă, unul dintre bărbați, pe care l-am iubit de când l-am cunoscut, singurul pe care îl știam de mult, pentru un soi de condescendență de tată pe care a avut-o mereu față de mine, profesor de greacă la universitate, a remarcat efortul meu de concentrare și i-a avertizat pe ceilalți; a fost momentul când m-am răzbunat pe doamna psihiatru, spunând că mă așteptam ca ea să remarce asta prima, având în vedere pretențiile profesionale… Am dormit neîntoarsă în noaptea aceea, iar a doua zi eram deja adaptată; doamna psihiatru nu a mai avut subiect de studiu, trecusem de faza de acomodare. Nu mi-am imaginat niciodată că a gândi direct într-o limbă străină sau a alterna două limbi poate fi atât de solicitant și că oamenii deștepți sunt atât de obositori…

…te îmbrățișez… nu știu cum, arzător… am o febră interioară inexplicabilă…

…nu vreau să pară ciudat ce-ți spun, deși însuși faptul că te avertizez poate părea ciudat în condițiile în care nu m-am temut până acum niciodată că tu n-ai putea să înțelegi tot… de ceva timp, destul cât să pot emite o regulă, primesc mesaje și tot felul de alte semnale, aici sau când ies din insulă, numai de la

young men, too young, under their 25s… ultimul are doar 20 (nu că ceilalți s-ar fi retras). Având în vedere că mereu am preferat bărbații maturi, bărbații consumați de viață, cu sau fără ecouri psihologice din copilăria mea – când mi-aș fi vrut tatăl mai aproape, iar el a fost din ce în ce mai departe, pe măsură ce alegerile mele au fost altele decât cele așteptate de el –, mă pot eu gândi că și tinerii aceștia preferă femeile mature, consumate de viață? Mie, sincer, îmi este frică de ei… Dar știi cum? Teama pe care o ai când ești nevoit să iei în mână un pui de rândunică găsit pe jos… ți-e teamă să nu-i frângi oasele, atât de fragil pare… Unuia ce-mi trimitea zilnic mesaje, unele sensibile, i-am răspuns explicându-i disconfortul meu legat de vârsta lui crudă; m-a hărțuit multă vreme apoi, printre altele ajungând până la a-mi spune că m-a văzut în Brăila pe stradă și că ar fi trebuit să oprească și să mă bage cu forța în mașină etc. Mi-am întrebat un prieten, iritată de regularitatea cu care sunt abordată de acești tineri, ce crede; m-a avertizat că, știindu-mă bine – amuzată și jenată îți reproduc porecla, „Imaculata“ –, n-o să-mi placă răspunsul. Mi-a spus că „în capul lor exista ideea că femeile de peste 30 de ani sunt mai ușor de dus în pat, adică odată ce au răspuns mesajului tău, ele nu au altă motivație decât sexul; doar nu vor să aibă o relație de lungă durată cu un băiat cu 14 ani mai mic… Sunt sigure pe ele, au experiență și asta le lipsește lor; și, tehnic vorbind, pun puține probleme, au casă sau bani, nu trebuie să-ți faci griji în privința locului unde ai întâlni-o… și una nemăritată e *pure gold*. Femeile de vârsta lor sunt greu de abordat și convins, sunt fițoase și pretențioase.“ „Asta știam… doar atât?“ „Doar atât… chiar dacă vreunul dintre tinerii ăștia ar avea resurse spre a deveni interesant, inteligent și sensibil, motivația intrinsecă tot aici se situează… Te consolează cu ceva? Ignoră!“ „Și eu care mă gândeam că vara e de vină, vacanța, ținutele vaporoase dezvăluind pielea… un soi

de exasperare pe care o induce anotimpul, exasperarea de a o lăsa să treacă fără ca tu să atingi o coapsă bronzată…“ „OK, ești incorigibilă, vrei tu explicații camuflate… Și tinerele de la masa de lângă tine nu aveau pielea bronzată la vedere? Spune-mi, ai aflat deja că nu berzele aduc bebelușii, nu?“ …îmi vine să râd și să plâng…

Vârsta mea – chiar sunt incorigibilă… sunt? –, cu obsesia mea de a învălui impulsurile sexuale, pe care le găsesc firești și la mine, și la oricine, în staniolul unor vorbe și gesturi… știu, sunt dispusă să accept că asta vrem de la ceilalți, dar „hai, că doar nu ai 16 ani, ce să mai pierdem vremea dacă tot acolo ajungem“, adică la peste 30 de ani nu mai am dreptul la a se pierde timp cu mine? Este vârsta mea una de criză? Mă simt… nu știu cum mă simt, tac și mă retrag… În ultima vreme, mișcarea asta retractilă precedă chiar ca o premoniție cuvintele celuilalt… știu dinainte, simt că o să le aud și mă găsesc deja cu podurile ridicate…

Sunt o frustrată, una dintre acelea pentru care „ești o frustrată“ devine o insultă… merit să mi se arunce asta în față ca pe o insultă?

…te îmbrățișez pe tine…

…plouă… și nu cred să fie vreo ființă prin preajmă care să nu-și fi dorit asta după ziua de ieri, una dintre acele dorințe la care însuși universul a conspirat; îmi pare rău că nu-ți pot pune într-un plic și să-ți trimit mirosul ce se degajă din pământ, din vegetație și care năvălește peste mine pe ușa lăsată deschisă peste noapte; l-am simțit din somn și m-am bucurat fără să mă trezesc… te-ai bucurat vreodată în somn?

…ar trebui, domnul meu, să vezi… tu, ochii tăi ar trebui să vadă cum arată insula mea acum, încărcată de vegetație, devenită tropicală; mă tot aștept să descopăr pe undeva vreo

orhidee carnivoră… Niciodată n-am simțit-o atât de încărcată, vuiește ca o uzină uriașă și toate plantele par vara asta mai mari și mai verzi. Frunzele viței-de-vie sunt supradimensionate încât nu mai recunoști specia și nu știu de ce asociez un fel de exasperare lăcomiei ăsteia de a se hrăni și de a crește; trandafirul care înflorea de obicei toată vara s-a consumat, a făcut o sută de flori roșu-sânge și s-a mistuit. Nu știu dacă natura asta din jurul meu a devenit frenetică și-mi transmite mie frenezia de a trăi sau, invers, frenezia e în mine și o asociez naturii…

Te îmbrățișez de bună dimineața, o dimineață neagră, umedă, fierbinte și parfumată… sau sunt eu așa?

…seara bună, fata mea dragă… Da, așa ești tu, umedă, fierbinte și parfumată, așa că să nu te mire dacă nu poți ascunde asta și bărbații, indiferent de vârstă, reacționează la aceste linii de biocâmp, care le stimulează imaginația și inițiativa… E doar o întâmplare că doar cei mai tineri își manifestă explicit reacțiile; are dreptate și prietenul tău, bărbații, în general, și puștii, în special, au speranța că femeile mature au acea libertate sexuală pe care puștoaicele nu o au și nici nu mai au instinctele de a o căuta. Este cunoscută pasiunea bărbaților pentru sexul total, care îl include, de exemplu, și pe cel anal și la fel de cunoscută ideea că femeile mature au o mai mare deschidere pentru astfel de experiențe… Dincolo de aceste considerații generale, în ciuda caracterului lor foarte explicit, n-ar trebui să te impacienteze o astfel de realitate… și, la urma urmei, dacă într-unul din acești juni găsești sclipirea aceea a spiritului care să poată apăsa pe trăgaciul tău și să lanseze glonțul, de ce nu? Fă-l franjuri și apoi spune-i să-și vadă altă dată de lungul nasului, că femeile mature, inteligente și pasionale au nevoie de mult mai mult decât energia și excesul hormonal al postadolescenței, oricât de inteligentă ar fi…

…tu știi că în ciuda tendinței de a judeca îndelung reacții și cuvinte, de a le chibzui, mai mult din instinct de apărare, fiindcă asta s-a așteptat mereu de la mine, fiindcă m-a scutit de conflicte, dar și fiindcă mi s-a părut un soi de eleganță a spiritului, o distincție pe care am cultivat-o, sunt o impulsivă camuflată, îndelung autoeducată să mă stăpânesc… La școală există un loc în cancelarie unde am dat cu piciorul în lambriul de pe perete și l-am spart și pe care colegul martor la scenă îl arată uneori în glumă, mie și tuturor celorlalți, ca pe un lucru uimitor despre directorul lor… Sunt însă câțiva oameni în preajma cărora mă simt atât de confortabil, atât de *secure* încât nu-mi maschez nicicum reacțiile impulsive… cei doi frați ai mei, vreo doi dintre prieteni și tu… e o enumerare bazată pe criteriul de vechime în viața mea… De ce tu? Nu mă întreba, e încă o enigmă chiar și pentru mine de ce un bărbat doar de trei ori întâlnit mi-a indus starea de siguranță care să mă facă să-i spun orice, să nu-mi reprim niciun sentiment sau cuvânt. Pe cale de consecință ești uneori martorul manifestărilor mele de spontaneitate, îți scriu imediat ce anumite întâmplări mă contrariază și abia mult mai târziu îmi dau seama că față de mulți alții n-aș fi dezvăluit în niciun caz acele sentimente… uneori mă străbate așa, ca un flash, teama celui setat să nu-și dezvăluie fragilitatea în fața nimănui, să nu arate niciodată fisurile din platoșă și să-și țină reflecțiile pentru el… întrebările și nedumeririle, îndoielile… nu mai spun despre gândurile pe care nu știu de ce părinții, societatea și o interpretare superficială, frustă, poate sănătoasă, în fond, a creștinismului ne educă să credem că ar fi interzise… Poate de aici și ușoara notă de naivitate…

Îmi vorbești despre sexul total ca fiind pasiunea bărbaților… nu și a femeilor? De unde decalajul ăsta de nuanță? Ca și cum bărbații vor asta, dar trebuie să și convingă femeile

să o facă? De ce așa? Probabil, ca să pui astfel problema, te bazezi pe niște observații și n-o să-ți ascund că sunt nedumerită...

Și o altă întrebare... Există tipuri de sex ca un desert special și de aceea e bine să-l savurezi rar, pe alese? Păi și așa musafirii mei sunt vreo doi în total, dacă nu le dau și desert de ce să-l mai fac? Glumesc... nu mai știu... Aș vrea să înțelegi, eu nu am curiozități legate de o tehnică sau alta... credeam că, odată ales bărbatul, sunt perfect liberă, ca și atunci când ai un copil... nu există experiențe în a-l iubi, îl iubești firesc, vine de la sine...

În esență, aș vrea să dezvolți pentru mine în primul rând de ce ai ales să spui că sexul total e pasiunea bărbaților, nu și a femeilor... și tot ce vrei și poți să-mi spui despre subiect... Tu ai pasiuni? Și de ce bărbații căsătoriți au tabuuri sexuale cu soțiile pe care și le satisfac în afara căsniciei? De ce nu le poți avea de la femeia *ta* este poate cel mai bulversant lucru observat de mine...

...hei, fata mea dragă, nu am susținut nicio clipă că femeile ar fi mai puțin îndreptățite să-și dorească să ajungă cât mai departe experimentând sexual, ba dimpotrivă, atâta timp cât erotismul și sexualitatea sunt căi de cunoaștere și mai ales autocunoaștere, această cale este deschisă și accesibilă tuturor prin prisma libertății cu care suntem egal dăruiți de Dumnezeu... E drept că cei mai mulți oameni, fie ei bărbați sau femei, nu au curajul, sunt prea inhibați sau prea dependenți de prejudecăți pentru a cunoaște lumea pe această cale; pentru aceștia s-a inventat noțiunea „perversiuni sexuale“ pe care o folosesc cu multă imaginație ca pe o acoperire morală a lipsei de curaj și renunțarea de bună voie la libertatea la care sunt îndreptățiți... Dincolo de aceste considerații generale, eu mă refeream foarte concret și explicit la posibilele motivații care îi animă pe puști să aspire la relații sexuale cu femei mature (nu e

un subiect nou, s-a tot vorbit despre el fiindcă e caracteristic majorității acestor oedipi), cu exemplificare explicită la sexul anal, pe care tinerele nu-l acceptă din reticență, jenă sau exces de pudoare, femeile mature având în schimb o mai mare deschidere spre astfel de experiențe… În această privință, diferențele între modul cum este privit sexul anal de către bărbați și femei sunt importante; în timp ce pentru bărbați sexul anal este o experiență foarte atrăgătoare, pentru femei este o experiență mai degrabă dureroasă decât plăcută (având în vedere că bărbații nu au răbdarea necesară în astfel de încercări); femeile care acceptă o fac din curiozitate sau cel mai adesea din dorința de a dărui această plăcere partenerului lor, deși există și femei pentru care orgasmul anal este mult mai intens decât cel vaginal și chiar femei care ajung la orgasm doar așa… Dacă aceste cazuri de excepție nu pot justifica aducerea la egal a bărbaților și femeilor în ceea ce privește sexul anal, în schimb pot justifica interesul tinerilor pentru femei mature, sperând că astfel vor avea parte de experiențe sexuale mult peste limita lor de imaginație și fantezie… Am spus la început de ce unii oameni nu găsesc în cuplul stabil deschiderea pentru a-și consuma întreg potențialul de dorință, fantezie și imaginație erotică și sexuală și atunci încep să caute în afara cuplului toate aceste tentații… există foarte multe prejudecăți în rândul oamenilor care conservă un tradiționalism păgubos în cuplul stabil fără a avea curajul de a introduce teme de dialog sau de experiment în acest cuplu de teama de a nu fi judecat(ă) ca fiind frivol, obsedat, pervers etc…

…răspunsul tău nu mă satisface în totalitate; acoperă toate laturile, dar l-aș fi vrut mai romanțat, poate mai personalizat, nu știu… l-am citit cu mare curiozitate, dar poate speram să aflu mai multe despre tine și din acest unghi… e despre toți, despre alții, eu te voiam pe tine și am îndoieli că nu ai sesizat… poate

pentru tine e un subiect prea amplu și n-ai putea să alegi ceva anume; sigur, te-aș putea citi și pe tine în răspunsul tău, dar nu contează… atâta timp cât nu știu deocamdată să explic ce voiam…

…vreau însă să te îmbrățișez, asta știu sigur…

…mâine plec la Constanța, am niște cursuri, așa că te îmbrățișez pentru două zile…

…poate data viitoare când ai să mă întrebi de oameni bătrâni, care știu multe, am să mă aplec mai mult spre mine însumi; acum m-ai întrebat de tinerii cu preferințe pentru femei mature… Bucură-te de mare ca un copil, ia-mă și pe mine cu tine în apă și eu te voi îmbrățișa la rândul meu de bucurie…

…OK, te iau cu mine în apă… seara, la crepuscul și poate îmi spui tu așa, pe șoptite, dacă ar trebui să existe limite în ceea ce-ți spun ție și ceea ce-mi poți spune tu mie, dacă ar trebui să știu, să simt, și n-o fac, o barieră dincolo de care tu nu poți trece în ceea ce-mi împărtășești… și nu sunt convinsă că tu nu mă cruți oarecum, treci peste nervii și revoltele și poate absurditățile emise de mine cu îngăduința unui matur față de un copil, dar nu copilul tău… mă lași să mă alint și doar deguști asta fără să sancționezi momentele când întrec măsura. Lumea asta nu cruță și de aceea aș vrea ca nici tu să n-o faci, tocmai fiindcă în tine am încredere; o femeie de 31 de ani care nu și-a pierdut candoarea poate fi fermecătoare, dar eu vreau ca prin tine să și evoluez, nu mă lăsa să cred că prin prisma libertății mele și detașării tale nu-ți pasă deloc de mine, că doar asiști la spectacolul meu. Eram foarte nefericită, copil fiind, când, urmărind la televizor emisiunile științifice despre animale, asistam la vânarea și prinderea unei căprioare sau a unui iepuraș… nu mă întrebam altceva decât de ce omul cu camera de luat vederi nu a intervenit în apărarea acelei ființe…

Știu că tu, domnul meu, mi-ai fi fost suficient pe lumea asta, m-aș fi putut lipsi de toți ceilalți fluturi… oare asta să însemne suflete pereche?…

Acum te îmbrățișez de noapte bună… și nu ești bătrân, ești numai bun…

…ziua bună, fata mea dragă! Nu, nu există bariere nici în ceea ce-mi spui tu mie, nici în ceea ce ți-aș putea spune eu… cel puțin, eu nu percep nicio astfel de barieră, reținere sau limită autoimpusă, ba dimpotrivă, știu bine că pot vorbi cu tine despre orice, așa cum o fac cu puțini, foarte puțini, oameni. Pe de altă parte, în ultima vreme mi-am redus dramatic timpul acordat comunicării virtuale, tăind din lista partenerelor de dialog peste 90%, iar tu ai rămas în acel grup de elită de 10% cu care mai comunic… Dincolo de lipsa mea de modestie, ar trebui să fii mândră de asta, așa că nu te opri din a-mi scrie orice-ți trece prin cap! Cum altfel te poți antrena pentru cartea pe care o vei scrie? Și cum altfel îmi vei menține bucuria mea de a fi lângă tine prin cuvintele tale?

…ochiul meu vigilent și neliniștit s-a focalizat imediat pe „lista partenerelor de dialog“… Te rog să presupui zâmbetul meu când te întreb… ai redus numai partenerele, nu și partenerii? Sau numai partenere aveai în listă, nu și parteneri? De fapt, mă amuz, mai ales de reacția mea însoțită de o mică înțepătură de gelozie că te împărțeam cu multe, înțepătura pe care n-am putut-o controla fiindcă sunt femeie (dar și fiindcă tu mi-ai îngăduit să fiu cum vreau eu să fiu), gelozie pe care, desigur, rațiunea mea o găsește ridicolă… Trebuie să spun, acum că m-am pornit, și de micul zâmbet de triumf, moștenit de la… aș fi fost tentată să spun Venus-Afrodita când a primit mărul „celei mai frumoase“, dar de fapt este moștenit de la Eris, zeița discordiei, cea care a adus mărul și a declanșat de fapt

Războiul Troian… nu e zâmbetul celei alese, e al celei rămase în afara concursului fiindcă are imunitate și a privit mereu îngăduitor și ironic la încontrarea dintre celelalte… glumeeesc, dar îmi place să speculez imaginea asta… Ai renunțat tu și la doamnele ce se săgetau și te săgetau în comentariile de la profil?!

…astă-seară sunt voioasă… fratele meu cel mare, care a încasat câteva dintre poantele de care sunt în stare numai în această dispoziție, mi-a spus că semăn cu bunicul meu patern, o mare figură de om… Să vezi, acest bunic al meu era, este încă, deși a murit, celebru în sat pentru minciunile meșteșugite și extraordinarul talent de a ironiza subtil, dar tăios pe cei din jur, neadresându-li-se direct, nenumindu-i, dar spunând povești cu double senses, *istorioare pe care nu știu de ce oamenii de pe aici le numesc „briciuri"… un amestec de Münchhausen, Creangă și Moromete, însă neștiutor de carte… Noi, nepoții, ne aruncăm unul altuia asemănarea cu el… Astă-seară trusa lui de briciuri e la mine…*

…dacă aș fi cu tine te-aș obliga să te așezi în brațele mele, cuprinzându-te cu coapsele ți-aș vorbi până ai găsi tu ce să-mi faci ca să tac…

…n-am mai plecat la mare, schimbare de program… voi pleca abia între 28 iunie și 5 iulie…

…te îmbrățișez cu tâmpla lipită de gura ta…

…după cum se vede, am puțini parteneri de dialog virtual și e firesc așa, de vreme ce nu mi-ar plăcea ca ei să-și încolăcească picioarele împrejurul meu… *Perfect timing* cu marea… eu voi fi la Oceanul Înghețat între 26 iunie și 10 iulie. Cât despre modul de a te face să taci, exclud sexul oral doar pentru că poziția ta, încolăcită împrejurul meu, mă va împiedica să o fac…

…în ultimele zile, consecință a discuțiilor noastre aici (în

cealaltă viață a noastră împreună n-am prea avut timpul și răbdarea să discut cu tine, nu puteai cere și năvălnicie, și înțelepciune unei adolescente), m-am gândit (e unul dintre lucrurile care mă fascinează în preajma ta... găsesc foarte incitant să știu despre un bărbat că mă cunoaște și că orice artificiu feminin e inutil, că nu se așteaptă de la mine să recurg și la artificii de femeie; îmi dă, cred, ocazia să fiu complet sinceră și exercitarea acestei sincerități e și incitantă, și excitantă, poate pentru că nu o poți atinge decât când celălalt îți este atât de aproape spiritual cum îți este fizic, atunci când gura lui coboară între coapse) și îți spun acum, conștientizând că n-am mai avut ocazia să vorbesc despre asta altcuiva, nu m-a întrebat nimeni (am mers până acum la *blind* ca la poker), și parcă vorbindu-ți ție mă descopăr eu însămi... îți spun deci că nu există nimic să-mi interzic, să nu vreau să încerc când fac dragoste cu bărbatul pe care-l iubesc (nota bene cât de exclusivistă este singura mea condiție)... e poate inconștiență, nici eu nu știu... poate ceva este dureros, dar nu cred că m-ar deranja să constat asta când am completă încredere în el, când garda nu mai există, când a trecut de toate filtrele mele instinctuale și raționale...

...pot să presupun că nu mi-ar plăcea să fiu legată sau să am ochii acoperiți; ține, cred, de claustrofobia mea și de neputința de a suporta ceva ce-mi limitează libertatea, una dintre libertățile mele și poate o ultimă asigurare că încrederea nu-mi va fi înșelată... ieșirea pe care aș fugi dacă cineva ar vrea de fapt să *endanger my species*...

Cred totuși că nu m-ai putea face să tac așa, dimpotrivă...

Bună dimineața domnul meu... te îmbrățișeeeez...

...ieri... zi apăsătoare, cu o viteză amețitoare se întuneca și se lumina afară ca și cum cineva s-ar fi jucat modificând nervos luminozitatea unei fotografii pe calculator. Ochiul suporta

dureros schimbările de intensitate. Curtea mea este acum încărcată de flori în culori strălucitoare, galbene, și roșii, și oranj, iar lumina curată, puternică a soarelui căzând nestânjenită pe corolele lor, fiindcă atmosfera este spălată de impurități de câteva ploi succesive, le aprindea și le stingea ca pe beculețele colorate de Crăciun… Și în ce fel a plouat! Strivitor, greu ca un blestem, vuind, acoperindu-ți gândurile și rugile înfricoșate de așa un torent… Priveam de la adăpostul camerei aplecările până la pământ ale copacilor și lujerilor și independent de voința mea simțeam mușchii încordându-se ca și cum m-aș fi opus unei greutăți de pe umerii mei; lichidul ploii devenise consistent, unele dintre flori, cele mai înalte, au căpătat acum o formă ciudată, contorsionată… au fost doborâte, dar încurajate de soare și de liniște, păreau a-și înălța prudent capetele cu floarea înspre lumină… Sunt patetice și atât de vii că-ți vine să le vorbești și să le ajuți și să te înduioșezi… seamănă cu mine trecând Dunărea înot cu hainele deasupra capului… sunt animate…

…mie îmi plăceau ploile de vară… năvalnice ca atunci când iubesc și aurite de un soare doar ascuns după nori, dar dându-se de gol pentru că norii nu mai sunt opaci, sunt transparenți ca sticlele afumate pentru privit eclipse… aduceau bucurie până în adâncul meu… de astă dată, însă, m-a speriat, a fost ca și cum cineva m-ar fi lovit cu o ramură de măslin; întâi n-aș fi crezut că o ramură de măslin poate fi o armă, dar apoi aș fi simțit uimită usturimea tulpinii pe piele…

Și am vrut să mă izolez în casă, cu ușa închisă, să nu mai văd, să nu mai aud tumultul de afară, dar ceva din atmosfera încărcată de electricitate, din mirosul de iarbă strivită și de pământ cu setea stinsă, viață stârnită, se insinua pe sub ușă și o neliniște venind din pântece urca în mine dându-mi o stare de sufocare pe care mi-o știu… m-aș lăsa iubită… și mă supără că

de ceva vreme resimt atât de acut stările astea de criză… să recunosc? sexuală… parcă aș fi convalescentă, mă înfășor în pătură, ghemuită în fotoliu și simt căldura acumulându-se între epidermă și pătură, fără să mă pătrundă…

Și-mi mai spui și tu că m-ai alinta… ce m-ai mai alinta!…

Am închis ochii ca atunci când primești în față o adiere de vânt, sau o rafală de ploaie, sau briza mării, după zile lungi de zăcere în pat…

Te îmbrățișez… așa, cu ochii închiși…

…te-am vizitat în lipsă… întotdeauna m-am jenat să fac asta, mi s-a părut o intruziune. E o idee doar în capul meu, dar de multe ori îmi era dor de tine și atât… Acum însă am fost șocată de ce profil am găsit; tu chiar ai făcut curat pe acolo… nu *comment*-uri, nu fotografia aceea… nu știu, parcă am venit în vizită la un prieten și am găsit casa goală; mi-a fost puțin frig și frică, mi-a pierit zâmbetul de Eris… Ai să mă cruți de o retragere fără trâmbițe pe mine? Mi-ai spus că fac parte din procentele puține ale aleselor, ale celor la care nu ai renunțat, dar, chiar dacă ai renunța, să-mi spui câteva vorbe, tăcerile mă rănesc, paradoxal, mai mult decât cuvintele, așa a fost mereu… cuvintelor le știu toate secretele, tăcerile sunt de neînțeles pentru mine… Dar tu știi asta din moment ce până și îmbrățișările mele sunt cuprinse în cuvinte.

…nu-ți face griji, fata mea dragă… e drept, am făcut ceva curățenie prin căsuța identității mele virtuale, dar față de tine nu se schimbă nimic și, dacă se va schimba, vei ști dinainte…

…știi, mai recitesc periodic dialogul nostru și mă întreb cum de uneori ai suportat capriciile și încăpățânările mele, momentele când am fost atât de *just a woman*, atât de departe de detașare… Detașarea ta te-a ajutat să mă privești calm și să aștepți clipa când femeia își va da singură seama că

exagerează? În fond, pe o femeie nu trebuie să o contrazici, trebuie doar să o lași să vorbească zece minute și se va contrazice singură… și la cââât îți vorbesc eu!

Tu scapi înțelegerii mele sau cunoașterii bazale, senzoriale, cred, și, deci, înțelegerii mele. În mod normal, m-ar speria asta, dar afinitatea nedefinită pe care am simțit-o de la început mi-a anesteziat frica. Îmi spui tot și nu-mi spui nimic… știu cine ești… dar ieri, la apus, singură pe malul Dunării, cu genunchii sub bărbie, sondând în mine, ajutată de pacea din jur (de aceea mă și duc singură întotdeauna, fiindcă totala mea absență declanșată ca un reflex condiționat la vederea unui soare arămiu și atât de aproape că l-aș putea ajunge cu mâna m-ar face să par ciudată pentru oricine), am constatat că tu nu exiști, ci te compun eu, te reconstitui din frânturi, imagini virtuale, cuvintele tale pentru mine, o voce auzită atât de demult în noapte încât a avut timp să se topească într-o senzație, cuvintele altora despre tine, amintiri și vise… un joc uneori logic, alteori ilogic, care mă solicită sau mă contrariază în funcție de câtă nevoie am de tine…

Mi-a plăcut mult o mică fotografie a ta găsită întâmplător pe internet, așa de întâmplător încât n-am mai reușit apoi să o regăsesc; erai singur, fotografiat de foarte aproape, nu păreai surprins, desprins, individualizat de obiectivul camerei într-un context… dornică să te asimilez, să găsesc elemente concrete care să te aducă mai aproape de simțurile mele și să mă convingă că ai existat cu adevărat și pentru mine în momentele când nici măcar eu nu-mi mai credeam amintirile… Fotografiile tale luate cu ocazii în care erai persoană publică nu mă satisfăceau, însă aceasta te aducea la mine într-un mod anume. Deși conștient că pozai, erai parcă eliberat de limitele impuse de prezența altor persoane în jurul tău… Cred că ți-am mai spus despre pasiunea mea pentru fotografie, de cele mai multe ori

doar ca privitor, ca fotograf am constatat, dezolată, limitele tehnice ale mijloacelor pe care le am eu la dispoziție și imposibilitatea lor de a reda ceea ce văd. Elevă fiind într-o clasă de filologie, eram recunoscută pentru talentul de a face comentarii la prima vedere asupra unor texte; adoram acest exercițiu, iar profesorul meu îl făcea des, deși îmi sancționa de multe ori originalitatea… să fiu lăsată să degust eu, exact ca un degustător de vinuri, o poezie, fără ca senzațiile să-mi fie alterate de cunoașterea altor păreri despre ea sau de citirea anterioară a versurilor pentru ca ele să aibă timp să pătrundă adânc în mine… poate părea superficial, dar nu era… Sigură pe simțurile mele, știam că pot pătrunde cu ajutorul lor adânc și repede, era ca lovitura unei securi în trunchiul unui arbore de santal – oricât de superficială este lovitura, parfumul se răspândește imediat…

Mai târziu, am descoperit satisfacția de a face acest exercițiu privind fotografii, pentru că ele mi se adresează imediat, instantaneu… La o poezie, până citești versul al zecelea, primul este deja asimilat și transformat… percepția este deja senzație…

De aceea nu cred că greșesc spunând că într-un fel pozezi când ești înconjurat de alți oameni, în grup, altfel când ești singur cu cel din spatele camerei, altfel când ești și fotograf, și personaj, altfel când urmează să te vadă mulți ochi, altfel când pozezi pentru doar doi ochi… având în vedere că tu păreai a poza pentru un articol de presă, am fost șocată de impresia de siguranță de sine asociată de mine, dincolo de rațiune, masculinității… poate pentru că mereu am căutat asta la un bărbat, cu asta am asociat masculinitatea – siguranța de sine, care nu i-ar dispărea chiar dacă eu aș fi nesigură de mine sau de el… și mâine mă va iubi la fel ca azi… asta radia dinspre tine, asta păreai a zăgăzui cu greu… asta vedeam eu, că, atunci când

iubești, o faci azi cu aceeași intensitate ca și mâine... micșorând ochii pentru a focaliza mai bine... sunt conștientă că straturile de fum aduse de depărtare, de subiectivism, de virtual, de necunoaștere, între mine și tine ar putea altera adevărul...

Bună dimineața, domnul meu... te îmbrățișez înșelată sau nu de siguranța că mă vei iubi și mâine...

...ziua bună, fata mea dragă! Că mâine te voi iubi la fel ca azi e mai cert decât faptul că va exista un mâine, într-atât am învățat eu să iubesc total și necondiționat... Aș muri în prima clipă când ceva m-ar împiedica să iubesc și tu ești în privirea aceea focalizată cu care privesc ceea ce iubesc...

...încetează vreodată să-ți mai pese? Îți devine vreodată indiferent cineva pe care l-ai iubit cândva?

...frigul și vântul ăsta de toamnă m-au luat complet prin surprindere. Mă adaptez imediat la căldură, oricât de mare și de bruscă, dar frigul mă dezechilibrează chiar și când am o lungă perioadă de adaptare. Nu-mi mai amintesc să fi fost vreodată atât de frig la sfârșitul lunii iunie; făceam baie în Dunăre în mai și acum abia am avut curaj să intru cu picioarele în apa tăios de rece... tu te-ai mirat la un moment dat de meteosensibilitatea mea ușor anacronică pentru o țărancă, dar am de astă-toamnă o alertă interioară pe care am tot încercat să o ignor, să o reprim, legată de nefirescul manifestărilor meteorologice... poți să râzi și tu de mine, dar sentimentul e același ca de fiecare dată când nu mi-am luat în seamă instinctele și intuițiile și apoi am regretat... îmi dau seama și eu că fiind o introspectivă până la a exagera, risc să văd avertismente și acolo unde nu sunt, dar e evident că iarna a fost mai lungă și mai grea decât toate celelalte, primăvara mai rece, vara prea ploioasă și Dunărea prea mare pentru lunile verii; poate fi doar un an mai tulburat, dar prea a tulburat o lume

întreagă. Cred că nesiguranța mediului în care mă voi trezi mâine nu-mi place, mă neliniștește… îmi vreau vara înapoi…

Ieri am purtat cu mine toată ziua senzația că n-am făcut ceva important, că vara a trecut și eu n-am apucat să mă bucur de tot ce-mi oferea, că nu m-am îndrăgostit… mă descopeream ținându-mi respirația în speranța că următoarea gură de aer va fi fierbinte… Crezi că o ființă ca mine poate ajunge vreodată la detașare, să nu mai interiorizeze, să nu mai ia ca pe o ofensă personală orice, să nu mai internalizeze? Adică… azi e foarte frig, deși ar trebui să fie caniculă… ei și ce? Azi, cineva mă abordează cu un „hai să facem un sex", ca și cum m-ar fi întâlnit altă dată pe centura Brăilei… ei și ce? Azi, cineva îmi spune că sunt o comunistă fiindcă, având el doar 18 ani și cerându-mi cu nonșalanță acel sex, îi spun să aștepte până îi cad dinții de lapte… ei și ce?

N-am să înțeleg niciodată, am mai spus-o, răutatea gratuită a oamenilor, ostilitatea asta fără noimă, fără obiect, frustrările personale exportate asupra necunoscuților și nici nu voi fi niciodată capabilă să le iau doar ca pe accidente, ca pe interferențe întâmplătoare, deși sunt conștientă că asta mă face perfectă pentru a fi gazda descărcărilor negative ale celorlalți; oamenii îmi pun des în brațe poveștile lor, parcă vrând să le mistui eu în locul lor și nu sunt capabilă să nu le asimilez, să fiu ca uleiul pe apă… nu știu… degaj empatie? Este evident că odată aruncată piatra în apele mele aceasta va face cerculețe concentrice la nesfârșit? Deși am această putință de a pătrunde adânc, de a intui, de a sesiza emoții ca un *heat detector*, aș fi un lamentabil psihiatru, singurul care s-ar molipsi de la pacienți, cu toate că bolile psihice nu sunt molipsitoare. Meseria asta pentru care eu am talent, de mistuitor de povești ale altora, nu există în nomenclatorul meseriilor; sunt un inventator și eu, dar unul ale cărui invenții nu pot fi folosite practic… sunt

spectaculoase, dar atât de inutile… Cum e să privești nemuritor și rece? Cum e să vezi totul ca pe un show care trebuie să continue? Ce-mi lipsește? Voința? Voința de a nu mai focaliza privirea pe oricine?

…bună dimineața, domnul meu… dacă ai ști cât de tare și mai ales îndelung te-aș îmbrățișa…

…știu, știu, știu, iar nu sunt îngăduitoare… oamenii nu sunt cum vreau eu… sunt o încuiată care și-a pierdut șansele la detașarea suverană precum bogatul la Împărăția Cerurilor… trecând prin stadiul de cămilă, desigur…

…am o bunică, singura rămasă în viață, de 87 de ani, care, în afară de o greutate de a se deplasa, păstrează intacte agerimea simțurilor și a minții, curiozitatea și dorința de viață. Ieri-dimineață am fost eu cea care i-a dus cana de lapte, micul ei dejun; ei bine, după un drum de 100 m prin grădină până la căsuța ei, la intrarea mea în cameră mi-a spus: „Ai băut cafeaua, miroși". Da, băusem cafeaua și nici măcar nu o făcusem eu, pentru ca aburii să nu mi se imprime în haine sau păr; a detectat mirosul doar din respirația mea, fără să mă apropii, de la distanță. Am știut atunci de unde am moștenit finețea mirosului care la mine a devenit mai mult decât o acuitate, a devenit un reper, o dimensiune cu care măsor lumea din jur, e un simț spiritual, nu mai este fizic… până acolo încât, dacă n-aș risca să par ridicolă, aș înlocui gestul de a strânge mâna cuiva cu acela de a îmbrățișa, tocmai pentru că această scurtă adulmecare m-ar ajuta să-l cunosc mai bine. Și nu să-l cunosc, ci să mi-l apropii, să știu dacă prezența lui îmi va fi confortabilă. Adulmec chiar și în vise… Amintirile mele legate de un loc sau altul, de un om sau altul sunt însoțite și de accente olfactive. Când îmi amintesc de șederea mea în Franța se revarsă din amintire întâi mirosul acela de foarte curat, dar o curățenie

făcută de om, nu a naturii… orașele erau invadate de flori și tot felul de plante, participau la un concurs (Cea mai înflorită localitate), dar nu mirosea a vegetație, ci a case și străzi spălate cu detergent… Aici, în insula mea, în acest moment intră pe ușa deschisă mirosul răvășitor al vegetației ude de ploaie; acolo, noianul de plante nu degajă un miros destul de puternic ca să-l acopere pe cel de oraș spălat…

De câteva nopți nu mai avem iluminat public, s-a defectat ceva… norii pun și mai mult întuneric peste noi… Ieșită afară, din cauza întunericului și a frigului neobișnuit nu văd nimic, nu recunosc nimic, totul îmi e străin, lipsit fiind de lumina și căldura pe care le-aș aștepta, care ar trebui să existe în acest moment și în acest loc; doar intuiesc, după o concentrație mai mică sau mai mare de negru, unde se află copacii sau aleea… cerul are o transparență de lumină de veghe, lăsată aprinsă undeva departe în spatele lui, lumină care nu se propagă, e doar a lui… singurătatea mea devine materială, capătă consistența întunericului din jur, e ca o atingere mătăsoasă pe piele, parcă n-aș mai avea haine, îmi pătrunde în sân înfiorându-mă ca o mână necunoscută umedă și rece, învăluindu-mă și izolându-mă, făcând să aud bătăile speriate ale inimii în stern, ca loviturile aripilor de fluturi în geamuri, înșelați de lumina electrică… sunt clipele când îmi doresc cu patimă pe cineva de îmbrățișat la întoarcerea în casă, ca la o revenire din infern. Pierzând puterea de a-mi genera propria căldură spirituală, am senzația unui soi de hipotermie cerebrală… aș avea nevoie de căldura unei alte minți în preajmă… adorm greu, tremurând…

Te îmbrățișez… cu somnul neîmplinit, fiindcă toată noaptea ceva din mine a rămas treaz, de veghe să alunge singurătatea…

Azi tu vei fi la Oceanul Înghețat…

…periodic mă nemulțumește faptul că mesajele mele către

tine conțin doar introspecții, sondări în mine însămi, doar în mine însămi, mi se pare că pot fi plictisitoare… noroc cu natura asta incredibilă din jurul meu, *it saves the day*, dar și ea adusă la mine, părând a fi ivită din stările mele… Un om poate transforma lumea sa interioară într-una fără margini, fără să se deplaseze nici zece pași, fără să vadă nimic din ce se întâmplă dincolo de fereastra unei camere; singurătatea poate fi tot atât de generatoare de trăiri și ecouri ca o peștera vastă, dar asta nu mă poate împiedica să nu am sentimentul unui egocentrism ca un nod în gât… sunt singură și izolată pe o insulă, două dimensiuni schițând lumea mea… dimensiunile fizice care ar transforma-o într-o colivie dacă n-ar exista a treia dimensiune, mintea mea. Deși infinită, tot mă închide uneori prin neputința de a o lansa, de a o face să țâșnească precum o rază, mai ales către abstract; e o minte ancorată cu un capăt în real, în concret, în pământ, în fizic… e un segment de dreaptă…

Nu mi-ar plăcea să am o viață bogată în evenimente extraordinare, nu-mi place suspansul, dar să călătoresc mi-ar plăcea, fiindcă asta ar însemna libertate la modul ideal pentru mine. Îmi dau seama că nu singurătatea, ci izolarea este dimensiunea care ar trebui înlăturată pentru ca geometria existenței mele să devină neeuclidiană…

Ce încerc să-ți spun este că mă simt o egocentrică, un egocentrism echivalent ca stare interioară cu prizonieratul…

Te îmbrățișez cu brațe reci, înghețate de frigul de afară, de alergarea după tine până la Oceanul Înghețat și de egoism…

…cântă Patricia Kaas și nu cred că pot descrie starea de intimitate, de sânge curgând mai încet, alcoolizat parcă, indusă de vocea ei gravă și de seducătoarea sonoritate a limbii franceze, care numai cântată de ea își arată toate nuanțele… omagiind anii ’30 cu tonalitățile muzicii de cabaret, dar și cu versuri recitate… În sistemul meu de valori interioare, aflate

atât de adânc în miezul meu incandescent încât rămân nesubiectivizate, dacă pot spune așa, muzica și vocea ei sunt idealul, sunt ca o stare originară pentru spiritul meu; recunosc o stare de dincolo de momentul nașterii mele, nu biologice, ci al conștiinței de sine… îmi vine de fiecare dată să parafrazez spunând „…și niciodată o voce nu fu mai frumoasă…“.

…mă îndemni mereu să scriu o carte, îmi spui mereu că aș putea… Deși sedusă și încântată, nu atât de idee, cât de încurajările tale (ceea ce ne dovedește că am scris doar pentru tine), am fost mereu reticentă, sincer… însă un proiect audiobook, în care aș citi ceea ce am scris, fie și numai dialogul nostru de aici, folosindu-mi vocea, împreună cu o altă voce masculină (îndrăznesc să spun că a ta, așa, la modul ideal, ca să spun tot dintr-o suflare), mi s-ar potrivi mai mult; originalitatea, noutatea demersului și posibilitatea de a vedea că cei ce ascultă ar înțelege exact ceea ce am vrut să spun, dependența mea de vorbele rostite de oameni către mine și de mine către ei și ființa mea imposibil de delimitat de simțuri și credința că vocile ar putea crea o tușă subtilă de seducător… toate, multe, unele neclare… asta aș face… sper să înțelegi doar ce spun și nu vreo insinuare perfidă…

Te îmbrățișez încălzită de muzica asta ca de un pahar de vin roșu…

…o noapte ușoară ca un voal, luminată din spate ca un decor de teatru… simțeam că ar fi de ajuns să lovesc aerul cu gestul cu care îndepărtezi o perdea și s-ar face zi; corpul nu făcea niciun efort de adaptare cu exteriorul, doar o atingere ca o pânză de păianjen pe epidermă… aceeași temperatură, nicio adiere, aerul părea a nu mai avea nevoie de pompele interne ca să pătrundă în plămâni. Ca să alung iluzia de somnambulism, mi-am trecut palmele prin iarbă… Era udă și rece, iar boabele de rouă aveau consistența și chiar au sunat ca mărgelele din

sticlă, atât de sensibile deveniseră vârfurile degetelor mele și auzul din cauza concentrării pentru a distinge lumea asta stranie. Nopțile din amintirile mele păreau mai reale decât noaptea asta… fără să fie neplăcută senzorial, o respingeam nerecunoscând-o, cum ai respinge atingerile tandre, dar neașteptate ale unui bărbat necunoscut, cum le-aș respinge, deși aș avea nevoie de ele…

Am păstrat multă vreme răceala ierbii în căușul palmei…

Te îmbrățișez atingându-ți tâmplele, domnul meu… cunoscut și necunoscut…

…acut sentiment de micime, de inutilitate a existenței mele… o mare opacă, vânătă, impasibilă, incompatibilă cu mine, incompatibilă cu oricine; siguranța sfidătoare, copleșitoare că ea va fi mereu acolo, străină și rece, vântoasă… aș fi vrut-o ca cea din amintirea mea, dar acum îmi era ostilă… poate simțindu-mă tulbure, poate sătulă de atâtea tulburări pe care i le aruncam, sătulă de catharsisul sufletesc al tuturor. Am ajuns la mare pe o ploaie ușor de confundat cu deluviul biblic, eu și umbrela mea roz fiind aproape strivite de greutatea șuvoaielor de apă…

Pentru starea de fericire asociată zilelor petrecute la mare sunt necesare două condiții, împreună ar fi ideal, dar măcar individual îndeplinite – soare sau un iubit… altfel, singurătatea neînsorită măcar e mai greu de suportat ca oriunde, fiindcă se petrece în mijlocul unei mulțimi devenind grotescă din cauza mișcării aiuritoare. Dincolo de strălucirea kitschoasă, de milioane de produse lucioase și mai ieftine ca oricând, de indieni care nu sunt indieni, dar se costumează cu penele lor, de gusturi și mirosuri amestecate și nu mereu îmbietoare, de muzici amestecate, corzi elastice, veselie sau blazare, ținute de seară amestecate cu cele de plajă, ziua afară și seara în localuri, de femei fumând pe stradă, mie mi-au rămas la inimă niște

ponei… căluții ăștia miniaturali, purtați ziua întreagă de căpăstru de-a lungul plajei pentru ca părinții să-și plimbe copiii cu ei. Mi-am reprimat cu greu tremurăturile bărbiei, mai ales că unii erau prea mici ca să nu fie pui… cum să exploatezi un pui de pui de cal?…

…și n-am mai vrut să fiu singură și mă fac vinovată de păcatul de a mă juca pisicește cu un bărbat care m-a privit de la început ca pe o vacanță… Având eu pielea deja brună-brună, privirea mai verde din cauza bronzului și mai adâncă din cauza provocării (dar asta nu cred să fi sesizat), m-a abordat cu „hai să ne simțim bine și apoi să ne vedem de drumuri“; l-am avertizat că nu e niciodată atât de simplu cu mine… *I'll take my chances*… Având și o rochie albă din voal și, cum a aflat ceva mai târziu, lenjerie din dantelă ca o pânză de păianjen, m-am jucat, domnul meu, conștient și necruțător, scânteind… am zâmbit când mi-a cerut să-mi scot sandalele ca să intrăm în mare și mi-am scos și rochia, am râs când mi-a spus să nu mai stau așa serioasă fiindcă am picioare frumoase, și am mâncat cornuri cu ciocolată pe care era înfipt fără nicio noimă steagul Statelor Unite, și i-am vorbit cu voce joasă despre insula mea (el a crezut tot timpul că insula asta e doar o figură de stil), am dansat latino, l-am sărutat încet și lacom, l-am cuprins cu coapsele și i-am primit atingerile flămânde și valul de dorință iradiindu-mă… și azi, și mâine, multe zile și nopți… și am dispărut când credea că vacanța și doar vacanța lui va deveni perfectă, când coarda nu mai putea fi întinsă… un joc pervers… „Ești o puma“, mi-a spus ca pe o insultă la telefon când i-am amintit de pactul cu diavolul de la început. „Eu m-am simțit deja bine, așa că îmi văd de drum…“

Flashback… straniu, nu a fost o vacanță în niciun sens… ploaie și vânt, și mare străină, și tulburările mele și ale lumii și ale lumii lacustre lăsate în urmă undeva, și oboseală, și

conștiința unui joc pervers și crud, și exasperarea gândurilor înapoi acasă la pământul de pe o Dunăre devenită dușman… și un dor de libertate… sunt prizoniera mea însămi…

…te-aș îmbrățișa dacă aș ști că ești acolo să mă cuprinzi…

…uite, n-o să plâng nici de astă dată, ar fi inutil; sunt într-un soi de consternare înghețată și, în plus, m-am autoizolat în curte, nu mai ies… oamenii sunt cumpliți în situații de criză și pe mine, cu puterea mea de a empatiza, mă consumă ca pe flacăra chibritului… Suntem amenințați de Dunăre, o Dunăre ca un monstru, imensă. Aproape toți copiii satului au fost trimiși la rude. Din fericire, în afara mamei mele, restul sunt calmi… tata, fiindcă așa îi este firea, iar frații, având conștiința forței lor de bărbați tineri… Toată viața mea m-am hrănit, m-am alimentat din puterea asta a lor; însoțită de unul dintre frații mei, dragostea lor fiind un alt soi de intangibilitate, nu m-am temut de nimic, am putut gândi clar și am depășit orice obstacol.

Este a doua oară în viața mea când, în aceeași situație de pericol de inundații, ajung să constat cât de patetici sunt cei ce ne decid sorțile, iar conducătorii devin patetici când sunt slabi sau, mai degrabă, când constată că au o conștiință, cea colectivă – exterioară, precum Pinocchio… își dau seama că sunt obligați să rămână și să răspundă (*stand up*) când de fapt ar da bir cu fugiții; de astă dată însă revolta urcă în mine ca un val de sânge fierbinte. Au emis ideea de a inunda controlat insula, un prim-ministru de atunci a cerut asta ignorând faptul că insula este locuită… înțelegi? Întâi a cerut inundarea și apoi a aflat că existăm; ca în filmele americane când este anulată o comandă de bombardare în ultimul moment… Dacă ura mea ar fi putut ucide, ar fi căzut fulgerat… Acum, diverși și diverse (femeile mă enervează cel mai tare, poate din cauza ideii că o femeie, fiind potențială mamă, emite mai greu soluții drastice care afectează dramatic viața unor copii sau a unor mame… aceste doamne

sunt deci asexuate… inadmisibil pentru o femeie; cea pe care am auzit-o s-a exprimat așa: „A scăpat și de astă dată“… un politician despre care se presupune că este în spatele societății ce a concesionat și administrează insula agricolă… În mintea ei minusculă totul se reducea la dușmănia politică față de un adversar; bunica mea, vecinul meu de 4 luni nu contau în niciun fel) revin la inundarea insulei ca fiind soluția unică și salvatoare… nu diguri și canale pe râuri pentru ca acestea să nu se mai reverse, ci inundarea insulei pentru ca Dunărea să primească un volum mai mare de apă. Spune-mi tu că sunt nebună, dar cum ar fi putut asta să oprească râurile de la munte să nu se mai umfle la ploi abundente? Frustrarea mea este una de unghii înfipte în palme. Suntem câteva mii de locuitori aici, zeci de mii de animale, zeci de ferme cu utilaje și tot ce înseamnă agricultură și zeci de mii de hectare cu grâne, vreo șapte școli… le-ar trebui o lună să ne scoată planificat de aici. Și cum poți emite inepția de a inunda un astfel de teritoriu pentru a nu inunda un altul? Conform legii junglei? Mai mult decât atât, au spus că în anii viitori ar fi bine să se gândească la inundarea definitivă a insulei pentru ca ea să redevină baltă… nu mai înțeleg nimic…

O să te rog, domnul meu, să faci de câte ori poți lobby pentru insula mea; tu întâlnești, probabil, oameni învestiți cu putere, oameni care, inginerește, cu harta și compasul în mână, ar considera potrivită așa o variantă… Ne-am cam săturat ca în fiecare an să așteptăm cu sufletul la gură clipa când cineva condamnă insula la ștergere de pe hartă. Inima mamei mele nu mai rezistă multă vreme și, în plus, oamenii de aici nu vor pleca niciodată de bunăvoie; tu știi că ei au locuit aici de pe vremea când nu erau diguri și când Dunărea inunda în fiecare primăvară satele? Îți imaginezi încrâncenare? Bunicii mei au construit douăsprezece case în viața lor… Venea apa? Nicio

problemă, se mutau în podurile caselor... Cred că s-ar întoarce aici și dacă ar fi sparte digurile...

Eu și doar eu? Dincolo de patima mea, am această teamă subconștientă că apa va trece peste diguri noaptea... mă tem și pentru copiii rămași, animalele și cărțile mele...

...te îmbrățișez și sigur mi-ai simți bătăile sângelui în inimă și tâmple...

...o noapte sonoră, sonoritate cu profunzimi de catedrală în care se dă un concert din muzică de Bach (trebuie să pun ghilimele aici? nu-mi dau seama) sau poate doar auzul meu e încordat, pentru a identifica orice zgomot... Mă trezesc încă în fiecare noapte ca și când aș avea ceva de făcut, ca și când aș fi de cart... O să rămân cu asta multă vreme până când voi reuși să mă obișnuiesc cu ideea că nu se va întâmpla nimic, că pericolul de inundații a trecut; însă plouă mereu și am pentru prima dată revelația a ceea ce înseamnă de fapt „lacustra“ lui Bacovia, universul ăsta devenit lichid și lichefiind parcă și propriul meu univers interior... Aș fi printre primele care ar muri dacă soarele nu s-ar mai arăta niciodată. Îți scriu pe întuneric, un întuneric de ora 20 la 11.30, un întuneric care face cocoșii să cânte ca în timpul eclipsei de soare...

...miroase a vegetație mucegăită și am visat chipuri amestecându-se fără nicio noimă... un tânăr care, cu ceva vreme în urmă, înșelat de zâmbetul și de amabilitatea mea, m-a urmărit obsesiv și la școală, și acasă, abuzând de faptul că mama lui îmi este colegă și sunându-mă la orice oră, tot timpul băut, întrebându-mă de ce am ochii când verzi, când căprui, fără să-mi poată spune ce vrea de la mine și fără să pară a înțelege că interesul meu pentru el este doar estetic, nu sentimental, dar având un nu știu ce care mă împiedica să fiu categorică, un nu știu ce care-mi provoca milă... mila doamnei T. față de G.?... Îmi surâdea peste umărul tău... Erai acolo, dar

nu-ți vedeam chipul și nu voiam să observi că prezența lui îmi este dezagreabilă; apoi, deși părea că te însoțesc într-o plimbare cu barca pe Dunăre, deși el este real, iar tu doar virtual, mă apăram de el cu tine… voiam să scap de imaginea lui rarefiată, ca în artificiile cinematografice prin care sunt sugerate amintiri sau fete morgana, atingându-te, încordându-mi voința pentru a-ți sesiza căldura și mirosul. Cred că atunci, fără să îmi dau seama, din nu știu ce pornire l-aș fi lăsat, ca amintitul personaj literar, să mă atingă, dar cu oroarea cu care aș lăsa un șarpe să îmi atingă sânul doar ca să trăiesc și această senzație… Și de teama (o teamă a rațiunii) de a n-o face, mă agățam de tine…

…când m-am trezit, îmi era foarte sete și greață… ploua…

…după prima gură de cafea te-aș fi îmbrățișat…

…am primit o veste, prietenii mei francezi vin în România între 23 iulie și 5 august într-un soi de circuit prin țară – Deltă, mânăstirile Moldovei, Sibiu, București… și pentru că ghidul care trebuia să-i însoțească s-a îmbolnăvit mă invită pe mine să fac oficiile de ghid. Sunt încântată de încrederea lor, dar și cam speriată, n-am mai vorbit franțuzește din vara anului trecut și am senzația că nu cunosc niciun termen turistic… E un grup de paisprezece persoane, însă marea mea încântare se datorează prezenței unui bărbat pe care îl iubesc; trăsnește de deștept, profesor universitar cu acel soi de distincție care a făcut clic la mine din primul moment. Sunt mult mai tânără decât el, dar nu atât de tânără încât să îi fiu interzisă, să mă excludă și asta îmi place. Știe destul de bine românește, însă nu atât de bine cât știu eu franceza și ador să-l bulversez folosind arhaisme sau expresii savuroase gen „hai să băgăm și noi ceva la ghiozdan“ în loc de „hai să mâncăm“… Odată, având nevoie de ajutorul meu pentru a superviza traducerea unei prezentări în română, mi s-a adresat folosindu-se de fraza „am nevoie de lumina ta, Nox“ și fiindcă eu știam că în acea expresie *lumière* înseamna

„lămurire“, a adăugat „de lumina ta caldă“.

Avem și o mică poveste de complicitate. Ei fac parte dintr-o asociație (forma de organizare și activitatea au rămas pentru mine nedefinite, nebuloase oarecum, dar frecvente în Occident, un fel de asociație comunitară cu preocupări de tot felul) și acolo unde sunt oameni sunt și patimi și vanități... El era președintele asociației, dar avea, desigur, și contracandidați care deveniseră, se pare, zeloși în momentul uneia dintre vizitele lor la noi, cu mulți ani în urmă... adică o doamnă, soția unui primar, ieșise, se pare, din planificarea făcută de comun acord (au această „îngrozitoare hibă“ de a planifica și cele mai mici amănunte, îngrozitoare pentru niște balcanico-fataliști ca noi), vrând să se evidențieze în vederea apropiatelor *élections*. La vremea aceea, eu abia îi cunoscusem și nu știau că franceza mea este atât de bună încât să înțeleg orice, chiar și nuanțe... mai erau și alți vorbitori de franceză în jur, așa că nu avusesem ocazia să vorbesc prea mult. În prezența mea a făcut niște comentarii la adresa doamnei, dar cu aerul că nu se ferește de mine, cum nu te ferești de copii atunci când critici pe cineva folosind un limbaj academic, nu pe cel colocvial, și jumătăți de fraze completate de priviri semnificative... contezi pe faptul că nu înțeleg nici cuvintele, cu atât mai puțin modulațiile vocii, cum nu te ferești de cineva de care ești convins că nu înțelege limba în care vorbești... însă cu un aer că nici dacă ar fi folosit româna tot nu aș fi înțeles, de copilă ce păream. Am zâmbit atunci și i-am spus direct, privindu-l în ochi, că am înțeles comentariile mai mult decât malițioase, dar că poate conta pe discreția mea (doamna respectivă era găzduită de mine și mi-a rămas prietenă, deci aș fi avut și prilejul, și acoperirea morală de a reproduce cele auzite), în ciuda dezamăgirii de a vedea lipsa lui de franchețe, dar să nu mă mai facă martoră la așa ceva niciodată...

A făcut o semireverență în fața mea și mi-a cerut să nu-l cruț niciodată și mi-a mai urat ceva ce atunci nu am înțeles chiar bine… Doamne, ce tânără mai eram!… Să pot rămâne atât de francă și să am puterea de a privi direct în ochii oricui toată viața…

Te îmbrățișez alintându-mă de nu mai pot…

…ieri m-a plouat până am simțit că nu-mi mai recunosc propriul corp nici după miros, nici după temperatură. Mă ghemuisem undeva în propriul piept; întâi a fost amuzant, conștientă fiind că nu are niciun rost să încerc să mă protejez în vreun fel, fiind departe de casă și doar într-o salopetă scurtă. M-am lăsat să mă plouă și apa devenea caldă pe pielea mea. După ceva vreme, însă, mi-a fost frig, iar pătura caldă și trei degete de coniac au fost cei mai buni prieteni… și o lenevealǎ plăcută în obscuritatea din camera mea, cu starea aceea de decalaj temporal indusă de întunericul de afară, când, independent de voința mea, corpul se pregătește parcă de somn, ignorând rațiunea mea devenită slabă, nerezistentă, nețínând neapărat să aibă dreptate când priveam cadranul ceasului…

N-aș putea descrie culorile câmpului… cred că, neputând în mod sigur să fie redate nici de un aparat foto, care ar trebui să se încadreze în niște limite tehnice, nici de un pictor, care ar avea un număr finit de combinații de făcut pe paleta sa, oricâtă trăire ar amesteca în ele, poate cuvintele ar fi singurele care să le cuprindă, cuvintele punând limitele cele mai îndepărtate… Dar m-am găsit în situația în care ochii vedeau, dar nu-mi puteam reda nici măcar mie însămi ce vedeam, ca și când limbajul meu era altul decât cel în care era compus peisajul, cum limbajele pe calculator nu se pot folosi unele de celelalte… Sub o boltă perfect arcuită de nori, într-un *gris-perle* compact, fără nicio transparență, aerul avea o claritate ce-ți lăsa privirea să atingă zarea, o claritate cu cel mai înalt grad de puritate, de

diamant, de gheață din punctul cel mai nordic al Pământului și un soi de tărie de spațiu închis ermetic unde se secretă o formă de energie care nu are unde să se ducă și încarcă, se încarcă, atacându-ți coroziv întâi ochii... Am admirat odată niște montaje cinematografice în care peisajul și personajele erau redate alb-negru-gri, iar un anumit element cu o anumită semnificație era suprapus în culori strălucitoare... Țin minte o femeie despletită, în rochie lungă, în mijlocul unui câmp, care ținea un mac și numai macul era roșu, restul gri; contrastul astfel obținut atacă nervos, usturâ retina și, de la ea, prin terminațiile nervoase, tot corpul... Ei bine, toate culorile câmpiei erau acum atât de penetrante, nu-ți puteai odihni privirea și nervii nicăieri... roșu, și galben, și verde, și alb... și eram uimită de efect, fiindcă aveau o strălucire de culori luminate puternic de soare, fără soare; secretau singure ceva ce le lumina din interior... ploaia care a început apoi era albastră...

Multă vreme am clipit des să alung de pe retină străfulgerări colorate ce se suprapuneau peste ceea ce vedeam...

Sigur ți-ar fi plăcut să te îmbrățișez așa udă, înghețată și sfioasă... și apoi încălzită de coniac și îndrăzneață...

...te-am văzut la o emisiune, una care îmi place (are ceva incitant, într-un mod neplăcut), deși nu-i sunt neapărat fidelă... astă-seară, când te-am recunoscut, am înghețat și mă gândeam cum aș fi reacționat dacă aș fi venit acolo... dar tu?

Mi se amestecă în minte tot felul de gânduri... și că ești prea îndepărtat, și că te îndepărtezi pe măsură ce îmi dai mai multe repere, pe măsură ce devii mai concret, deși vorbele tale îmi sunt mereu atât de aproape, și că pentru prima dată te-am văzut în imagini ne-statice făcând altceva, imagini în care nu te mișcai în prezența mea și ținând cont de prezența mea...

Te îmbrățișez, așa cum n-o mai face nimeni, deși cred că aș

ezita puțin, așa de intimidată sunt…

…surpriza de a te vedea aseară aproape mi-a anulat restul trăirilor, ca atunci când uiți brusc ce voiai să spui, în mijlocul unei conversații… despre altceva aș fi vrut să-ți vorbesc, dar am uitat instantaneu, în mod extraordinar, mi-ai distras atenția de la mine însămi…

Ieri am fost nevoită să mă găsesc singură într-un spațiu închis, pentru prima dată după aproape doi ani, cu acel bărbat… a avut nevoie de copia unui document de studii…

Stânjeneală, mișcări precipitate, conversație monosilabică, priviri alunecate într-o parte, încercări stângace de a evita apropierea, contactul fizic imposibil de evitat fiindcă a fost nevoit să-mi țină ușa ca să intru sau să-mi dea documentul sau să mă ajute când o hârtie s-a blocat în imprimantă, respirația sonoră, deci accelerată când mi-a recunoscut parfumul… dacă ar fi putut, și-ar fi anulat și bătăile inimii, le-ar fi înghețat de frică, o frică materială, răspândită în jurul lui, ca nu cumva să simtă ceva pentru mine… oarecum dureroase toate astea pentru mine, încercările de a mă evita prin arderea tuturor punților, de a evita femeia pentru care altă dată nu avea destule simțuri ca să o cunoască, asimilând-o… aș fi putut să-l ajut, să-mi stăvilesc șuvoiul de amintiri năvălite peste mine, încărcate de electricitate și retransmise lui, dar n-am vrut, n-am vrut dintr-o pornire perversă de a nu păstra nicio aparență, nu cu el… oamenii ar trebui să nu poată camufla astfel de trăiri, sinceritatea cea mai crudă față de celălalt să fie penitența, deși *veritas odium parit*… nu mă pot împiedica să nu mă întreb dacă, blocați 24 de ore în lift (interpretează Maia Morgenstern o astfel de scenă într-o piesă de televiziune, iar eu, recunosc, sunt fascinată de idee, unde, deși cei doi abia atunci se cunosc, sunt obligați de intimitatea forțată la o sinceritate dureroasă) ar fi rezistat… eu știu că nu… în fond, ce m-a bulversat este faptul că

și-a imaginat că are nevoie să se apere în vreun fel de mine în spațiul acela…

Eu mi-am luat libertatea de a nu ascunde nimic; nu încercam să mă prefac, nu-mi era indiferent și nu înțeleg de ce să fie indiferența o stare dezirabilă? Sau poate asta m-a durut mai tare? …că, deși nu-i eram indiferentă, a avut forța de a nu reînnoda un trecut cu un prezent incompatibil? A anulat magnetismul, e forță sau minciună?

Ce ai putea să ascunzi față de o femeie de care nu te-ai săturat niciodată? De care ai fost îndepărtat când o iubeai mai tare? Cum să-ți stăpânești valul de sentimente și trăiri reprimate, nu consumate…

Întâi m-a durut zbaterea asta a lui de a scăpa de mine, atât de tare, de parcă i-aș fi fost dușman… nu știu în ce fel își imaginase întâlnirea cu mine, nu știu de ce nu a evitat-o, dar nu mi-a mai plăcut bărbatul care a devenit… apoi aș fi vrut să-l chinui, apoi mi-a fost milă…

De fapt, îi era frică de mine, de întoarcerea vieții lui tihnite pe dos pe care am provocat-o și pe care cu greu a făcut-o să se oprească din clătinat. Știu că, inerțial, bărbatul trebuie să fie cel puternic, așa se cade, așa se vrea și mai știu ce usturător de rușinos este pentru un bărbat să recunoască o slăbiciune față de o femeie, mai ales la un anumit nivel de aspirații. Puterea stă, de fapt, în puterea de a recunoaște că ești slab din când în când… dar pentru el, un hoț al sorții, un neprofund, un *gourmand*, orgoliul ăsta ancestral, de haiduc, e instanța masculină supremă…

…și doar l-am privit pe sub gene… m-am scuturat ca de o boală, este tot ce mai pot face pentru el, nu mai are rost să irosesc vreme, suflet și simțiri cu el, să irosesc profunzimi cu el… exagerez, cred, cu analiza…

Te îmbrățișez, deși nu am îngurgitat încă starea de

intimidare de aseară…

…dacă-mi ești drag, domnul meu, înseamnă că nu am voie să bat din picior că de trei săptămâni nu îmi dai și mie un semn că exist? nici să mă încrunt? nici să-mi mușc buza de jos? trebuie să fie ceva ce pot face… cu îmbrățișările nu mai merge, începi să crezi că ți se cuvin…

…ziua bună, fata mea dragă… iată că bătaia ta energică din picior a avut efect și, speriat de posibilele consecințe, mă așez pe scris, nu pentru un semn că exiști, știind că ai foarte bine conturată conștiința propriei tale existențe, ci pentru a-ți confirma încă o dată că îți sorb fiecare cuvânt și că temerile că ai exagera în descrierea stărilor sau gândurilor tale sunt total neîntemeiate… În ceea ce privește comportamentul bărbaților, nu încerca să-l înțelegi prin prisma spiritului tău de femeie capabilă de rezonanțe sublime! Acceptă că, fie și pornind de la diferențele genetice, reacțiile și percepțiile noastre asupra acelorași întâmplări sunt diferite de ale voastre și cu atât mai mult diferite de ale tale, care te detașezi superior din medie… Cât despre îmbrățișări, nu, nu încep să cred că mi se cuvin, ba dimpotrivă, știu bine că nu mi se cuvin, chiar dacă uneori m-aș bucura nespus de ele…

…uite, aș vrea ca apostrofarea mea și cochetă, și copilărească să nu însemne altceva decât un jucăuș și complet lipsit de reproș text, o rupere de ritm în șuvoiul vijelios al mărturisirilor mele atât de des asemănătoare cu Dunărea… Sunt rar în stare să privesc cu umor în jur, încât cred că nici nu-mi iese, nu mi se potrivește; nu am sentimentul că îmbrățișările mele sunt prea multe sau neprețuite de tine, sunt un laitmotiv… firul de continuitate într-un dialog care nu are alte constanțe decât pe tine și îmbrățișările mele… Eu nu sunt o constantă nici măcar pentru mine însămi; un lucru este sigur, nu sunt

niciodată de convenienţă, ci concentrez, o secundă, scurt şi intens, gândul meu la tine, mă sustrag stărilor împărtăşite ţie fără să mă întreb, fără să mă fi întrebat vreodată dacă le vrei sau ai timp de ele şi mă gândesc la tine dincolo de ce îţi spun… Este poate singurul moment când mă gândesc la tine, nu la mine prin tine, sunt singurele momente când sunt complet lipsită de egoism. Cât priveşte semnificaţiile lor, or să aibă… când şi dacă vor fi adevărate, nu virtuale…

…te îmbrăţişeeez de nu mai pot…

…noapte orientală cu o lună nouă în trena căreia se distinge o singură stea strălucitoare şi la care, dacă m-aş sui pe un scaun, aş ajunge cu mâna, pe un cer de un albastru profund de nuanţa cernelii… dacă n-ar fi umezeala din aer care pune parcă presiune de adânc de apă asupra corpului, iluzia ar fi totală… o linişte de deşert, stranie pentru locul ăsta în care foşnetul vieţii nu încetează niciodată, frunzele se mişcă fără vânt şi orice rază de lumină face să sclipească preţ de o secundă mii de aripi argintii; aştept, aş vrea să aud greierii care nicăieri nu mai cântă sincronizaţi precum tamburinele…

M-am rătăcit azi-noapte complet de propria mea viaţă, de viaţa asta… nu am recunoscut nimic, deşi eu eram tot cea pe care o ştiam, tot înaltă şi brună, aceeaşi tonalitate a vocii… dar alte chipuri sau, mai degrabă, alte impresii de chipuri, fiindcă nu vedeam clar, alte locuri, fapte şi cuvinte care după trezire nu-mi făceau clic în memorie… deşi nu-mi mai amintesc bine, cred că era şi o altă limbă în care vorbeam; şi totuşi eram în elementul meu, trăiam şi acea viaţă ca şi cum era a mea, având însă tot timpul sentimentul că trebuie să plec undeva şi nu într-un loc anume… altcândva… Nu mai vreau un astfel de vis… plecasem să trăiesc o altă viaţă…

Mă redescopăr buimacă încă, după trezire… soare strălucitor în fereastră… viaţa asta o recunosc…

…nu pot să-mi scot din minte impresia lăsată de apostrofarea mea de alaltăieri, de la a cărei nuanță de reproș (în formulare, nu în intenție) tu ai ales să (de ce îmi vine în minte *a eschiva*?) te eschivezi elegant, ca și cum nu ai fi vrut să mi-o reproșez pe viitor… scenaric (există cuvântul ăsta?), m-am simțit ca un scrimer care a îndrăznit să-și provoace profesorul tocmai în ziua în care el nu avea chef de capricii, de pretenții de egalitate, de vanități, dar, iubindu-și elevul, a lăsat o clipă ce avea de făcut, a parat întâi lovitura îndreptată direct, îndrăzneț, indolent împotriva lui și l-a dezarmat; nu l-a atins, dar l-a dezarmat ca să-l umilească, pentru ca lecția să fie memorabilă… cred că o să mă abțin de la astfel de încercări pe viitor și nu mă refer numai la tine, ci așa, în general. Nu-mi ies formulările jucăușe, au o crispare interioară care trădează nesiguranța, iar tu ai simțit-o…

Altfel, și eu te-am simțit pe tine preocupat; poate troienit de multele lucruri pe care le aveai de făcut? Fără răgaz? Fără să-ți permiți luxul de a avea răgaz?

Te îmbrățișez pur și simplu…

„…sub alura asta de inocență ascunde mai multă perversitate decât s-ar crede“. Spune și tu acum, n-ar fi trebuit să-i sar la jugulară când l-am avut în preajmă, ca să nu mai poată emite astfel de cugetări?

L-a ales pe fratele meu drept confesor, probabil fiindcă avea nevoie de un bărbat cu care să vorbească și care să-i confirme că masculinitatea lui a rămas întreagă (fratele meu, decis să nu ia nimic în serios – cum altfel? –, având în vedere că el îi este prieten și eu soră și oarecum jenat de efluviile lui prietenești, l-a taxat: „Vrei de la mine să-ți confirm că ai tot două? Nu pot, frate! Tot de la ea trebuie să afli asta“) sau poate fiindcă știa că vorbele lui vor ajunge la mine, vorbe ceva mai îndrăznețe decât prestația lui între patru ochi, vorbe pe care nu ar fi avut curajul

să mi le spună în față… Nici nu știam dacă să râd sau să-l disprețuiesc, nu mai aveam puterea să mai simt nimic. Fratele meu a formulat amuzat: „Dacă ai reușit să fii și perversă cu omul ăla te felicit, deși nu cred să fi fost tu în stare de așa ceva“, iar când am încercat să spun ceva, și-a pus degetul pe buze în semn de sst!: „Majoritatea bărbaților nu sunt atât de subtili cum vrei tu să fie; omul are și el o reacție imunitară, nu-l poți omorî pentru asta… E timpul ca tu să fii aceea care trage cortina…“.

Și s-a făcut cu adevărat liniște… Mă crezi? Dintr-odată n-am mai auzit vuietul din piept…

Nu voi mai vorbi niciodată despre această poveste, nicio vorbă nimănui… O voi înveli în chihlimbar și mi-o voi atârna la gât ca un memento. În felul acesta, și de acum încolo sigur voi fi cel puțin mai frumoasă și mai bogată, dacă nu și mai suveran detașată…

…te îmbrățișez de bună dimineața…

…mulți oameni, mai ales despre bărbați vorbesc, fiindcă femeile, pe lângă faptul că „nu sunt oameni, sunt animale semidomesticite care trăiesc pe lângă casa bărbatului și se hrănesc cu zilele lui“… am un zâmbet larg când citez grozăvia asta din aforistica locală… Dar serios acum, mulți bărbați nu pot ajunge la detașarea despre care tu îmi vorbești ca fiindu-ți caracteristică și care mă obsedează ca idee, scăpând înțelegerii mele; am numai niște mici flash-uri de iluminare când cred că o pricep pentru ca apoi să dispară, să alunece ca atunci când încerci să prinzi un pește aruncându-te cu burta pe el. Femeile nu cred să poată ajunge vreodată la starea asta; de fiecare dată, ceva instinctual îmi spune că de aceea nici nu înțeleg, fiindcă sunt femeie și îmi este interzis accesul în acest altar, este un regat în care legea salică nu e caducă… Nu pot pune alături detașarea și trăirile până la sublim, pur și simplu; găsesc similitudini cu a fi actor, nu ca meserie, ci ca stare interioară,

fiindcă, se știe, nu oricine poate fi actor… fac asocieri cu rolurile interpretate când actorul nu trăiește viața personajului, ci doar se preface, luându-și niște repere, dar aici spectatorul rezonează până la sublim, nu actorul… și cu rolurile trăite… Am înțeles că sunt și astfel de actori, cei mai buni, care ard odată cu personajul, însă unul mărturisea că după fiecare astfel de rol trebuia să bea o sticlă de vin ca să uite și că nu poate să ardă chiar cu toate personajele; numai cu cele cu care se aseamănă, cu care își descoperă afinități, în conștient sau subconștient…

Ești? Ai devenit un actor? Domnul meu, care dintre cele două soiuri? Înțeleg bine? Actorul detașat nu rezonează, iar cel nedetașat se consumă… Nimic nu înțeleg… arderile tale de azi sunt ca cele ale razelor laser cu care se face chirurgie oculară? Fără să rămâi cu cicatrici, dar și fără să provoace vreo reacție chimică?…

Cred că nici tu nu ai ști să-mi explici, nu la modul ăsta concret în care vreau eu să transpun orice… nu așa cum aș bea pe nerăsuflate apă rece într-o zi caniculară…

Când, cu ceva vreme în urmă, mi-ai spus că mi-ai trage o bătaie la fundul gol ca să mă învăț minte să nu-mi mai las viața să depindă de nimeni, dincolo de dezamăgirea pe care am simțit-o în gestul ăsta simbolic, dar extrem în simbolismul lui, am înțeles și că starea de detașare este una dezirabilă pentru tine, că o cauți la ceilalți… De ce spun ceilalți și mă gândesc la celelalte? La femei, fiindcă nu cred să poți trăi cu bărbații până la sublim, e apanajul nostru… Și pentru că eu n-am înțeles-o niciodată, revin mereu la ea… De ce? În primul rând, pentru că pare o stare de grație ce te ferește de suferințe… de cele din dragoste, mai ales…

Te îmbrățișez în speranța că nu ai întâlnit încă nicio femeie suveran detașată și care să nu fie prostituată (și, crede-mă, nu pun niciun fel de judecată de valoare în cuvântul acesta, doar

că mă gândesc că ele sunt suveran detașate și oferă și o doză de sublim… a oferi în acest mod particular acea doză de sublim ar putea fi secretul?); e prea târziu pentru mine…

…este atât de cald încât umbrele copacilor par adevărate oaze… o căldură umedă, tropicală, care pare că vine din pământ, nu de la soare, din cauza vaporilor fierbinți ridicându-se din sol în șuvoaie ca la aerisirile gurilor de metrou… orice mic efort face să-ți bubuie tâmplele și apa țâșnește prin toți porii… bărbații satului stau adunați în jurul teraselor sau vin și pleacă în câmp… numai corpuri lucioase și bronzate… e aproape frumos de privit de un ochi detașat, dacă n-ar fi ușor grețos fără să pot explica cum…

Aseară n-am mai rezistat, am vrut să fac baie în Dunăre… deși s-a retras de la diguri, încă nu a revenit în albia naturală și, cum nu puteam să mă scald în gropile noroioase și colcăind de ființe dintre diguri și maluri, a trebuit să străbat întâi vreo cincizeci de metri să ajung la firul curgător. Nu mai era nimeni și aveam sentimentul că m-am rătăcit în peisajul complet nou. Cu privirea limitată de lizierele de puieți și de faptul că trebuia să privesc în jos ca să văd pe unde pășesc, într-o liniște ce-mi înfundase urechile, spartă doar de clipocitul provocat de pașii mei, înregistrând, înfiorându-mă de temperaturile diferite ale apei în funcție de cât de adânci erau gropile cu apă, am avut impresia că am mers mult, că au trecut ore până m-am găsit pe mal… și abia acolo a început adevărata liniște. Există o lege nescrisă aici, la noi (nimeni nu merge singur la scăldat), întărită de momentele când câte unul a făcut-o și s-a înecat, destul cât să devină superstiție. Eu o încalc mereu și aseară, izolată complet de sat cu Dunărea în stânga și cu mlaștinile în dreapta, m-am simțit vulnerabilă, pândită parcă, nu înfricoșată, fiindcă înot bine, dar conștientă că sfidez o lege a naturii cu iminența cu care aș fi sfidat o lege din Codul Penal și o încordare a cărei

sursă nu o puteam identifica mi se transmitea cu fiecare respirație... nici soarele, apunând dincolo de pădure, nu mai era prietenos, cu culorile lui aburite de stea în dezintegrare prin evaporare; malul nefiind definit, a trebuit să-mi iau repere ca să știu unde să revin... Din larg nu mai eram vulnerabilă datorită singurătății exterioare, nici din cauza absenței oricărei priviri omenești, ci am simțit-o din interior... am plecat purtând frustrarea de a nu fi regăsit nici răcoarea, nici soiul de liniște de meditație pe care-l voiam, aproape bombănind, cu o ciudă ca îmbufnarea ilogică a copilului căruia nu-i iese un desen...

Trecând digul, vuietul satului a părut confortabil și am simțit apa șiroindu-mi cu picături grele pe tâmple și de-a lungul coloanei vertebrale. Nici răcoarea apei, prelungită în hainele și părul ud, pe care o așteptam ca pe un reflex condiționat când ajungeam în vârful digului, nu o mai regăseam... nu-mi mai dădeam seama dacă sunt udă de la apa din care ieșisem, de la aburii din aer sau de la transpirație...

Am adormit greu, încercând să scap de senzația de umezeală din așternuturi, urmărită de un ultim mesaj citit pe profilul meu, cum că fotografia mea în rochia albă ar fi ușor vulgară, și gândindu-mă dacă n-ar trebui să renunț la ea... obligată, dar obosită să mă cenzurez mereu...

...te îmbrățișez căutând la tine în brațe starea de bine pe care ți-o induce numai un bărbat care te cunoaște și din direcția căruia nu te aștepți niciodată la judecăți greșite... de la tine, chiar de la nicio judecată...

...cum aș vrea să fiu iubită, mă întreabă cineva... sună aproape frumos... a avut un clinchet ca de baghetă magică, ca și cum ar fi trebuit doar să-mi pun o dorință cu ochii închiși și cel care m-ar fi iubit cum vreau eu ar fi apărut din senin...

Aș vrea să fiu iubită constant, să nu mă tem... dar nu cred că se poate. Este, probabil, o reacție psihologică; m-aș teme să

nu disparǎ exact când mǎ iubește mai mult și eu aș rǎmâne sǎ îngheț în gândurile mele. Aș vrea sǎ fiu iubitǎ fǎrǎ toate patimile pe care le aducem cu noi, nu vreau boalǎ din iubire, ci liniște și libertate… aș vrea sǎ am puterea, unicitatea și înțelepciunea de a fi femeia la care s-ar întoarce indiferent pe la câte altele s-ar duce, fǎrǎ ca motivul întoarcerii sǎ fie o convenție socialǎ; vreau sǎ mǎ lase sǎ-i spun toate vorbele mele, oricât de intense și insuportabil de îmbibate cu iubire ar fi; vreau sinceritate, nu în sensul de lipsǎ de secrete, de invazie, de insinuare în gândurile ascunse, delicate precum carnea scoicilor de perle, ci de a nu rosti minciuni, în sensul de a nu minți dacǎ nu poți spune adevǎrul; vreau protecție și pentru eu-omul, și pentru eu-sǎlbǎticiunea, și pentru momentele când mǎ ghemuiesc sǎ-mi protejez o ranǎ, și pentru momentele când îmi îndrept coloana vertebralǎ pentru a *stand up for my belief*… umǎr pentru frunte și umǎr lângǎ umǎr; vreau cǎldurǎ și cǎldura aceea ca o aurǎ ce te înconjoarǎ când ești iubit pe care ți-o generezi singur, dar o alimentezi de la el, și cǎldura unui spirit efervescent, și cǎldura învǎluitoare a omului puternic, și cǎldura mâinilor și a gurii, și cǎldura lui în mine prelungitǎ cu cǎldura unui copil în pântece…

…atât…

…însǎ întrebarea era, *unfortunately*, mult mai prozaicǎ, insinuantǎ, însoțitǎ de niște *emoticoane* sugestive, având intenția de a mǎ provoca la un dialog numit aici *web-sex*… oamenii fac sex pe internet, n-ar trebui sǎ mǎ mire, având în vedere cǎ o fac la telefon de mai multǎ vreme și, dupǎ câte am vǎzut eu de-a lungul timpului, unii sunt foarte în elementul lor…

Mi-ai spus, contracarând revoltele mele, cǎ fiecare își exercitǎ libertatea așa cum vrea; ar trebui sǎ mi-o amintesc și eu mai des…

Dar întreb amuzată și cu o logică rece, tehnică, ce poate însemna un „te sărut“ spus aici dacă eu nu știu ce gust are el, și ce miros, și ce temperatură, și ce textură a gurii? Ar trebui să mă gândesc la gurile pe care le-am sărutat, nu? Și atunci unde este el în toate astea? Cum poate fi cineva satisfăcut de așa ceva? „Gura ta devine câteva secunde rece când dorești intens…“ De unde? Cum aș putea eu să redau asta cuiva pe internet? Uite o deducție logică… n-ar însemna de fapt să-i spun unui el ceea ce alt el mi-a spus despre mine sau mi-a făcut și mi-a plăcut? N-ar face el dragoste cu mine odată cu un altul, cel din amintirile mele? Iartă-mă, dar nu mă pot abține să nu emit asta râzând, îți mărturisesc. Și mă opresc la trei, fiindcă ei nu par să aibă nevoie a se gândi la o altă femeie, adică să fim patru… uite, descopăr încă ceva despre mine, nu mi-ar plăcea să mai fie o femeie în preajmă, sunt prea lacomă…

…te îmbrățișez cu încăpățânarea femeii care întotdeauna va cădea în capcana acestei întrebări…

…nu, nu ești prea lacomă, dar dacă vrei să-mi caut un prieten, să-mi spui… răspund îmbrățișării tale cu o îmbrățișare pereche și cu forma negativă, astfel încât cele două îmbrățișări să formeze un întreg perfect…

…bună dimineața, domnul meu… De-a lungul acestor ani de când îmi ești îmbrățișare perfectă am învățat de la tine (sau știam, dar n-aș fi pus în cuvinte nici măcar cât să aud eu însămi) să-mi accept gândurile, să-i privesc pe ceilalți cu libertate de spirit, dar mai ales să mă privesc pe mine cu libertate de spirit… Oamenii sunt, majoritatea, prizonieri în propriile lor minți (eu, chiar într-o minte ca o Alcatraz); a pune în cuvinte ceea ce gândești, adică a resuscita vocabularul inactiv al propriilor gânduri, nu este ușor având în vedere multele pârghii conștiente induse de a fi animal social (dar

până la urmă acesta este rolul unui freudian, nu? să te facă să renunți la conștiință ca fiind instanța supremă). Nici eu nu o pot face mereu, deși am norocul de a avea pe cineva (pe tine) care mă îmbrățișează de câte ori mă tem, cu toate că am uneori și senzația că, incitat de o sinceritate atât de curată, de inocența mea anacronică, de logoreea mea de singuratică obligată să vorbească mai mult în gând decât folosind vocea, de imposibilitatea de a trata lucrurile în primul rând cu umor, îți place să mă provoci, să-mi spui niște vorbe pentru ca apoi să primești în față adierea de reacție vie și sălbatică pe care o am…

Îți mărturisesc aici că nu știu dacă înțeleg bine sensul lui „dacă vrei să-mi caut un prieten, să-mi spui“, însă asta nu mă împiedică să-ți spun ce cred că înțeleg și tu va trebui să suporți, fiind eu creația ta în materie de libertăți de exprimare… Îmi sugerezi, fiindcă tu crezi că eu am sugerat, să nu mă jenez să cer un *number three*, dacă asta ar fi una dintre fanteziile mele, la proxima întâlnire care va fi atât de intimă? Sincer, la prima lectură a mesajului tău (lectura inconștientă, ca a elevilor mei de la clasa I înainte de a învăța să înțeleagă mesajul simultan cu cititul, fiindcă nu mă trezisem bine), gândurile mele au fost… vrea să-și caute un alt prieten, nu mă mai vrea pe mine; dar mă îmbrățișai la urmă, deci nu era un mesaj de adio… râd… apoi, limpezindu-mi privirea, nu știu dacă și gândurile, am crezut că înțeleg, însă iar am ocolit sensul afirmației întrebându-mă „aș vrea să știu mai degrabă când va fi acea întâlnire, nu câtă intimitate sau câte persoane va implica“; acum cred că zâmbești tu…

Ei bine, la a treia încercare, iată… ți-am mai spus că exclud din start foarte puține lucruri când vine vorba despre a face dragoste. Dar tot rămân sălbăticiunea care vrea să se simtă complet confortabil cu un bărbat cu care ajunge să se

iubească… Un astfel de *number three* mi-ar fi necunoscut… Apoi, fanteziile astea care seamănă, dacă ar fi să le asociez cu ceva, cu deserturile neobișnuite ale unor bucătării, le-aș vrea împlinite abia după ce mă satur (în sensul de sațietate, nu de plictiseală) de felul principal… adică trebuie întâi să-mi satisfac foamea și lăcomia (titaniceee… spuse ea șoptit) de unul ca să vreau doi; nu prea știu cum e să te saturi de unul, îmi lipsește această noțiune, n-o pot pătrunde ca să pot să bănuiesc cum aș reacționa; și mi-ar fi teamă și fizic vorbind (ca orice activitate fizică peste medie trebuie antrenată ca să-i faci față)… E anormal?

Pentru mine, fiind așadar un soi de *upper stage*, mi se insinuează și teama de a nu dezamăgi, oferind mult mai puțin la o eventuală următoare întâlnire…

Iată, domnul meu, un soi de brainstorming provocat de fraza ta și, dacă ești familiar cu metoda, știi că e bună pentru delicați, care altfel nu au curajul de a se exprima…

Te rog să-mi scrii câteva cuvinte ca răspuns la acest mesaj…

…te îmbrățișez, așteptând cu încordare să mă cuprinzi și tu…

…deși am avut tendința de a lua foarte personal aducerea ta la ordine de ieri, o să te scutesc de detalii, tocmai ca să nu fiu eu „capul locului“ la iritare astăzi… m-am autocenzurat aseară… și sunt mândră de asta… glumesc, glumesc…

Îmi pare tare rău că de aici, din liniștea, calmul și răgazul insulei mele am ignorat că lumea ta are altă viteză și am mai adăugat și eu presiune pe funia timpului tău; altul era rolul pe care îl voiam eu și cu care te-am obișnuit…

Dacă-ți spun că e o dimineață clară, zumzăitoare, cu fâșii de aer când rece, când fierbinte, cu un soare semeț, sigur pe el, cu pisoii mei, unul alb și unul tărcat, jucându-se cu corcodușele căzute din pom, cu mine purtând veșmânt cu orhidee și bandană vernil, cu miros de iarbă strivită, flori de grădină, cu roua dispărând sub ochii mei, ridicându-se spre cerul ăsta *bleu clair* ca sufletele efemeridelor, pot îndepărta măcar puțin, cam cât durează un gând, presiunea timpului tău?

…sau doar îți stârnesc dorul de a-ți smulge cravata, de-a arunca sacoul, de-a-ți sufleca mânecile și de-a te întoarce „în capul locului“ tău (m-am amuzat puțin de expresia asta țărănească desemnând limita bucății de pământ pe care o muncesc cei de aici… așa spun „am ajuns în capul locului“).

…o să mă limitez la a te îmbrățișa, cu dezolarea celei care știe că mai mult nu poate face și că „o să-mi treacă“ înseamnă de fapt „n-am de ales“…

…OK, recunosc, m-am speriat mai mult decât recunoșteam mai sus… domnul meu, sunt un om discret și poate, spre deosebire de majoritatea oamenilor, percep mai acut ultrasunetele unui mesaj decât frecvența lor accesibilă tuturor urechilor; acum mă tem de fiecare dată când mă hotărăsc să-ți scriu ca nu cumva să cad rău pe timpul tău și… acesta este un mesaj care a fost șters de vreo zece ori, reluat în fiecare zi, dar

cenzurat în cele din urmă…

…o bună dimineața frumoasă de vară…

…bună să-ți fie inima, fata mea dragă! Oricât de dramatică ar fi lupta mea cu timpul meu, luptă pe care o pierd mereu, tot îmi voi găsi timpul pentru a te citi, știind bine că asta îmi aduce o anume bucurie pe care nu o pot găsi în altă parte, așa că nu-ți face probleme în privința asta… În rest, am fost săptămâna trecută câteva zile prin Toscana, la un concert Andrea Bocelli și José Carreras în Teatro del Silenzio din Lajatico… concert fabulos, în aer liber, în care dealurile dimprejur și luna plină au făcut parte din decor… sublimă experiență!

…bună seara, domnul meu… Am revenit în insulă după o lungă, obositoare, dar incitantă călătorie; am nevoie să dorm minimum zece ore acasă… Îți voi scrie…

Te îmbrățișeeeez cu mare dor… Apropo, am petrecut ultimele două zile și două nopți în București – nu se poate să nu-ți fi călcat pe undeva pe urme…

…bună dimineața, fată dragă! Am bănuit eu ceva, altfel nu aș fi avut senzația că cineva drag îmi este aproape și în spațiu, nu doar în gând…

…m-am găsit la un moment dat – recunosc, spre marea mea încântare de femeie și, aș spune, de somelier – în această călătorie între trei bărbați de trei vârste; rafinatul, inteligentul și diplomatul Claude, pentru care sunt o femeie care i-ar fi oprit pașii dacă viața ar fi curs altfel, mult mai în vârstă și oarecum nervos fiindcă nu știe cât să-și permită, ce ar putea să ceară, nepermițându-și să-și tăvălească orgoliul fiindcă la vârsta lui acesta nu se mai regenerează, și nici eu nu am chef să-i dau vreo certitudine… cel mai mult la el mi-a plăcut gestul de a-și zăbovi mâna pe mâna mea așa, ca din întâmplare… am adorat asta și conversațiile scânteietoare provocate de el când,

încântat de dezinvoltura cu care îmbogățesc limba franceză cu expresii românești și de reacțiile mele sincere în fața unor lucruri sau întâmplări, ajunsese să mă pândească și să-și noteze unele dintre spusele mele; instinctualul, nerafinatul, dar foarte dornicul de o femeie rasată și greu de atins, dornic până la încordare, Gabriel, 39 de ani, a cărui dorință am simțit-o din secunda doi a întâlnirii noastre ca pe un torent greu de stăpânit de însuși generatorul lui… Cu ei am fost *stucked* pe parcursul întregii călătorii, uneori în spații izolate, când nu aveam spre cine altcineva să ne îndreptăm atenția, și am degustat îndelung ușorul duel între unul, luptând numai prin flexiuni ale încheieturii, degajat și sigur pe el, și celălalt, aruncând priviri crunte și repezindu-se cu capul înainte, fentat, dar nedispus să cedeze, și mult prea tânărul, fluturașul din soare, Papageno, Costi… Scena cea mai tare ca intensitate, când am simțit, ca pe adierea fierbinte când deschizi ușița cuptorului, undele de energie ale acestor trei bărbați?… Cobor într-o dimineață la micul dejun după o noapte de somn profund, ușor amețită ca atunci când, după o lungă lipsă de activitate, de mișcare simți că ți s-a atrofiat parcă o parte a corpului, nestăpână încă pe realitatea mea… când de obicei fac gesturi, spun cuvinte de o zăpăceală pe care numai atunci o poate avea o femeie care altfel deține controlul asupra ei însăși (și, tocmai de aceea, poate, fermecătoare); port o ie din voal, ușoară ca o spumă, cu flori colorate, pantalon alb, sandale din multe curele, cu tocuri… Claude mă complimentează discret în franceză, cuvintele fiindu-i reținute fiindcă pot fi auzite și de prietenii lui, dar sclipirea din ochi îi completează fraza, Gabriel fluieră a admirație și mă întreabă dacă nu mi-e rușine cu picioarele astea așa de lungi; Costi, tânăr ospătar de serviciu la cafetieră, mă măsoară din ochi, îmi adulmecă parfumul când mă apropii și mă întreabă cum vreau cafeaua, lungă sau scurtă…

„Luuuungă, până la cer și înapoi“, se amuză, îi zâmbesc... „La ce cameră stați?“; spun, fără să mă gândesc, 104, se uită pe listă și spune „Aaa, sunteți căsătorită“. Nu voia să bifeze că am luat micul dejun, voia să-mi ghicească statutul social... Gabriel devine atent la conversație... „Nu, de ce?“ „Păi 104 e dublă cu pat matrimonial.“ „Înseamnă că nu stau la 104, am uitat la ce cameră stau.“ Chiar uitasem... „Poate 106? E singura *single* pe etaj.“ „Acolo stau... dă-mi cafeaua aia până nu mai spun și alte tâmpenii.“ „Nu, întâi profit și vă (VĂ) dau numărul meu de telefon, fiindcă apoi s-ar putea să nu-l mai luați.“ Claude lasă și el ziarul o secundă deoparte, știe destulă română ca să înțeleagă ce se întâmplă... plusez: „Sigur, Costi, dă-mi numărul de telefon, dacă așa pot avea cafeaua.“ Tânărul nu sesizează sau nu vrea să sesizeze ironia, ia în considerare numai cedarea mea la șantaj... Gabriel mă privește cu ură și nu vorbește cu mine cât mâncăm. Claude zâmbește, are un fel anume de a-și ascunde gelozia în spatele unui zâmbet subțire sau al unor vorbe rostite cu ton de conversație firească... gelozie de bărbat conștient că are multe atuuri lipsă, dar nu se poate abține să nu vâneze o femeie frumoasă, din instinct de bătrân leu; ambii complexați de tupeul tânărului care nu pierde timpul cu finețuri. Claude, mai versat și cunoscându-mă mai bine, are în zâmbet siguranța celui care știe că tânărul a pierdut, femeia pe care el a intuit-o e altfel. Gabriel, crispat, îmi rostește din spate, aproape de ureche: „O să-l suni?“. „Sigur că da, întotdeauna îi sun pe ospătarii de la restaurant, mai ales dacă au până în 25 de ani, doar că aștept noaptea... Nu așa se face? Du-te naibii, Gabriel.“ „Gata, gata, îmi cer scuze, sunt un prost.“ Bărbatul ăsta îmi place într-un fel anume, poate fiindcă simt că l-aș înnebuni, pur și simplu, dacă mi-aș pune artileria grea pe el... și cu greu m-am putut abține... Ah, haiducii ăștia, hoții sorții, ce-or fi căutând la o femeie ca mine? Cuminte, cerebrală, ne-nebună... dar îmi

place cum arde ca alcoolul pe esofag posesivitatea lor frustă, neîndreptățită de nimic, mă excită faptul că vor să aibă femeia asta care să și fie numai a lor… și cum nu știu să ascundă, cât de *unsuitable* sunt sau devin în preajma unei femei care savurează mai mult preludiul decât actul în sine…

Bref, trei bărbați în preajma mea, satisfacerea până la culme a unor simțuri… mi-am recăpătat flexibilitatea încheieturilor…

Te îmbrățișez pe tine pentru alintarea din mesajul tău… nu m-ai simțit deloc în preajmă, dar ce frumos a sunat la primele ore ale dimineții…

…scrisul tău a luat-o pe o altă cărare, mult mai incitantă, mai dinamică, mai provocatoare și efervescentă, precum o șampanie de calitate… Nu te opri aici, chiar dacă povestea reală s-a terminat! Du-o până la cer și înapoi, derulând imaginativ tot ce nu s-a întâmplat… Ar fi o carte pe cinste!

…ți-am mai spus și altă dată că nu pot scrie decât pentru cineva, că nu pot scrie din imaginație, ci doar decupând din viață… Cezar Petrescu, în *Viața lui Eminescu*, are o exprimare care mi se potrivește; vorbește despre o întâlnire a poetului cu un alt poet pe vremea studiilor în Germania. De fapt, el face ceea ce-mi ceri tu și nu pot – brodează, romanțează o întâlnire a doi poeți, imaginându-și cum ar fi avut loc. În orice caz… Nikolaus Lenau era un tânăr ferice, mult prea ferice, frumos, înzestrat, după părerea unui soi de conștiință-mentor-critic ce-l însoțea… și din cauza asta operele sale literare erau prea ferice și ele, prea dulci. După un timp, însă, după ce se despart, descoperă într-un volum niște poezii care îi atrag atenția și spune: „Se vede că l-a fecundat o suferință“. Doar așa aș putea scrie și eu, și nici atunci din imaginație… Deși exotica alăturare de naționalități și caractere ale celor doi bărbați, ca și decorul

dat de cetatea Sighișoarei și cabana din pădurile Voronețului ar putea susține așa o poveste…

Mă simt și frustrată fiindcă am senzația că aștepți prea mult de la mine, crezi că pot prea mult, iar eu am fost doar o mică și palidă Lucreția; m-am jucat, n-am vrut să mă implic în niciun fel, doar am profitat, am înfulecat lihnită tot și am plecat în insula mea… Nu fără urme de arsuri pe blană, dar fără urmări iremediabile…

Nu știu, domnul meu, e o imposibilitate ca și când mi-ai cere să-mi imaginez eu Legea lui Kirchhoff; nu știu să-mi imaginez povești, și personaje, și întâmplări, și decoruri, nu pot scrie cum aș fi vrut să fie dacă nu a fost…

E greu de înțeles? E grav? E greu să accepți că ai aici o femeie care te poate și dezamăgi?

Sunt cam derutată și mă întristează că dintr-odată nu mai am entuziasmul de a-ți împărtăși toate trăirile pe care le-am acumulat, oarecum adunate și cu bucuria de a ți le împărtăși ție, fiindcă mă tem că nu vor fi niciodată la nivelul „cărții pe cinste“ pe care o aștepți de la mine…

Singurătatea e doar o stare, ea nu fecundează spre a crea; e nevoie de un bărbat pe care să-l iubesc pentru ca o femeie ca mine să creeze… Pe ei nu-i iubesc, au fost doar *sparkles*… nu poți face șampanie numai din bule… mă înțelegi?

…revin… parafrazez un fizician, dă-mi o dragoste și îți răstorn Pământul… și am revenit și fiindcă am uitat să te îmbrățișez…

…rolul meu în această călătorie a fost acela de ghid-însoțitor de grup; dar nefiind niciuna, nici alta am improvizat, ratând ambele roluri din cauză de neprofesionalism și prea multă personalitate. Nu am fost ghidul profesionist care știe toți anii de construcție ai obiectivelor sau însoțitorul de grup care cere

peste tot meniurile și calculează dacă restaurantele au respectat prețurile... Cred că m-au iubit patronii de restaurante la nebunie, în loc să înghet de oroare când la o terasă am găsit chiflele cu niște găuri adânci în ele, am râs aflând de la ospătari (înghețați ei de frică) de vrăbiuțele care dau atacul la chifle...

Am prezentat totul subiectiv, la nivelul percepțiilor mele, împletind realitățile cu legende și inventând o poveste frumoasă de câte ori nu știam exact faptul istoric; le-am vorbit despre impresiile mele despre comunism când nu am știut ruinele cărui combinat se zăresc pe marginea șoselei...

Am purtat numai ținute nonconformiste, fuste și rochii scurte, bandane colorate, nu treningurile, tricourile și șepcile ce fac din turiști și însoțitorii lor o armată cenușie; m-am descălțat de sandale când ne-a prins ploaia în centrul Sighișoarei, nu mi-am deschis umbrela și nici nu am fugit căutând adăpost; m-am rătăcit în Brașov stârnind glume de genul „era frumos un titlu de ziar: *Ghid turistic rătăcit în Brașov*“; am mâncat prăjitură cu frișcă cu mâna la o cofetărie în Piața Sfatului; am ocupat locul ghidului în autocar, dar, neîncăpându-mi picioarele în locul dintre scaun și bordul mașinii, le-am ridicat pe bord, atrăgând atenția tuturor șoferilor ce veneau din sens opus și comentariile șoferului nostru că aș putea provoca accidente, dar că aș putea face din asta un soi de marcă personală dacă mă hotărăsc să practic meseria de ghid...

Am negociat ca orice bun român prețurile prin târguri și m-am târguit cu taximetriștii, am dansat, invitându-l eu pe Claude la dans, într-un restaurant, aplaudați la scenă deschisă, înroșindu-mă de au râs toți de mine; am avut o criză de claustrofobie pe scărița secretă de la Bran de era cât pe ce să cheme ambulanța, eu încercând din răsputeri ca printre lacrimi și respirații șuierate să-i fac, zâmbind forțat, să nu cheme medicii, iar Claude, sesizând panica mea, i-a îndepărtat pe toți

și mi-a sărutat mâna cu o plecăciune de am uitat instantaneu de lipsa mea de aer; am râs din toată inima când ceva m-a amuzat și râsul meu dezlănțuit a fost la un moment dat reperul după care cineva rătăcit de grup ne-a găsit într-un târg; a trebuit să îmblânzesc un proprietar de corcoduși de pe marginea unei șosele când, ofensat de năvala prietenilor mei, s-a repezit asupra noastră cu vorbe intraductibile pe care prietenii mei voiau cu insistență să le afle, și am folosit și eu vreo două expresii intraductibile la rândul lor; am rămas fără baterie la autocar din nu știu ce motiv mecanic și după ce toată lumea a încercat să oprească un camion să ne ajute a trebuit să ies eu în mijlocul șoselei în pantalonii mei scurți, vernil, pentru ca un șofer să oprească, poate înșelându-se asupra meseriei mele… spre hazul tuturor…

…acum nu-mi dau seama dacă apariția mea colorată, nonconformistă a plăcut tuturor; mai degrabă cred că le-am întărit impresia că toți românii sunt mai mult sau mai puțin *gitans*… la mine se mai adaugă și un *trop de personnalité*, mai ales că oamenii ăștia au fost toți din categoria intelectuali și funcționari subțiați până la stilizare (mai ales unii dintre bărbați mi-au dat senzația de o fragilitate pentru care femela din mine i-ar fi exclus de la împerechere) de traiul în civilizația franceză și de pretențiile ei, tot așa cum *crêpes suzettes* e numele pompos al clătitelor (apropo de clătite, o „genialitate“ rostită de mine la remarca lor că au mai văzut castelul Peleș de câteva ori, dar nu se pot abține să nu-l viziteze de câte ori au ocazia, pe care Claude și-a notat-o: „castelul ăsta este precum clătitele, niciodată nu ai mâncat destule“); dar în orice caz au râs când, la despărțire, la vorbele unei doamne din grup „s-ar putea să revenim în România“, eu am răspuns că sigur vor reveni pentru că suntem *irresistibles*… la sfârșit mi-au dat o carte poștală unde toți îmi mulțumesc pentru umor și zâmbet…

…bună dimineața, domnul meu… noaptea mea a fost furtunoasă și la propriu, și la figurat. M-am trezit peste noapte cu tunetele încercând să-mi intre în cameră pe ușa deschisă, retrăgându-se numai pentru a face o nouă încercare. Încă îmi radiază din piept undele spaimei de a fi trezită din somn de bubuitură; am mai auzit tunete, unele nici nu mă trezeau, dar de astă dată păreau a fi depășit granița trasată de natură pentru ele, invadaseră spațiul nostru. Câinele meu a vrut și el să intre în casă de frică, îi tot strig „fricosule“ și mă privește de jos în sus cu ochi umiliți…

…senzație de *montagne russe* în mișcare dată de schimbările rapide de decor… și acum, dacă închid ochii și chem amintirile, întâi simt parcă mișcarea autocarului în ochi derulându-mi imagini percepute atunci doar cu vederea periferică și înregistrate de memorie ca atare, ca pe niște benzi colorate și mișcate dinainte-înapoi cu viteză… și în șale… Însă ceea ce mă uimește este varietatea percepțiilor mele asupra acelorași oameni în funcție de decor…

Nu știu dacă ai văzut vreodată fortificația de la Prejmer, construită pe un plan în cercuri concentrice de populația sașă pentru a se refugia acolo în timpul atacurilor; au ridicat întâi, în mijloc, o biserică, într-un butucănos și minimalist stil gotic cu arcuri lipsite de grația elansată a marilor catedrale, din cauza prea marii deschideri a brațelor acoladelor, dând impresia că stă pitită în spatele zidurilor ca să nu fie atinsă de vreun proiectil… fără sculpturi, dar cu un foarte frumos altar cu panouri pictate unde ochiul meu profan a recunoscut parcă așa, fără noimă, tenurile albe ca laptele, frunțile ciudat boltite, completa lipsă a părului și hainele bogate în falduri cam nefirești, cam țepene, ale lui van Eyck, parcă ceva din pictura flamandă, răcoroasă ca o pădure, îndemnându-ne ca, fără să vrem să ne așezăm, să zăbovim puțin… dar Dumnezeu era de

mult plecat… așa era răcoarea aceea, ca și cum trecuse El pe acolo și noi veneam în urma Lui; de jur-împrejur, pe mai multe etaje se găsesc construite, parcă nealiniate, deși sunt la același nivel, parcă fără nicio regulă, camere ca de hotel, chiar și cu numere pe uși… aveau pe uși numerele de la porțile lor din sat. Îți imaginezi culmea organizării? Ateliere, școala (pe care am adulmecat-o ca să recunosc un spațiu atât de familiar, deși stilizat), exista și o curte mică cu iarbă verde smaraldie, iar locul pare fie rar vizitat, fie așa s-a nimerit în acea zi, pentru că, în afară de vânzătoarea de bilete lăsată în urmă la porți și zărindu-se undeva la capătul unui culoar boltit, nu mai erau alți oameni… Singurătate, liniște palpabilă, diferențe uimitoare de temperaturi de la un sector la altul și veșnicii ochi în acoperiș; pe partea opusă camerelor, înspre exteriorul cetății și de jur-împrejurul ei era culoarul de apărare cu creneluri și găuri pentru turnat de sus apa clocotită și cu „teribila, terifianta, de ultima oră descoperire în materie de arme“ orgă a morții… miroase a lemn străvechi și a timp mumificat, uscat…

N-am putut, în ciuda unei oarecare sfieli, să nu mă aventurez în străbaterea acestui culoar a cărui curbă este foarte strânsă, neavând vizibilitate decât doi-trei metri în față; nu este iluminat decât prin propriile creneluri somnoroase, lăsând o semiobscuritate foarte potrivită cu scenariul din mintea mea. Era atât de cald încât îmi simțeam pe limbă broboanele sărate de transpirație de deasupra buzei de sus. Întâi am mers cu pas amuzat; la un moment dat, însă, am simțit panica urcând în piept ca un ascensor. Mergeam de multă vreme și veșnica rotire înspre stânga mă amețea. Îmi stăpâneam cu greu o ușoară greață provocată de lipsa de oxigen și de mirosul străin și inexistent în paleta de mirosuri a memoriei mele, miros de casă în care n-a mai locuit nimeni viu de mult, miros de multe morți… și nu mă întâlneam cu nimeni,

deși plecaseră și alții pe acolo, eram sigură… Nu mai voiam altceva decât să întâlnesc pe cineva ca să pot rosti o vorbă care să sfâșie tăcerea asta în care nici măcar pașii mei nu se auzeau… și apare din fața mea, înalt, grizonant și cu mersul acela semeț al lui, Claude… Eu am mărit ritmul pașilor, el nu… și convinsă fiind, fără să mă gândesc, că oricine s-ar fi grăbit în acele condiții, extinzând asupra oricui starea mea, m-a contrariat faptul că el nu venea mai repede spre mine, chiar am avut iluzia că încetinește parcă spre a mă aștepta pe mine acolo, în întuneric și pustiu; mișcare de recul mascată de ipotetic interes față de un crenel, absolut instinctiv și necontrolat… Nu-mi era destul de confortabilă prezența acestui bărbat ca să nu-mi provoace spaime și gânduri nebunești, fantasme și un ciudat tremur… inconștient, mă temeam de veșnica lui pândă asupra mea; tremurul semăna cu acela al mușchilor multă vreme încordați, doar că era încordarea spiritului. Aveam un soi de revelație asupra lui, ca și când, renunțând la tendința de a-l cuceri, de a mă juca, rămânea doar spaima, ca și când încercările de seducție erau de fapt reacție imunitară, instinct de apărare… Afară, în soare, în soarele meu iubit, îl puteam contracara, puteam fi cochetă și sigură pe mine și seducătoare, aici, însă, nevăzându-i ochii și nevăzându-mi zâmbetul, mă simțeam dezarmată… semăna cu doctor Jekyll… „*Ça va*, Nox?“ Vocea a sunat blând, dar eu nu mă mai încredeam în niciun semn cunoscut, trebuia să ies de acolo… Cred că graba cu care am trecut pe lângă el l-a contrariat. În drum spre ieșirea din cetate, nu m-am mai oprit până la poarta unde mi-am aprins o țigară; zărisem ceva cu coada ochiului, pe care l-am uitat imediat, mă chinuiam să-mi amintesc ce văzusem… Abia la urcarea în autocar, când neliniștea mi se topise anesteziată de soare și de fumul țigării, sporovăiala veselă a francezilor alungând cu totul umbrele, mi-am amintit – era un căluț de

jucărie din lemn, nefiresc de gras și lucind de vechime și de, probabil, mulții pantaloni frecați de spinarea lui… asta zărisem… își aduceau și jucăriile copiilor acolo, unii luptau la ziduri cu orga morții și copiii se jucau cu călușeii…

…bună seara, domnul meu… îți scriu și azi fără să-ți trimit mesajul… Am urcat cu telegondola… levitație ca în visele mele. La urcare, însoțită de un Gabriel liniștit, parcă respectând o distanță intuită, indusă de tăcerea mea, deși era momentul când putea spune cuvinte sau face gesturi reprimate… simțeam că avea multe de spus, dar că se abținea tocmai ca să nu cred eu că profită de intimitatea forțată; am considerat că acolo sus nu mai au nevoie de mine ca translator și că fiecare trebuie lăsat să se îmbibe cu aerul ozonat și să asimileze panorama incredibilă asupra orașului așa cum vrea, unii armând fără încetare aparatele foto… Am plecat singură în direcția pădurii, aflată la câteva zeci de metri, a cărei umbră îmbietoare și parfumată cu rășină mă atrăgea. M-am dus să o adulmec… lumină verzuie, soare filtrat prin coroanele copacilor, pantă amețitoare, eterna mea admirație pentru unghiul ascuțit creat de trunchiurile copacilor și panta muntelui, adevărată metaforă vizuală… copacii vor, au mereu o verticalitate dezirabilă… Am coborât puțin așa încât să fiu complet ascunsă privirilor și m-am așezat; din momentul acela s-a făcut o liniște deplină, odihnind fiecare celulă; odihnind auz, și văz, și respirație, ca un mediu originar regăsit… Nu știu cât am stat așa fără să mă gândesc la nimic, scufundată în răcoarea aceea confortabilă ca în lichidul amniotic… odihna supremă, odihna gândurilor… „N-ar trebui să mergi singură pe aici.“ Mă urmase, mă urmărise de la distanță. Era așezat undeva mai sus de mine fără să fi auzit când a venit. „Mă veghezi, Gabriel?“ „Trebuie ca cineva să aibă grijă de țărăncuța care crede că muntele e același lucru precum câmpul ei orizontal unde nu ai cum să cazi.“ A rostit *țărăncuță*

cu o tandrețe care m-a făcut să-l privesc cu o tresărire. „Spune, Gabriel! Acum poți să-mi vorbești.“ „Ce pot să-ți spun și tu să nu știi deja, să nu fi simțit deja… că de când te-am văzut la punctul de întâlnire, fără să știu că însoțitorul tău îți e frate, singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost «la naiba, e măritată cu tipul ăsta care seamănă cu un actor de film, n-am nicio șansă», că am înnebunit, că două nopți în care ai fost în camera de alături n-am dormit gândindu-mă cât de aproape ești și cât de simplu ar fi… doar să apăs clanța și te-aș fi putut atinge, aș fi putut să-mi ating gura și nările de pielea ta bronzată… Știi, te-am lăsat să mergi la duș și am intrat în camera ta ca să-ți simt mirosul, să regăsesc adierea pe care am simțit-o când mergeam în urma ta… că sunt îngrozit de cât de des și tare te doresc și când îmi zâmbești mie, dar și când îi zâmbești lui, că visez să te posed cu furie și mă înfurii când îmi spui «noapte bună, Gabriel, ne vedem mâine»… de ce nu la noapte?… că aș vrea să plec acasă tocmai ca să nu te mai văd și mâine, și nu să te văd, ci să te simt… Cum poți radia așa?… Dacă doar aș vedea curba coapselor și linia lenjeriei prin haine ar fi ca întotdeauna… Multor femei le-am văzut crupa și lenjeria, dar la tine simt parcă în palmă finețea pielii și asprimea dantelei… Mă excită și când le vorbești lor în franceză, deși nu înțeleg mai nimic, mă bucur când râzi cu ei, deși nu știu de ce râdeți… poate de mine… Tot ce spui vine din rădăcinile tale de femeie, nimic nu este indiferent și anonim, vocea, tonul, zâmbetul tău pun sexualitate și în felul în care rostești anii de domnie ai nu știu cărui voievod… Nu înțeleg nimic, dar mă excit… e indecent ce faci… și mă exasperează când îl văd pe ăla că-și umflă mușchii și tu intenționat te așezi numai în preajma lui…“

Tulburătoare cuvinte și dacă nu era tonalitatea de suferință aș fi râs, m-ar fi bucurat… îmi vorbea de acolo de unde stătea fără să se teamă că ar putea fi auzit și fără să-i pese că nu-l

privesc, parcă nevorbindu-mi mie, ci pădurii…

„…Ajuți țărăncuța să urce cu sandalele ei romane?…“

M-a ajutat… „Nu te teme, nu mi-aș bate joc de sentimentele cuiva pentru mine, deși la tine cred că e mult mai puțin decât sentiment… doar atracție fizică… sunt în stare de așa ceva, știu, iar tu ești și foarte disponibil, ai căzut în propria capcană… ți-ai spus «e vacanță!»; dar ai grijă, vei fi dispus să-ți oprești prea mult atenția asupra mea, văzând că altfel nu poți ajunge la mine… Și, pe măsură ce mă cunoști și treci de ceea ce-ți place fizic la mine și mă descoperi, va fi din ce în ce mai greu, te avertizez, Gabriel… Eu am nevoie de timp îndelungat ca să mă apropii de un bărbat; nu am timpul ăsta cu tine, așa că nu aștepta nimic.“ Nu știu exact cât am fost plecată, dar la coborâre, când am împărțit telegondola și cu Claude, acesta, profitând că Gabriel nu știe deloc franceză, mi-a reproșat cu blândețe înșelătoare în ton, dar cu un soi de încrâncenare, că am dispărut nu se știe unde; a fost un alt moment când mi-a fost frică de el. Cel puțin, Gabriel îmi vorbise, acesta nici nu-mi spunea ce vrea de la mine, nici nu mă lăsa în pace. Mă voia în apropierea lui tocmai pentru a mă supraveghea… Și acum îmi veneau în minte tot felul de scene când făcuse asta și eu nu sesizasem… în Deltă am stat în două locații; majoritatea la o pensiune, eu, Gabriel și o altă familie într-o a doua vilă. La un moment dat ne-am trezit cu tot grupul peste noi, chipurile pentru a vedea cum suntem noi cazați. La hotel s-a întunecat când a văzut că eu și Gabriel avem camere pe același etaj și nu mi-a adresat nicio vorbă la cină, deși am stat alături la masă… Acum, reproșul ăsta pervers mascat, făcut de față cu Gabriel ignorându-l, nepoliticos…

…bună dimineața…

…nu știu acum să-ți spun, să aleg unde a fost cel mai frumos… n-aș putea să exclud un loc dintre cele vizitate și nu

cred să te mire asta de la o femeie care extrage esențe și din locuri moarte de mult, cu vibrațiile stinse, și din locuri colcăind de viață. Călătoria însăși mi-a satisfăcut nevoia de socializare devenită cronică în ultimul timp. Mi-a plăcut până în adâncul pieptului vălmășagul bagajelor făcute și desfăcute și mai mult cărate, decât lăsate într-un loc... al meu veșnic dezordonat, veșnic greu de închis... Mi-a plăcut dependența pe care oamenii ăștia au avut-o față de mine, dependență care m-a plasat într-un centru imaginar, uneori stimulativ, alteori stânjenitor... m-a obosit și m-a înviorat alternativ trecerea de la o limbă la alta, glumele bilingve ale amicilor mei și ale lui Gabriel... talmeș-balmeș, *meli melo* de temperamente, și glasuri, și dispoziții, și decoruri, și accente, și expresii metise... plus micile mele inele saturniene cu doi bărbați gravitând în jur, când aproape și înfierbântați, când departe și înghețați... Am zăbovit însă la o cabană din lemn la marginea unei păduri, cu un râu la poartă, grădină lăsată în semi-sălbăticie, ferestre atât de aproape de versantul muntelui încât, întinzând mâna, îl puteai atinge... umbroasă, tainică aproape, un loc unde să te refugiezi cu o iubire... cabana scârțâind la fiecare pas cu sunetul acela plăcut de lemn, astfel încât nu puteai trece neobservat... și ceea ce a mărit hazul general a fost faptul că nu aveau băi pentru fiecare cameră, ci împărțeam chiar și o baie la trei camere... vălmășagul de pijamale, papuci și prosoape, negocierile pentru întâietate, bătăile în ușa dușului – „dacă nu ieși, intru eu peste tine“, „intră dacă poți, dar dacă nu voi fi mulțumită strig după tine pe stradă“... Claude, *charmant* în veșmânt de noapte de vară, cu un aer adolescentin, făcându-mă parcă să înțeleg de ce îmi place atât de mult, fără să pot pune în cuvinte... somnul în brațele lui Gabriel, strecurat în camera mea, veșnic cea fără cheie, șoptindu-mi cu un soi de înfrigurare, sunând înduioșător de ridicol, „nu te teme, vreau doar să dormi în brațele mele,

nimic din ce nu vrei și tu“, încordarea corpurilor noastre până căldurile ni s-au amestecat, a lui învăluitoare, relaxantă, miros de bărbat, întâi alertându-mă, nerecunoscut, la fiecare întoarcere în somn, apoi căutat… sărutul, gura lui întârziind îndelung pe gura mea, șovăitor, stăpânit, vrând să muște, reprimându-și impulsul de a cuprinde lacom… ieșirea peste noapte afară… ușor exasperată de apropierea lui, fără să am puterea de a-l alunga, dorindu-l, dar necunoscându-l, înfiorarea cu care m-a primit apoi în brațe, eu rece, el fierbinte, „hei, ai înghețat“… răsuflarea lui… nu cred ca el să fi dormit în acea noapte, era treaz de câte ori m-am trezit… „nu te-ndepărta“, rugător și imperativ… avea ochii arși și o privire pătimașă când, dimineața, mi-a luat bagajul… și întrebarea, adresată amândurora, parcă insinuantă, a celuilalt, făcându-mă să tresar, *„avez-vous bien dormi?*“, și eu traducând neutru, ca și cum n-aș fi știut, „ai dormit bine, Gabriel?“, și apoi glumind cu accent moldovenesc, „aibi grijî șe spui mata cî poati fi folosât în contra ta“…

…ieșire și dimineața foarte devreme, încercând să-mi atenuez zgomotul pașilor, frig penetrant, miros amețitor de rășină rece, trecând cu ușurință direct în plămâni… sentiment acut de singurătate, o singurătate regăsită, odihnitoare… zgomote joase, necunoscute, neidentificate, impulsul de a trece râul din piatră în piatră, trecere copilărește visată dintotdeauna, senzație de atingeri pe piele, sub haine, păstrate în memoria corpului meu, nealungate nici de duș, nici de prosopul aspru, nici de schimbatul hainelor… memoria materiei…

…bună dimineața de vară deja fierbinte…

…Bucureștiul a picat rău peste oboseala acumulată, până aici plăcută și voioasă, peste interiorul încărcat de trăiri, peste amintirile mele de țărăncuță *dépaysée*, peste tristețea unei

iminente despărțiri și a sfârșitului de vacanță… Lăsasem multe locuri în urmă, dar abia aici am simțit că *partir c'est mourir un peu*… A picat rău cu căldura lui sufocantă de oraș unde trebuie să te mulțumești cu o anumită cantitate de oxigen, cu înnebunitorul zgomot al milioanelor de motoare, cu străzile și clădirile desfăcute, în refacere, obligându-ți mersul la ocoliri nesfârșite, cu pietricele și nisip în sandale. Aș muri într-o săptămână, domnul meu, și spun asta cu ciudă pe frica ce mă cuprindea; mi-ar trebui o motivație puternică să vreau să trăiesc aici, o iubire pătimașă… aglomerație, agitație, nepăsare… când stradele înguste sau îngustate care nu lăsau să se vadă cerul, când bulevarde imense dând impresia că te-ai rătăcit, și obositorul păienjeniș de fire de telefon și internet lăsate la vedere pe stâlpi aglomerând și mai tare spațiul, furând și mai mult din cer… nu ai spațiu, nu ai aer, nu ai umbră, nu ai apă, nu ai cer, nu ai timp să vezi oamenii, doar surogate… pulverizatoare în loc de ape, parcuri triste în loc de aer și umbră…

Ne-am plimbat prin centrul vechi, care ar fi ceva, dacă n-ar fi atât de răscolit de tot felul de excavații și schele; ochiul, imaginația și naivitatea mea au văzut aici farmecul orașului, așa cum va arăta el, luând în calcul marja de eroare dată de balcanismul nostru, care e ca o frână fatală în toate și ne-a infestat sângele latin, farmecul de peste zece ani… Rămânând mereu în urma grupului, spre indignarea și exasperarea lor de a mă recupera mereu, am intrat într-un fermecător magazin *vintage*; atrasă de, cum altfel, hainele expuse ca în Piața Mare din Brăila, am descoperit aici piese de costum popular, mai ales ii, foarte frumoase – una, brodată bogat cu fluturi din aur pe voal, atât de bogat încât atârna greu ca o cămașă din zale, mi-ar fi plăcut, până la frustrare, pentru mine… Claude, care m-a reperat și m-a adus la ordine înainte de a fi putut să răscolesc în

mormanele de haine și să negociez un preț, a recunoscut și el că arăt *séduisante* cu ea îmbrăcată direct pe pielea mea bronzată, cu condiția să înlocuiesc pantalonul alb, lung cu unul foarte scurt… „Ai fi păcătoasă și indecentă, dar irezistibilă.“ Întotdeauna mi-a plăcut când un bărbat mi-a cerut să port o anumită haină… alegeți atât de subiectiv, aflu atâtea lucruri despre un bărbat oprit în loc să aleagă haine pentru o femeie… I-am spus stârnindu-i râsul că e de o cruzime ieșită din comun să iei așa pe sus o femeie dintr-un magazin… A hohotit spunându-mi că pot să mă alint cât vreau, va rezista… Nici la Stavropoleos n-am vrut să intru; în general, bisericile voastre au ceva înduioșător prin puținul spațiu pe care l-ați lăsat pentru ele… înghesuite, cu vacarmul din stradă până în curțile lor, nu îndeamnă la a intra și a te reculege… mi-a fost sfială, locul era prea strâmt ca să am unde să-mi aduc gândurile mele învățate să alerge desculț, îmbrățișând zarea. Mi-a plăcut însă un concert live cu vioară, la Caru’ cu bere, cu valsuri și tangouri. Păcat că mulțimea de ospătari viermuind pe acolo nu-ți lăsa și spațiul de a schița un dans dacă aveai impulsul să o faci…

…bună foarte de dimineața… plec iar la Brăila… te îmbrățișez acum, doar fiindcă sunt în întârziere, altfel ți-aș mai scrie despre Bucureștiul tău…

…ziua bună, fata mea dragă! Am revenit în țară după o călătorie fulger de patru zile la Londra, Washington și Geneva… Citesc și nu pot spune decât că sunt tare mândru de tine, știind că odată voi putea să-mi strig în gura mare mândria în piața publică, „Eu o cunosc pe femeia aceasta“…

…îmi face mare bucurie să te îmbrățișez știindu-te acolo… mare bucurie îmi vine și de la cuvintele tale, deși nu-mi dau seama dacă ești mândru de mine, eu, femeia, așa cum mă

intuiești că aș fi din mărturisirile mele, sau de mine, cea care alătură cu oarecare talent cuvintele…

…orașul a rămas clocotitor și după căderea nopții, ca și când soarele fusese doar acoperit de pânza neagră a nopții, dar continua să încălzească de dincolo de ea… chiar și pe malul lacului Herăstrău tot nu puteai respira cu tot pieptul, așa încât oftaturile să se piardă… Aici am luat cina; am avut dorința să mă plimb, dar i-am cerut lui Gabriel să mă însoțească fiindcă întunericul și umbrele necunoscute, mișcătoare nu păreau sigure și l-am vrut pe el, am vrut să am siguranță, pe el îl știam deja în modul intim al îmbrățișărilor în noapte, am vrut să gândesc și să vorbesc în limba mea și am vrut să nu mai fiu obligată la diplomația impusă de prezența subtilului Claude… Eram obosită și băusem un vin roșu catifelat, înșelător, ce îmi adormise paznicii care, însă, cu o ultimă tresărire de luciditate, mă îndemnaseră să-l aleg pe cel mai nesolicitant… și mai era și ultima noapte… m-a ținut de mână și a tăcut… nu știu dacă ai simțit vreodată cât de confortabilă este prezența cuiva despre care știi că te place până la limita la care s-ar îndrăgosti… este o stare pre- și postîndrăgostire; pentru el, linia șoldurilor mele, generos curbată, înseamnă doar voluptatea de a atinge cu ambele mâini pe sub bluză, cu degetele răsfirate și flămânde, așteptând cu nerăbdare momentul când mâinile alunecau de pe parantezele umplându-i palmele pe cele inversate, divergente ale taliei, cu mișcarea cu care un olar de la Marginea modelase sub ochii noștri o amforă neagră, dându-mi o tresărire de femeie care recunoaște mângâierea aceea. Pentru el, profilul meu cu nas proeminent înseamnă numai dorința de a mușca buza de jos, cărnos răsfrântă… pentru el, sălbăticia mea nu înseamnă decât a simți fiorul neliniștit al ființei mele liniștindu-se sub buzele sale, absorbit… pentru Gabriel nu mai păstram neliniști… Ne-am așezat, eu desculță și clipocind apa cu tălpile,

cuprinsă din spate de el într-o îmbrățișare a cărei profunzime o caut în toate îmbrățișările, dar n-o regăsesc decât foarte rar… căldura corpurilor noastre nu se mai amesteca… îl percepeam pe al lui tare și cald, dar fără să mă încălzească și mi-a simțit imediat relaxarea, abandonul… a primit resemnat mișcarea de a-mi sprijini ceafa de umărul lui și de a-l respira cu buzele lipite de gât, sub lobul urechii, fără să schițeze vreun gest de reciprocitate…

De teamă să nu adorm, după nu știu câtă vreme, fiindcă timpul nu mai era o dimensiune, m-am ridicat; a întrebat frumos și înduioșător: „A fost îmbrățișarea de pe urmă, nu-i așa?“… revelație… „Da, Gabriel, mâine nu te voi putea îmbrățișa cum aș vrea…“

Și da, a doua zi l-am îmbrățișat scurt, repede, reprimat, evitând să-i privesc ochii…

…*on est un peu triste*, a spus Claude îmbrățișându-mă când i-a venit rândul și am detestat pentru a nu știu câta oară pronumele neutru *on* (franceza nu are gen neutru pentru substantive, doar masculin și feminin, dar are pronume neutru) care permite formulări impersonale și în spatele căruia își ascunsese, îmi ascunsese, îi ascunsesem atâtea trăiri… l-am cuprins ne-neutru cu ambele mâini pe după gât și i-am șoptit: „Da, Claude, *eu* sunt tristă“.

…bună dimineața de la femeia asta de care ești mândru și, tocmai când credeai că ești mai mândru, ea se revoltă, în dimineața asta mai mult ca în altele (needucabilă ca un cal sălbatic ce nu se împacă cu genunchii călărețului) împotriva timpului tău ce nu-ți permite să-mi vorbești mai mult… un *bună dimineața* însoțit de cambrare și săritură în două picioare, îmblânzitor prin tăceri, absențe, cuvinte rostite pe jumătate, frustrări induse… ce ești!!!…

Mă joc cu vorbele, domnul meu, cu ce altceva? Ce altceva

stăpânesc mai bine?

…dorm cu ușa larg deschisă și, de două nopți, un miros vegetal, ușor grețos, dar nu neapărat neplăcut, cum sunt de altfel toate mirosurile din natură, îmi învăluie somnul și trezirile; mult timp nu l-am putut identifica, deși îl recunoșteam, făcea parte din a mea *orgue à parfums*… miroase a floarea-soarelui coaptă… Până nu demult, era o bucurie a privirii să mergi printre ele; aurul corolelor, reproduceri miniaturale ale soarelui, milioane de sori îți smulgeau un zâmbet oricât de trist ai fi fost, îți umpleau ochii cu veselia galbenului strălucitor, nu aveai unde să-ți întorci privirea să nu le vezi… doar spre cer. Acum au culoarea mierii sălbatice și miros greu ca uleiul, ce stă parcă să se scurgă sub căldura statică, fără adieri de vânt… au devenit din frumoase bogate, ca femeile odată cu înaintarea în vârstă…

Sunt rea astăzi, domnul meu, și parcă prizonieră în atmosfera asta irespirabilă lăsată peste lume… aer cu consistență de gel apăsându-mi tâmplele…

Ieri m-a sunat Gabriel și, așa cum nu e bine, e nociv și agravant, știu de la bunica, să adormi cu deochiul, acesta devenind mai puternic și mai greu de îndepărtat, tot așa n-a fost bine că am adormit nedisecând înainte, neconsumându-mi înainte toată indignarea și nefericirea provocate de apelul lui… M-a sunat după opt zile și mi-a spus multe cuvinte frumoase; are așa un stil simplu de a vorbi, aplicat, fizic, fără metafore, clar… știe ce să-i spună unei femei și ce ar vrea ea să audă… tocmai eu, metaforiana… Când însă, cu oarecare duritate și cruzime premeditate i-am cerut să-mi spună ce așteaptă de la mine, de ce m-a căutat, s-a încurcat în dorințe eterate și aparent inofensive implicându-mi sufletul… mai greu a fost când am întrebat ce oferă contra sufletului meu, contra celor câteva… grame. Era un film care sugera că după ce sufletul ne părăsește

corpul, după moarte, cântărim mai puțin cu câteva grame; asta e greutatea sufletului. Toți vor să-ți scoți sufletul la bătaie, să-l pui pe tavă, să se înfrupte din el, dar la întrebarea negustorească „ce oferi în schimb“, toți sunt încurcați. Și de ce n-aș pune așa întrebarea? Cinic... În fond, Salomeea a cerut un cap pentru dansul ei păgân... Cred că de aceea te iubesc atât de mult pe tine, domnul meu, pentru acel „nu am eu ce oferi lăcomiei unei femei ca tine“ spus înainte ca eu să întreb ceva... Și mai știi ce mă încrâncenează de-a dreptul, până la înverșunarea celei neinvitate la nunta zeiței Tethis, până la limita de la care aș profera blestemele bunicii mele vrăjitoare? Formularea „te vreau pe tine, dar trebuie să am grijă să nu distrug ceea ce am construit până acum în viața mea“. Întunecare ca pierderea cunoștinței... adică eu aș fi femeia prin care ei și-ar distruge viața, iubindu-mă pe mine distrug, nu clădesc, iubindu-mă pe mine riscă să piardă, nu să câștige, eu aș fi un soi de contragreutate pentru ca ei să-și poată vedea limpede, calm și echilibrat de cealaltă viață a lor... Auzind asta pentru a nu mai știu câta oară, spus cu seninătate, ca și când ar trebui să fie grija mea, să am eu mare grijă să nu-i fac să alunece până acolo, nu mai pot, cum m-ai sfătui și tu, să ignor, să încerc să nu mai judec atât de aspru, ci doar să constat și, eventual, să înhaț fără să mă implic și să plec... E atât de greu de înțeles, e inferior să nu poți face asta? Multă vreme m-am gândit că e doar dorință sexuală care se potolește, le trece după ce îi iubesc furtunos o noapte... nu le trece, mai vor, vor tot (furtunoasa mea iubire de noapte e numai condimentul, vor să aibă ființa asta cu totul, deși o noapte ar putea fi schimbul corect) și mă fac să vreau să batjocoresc, să mă joc cu bucățica aia de viață a lor pe care o lasă la dispoziția mea, să vreau să le dau o lecție de femeie deșteaptă... O fac uneori, o făceam, dar cu ce preț? Nu pot nici eu să trec din lecție în lecție, mi-e greu și

rău și mai mult încasez eu decât ei…

Cum să iubesc fără să cer nimic în schimb dacă n-am iubit niciodată primind o dată, o singură dată, totul, ca să mă satur… Poate n-aș fi atât de întunecată dacă n-aș ști de la tine că există și o astfel de iubire…

…zbateri patetice de damă cu camelii, de femeiușcă refuzând să înțeleagă că viața este despre a înhăța, nu de a judeca… altfel trece și ai trăit și n-ai știut; dar tocmai de la tine, cu orice risc, aștept să pot înțelege, de la un bărbat care mă iubește… Fă-mă să înțeleg, trebuie să înțeleg ca să pot accepta… sunt doar patetică, și obosită, și încăpățânată, și egoistă sau doar de vină că induc în eroare arzând, degajând o căldură la care toți vor să se încălzească?

…ar fi trebuit să tacă, să mă cruțe, altfel m-aș fi gândit acum la el…

…te îmbrățișez… pe tine te îmbrățișez…

…a plouat binecuvântător peste insula mea, a plouat greu, cu picături uriașe ca în desenele naive și disproporționate ale copiilor, a plouat cu zgomot peste natura asta împietrită de deshidratare, pe cale să se transforme în basorelief… și noi n-am adormit, am așteptat să stea ploaia, am vegheat ca în nopțile de sărbătoare cu aceeași bucurie nedefinită în piept…

Răcoarea nopții și mirosul clorofilei mi se strecoară în cameră… mi-e bine… uit, îndepărtez zațul unei zile amare, nu-mi mai pasă, nu mai vreau să înțeleg… un vis ușor, straniu prin ilogica succesiune de imagini de nori albi pe un cer *bleu clair*, nori pe care nu știu când i-am urmărit de mi-au rămas cu atâta acuitate în minte… un drum printre lanuri, însoțită de cineva pe care nu-l văd, dar a cărui prezență îmi e plăcută fiindcă zâmbesc… „ești toată numai zâmbet“… derulare la nesfârșit a aceleiași secvențe, ca și cum voiam s-o revăd la nesfârșit, ca și cum starea aceea de zâmbet era tot ce îmi doream…

…semitrezire, cana de cafea luată cu ochii închiși… bună dimineața, domnul meu drag, te îmbrățișez fără să deschid ochii, ca și cum ai fi fost aici cu mine…

…am citit undeva, nu mai știu unde, demult, că i s-a propus unui om să pozeze în fiecare zi îmbrăcat în aceleași haine și în același decor în ideea că, biologic vorbind, ne transformăm în fiecare zi foarte tare… ne mor mii de celule; la nivel celular, chiar la șapte ani ne reînnoim cu totul, ca să nu mai adăugăm și transformările la care viața ne obligă sau transformarea insesizabilă, inconștientă pe care ne-o provoacă propriile gânduri, iar noi nu observăm niciodată, poate doar privind fotografii luate la distanțe mari în timp… și constatăm mai ales îmbătrânirea, nu vedem și transformările nedramatice, și nici pe cele pozitive. Mă refer strict la nivelul imaginii, al percepției vizuale. Absolut fabuloasă a fost însă reacția unei femei care a aflat de proiectul acesta: „Hai, domnule, nu fi sinistru, uiți că propui asta unei femei? Cum să pozez în aceleași haine?“. Până aici cu predispoziția femeilor de a intra în istorie demonstrând idei filosofice, totul până la haine… E drept și că femeile au cam fost făcute nemuritoare cu forța. De aceea susțin eu că o femeie nu poate fi suveran detașată…

Mai mult asta era ideea textului meu; nu melodramatica idee a îmbătrânirii, ci a transformării, a inconstanței materiei din care suntem făcuți și a inconstanței noastre interioare atât de greu de sesizat la cei din jur și mai greu de sesizat la noi înșine… veșnica mișcare… Fascinată fiind dintotdeauna de fotografie, cred că încep să îi atribui veleități de filosofie, nu că aș fi prima… Momentele declanșatoare ale pasiunii ăsteia pentru imagine s-au situat undeva în copilărie, când am fost șocată să aflu că fotografia unei foarte frumoase tinere femei, lipită pe colțul unei diplome de bacalaureat, este a mamei mele… și nu o recunoșteam cu niciun chip; tinerețe și

frumusețe mândră, feminitate triumfătoare greu zăgăzuită de cromatica alb-negru, trăsături pline, gură ispititoare, o anume vitalitate – de dinainte de a fi femeia cuiva și mamă – pe care o pierduse, și pentru pierderea căreia mă simțeam și eu vinovată, dar îl găseam culpabil mai ales pe tatăl meu. Mintea mea de copil gândea că lui i le dăruise până le consumase de tot, din moment ce o auzeam uneori spunând în glumă sau în serios „mi-ați mâncat tinerețea“ și aș fi vrut să o fi cunoscut atunci când era atât de glorios frumoasă; nu m-a preocupat deloc ideea că a îmbătrânit (nici nu îmbătrânise foarte mult, eu aveam vreo 6 ani, deci mama mea 27, așadar cu doar 9 ani mai mult decât în fotografie), ci aceea că s-a putut transforma atât de tare… pentru ca mai apoi, la numai doi ani distanță, făcând eu niște fotografii, nu m-am recunoscut, neputând să le aleg din mormanul pus în brațe de fotograf… A trebuit să recurg panicată la repere de vestimentație și nici azi nu-mi amintesc când am arătat eu ca în acea poză… Mă răscolește încă privirea melancolică, de o tristețe profundă, adâncă, matură, grea, care să răzbată atât de acut din ochii unui copil ce poza pentru celebrul panou de onoare de la școală…

Nu vreau însă să adâncesc o reflecție despre care simt că mă depășește puțin ca profunzime; e doar o percepție… pentru a aprofunda îmi lipsesc cunoștințe, însă nu mă pot împiedica să pătrund dincolo de suportul de carton când văd o fotografie, să nu încerc să simt ființa de acolo, plimbându-mă prin preajma ei exact ca sufletele celor aflați în moarte clinică privindu-și corpurile de undeva de la nivelul tavanului…

Iată, domnul meu, multe cuvinte și, dacă nu le înțelegi (nu știu de ce am impresia că mă exprim cam alambicat astăzi), cel puțin au scuza de a-mi salva fundul de la bătaie…

…te îmbrățișez de bună dimineața… Mi-a făcut mare bucurie să deschid e-mailul tău și să găsesc acolo urarea ta de

dimineață bună spusă, gândită mult mai devreme decât a mea... Mi-e foarte dor de tine... dar mi-e teamă să o spun... nu mai vreau să încasez niciodată dura aducere la ordine „am resurse limitate de timp, fată dragă“...

...și pentru că obsesiile mele încep să-ți fie cunoscute... deși nu știu de ce am o oarecare sfială să vorbesc despre ele, întotdeauna am avut pudoarea de a-mi masca obsesiile ca goliciunile... Am încercat să ascund că ceva pătrunde atât de adânc în intimitatea mea încât nu are cum să nu iasă îmbibat cu aromele mele de femeie. Nu am puterea de a pune biciul pe gândurile obsedante sau poate e doar sfiala de a recunoaște că sunt atât de profund singură și petrec timpul până la egoism cu mine însămi, încât transform unele gânduri în obsesii...

Poate nici nu este elegant să cer o părere care, din alt unghi de vedere, nu poate fi obiectivă, din moment ce tu vezi, dincolo de aparența fizică, femeia; dau un exemplu pe care-l stăpânesc cel mai bine, ale cărei cuvinte îți plac mai mult decât ea însăși... femeia pe care a-i iubi-o pentru cuvintele ei și dacă ar arăta rău... și, mai mult decât atât, știind că am întreținut pasiunea unui bărbat, care îmi spunea că nu sunt o femeie frumoasă, până la a-l mistui, am o siguranță de sine aproape sfidătoare... Dar o curiozitate, poate superficială, mă îndeamnă să încerc să-mi dau seama cât este fizic, cât spiritual, unde începe senzualitatea (care pentru mine e amestecul între sexualitate și inteligență, fără nicio doză de frumusețe specială fizică, dar care iradiază și te face să vrei să afli dacă are mâini frumoase sau doar felul cum le mișcă le face frumoase) și câtă senzualitate este necesară ca să anuleze lipsa unei frumuseți fizice ieșite din comun...

Având din ce în ce mai acut impresia că azi mă exprim încâlcit și sperând că tu vei descâlci ca și alte dăți scriitura mea, te îmbrățișez de miez de zi...

…domnul meu drag, azi, o colegă, mai mult decât colegă, amică, s-a sinucis… O femeie frumoasă de 45 de ani (și nu deformez nimic din realitate din cauza surescitării… era o femeie frumoasă). Sunt șocată de gândul că, nonșalantă, sigură pe ea și calmă, cum o cunoșteam multe dintre noi, a trebuit să acumuleze ca să aleagă moartea… și mă mai șochează și pofta titanică de moarte. S-a spânzurat de clanța unei uși… îți imaginezi câtă voință de moarte trebuie să ai?… Nu pot judeca limpede, nu pot înțelege și nu fac altceva decât să mă rog fără noimă în gând „Dumnezeule, nu-i lăsa pe cei din jurul meu să găsească viața asta, pe care eu o iubesc, atât de insuportabilă"… Nici măcar nu pot plânge, sunt împietrită de groază, mi-e groază că n-am bănuit nimic, că se îndrepta spre moarte și eu n-am zărit nimic în ochii ei, că zâmbetul îi era același când am văzut-o ultima dată… te îmbrățișez cu tremur…

…dimineață magică, limpede, inodoră, rece ca o apă de munte, de culoare albastru fumuriu… aerul pătrunde până în cea din urmă alveolă a plămânilor, până în cea din urmă celulă, îl simți coborând și urcând în interior, lăsând în urmă o stare de liniște profundă, ca și cum ar fi combinat cu un drog… Deși suspectez că narcotice sunt, de fapt, satisfacția și ușurarea mea de a fi depășit cu mai mult decât onorabila notă 9 examenele ce m-au consumat în ultima săptămână… am slăbit două kilograme, domnul meu… Nu știu dacă mai susții examene la nivelul de pregătire la care ai reușit să ajungi; eu am niște emoții înfiorătoare de care n-am reușit niciodată să scap, deși am la activ multe zeci de examene… dar fără să mă manifest exterior, furtuna are loc în piept, spre iritarea colegilor mei care se agită ca leii în cuști… E un adevărat spectacol absurd, dacă ai răgazul să-l vezi, mai ales la examenele orale, care durează ore în șir și care din cauza așteptării în fața ușilor închise să-ți vină rândul oferă spațiu de desfășurare tuturor

felurilor de manifestări umane în situații de criză... cu atât mai fascinant cu cât este vorba despre maturi, nu copii; are ceva de teatru de păpuși. În acest moment, face clic în memoria mea o întâmplare din copilărie... Singurul lucru pe care l-am câștigat vreodată prin tragere la sorți, prin accidentul sorții, prin fanta pe care o face viața noastră și pe care noi o numim noroc a fost un abonament la Teatrul de Păpuși care mi-a permis să văd vreo zece spectacole... Nu-mi plăcea teatrul de păpuși din cauza, conștientizez eu acum, desincronizării dintre lipsa de mimică a păpușilor și modulațiile vocilor auzite de undeva din spatele scenei și întâmplărilor dramatice la care participau. Atentă dintotdeauna la detalii de care majoritatea copiilor se lipseau, nu puteam să mă las prinsă de acțiune, urmăream păpușile, nu acțiunea. Dar m-am dus la toate spectacolele, mânată de voluptatea de a fi câștigat ceva. Țin minte că în momentul în care învățătoarea a propus tragere la sorți, eu m-am relaxat total, fiind convinsă că nu e pentru mine și rostirea numelui meu a venit de departe... eram atât de sigură că nu voi câștiga încât doar urechea a recunoscut sonoritatea numelui meu, în rest nu eram deloc atentă...

Revenind la examenul meu... sunt tulburată fără să mă pot controla, dar asta numai până văd cât de rigidă este comisia; nu mă tulbură atât subiectele, cât rigiditatea unor oameni... după atâția ani de experiență... E înfiorător și, nu știu cum, generator de o mândrie ușor jenantă din cauza lipsei de modestie cu care o spun... într-o școală ieșită din comun, nu mai există subiect pedagogic posibil despre care eu să spun că nu știu nimic, însă genul ăsta de siguranță rămâne undeva în spatele emoțiilor. Deși știam că este nociv să vii mai devreme decât ești programat și să asiști la zbaterile celorlalți, mai ales când nu te poți controla să nu empatizezi, am sosit cu două ore mai devreme; când am pătruns în holul unde se aștepta la intrarea

în sală, am primit în față un val de căldură amestecată cu un aer greu de sarcini negative, care mi-au anulat sistemul imunitar... o colegă iese și izbucnește în lacrimi, o femeie fragilă, cu ochii mari și niște lacrimi limpezi... nu reușea să spună ce are; în cele din urmă, am înțeles că o doamnă profesor universitar o hărțuise, pur și simplu. Apoi, pe rând, ritmic, colegi trăgând aer în piept intrau în sală ca scufundându-se într-un bazin cu apă și ieșeau sleiți de puteri. Aveam numărul 25, am asistat la agonia a vreo 20; doar câțiva ieșeau senini... Începusem să mă molipsesc de o stare ca o boală, o stare ce-mi amintea de lupta organismului cu gripa... Auzeam din locul unde mă așezasem frânturi de subiecte posibile și aveam impresia că nu știu nimic legat de ele, îmi sunau ca o limbă străină. Auzeam că pe cutare colegă a picat-o sau că pe alta a trimis-o înapoi în bancă să se mai gândească, auzeam foșnetul cărților răsfoite inutil și al hainelor celor ce se plimbau nervoși... Intrată pe ușa aceea care mi s-a părut prea înaltă, ca în filmele care redau halucinațiile unor minți bolnave, am fost șocată de liniștea mormântală; sala părea antifonată, nu se mai auzea nimic din vacarmul din hol... Colegii scriau asiduu pe ciorne și limpezindu-mi auzul am sesizat zgomotul instrumentelor de scris pe băncile de lemn, chiar accentuând liniștea, nu tulburând-o... Dar ce zâmbet complet ieșit din context avea doamna profesor și ce voce calmă... Deja, fără să-mi dau seama pe moment, o dezamorsare de la o sursă de stres se produsese. Cele două subiecte de pe bilet mi-au părut inițial complet străine și încercam să-mi reprim un val de panică provocat de cerința unor definiții și clasificări... Nu ți-am spus niciodată, dar am o adevărată oroare, un blocaj psihologic care mă împiedică să învăț definiții, detest până la ură să mi se ceară să redau definițiile unor autori... îngrădirea în interiorul unor forme fixe a unor cuvinte mă îngrozește, nu știu nicio definiție,

nici măcar una… iar pedagogia și psihologia, semi-științe care, neavând vigoarea matematicii, au nevoie de mai multe puncte de vedere pentru a acoperi o noțiune, abundă de definiții ale câtorva zeci de autori… m-ai pierdut definitiv, îmi anulezi toate puterile dacă îmi ceri să reproduc din memorie, nu să exprim cu cuvintele mele, nu sunt capabilă, mi-e psihologic imposibil să memorez, fără să știu care a fost momentul care mi-a produs acest blocaj… nu știam ce să scriu pe ciornă și, privind în jur cum ceilalți scriseseră câte două pagini, îmi venea să mă ridic și să plec pe fereastră… Altcineva se chinuia cu o voce gâtuită să citească de pe ciornă încurcându-se, făcând greșeli de exprimare, dând impresia că nu mai știe nici să citească conștient un text… Apoi au început să curgă cum ai etala cărțile dintr-un pachet de cărți de joc informații, conexiuni posibile ale subiectelor propuse, ecouri livrești, legături cu biologia și cu literatura. Mi-am dat seama că nu am ce scrie pe foaie, voi vorbi liber cu orice risc; discursul meu, producând zâmbete comisiei din cauza avertismentului că mă voi folosi de definiții empirice, s-a transformat într-o conversație ne-examinatoare… cei doi profesori din comisie îmi puneau întrebări, vrând să vadă până unde pot să ajung cu speculațiile și conexiunile. Am ajuns de la educabilitate la încercări de a depista cauzele pentru care omul nu-și folosește decât 10-15% din capacitatea creierului; mi-a plăcut la nebunie și mi-a părut rău că nu pot prelungi momentul. Am ieșit plutind și, cred, zâmbind, spre marea surpriză a colegilor din hol care m-au luat pe sus, m-au tăbărât uimiți că mai ieșea și cineva zâmbind din sală… Le-am vândut niște ponturi și am plecat acasă… Nu-ți pot descrie cum mi-a fost somnul, ca o stare de grație…

Știi, am citit zilele astea că cei ce folosesc des *eu, mie, am* în discursuri sunt narcisici… sunt narcisică, domnul meu… te îmbrățișez după atâta timp trecut, limpede ca dimineața de

afară…

P.S.: Știi de ce cred eu că folosim doar un anume procent din capacitatea creierului? Fiindcă de atât avem nevoie în acest spațiu și timp… lumea asta a noastră nu ne solicită mai mult…

…am dormit la prânz, am visat un spațiu străin, straniu, scoțian, cred… sau cel puțin un peisaj pe care l-am asociat acelui teritoriu, fără să pot explica de ce… un promontoriu cu iarbă scurtă și foarte verde, cu pietre albe răspândite peste tot și cu o perspectivă asupra unui ocean și a unui cer în diferite nuanțe de cenușiu perlat… bătea și vântul… eram și eu acolo (cum altfel, apropo de narcisism), dar, spre deosebire de majoritatea viselor când mă văd ca și cum aș urmări un film, acum eram eu în interiorul meu, nu mă vedeam din exterior, și nu știu ce căutam… n-am apucat să visez destul sau am uitat… M-am trezit amețită și cu o poftă grozavă de a mânca un pepene galben. L-am decapat cu voluptate, cu ochii încărcați de galbenul lui dulce și cu nările dilatate să-l inspir și cu o lingură am mâncat tot miezul, răzuindu-i pereții până se putea vedea prin ei… mânjită până la urechi și asistată de pisoii mei, înșelați de pofta mea, refuzând disprețuitori bucățile dulci, dar nevenindu-le să creadă că doar pepene mănânc cu o poftă demnă de o bucată zdravănă de friptură…

Dacă îți spun că mi-e dor de tine și că mă abțin cu greu să nu te pândesc pe profilul tău are vreo importanță? Nu, fiindcă tu ai regulile tale, locuri prestabilite pe care oamenii le ocupă… și uneori cred că nici n-ai observa dacă aș tăcea definitiv, nu m-ai vrea înapoi… și de aceea ție nu-ți dau pepene, așa, din capriciu…

…este frig și bate un vânt cu sonorități de viscol… dacă închid ochii, pot să-mi induc stare de iarnă… ce vară scurtă am avut anul acesta… Mi-am căutat, cu o iritație ilogică și inutilă

precum cea a copiilor, răvășindu-mi garderoba, haine groase după ce, încăpățânându-mă să port însoritele și înfloratele mele rochițe, am înghețat…

Odată cu frigul încep să înțeleg… nu să înțeleg, ci să accept că puterile nu mă mai ajută să te mai încălzesc și pe tine. Cred că tu știi de multă vreme, dar așteptai să vezi cât va dura până voi înțelege și eu, până voi accepta… Încet, tăcând, poate reprimându-ți impulsul de a-mi scrie câteva cuvinte, poate regretând momentul când te-ai lăsat sedus de o sălbăticiune, poate regretându-mă puțin, poate detestând că sensibilitatea mea te obligă să nu fii tranșant, poate luptând cu un început de dependență, poate iritat că, de fapt, nu era nevoie decât de câteva minute pe zi de dăruit unei femei străine, minute neelastice pe care tu nu le ai, sau nu le vrei dărui, sau nu le mai poți smulge unei clepsidre cu nisipul deja scurs, ai ales să *set me free*…

Nu mai pot vorbi singură, domnul meu, prea aud ecoul trimis cu cruzime înapoi, prea înseamnă că tot singură sunt, prea înseamnă că tot singură construiesc și partea ta de castel… tot eu pun și cartea ta de joc. Am obosit să pândesc cu încordare de mușchi ai inimii un salut de la tine, am obosit să constat patetic în fiecare zi că sunt cineva de care te poți lipsi. Patetismul ăsta bovarian pe care nu mi-l pot reprima, deși tot încerc să-i găsesc alte denumiri, îmi face rău… Prea mă satur autodevorându-mă și asta secretând și anesteziantul… Am obosit să încerc să ating starea de detașare suverană și să constat că e peste puterile mele și că, atingând-o, voi pierde de fapt și atât cât am acum din tine, fiindcă n-o să mai cer nimic. Am înțeles și că este o stare a celor singuri și eu tocmai singurătate nu vreau. Mi s-a făcut frig în preajma ta, o spun cu tristețe… tu știi… și poate și ție în preajma mea…

Multe cuvinte pentru a-ți spune de fapt că voi tăcea (acum,

azi, 3 septembrie)… și cred că nu mai e loc de nicio îmbrățișare…

…te iubesc… te iubesc… te iubesc… mi-a fost un dor de tineeee… am încercat eu să fiu vitează și să-mi induc ideea că nu-mi pasă că nu te mai am, dar nu ține când iubești pe cineva… și tu tăceai, și-mi era frig și rău, și sunt femeie, și am capricii, și… lasă, că știi tu mai bine… te îmbrățișez pentru toate zilele trecute în care m-am privat de îmbrățișările tale…

…heiii, fata mea dragă… n-ar fi fost tocmai rău dacă ai fi reușit să păstrezi în același timp și iubirea, și vitejia de a nu-ți păsa de distanța dintre noi, fără a converti în frig această distanță… ar fi fost o primă reușită în dobândirea acelei detașări suverane față de oameni, lume și viață, de care îți tot vorbesc eu… mai discutăm noi despre asta…

…de ce vrei tu să mă vezi pe mine suveran detașată? Simți că starea asta pe care eu o văd ca pe levitația sau indiferența la durere de pe covorul de cuie al yoghinilor, superioritate spirituală pură, sau mai exact spiritualitate pură pentru că, odată atinsă, ideea de superioritate dispare din sistemul de valori, le rămâne oamenilor de rând, e o stare pe care eu o merit? Se pare că nu, din moment ce nu mă pot detașa de simțuri, de viscerele mele… Nu pot să nu am dorințe, speranțe și așteptări de la oameni, și de la timp, și de la timpuri… Mi-e frig și cald în preajma oamenilor și nu pot să mă lipsesc de ei, de reciprocitatea lor, nu pot încălzi neîncălzită, nu pot să-mi generez singură căldura… distanța față de un om, și aici gândește-te totuși așa, ca la o circumstanță atenuantă, că îndur o distanță imensă, că apropierea de tine este aproape numai la nivel de cuvinte, cuvinte pe care tu vrei să le înlături și pe ele… distanța asta se convertește în frig, nu pot altfel… intru în hipotermie… Pentru mine, detașarea suverană este ca o

străfulgerare în depărtare care anunță că vine furtuna, deși nimic altceva nu o prevestește. Trebuie să ai ochiul format ca să te adăpostești de furtună când cerul este senin și soarele strălucitor. Am uneori senzația că știu ce este, că o simt, dar nu o pot controla… ești singurul față de care o încerc, dacă mă refer la faza ei de a iubi pe cineva atât de rar întâlnit, îmbrățișat, respirat, dar numai fiindcă așa cum copiii se ajută de rotițe atașate să învețe să meargă pe bicicletă, tot astfel și tu mi-ai suplinit dezechilibrul prin cuvinte… ai înlăturat prea curând acest sprijin și eu am uitat tot… și mai e ceva… neînțelegând-o, doar intuind-o ca pe o stare ce te-ar ajuta să nu mai suferi în general (dar câți oameni își pun astfel de probleme și țeluri buddhiste, înlătură dorința și nu vei mai suferi), nu mi se pare că aș vrea să o ating… Ai fi foarte surprins să afli că, așa, superficial (în sensul de superficialitatea de a refuza evoluția către un fel de *next stage* cum pare a fi detașarea asta suverană), îmi spun uneori de ce să vreau detașare suverană dacă mă iubește și așa… Vrei să mă înveți calea spre a nu mai suferi din iubire de oameni, nu? Dar ce contează cât sufăr eu dacă ei tot mă iubesc…

Nu, nu sunt chiar suveran detașată, deși poate am calități spre a deveni pe care numai tu le vezi, dar două cuvinte scrise mie la câteva zile îmi alimentează căldura pentru multă vreme… dăruiește-mi-le și poate voi ajunge și la starea aceea, deși nu cred că îți va mai plăcea de mine…

Și-mi rămâne o curiozitate erodantă ca soda caustică – cunoști tu vreo femeie suveran detașată? Eu nu cunosc nici în literatură măcar… Cred că vag, în scrierile lui Coelho, am întâlnit personaje pe care le-aș putea asocia ideii de detașare de lumea asta în totalitate, personaje aproape imposibil de identificat ca spiritualitate în lumea asta, dar atât de pământene ca preocupări, atât de omenești încât mă intrigă, mi

se par ireale și nu-mi plac… Cunoști tu vreo femeie suveran detașată?…Să-mi înfig eu mâinile în părul ei… glumesc…

E frustrant să se aștepte ceva de la tine și să simți că nu o poți face, că te depășește… mă depășește cum îi depășește pe elevii mei concordanța timpurilor în engleză…

Nu știu dacă tu ai sau nu dispoziția de a suporta zbaterile mele, dar o să caut să suplinesc lipsa mea de vitejie cu farmec irezistibil…

…ai dreptate… De ce să vreau eu să te văd pe tine detașată? Cu cât caut mai mult un răspuns la întrebarea ta, cu atât înțeleg mai bine că nu am dreptul să vreau asta, dar lasă-mă măcar să-ți spun că nu am confundat niciodată detașarea despre care vorbeam cu nepăsarea, resemnarea, blazarea sau incapacitatea de a rezona la toate provocările vieții, filtrate, ce-i drept, prin prisma propriilor percepții, atitudini, filosofii de viață și fel de a fi… Și eu, ca și tine, trăiesc printre oameni, prin ei și pentru ei, îmi acord dreptul de a simți și de a vibra la simțurile și instinctele mele, îmi las libere hergheliile de cai sălbatici ale fanteziei, imaginației, emoției și afectivității, mă las plutind sau mă arunc cu capul înainte fără plasă de siguranță în tot ceea ce mă face să o fac, dar în detașarea mea știu bine că poveștile și întâmplările care ne sunt date au durata unei cuante de viață, așa că nu caut veșnicia în nimic, ba dimpotrivă, sunt mereu pregătit ca cele mai fascinante întâmplări și povești să se termine atunci când epuizează cuanta lor de energie sau, altfel spus, nu regret niciodată când ceva, oricât de frumos ar fi, se termină și cu atât mai puțin atunci când se întâmplă ca o poveste, pe care mi-o imaginez minunată, să treacă pe lângă mine fără a o putea atinge…

…înțeleg, cu oarecare efort, că detașarea suverană înseamnă în primul rând puterea de a nu-ți păsa de limitele

temporale… Să nu-ți pui niciodată problema că o sublimă experiență se va termina la un moment dat, să ignori de-a dreptul această dimensiune, să nu-ți dorești veșnicie… e greu, dar o spune o femeie pe care finalul neașteptat al unei sublime povești a năucit-o… E greu ca atunci când tu ai rezerve nelimitate de energie de consumat să mai fii și atent la adevărul lumii ăsteia, că toate au un final… și să fii pregătit pentru asta. Ai senzația că energia, fierbințeala sângelui, voința și lăcomia ta vor alimenta povestea ta frumoasă la nesfârșit și că nici nu e nevoie de vreun plan de retragere atâta timp cât vitalitatea ta pare inepuizabilă… Îți trebuie, cred, exercițiu sau experiență, sau cel puțin o experiență atât de sublimă încât să dea cu tine de pământ și în urma căreia asta să-ți fie lecția… Deși înțeleg, deși am încasat-o, nu sunt sigură că mi-am însușit abilitatea de a nu mai cădea încă o dată în plasă sau dacă nu cumva, având în vedere că resping cu îndârjire orice tentativă de apropiere a oricărui bărbat căsătorit (deci îmi interzic ca niște comete să devină tangibile), am rămas cu sechele. Cum să nu te întrebi (*damn it!*) cu un gol în inimă cât va mai dura fericirea ta atât de mare și de necuprins încât forțează orice limite și dimensiuni umane, le face să explodeze, contorsionează timpul, locul și spațiul până la limita de la care s-ar putea frânge ca niște coaste fracturate…

Nu cred însă că nu recunoști zbaterile mele, că nu le-ai avut niciodată, că ai avut mereu detașarea asta, că regretul arzător că o poveste se sfârșește sau că o femeie trece ca o cometă pe lângă tine nu te-a însemnat niciodată și că nu-i porți cicatricea-crin pe piept, dacă-ți deschid cămașa (sau în piept, dacă-ți deschid armura)…

N-aș vrea să mai discutăm despre asta… doar anunță-mă când par a fi pe drumul cel bun, deși, repet, nu cred că mi se potrivește… numai gândindu-mă la pozițiile în care tu m-ai

imaginat uneori așteptându-te, îmbrățișându-mi genunchii sau întinsă pe spate cu fața într-o parte… și tot nu te duc cu gândul la o femeie care ar putea fi vreodată detașată… mă alint…

Ți-aș fi vorbit despre niște dezamăgiri provocate de oameni zilele astea, dar mă tem să nu-mi spui iar să încerc să nu mai judec, să mă detașez, să le dau credit, deși mie mi-au provocat frângeri de suflet împotriva oricărei rațiuni și conform naturii mele rezonante… și despre bucuria de a-mi fi fost recunoscută iarăși competența ca manager de școală, spre dezamăgirea dezamăgitorilor de mai sus… te îmbrățișez cu un mic oftat de ușurare că te am…

…bună dimineața, fata mea dragă

îți scriu din aeroport, după o scurtă vizită de opt ore în România

da, ai dreptate, nu am fost mereu așa, am dobândit această detașare prin vaccinare repetată și dacă ai să-mi deschizi cămașa la piept, dincolo de buzunarul în care te port uneori, ai să găsești un cerc… da, da, un cerc pe care l-am scris atunci când am început să învăț detașarea…

„întins, eu mi-am pictat în plex un cerc
și voi vreți să izbiți în el de moarte
zvârliți în el cu pietre mai departe,
forța iubirii mele vreau să-n-cerc“

dar detașarea mea nu înseamnă nicidecum nepăsare, resemnare, chiar dacă uneori resimt ușoare semne de blazare; simt și vibrez și eu la femeile-cometă care se întâmplă să treacă pe lângă mine, ba chiar mă abandonez bucuriei de a-mi imagina, cum ar fi fost dacă ar fi fost, dar faptul că nu este nu-mi schimbă nici starea, nici speranța că odată voi reuși să ating cometa cu mâna și o voi putea simți rătăcită printre simțurile mele…

…dar, iubitul meu, înseamnă că eu asta fac?… aici, în scrierile mele se găsesc toate cometele ce au trecut pe lângă mine… și totuși de ce nu simt bucuria detașării suverane?…

…bună dimineața, domnul meu drag… simt nevoia să adaug *drag* la formula mea de salut, atât de dor îmi este în dimineața aceasta de tine… Îți mărturisesc ceva… de-a lungul timpului am cunoscut pe internet sute de oameni (fără nicio exagerare, eu fiind mare degustătoare de oameni… un bărbat extraordinar mi-a spus că dacă ar fi să fie lăsat să aleagă ce să facă pe lumea asta, în viața asta, el n-ar vrea decât să stea de vorbă cu oamenii, cu orice om, mai mult să-i lase să-i vorbească, fără să-i judece, fără să-i ajute în vreun fel; iată o profesie ce-ar avea ca unic instrument o sticlă de cinci stele, dar o profesie pe care eu nu aș putea să o am din cauza marii mele puteri de a empatiza și imposibilității de a mă detașa), am vorbit cu ei (fiind eu mare degustătoare de cuvinte), au trecut prin viața mea virtuală, unii iscând cercuri fine pe oglinda apei mele, unii nereușind să lase în urmă nici cât un fulg adus de vânt… azi, însă, tu ești singurul rămas. Nu spun asta nici cu patetism, nici cu solemnitate de declarație, nici măcar cu tristețea celei care, pierzându-te, ar rămâne complet singură, aici, într-un spațiu virtual în care nimeni, absolut nimeni nu e niciodată singur, luminile nu se sting niciodată, dar dacă s-ar face liniște te-ar durea timpanele fiindcă nu există plopi să foșnească… ceilalți s-au rătăcit pe drum, m-au obosit prea tare, mi-au închis fereastra în nas sau le-am închis orice cale de acces către mine ori pur și simplu mi-au devenit indiferenți… Recunosc, totuși, niciodată în viața mea nu aș fi întâlnit atâția oameni dacă spațiul ăsta nu ar fi fost inventat… Am peste 1 800 din ceea ce aici se numește fan… Un amic glumește spunând că aș putea candida la primărie; dacă nu ar fi atât de dificil, i-aș număra și pe cei ce mă cunosc în viața reală, s-ar mai adăuga câteva zeci… Și totuși niciunul,

oricât de apropiat îmi este, nu mă cunoaște cum mă cunoști tu… De ce?

Am avut o noapte albă, domnul meu, poate asta scuză starea mea… autosondare învăluită într-o noapte caldă, atât de caldă încât contrastul dintre lumina de neon a lunii pe care o aștepți rece și temperatura aerului îmi creau o stare de straniu spațiu science-fiction… Nu e de mirare că gândurile mele se amestecau cu momente în care mintea îmi aluneca fără noimă spre, probabil, gândurile altui veghetor în noapte sau spre gândurile mele din alte vieți… cu personaje și vorbe necunoscute, ca în vise… mirosea prea tare a iarbă rece strivită… e totuși prea toamnă afară…

Expresia, oarecum ilogică, „nu pot dormi de obosită ce sunt“ mi se potrivea… Și în plus îi așteptam starea; prima săptămână de școală vine mereu cu nopți nedormite și, nu știu de ce, de astă dată îmi reveneai obsesiv în minte, făcându-mă să trec de la stare de zâmbet interior la stare de nervozitate… tu… un soi de încordare, un soi de lipsă de control asupra mea, nu mă puteam controla să mă gândesc la ce voiam eu, păream a mă gândi la ceea ce voia altcineva… Peste toate se suprapuneau cuvintele tale trimise mie de-a lungul timpului, într-o lipsă de ordine amețitoare… deși nu aveam de ce să te amestec oboselii mele…

Toate micile frustrări acumulate, rostite sau rămase în subconștient, ivite din rațiune sau din viscere, gânduri simțite sau smintite și simțuri gândite scăpate, evadate dintre limitele pe care odihna corpului și spiritului le pune… mă surprindeam cu gâtul încordat, ca și cum aș vorbi, ca și cum laringele făcea efortul necesar vorbirii, deși nu se auzea nimic… vorbeam, dar nu cu mine… „Prea m-am deschis în fața lui, cuvintele mele vor deveni la un moment dat neputincioase pentru a-l ține lângă mine, vreau și nu mai vreau să-l îmbrățișez, nu mai am nevoie

de prezența lui fizică, orice întâlnire reală cu el mărește apoi dependența noastră de cuvintele celuilalt, spunându-i prea multe despre mine, mă sfiesc apoi să-l întâlnesc ca atunci când ești surprins vorbind singur cu voce tare... întâlnindu-l, mă sfiesc apoi să-i mai vorbesc, oricare vorbe părând serbede prin comparație cu trăirile pe care ni le oferim cu abandonare de noi înșine unul altuia...“

Am adormit târziu, în zori, m-am trezit târziu, scăldată într-o lumină aurie năvălită pe fereastra mea... *another day*...

...te îmbrățișez ușor amețită de nesomn, dar limpezită...

...bună dimineața, fata mea dragă! Nu-ți face griji, nu ai tu norocul să rămâi singură de mine... prea suntem făcuți din același aluat...

...plouă... încă dorm cu ușa deschisă peste noapte... am știut înainte de a mă trezi că plouă. Adeverind ceea ce am citit cu ceva vreme în urmă că am putea învăța mai ușor o limbă străină dacă, în timp ce dormim, se derulează o bandă cu conversații în acea limbă, și pentru că nici gândul la o limbă străină nu este întâmplător, ci doar unul dintre cerculețele concentrice provocate de o piatră aruncată în apele mele, aș vrea să-ți vorbesc despre ceva ce mă preocupă de vreo lună... de aici și stilul tulbure al ultimului meu mesaj, poate sesizat de tine... Mă găsesc acum într-o perioadă de inerție, aș spune, de pasivitate... nu știu dacă e înțelepciune sau detașare, însă nu-mi mai simt voința încordându-se pentru nimic... un fel de pasivitate, un fel de *I don’t care*, nu știu dacă este cea mai simplă soluție găsită de subconștientul meu la nevoia acută de a schimba ceva în viața mea... soluția de fugă a unui subconștient lăsat singur de conștient... Vreau o schimbare, dar pe lângă faptul că o vreau radicală, nu vreau să mi-o asum, nu vreau responsabilitatea de a mi-o asuma... pentru prima dată vreau să

dau vina pe soartă…

Bref… în două săptămâni voi face ceva ce n-am mai făcut niciodată, ceva ce nu se potrivește unei sălbăticiuni neliniștite și adulmecătoare. Voi petrece un weekend cu un bărbat niciodată întâlnit, un străin care vine în România să mă cunoască, un elvețian… nu este tânăr, nu este frumos, vorbim în engleză, adică o limbă în care marea mea plasticitate de limbaj este aproape anulată fiindcă nu o stăpânesc îndeajuns, deși, cu nonșalanța mea obișnuită, o umplu de expresii românești ad-hoc și de construcțiile ei… Ultima invenție, la întrebarea lui ce sentimente îmi provoacă, așa, de la distanță, i-am spus că doar *„a panther way of being*“… La Sinaia, un spațiu nu necunoscut, dar nu al meu, mirosind altfel, arătând altfel… mă las antrenată într-o situație ce-mi este complet străină fiindcă mecanismul ce-mi ridica podurile mobile nu mai funcționează… nu mai vreau nimic, nu-mi mai impun nimic și, dincolo de scurtele străfulgerări de frică (o frică doar fizică, parcă legată de a săruta sau a accepta mângâierile unui bărbat care nu mi se adresează simțurilor), sunt apatică, gata să accept orice schimbare mi-ar oferi destinul, fără să aleg…

Starea asta, fiindu-mi străină, mă sperie (constat din exterior că mă sperie), dar fără să-mi antreneze sistemul imunitar; chem din rațiune toate aspectele care ar trebui să-mi antreneze autoprotecția și nicio reacție… nici măcar nu cunosc Elveția, nimic despre oamenii ei, despre spiritul acestui popor pentru a extinde asupra lui măcar o prejudecată; nu-i cunosc literatura, reper suprem pentru o degustătoare de cuvinte ca mine… Deși am căutat pe internet informații despre o anume companie și chiar despre el, numele apărându-i acolo, toate au fost nule fiindcă de pe internet nu știu și nu pot afla cum miroase Elveția…

Nu știu dacă mă agăț de tine, domnul meu, nu știu dacă

aștept de la tine să aud avertismente și îndemnuri la prudență... În orice caz, prelungesc îmbrățișarea mea din dimineața asta, poate așa îmi vei simți tremurul, dacă-l mai am, și vei ști ce să faci să mă reții sau să te desprinzi din brațele mele...

...hei, fata mea dragă, cum ai putea primi îndemnuri la prudență tocmai de la mine, cel care a sărit fără plasă de siguranță de pe cele mai sălbatice vârfuri??? Cum ai putea primi de la mine avertismente, când eu știu bine că tocmai provocarea de a trece dincolo de limita cunoscutului și cunoașterii noastre ne poate stimula spiritul îndeajuns de tare încât să ne depășim propriile noastre limite? Nu, fata mea dragă, nu am să fac nimic care să te împiedice să faci orice pas care lărgește orizontul tău, oricât de lipsit de orizont ar părea acest demers acum... fie și o apropiere a ta de Elveția este de ajuns ca motivație pentru a nu te opri înainte de a face ceva... Îmi amintesc că, odată, tocmai acel instinct de conservare al tău a făcut să nu se întâmple o reîntâlnire, pierzând una dintre atât de rarele ocazii când ne permitem să ne privim în ochi... Așa că nu aștepta de la mine impulsul care să te oprească acum, dar nici să nu aștepți ca astfel să mă desprind din brațele tale. Îmi e prea bine acolo ca să plec de teama Elveției... Rămân și abia aștept să-mi povestești...

...nu știu cum poate fi o dimineață atât de fumurie, și umedă, și neplăcută pe epidermă după o noapte de o limpezime de cristal, noapte făcută spațioasă de lumina lunii aproape pline, noapte deschizându-se până departe, dincolo de raza privirii mele, noapte rece în care, ieșită afară, n-am mai vrut apoi să dorm... Mă simțeam tonică, iar acuitatea simțurilor, nefirească, înlesnită, cred, de o combinație ideală de aer pur, ușor de respirat, de lumină de intensitate optimă pentru retină și de temperatură neconfortabilă, menținându-mi starea de

veghe, alertă chiar, îmi permitea să sesizez surprinsă și amuzată respirația profundă ca de aparat medical a animalelor din curte și foșnetul stins al fluturilor de noapte și silueta semeață a unor plopi și mirosul, varianta rece, oarecum idealizat, al fânului și al meu... ochi fosforescenți, ca un jăratec verde, de pisică, atingere de blană umedă în palma lăsată să mângâie urechile câinelui meu, surprins de apariția mea nocturnă, neîngăduit de menirea lui pe lume să mă lase singură prin noapte... îl simțeam urmărindu-mă discret ca un protector din umbră...

Abia după ce am intrat în cameră am început să tremur de frig ca atunci când izbucnești în plâns nervos după ce a trecut un pericol căruia îi faci față cu sânge rece...

De când te-am regăsit am vrut să te întâlnesc... din seara când m-ai întrebat ce aș vrea să-mi aduci de la Paris... La început mult mai intensă era dorința mea de a te îmbrățișa, măcar o dată, în fugă, într-un aeroport, atât de intensă încât îmi dădea mici sufocări ca atunci când ai suferit de sete și bei apoi lacom... tocmai fiindcă suntem făcuți dintr-un aliaj asemănător; am vrut să-ți resimt căldura, petrecându-mi mâinile pe sub hainele tale sau cuprinzându-te cu picioarele, să te resimt cu epiderma sensibilă și receptivă a interiorului coapselor, să-ți re-respir mirosul, cufundându-mi fața în curbura dintre gât și umăr... și, într-o formulă ideală, și gustul... Te-aș fi vrut expus gurii mele fără niciun gând erotic, dacă poți înțelege, ci doar să te reasimilez, să-mi redevii confortabil, să-mi reamintesc dintr-o simplă atingere cu buzele și gustul, și mirosul, și temperatura... credeam că altfel nu se poate, că n-am să te regăsesc cu adevărat și că n-o să reușesc să-mi depășesc condiția de sălbăticiune dacă nu îmi ating gura de a ta cu uimirea și încântarea femeii depline care am devenit și care acum știe din experiențe cine i-ar plăcea, nu mai face încercări

instinctive... dar atunci erau prea puține cuvinte între noi... Aș vrea să poți pătrunde sensul acestei aparente contradicții, nivelul la care te cunoșteam din cuvinte era prea scăzut pentru a-mi permite să-ți ating buzele; eram fizic foarte nonșalantă, dar mental paralizată de frica de a nu te recunoaște. Apoi am început să înțeleg că dorința mea nu se va împlini decât în condiții excepționale... fantele tale de timp și fantele mele de nesfială... Apoi s-au adunat prea multe cuvinte, tu m-ai cunoscut prea bine, și nu fiindcă ai fi vrut sau ai fi avut timp, ci fiindcă am spus eu tot, pentru ca eu să nu mă sfiesc de te-aș întâlni... Acum este invers, pot fi mental nonșalantă, dar nu și fizic. A existat desigur un moment, cât milionimea de secundă, în care echilibrul a fost perfect, combinația a fost ideală, dar eu l-am ratat și am un sentiment de dezamăgire amestecată cu perplexitate ca în școală, în fața unui interminabil exercițiu de algebră ce consuma o oră întreagă și mă ținea pe mine la tablă pentru ca rezultatul să fie doar 1... În orice caz, domnul meu, te iubesc azi cum nu mai iubesc pe nimeni... pur și simplu... *it has to be love*... dar pe cât de pur și simplu o recunosc ca fiind iubire, pe atât de impur și complicat este de prins în cuvinte; până și dorul de tine e altceva decât dorul de oricine...

Te îmbrățișez...

...Doamne, cum te înțeleg de bine! Nu mai departe decât aseară am trecut eu însumi pe lângă o asemenea fereastră deschisă exact o milionime de secundă, în care dacă nu bagi repede măcar o mână, se închide la loc... S-a întâmplat în Oostende, Belgia, într-un restaurant pescăresc, pe faleza Mării Nordului. Am intrat și am spus că vreau o masă pentru o persoană; ospătarul mi-a arătat o masă de două locuri, una dintr-un șir de patru mese identice, așezate la rând lângă un perete pe care era un fel de bancă lungă cât tot peretele, tapisată cu o catifea bordo... de partea cealaltă a meselor era

câte un scaun. M-am așezat pe acea, hai să-i spunem, canapea, rezemat de perete, am comandat un vin alb spaniol și un platou de crustacee... Lângă mine, la masa vecină, tot rezemată de perete și cu un scaun gol în față, stătea o doamnă cu părul blond, lung și frumos aranjat cu onduleuri foarte largi, privire albastră și ținută demnă, aproape suverană. S-a întâmplat ca la un moment dat să ni se întâlnească privirile, i-am zâmbit abia perceptibil și am salutat-o la fel de discret, ca pe o vecină; a răspuns gestului cu o delicatețe și un rafinament al mișcării buzelor și a feței care mi-au rămas în memorie toată noaptea care a urmat... Amândoi aveam mesele goale, dar când a venit ospătarul cu vinul și l-a așezat pe masa mea, iar ea a început să-și caute geanta, am înțeles că eu abia încep, iar ea terminase... A căutat îndelung prin geantă, poate zece minute, și a pus banii într-un coșuleț, adus între timp de ospătar, bancnotă cu bancnotă, de parcă le descânta să-i vină înapoi, apoi s-a ridicat cu mișcări elegante și s-a îndreptat agale spre ușă. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, tricotată foarte fin, mulată pe corp, care se oprea puțin deasupra genunchilor, pentru a lăsa să se vadă picioarele frumos proporționate, acoperite și ele de ciorapi negri și cizme de piele întoarsă. Și-a luat de pe talie o eșarfă de lână în nuanțe portocalii, arămii, până la maro, foarte subțire, și și-a pus-o pe umeri; puțin înainte de a ajunge la ușă, s-a întors aproape în întregime cu fața spre locul de unde plecase, de parcă voia să se asigure că nu a uitat nimic, dar nu privea spre locul ei, ci direct în ochii mei, poate așteptând să o invit la un pahar de vin. Schimbul de priviri a durat poate o secundă, dar a fost atât de intens încât nu am mai putut face nimic, privirea ei era atât de intensă încât parcă mă apăsa, mă ținea țintuit acolo, în scaun... Mi-a zâmbit de data asta ea, ne-am salutat și a ieșit. O priveam prin ferestrele largi ale restaurantului cum se îndepărtează... Înainte de a ieși din sfera

mea vizuală, s-a mai întors o dată, mi-a zâmbit foarte larg și a dispărut în noapte… abia apoi am început să înțeleg cât de lipsit de reacție am fost și am început să-mi imaginez ce ar fi trebuit să fac și să construiesc mental o poveste posibilă, una din infinitatea de povești egal posibile între oameni, fără îndoială altfel decât cea care s-ar fi putut întâmpla dacă aș fi invitat-o la masa mea înainte de a se ridica, în acel răstimp pe care mi-l acordase cu generozitate pentru a avea o inițiativă… deși fereastra a stat deschisă minute în șir, la scara vieții a fost deschisă, ca și pentru noi, o milionime de secundă… frumusețea vieții începe atunci când nu regreți nimic, nici ce ne este dăruit real, nici ce nu ni se întâmplă, dar ne stârnește furtuni de fantezie și imaginație… te îmbrățișez de seară, fata mea dragă…

…bună dimineața, domnul meu… sunt cumplit de răcită (n-am dormit deloc de durere de gât și de febră), vreau (a doua tentativă *ever*) să mă las de fumat, lucrez anul ăsta cu fostul, în câteva zile trebuie să mă întâlnesc cu un bărbat necunoscut, am plictiseli financiare și totuși dispoziția mea este excelentă… Poate fiindcă m-am autoconvins că nu are rost să mă agit, nimic din toate astea nu va trece dacă mai adaug și proasta dispoziție… nici răceala, nici sărăcia, nici frica, nici dependența și cu atât mai puțin nefericirea de a le avea pe toate odată, deși cu dinții strânși și unghiile înfipte în palme și ochii aprinși tot sunt. La nivel mintal, asta e imaginea mea… uitându-mă în oglindă, mă văd calmă și cu zâmbet, zâmbetul meu de luciditate tăioasă ca un stilet. Cu zâmbetul ăsta oarecum înghețat, voit, pe buze am citit și mesajul tău… Că te privezi și tu uneori de trecut degetele printre onduleuri blonde, cu fața cufundată în ele, respirându-le aromele de undeva din spatele urechii, nu mă miră, deși sper că ratezi cât mai puține; dar că nu regreți nimic nu pot pricepe… Și nu că rațiunea mea nu poate înțelege, dimpotrivă, e ca atunci când te bucuri de culoarea și catifelarea

unei piersici fără s-o și mănânci… Înțeleg, dar nu îmi explic cum cineva poate să și echivaleze cele două bucurii, mai ales când piersica vrea să fie mușcată, să-ți țâșnească de sub epiderma catifelată direct în gură, înecându-te cu tăria ei… lipsa ta de regret mă miră și mă înspăimântă cum îi înspăimânta pe oamenii Evului Mediu eclipsa de soare; nu frumusețea vieții începe aici, ci, sigur, detașarea aceea a ta suverană…

…te îmbrățișez sperând că nu m-aș lipsi de a te mușca de buza de sus dacă te-aș întâlni…

…noapte prea luminoasă din cauza lunii pline, obligându-mă să clipesc des și nelăsându-mă să recunosc unele lucruri în jur… Dimineață însă a început să plouă brusc, smulgându-mi o tresărire, vijelios ca vara… apoi a ieșit un soare strălucitor, transformând și cea mai insignifiantă buruiană într-o piesă de artă, din aur vechi… pe unele le-aș purta la mâini… îmi plac foarte tare bijuteriile masive ce pot fi purtate pe degete sau la încheietura mâinii…

…discuție până târziu spre miezul nopții cu… dacă ar ști câte supranume are, date de colegii mei ce m-au prins vorbind englezește și m-au descusut șantajându-mă sentimental… Milka, voit ignorantul, fără nicio legătură cu Elveția, Johann Strauss… cu el… Nu cred să surprind dacă spun că discuția de miez de noapte a alunecat incontrolabil (sau controlabil) spre subiecte de miez de noapte… Dar cum să vorbesc, să susțin o discuție sexy despre sex dacă nu stăpânesc limba de conversație? Întâi m-am amuzat, apoi am eschivat, pentru ca în cele din urmă să mă enervez dând impresia că e din cauza subiectului. Știe engleza foarte bine și a lucrat ani mulți în Orientul Îndepărtat, fiind nevoit să o vorbească, e aproape o a doua limbă maternă pentru el… a fost și limba primei lui căsnicii. Eu însă n-o simt, nu este limba sentimentelor și trăirilor mele… Mă întreb, dacă

m-aș îndrăgosti și aș vrea să i-o spun… cred că aș spune-o tot în românește… nu mai zic de intraductibilul „m-aș iubi cu tine“, cuvinte care, deși au probabil echivalente pe care doar eu le ignor, mă fac, folosindu-le variantele de dicționar, să par rece (mai exact, să nu mă încălzesc) și să nu vreau să vorbesc despre anumite subiecte, despre subiectele cărora ar trebui să le adaug savoarea, căldura și intimitatea inegalabilă a limbii române și căldura mea interioară…

În orice caz, dincolo de izbucnirile mele de temperament împotriva propriei neputințe lingvistice, privite cu o indulgență amuzată, condescendentă și cu un ciudat, dar nu lipsit de farmec „ahhjjjaaaa“, un lucru am aflat sigur… arăt (în cazul lui aș arăta, dar el vorbea ca și cum nu ține neapărat să fie el cel căruia m-aș înfățișa în ținuta descrisă, așa că folosea prezentul, nu condiționalul, ca și cum îmi vindea un pont) uimitor în ciorapi negri cu bandă, tocuri și lenjerie din dantelă… Este asta la voi o fantezie generală? Este erotism pur, suprem? Femeile sunt irezistibile în multe feluri; există însă feluri consacrate… femeia fatală care, când începe să scape de haine – de obicei, este vorba despre *little black dress* ce se îndepărtează trăgând-o de pe umeri în jos peste șolduri –, are lenjerie neagră cu portjartier. E mai mult decât o fantezie, e un fel de *must have* sau *must do*…

…parfum penetrant, cald, condimentat, aspru sau doar varianta stilizată, rafinată a acestui parfum, ruj roșu, o țigară și vocea guturală aferentă, exact cinci înghițituri de vin roșu, manichiura franțuzească, o oarecare distanță față de bărbat pentru ca acesta să poată admira panoramic, fiindcă odată ce distanța e micșorată oricum nu mai are puterea să remarce detalii… aroma ei încălzită de vin îl invadează cu efectul veninului, amețește, se scufundă… vorba lentă, cu dicție, de frecvență joasă, fără importanță ca subiect fiindcă oricum sunt

urmărite buzele, nu cuvintele... zâmbet schițat misterios, niciodată râs hohotit... joc al mișcărilor al căror ritm trebuie studiat, dozat după asemănarea cu felinele vânând, cu peștii voal, cu deschiderea rotită a cozii de păun, cu tangoul, cu arcul curcubeului... sărut mușcător... a domina, a porunci, a țintui, a încăleca și tocurile făcând curbele mai generoase să aibă arcuirea ideală, înălțând, subțiind, stilizând, rafinând, tăind respirația... nonșalanța camuflând tremurul inerent unor atingeri de bărbat, tremur de care eu, una, n-am reușit niciodată să scap, cum nu scapă actorii adevărați de trac...

Pentru toate astea iubiți femeia în ciorapi negri cu bandă și lenjerie din dantelă?

Pentru toate astea o iubesc și eu... pentru puterea pe care o capătă asupra voastră fără să fie nevoie decât de tocuri și dantelă neagră, pentru ce obține de la voi cu numai atât sau inteligența, pentru varianta *best* pe care o obține de la voi fără ca măcar să știți... variantă *best* văzută, ieșită la iveală uneori doar atunci...

...te îmbrățișez ușor stârnită... ar fi interesant să vorbim despre fantezii...

...sunt mândru de tine... Știi bine că doar înălțimea tocurilor, negrul dantelat al lenjeriei și roșul buzelor nu sunt nici pe departe de ajuns pentru a ridica temperatura întâmplării dintre un bărbat și o femeie până la incandescență explozivă... Toate aceste mici detalii pot cel mult să încălzească puțin povestea, pot stimula fantezia și imaginația, pot stârni adieri sau ușoare fâlfâiri ale simțurilor, dar adevăratele furtuni pornesc din spiritul, senzualitatea și erotismul celular și emoțional al celor doi...

...cu tine am să vorbesc despre fantezii doar ochi în ochi, dar tu poți să-mi spui povestea mai departe...

…nu înțeleg foarte bine mândria ta de mine, nu știu la care dintre nenumăratele ocazii în care te-am făcut mândru de mine te referi (nu la cea în care eram modestă, nu?). Glumesc, domnul meu, dar de înțeles nu înțeleg, poate-mi explici…

Aș vrea să *speak my mind*… Iată că de astă dată engleza mă ajută să mă exprim mai propriu, dar e așa un vârtej în pieptul și în mintea mea încât nu cred să pot decanta ce ar fi emoție pură și durabilă, ce doar impresie, senzație, aparență…

Crezi tu, domnul meu, că o femeie ca mine, așa cum ai reușit să mă cunoști – poate gândindu-te la tine însuți pentru ceea ce nu cunoști, fiindcă tu ai spus că avem cam același aluat –, ar putea să aleagă un bărbat (să-l aleagă de tot, vreau să spun) doar cu mintea? Aș putea eu să îl aleg fiindcă e onest, răbdător, prevenitor, inteligent, cu un job excelent și oferind o viață mai mult decât confortabilă într-o altă țară mai limpede, mai nesufocantă și poate pentru că… mă întrerup să-ți redau un dialog cu o bună prietenă, o femeie adevărată, de o feminitate gâlgâitoare (efectiv ai senzația în preajma ei că ceva în adâncuri fierbe neîncetat, ca în spațiul unde vinul pătimește), căsătorită de ani de zile și care își iubește soțul, deși el nu încetează să o tot dezamăgească, spre marea mea uimire de sălbăticiune liberă… i-am spus că am cunoscut pe cineva din Elveția; m-a întrebat întâi: „e frumos?“ (nu știu de ce se tot așteaptă ca iubiții mei să fie frumoși… ea, nu foarte înaltă și luptându-se cu niște kilograme în plus, mereu mi-a admirat silueta și ținuta și cred că de aici și presupunerea că ar trebui să am așa o pretenție de la bărbații din viața mea). „Nu.“ „E tânăr?“ (știa că „el“ avea, are ani mai puțini ca mine). „Nu, dimpotrivă“; m-a privit o secundă focalizând și apoi a spus: „Dacă vrei unul care să te iubească doar pe tine, să știi de la mine că el o să te iubească tare de tot… nu frumoșii ăștia“, arătându-și cu o mișcare din bărbie soțul aflat la câțiva metri de

noi… Revenind la ceea ce spuneam… Aș putea eu să aleg doar cu mintea? Aș putea eu, panicată de ceasul biologic ticăind a numărătoare inversă – nu ai un copil… tic… nu ai un copil… tac… –, să aleg doar calculând avantaje și dezavantaje, să las mintea să facă ce-i al minții și să-mi reprim inima și carnea? Să închid ochii ca să nu-i văd silueta dizgrațioasă care, îmbrăcată, ziua, nu-mi provoca nicio emoție, dar seara… Să ignor că sărutul lui nu mi-a plăcut – și măcar dacă n-aș ști ce înseamnă un sărut, cât de amețitor poate fi –, că nu-mi place când își scoate ochelarii… Pot eu să merg mai departe, să mă prefac, să mint ca să-mi ating scopul, pot supraviețui cu o astfel de alegere? Se poate trece cu timpul peste ușoara greață de atingerile lui de om gras, peste mirosul de *lemon grass*… ce bărbat miroase a lămâiță?… După câte vezi, mai degrabă carnea nu mi-o pot împăca și de aici ciudata senzație de meschinărie, de neseriozitate… Aș putea să văd doar încântarea febrilă, vizibilă în tremurul mâinilor de a mă avea în preajmă, semn sigur că doar pe mine m-ar iubi și să ignor că eu îl plac doar atâta timp cât suntem în societate. Când ușa camerei s-a închis în spatele nostru, am fost nevoită să devin sinceră, nemaiputând să ascund sub un zâmbet disconfortul. Sper să înțelegi, domnul meu drag, sunt, am fost ca tinerele prințese medievale obligate la căsătorii de conveniență dincolo de voința lor, doar că eu încerc să mă supun propriei voințe, deși inima și carnea zvâcnesc nervos sub „mâna“ ei de fier. Sunt însă conștientă că reprimările fizice voite pot fi explicate prin disconfortul noului doar o vreme, doar acum, în octombrie, nu și la întâlnirea din noiembrie… și nu-mi pot duce până la capăt gândul că aș accepta să mă las iubită, deși nu-mi place, îl gonesc…

Spune-mi, domnul meu, pot să schimb aceste lucruri? Pot abuza de cât de tare sunt iubită ca să forțez anumite

transformări? Cât de jignitor este să-i ceri unui bărbat să piardă niște kilograme, să renunțe la barbă, să schimbe parfumul, să mă lase pe mine să sărut și să învețe că fiind atent la cum iubește o femeie învață și cum îi place să fie iubită… Există stil, fel, anumite subtile cuvinte și gesturi prin care o femeie transformă un bărbat fără ca el să se simtă atins în orgoliu, fără să se supere fiindcă el a crezut că tocmai pentru toate astea a fost ales? Ar putea să vadă că de fapt femeia îi prețuiește prea mult calitățile pentru ca să renunțe la el din motive de incompatibilități fizice?

Și ca să merg cu sinceritatea până la capăt… au fost momente când și la Sinaia, unde era atât de frig încât până și localnicii erau retrași în propriile cochilii fumegând pe coșuri, deci nu am fost atât de vizibili, dar mai ales la București, unde am stat la un hotel destul de frecventat, am observat în privirile bărbaților cu care ne intersectam itinerariul uimirea de a vedea o femeie atât de tânără și *in such a good shape* (ca să-l citez chiar pe el) îmbrățișată de… nu contează dacă toate acele priviri ar fi vrut să spună altceva și interpretarea asta era doar în mintea mea, dar nu pot să nu-ți mărturisesc un sentiment de jenă… deși nu-mi este la îndemână să o recunosc, ideea că femeia e lângă acel bărbat doar din motive materiale mă făcea să privesc în jos, și nu în ochii celor întâlniți… Cred că și din cauza faptului că socotelile materiale nu erau străine minții mele…

Deși nu cred că mă vei putea ajuta să îmi depășesc dilemele, fiindcă sunt alegeri pe care numai eu aș putea să le fac și nimeni altcineva în locul meu, te îmbrățișez pe tine cu febra interioară cu care îmbrățișezi un bărbat care îți place atât de inexplicabil de profund și care în ciuda acestui lucru îți rămâne străin… fiindcă viața asta îți trimite trădătoare, spre îmbrățișare pe cine vrea ea, nu pe cine vrei tu… ca și cum nu ar

fi viața ta, ci a lui…

…bună dimineața, fata mea dragă, știi bine că nici dacă printr-o minune el ar afla zbaterile din gândurile tale și ar slăbi instantaneu, și-ar rade barba și ar mirosi cum vrei tu, nu ar schimba mare lucru în percepția ta, pentru că, știi la fel de bine, comunicarea senzorială și extrasenzorială pleacă de undeva mult mai din adânc decât aceste aparențe, pleacă din însăși energia celulară a fiecăruia dintre noi și dacă acea energie nu rezonează cu a noastră, mai nimic nu se poate face… Sunt mândru de tine pentru că, în sălbăticiunea ta, ai hotărât să ieși din spațiul tău vital, insula ta, și ai făcut o incursiune de pradă în lumea din afara universului tău; astfel de inițiative te apropie mai mult de cealaltă lume, te fac mai flexibilă, mai adaptabilă și mai pregătită să dai piept cu viața… E adevărat, nu poți trece peste ceea ce strigă înlăuntrul tău *nu*, dar numai tu poți ști dacă e momentul să evadezi din insula ta și să încerci să-ți construiești o sălbăticie mai largă, chiar dacă spațiul ei va ocupa o vreme și tradiționala și imobila Elveție… unde ai putea să întâlnești *just by chance* sălbăticiuni mai apropiate ție decât vectorul prin care ai ajuns acolo. O astfel de rătăcire poate fi în egală măsură și foarte riscantă, pentru că știi bine că nu te vei mai putea întoarce înapoi în insula ta în același loc și în aceleași condiții… toate vor fi altfel după o asemenea aventură, chiar și tu vei fi altfel…

…frig, un frig de iarnă și un vânt șuierător care n-a stat peste cincizeci de ore… încercam să fiu ocupată tot timpul ca să nu-l aud, îl anulam concentrându-mă pe sunetele din cameră… Este cald la mine, port pijamaua de vară aurie și dacă nu ar bate vântul aș adormi imediat, atât de blând-relaxantă este lumina focului, ca, demult, atingerea palmei mamei mele peste ochii mei arși de febră într-una din bolile copilăriei… Am

adormit târziu, chinuită în cele din urmă și de o surdă durere de cap, devenită un însoțitor obișnuit în ultimele săptămâni. Am visat un delfin, îi atingeam botul și… ai simțit vreodată, pe lângă orice vrei, gingășie, finețe, căldură, ai simțit, atingând unele animale, și inteligență? Sau ceva înfiorător de uman, de o calitate umană superioară, pe care nu o simți uneori nici în preajma unor oameni? Un fel de impuls încărcat cu electricitate de joasă intensitate pe care o percepi răspândindu-se odată cu sângele tău nu numai dacă-i atingi, ci și dacă le ești în preajmă… Uneori mi-e și rușine să spun lucrurile astea, atât de exagerate par din cauza exacerbării unor simțuri… Cine mai are timp, cine mai are vreun interes să-și dezvolte genul ăsta de sensibilitate, cui îi folosește? Poate mie…

…ziua bună, fata mea dragă! Da, ziua bună, spun eu, nefiind de fel meteodependent de negura de afară, care face ziua asta întunecată, cenușie și aproape solidă în consistența ei de plumb… Nu știu dacă o astfel de zi sau plasticitatea scrierii tale m-a făcut ca, în timp ce te citeam, în loc să mă las atras de filosofia întrebărilor tale, să mă trezesc visând că trec Dunărea cu mașină cu tot și că vin acolo, în satul tău, în sălbăticia ta, în care miroase deja a iarnă, că intru în școala ta, la fel de dornic de a te vedea pe tine, dar și pe copiii tăi și că apoi ne așezăm cu câte un ceai aburind și frumos înmiresmat în fața focului… Abia acolo poate aș reuși să mă gândesc la miile de răspunsuri egal posibile pentru întrebările tale… sau poate nu…

…de fiecare dată când se întâmplă ca soarele să nu se arate mai multe zile la rând ajung să mă întreb ce m-aș face dacă nu s-ar mai arăta niciodată… aș dispărea ca T. Rex… Zilele fără soare îmi sunt ca o boală; sunt frumoase unele, într-un mod trist, dar frumoase. Însă le port în mine ca pe o stare febrilă și devin, cred, ușor exasperantă, nu mă pot abține să nu reduc

distanța față de oamenii din jur; mă apropii de ei cu mai mulți centimetri decât cei permiși ca să le simt adierea de căldură. Dimineața de azi seamănă cu un acvariu, cu acea luminozitate fluorescentă a vegetației, nu neplăcută, dar atât de nenaturală… culori ca în planșele copiilor de la clasa I care încă nu știu câtă apă să pună în amestecul cu care pictează și obțin acele incredibile planșe în acuarele prea apoase… miros de buruieni ude și reci și aer greu de respirat, grețos din cauza umidității și a nemișcării care pare a-l altera…

Am o lună de când am renunțat la fumat, domnul meu… nu l-am uitat încă, dar o pot trece la bătălii câștigate. Am căpătat însă o siluetă rotunjită și, dacă ar fi să-l cred pe fratele meu, care mi-a dat o palmă prietenească peste fund, „începi să arăți ca statuetele alea pulpoase din lut găsite prin Dobrogea“… ups, e drept, remarc și eu că hainele încep să-mi vină cam prea mulate ca să fie și decente… niciodată n-am știut să păstrez o măsură. Descopăr acum că mâncărurile au altă savoare și exagerez tot, așa cum ajunsesem să exagerez cu numărul țigărilor; mereu am exagerat cu câte ceva fizic, ca un soi de canal de defulare, ca un soi de viciu de fabricație ascuns al unei ființe altfel echilibrată și prea cuminte. Am mâncat prea mult, am vorbit prea mult, am fumat prea mult, m-am iubit prea mult sau prea puțin… încă îmi este greu să nu-mi amintesc de țigara de la cafeaua de dimineață; cafeaua încă nu a căpătat farmec și, cred, mi-ar fi greu după ce aș face dragoste, dacă aș face dragoste, fiindcă fumam cu mare voluptate o țigară… deducția logică?…

Având un acut sentiment că mesajul tău este de fapt o deturnare a mea de la gânduri și întrebări cu care poate te-am plictisit, îmi vine să-ți spun vino, vino odată așa, suie la volan și pleacă așa din Bucureștiul tău în insula mea… va fi greu, infernal, până ai ajunge aici… și eu sunt nebună să te îndemn la

asta, dar mi-ar plăcea să se poată, să sosești pe seară, să se deschidă ușa școlii și tu să intri înalt și sigur pe tine, aducându-mi adieri de toamnă și tandrețe… Eu să mă abțin să te îmbrățișez năvalnic, cum aș vrea, fiindcă ochii elevilor mei sunt larg deschiși de uimirea unui străin venit nu se știe de unde într-o seară ploioasă în satul lor, unde niciun străin nu vine nu se știe de unde într-o seară ploioasă… Să te prezint colegilor ca fiind un… profesor de la București care vrea să le vorbească despre a fi inventator și om de afaceri (păstrez în continuare impresia că m-ai intimida dacă te-aș întâlni ca om de afaceri); să ne strecurăm amândoi în modesta casă a fratelui meu care ne va fi gazdă și complice, o cameră mică, masculin decorată, cu foc în sobă, unde miroase uneori a after-shave-ul lui aspru și unde, odată închisă ușa, în urma noastră te voi putea îmbrățișa îndelung și năvalnic… și de mai multe ori și strâns, cu ochii închiși și cu obrazul dogorât și cu gura lipită de gâtul tău, sub lobul urechii, și așezată în brațele tale, cuprinzându-te și cu brațele, și cu coapsele… corp străin, dar spirit atât de cunoscut… sfiindu-mă de privirea ta, dar nesfiindu-mă de gura ta… și o să mâncăm sendvișuri fiindcă eu nu gătesc bine (mă alint) și o să bem murinată făcută de el și o să-mi vorbești șoptit sau o să mă lași pe mine să vorbesc neprivindu-te în ochi, fără să te plictisești că îți spun lucruri știute… poate… sau poate doar o să mă săruți, sau doar o să te lași îmbrățișat în acele multe feluri promise, și o să fii obosit de drum și de așa o aventură, și o să te miri de multe ori „unde eram azi-dimineață și unde sunt acum!“, și numai străbaterea acestui atât de mare spațiu doar pentru a mă întâlni să fie o minune, să fie ceva nemaifăcut și nemaiîntâlnit și nemaiînceput ca în descântece… și numai străbaterea acestui spațiu doar pentru a întâlni o insulară să rămână singura și ultima dată când vreodată ai face asta pentru o femeie și în felul ăsta să rămân eu unică…

Mi-ar plăcea, dar nu îndrăznesc nici măcar să visez la asta și drumul până aici e atât de greu și tu nu ești un muritor de rând să treci neobservat… așa că mă tem că nu-mi rămân decât îmbrățișările astea virtuale, multe și sterile…

…am uneori înfiorări de gânduri – și să mă crezi, nu mă alint deloc spunând asta – despre cum, cu un maxim de inconștiență, de-a lungul timpului, m-am arătat atât de capricioasă cu tine încât nu știu cum de nu ai apăsat *ignor*; eu, cu viața mea mică ce ar încăpea într-o cutie muzicală, fără să provoc vreodată adieri de vânt sau mișcări ample ale astrelor, am încruntat din sprâncene, am bătut din picior, ba chiar te-am și părăsit o dată în timp ce tu făceai primul spectacol din țară de o anumită factură…

Poate… poate ar trebui să-mi spui și mie de ce ai suportat asta? Că sunt și eu un alt spectacol (început cu fata din coliba de la bostană) privit cu detașare, dar și cu uimire, asta pot înțelege, dar trebuie să mai fie ceva (deși pe tine te suspectez de a fi în stare să privești cu aceeași uimire toate „spectacolele" astea, putând fi în stare să rezonezi detașat până la sublim); să fie cuvintele scrise doar pentru tine? Sau stările de dincolo de cuvinte? Sau nimic din toate astea? Și de unde dorința mea de a te îmbrățișa de-adevăratelea? De unde știu eu că o voi putea face și că, aflată față în față cu tine, nu voi privi în lături căutând o cale de scăpare, ca o sălbăticiune prinsă în colțul unei cuști? Atât de nesigură sunt încât îmi vine să scriu cu majuscule… așa NESIGURĂ… În orice caz, tot ce este între noi, acest amestec de cuvinte și senzații radiate din cuvinte și împletiri de spirit care seamănă cu mângâierile mâinilor a doi iubiți înainte de a fi iubiți și afinități nedefinite, dar atât de intense ca și când ne cunoaștem de cel puțin două veți, și ușoare răscoliri ale sângelui și pântecului, cu atât mai tulburătoare cu cât ne-am întâlnit atât de demult, și amintiri

stârnite ție de mine și de spațiul ăsta unde mă găsesc, pe care tu pari a-l redescoperi ca spațiu originar al vieții tale de demult din niște vremuri când erai și tu o sălbăticiune, toate continuă să mă uimească… Eu și cuvintele mele putem face un bărbat să ne iubească, eu, cea din cuvintele mele, cea închipuită de cuvintele mele, eu, cea conturată doar din cuvintele mele… pot face eu asta prin cuvintele mele? Continui să am îndoieli că ar fi vreun fel de reciprocitate din partea ta, mă tem că sunt doar eu o exaltată, *a woman who needs a man* și că tu, dezimplicat, nu faci altceva decât să mă provoci… temere de neîmblânzită care absolut instinctiv își autoprotejează sufletul cu un soi de al doilea sistem imunitar, ca generatoarele de electricitate de rezervă… continuă să-mi fie bucurie în anumite zile, tresărire de bucurie…

…pe tine îmi place să te îmbrățișez în fiecare zi…

…știi, într-o seară te-am văzut râzând… bănuiești, desigur, unde te-am putut eu vedea… și fără cravată și iar senzație de tinerețe neconformă cu vârsta pe care o declari… bănuiesc eu că toți avem astfel de momente când ceva sau cineva retrimite tinerețea peste noi pentru fracțiuni de secundă ca un fel de vrajă, când aceasta răbufnește de sub înveliș – e așa, un moment blând, ca râsul provocat de atingerea unei aripi de înger în somn – și că aceste momente sunt mult mai ușor de observat la ceilalți decât la noi înșine…

Cineva îmi pune o problemă oarecum de deontologie a iubirii (dacă-mi este permis termenul și dacă există așa ceva, având în vedere că „în război și în dragoste orice este permis“. Cum să faci față când iubitul îți este și subaltern la job? Cea care întreabă nu știe că eu am avut această situație de înfruntat când, cu doi ani în urmă, „el“ îmi era subaltern și că acum, după o întrerupere de un an, „el“ îmi redevine subaltern… A fost oarecum ca o răsturnare de oglindă batantă… Îmi mărturisesc a

nu știu câta oară naivitatea, deși auzeam că în marile companii occidentale există reguli stricte legate de astfel de întâmplări, ca și când aș putea să-mi impun să nu mă îndrăgostesc, își spunea sângele meu în dreptul tâmplelor, unde-l trimite inima când are nevoie să fie rațională… Acum am aflat chiar de la el, în mod explicit, deși semne de nervozitate am mai detectat și la vremea aceea, că, deși a fost discret, aceasta a fost într-adevăr o problemă…

„…Îmi spuneam că merit mai mult de la tine, eu, dintre toți bărbații din lumea asta, că nu se poate să ai detașarea să mă tratezi ca pe ceilalți atâta timp cât mă iubești, cât spui… Nimeni nu poate fi atât de lucid în iubire… Și fără să am neapărat nevoie de vreo favoare, provocam astfel de situații pentru a vedea dacă eu voi fi favorizat; muream și înviam când observam că nu, că, impasibilă, îmi refuzai și mie o învoire cum le refuzai și celorlalți, că fișa mea de evaluare era tot atât de atent parcursă ca și a lor și nu mă învățam minte dintr-un eșec și reveneam cu altă provocare… Plecam din patul tău și poate chiar din cauza asta ajungeam mai târziu cu zece minute, tu ridicai vocea la mine pentru întârziere, ca și cum ți s-ar fi spălat creierul… Și mă mai bulversau două lucruri: unu… deși ne-prietenii tăi, că ai numai bărbați cu probleme de acceptare a autorității tale pe aici, dacă nu știai, îmi spuneau că mințindu-te aș fi obținut totul mai ușor de la tine – adică să sun, «șefa, îmi e rău, rămân și eu acasă azi» –, nu puteam să o fac, eu te iubeam prea mult ca să te pot minți, tu nu păreai a mă iubi de ajuns ca să faci un compromis… Din cauza asta îmi țâșnea mereu din cap ideea «nu mă iubește cât spune, vorbe», dar nu pot garanta că nu era de fapt căutarea inconștientă a unui motiv să nu te mai iubesc atât de mult. Și doi, mă jignea că tu poți să treci peste mine, iar eu nu-ți puteam refuza nimic… un orgoliu prostesc, dar resimțit acut ca un pumnal împlântat în coaste…“

Îți imaginezi, domnul meu, că a spus toate astea, poate nu cu aceste cuvinte, dar dintr-o suflare?...

Nu m-am putut abține să nu spun zâmbind „Cineva trebuia să rămână cu mintea limpede în povestea asta, de obicei cel mai puternic“, deși nu mă simțisem nici cu mintea limpede, nici mai puternică atunci... îl sfidam...

„Sigur, de ce mi-ai cruța orgoliul acum când nu mă mai iubești dacă nu mi-l cruțai atunci când mă iubeai...“

„Nu mai contează absolut deloc... nu mai am voința și dorința de a demonstra o iubire trecută... N-aș fi ridicolă să mă apuc acum să aduc argumente pentru ce mult te-am mai iubit? Asta eu o mai fac doar dacă rămân vreodată blocată cu tine în lift...“

Dincolo de îmbrățișarea ușor somnoroasă (nu dorm bine de mai multe nopți...), mă agit de vreo două săptămâni la școală pentru un proiect de excursie și am acumulat sute de decibeli de stres (am improvizat o unitate de măsură pentru stres). Mă întreb dacă o iubire trebuie folosită și ca avertisment, ca lecție de viață sau nu e cumva mai bine să o treci sub tăcere ori să o șoptești uneori ca pe un descântec, sperând că cel spre care îl rostești va fi atins de aripa îngerului tinereții... te îmbrățișeeeeeez de nu mai pot...

...m-a trezit telefonul la ora 5 dimineața, mesaj... Copiii școlii (în septembrie, la evaluarea directorilor, am folosit fără să vreau în discurs expresia „copiii mei“, formulare care a atras atenția membrilor comisiei tocmai pentru faptul că a fost folosită inerțial și de atunci încerc să o evit cum eviți să spui în public un *nickname* numai de voi știut pentru ca cel numit să nu se rușineze de expunerea intimității) au plecat azi într-o excursie de trei zile pentru care mă lupt de vreo câteva săptămâni și pentru care mi-am sedus prietenii francezi încă de astă-vară... aproape simt și eu agitația aceea plăcută a plecării

spre spații necunoscute, cu somnul neîmplinit și prea devreme stârnit din culcușul cald, tremurând fără să poți spune dacă de frig sau de emoție… Unii dintre ei nu au fost niciodată mai departe de Brăila, alții n-au venit ieri la școală pentru că mamele le-au spălat hainele în vederea excursiei și ei n-au mai avut altele de purtat… Se adaugă și asta la gustul madlenei proustiene, stârnind propriile amintiri, cioburi de amintiri ale unor senzații tactile, mirosuri, gusturi, voci, cuvinte, gânduri recompunându-mi vitrat o stare… o stare atât de fragil întruchipată din amintire încât, dacă insist cu gândul pe vreunul dintre detalii, se descompune ca dantelele lucrate de degetele domnițelor de altă dată și păstrate în vitrine din sticlă, fiindcă dacă le atingi se transformă în scrum…

…n-am mai putut adormi, am ieșit… este foarte frig și e o brumă de consistența sării de baie peste tot, reflectând când razele încă palid-albastre ale răsăritului, când luminile somnoros-portocalii ale rețelei publice… Din nefericire, este singurul moment în care o pot vedea, nu va rezista razelor soarelui, e condamnată la discreție… în mod paradoxal, atinsă, arde palma… este prea liniște și am o ciudată senzație că o prezență nevăzută își ține respirația în spatele meu, un soi de prezență imensă, copleșitoare, ca și cum natura din jur, dimineața asta, satul, câmpul sau toate odată or să izbucnească din minut în minut în zgomotele trezirii… pe moment trag aer în piept, își iau avânt…

Deși știu că o să mă îndemni iarăși să nu mai judec oamenii prea aspru, *let them be*, nu mă pot abține să nu-ți spun că port cu mine de câteva zile zațul unei experiențe neplăcute, aceea a micimii unor minți și a primitivismului unor suflete… și atât îți spun, nu-ți povestesc mai mult, doar cât să merit o îmbrățișare de liniștire, ca un catalizator pentru antidotul meu la otrăvirea sufletului… încerc doar să te seduc cu termeni ce-ți sunt ție

familiari…

Bună dimineața, domnul meu drag… iar ți-am scris înfiorător de mult pentru doar două zile…

…respir ușor un aer rece și inodor… toamna nu mai miroase a nimic, criza provocată de suferința ca un fir de nisip strecurat în cochilia mea, o mică zguduire interioară, mi-a trecut; numai oamenii și dezamăgirile provocate de ei îmi induc reacția asta de seism interior, de aceea spun că, pe măsură ce trece timpul și acumulez mai multe cunoștințe, experiențe, inteligență, valori, devin din ce în ce mai fragilă în fața unor oameni. Îmi dispare puterea de a prevedea loviturile, puterea de premoniție, de anticipare… încasez loviturile cu garda jos, devin mai puternică doar în a reuși să-mi revin, nu în a reuși să previn. Nu sunt mai agilă, ci doar mai rezistentă, îmi revin mai repede când sunt numărată la podea… Să fie acea naivitate de a semna cecuri în alb de care-mi vorbeai și tu demult? Nu mai știu, nu mai vreau… În orice caz, de astă dată oamenii care m-au dezamăgit mi-au provocat o stare ca de sevraj, ceva în interior s-a ghemuit, așteptând crizele de amărăciune sosite în valuri…

Acum însă am depășit momentul…

Este o zi atât de luminoasă după soarele intrat pe fereastră încât ai un adevărat șoc atunci când, ieșind afară, încasezi în față răceala aerului, dar este înviorător, efect mentolat asupra spiritului…

Merg alert cu vântul din nord suflând din față în varianta lui soft… O vreme, paralel cu pădurea, pentru a-mi umple ochii de zarea asta nemărginită; îmi simt mușchii fini ai ochilor mei atinși de o ușoară miopie. Încordându-se, privirea parcă distinge mai mult decât creierul poate defini, deși, unde mă găsesc eu, soarele are străluciri violente și greu de suportat, de raze reflectate de oglinzi direct în ochii tăi… zarea este

argintie… senzație de levitație, prin împrospătarea sângelui cu oxigen pur…

Pădurea arăta ca în colajele elevilor mei, zdrențuită și greu de recunoscut… culori din gama marourilor și consistențe de carton rupt și ud, lipit fără noimă, un spațiu ce poate fi creat doar de logica unui copil care consideră că verticalitatea trunchiurilor e de ajuns pentru a întruchipa o pădure… ce dacă restul este *upside down*, coroanele desfrunzite părând mai curând rădăcini, iar frunzele fiind toate sub picioare… Aici vântul nu se mai simte deloc, este un frig static, pătrunzător. Soarele, și așa rămas numai o stea răcită, este obligat de dig să treacă abia prin vârfurile copacilor… prea mare singurătate… dar și asta mi se pare azi odihnitor, și fluviul… Știi cum e Dunărea? Copleșitoare… din punctul de unde privesc, face două meandre ușoare fără să închidă perspectiva până la câțiva kilometri… curge lin, fără valuri, cu siguranța nemuritorilor…

Am citit (adică te urmăresc de puțin timp din umbră, deși n-aș recunoaște… glumesc… cred că și din sentiment de vinovăție, aflând că în timp ce eu făceam capricii că nu-mi vorbești, tu puneai la punct un detector, revoluționând știința) despre niște lucruri pe care tu le faci și care mi se par atât de ireale, dispozitivele acelea futuriste ale tale… știi, stau acum în grădină și nimic din ceea ce văd nu asortează parcă lumea mea cu a ta… un gard strâmb din crengi subțiri și știrbit pe alocuri, delimitând un drum noroios de o grădină încărcată de buruieni arse de brumă, devenite galben sau verde murdar, topindu-se, automistuindu-se încet, prin criogenie, casele vecinilor rămase stinghere între copacii desfrunziți, parcă mai sărace ca atunci când bolțile de viță sau frunzele pomilor le acopereau… spațiu primitiv, în mare măsură arătând la fel cu cincizeci de ani în urmă… De aceea, uneori mi se pare că tu și lumea ta sunteți atât de departe, mult mai departe decât distanța în kilometri… da,

asta este senzația, de a fi departe în timp, nu în spațiu, că nu exiști simultan cu mine… și apoi cuvintele tale, care uneori îmi par a fi șoptite aproape de ureche, fizic răscolitoare, iar alteori citite de o voce sintetică dintr-o carte de bibliotecă virtuală…

Domnul meu, multă vreme, până foarte curând, eu nu ți-am perceput (jur) calibrul… mie îmi plăceai pur și simplu și cu mare doză de inconștiență n-am considerat că ar trebui să schimb ceva la felul meu de a fi, să mă adaptez ție… Cred că asta ți-a și plăcut într-un fel (semi-anonimatul în care te păstra ignoranța mea… am știut de la început că ești „internațional“, dar pentru profanii ca mine asta nu dădea măsura lucrurilor), poate te-a și contrariat, dar cred că mai mult ți-au stârnit un hohot de râs îngăduitor bătaia mea din picior, gesturile de nerăbdare, asemănându-mă cu Mona, steaua fără nume, sau Ela, fata dragă care-ți place și ție…

Cel mai rău în toată această situație este că m-ai învățat așa… adică nu cred să mai poți schimba la mine dezinvoltura de „a fi“ în preajma ta și tupeul de a te chema la ordine prin bătăi din picior și îmbufnări copilărești…

…te îmbrățișez…

…să nu te pună obejdia să te schimbi așa, doar de dragul meu, că dai de dracu'… nu știu ce ai descoperit tu acum, de curând, dar știu bine că în fața lui Dumnezeu suntem amândoi la fel, ba chiar și fiecare în fața celuilalt suntem tot la fel, bucurându-ne fiecare în egală măsură de drepturile și responsabilitățile pe care le avem sau ni le asumăm… Pe de altă parte, nu e cu nimic mai puțin nobilă profesia de a forma oameni, așa că dacă ar fi să evaluăm absolut, pe o scară universală, noblețea preocupărilor noastre, fără îndoială ai fi mult deasupra mea… Accept însă că ceea ce fac eu este atât de cronofag, încât mă lipsește de bucuria de a sta îndelung la povești cu tine; abia am revenit aseară în țară, doar pentru o

zi… azi plec din nou și voi reveni pe 4 noiembrie, după care ar trebui să mai stau pe acasă între 5 și 18 noiembrie; oricum, îmi voi rezerva timpul să recitesc mesajele tale, cărora te rog să nu le aduci nicio corectură de dimensiune, abordare, atitudine și libertate.

…nu, nu este vorba de niciun fel de complex de inferioritate, este vorba despre înțelegerea, cu oarecare stânjeneală, a ridicolului unora dintre capriciile mele… și mai e ceva… o stare de mică bucurie ușurată a celei căreia îi place că de data asta (adică la seria asta de capricii) nu a fost luată în serios, atât…

Nu comparam deci profesiile noastre… de a mea sunt atât de mândră, până la aroganță. Trebuie, țin să înțelegi asta, fiindcă altfel tu îmi atribui un soi de umilință de care eu nu sunt în stare. În orice caz, vehemența din tonul cu care mă aduci la ordine de data asta îmi spune că într-adevăr nu ai avut timp (în copilărie, când am auzit eu prima dată cuvântul *cronofag*, n-am știut ce înseamnă, însă imaginea pe care i-am asociat-o a fost aceea a unui șarpe uriaș) să-mi citești mesajele cu atenție, ci ai făcut lectură pe diagonală (nu e o bătaie din picior, numai o constatare)…

Dar, nu știu de ce, poate din cauza formulei ca de blestem cu care începi mesajul, am simțit parcă suflul intens de indignare generoasă, de mânie că aș fi îndrăznit să mă arăt umilă și, cred, de dezamăgire, lovindu-mă în față… Acum câteva zile, am suplinit una dintre învățătoare, cea de la clasa a II-a; este acolo o fetiță, un personaj care mie îmi este extrem de simpatic, fiindcă dincolo de faptul că nu este în stare să învețe nici să numere până la 10, nu-și poate reprezenta noțiunile de număr și literă, este de o spontaneitate dezarmantă… În primele zile de școală ne spunea „fă“ și „mă“, poartă cele mai originale coafuri, cu moțuri și codițe asimetrice, cred că ea

însăși le face… La un moment dat, ca să o includ în activitate după puterile ei, i-am cerut să mă ajute să car de la cancelarie și să distribui niște materiale, iar la sfârșitul orei, când m-a ajutat spre cancelarie, am lăudat-o și am răsplătit-o cu o prăjiturică… Îți imaginezi că m-a îmbrățișat? Așa, repezindu-se spre mine cu amândouă mâinile și cuprinzându-mi întâi genunchii, fiindcă eu sunt foarte înaltă față de ea și nu am anticipat în niciun fel gestul; apoi m-am lăsat în jos și am cuprins-o și eu, dar știi cum? Nu era deloc îmbrățișare de copil oropsit (adică exclus sau supărat fiindcă vede că nu poate face ceea ce fac ceilalți), ci pur și simplu o mare bucurie de moment… tumultuos, și sincer, și generos… cam așa ca protestul tău… deși gesturi diferite, având cauze diferite, le-am simțit la fel…

Sunt un om sobru de fel, gesturile mele de dragoste sunt rare în societate și sunt rari și cei față de care le fac. Cu copiii de la școală sunt mai degrabă fermă, dar sensibilitatea pândește sub înveliș; sensibilitatea asta a mea, semănând cu aroma invadândă a fructelor, cu o pânză înrourată de păianjen, cu respirația unui copil dormind, cu fragilitatea frunzelor de toamnă arse de brumă care se transformă în pulbere dacă le strângi în palmă, cu transparența picăturilor de ploaie de la streașină, cu foșnetul aripilor libelulelor în serile de vară, cu mirosul Dunării, cu căldura mâinii sau a gurii, cu catifelarea petalelor unor flori pe care trebuie să le atingi cu buzele ca să le simți altfel, epiderma este insensibilă la finețea lor… efemeride… sensibilitatea asta a mea este pur și simplu deconspirată de cuvintele și gesturile simple, simt cum mi se smulge vălul gros de sobrietate de pe față… Cu atât mai mult cu cât eu am suferit mereu crezând că cei din jurul meu nu par a le vedea și dori. Cineva mi-a spus odată că nimeni în afară de mine și de copii nu mai salvează de la înec viespile căzute în lacurile făcute de ploaie…

În plus, domnul meu drag, de ce ar fi atât de curios ca un spirit reflexiv și analitic până la complicare (dacă ceva este simplu nu-i convine) ca al meu, însingurat, înclinat spre egocentrism, spirit care, întocmai precum caii de pe aici, se tăvălește în praf după ce l-ai țesălat și sare în două picioare tocmai când credeai că l-ai suveran-detașat, să continue să se mire de întâlnirea cu tine și să fie tulburat de tine? Mi-au rămas nelămurite niște întrebări pe care nu mi le pun doar fiindcă tu mi-ai administrat câteva palme peste fund…

…te îmbrățișez însorită până în adâncuri de toamna asta mai frumoasă ca oricând…

…eiiii, află, doamna mea dragă, că eu chiar mi-aș delecta palmele pe fundul tău, indiferent câtă indignare ar stârni un asemenea gest, dar până atunci aștept întrebările… Ca orice inginer pragmatic, mă exprim mult mai fluent și coerent răspunzând la întrebări, decât atunci când bat câmpii de capul meu, inducând închipuite complexe de inferioritate…

…spune-mi, te rog, domnul meu, este o oarecare iritare în tonul tău sau e doar închipuirea mea? Să nu te mire totuși dacă am halucinații, fiindcă internetul predispune la așa ceva… De aceea se spune că orice relație începută aici trebuie ca la un moment dat să se mute și în plan real, altfel nu faci altceva decât să mai adaugi un personaj în galeria celor literare sau cinematografice pe care le cunoști sau, și mai rău, să-l inventezi tu… Simt acel gen de iritare care ne cuprinde pe toți când ne dăm seama că am pus prea multă energie sau prea mult temperament sau pur și simplu prea multe cuvinte într-o *misunderstanding* sau într-o falsă problemă… Și apoi, este a nu știu câta oară când te alinți dându-te drept inginer pragmatic, în pericol să nu prea poată stăpâni cuvintele. Tu faci asta numai când ești plictisit sau iritat (de mine, de ceea ce-ți spun, de

faptul că te induc în eroare uneori, adică nu știi cum să interpretezi unele dintre cuvintele și dispozițiile mele sau, în ultimul timp, de exprimările mele contorsionate, de lipsa mea de strălucire)… Glumesc, să știi… și cu apostrofarea asta de „te știu eu pe tine!“, și fiindcă sună ca și cum tu ai petrece mult timp reflectând la toate astea…

În altă ordine de idei, ce mi-a plăcut la nebunie din penultimul tău mesaj este faptul că-mi spui că între 5 și 18 noiembrie ar trebui să mai stai și pe acasă… ca și cum aș fi una dintre femeile din viața ta reală, nu virtuală, din familie, dintre prietene, pe care ai neglijat-o în ultima vreme și în compania căreia o să-ți petreci mai mult timp în curând… Însoțind asta de gestul de a-ți delecta palmele pe fundul meu îmi dai o senzație de intimitate cu tine… e un artificiu ca o mângâiere pe obraz…

Domnul meu, îți mai spun ceva ce poate nu te-ai gândit să iei în considerare în ceea ce mă privește… nu întotdeauna îți vorbesc fiind *on air*, nu întotdeauna gândurile mele de azi sunt expediate spre tine azi, ba chiar de multe ori n-aș mai vrea să le expediez către tine, într-atât mi se par de ridicole, sau naive, sau exaltate, sau mai știu eu cum… Mi se întâmplă mai ales în perioadele când îți scriu foarte mult; uneori, mânată de câte o senzație sau câte o rază de soare, mă opresc din activitatea de la școală și scriu un rând pentru tine, alteori mă trezesc cu gustul vreunui vis pe buze și îți scriu înainte de a bea prima gură de cafea tocmai sperând să-ți transmit și ție gustul pur… De fapt, cel mai firesc ar fi să te sărut, dar, nefiind lângă mine, îți scriu. De aceea ar fi poate bine să eviți să-mi răspunzi la anumite mesaje, la acelea în care te simți provocat. Câteodată, să mă crezi, sunt atât de desincronizată de tine (mai ales că m-am obișnuit să nu aștept răspunsuri la mesajele mele, ci mai degrabă o sinteză sau răspunsuri fragmentare, selective sau ecouri, un soi de stenograme ale gândurilor tale), încât mă

scutur ca trezită dintr-o visare cu ochii deschiși de câte o aducere la ordine indignată și trebuie să recitesc dialogul nostru ca să-mi explic unde am spus iar o copilărie…

Cât despre întrebări… de ce să le pun dacă știu că job-ul tău șarpe-cronofag le înghite (apropo, mi-am amintit acum întreaga imagine pe care o aveam în minte când eram copilă despre acest cuvânt, „cronofag“; în imaginația mea, era un șarpe uriaș care mânca fagi), așa căăă… să lăsăm fagii nemâncați și întrebările pentru… cum spui tu, pentru momentul când într-o noapte de iarnă, fiind îmbrățișat, nu le vei mai putea evita, dacă eu voi mai avea puterea și interesul să le mai pun. E posibil ca așa, cuprinzându-te cu picioarele, să nu-mi mai pese de întrebări fără răspuns…

…te îmbrățișez de zi senină ca cerul ce-mi umple fereastra și care din pricina poziției mele, culcată pe covor și privind pe spate, pare o fereastră în acoperiș… mă alint…

…numai unele, foarte puține seri de toamnă au blândețea asta în aer… sunt ușor de respirat și de înfruntat cu umerii și cu fruntea. Toate în jur păreau a fi revenit la nuanțele, intensitatea și consistența mediului originar sau a celui spre care-mi imaginez eu adeseori că ne îndreptăm după moarte; cerul amestecând culori pastel spre apus relaxează irișii ochilor, lamelele lor fine se detensionează. Ochii văd fără să mai transmită vreun semnal creierului, cad într-un soi de repaos interior; vântul, adiind mângâietor pe obraji și de-a lungul gâtului, relaxează mușchii, aerul cald și ozonat care, fiindcă eliberează respirația, anulează gravitația, cea fizică și cea spirituală; corpul și spiritul pierd din greutate sau nu mai sunt conștiente de ea, fiecare element din jur este exact ceea ce fiecare parte a corpului meu are nevoie ca să nu-mi mai transmită semnale dureroase, de povară… seara de toamnă deconectează, anulează circuitele interioare, matifiază

asperitățile, anesteziază capilarele, adoarme instincte și stinge revolte… cred că pentru mine pacea originară sau cea finală înseamnă lipsă de gânduri, un soi de amibism, înseamnă toată frumusețea lumii și toată acuitatea simțurilor, dar fără transformarea lor în gânduri… stare a noastră, aparent inferioară, dar numai aparent… fiindcă altfel seamănă cu contemplarea…

Ieșită de la școală, am simțit cum apăsarea din piept dispare cu fiecare gură de aer; aș fi avut poftă să plec, să merg pe jos, către apus, de unde bătea vântul ăsta ușor și cald…

Aveam nevoie de o astfel de seară de toamnă. De câteva zile sunt dureros răsucită către mine însămi, pândesc contorsionările interioare, îmi aud gândurile spărgându-se cu zgomot de pereții craniului, îmi simt bătăile inimii în tâmple și în gât, la carotidă și tac… ore în șir, zile în șir… Ieri-seară am numărat câte cuvinte am rostit către cei din jur toată ziua… maxim 30, dar un milion către mine însămi… Deși n-am vorbit cu cei din jur, seara m-a găsit amețită de toate vorbele strigate în interiorul meu încât parcă petrecusem o zi întreagă într-o gară…

Nu știu dacă vrei să auzi asta de la mine, nu știu dacă ar trebui să-ți spun ție, nu știu dacă ar trebui măcar să o spun și nu este ceva ce ar trebui să trec sub tăcere, nu știu dacă e semn de slăbiciune sau de forță, nu știu și nici nu vreau să știu… am obosit să tot gândesc fiecare gură de aer respirată și să rostesc numai gânduri distilate, dezinfectate, purificate, curățate și primenite ca să nu lezeze vreo instanță morală… de câteva zile îmi secret substanțele care anulează restul autorestricțiilor… cum spunea un personaj feminin de film, „mă strânge centura de castitate“… până într-acolo încât nu va mai conta nimic, nici măcar numele lui, va trebui să fie acolo într-o seară și atât; exact ca unii șerpi când își schimbă pielea, voi fi prea orbită ca

să mai văd ceva în afară de forma gurii lui… Mă tem însă de acum… în scurtele momente când autohalucinogenul nu funcționează, mă tem cumplit de post-coitus, dar mă îndrept, sunt purtată spre căderea de ape fără să mă pot opune…

A urmat o noapte grea; trezită, nu reușeam să mă împac pe mine însămi, cum nu reușești să împaci un copil care plânge după mama lui, să mă fac să-mi treacă panica stârnită de faptul că nu știam cât este ceasul… era parcă o informație esențială de care depindea chiar viața mea, era atât de întuneric încât nu distingeam nici cam pe unde ar putea fi ferestrele și… o liniște de mină părăsită, adică niciun reper care să mă ajute să-mi dau seama măcar cu aproximație cât era ceasul… Am detestat așa, copilărește, pe inventatorii ceasurilor moderne pe baterii fiindcă din cauza lor nu auzeam măcar ronțăitul acela al mișcării secundarului; am adormit la loc exact ca în copilărie când, trezită peste noapte, încercam instinctiv să adorm repede ca să nu mai văd umbrele de pe pereți transformându-se în ființe… Când am deschis ochii, bolta de viță-de-vie din fața ușii, cu frunze de culoarea mierii, filtra lumina transformând-o într-o ploaie aurie… ca o bucurie, ca bucuria de a te ști acolo, chiar dacă pentru mine tot ce ești zilele astea rămâne frustrant de virtual… chiar și forma gurii…

…nu-mi amintesc (ba-mi amintesc, dar fac paradă) dacă Mircea Cărtărescu, în *De ce iubim femeile*, a spus și că le iubiți fiindcă arată incredibil în cămășile voastre albe puse fie direct pe piele, fără nimic pe dedesubt (a doua zi dimineață), fie purtate cu cravată și bretele, tunse băiețește, cu papion, pălărie și baston, fumând trabuc, pilotând avionul, șofând bolizi, în salopetă de mecanic, în uniformă militară, încălțând bocanci, luptând cu spada… că arată incredibil făcând și purtând ceea ce a fost consacrat de voi… toate lucrurile pe care chiar femeile vi le-au atribuit multă vreme, însă râvnind la ele în secret și

având inteligența de a vi le lua și a vi le servi apoi ca și cum voi le-ați cerut… lenjeria intimă tip boxeri, poziția „ea deasupra“ (mă alint, e o aberație și tu știi… încerc să te zăpăcesc și nici măcar nu sunt originală)… a spus poetul că ne iubiți fiindcă un bărbat călare e un bărbat călare, dar o femeie cu sânii tresăltând, coapsele arcuit încordate, părul în vânt și talia cambrată, stăpânind animalul de nu știu câte ori mai mare și mai puternic este o imagine ce te face să închizi ochii pentru a o închide în tine, o imagine capabilă a stârni creații de geniu? Cămașa clasică și franchețea, tunsura scurtă și semeția, siguranța fizică de sine și înjurătura, pantalonii *military* și temeritatea, toate trăsăturile astea eminamente masculine devin amețitoare dacă de sub ele răzbate feminitate… e similar cu senzația de oțel elastic și inoxidabil pe care o ai privind săritura unei feline… fragilitatea oaselor și încheieturilor te poate face să crezi că s-ar frânge la orice efort, însă incredibila inginerie a naturii le face să poată sări câțiva metri de pe loc; în mod identic mai simți doar privind forța ca o lamelă de oțel pusă sub presiune a unei siluete delicate de femeie negociind dur, luptând pentru un crez, explorând Polul Nord…

…ei bine, domnul meu drag, deși mult mai puțin exploatată imagistic, nu știu dacă există ipostază a unui bărbat care să mă incite mai tare decât aceea când își educă fiica. Am urmărit câțiva bărbați în prezența fiicelor lor având aproape sentimentul că fac ceva indecent, indecența de a surprinde un bărbat atât de delicat și de învins în fața unor fragile creaturi, mai delicați și mai învinși chiar decât în fața oricărei Dalile… arătați toți… arăți și tu ca și cum un fluture se lasă pe mânușa ta de box în momentul când vrei să aplici o lovitură doborâtoare. Cred că sunt aici amestecate gingășii și ușoare sfieli ivite din faptul că bărbatul cunoaște în profunzime intimitatea unei femei, dar a fiicei lui este ca un… fluture… cunoaște zeci, sute

de femei până în adâncurile lor, dar fiica lui îi este atât de cunoscută și atât de necunoscută… a iubit și iubește femeile, dar pentru fiica lui *a iubi* nu mai acoperă tot ce simte… și apoi cuplului i se transferă o complicitate care îi face irezistibil de privit… eu îmi rețin cu greu un fior…

…și poate nu e ăsta momentul cel mai bun să mă gândesc când este un bărbat irezistibil, nu zilele astea, când Unicornul ar trebui săturat…

…dacă au dreptate meteorologii, nu a mai fost un noiembrie atât de cald în ultimii cincizeci de ani… Așadar nu este van sentimentul meu că n-am mai trăit niciodată așa ceva… cool*! Încă mai există lucruri despre care pot spune că nu le-am apucat (ador să fiu martora unor exclusivități ale naturii, deși cele mai multe dintre ele provin din dereglări periculoase. În urmă cu mai mulți ani, am îndurat aici în insulă o secetă atât de cruntă încât treceam Dunărea cu piciorul… uimire dureroasă). Dincolo de ușoara alertă din sângele meu de om de la țară obișnuit cu un anume ritm al naturii, am în fiecare dimineață o zguduire în piept când deschid ochii și văd soarele invadându-mă prin ferestre precum reflectoarele de scenă aprinse brusc, orbitor… așa mă simt, ca invadată de o bucurie aurie și caldă. Soarele idealizează culorile, sublimează parfumurile, le face indescriptibile… fiindcă nu le-a mai luminat și încălzit așa niciodată. Este atât de confortabil să stai pe afară încât cred că m-am bronzat puțin pe față și pe mâini și, în plus, trec fascinato-siderată din grădină pe uliță și în pădure și pe malul gârlei cu dorința de a vedea tot ce poate toamna asta… dorința, pe care nu o pot asemăna decât cu o euforie alcoolizată, precum ciocolata cu coniac… sute de forme de neidentificat, crengi și tulpini creând aranjamente de linii ce nu pot fi numite, fragmente, resturi vegetale răspândite pe spații unde ar trebui să fie altceva, în altă formă, recompunând parcă intenționat decorativ acele spații…*

un petic de grădiniță cu flori devenită o aglomerare de mici lujeri ca împletiturile de nuiele… spații ale tale, dar de nerecunoscut… frunzele rămase în copaci sunt cele mai frumoase… o adevărată lecție de estetică, perfecte potriviri, fără greș potriviri, cum numai în natură mai vezi asortări… și câte nuanțe, nenumărate, irepetabile, succedându-se, mutându-se într-o mișcare de clipiri de pleoape peste iriși multicolori… Acum văd pe o frunză un galben dulce de privit pentru ca în minutul următor să dispară și să-l regăsesc în altă parte în funcție de cum cad razele de soare mutate de vânt… vântul într-o atmosferă atât de limpede face razele să tremure ca aripile a zeci de fluturi aurii și sonori ca bănuții și pare jucăuș ca papagalii de pe cutiile cu bilețele ale sorții…

Îți imaginezi că am văzut un astfel de flașnetar în Brăila? Bilete de papagal… de trei ori aleatorii… o dată fiindcă i-am întâlnit pe flașnetar și perușul mic și colorat cu un secol prea târziu… o dată fiindcă micul și coloratul papagal a extras un bilet pe care scria „azi întâlnești numai ce iubești“ și a treia oară fiindcă din tot ce iubesc trebuia să întâlnesc eu ceva într-o zi întreagă, fie și numai pisoiul din holul blocului… sau cum rămâne cu ce am iubit până azi-dimineață și nu mai iubesc, s-au autoreglat sorții? Mă joc… aș fi avut un chef nebun să-l întreb pe flașnetar cum de i-a trecut prin minte să o facă pe cititorul în sorții lumii… ireal…

Nu știu dacă este autosugestie… mai curând aș spune efectul placebo, având în vedere ce efect de limpezire are noiembrie solar asupra tulburării din mine, ca o picătură de elixir turnată în lichidul nestat din fiert al gândurilor. Dar tot cred că ceva nu este normal; nenormalul acela care te bucură profund, deși știi că nu e decât o iluzie, ca zăritul cuiva încercând să intre pe horn, la tine în casă, în noaptea de Ajun… Simt nevoia să ating totul în jur ca să asimilez și sunetul, și consistența materialelor, să interiorizez

parcă un soi de semnătură electronică a lor pe care doar scanarea cu retina nu o obține… deshidratate, toate sună precum mătasea și hârtia, aspru, deși percepția generală a corpului meu este de catifelare, mângâiere…

…mângâiere îmi și doresc, mângâietor te și îmbrățișez, e singura nebunie la care visez…

…ceață… ceața este creată să indispună oamenii, asta i-a fost menirea de la geneză. Aici, în insulă, nu-i iese însă; fiindcă *a fotografia* înseamnă etimologic *a picta cu lumină*, mă gândesc că ceea ce văd azi afară este chiar pictură cu lumină, diferite cantități de lumină… dându-ți și sfiala de a respira pentru a nu destrăma așa o efemeră și fragilă alcătuire a naturii, lumină lăptoasă, opalină, argintie, *ivory*, afumată, mată, transparentă, fluorescentă… înainte de răsăritul soarelui, densitatea ei vătoasă făcea ca abia în ultimul moment să vezi omul cu care te întâlneai pe drum. Avea ceva amuzant în felul ăsta surprinzător de a dezvălui pe cel din fața ta, ceva de *scary tunnel*…

După răsăritul soarelui însă s-a transformat în lâna de aur, în caier… varianta concretă a lânii de aur, singura variantă concretă, fiindcă în rest este numai filosofie…

După încă un sfert de oră, atmosfera s-a transformat într-o broderie cu mărgele din sticlă înșirate pe fire subțiri de sârmă… la sol, fiecare fir din jur era împodobit cu mărgele din cristal, pânzele de păianjen, pufii ciumăfăilor, firele de păr scăpate de sub căciulile fetițelor, mustățile cățelului meu negru tăciune…

…în cele din urmă, a dispărut repede, lăsându-ne pe toți și pe toate uzi leoarcă, proaspăt lăcuiți și perplecși… ce să fie? nu-i nimic, a trecut…

…te îmbrățișez prin surprindere…

…n-am deloc încredere în ceea ce scriu… ca având vreun fel de valoare… și nu spun asta ca să te contrariez… poate neavând

alt scop decât să-ți scriu ție pentru a te păstra în preajmă, nu-mi dau seama…

…cineva îmi spunea odată că toți insularii, de oriunde, sunt oameni speciali; izolarea îi modelează în raport cu lumea exterioară și cu ei înșiși. Dacă la izolarea de insular adaugi și izolarea de singuratic și singurătatea călătorului prin propria viață, obții deja mai multe învelișuri ale izolării. Sunt o singuratică tip ceapă… Mă întreb des dacă singurătatea e un Purgatoriu sau de-a dreptul unul dintre cercurile Infernului… Azi-noapte am dormit cu o nepoată lăsată singură acasă, cea mai soft formă de singurătate… glumesc… Asta m-a obligat însă ca înainte de ora șapte să străbat satul către casă; înaintam printr-o dimineață limpede și învăluitoare, de o luminozitate confortabilă pentru retină, inodoră, lipsa parfumurilor prevestind iarna pentru mine, dar tonurile de gri dându-mi chef să mă las să plutesc prin ea ca printr-o apă… Nu era nimeni pe drum, n-am întâlnit pe nimeni, deși zgomotul de fond îmi spunea că satul și, mai departe, insula s-au trezit… Am vorbit însă tot drumul în gând, uneori fără ca măcar să conștientizez ce-mi spun, suprasolicitându-mi coardele vocale ca atunci când visezi că te cerți cu cineva… și fără să mai las conștientului nici măcar acele fracțiuni de secundă ca să se orienteze în spațiu… din fericire, *going west* nu puteam decât să ajung acasă…

N-am mai vrut însă să mă opresc acasă și profitând de pustietatea de oameni din jur am prelungit ceea ce trebuia să fie un segment de dreaptă al traseului meu printr-o linie punctată imaginară… până pe malul Dunării, în pădure… spun pădure, deși plopii desfrunziți, descărnați, compun un spațiu straniu de linii sure, perfect verticale; întotdeauna pădurea de plopi a spus rugăciunea în locul meu, rugăciunea de dimineață, sau de mânie, sau de frică, rugăciunea de savurare cu ochii

închiși a voluptății curgând odată cu sângele și apoi pe cea de vinovăție și de derută, și iar de iubire și de patimă, rugăciunea de bucuria de a fi sau de singurătate... aceasta din urmă nu mi-a prea fost ascultată... Îți spun cum se face: îți lipești spatele de trunchiul unuia, privești în sus cu capul dat pe spate și nu-i vezi vârful... în acel moment începe rugăciunea, iluzia este perfectă, ca o răsturnare, ca în poveștile fantastice ale lui Mircea Eliade... Drumul imposibil de urmat, imaginar, deschis în sus de trunchiul plopului este identic cu drumul ce se deschide în fața noastră cu fiecare zi răsărită... suntem lăsați să trăim fără să știm exact cum se face asta, e un exercițiu de improvizație pentru care unii sunt mai dăruiți... absolut instinctiv ne luăm puncte de reper – părinții și, prin acumulare, lucruri, oameni, case... devenim parte a unui mecanism intrând din mers în rotirea lui, cum intram în copilărie din mers în rotirea corzii mânuite de două prietene... dar nu știm cum se trăiește, suntem cei mai dotați să supraviețuim în funcție de context, suntem creați să luăm forma vasului în care suntem turnați... nu mă învață nimeni cum să trăiesc sutele de reguli pe care le primesc de respectat la naștere, nu știu încotro este oceanul, ca micile broscuțe țestoase ce se îndreaptă direct într-acolo imediat ce ies din ou... însă doar eu pot să trăiesc chiar dacă nu ghicesc direcția oceanului... intru din mers în mecanismul care nu presupune și existența unui ocean, aflu asta de la trunchiul infinit-liniar al plopului, el știe să o spună într-un fel ca să nu mi se facă frică de propriile gânduri; viziunile ușor nemuritoare și reci ale singuraticilor nu le plac muritorilor care sigur flutură mâna în mod sugestiv în dreptul tâmplei, fluierând a regret... dar dacă nu aș fi singură aș mai privi în susul trunchiurilor cu ochii argintați de cerul toamnei? Nu... I-aș avea căprui sau albaștri sau verzi ca ai lui...

Te îmbrățișez până ochii mei devin ca ai tăi... e ceva vreme

de când taci pentru mine, mi-ar plăcea un semn mic, mititel, ca să nu am senzația că tu cine știe ce lucruri grave înfrunți și eu… știi tu… astupă gura flecară, dar frumoasă a unei femei cu gura sau cu palma ta…

…seara bună, fata mea dragă! Mă surprinzi mereu și mereu cu truda invizibilă ție, dar perfect conștientizată de mine, prin care construiești imagini, atmosferă și provocare, de care am început să depind ca un narcoman de doza sa zilnică de magie, într-atât de chemătoare acolo sunt spațiile pe care mi le descrii, într-atât de chemătoare acolo este femeia care mi le transmite, nu ca pe niște descrieri literare, ci ca pe frânturi ale universului ei, în care ea se oglindește și care au luat deja forma și spiritul ei… Se întâmplă asta atât de coerent și firesc, încât îmi devine din ce în ce mai clar că trebuie să te văd curând, că devine de neconceput să te mai văd în altă parte decât acolo și că da, acolo te voi iubi, mai mult decât te iubesc acum, oriunde ai fi.

…dincolo de faptul deja mărturisit ție că, de când scriu pentru tine, sunt mai atentă în jur, verbalizez mai mult, de fapt, încercând să găsesc cuvântul sinonim perfect cu imaginea, îmi adjudec mai des câte un peisaj sau câte un personaj (bănuiala că acestea iau forma spiritului meu e îndreptățită… e bine că n-ai uitat că o salcie nu e o salcie, ci o salcie gândită de mine); truda îmi este chiar invizibilă până la inexistență… nu știu dacă truda, în acest caz, e o calitate a scrisului meu, iar intențiile literare… doar cât să nu te plictisesc cu repetiții… având în vedere limitarea spațiului meu vital…

Și, în plus, micul nostru „bibelou de porțelan“, împlinește mai mulți ani… ani, veri și toamne… ți-am mai descris deci și alte toamne… e greu să nu devin déjà-vu… și eu, și toamna… glumesc… eu sigur aș fi în pericol de a deveni plictisitoare, toamna de aici, niciodată… spun asta cu un fior după ce am

asistat la spectacolul ei de retragere pe acordurile celui mai frumos noiembrie *ever*…

Apropo de oameni adjudecați… Îmi place foarte tare un om pe care îl cunoști și tu sau mai degrabă tu îl cunoști, eu doar îl compun; dar simțindu-mă în pericol să par cam exaltată fiindcă îl cunosc numai din recompuneri ale imaginii sale din mass-media, pe care dintotdeauna am perceput-o ca pe reflectarea unui fascicul într-un sistem de lentile multiple, retine și obiective ale camerelor de luat vederi, expusă riscului de a obține imagini distorsionate ca acelea din camera oglinzilor din parcurile de distracții unde râzi văzându-te când gras, când slab… monstruos, în orice caz… conștientă deci de acest pericol, te întreb pe tine despre el… eu, mare degustătoare de oameni, dincolo chiar de puterea cuvintelor mele de a explica, mă confrunt aici cu un fel de *gourmandise* de la care nu mă pot abține… de aceea te întreb pe tine despre el…

Știu că de-a lungul vieții am întâlnit oameni cu care am simțit un fel de afinitate neverosimilă, ilogică, foarte des falsă sau rar ajungând să fie confirmată, nejustificată decât, poate, la un nivel transcendental, dacă acesta poate fi invocat aici… afinitate funcționând, desigur, doar unidirecțional; mă găsesc în această situație, am urmărit un interviu cu acest om și m-a cucerit la nivel pur și simplu estetic, dacă înțelegi, adică fără să-mi doresc ceva în ce-l privește… Cum îl percep? Seren, ochii albaștri, calm ca serile de miez de iulie aici în insula mea (acelea când între ceasurile șapte și nouă aleg să mă scald în Dunăre, momente pe care ți le-am mai descris ție), respiră și inspiră un echilibru pentru care pare să fi găsit o soluție personală de autoreglare interioară, de compensare, de autocalibrare… Suspectez aici marea contribuție a femeii de lângă el, un yiang pe care pare a-l fi găsit din prima și pentru totdeauna, pentru că liniștea ce radiază din el ca o lumină albă

nu poate să fie lipsită de fascicolul roșu adus de o femeie… o femeie, *luckily,* nu prea mult căutată și asupra căreia nu mai ai îndoieli (*nota bene* „îndoieli“, adică nu vrei să mai cauți, atât de sigur ești că ai găsit-o)… sigur pe sine, o siguranță care vine de la cel care, deși știe ce știe, e dispus să învețe în fiecare zi la nesfârșit și cu sațietate, conform îndemnului ghandian „ca și cum ar trăi veșnic“; și o siguranță de sine ivită și din faptul că își poate permite să fie seren și calm într-un timp și spațiu unde majoritatea nu și-o poate permite… Însă ceea ce eu percep cu mare acuitate dinspre el este o sensibilitate greu zăgăzuită de rațiune… este și el, ca și tine, din categoria ce ar semna cecuri în alb oamenilor, ca și tine s-a fript și suflă peste arsura rănii, dar din când în când tot nu se poate abține să nu le acorde credit cu o voioșie și o *douceur* pentru care numai cei profund buni au scuză… și de aici afinitatea mea; a spus în interviu că atunci când ești nevoit să concediezi un om care a comis o greșeală de neiertat pierderea este de ambele părți, deși ai putea crede că doar cel concediat pierde. Am avut senzația că se referă și la pierderea sufletească și energetică, nu numai la pierderea unei rotițe din mecanismul afacerii, iar în emisiunea pe care o aveți împreună momentul meu favorit a fost când, după ce de dragul spectacolului asumat prin prezența la televiziune a asistat la tirul încrucișat al celorlalți, s-a interpus între ei și un timid sau intimidat aspirant…

Cred că iubește cum mi-ar plăcea mie să fiu iubită, constant, fără capricii, dând certitudinea că iubirea lui va dura cât vrei tu… mmmmmm! să te iubească cineva cât să simți că nu mai vrei altceva! Sper să nu te sperii cu genul ăsta de mărturisiri, mereu mi-am dorit să pot verifica trăirile astea, tocmai ca să elimin varianta că aș fi o ciudată care-și creează singură oameni cu care apoi își populează viața, ca și cum ar mobila un spațiu…

…te îmbrățișez adulmecându-te… s-a făcut frig afară… îmi vine să spun precum greierele: „dar de-acum s-a isprăvit“… căldura îmi lipsește cel mai mult, o caut în îmbrățișarea ta…

…îmbrățișându-te cu suficientă căldură pentru a nu te preocupa frigul, ci doar comunicarea, mă gândesc că cel nenumit este M. G., dar nici F. T. nu este prea departe. Dacă nu este niciunul dintre cei doi, ai tras un loz necâștigător!

…bună dimineața… mă ironizezi, domnul meu? Să-i spui unui cinic și rațional Capricorn că a tras lozul necâștigător este jignitor, dar nu fiindcă e necâștigător, ci fiindcă presupui vreo secundă că el trage lozuri, adică lasă cu de la sine vrere ceva în voia sorții…

Mărturisesc, sunt puțin tulburată de mesajul tău în care nu spui destul, mă simt repezită (și azi port alb tocmai ca să nu fiu repezită… e ziua când nu suport prea bine asta); nu era o ghicitoare, doar un pretext de a-ți împărtăși niște trăiri, nesesizat de tine, poate neclar exprimat de mine… nu trebuia să-mi răspunzi ca la o ghicitoare, cu atât mai mult cu cât doar cei doi numiți de tine au ochi albaștri…

Pentru conformitate, domnul meu… era F. T., lui G. nu știu câtă serenitate să-i atribui, fiindcă știu sigur de unde vă luați voi serenitatea sau nu… mă alint…

…te îmbrățișez… poate nu te-a îmbrățișat de mult o femeie în alb…

…ieri m-am trezit cu o delegație la ușa cancelariei… visam privind tonurile de gri ale peisajului ce-mi umple fereastra cu o armie îngerească, fără trâmbițe, dar cu privirile de parcă, dacă ar fi avut, ar fi suflat tare în ele ca să mă sperie. Mai multe Andree și nu numai, venite să-mi spună la mulți ani de Sf. Andrei (deși eu știu că Adriana nu are această origine… am abandonat de ani buni ideea de a mai convinge pe cineva de

acest adevăr onomastic din moment ce oamenii și, mai ales, irezistibil, copiii îmi fac urări frumoase; dacă m-ar înjura aș înțelege, dar din moment ce îmi spun vorbe frumoase de ce să mă mai opun... știu că sună nebunește să sărbătorești o zi care nu este a ta).

...o Andree micuță și blondă cu o voce dulce și ochii albaștri serioși pe care, fiindu-mi vecină, am surprins-o pe drum strigând de departe tatălui ei, cu o seară înainte: „Tati, am făcut o afacere"; îți dai seama? „o afacere" la 8 ani... „Am găsit la 75 lei cutii cu mai mult de 21 de prăjituri" (are 21 de colegi de cinstit); alta, cu ochi aproape negri, migdalați și umbriți de două sprâncene și mai negre, unite între ele, care, din cauza acestor sprâncene, are aerul de a privi orice cu mare concentrare și care atunci când i-am cerut să deseneze un cuib cu puișori de pasăre a făcut totul oranj... întrebată de mine de ce a ales așa o culoare neobișnuită, în loc de un răspuns fantezist de copil așteptat de mine, mi-a spus suav, prinzându-mă în raza intensă a privirii ei: „N-am avut decât portocaliul la mine"; una, copil adoptat de o familie din sat, băiețoasă, tunsă scurt, posesoare de bicicletă cu portbagaj și cățel cu pete în portbagaj în loc de păpuși, niciodată în fustă dacă are de ales, și pe care am întâlnit-o prin sat cu o șurubelniță și un clește în mâini, ajutându-și tatăl la reparat mașina... pe ea am adorat-o când, din brațe de la mine, înainte de a-mi fi elevă, pe la cinci ani a strigat: „Ce faci, măi, viceprimarule?", salutându-l bărbătește cu mâna ridicată pe respectivul personaj; a patra, ambițioasă, dorindu-și să câștige un loc în clasa de excelență pentru copii din mediul rural (finanțată, cred, și la insistența – surprinzător pentru mine – personajului din conducerea orașului pe care-l cunoaștem amândoi) și care de când și-a fixat așa un obiectiv este foarte serioasă... a comentat în timpul orei de limba franceză când telefonul meu a sunat de nenumărate

ori, întrerupându-ne activitatea: „Sunteți foarte căutată azi“.

Știi cum m-am simțit? Mi-am dorit intens, dureros de intens, să pot lua și păstra – măcar cât să pot privi din când în când pe ascuns, ca pe balerina din cutiuța muzicală, ca pe un soi de *genie* numai al tău pe care să-l invoci pe ascuns – inocența amestecată cu bucurie și sinceritate și miros frumos de copil… Și mai era ceva… toată lumea spune că în copilărie suntem lipsiți de griji… eu am uitat, dar din direcția lor a adiat o secundă acea fericire pe care ar trebui să o aibă toți copiii și pe care, trecut de copilărie, n-o mai poți simți fiindcă vrei să înțelegi totul… moare odată cu căprioara…

Să-ți spun, domnul meu, care este momentul meu preferat ca învățătoare… La începutul fiecărei zile, copiii spun o rugăciune întorși către răsărit și cu mâinile lor grase împreunate; acela este momentul când am certitudinea că Dumnezeu mă vede și pe mine tocmai fiindcă sunt amestecată printre ei, că și rugăciunea mea „trece“ tocmai fiindcă este rostită odată cu a lor și că Dumnezeu închide ochii ca să mă strecor și eu acolo unde numai cei cu 100% puritate au voie să intre…

Resping în acest moment, preventiv, defensiv, autosuficient dacă vrei, fie și numai bănuiala că aș fi patetică… poate este evident că-mi doresc un copil, că este singura mea dorință, pe care de spaimă ca nu cumva să nu se îndeplinească n-am uneori curaj să mi-o spun nici mie însămi… dar îi iubesc pe copiii școlii. Ieri au venit să compenseze oarecum adumbrirea adusă de expeditivul tău mesaj, căci am fost adumbrită chiar dacă poate nu asta a fost intenția ta…

Și îți mai spun, cu riscul de a părea exaltată, iubesc în felul meu, senzorial, scandalos de visceral, iubesc oamenii de lângă mine și oamenii trecând pe lângă mine, oameni pe care-i cunosc și oameni pe care mi-i închipui… așa se iubește din

singurătate, domnul meu, oricât de tare poate asta irita… e o iubire ilogică și generoasă, fiindcă exclude posibilitatea de a urî prea des… dacă sunt în stare să iubesc un om fără să-l cunosc bine îmi rămân puțini de urât; verticală și decentă, iubesc sigură că nu pot primi nimic rău dacă iubesc… din convingere, din credință… poate eu chiar iubesc necondiționat, poate chiar sunt suveran detașată doar că nu m-am gândit să teoretizez asta, habar n-am… așa că, te rog, nu-mi mai vorbi de lozuri necâștigătoare când este vorba despre oameni, nu unei atât de mari sensibilități la cuvinte și nu unei atât de neliniștite atenții la sensurile lor…

…te îmbrățișez, domnul meu drag… la mulți ani!

…nu, fata mea dragă, nu te ironizez deloc… ce te face să suspectezi ironia în mesajul meu? Având în vedere condiționalul din ultima mea frază, este evident că mă refeream la singura excepție, totuși egal posibilă, având în vedere că eu sunt singurul purtător de ochi ne-albaștri din acel careu, ceea ce face ca și careul să-și piardă calitatea de careu, virat astfel spre un ful de ași cu popă în coadă…

…din strânsoarea îmbrățișării tale îți spun încă o dată că povestea cu „lozul necâștigător“ era firește o metaforă de cartier, poate neinspirat aleasă în context, dar în orice caz lipsită de vreo intenție agresivă, așa că mă simt cumva vinovat fără voie de adumbrirea ta, generatoare de adumbriri proprii… Îmi mai trece totuși când constat că și tu știi secretul fericirii neperisabile, pe care nu ți-o poate lua nimeni, aceea de a iubi total și necondiționat, fără să aștepți nimic, dar absolut nimic în schimb… această capacitate ne face pe noi doi și pe alții care pot face asta diferiți și fericiți în însingurarea noastră. În plus, tu ai în fiecare zi și copiii dimprejurul tău ca pe un subiect al iubirii…

…promit ca asta să fie ultima dată când aduc în discuție „tragerea lozurilor“, dar însuși faptul că mi-ai scris două mesaje pe oră, lucru nemaivăzut de muuuultă vreme, din epoca de piatră a relației noastre, mă face să risc o ultimă abordare a subiectului, după ce întâi am încasat expresia în plexul solar… Am prostul obicei de a-mi expune plexul solar cuvintelor, echivalentul călcâiului lui Ahile. Am fost dispusă, fiindcă te iubesc nespus și fiindcă exclud ideea că tu mi-ai vorbi prin aluzii, să cred că a fost o formulare inofensivă, aleasă de tine numai pentru potrivirea sintactică… așa, ca o decupare din ziar pe un colaj (ai observat? întotdeauna au ceva lipsit de sens colajele astea, parcă ar striga „găsește-mi un sens cu orice preț“); nici nu știu să-ți spun exact cum m-a deranjat… ca arsura flăcărilor pe pleoape când, hipnotizat de lumină, te apropii prea tare. Bineînțeles că aș putea exagera, bineînțeles că nu-ți place să fii nevoit să-ți supraveghezi atât de strict vorbele… spun, cu riscul de a te irita… da, a sunat a expresie pe care ți-o permiți într-o discuție între bărbați (tu ai zis de cartier), dar ăsta este riscul când te încurci cu o atât de mare sensibilitate, peste o atât de mare singurătate, peste o atât de mare seriozitate, peste o atât de mare susceptibilitate, toate asezonate cu internet-distanțe, și cu internet-estompări, și cu internet-iluzii, și cu internet-diluări de esențe… poate dacă ai fi ales o formulare impersonală n-aș fi reacționat, dar acel „ai tras… tu ai tras lozul necâștigător“ a produs un declic. Tu poți înțelege, domnul meu, că singură și obligată la izolare cum sunt am căpătat fără să vreau *the sixth sense*… nu pot, nu mai pot să nu-mi scot „hârtia de turnesol“ de fiecare dată… și-mi trece greu când, adevărat sau paranoic, încasez cuvintele ca pe palme… În plus, când tragi un loz ai, chiar și inconștient, dorința de a câștiga ceva… dacă ar exista un poligraf la care să-i legi pe cei ce trag (chiar și dacă ar fi obligați) un loz, ar detecta

desigur emoțiile specifice, agitația sângelui ce însoțește dorința de câștig; aceasta a fost nuanța destul de acidă ca să-mi înroșească hârtia de turnesol, aciditate, conținută de expresie chiar și culeasă din mediul steril al unui dicționar dacă vrei, nu mai spun plasată într-un context… *bref*, eu nu trag lozuri, niciodată… eu doar nu mă pot abține să nu degust oamenii și uneori să le dedic mici crochiuri de cuvinte… ca și cum, în loc să prind un fluture în insectar, îl desenez…

Punct.

…te îmbrățișez… impresionată că adumbrirea mea este și adumbrirea ta…

…eu doar atâta vreau să spun, te iubesc… și, cum spune cântecul, am „grijă de fluturii tăi“…

…vară indiană eșuată lamentabil într-o zi vâscoasă ca o gelatină rece și lipicioasă… cromatic vorbind, îmi este ostilă, nu-mi dau seama cum poate griul să anuleze oricare altă culoare ca și cum ar fi posibil să interacționeze chimic o frunză galbenă cu ceața lăsată peste lume…culorile binare sunt atacate coroziv, răzuite, iar cele primare, mai pline de vitalitate, mai rezistente, sunt doar *faneés* prin amestecare cu mai mult sau mai puțin gri… nu pot gândi dacă respir aerul ăsta suprasaturat de vapori de apă și fără transparență…

Există zile, puține, e drept, complet pierdute, irosite din cauza mai multor condiții simultan îndeplinite și care mă anihilează pur și simplu… zațul unei săptămâni grele cu ostilități surde la școală, cărora nu le poți identifica nicicum cauzele fiindcă sunt aceiași oameni pe care-i cunoști de multă vreme, cu aceleași calități și defecte pe care ai învățat să le eschivezi, tocmai de aceea fiind poate mai greu de decriptat, dar care sunt mai triști și mai exasperați și care dintr-odată par a te alege drept paratrăsnet, obligându-te la decizii drastice și

anulându-ți talentele de mediator de conflicte atunci când ești parte în conflict... adaugă să te simți *like hell* că spui adevărul, adaugă cenușiul, singurătatea fizică și apoi mesajul tău pe care se pare că eu mi l-am făcut ostil, nu tu... zile pierdute, netrăite, zăcute mental în poziție fetală...

În orice caz, nu-mi place când ne... de fapt, mă încontrez cu tine din cauza virtualului ăstuia ca o cameră sterilă, curățată de orice *personal touch*... miros, gest, modulație a vocii și, recunosc, din cauza firii mele, dacă-mi permiți autopersiflarea, „degrabă vărsătoare de sânge“. Mă face să am un aer de autosuficiență chiar și în propriii mei ochi și să-mi expun nesiguranțele și fragilitățile... norocul meu că ești tu, adică deja sedus cu alte prilejuri (glumesc)... apropo de parantezele astea, frica mea de holospațiul care este internetul merge până acolo încât uneori simt nevoia să dau astfel de indicații de regie... dar cel mai tare nu-mi place să mă descopăr defensivă...

Eu, domnul meu, am renunțat la netul de acasă... un gest impulsiv, necugetat, îmbufnat și vocile au tăcut, s-a făcut liniște în oarecare măsură... mi-ai rămas numai tu și pentru a-ți expedia un mesaj merg la școală de fiecare dată. Va fi interesant să merg prin nămeți când voi vrea să te îmbrățișez după ce iarna adevărată va începe și aici, dar recunosc faptul că a renunța la internetul de acasă este astăzi un privilegiu cum altădată a-l instala era un privilegiu... e privilegiul meu de nobilă insulară; am câteva privilegii pentru care m-ai invidia, cum invidiam eu în copilărie pe greci fiindcă la ei portocalii (noi, românii, moștenim pofta de portocale) cresc pe marginea drumului... acela al liniștii absolute ar fi unul; mai pot invoca lipsa semnalului și nu știu dacă nu e nociv în cele din urmă din cauza și mai marii singurătăți, nu știu dacă e mai bine singură decât cu prieteni din „acvariu“...

Având mai mult timp, citesc cu voluptate *Timpul trăirii.*

Timpul mărturisirii. Jurnal parizian al lui Eugen Simion și, dincolo de înspăimântător de numeroasele însemnări pe marginea unor lecturi – sursa frustrării mele fiindcă majoritatea, mărturisesc, îmi sunt necunoscute –, am găsit comentarii legate de imposibilitatea cuvintelor de a ne exprima și chiar de a ne descrie… acceptând ideea că *a descrie* este o operațiune inferioară lui *a exprima* și dacă oameni de litere pentru care cuvintele sunt, cum spuneam mai sus, un fel de al șaselea simț, au această dezamăgire, n-ar trebui să-mi mai fac eu *mea culpa* pentru acel loz necâștigător… chiar și titlul ales pare a exprima greutatea de a reda prin mărturisiri trăirile, din cauza diferenței de *timing* dintre cele două stări ale noastre…

Trecerea timpului de la trăire la mărturisire alterează, expiră, estompează, idealizează, falsifică trăirea, iar cuvintele n-o acoperă, o schilodesc… tu scrii și ceilalți citesc trăiri de două ori deviate, o dată de tine și o dată de cititor… ar trebui ca mecanismul de scris să fie calibrat în minus, ca luneta unei arme vechi despre care stăpânul, știind că trage dreapta sus, o dereglează în compensație…

Eu nu cunosc foarte bine limba engleză, însă ceva ce mi-ar plăcea să fie un ascuțit simț pentru limbile europene (sună paradoxal, dar sper să înțelegi că se poate să simți într-un domeniu mai mult decât cunoști și mai mult decât poți reda) mă face să afirm că, spre deosebire de română, care are într-adevăr acest handicap, engleza, altfel limbă de-rafinată (spun *de-rafinată* cum aș spune *decălit* despre o piesă de metal) prin răsfolosire, are puterea de a sugera la un nivel primitiv și insuficient, cu cele două timpuri simple și *continuous*, diferențele între un timp al trăitorului de rând și unul al scriitorului de trăiri… are un timp pentru când trăiești și altul pentru când scrii despre trăiri, are calibrarea făcută, rafinamente de sintaxă; i-au rămas ca două apendice de pe

vremea când limba noastră era mai avansată decât gândirea noastră… acum raportul a devenit invers proporțional, limba a rămas în urma gândirii…

Dar regăsesc și la el, cu aceeași uimire ca și la tine, însingurarea ca stare; însă nu știu, trebuie să fac diferența, apropo de nuanțe ale cuvintelor, între singurătate și însingurare? Una, stare în care voința nu joacă niciun rol, pe când cealaltă e dependentă de voința cuiva… cu uimire și naivitate îți mărturisesc aici că nu-mi imaginam că un om aflat în mijlocul metropolelor lumii, în mijlocul unei vieți tumultuoase, în veșnica mișcare interioară și exterioară, având copii, mai poate fi și singur… Singurătatea este asociată în mintea mea lipsei de mișcare… sau doar se însingurează? Cu mișcarea cu care mături cu dosul palmei toate piesele de pe tabla de șah ca să se facă liniște… E posibil ca singurătatea să fie o stare dezirabilă? În veșnica noastră râvnă către ce nu avem?

…te îmbrățișez, domnul meu drag, iar ți-am vorbit mult, iar trebuie să-mi astupi gura cu gura ta dacă vrei să tac…

…crezi că e falsă impresia că dialogul meu cu tine aici s-a… nici nu știu cum să spun… maturizat? Mă refer la mine pentru că tu ești odihnitor de constant, detașarea ta îți permite să nu oscilezi ca mine între plus și minus infinit, între acaparare și abandon… Îmi place atât de tare să te regăsesc neschimbat cum îmi place să regăsesc pasaje favorite dintr-o carte sau să ascult muzica mea… atât de tare… nici nu știu cum ai ajuns să mă iubești (de fapt, îmi vine în minte nu *a maturiza*, ci verbul *assombrir* din franceză, dacă îi atribuim sensul de înserare, adică de maturizare a zilei; dar mă întreb dacă nu exagerez în ultima vreme cu împrumuturile din engleză și franceză… limba în care vorbesc seamănă din ce în ce mai mult cu o esperanto pentru uz propriu, nu mai spun că nu te-am întrebat niciodată dacă știi franceza… presupun, fără să mai întreb, că tu le știi pe

toate). S-a maturizat în sensul de îmbătrânire a vinului, s-a maturat, a devenit grav ca tonalitate… adică recitesc unele fragmente din urmă cu luni de zile și mă încearcă jena amuzată din fața unor fotografii din copilărie când porți vreun costum haios la vreo serbare; eu sunt *at my best* în costum de pionier și cu codițe împletite… mă alintam mai des și mai mult profitând la maximum de plăcerea ta declarată de a citi, îmi permiteam capricii și naivități chiar și în tonul mesajelor mele… oricum, se simțeau vântul de primăvară și bulele de la șampanie în respirația mea… nu mai regăsesc personajul acela…

N-am fost eu niciodată prea detașată, dar în ultima vreme simt că am devenit prea crâncenă. Există, domnul meu, vreun truc să-mi aduc puțină seninătate? Iau totul ca pe o provocare personală și judec, tranșez, disput, mă trezesc noaptea reanalizând, aducând argumente… ceva nu este în regulă și cunoscându-mă bine (cum altfel dacă numai înspre mine privesc? Chiar și asta mă nemulțumește la recitirea dialogului cu tine, mă înfior cât de des spun *eu*, *mine*, *mă*, *pe mine*)… eu nu mă trezeam noaptea oricât de grea ar fi fost ziua, era felul meu de a rezista… catharsis-ul… mă descopăr acut epuizată și acut intolerantă și nu dispare când respir adânc… un soi de polei paralizant s-a depus peste tot și toate ale mele. Apropo de asta, bărbații de pe aici pleacă iarna pe baltă, după ce dă poleiul, ca să prindă păsări sălbatice, porumbei și altele, fiindcă, rămase la sol pe timpul nopții, li se depune polei pe aripi și nu-și mai pot lua zborul până nu le dezgheață soarele… așa parcă sunt și eu… doar că eu atac pe oricine așa, preventiv, chiar dacă cel din fața mea nu are în intenție să mă atingă… îmi deșert punga cu cerneală asupra oricui mi se pare că mi se opune. O vreme am crezut că e din cauza luptei mele cu două dependențe de care voiam să scap… fumatul și un obicei alimentar nesănătos… însă nu mai pot învinovăți nicotina după trei luni… în orice caz, fără

să crezi cumva că sar la jugulara oamenilor, am o problemă de seninătate, problemă pe care încă nu o neg… mi-ar plăcea un truc sau, dacă-ți răsare în minte, o cauză…

…pot să-ți șoptesc ceva la ureche? fiindcă nu am curaj să spun cu voce tare așa, de sfială… pot? dacă te și îmbrățișez în același timp? sau poate știi deja ce vreau să spun eu cu sfială, tu le știi pe toate…

…duc, domnul meu, o viață mică într-o lume mică și sunt una dintre puținii de pe aici care conștientizează, din nefericire pentru mine… și nu știu dacă o lume mică desprinsă dintr-o lume mare este neapărat o lume mai tânără, mai copil, adică mai bună sau doar una nu îndeajuns evoluată… Îți povesteam odată despre un anume test psihologic, cel al blazonului, aplicat de un profesor pe când eram studentă… într-una dintre secțiunile unde noi trebuia să desenăm ceva pornind de la câteva linii schițate am desenat o casă, dar o casă de pe aici, chiar și cu o barză pe acoperiș; era secțiunea care indica rezolvarea problemelor… întotdeauna am alergat acasă, în insulă, ca să găsesc soluții problemelor grave, ca să-mi consum nefericirile… efectiv, dacă am întâmpinat vreo problemă aflându-mă altundeva, principala mea preocupare era să „îi țin câinii legați“ până ajungeam acasă. M-am refugiat, m-am ascuns aici, am venit să-mi iau energie sau doar să respir aerul amestecat cu mirosul Dunării, ca și cum mi-aș încărca tancurile de oxigen. Aici, privind cuibul berzei neverosimil ca orice cuib de barză, construit pe stâlpul de la colțul școlii, am putut gândi limpede, am înlăturat panica, am găsit soluția sau, când o soluție nu a fost posibilă, mi-am oblojit rănile cu miros de izmă sălbatică strivită sub tălpile goale, cu cel mai tangibil apus de soare care există și până la care nu este decât lungimea unui braț, cu rugăciune de plopi… orice „acasă“ are o mare putere de regenerare a celulelor, dar insula mea are parcă și un

accelerator…

Pot să depun mărturie, insula mea poate fi tot ce am avea nevoie pentru trecerea noastră obligatorie pe acest pământ (nu știu de unde venim și încotro ne îndreptăm, dar cred cu tărie că lumea asta este doar un popas obligatoriu… un *stage* către un alt *stage*), e un mediu lipsit de ispite unde merită să te naști, dar nu să și rămâi; e locul unde nu poți păcătui major și orice ai comite este compensat, purificat de o singurătate ca o flacără de fosfor, este, ca orice insulă, o altă Australie, păstrându-ne marsupialele, adică anacronici și naivi… este locul ideal să-ți crești copilul… pur, diafan, duios, dătător de aer curat și apă și soare… este locul ideal să educi copii, să fii educator de copii, majoritatea de o seninătate ce-ți stârnește zguduiri în piept… în afară de imposibila de stăvilit aspirație a noastră către ceea ce nu avem, nu te mai încearcă altă dorință. Dar eu cred că, fiind crescut aici, unui copil îi va lipsi contactul cu cealaltă lume, în care va păși uluit după ce trece fluviul și… probleme de oameni mari… nefiind ispitită, nu am nici cum să-mi consum energiile acumulate; lumea nu e degeaba dual construită, bipolar, pe balanță, pe echilibru, bine și rău… în lumea asta pe care eu am ales-o, este a mea, nu ne fecundează nicio suferință… este aici un mediu anume creat pentru a fi prea ferice, dar omul pentru a fi profund trebuie să sufere…

Domnul meu, am îndoieli că aici trebuie să fiu; nu există rău mai mare, mai caustic, mai coroziv decât neliniștea de a căuta *some place else to be* și să constați că răul ăsta nu s-ar întâmpla dacă ai avea poate un yin; insula este un loc unde să te naști, apoi să pleci ca să fii ispitit și să-ți arzi labele și blana sărind prin cercuri de foc și să te întorci când nu mai poți fi ispitit decât în amintiri despre care nici măcar nu mai știi dacă sunt ale tale… să te întorci ca o retragere la mănăstire; nu e un loc unde să fii la 31 de ani, nu e un loc unde exploziile solare de

la 31 de ani să fie potolite de puritate și liniște și apă, nu fără să te sufoci și să te încrâncenezi… doar până azi am putut fi „dăscălița“ fără încrâncenare…

…nu mai știu… cred că asta voiam să-ți șoptesc la ureche…

…doar te îmbrățișez…

…heiii, seara bună, fata mea dragă! Dacă ai fi descoperit astă-vară că între timp sufletul, aspirațiile, dorințele, așteptările, visele tale, capacitatea ta de a cuprinde au crescut atât de mult încât nu mai încap în insula ta te-aș fi înțeles mai repede… acum încerc să înțeleg ce a făcut ca această percepție să vină în loc de sau ca dar de la Moș Niculaie!!! Oare spectrul iernii, oare scurtimea zilei, lumina altfel energizată? La urma urmei, nici nu mai contează, important este că ai descoperit ceva atât de evident încât mă mir că abia acum a ieșit la iveală… Da, insula aia a avut marele merit de a te fi format pe tine ca sălbăticiune, dar și neajunsul de a-ți fi prea mică pentru cât de necuprinsă te-a făcut ea și mai ales pentru cât de desăvârșită te-ai făcut tu însăți lucrând metodic și consecvent asupra propriei tale existențe. Acum nu mai ai prea multe alternative, de fapt nu mai ai niciuna în afara aceleia unice de a pleca măcar pentru o vreme, lungă, măcar câțiva ani… dar unde să pleci? Răspunsul este oriunde îți vei găsi un rost, oricât de provizoriu sau improvizat ar părea acel rost, pentru că, știi bine, rosturile se nasc unele din altele și nu-l vei putea vedea pe cel depărtat până nu vei intra cu curaj în cel de lângă tine, chiar dacă nu știi ce e dincolo de ușă…

Dar ai răbdare, fata mea dragă, ai răbdare măcar până după sărbători, pentru că sărbătorile din insulă îți prind bine sau, altfel spus, ai răbdare măcar până îmi vei arăta și mie insula ta, până îmi voi permite să mi-o arăți, nu să mă refugiez cu tine în umbra vreunei camere, universul care a creat o femeie atât de misterioasă și totuși atât de limpede prin felul în care te arăți…

dacă voi vedea insula ta, poate am să înțeleg mai bine cum ești tu alcătuită, dar asta nu va mai putea schimba adevărul absolut că te iubesc…

…o să-ți spun ceva, domnul meu (ceva niciodată spus clar între noi, fiindcă nu a fost nevoie), dar te rog să îți imaginezi zâmbetul meu… poate cam strâmb, dar zâmbet… Mi-ar plăcea să am independența financiară (visez uneori cum ar fi să nu ai griji materiale, ca omul conștient că nu este înzestrat să facă bani… îți dai seama? visez) care să-mi permită să-mi iau valiza și să nu mă mai opresc până în gara… Timișoara… de unde să încep o viață nouă fără să-mi mai amintesc nimic despre mine, cea lăsată în urmă… amnezie autoindusă. Din păcate, fac parte dintr-o categorie profesională care nu câștigă nici cât să mănânce (nu exagerez deloc)… Asta pune cel mai bine șaua pe mine și mă face să fiu extrem de supusă și lucidă. Așadar mi-ar fi greu să plec… nu știu face altceva decât să educ copii și, mai ales… este iarnă, ceea ce, cum bine ai intuit, mă înspăimântă… Dar cred că cel mai greu atârnă faptul că nu am vocație de ascetă, nu-mi place să-mi fie frig sau să-mi reprim la nesfârșit orice mică dorință; o mărturisesc aici ca pe o altă neputință, în ciuda nodului din gât provocat de rușinea că sunt milioane de copii cărora le este frig și nici măcar nu o pot spune…

Cred că, strict tehnic, nici măcar nu ar fi greu să plec… ca și cum, cu un gest ușor al mâinii înmănușate, aș îndepărta de pe ochi un val iluzoriu, atât de simplu ar fi… și, în afară de palton, botine și Chanel 5, aș putea să neg orice s-ar spune despre mine; necunoscându-mă cineva, aș putea uita totul, m-aș putea reinventa, mi-aș face părul roșu, aș purta doar haine clasice, în culori indecise, aș bea doar Chivas, lăsând urme de roșu carmin pe pahar… glumesc… schimbarea de decor sau de costume nu te face să fii altcineva, dar îți deturnează destinul… sau ți-l pune pe traseul normal. Întotdeauna am crezut că un om nou-

cunoscut sau mai ales o nouă dragoste ivită în calea ta este marea șansă de a lăsa în urmă toate greșelile făcute, toate micile defecte ce pot fi îndepărtate, tot balastul ființei tale și să fii pentru el sau ea chintesența ta însuți… poți, ai șansa să fii cel mai bun produs al tău de până în acel moment tocmai fiindcă acel om nu te cunoaște…

Luciditatea mea de țăran în fața girafei – „animalul ăsta nu există“ – mă împiedică să continui povestea cu un personaj feminin gen *Casablanca* începută mai sus… deși poate o să mă străduiesc să fac un exercițiu de imaginație…

Ideea este că nu voi pleca nicăieri, cel puțin nu iarna… și-mi voi roade frustrarea cum ronțăi popcorn la gura sobei din cămăruța mea mică, scriindu-ți uneori ție că „zidul rău mă strânge“ sau poate nici măcar scriindu-ți…

În privința faptului de a-ți arăta insula mea… eu tot consider asta nu irealizabil, dar atât de incomod având în vedere puținătatea timpului de care poți tu dispune, încât ar adumbri bucuria unei întâlniri… Insula mea, domnul meu, trebuie locuită o săptămână ca să-i simți farmecul… cum să vezi în același timp, în câteva ore, într-o fugă, într-un intermezzo, și un apus, și o ploaie, și liniștea, și răcoarea, și arsura, și spațiile vaste degajând energii proprii precum piramidele, și pădurile, și peisajele sălbatice din insula mică… și toate în liniște și pace, fără constrângeri… dacă nu m-aș teme că astfel mă autocondamn să nu te îmbrățișez aici niciodată, aș spune că refuz categoric să te întâlnesc pe fugă în insula mea; mie îmi trebuie ore în șir doar să mă apropii, să parcurg distanța de la cuvânt la gestul „te îmbrățișez“; ție îți trebuie liniștea de a nu te grăbi nicăieri ca să-mi iubești insula… altfel rămâne doar o *misadventure*, cu drumuri proaste și imposibilă discreție…

…fără să vreau, fără să-mi focalizez vreodată gândul în această direcție, cred și eu acum, în acest moment, că nenorocul

nu poate fi dat pe vecie… dacă schimbi ceva la ținută sau la uitătură sau fie ce-o fi, se schimbă și nenorocul în noroc… de aici și spontana alegere de a-mi schimba destinul schimbându-mi înfățișarea; nu numai că aș face-o, dar, absolut instinctiv, am și făcut-o… n-o fi așa, nu se schimbă nimic de fapt… dar am nevoie să cred asta…

În altă ordine de idei, nu-mi place, domnul meu, să vorbesc (nici n-aș fi prima) despre cât de umilitor este să-ți reprimi veșnic o dorință (dorințe mici, legitime) fiindcă este prea costisitoare (cred că aduc asta în discuție tocmai fiindcă recitind mesajul meu de ieri nu-mi convine că am abordat subiectul… azi însă aș merge până la capătul dinspre mine al acestui subiect). Văd și eu straiele lucind de uzură, masculinități și feminități odată orgolioase stinse de umilința sărăciei, în loc să devină din ce în ce mai mândre, patinate fiind de cunoaștere, aud și eu discursuri cursive cu dicție impecabilă de *beau monde* exprimând idei vii, văd și oameni de o eleganță a spiritului și ținutei izvorând dintr-un fel de demnitate țeapănă, voită cu orice preț, ca o ultimă rezistență la frontiera sărăciei, oameni adevărați artiști în modelarea oamenilor, pentru care meseria asta a noastră nu mai are niciun secret, scuipați la mișto, ca din greșeală, de tineri strălucind de opulență și ignoranță… oameni anacronic de manierați, anacronic de naivi, oameni uneori dezechilibrați, împinși spre dezechilibru de nepăsare, profitând de uluitoarea transă cu care-și fac meseria… îi observ uneori până aici pe colegii mei și nu știu dacă să-mi doresc ceva de la ei…

O actriță, una adevărată, spunea zilele trecute că unii (ea se referea la români, eu tot sper că nu e nevoie să nominalizăm o națiune) fac rău și nici măcar nu o fac premeditat ca să-i poți admira pentru inteligența de a plănui, ci din neglijență sau din imposibilitatea de a simți (definiția nesimțirii dată de ea); îți

imaginezi să faci rău sau să nu gândești cu creierul tău din mimetism, din lipsă de motiv…

Constat, nici măcar nu vorbesc prea des despre asta… nu mă plâng nici ție, nici mie, nu am timp de asta; am de tăcut, de ascultat… marea în cochilii de scoici, scoicile tuturor mărilor din jurul meu… și de scris, dar n-aș mai vrea să aud vreodată… tatăl meu a exclamat, după ce ne-a surprins pe mine și pe mama vorbind despre copii, unii înfometați, din școală și despre episodul cu profesoara aproape scuipată de un oarecare sub ochii mei, a exclamat scuturându-se înfiorat ca de frig: „Urâtă meserie aveți… copii sărmani și profesori umiliți“. Tata, care a fost mecanic agricol, el însuși un desprins de realitatea imediată și practică cum rar mai găsești… Nu mă pot abține să nu-ți povestesc un episod cu tata… pândind mai multe zile la rând la marginea satului un tractor cu un plug care să-i are pământul, a fost martorul scenelor ce se petreceau în curtea celei mai sărace familii de pe aici; copii mulți, tată denaturat, mamă îndobitocită, cu maternitatea diluată până la inodor, incolor și insipid, goi, slabi niciodată sătui… a venit acasă și i-a cerut mamei mele să facă niște gogoși mari cât farfuria, le-a luat și s-a dus înapoi… scena care a urmat în momentul când le-a oferit copiilor l-a marcat pe tata. S-au repezit asupra gogoșilor cu ambele mâini, au înhățat și au fugit care încotro cu prăzile, iar cel mai mic dintre ei n-a mai rămas decât cu o bucățică abia apucată, urlând de frustrare… Tata s-a întors și a pus-o pe mama să-i facă un ceaun de lapte cu orez și s-a dus înapoi… Remarca lui, seara la masă, transfigurat parcă, răvășit, a fost: „E acolo o sărăcie ca o boală… foamea, ca o a doua lor natură, îi împiedică să fie oameni… Mie, om de doi metri, mi-a fost parcă frică de ei, de ce vor deveni“.

De atunci am crezut că sănătoasă și inteligentă fiind aș atrage mânia cerului dacă m-aș plânge de altceva…

Însă „e frumos tare pe pământ“, spunea o altă dulce naivă, Rodica Mandache…

Conștientă fiind că am amestecat cam multe personaje, probabil intimidată, de frică să nu fiu rău înțeleasă și sigur înciudată puțin că mesajele mele încep să semene a editorial de ziar socialist, iar eu a Robin Hood, unul devenit pasiv de nemusculos ce este, te îmbrățișez și o să încerc să nu mai vorbesc niciodată de sărăcie, nu de cea care limitează capricii, ci de cea care limitează visuri…

…oare de la ce am plecat? A, da… te îmbrățișam…

…trezită de dinainte de răsăritul soarelui de cei doi pisoi ai mei (dorm în cameră cu mine, eu fiind singura ce le acordă azil, toți ceilalți membri ai familiei prigonindu-i fiindcă sunt hoți, fură de pe masă și sunt mai zăpăciți decât li se permite unor pisici… unul dintre ei, alb ca zăpada, a intrat neobservat în sobă pe ușița lăsată deschisă din întâmplare, a bântuit până s-a făcut negru și, când mama a vrut să îndepărteze cercurile plitei ca să așeze un vas cu apă, el și-a scos capul pe acolo provocându-i palpitații… În jurul orei cinci, când simt mișcare la bucătărie, mă părăsesc, perspectiva unui castron cu lapte e mai seducătoare decât mine), disting pe fereastră un peisaj sleit, semănând cu macheta ușor grotescă din celuloid reprezentând munții de încrețire, de la școală… peste zi se dezgheață, se topește, iar noaptea se încheagă în alte forme, astfel încât dimineața dezvăluie întotdeauna alt aranjament… era un joc… cineva „punea ochii“ și după o numărătoare din aceea ilogică a copiilor lua brusc ochii încercând să-i surprindă pe partenerii de joc în mișcare, aceștia având voie să se miște numai cât nu erau văzuți… cam așa și peisajul, se mișcă, se transformă cât eu dorm… uneori e presărat ca din vârful degetelor cu o zăpadă de consistența sării geme care-ți arde palma când o atingi, azi, un soare curat și prea strălucitor, ca orice soare de iarnă, a topit

zăpada de pe extremitățile înalte ale lucrurilor dând o imagine de indecență… cămăși brumării dezgolind umerii caselor și gardurilor, ca și cum ar fi fost surprinse de zori în ținute și poziții indecente… E puțin cam frig în cameră, soba s-a răcit, pornesc caloriferul și mă refugiez iar sub plapumă fără să-mi mai scot șoșonii din picioare… intră mama cu brațul de lemne, cu pasul ușor de pâslă, dacă nu eram deja trează n-aș fi auzit-o… adie dinspre ea miros metalic de ger și amar de cafea și încă ceva, greu de identificat pe moment… după cinci secunde de concentrare recunosc cu ușurare, miroase a mama mea… m-a simțit că nu mai dorm; îmi spune cu voce joasă, tăinuită parcă în semiobscuritatea și liniștea camerei: „Adi, îți aduc cafeaua?“ „Ar fi bine dacă mi-ar aduce-o cineva și mie… dacă vrei tu, mama mea“, mă alint eu cu voce intenționat făcută să pară sărmană și resemnată… nu mi s-ar mai cuveni mie la vârsta mea privilegiul unor astfel de scene gen „maica cu pruncul“, dar le provoc de câte ori am ocazia, așa, de bucuria de a o avea alături și de a mi se permite astfel de mici infantilisme… cu atât mai mult cu cât va veni o vreme când voi crede că le-am visat… O să-ți povestesc odată despre mama mea, o maica Eleusa, atunci când voi considera că am găsit cuvintele și starea potrivită…

…aceeași zi… alt ceas…

…odată ieșită în grădină, am un sentiment de înstrăinare, de lipsă de intimitate cu locurile… cățelul meu, Nero – negru, cum altfel? –, are promoroacă pe mustăți și-mi urmărește toate mișcările… simt nevoia să mă mișc puțin și sparg niște lemne; el fuge după cele ce sar departe de tăietor. Nu reușesc să mă încălzesc și în mod straniu nu se vede nimeni, nu se aude niciun zgomot provocat de om, deși este destul de târziu… parcă aș fi singură pe lume, eu și animăluțele mele, un peisaj de *Armata celor 12 maimuțe*. Lumina gri în care se scaldă acum

totul în jur, răspândită de un șuvoi de nori din sticlă topită, foarte jos situați, înaintând pe cer ca o pată de umezeală pe o sugativă, îmi induce starea plantelor când lipsa soarelui le reduce și fotosinteza... zăpada se opune invaziei întunericului gri, nedeplin de jos în sus, dar rămâne doar cu un rol de revelator ca acelea folosite în medicină. Parcă mi-aș încetini voit bătăile inimii, cum am auzit că pot face... yoghinii?... Comand creierului să comande ochilor să privească spre cer, iar mișcarea se realizează extrem de lent; ceva lipsit de cursivitate precum derularea diapozitivelor cu povești se petrece când întorc privirea în vreo direcție... recunoști povestea, dar ritmul sacadat de succesiune te irită... ca de fiecare dată când mă privesc amețită în propria fântână, văluri foarte subțiri, reci mă ating peste ochi și peste mâini... nu simt frig, dar răceala răspândită prin rețeaua ca pânza de păianjen îmi excită terminațiile nervoase... e o atingere neagresivă, fină, dar neplăcută, pe care încerc să o îndepărtez clipind des, însă nu dispare. Mă întreb dacă mi-ar ghici cineva starea și dacă, surprinsă, aș putea să mă smulg din mrejele ei... e un soi de tristețe autoinvocată ca un fel de descântec spus în gând, o tristețe ca auto-încetinirea bătăilor inimii... o tristețe-licoare de criogenie, de stopare a arderilor celulare prea intense... apă stingând varul, azotul ținând vie o inimă de transplant... are temperatură, ritm, culoare, de tristețe, dar nu e tristețe; mă apăr de propria efervescență autofabricându-mi tristeți, adumbriri, mă camuflez, mă pigmentez în cenușiu, mimetic... tristețea asta rece mă împiedică să-mi aduc aminte cu câtă poftă aș săruta o gură cărnoasă... cu pofta cu care mistui în mine, însetată, miezul unei piersici în miez de vară bărăgană, cu sucul curgându-mi de-a lungul degetelor... cât de tare aș țipa sub mâna și gura lui până coardele vocale ar ceda precum cele ale unei viole sub un arcuș nervos, cât de radioactive cuvinte aș

șopti cu răsuflarea fierbinte până mi-ar crede vocea și vorbele radiu sau poloniu, cât de hipnotic i-aș privi ochii și buzele când vorbește până aș ajunge să am ochii și buzele ca ale lui și cât de tare mi-aș arcui spatele sub degetele lui încât ar recunoaște, fără să deschidă ochii, amfore… Mă împiedică și să visez… câte apusuri și răsărituri de departe jăratec-tropicale sau vinețiu-iernatice aș avea dreptul să văd, câte mirosuri aș avea dreptul să adulmec, aduse de vânturi fierbinți și reci, aurii de nisip și albastre de ploi, câte ploi aș avea dreptul să simt răcindu-mă până în adâncuri sau aburindu-se de pe pielea mea… câte îmi sunt interzise… să iubesc și să văd lumea, adulmecând până când aș simți și ar simți că el și lumea se consumă sub simțurile mele… Asta e tristețea mea, domnul meu, tristețea celui ce-și încetinește bătăile inimii ca reacție imunitară… De ce să simt dacă nu am pentru cine? Tristețea ca un val de ceară protectoare, tristețea ca o gogoașă închizându-mă ca pe un fluture de mătase, tristețea ca o cameră de sticlă în care am pus-o pe Sara… tristețea ca bula de oxigen a păianjenului de apă, tristețea ca un ghioc purtat în păr, tristețea ca geamul afumat de privit eclipsele, tristețea ca un nor în deșertul dorințelor mele, tristețea ca arsura de lamă de Damasc sau a unei guri de alcool în noaptea polară… tristețea ca o lacrimă de chihlimbar închizând o libelulă verde-smaraldie, tristețea ca pântecele mamei mele cuprinzându-mă mântuitor, tristețea ca fumul de tămâie în care se ascunde Dumnezeu ca să-l găsesc doar eu… tristețea ca îmbrățișarea fratelui meu, ca un câmp magnetic, ca un pod sub care mă ascund, ca o umbrelă… Mă apăr de amintirea prea îndepărtatei bucurii de a trăi invocând starea de tristețe… patetic… bucurii nu am decât în amintire și tristețile le fabric…

…aproape că mă sfiesc să te îmbrățișez azi… ca, din stângăcie, să nu-mi destrami vălurile… lăsate peste ochi…

…vântul a încetat spre seară, urletele de lume siluită, obligată să se transforme împotriva voinței sale, violată prin podurile caselor, agățându-se de copaci, s-au oprit. S-a făcut atât de brusc liniște încât multă vreme am continuat să-mi rostesc mie însămi gândurile cu voce tare… noapte vastă, cu stelele retrase de frig undeva în înălțimile bolții, ireal de albastră, luminată difuz de sus de o lună din care eu văd doar o geană de argint și de jos de zăpada fosforescentă… lumină fără o sursă clară, lumină slabă, meschină parcă, dar oferind nu știu cum revelația imensității spațiului dincolo de puterea lunetei noastre; te face să îți spui înfiorat „niciodată n-am să pot cuprinde, nici măcar cu mintea“. Gerul devenit arzător din cauza cerului senin face să scârțâie zăpada sub pași, ca cioburile de sticlă sfărâmate pe asfalt… Mă înfior… respirația zgârie nările și arde pieptul, lăcrimez și îmi îngheață obrajii… frumusețe stranie, periculoasă, ca de Fata Morgana, a nopții… întotdeauna zăpada a idealizat lumina fie noapte, fie zi, și lumea… și oamenii…

Camera mea… iluzoriu mai mică, din cauza imensității nopții sunt obligată să-mi dilat pupilele, iar intrarea precipitată nu-mi dă timp să-mi autoreglez lentilele fine ale ochiului… E inundată de lumină văratecă, de căldură moleșitoare, de miros de mere și de bronz lichid, de sunetele familiare de foc arzând trosnit și tors de pisoi, de program TV derulându-se fără să fie ascultat sau văzut și care pare a fi singurul loc neostil, *safe*… fratele meu mă surprinde în tandrețuri cu Șoșon Coșarul (Șoșon este numele, iar Coșarul este porecla) și-mi face niște fotografii… bem câte trei degete de coniac, vorbim de *Crimă și pedeapsă* pe care el îl citește acum și de care se plânge că se citește greu, nu curge, îl îngurgitează cu dificultate… mă descopăr îmblânzită parcă, potolită și a fost de ajuns să înceteze vântul… el pleacă, eu zac timp nedefinit cu ochii în tavan, mai

aud o vreme frânturi de știri despre destinații de vacanță – se poate pleca singur în vacanță? mai apuc să mă întreb… poziția nefirească, ușor contorsionată îmi aduce curând furnicături în brațul de sub cap… starea este la limita visului, un fel de graniță între somn și veghe, tavanul nu mai este alb și dacă n-ar fi fost cele câteva picături de coniac m-aș fi speriat, poate… fâșii stranii de mătase galbenă, apretată ca hârtia, cu pictograme și picturi fine cu crenguțe de cireș înflorite alb-roz… șuvoaie de mărgele din sticlă sau doar boabe de apă în stare de imponderabilitate, aurii și albastre… pene boa purpurii plutind precum fulgii de nea într-o atmosferă ce seamănă la culoare cu noaptea de afară… zbor agitat de fluturi din hârtie de orez ca niște desene fine din peniță, galbene și mov… ibiși albi cu gâtul frânt pe spate dureros și ireal, dintr-o dantelă aspră, plină, de consistența nisipului ud, fluturări de spumoase trene de rochii din voal… întretăiate cu șiraguri de pietre verzi, fine, și diforme și mici fulgi argintii… o cortină de maci lăsându-se cu viteză de eșarfă scăpată din mână peste un câmp de verdele stepei… ating cu mâna și strâng între degete o perdea ce arată ca marmura albă, dar care se strânge precum zăpada, cade și-mi dezvelește o fereastră vitrată, prea albastru-zefir ca să fie reală… boabe translucide de jad amestecate cu boabe lucioase de măceșe ocupând tot spațiul unei podele, cristale lungi semănând cu pumnalele dacice atârnând în lungi șiruri întretăiate de mărgele în formă de pară din aur roșu… n-aș putea spune cât durează căderea asta într-un fel de onirism pasiv, de cinema, fără acțiune, succesiunea de… aș spune imagini, dar e mai mult decât atât, fiindcă sunt tridimensionale… este singura mișcare, în rest, eu sunt doar privitor, n-am nici cea mai mică senzație că aș fi creatorul, că din creierul meu se nasc… însă acel eu pe jumătate inconștient al meu alege numai ce-mi face plăcere, estetic vorbind, poate de

aceea sunt și în stare să le țin minte… materii, materiale, consistențe, culori, mai puțin sonorități… care-mi plac…

Nu știu dacă nu fac altceva decât să reacționez la marele auto-reproș (*marele*, *imensul* reproș, echivalent cu o obsesie, cu o frustrare ce frizează psihoza) pe care mi-l fac mie însămi și anume acela de a nu avea imaginație în scris… în mod uimitor, știu despre mine că în viață, în profesie aleg soluții originale, că nu-mi plac căile bătute, ceea ce poate avea oricine, dar în scris sunt paralizată, nu pot inventa nici acțiuni și cu atât mai puțin personaje… ce spun eu aici? nici măcar decoruri care să nu aibă un miez de real; mie dă-mi un om adevărat, lasă-l să se miște și să-mi vorbească și voi ști să-ți redau asta mai original decât a fost… pot scoate din banalitate o scenă de plictiseală, de singurătate, dar nu-mi cere să inventez…

Când eram copil, îmi imaginam uneori că aș fi rămas singură pe pământ și-mi plăcea tare să mă gândesc ce aș fi făcut, ce aș fi vrut să văd, prin ce locuri interzise aș fi vrut să pătrund și ce lucruri interzise aș fi vrut să fac; îmi făceam planuri pe zile… aș fi condus fără permis ca singură extravaganță, dar n-aș fi furat… mâncare, atât voiam, iar în privința faptului că nu știam să conduc sau să pun benzină de la Peco mă linișteam spunându-mi că oi fi eu destul de deșteaptă să-mi dau seama cum se face… a fost exercițiul de imaginație suprem. Aș fi vrut să am acces contemplativ la spații interzise, atât… cât de profund drept poate fi un copil ca nici în ipotetice condiții de solitudine perfectă să nu încalce etica și regulile…

…te îmbrățișez cu aceeași lipsă de imaginație dintotdeauna… din fericire, când îmbrățișezi nu ai nevoie de imaginație, doar de căldură…

…întotdeauna, când am fost nevoită să dezvălui aspecte, frânturi, dovezi, manifestări ale credinței mele în Dumnezeu, am fost paralizată de stânjeneală… dar nu e cum s-ar crede, iertată-mi fie îndrăzneala comparației, nu e sfiala celui prins în flagrant delict de cucernicie – de altfel, nimeni nu ar trebui să fie nevoit vreodată să-și declare sau să-și dovedească credința, e o lipsă de delicatețe, o agresare, o… repet cuvântul, dar nu găsesc altul mai potrivit, siluire –, ci sfiala celui ce simte că, oricât de tare crede, nu e destul cât să aibă dreptul să vorbească despre asta… sfiala modestului sau poate a nesigurului? Dar cu atât mai mult dacă e nesigur…

Eu vin din generația de copii care s-au născut fiindcă erau interzise avorturile; îți imaginezi acolo dumnezeire? Să te naști așa? Generație crescută departe de biserică și, spre deosebire de alți părinți, ai mei chiar ne-au ținut departe de biserică. Sunt departe de biserică și de slujitorii ei în mare parte și acum sau sunt departe de biserică din pricina slujitorilor ei și acum (știu, știu ar trebui să fiu mai îngăduitoare). Noi am început să ne definim, să ne explicăm nouă înșine credința abia foarte târziu, prea târziu, am început să dăm nume simțămintelor pe care le reprimam fiindcă semănau a iubire față de nu știam cine, față de oricine… iubire interzisă… și despre care aflam că e mai bine să rămână tainică, secretul nostru cu noi înșine… Și pentru că și iubirea față de colegul de clasă ce-mi desena mie căluți multicolori, deși era discriminat pentru proveniența dintr-o familie celebră în oraș pentru infracțiunile comise, „interlopul clasei“ de care toți fugeau, iubirea față de vecina de la trei care dădea mereu cireșe tuturor copiilor din cartier, deși era pe jumătate lunatică, mila mea de copil pentru omul ce umbla șchiopătând cu un fel de ghilotină grea în spate (așa mi se părea mie că arăta ceea ce era de fapt o tocilă și ascuțea cuțitele) sau pentru cățelul cartierului botezat cu nume de mascul, deși era

femelă, care umbla veșnic cu o cohortă de copii după el, ne ținea, ne aducea împreună și pe care, când a murit, l-am plâns toți în hohote alertându-ne părinții... pentru că iubirea asta fără țintă, fără motiv, fără noimă trebuia să poarte un nume, s-a numit *Dumnezeu*... Azi, aici, la școală, printre elevii mei, trebuie să fac față unui alt fel de credință decât cea sfioasă și timidă a mea: cea manifestă, a copiilor ce-L iubesc, au voie să-L iubească de când se nasc. Am făcut imprudența de a începe să derulez cu un grup de copii o activitate fără să-i bănuiesc implicațiile, icoane pe sticlă. M-a uimit familiaritatea cu care vorbesc despre El („Ia uite ce mustață stufoasă“ sau „Sfântul ăsta are față de sfântă“) sau risipa de culori în care au ales să redea unele dintre scenele biblice, dar cel mai tare m-a uimit răspunsul la o întrebare a mea așa, cam într-o doară, pusă în mijlocul unei întruniri: „Există, credeți, vreo calitate, vreun merit pe care ar trebui să-l aibă cel ce pictează icoane?“. Răspuns relaxat, aproape înveselit ca în fața unei întrebări prostești: „Nu... trebuie doar să vrei să pictezi, să nu fie nimic forțat, obligatoriu“ (dacă ar fi vorba despre adulți aș bănui un *convenient answer*, dar pe copii poți să-i crezi). Eu nu îndrăznisem să pictez, făcându-mi mii de scrupule, citind că meșterii zugravi de icoane și biserici țineau post când lucrau la ele... deși abia îmi stăpâneam pornirea, entuziasmul. Când mi-am pierdut eu voioșia asta în relația mea cu El... un fel de complicitate pe care o remarc (sper să nu exagerez cu observația asta) doar la popoarele latine și la cele ortodoxe, îndrăzneala de a merge în fața Lui cu un zâmbet în colțul gurii, pălăria pe ceafă și poate și puțin chercheliți, de a merge în fața Lui tocmai fiindcă au greșit... latini și ortodocși, o combinație cu consecințe mai ample, dar care ne dă și un fel anume de a ne manifesta credința, cu familiarisme și teribilisme (noi suntem hoții care, plecând la furat, se opresc în fața bisericii și spun

„Doamne-ajută“), familiarisme pe care eu și mulți de aceeași vârstă cu mine nu le putem adopta dintr-un soi de pudoare venită din lipsa de intimitate cu Dumnezeu (nu este intimul nostru), lipsa de… conviețuire cu El… eu, în momentul în care îmi asumam o greșeală, nu mai aveam curaj nici să mă mai rog… N-am avut niciodată sufletul atât de ușor, am avut cu Dumnezeu relația pe care am avut-o cu tatăl meu (și el când absent, când sufocant ca prezență), aspră, neîngăduitoare, iertând prea târziu sau deloc… Dumnezeu e în mare măsură așa cum vrem noi, alteori exact așa cum ne imaginăm noi, de cele mai multe ori ca noi înșine…

În orice caz, domnul meu drag, știind eu bine că tu ești „un arici“ în preajma sărbătorilor de iarnă – nu mi-ai povestit de ce, cu toate că mi-ai promis în urmă cu un an – și mai știind eu că ești departe, că vrei, îmi imaginez, să stai departe de lumea dezlănțuită, singur, însingurându-te, fugind, refugiindu-te pe lângă vreun ocean înghețat, cu ochii cufundați în zare și cu răceală în piept și tâmple, prin vreun tărâm înmiresmat cu smirnă, prin vreun însorit tărâm nisipos și leneș și trandafiriu pentru care te invidiez și ți-aș săruta ochii care le văd… și mai știind că eu însămi suport greu tare perioada asta, mă străduiesc să găsesc acum un fel, un alt fel decât prin urări clasice de a încheia încă un an din povestea noastră de dragoste… o poveste pe care nimeni n-ar fi crezut-o, nici măcar tu… eu, da, fiindcă o insulară este prea singură ca să mai fie surprinsă de direcția din care vin iubirile… vor veni întotdeauna de peste apă, întotdeauna de jur-împrejur… o poveste alcătuită numai din cuvinte, ca, de altfel, toate poveștile veritabile, de la *O mie și una de nopți* la poveștile biblice… sunt numai cuvinte… cuvinte în loc de gesturi, în loc de sentimente, cuvinte în loc de carne și oase, în loc de fierbințeala răsuflării și de claritatea privirii, cuvinte în loc de gânduri, experiențe și…

cuvinte în loc de îmbrățișări… o poveste care probabil se va încheia absorbindu-se în ea însăși tot așa de lin cum s-a născut…

Mie îmi doresc însă să pot odată ca, îmbrăcată în negrul meu preferat, să mă apropii de tine într-o seară, înseninată și îmblânzită (în sens de… stare de blândețe, nu dresată), să te îmbrățișez cu ambele mâini îndelung și strâns într-un loc și într-un timp în care să nu mă gândesc la convenții sociale de respectat, la temeri legate de a răni pe cineva sau de a mă răni pe mine… să fiu destul de eliberată de mine însămi…

…ce-ți doresc eu ție?… să-ți fie bine, cald, liniște și senin acolo unde ești… ție și celor ce contează în viața ta… te îmbrățișez…

…o liniște ca de lume abia ivindu-se din neant… lumină difuză, ecranată de un strat subțire de nori fumurii care nu acoperă luna, doar o estompează, redistribuind-o egal… peisajul astfel luminat capătă rotunjimi dulci chiar și acolo unde zăpada s-a topit, totodată înșelând ochiul, nelăsându-l să recunoască lucrurile, întregind impresia de lume nedeplină… în alb și negru, fără muchii și ascuțișuri, lume născându-se tăinuit și greu, cu un zgomot ca un fâlfâit de aripi, lume care într-o noapte ca asta și-a căpătat desăvârșirea… aerul este cald cu neliniștitoare accente de primăvară…

Mă hotărăsc așa, copilărește, să nu dorm astă-noapte, dar nu ca să-l pândesc, precum altădată, pe Moș Crăciun, ci ca pe unul dintre lucrurile nemaifăcute de pe lista cu lucruri „de făcut în viața asta“… Glumesc, doar mă dau mare, nu am o astfel de listă, fiindcă pe lângă istorica resemnare a est-europenilor, fatalismul românilor tradus în „cum o vrea Dumnezeu“ (sau „asta e“), eu mai trebuie să-mi și permit lucrurile de pe o astfel de ipotetică listă, spre deosebire de personajele interpretate de Morgan Freeman și Anthony

Hopkins… Să nu te înduioșezi, domnul meu, că în timp ce lumea asta mare petrece sau suferă o femeie care uneori ar vrea să petreacă și ea, alteori suferă și ea, alege doar să vegheze… și iartă-mi și logoreea, ține loc de multe…

Atâta timp cât sunt încă odihnită, gândurile mele sunt furate de insipidele spectacole de televiziune cărora astă-seară le găsesc și mai puțin farmec decât de obicei… un soi de lehamite pe care nu o recunosc la mine, omul care nu se plictisește niciodată, greața aceea pe care, dacă n-ar suna atât de pretențios, aș numi-o existențială (de altfel, cuvântul salvează de la dizgrație o serie de simțăminte suburbane, dacă-mi permiți analogia… dar poate sănătoase exact ca o gripă care e și ea bună din când în când pentru întărirea sistemului imunitar). Totuși greața asta mă panichează fiindcă nu-mi place gustul coclit ce mi-l lasă pe limbă și nici slăbiciunea, ca o otravă, simțită în carnea și oasele mele. Întotdeauna când undeva în adânc simt bâzâitul enervant al unei iritări aparent fără legătură cu nimic imediat mă opresc, respir și caut să identific ce anume nu-mi dă pace, ce m-a tulburat într-atât încât să-l port cu mine și când îmi beau cafeaua, și când mă rog, și când dorm, și când zâmbesc unui copil… *bref*, când toate condițiile ar fi îndeplinite să fiu senină…

Zilele trecute, o femeie a venit la mine… eram singură în școală, verificând apelurile și e-mailurile (toleranța mea la absența internetului de acasă începe să se apropie de zero) și m-a rugat să o ascult; întâi m-a înspăimântat puțin, a apărut ca și când m-ar fi pândit. Vacanță fiind, nu am un program fix, în unele zile nici nu merg la școală. Venind pe drum nu zărisem pe nimeni, deși până a intrat în cancelarie a trecut apoi foarte puțin… ar fi trebuit să fie în raza vederii mele. N-o cunosc foarte bine, nu are copii la școală, deși are cam vârsta mea. Mi-a spus că are o mărturisire greu de făcut către oricine, iar către

apropiații ei cu atât mai mult, mărturisire pe care și-o reprimă de câteva luni, că nu a plănuit să mă abordeze pe mine, ci doar m-a văzut intrând și a știut că sunt singură... Iar m-am temut de ea sau de mine... de sensibilitatea, empatia pe care, cunoscându-mi-le, încerc să le feresc de stimuli, cum ferești instinctiv o rană... urmau să fie puse la încercare și îmi dădeau niște zvâcniri în tâmple... „Sunt singură și tristă, domnișoară", așa a început, deși nu cred să-ți pot reproduce exact cuvintele ei, mai simple decât ale mele. „E atât de rău să-ți mărturisești singurătatea și tristețea, mai ales celor ce se așteaptă de la tine la forță și râs și poftă de viață... cred că de aici vine singurătatea, să nu ai pe nimeni căruia să-i mărturisești slăbiciunea, să fii singur la rău, nu la bine... nimeni nu vrea să afle despre tine că poți fi și slabă... și toți se arată atât de surprinși să afle că ești internată la nebuni." Știi, domnul meu, m-am simțit ciudat în primul rând din cauza faptului că, povestind despre ea, trecuse la persoana a doua, tu, și în vertijul provocat de surpriza apariției ei, de curajul ei... poate doar disperare... de refuzul instinctiv de a o asculta și de îndemnul cerebral de a o face ca pe o faptă bună, la care se adăugau frigul și cenușiul dintr-o cancelarie de școală de țară în vacanță, fără foc în sobă, fără lumini aprinse și mai ales fără forfota obișnuită... toate succedându-se prea repede pentru o nespontană ca mine, am avut impresia că vorbește despre mine ca și cum mi-ar face un reproș. Preț de câteva crâmpeie de timp m-am opus pornirii de a o contrazice... Iritarea mea aici să-și aibă sursa? Că mă recunosc în vorbele ei, deși deocamdată, nefiindu-mi chiar povară, nesimțind nevoia să le strig pe străzi, nici nu mi le adjudec, nu le recunosc ca semne... eu cred în continuare că *nice things happen to nice people*... nu știu, nu-mi dau seama acum, poate lucrul frumos pentru „femeia care riscă să fie internată la nebuni" am fost eu în acea zi, în ciuda răului

ca o boală ce mă cuprinsese… ca și cum descântând-o pe ea aș fi luat deochiul asupra mea, și asta fiindcă orice ni se întâmplă poate avea și o parte bună (cu excepția nenorocirilor întâmplate copiilor și animalelor, noi, ceilalți, merităm tot ce ni se întâmplă).

Aflu uneori, citind sau din media, despre femei de o forță ca lumina soarelui în ochii unui pianist de club de noapte, femei ce-și afișează cu orgoliu cunoștințele și folosesc inteligența ca pe o salvă de tun, iar ironia ca pe artificii… dar mie îmi plac inteligențele fine și discrete de aici de lângă mine, îmi plac apele adânci, îmi plac fostele regine, îmi place bunătatea fără margine și noimă a mamei mele, istețimea necruțătoare la vorbă a bunicii mele, încăpățânarea vicleană de a face să meargă o căsnicie ca o piatră de moară a vecinei mele și ea să se facă din ce în ce mai frumoasă, îmi place excepționalul discret și anonim… le consider daruri ale lumii ăsteia către mine…

…zilele trecute am ascultat o mărturisire pe care am și bănuit-o de la primele cuvinte, o mărturisire pe care aș fi putut să o spun cuvânt cu cuvânt eu însămi și pe care n-aș fi ascultat-o dacă nu m-ar fi uimit curajul femeii și încrederea ei în mine… și am repetat-o șoptit astă-seară, dând-o mai departe… și sub șoaptele mele sau ale unui vânt ca atingerea mătăsii spumoase pe frunte și obraji nu-ți poți imagina cât de desăvârșită a devenit lumea… luna lăsa să cadă de sus polen fosforescent, ploua cu lumină, astfel încât eram tentată să-mi privesc hainele așteptând să fie nevoie să scutur pudra fină de aur de pe umeri… eu, privind luna în noaptea de Crăciun… să nu mă spui nimănui!…

…te îmbrățișez cu respirația și mâinile reci…

…din ajun de An Nou, manevrând greșit un obiect, m-am lovit foarte tare în ochi cu un colț ascuțit… în ochi, nu în

pleoapă; am rămas năucită preț de câteva secunde. Întâi lăcrimând, ochiul s-a înroșit tare, apoi s-a umflat desfigurându-mă, dar și dându-mi dureri mari. A doua zi nici vorbă să-l pot deschide, în ciuda compreselor... Dar mai mult decât atât mi-a afectat și celălalt ochi prin suprasolicitare, așa că la trecerea dintre ani am fost aproape oarbă... din cauza fotofobiei n-am putut să privesc la televizor nici măcar cu un ochi... Refuzând să mă las deprimată numai de atâta lucru, mi-am petrecut seara speculând cu ochii închiși pe seama unei așa întâmplări și mâncând la discreție prăjituri cu cremă, compensație psihologică, neștiind pentru ce o să mă urăsc mâine mai tare... pentru ghinion, pentru singurătate, pentru silueta opulentă, pentru tentația abia reprimată de a mă reapuca de fumat... dar toată această armată de uri ținute departe, „privite“ de sub pleoapele închise păreau niște dușmani aflați dincolo de un perete de sticlă securizată...

Experiența în sine este interesantă ca tehnică... lumea pare mai mică privită cu un ochi și se mută mai la stânga în cazul meu, totul vine dinspre stânga, surprinzându-mă; nesiguranță la mers, fața înlăcrimată, draperii improvizate acoperind ferestrele fiindcă intră soarele prea strălucitor din cauza zăpezii... zile întregi obligată să stau în casă în întuneric...

Și mai interesantă a fost însă călătoria sabatică făcută în căutarea a ceea ce trebuia să văd și n-am văzut, căutarea în neverosimilele peisaje interioare, în stare de veghe și în vis a unei explicații care sigur nu există, va trebui inventată...

Străduindu-se mai multe zile, înghețul și dezghețul au construit niște zăbrele din sticlă limpede precum cristalul de Boemia de la streașină, cu urzeală de corzi de viță-de-vie agățătoare, până la pământ... Trebuia să le văd ca pe minunile mele personale și nu le-am văzut? Și am fost pedepsită... Revenită de prin grădină de la un exercițiu de dezmorțire, dau

în fața casei de o fetiță cât o păpușă care părea a aștepta cu zâmbet cuminte ca cineva dintre ai casei să iasă, să o zărească… este abia ora 11… câinele meu o asista, deși nu-i plac colindătorii… „Am vrut să fiu prima care vă colindă, doamna“; și n-am știut dacă a fost glasul ei, ochii albaștri sau clopoțelul din mână… Nici aici n-am văzut ce trebuia văzut? Gâtul gol, deși afară era ger și vânt înghețat și mâna fără mânuși pe clopoțel și zâmbetul de fetiță cu chibrituri și cățelul cuminte la picioarele ei…

Nu știu, domnul meu, ce trebuia să văd și n-am văzut, dar de un lucru îmi pare foarte rău… de rochia din catifea neagră brodată de mama mea cu fluturi din mătase vegetală roșie, portocalie și galbenă, rămasă nepurtată în noaptea către noul an…

…te îmbrățișez cu ochii înlăcrimați și nelimpeziți încă…

…bună dimineața, domnul meu… să nu crezi că a trecut vreo clipă din aceste 23 de zile de tăcere în care să nu-mi fie dor de tine… un dor de mă doare în piept, atât de dor încât te-am visat… dar nu am avut nimic a-ți spune; n-am făcut altceva decât să urăsc iarna și am preferat să nu-ți amărăsc și iarna ta… asta știind și plăcându-mi să cred că nu m-ai mințit frumos când spuneai că adumbririle mele sunt și ale tale, te îmbrățișez, căutându-ți căldura…

…nu, fata mea dragă, nu te-am mințit nici frumos, nici urât, nu te-am mințit deloc când ți-am spus că trăiesc odată cu tine mai toate stările prin care treci și pe care le torni apoi în cuvinte, precum metalul topit în forme de turnare… stările trec, iar mărturia lor rămâne în cuvinte, întocmai precum metalul solidificat în diverse forme… se pierde doar incandescența stărilor, care trece, lăsând locul liber pentru alte stări… și mie mi-a fost dor de tine.

…pentru conformitate, precizez că „a minți frumos“ era o alintătură (ca să fiu eu sigură-sigură că nu o abia sesizabilă iritare este ceea ce detectez în tonul tău); alintăturile cam de felină, adică nu tocmai lipsite de tensiune, tensiunea privitorului ce nu poate fi niciodată relaxat în prezența unei feline, îmi sunt caracteristice mie, fiindcă altfel nu prea am umor… e tot ce pot face pentru deconcentrare… mă înțelegi? Asta și râsul dezlănțuit când ceva mă amuză… Revenind… era o alintătură având aceeași intensitate ca atunci când, spunându-ți că am înnoptat în București, tu ai glumit: „Am simțit eu pe cineva drag aproape și fizic, nu numai spiritual“… genul acesta de minciună ți-l reproșam tandru și acum…

Îmi doreai la început de an să am ochii limpezi, domnul meu… Sunt limpezi, deși privind cam aprig pe sub sprâncene lumea asta nebună căreia i-aș striga să dispară, uneori, cu iarna ei cu tot… am o privire noptatică, mi s-a spus, și mi-a plăcut ce învăluitor a sunat… deși bănuiesc intenții de seducție, ba mai mult, intenții de confirmare a părerii că a-i spune unei femei ce vrea să audă îți scurtează drumul… sau sunt eu defensivă? Dar *noptatic* este prea frumos ca să-l irosești numai pentru a demonstra deșertăciunea unei femei, nu? Și nici măcar nu suntem vanitoase noi, femeile, nu putem fi așa cum nu ne putem îmbolnăvi de prostată…

Și iată și matrițele de astăzi, matrițele stărilor mele… Eu aș vrea să ivească porți de fier forjat, porți, alte cuvinte, stări vechi… iubesc vara… și să presupui, te rog, mâinile aduse pâlnie la gură ca să mă audă toată lumea… vara, câmpul ghiftuit cu apă, dar mai ales fermentat ca de o drojdie de căldură și de lumina soarelui îmi provoacă din când în când o stare de suprasaturare, de preaplin, preaplin de sâni încărcați și pântece greu… e starea pe care nu știu de ce o asociez excesului de oxigen din aerul inspirat care, după presupunerile mele, face

arderile celulare cerebrale mai iuți, dă un soi de efervescență care-mi țâșnește pe nări, dar îmi place… îmi place pișcătura carbogazoasă pe care o simt în gustul verii duse la extremul ei, îmi plac excesele verii cum mi-a plăcut să mă închid în casă și să mă iubesc cu bărbatul din viața mea până ce am simțit că-mi vine rău fizic, de epuizare… vara pot trece Dunărea înotând, nu-mi stă nimic în cale, și port cele mai frumoase ii din lume… nu e nimic mai frumos decât o ie…

Iarna asta însă, când înzăpezită greu, abundent, învelindu-ne împotriva voinței noastre ca o arahnidă într-un lipicios linţoliu asemănător vatei de zahăr, când udă, mucegăită, mocirlită, mă apasă peste piept… detest iarna din răsputeri, deși lumina nu este niciodată mai fascinantă prin frângeri, și răsfrângeri, și prefaceri, și reflectări, și descompuneri, și recompuneri… o detest pentru lipsa de căldură, pentru energia mea sleită, nealimentată (nu-mi mai găsesc energia acolo unde o găseam… ca o obstrucționare a unui ipotetic cordon ombilical), pentru veritabilul *solitary* la care mă condamnă, pentru că îmi limitează libertatea până la claustrofobie… Mă simt ca și cum aș fi un soi de circuit închis și m-aș alimenta cu reziduurile propriei mele energii consumate până la autointoxicare… nu rezistența fizică îmi este pusă la încercare… îi rezist… îngreunarea, apăsarea de pe umeri și de pe frunte, hainele grele, căciulile, încălțările groase ar putea fi suportabile, dar e ceva ce-mi îngreunează și gândurile… îmi place și îmi asum izolarea atât timp cât o decid, o aleg eu… îmi este, mi-a devenit necesară, dar când nu sunt eu cea care îi decide termenii, mă sufocă… delfinii, care mi-ar plăcea să fie albaștri, îmi sunt semeni… la un moment dat trebuie să ies la suprafață ca să respir…

Bref, urăsc iarna ca și cum mi-aș fi trăit iarna o întreagă viață anterioară… dar am ochii limpezi…

…te îmbrățișez sperând să nu sesizezi ușorul meu delir…

…nu știu, te-ai electrocutat vreodată? Mă gândesc la micile șocuri casnice provocate de fierul de călcat, de pildă… dau un exemplu din experiența mea… n-ar fi ieșit din comun pentru un inventator, dacă ar fi să mă iau după filmele cu profesorul trăsnit… Ce explicație crezi că poate avea o stare de nerăbdare ce seamănă puțin cu scuturăturile provocate de șocurile electrice, dar de o intensitate suportabilă, o stare ce mă însoțește mereu, când citesc o carte, când lucrez, când predau, un fel de vibrație, o pulsare asociată unei așteptări… aștept ceva ce nu pot defini, dar care nu mă lasă să degust viața cum eram obișnuită, îmi induce un sentiment de pierdere de timp cu lucruri inutile, ca și cum aș rata ceva, îmi induce un fel de superficialitate în a simți, ca și cum nimic nu echivalează cu ceva ce pierd fără să conștientizez ce, deși pare a fi în preajmă în timp sau spațiu… Aștept ceva ce ar depăși orice altceva în intensitate… Nu știu cum altfel să-ți definesc starea decât prin mici șocuri electrice, mai mult sugerate, inițial suportabile, dar devenind încet un soi de picătură chinezească; mă tem și că nu mai reușesc să disting bine, tulburarea aducându-mi în ultimele zile și alte întâmplări… uleiul pare a se amesteca cu apa…

…periodic te pun în situația, oarecum imperativ, recunosc (dar tu pari a privi cu simpatie bătăile mele din picior), să judeci, nu în locul meu, ci despre mine în locul tău… îți cer un *second diagnosis* despre ceva ce mi se întâmplă… Anul trecut îți povesteam despre un tip care, deși părea a anula distanțele și virtualitățile dintre noi când comunicam online și exista o stranie atracție sexuală nezăgăzuită nici de mine, nici de el, tăcea luni în șir și revenea la mine de două ori pe an, ajungând până în faza în care îmi spunea *iubito* și dispărea iar… Ai spus atunci că nu îți poți explica reacția lui, dar că e posibil ca eu să

fiu de vină, cu spiritul meu efervescent și cu imposibilitatea asta a mea, ce acum îmi pare fiziologică, de a transmite mesajul „vino în patul meu astă-seară și… e posibil să rămâi o viață“, și că par a vrea *blind commitment*… A revenit și la acest început de an și toată aventura începe să-mi semene a joc pervers și mă consumă fiindcă eu, dincolo de orice, sunt un suflet curat care încă ia în tragic întâmplările rele și neexplicabile, precum copiii care nu înțeleg de ce anumite lucruri li se întâmplă lor, deși au fost cuminți… Însă de astă dată nu e numai atât… a revenit și un alt bărbat… doi nu ți se pare că nu se mai potrivesc niciunei explicații, ci legilor absurdului? Și despre el ți-am vorbit… cum de m-ai suportat? Încercam poate doar să înțeleg unde greșesc eu… Cel care, după o zi frumoasă petrecută împreună la Brăila, după ce îmi era limpede, neechivoc plăcut, m-a sunat la miezul nopții și, fiindcă nu am auzit telefonul, a decretat că eram cu un altul (e urât… așa cred eu instinctiv, fără să stau să analizez, că, dăruind unui bărbat zâmbete de fericire într-o zi solară, să mângâi un altul când primul s-a întors cu spatele și noaptea se așterne… poate nu… nu știu ce cred alții… e cel mai urât lucru de făcut, nu mai ține nici de onestitate, nici de exercitarea libertății, ci de curățenie, chiar aș spune igienă… unii chiar seamănă albinelor… De aceea suspiciunea lui m-a năucit, dintre toate femeile de pe pământ el pe mine mă bănuia de manipularea asta fără scrupule a bărbaților, pe mine, abstinentă șase ani… Cu greu s-ar fi mai găsit alta de acest calibru. Cât de ghinionist trebuie să fii ca să nimerești cu săgeata ta de o sută de ori mărul la antrenamente și o dată capul în concurs? Mă întrebam fără noimă ce ar fi trebuit să fac să nu se ajungă aici căutându-mi vina mea… de aceea l-am și urât o vreme pentru tonul sigur și suficient, pentru meschina și versata ce deveneam în ochii lui când eu șlefuisem mult, 30 de ani, la mine tocmai să nu ajung așa, pentru frângerea mea de

suflet)… și a tăcut, a revenit apoi surprinzător vara trecută… a tăcut apoi și revine astăzi ca și când am fi două animale ciudate ce trăiesc în cicluri de șase luni… când spun că au tăcut, tu trebuie să înțelegi că în mijlocul unor conversații tăceau și dispăreau definitiv, brusc…

Cu siguranță întrebarea nu mai trebuie rostită… excluzând varianta perversității…

I-am întrebat… să nu crezi că nu… Absolut nesurprinzător, unul a fost evaziv prin asumarea impoliteții și prin deturnarea atenției, celălalt, evaziv prin mister… Însă ambii mi-au spus ceva, că sunt greu de uitat (oricât de mincinos ar fi răspunsul este totuși o explicație că revii la o femeie, până la intimitatea gândurilor și cuvintelor, la câteva luni de doi-trei ani încoace), dar că îi sperii… „O relație cu tine mi se pare grozav de complicată.“ „Da, sunt cea mai complicată sălbăticiune de baltă din câte există.“ „Tocmai asta mă incită… simt impulsul greu de stăpânit de a te îmblânzi… mi-a trecut prin cap chiar să te iau de soție pentru asta.“ „Te-ai gândit că asta m-ar prinde în capcană, n-aș mai avea unde să fug?“ „Cred că da, altfel am senzația că ai pleca înapoi în insula ta cu care ai o relație ciudată, când ai vrea, fără ca eu să pot invoca vreun drept sau argument.“ „Ai dreptate, doar ca soț m-ai avea în totalitate… ar fi singurul bărbat la picioarele căruia aș depune scutul; nu știu dacă ți-ar mai și plăcea asta, însă nu înseamnă că mă și las ușor luată de nevastă.“ „Te port în gând.“ Mă poartă în gând și nu minte fiindcă e departe și revine în țară abia în vară, nu are de ce să mintă…

Știi ce-i culmea? Mai rău m-a sălbăticit decât m-a îmblânzit și cred că starea descrisă mai sus, cu electroșocuri și încordări autoinduse, de aici vine…

Te îmbrățișez pe tine căutând la tine mângâierea de de-a lungul coloanei vertebrale ce m-ar potoli… și poate mă lași să-

mi sprijin fruntea de buzele tale, vreau să văd până unde vor ajunge… în virtutea detașării suverane…

…stau ghemuită pe malul apei, pe stratul gros de frunze mirosind înțepător a cadavre vegetale definitiv condamnate la stingere de bruma groasă ca o sare grunjoasă și mă las inundată de cerul reflectat în undele limpezi… limpezime mi-ar trebui, sunt intoxicată, ca în diminețile de după petreceri pe vremea când fumam… și la îmbrățișare aș fi imună azi…

…ai avut vreodată momente când ceva din senin îți oferă un răspuns sau te ajută să-l găsești (cred totuși că inventatorilor le este familiar) sau doar te ajută să mergi mai departe – crezi tu că te ajută… te agăți de el absolut ilogic, după ce ai obosit făcând raționamentele logice –, absolut aleatoriu, absolut instinctiv? Precum în filmele de acțiune americane, când întotdeauna cel ce dezamorsează o bombă alege firul roșu cu o secundă înainte de a-l tăia pe cel galben și lumea e salvată… Îți confirmă sau crezi tu că îți confirmă drumul când te găsești la o răscruce? Apuci un drum chiar dacă peste luni sau ani realizezi că nu a fost cel bun… întâmplări mici, altfel nesesizate, gesturi, mici semne reale sau imaginare, o trăire cel mai des imposibil de definit, o fracțiune de secundă de răsuflare reținută și ochi închiși așteptând declicul… în fond, nici nu mai are loc nicio logică aici, mă refer la toată teoria despre raționamentele logice… din moment ce alegem chiar și soluții despre care aflăm mult mai târziu că nu ar fi cele mai bune și că o alta era mai potrivită… nu atât alegerea, soluția sunt ilogice, ci felul în care alegem… Detest zbaterile de dinaintea unei alegeri dificile, dar detest și mai tare să fiu nevoită să aleg fără să am timp să analizez sau din variante la fel de inadecvate… întotdeauna „tai firul“ închizând ochii cu aceeași încărcătură sufletească de parcă lumea ar depinde de mine…

În copilărie, în astfel de momente cu siguranță mult mai lipsite de gravitate, dar nu și de încărcătură – copiii sunt mult mai serioși când vine vorba de a face alegeri responsabile, fiindcă nu știu trucuri de evitare a responsabilității –, încercam să alung obsesia de a mă gândi numai și numai la a găsi soluția unei probleme; aveam tendința să-mi asum toate problemele grave din jurul meu, deviindu-mi singură atenția, dar trebuia să fie neapărat ceva kitschos… în copilărie, toți suntem atrași de *bling-bling*-uri mai tare decât de orice Venus din Milo… de mare ajutor ca să-mi las subconștientul să lucreze pentru mine îmi era să văd sau să-mi evoc imaginea felinărașelor de la instalația bradului de Crăciun; era, cred, o instalație aparte cu niște felinărașe în culori lucioase argintii, albastre, roz, cu fațete trapezoidale, ca acelea stradale din secolul al XIX-lea, cu o parte decorativă imitând fierul forjat și cu spațiul dintre muchii umplut cu o plasă fină… le adoram… De altfel, Crăciunul în sine, cu tot asaltul de culori, miresme, sunete, texturi era un regal pentru viscerele mele… Ei bine, ai mei lăsau instalația asta aprinsă peste noapte, iar eu o transformam în copacul urletelor chiar și când trebuia să o evoc din amintire… mă imaginam blocată în interiorul acelor felinare ce deveneau un soi de încăpere, aș spune cămin, cu lumină caldă și aurie și blândă, învârtindu-mă până în pragul leșinului… era un vis al meu să am o casă cu ferestre mari înspre toate punctele cardinale, ecou poate al fobiei mele de spațiile închise…

Azi, îmi este mult mai greu să fac acest exercițiu de purificare, de galvanizare interioară, de scufundare în baie acidă a propriilor gânduri și trăiri până devin aurii, ușor de purtat și melodioase ca bănuții de pe șoldurile dansatoarelor țigănci sau din părul lor sau de la glezne, ori din urechi… însă o noapte cu bolta înaltă și clară, de un negru transparent, cu aer ușor și cald mă mai ajută și azi… copacul urletelor mele mult

mai stilizat azi… e el însuși un gând, dar în el arde și acum instalația de felinărașe a nopților de pe aici…

Mai am însă încă un moment când mă agăț de acest artificiu, îl invoc ca pe o incantație, ca pe unul dintre descântecele bunicii mele ale cărui cuvinte nu le știu, dar le visez… un moment când îmi alung gândurile înspre nordul întunecat de nori de furtună, precum un armăsar cenușiu priocile de iepe semi-sălbatice de pe aici, al căror mascul alfa nu mai este viabil… Când sunt martora unor scene de cruzime ale oamenilor asupra oamenilor sau a animalelor… un bodyguard de hypermarket, gras și înfloritor, care în ochii mei este imaginea incompetenței pe postul lui, cu burta aceea sfidătoare a localizat și anihilat inamicul public numărul unu în persoana unei bătrâne tremurătoare ce vindea la ușa magazinului – deci nici măcar înăuntru, la căldură, ci afară, dar să simtă totuși adiind înspre ea puțină căldură când ușile se deschideau – niște pliculețe cu flori de tei; a îmbrâncit-o, a răcnit „chem polițiaaa“, și-a dat ochii peste cap ca să-l înregistreze camera de luat vederi și să-l vadă șefii… femeia, întâi protestând exact ca o fiară încolțită, dar conștient inofensivă precum vipera cu glugă ce păzea comorile maharajahilor în *Cărțile junglei*, fioroasă, dar atât de bătrână încât veninul îi era uscat… Apoi și-a făcut niște cruci mari strigând că nu cerșește nimic de la el, ci doar Lui Dumnezeu îi cere și s-a prăvălit cu un gest de supremă descurajare direct într-un troian de zăpadă, abandonând sacoșa cu pliculețe…

Cu mare greutate mi-am reținut un hohot de plâns, întorcându-l înapoi din gât; am spus: „Lăsați-o, domnule, că nu face niciun rău… Pe cine deranjează?“ „Nu vă băgați dumneavoastră peste datoria mea, vă rog.“ Obtuzitatea răspunsului m-a umplut, ca năvala alcoolului în sânge după o dușcă de votcă, de chef de a-l sfida…„Domnule, ai grijă că te

înregistrează camerele și eu, spre deosebire de ea, sunt un client, s-ar putea ca șefii să nu aprecieze tonul dumitale… Și apoi dacă mă bag peste datoria dumitale, ce vei face? Mă strivești cu burta?“

Nu-mi iese din creier, port în minte imaginea femeii care tremură din toate încheieturile de bătrânețe, de boală, de nervi, de frustrare, de revoltă… a fost și ea odată de o tinerețe glorioasă și sfidătoare ca a mea și niciodată, nici în coșmaruri nu vedea că va ajunge să cerșească iarna în galoși prea mari la ușa magazinelor… „Ce păcate oare-ai săvârșit/ de te-au dus acolo și pe tine/ în Siberii fără de sfârșit?“ M-am simțit ca înecată de un val de sânge năvălit pe nas și gură și toată starea de bine cu care-mi purtam corpul tânăr sau, mai degrabă, el mă purta pe mine, s-a stins ca un soare eclipsat, s-a stins într-un delir de autoprotejare… mi-am scufundat fața în mâini și degetele deveniseră insensibile, cum eu însămi ar trebui să fiu… mă ghemuiesc, mă prăbușesc cu genunchii în nisip fierbinte, sticlos, de culoarea mirodeniilor arăbești, sunt undeva unde celor fără milă li se retează mâinile ca în nu știu ce scenă biblică zărită de mine pe o icoană cam bizară, sunt oriunde, departe de iarna asta oțelită, orice alt spațiu îmi pansează rănile, mă învăluie, mă consolează cu suc roșu de rodii și soare galben, cu murmur albastru de apă și fâlfâit de o aripă și alunecare de-o lacrimă… încă mi-e rău…

…te îmbrățișez abandonată peisajului nocturn derulat sub ochii mei din mersul mașinii, pe un alt drum epuizant prin insula mea… o noapte ce m-ar putea face să uit dacă ar dura la nesfârșit… și totuși astă-seară mi-e imposibil să mă refugiez în interiorul felinărașului meu de aur…

…iarna nu mai am răbdare să privesc apusul soarelui; e drept că iarna nu am răbdare la nimic, e drept și că soarele apune prin surprindere iarna… să fie adevărat? Iarna, soarele

să se grăbească să apună? În orice caz, până să-mi amintesc de el este deja noapte, îl mai văd doar cu coada ochiului... cum să privești apusul de soare cu răsuflarea și cu degetele înghețate?

În grădina noastră, însă, este acum un imens lac înghețat care, în funcție de cum e vremea, se animează sau nu, se transformă, se mișcă, scade sau crește cu versatilitatea materiei vii. Îmi place să-l privesc și pot jura că nu se repetă niciodată. Astă-seară gheața groasă, încărcată de bule, aerată împrumută cerului albastru palid, dar limpede, ca amestecat cu sticlă topită (mai degrabă sticlă topită amestecată cu puțin albastru), ceva din aparența ei rigidă, alcătuind o iluzorie prismă neregulată ce se închide peste soare... o distorsiune, o cutiuță muzicală-hologramă, în accepțiunea ei cromatică, adică fără să fie o cutiuță muzicală... o iluzie totală, o imagine existând doar în mine, țesută din raze de soare și cuvintele mele... mediu ideal pentru ca lumina albă să se frângă și răsfrângă, lovindu-se de pereți transparenți inexistenți, să se descompună dincolo de perdele de aburi și picături stârnite tot de ea din acei pereți inexistenți și să se recompună la un metru de mine în toate culorile ce o alcătuiesc, până la limita de la care ochiul meu nu mai poate percepe toate nuanțele (când totul se va termina, rămân totuși cu sentimentul că predomina un fucsia prea violent, dar ce legătură poate fi între un sentiment sau o stare și o culoare, cum poate fi o stare fucsia?); și mai departe, până la limita de la care încep să am îndoieli că materia mai poate vreodată să prindă vreo formă solidă, accesibilă simțurilor mele... mă voi rătăci în lumea asta care există numai cât ochii mei o văd, ca o proiecție pe propria retină, fără să o pot atinge, făcându-mă să vreau să o ating și să mă simt ca cei cărora, deși li se amputează o mână, sunt convinși că tocmai mâna aceea îi doare. Mi-e frică să clipesc și-mi simt genele reci atingându-mi obrajii... de la culori, culori de care mi-aș feri fața ca de o

flacără doar fiindcă sunt dureros de reci, fără să fie și tăioase… ceva… și suspectez lipsa de stare de agregare solidă, mă înspăimântă… Când soarele alunecă dincolo de un orizont pe care nu-l mai știam, îl aflu acum, mă scutur ca de un fior și mă bucur că a fost doar o halucinație… îngrijorătoare stare de contemplare exterioară a unui fenomen interior sub aparenta contemplare interioară a unui fenomen exterior… Soarele alunecat către cealaltă lume mă face să nu mai știu dacă apusul ăsta a avut loc… și stârnindu-mi propria pudoare ca pe o alarmă de incendiu declanșată de la fumul unei țigări devin conștientă de corpul meu, acum fierbinte sub haine, aprins ca sub o atingere… pori dilatați, gust străin pe limbă, uscăciunea buzelor, abandonul leneș al mușchilor… ce combinație cosmică a putut provoca o astfel de amintire corpului meu inducându-l în eroare?

În copilărie, mă învârteam privind cerul până aproape îmi venea rău, până când, sub efectul de centrifugare, sângele mi se refugia înspre extremitatea dreaptă a corpului, pentru ca la oprirea bruscă din mișcare să năvălească fierbinte și cu viteză înapoi în teritoriile de unde fusese alungat… era o stare neplăcută, dar în modul acela inexplicabil în care mâncăm miezul unui grepfrut, otrăviți de amăreală, dar îmbătați de prospețime…

Cred că nu pot trăi fără să arunc din când în când simțurilor mele hălci de extrem… dacă nu-l trăiesc, îl inventez, îl secret ca pe anticorpi… dar paroxismul simțurilor provocat de vară îmi induce visare, iar cel de iarnă îmi induce coșmaruri… cerul se întoarce deasupra mea, nu mă mai înconjoară și nu se mai unește cu lacul înghețat și pupilele mele își reiau forma rotundă…

…te-aș îmbrățișa dacă aș ști dincotro să te aștept…

…când, mânat în luptă de cine știe ce și cine știe pe unde,

taci multe zile, am o reacție imposibil de stăvilit, ca țâșnirea apei printre faliile pământului într-un gheizer înalt și fierbinte, să-ți scriu fără oprire ca să nu-ți dau timp să iei hotărârea de a mă uita… pentru că știu că tu nu m-ai uita decât ca urmare a unei hotărâri, cum ai mai făcut-o o dată… Este copilărește, știu, dar am ajuns să țin prea mult la tine ca să n-o recunosc… Și încep să înșir cuvintele chiar ca pe mărgăritare… alcătuiesc șiraguri pur decorative uneori, fiindcă în viața mea de insulară nu se întâmplă nimic am și impresia că nu am ce să-ți ofer și, panicată, încep a transforma tot ce ating în diamant, precum în poveste… ivesc aglomerări colorate sau sonore ca atunci când te încăpățânezi să porți un șirag lung de mărgele în loc de brățară, răsucindu-l pe încheietură în zeci de rotocoale, într-un exces de rotocoale, transformându-ți antebrațul într-o colonie de mărgele, ca acelea de stridii, ce nu mai are nimic de-a face cu înfrumusețarea, ci cu delirul… uneori mi se pare atât de aproape de o boală a minții încât nici nu-ți trimit scrierea mea, de cele mai multe ori nici nu le păstrez… stânjenită de alunecarea vălului de rațiune de pe umeri și dezvăluirea prea marii singurătăți contra căreia nu fac nimic niciodată, dar pe care niciodată n-aș folosi-o ca pe un motiv de a ține oamenii aproape de mine… mă jenez într-atât de singurătatea mea amestecată cu pasivitate, estetism și masochism încât o camuflez cu trâmbe de fum colorat ca în incantațiile din templele orientale… gândurile mele, domnul meu, au găsit la tine un mediu propice, precum mucegaiul nobil, dar cred că doar fiindcă am putut fi extrem de sinceră și liberă… acestea sunt atingerile de noblețe… libertatea și sinceritatea acelea dătătoare de delicatețe și fragilitate și pe care ne-am învățat să le ascundem, să le închidem în noi, cărora le-am creat ca reacție de adaptare la mediu un soi de înveliș lemnos ca un sâmbure tare… sinceritatea și libertatea ascunse ca pe slăbiciuni, dar pe

care tânjim să le revărsăm asupra cuiva, cred că pe acestea mă tem să nu alegi într-o zi să nu le mai primești… libertatea și sinceritatea, ajunse astăzi, precum sensibilitatea, finețea și fragilitatea, să fie primele atacate, să fie puncte slabe unde oamenii țintesc loviturile doborâtoare… să fie precum tigrii albi atât de puternici, dar totuși pe cale de dispariție… sinceritatea admisă astăzi trebuie să fie agresivă și dură, trebuie să fie cea care spune adevăruri tăioase, niciodată cea care se confesează sau dezvăluie slăbiciuni, nici cea care recunoaște neștiința, nici cea care mărturisește nesiguranța… nici nu mai știu dacă sunt ușor de dus sinceritatea și libertatea unei femei, dacă nu cumva libertatea și sinceritatea ei revărsate asupra ta nu te împiedică pe tine să fii liber și sincer cu ea… permite-mi să-mi fac griji numai pentru mine, nu și pentru tine, abuzând ca de obicei de îngăduința ta față de egocentrismul meu declarat…

Sunt totuși puțin obosită zilele acestea de năvalnica revărsare de cuvinte asupra mea… reacția instinctivă de a-ți scrie mai mult, ceea ce pentru mine înseamnă milioane de cuvinte trecându-mi prin minte, ningând asupra mea (în preajma Crăciunului concepem cu elevii podoabe de brad *handmade* și este o operațiune pe care abia o aștept acum fiindcă îmi era dragă în copilărie… decorarea coșulețelor de bomboane cu pulbere din globuri pisate… umpleam contururile inimioarelor și steluțelor cu lipici și presăram pulberea, apoi suflam surplusul care ningea peste tot fulgișori sclipitori și inutili al căror clinchet stins se adăuga sonorităților sărbătorii și… gata). Astfel au nins și pentru mine cuvintele, astfel ning mereu, deși, de cele mai multe ori, nu știu ce va rezulta după ce voi sufla surplusul de pulbere… Apoi meseria mea mă obligă la comunicare, cinci zile pe săptămână nu am dreptul la tăcere, chiar dacă aș vrea… și am primit și ascult cu nesaț câteva *audiobook*-uri ale altor mari iubitori de cuvinte; Mircea

Cărtărescu, pentru care cuvintele au, ca și pentru mine, poate chiar la un nivel înspăimântător, calități de materie vie, zvâcnesc, pulsează… Mircea Eliade, confesându-se în jurnale, nu delirând în proza fantastică, spune totuși ceva care mă tulbură, se întreabă dacă ar fi etic să transformi în literatură fapte precum cele petrecute în lagărele de concentrare… ca și cum asupra lor ar trebui să aibă drept numai oamenii de știință, nu și artiștii… mă gândesc că are dreptate, faptele acelea sunt impresionante prin ele însele și atunci unde ar mai fi talentul scriitorului de a-ți provoca emoții și trăiri? Literatura pură trebuie să se ivească din aranjarea în forme a cuvintelor simple și a întâmplărilor banale; este un scriitor talentat cel care ivește scrieri impresionante din întâmplări neimpresionante, nu dintr-unele deja abominabile… apoi Neagu Djuvara, povestind precum vechii zodieri istoria noastră, dându-mi senzația unei voci imemoriale, exact vocea cu care să se vorbească despre istorie astfel încât ea să-și piardă impresia de ireal, de fantastic pe care i-o dă timpul și să devină palpabilă și asumată… Am obosit, cred, de atâta nisip de cuvinte, trecute prin sita minții mele pentru doar câteva grame de aur…

Te îmbrățișez cu sentimentul că atât mesajelor, cât și îmbrățișărilor mele le lipsește oxigenul, prospețimea ce ți se imprimă în piele când petreci timpul în aer liber… sunt aglomerate, intense, concentrate, febrile… de prințesă sechestrată…

…noapte pe care o asemăn furtunilor pe mare… îți închipui că n-am fost niciodată noaptea pe mare și cu atât mai puțin pe furtună; ecou desigur livresc și cinematografic, poate din cauza falsei mișcări de balans transferată nopții de mine însămi, nevoită fiind să-mi feresc fața când în stânga, când în dreapta… vântul ăsta nu poate fi înfruntat, bate atât de tare încât te sufocă, nelăsându-te să expiri… lună fantomatic dezvăluită și

învăluită de zdrențe de nori, tot felul de resturi, frunze, crengi, hârtii, pe care le bănuiesc, le aud, dar nu le văd decât atât cât să nu le recunosc, zboară pe deasupra capului meu… gândul îmi alunecă instantaneu spre bucățile de afișe smulse de pe zidurile orașului și ducând zâmbete perfect albe de actori și promisiuni de aventuri nemaivăzute în cele mai murdare colțuri și ganguri, spre noianele de frunze mânate de vânt prin parcuri, precum stoluri de păsări… toate, imagini precum niște diapozitive pe care parcă le proiectez încercând ca prin comparație, prin suprapunere să-mi dau seama ce anume antrenează vântul ăsta negru, fâlfâind atât de neliniștitor… iluminatul public cedând de la primele rafale, luna pare mai curând menită să amplifice efectul de film *gothic*, de lume, dezintegrându-se prin jupuirea succesivă a învelișurilor din care este făcută… Astă-seară, camera mea de doar 15 metri pătrați căpăta veleități de mediu originar, de uter, de adăpost și refugiu, de coliba unchiului, de peștera cu mamuți pe pereți, de iarbă verde, de *home sweet home* și *castle*, de gineceu, de Itaca, de leagăn, de pridvor cu balansoar și pisică torcând lângă focul din vatră, de clopoței de vânt la streașină și de ceremonia ceaiului, de icoană, de arcă, de cuib de rândunică, de flăcăruie protejată cu sticlă sau doar în căușul palmelor, de țară, de port și poartă… și de insulă… astă-seară, mai mult decât în alte seri, acesta este singurul loc ce le cuprinde pe toate celelalte pentru mine, singurul loc în care aș vrea să fiu, dar dincolo de confortul amplificat cu nuanța securității fizice, astă-seară mai mult decât în alte seri… nu pot să ignor gânduri zburând și ele pe deasupra creștetului meu, fără noimă, plutind între privirea mea și tavanul camerei, stârnind umbre de care mă sfiesc ca de hârtiile stârnite de vântul de afară… simt preaplin, am adunat prea multe, prea multe pe care ordinea firească a lumii cere să le aduni numai ca să le dăruiești… altfel te supraîncarcă cu o

electricitate interioară istovitoare… trebuie să găsesc o cale să dăruiesc cuiva, altcuiva decât celor din jur care par a nu avea nevoie de ceea ce eu aș putea dărui… trebuie să descopăr o cale nouă… Poate aveai dreptate spunându-mi să scriu pentru ceilalți; nefiind mamă și soție, nu există alt mod de a mă dărui, mă refer la mine ca intimitate, ca gând genuin, ca profunzime feminin-omenească, ca femeie, cum sunt eu singură acasă, casnică, nu ca ființă socială… Din păcate, nu știu scrie altfel decât așa cum îți scriu ție și numai ție… Eu nu mai spun nimănui ceea ce-ți spun și nici nu cred că aș vrea să fac asta, nu cred să am curaj să o fac… nu știu… nu aș spune nimănui dintre cei ce-mi sunt în preajmă, mai curând m-aș dezgoli privirii celorlalte cinci miliarde și nici măcar nu vreau să aprofundez acum gândul ăsta…

Există, domnul meu, frustrarea de a nu avea cui dărui? Aș vrea să pot explica mai mult, mai bine… sau falsific alte frustrări, încerc să le sublimez?

…te îmbrățișez…

…da, fata mea dragă, sunt bine, doar ușor sufocat de un program de călătorii de afaceri prin lumea largă din care mai scap din când în când în câte o vizită scurtă în România. Sper ca în această vizită să am vremea și intimitatea să îți citesc mesajele și să răspund eventualelor provocări.

P.S.: Poți să mă îmbrățișezi, dar repede, că marți plec iar… Te îmbrățișez și eu.

…bună dimineațaaaa… îți reușește de fiecare dată un mic artificiu… eu închid e-mailul și plec la școală, fără niciun semn de la tine; când ajung la școală după zece minute și îl redeschid constat, cu tresărire de bucurie și surpriză, că ai fost pe la mine…

…în privința speranței de a avea vreme să-mi citești

mesajele și să-mi și răspunzi… o să mă ascund în spatele unui citat din Ibrăileanu pe care, cred, ți l-am mai servit o dată… semeni cu romanul *Război și pace*, nimic din ceea ce promiți încântător nu se realizează… glumesc… îți astup ochii cu palmele, ghici cine… pretext de un alt fel de îmbrățișare…

…seara bună, fata mea dragă! Răspund eu unui salut de „bună dimineațaaaa!“. Joi ar fi trebuit să fiu la Istanbul, dar cum această călătorie s-a anulat, mă voi rătăci printre cuvintele tale… Până atunci, ai grijă de tine, și de cățel, și de pisică, și mai ales de copiii de la școală… nu am uitat că vreau să vin să-ți văd copiii și să le vorbesc despre invenții și inventatori…

…frigul seamănă astă-seară cu ura, așa îl simt, ca pe ura cuiva îndreptată spre mine… Îmi vin în minte, pentru a-l compara, tot felul de materii dure, tot felul de suferințe fizice… e un exercițiu, ca număratul oilor când ai insomnie. Ca să nu-l simt, merg alert, încordată, nefăcând niciun gest de prisos, neconsumându-mi energia nici măcar pentru a privi în lături de drum și îmi țin mintea ocupată cu comparații… dar vine din toate părțile, mă înconjoară ca o armură prea strâmtă ce-mi devine mie însămi insuportabilă, îi sunt captivă… căldura din cameră mă moleșește aproape imediat ce intru… preț de câteva secunde chiar amețesc, o amețeală alcoolizată, ca de trecerea bruscă de la o temperatură la alta… gesturile cu care-mi scot hainele sunt leneșe, dincolo de voința mea devenită diafană ca adierea unui parfum dintr-o rochie uitată, neîmbrăcată de ani de zile și care-ți amintește cum miroseai în urmă cu multă vreme, deși atunci nici nu-ți mai dădeai seama; seamănă cu gesturile folosite la dezbrăcatul pentru ochii unui bărbat și asta mă face să zâmbesc. Îmi simt gura zâmbind, dar fără bucuria care ar trebui să însoțească un zâmbet… dar nu mă face să mă grăbesc… mâna întârzie pe gât, deși mi-am deschis nasturii,

alunecă alene spre încuietoarea sutienului, făcându-mă conștientă de șanțul de de-a lungul coloanei vertebrale pe care nu-l plac, fiindcă a devenit adânc și prea adânc curbat (seamănă cu un arc, așa se simte… cu arcul de tir) ca să nu indice un animal bine hrănit… îmi amintește cât de sensibil îmi este interiorul coapselor, pielea trezindu-și fiecare por la trecerea mâinii mele, ca pilitura de fier la trecerea unui magnet; e un soi de reconștientizare a corpului meu pe care, din cauza hainelor groase, a frigului iernii, a lipsei unei priviri îl uitasem, îi uitasem sensibilitățile exacerbate acum de contrastul dur frig-cald… sau poate chiar mi-l refuzasem… respir greu, dar parcă așa și vreau… Aerul fierbinte din cameră devine și mai fierbinte după ce parcurge alambicul meu interior și devine expirație, aproape lichefiată… mă oglindesc o clipă în geam și-mi amintesc că-mi place tare să port lenjerie din dantelă albă, cu flori fin croșetate și, da, aspre… dacă ar fi să-mi cred degetele, pielea îmi devine mai fină decât hârtia de orez și interiorul mai fierbinte decât roca topită…

Zac întinsă multă vreme pe spate, tandru învăluită în pătura pufoasă, refuzând să mă mișc… înfiorată din când în când de amintirea frigului de afară și a vipiei dinlăuntru… Știi despre ce-mi vine să-ți vorbesc astă-seară, deși nu sunt sigură că aș îndrăzni să-mi duc gândurile până la capăt? Despre înnebunitoarea senzație de putere pe care o capeți asupra unui bărbat atunci când combinația dintre tine și el este, fie și pentru scurtă vreme, ca transmutația metalelor în aurul și argintul din visele alchimiștilor…

Voi vorbi la prezent, un prezent asupra căruia aș filosofa la nesfârșit dacă m-ai lăsa, în starea asta de transă în care mă găsesc… un soi de prezent al amintirii care sigur se potrivește cu leneșa mea lipsă de concentrare și conștiință, un prezent ce se amestecă cu aerul și lumina din cameră, devenite catalizatori

și revelându-mi-l precum luminolul sângele…

Material fiind, ca o pulbere plutind în lumină, nu mai contează ce prezent este… cel din acest moment al nopții, cel al amintirii, al zilei trecute sau al celei viitoare…

Îmi știe fiecare privire, fiecare tăcere a mea îi vorbește, mă adulmecă de câte ori ne intersectăm drumurile, îmi pândește râsul, voia mea bună e și veselia lui pe toată ziua, nu vrea să mă supere crispându-se de câte ori crede că a făcut-o, îi surprind ochii urmărindu-mi mâinile în timp ce tastez sau aranjez hârtiile pe birou, îi tremură vocea la telefon de încordarea, de strădania de-a o face neutră, face lucruri înainte să i le cer, mă sâcâie cu întrebări inutile care să mă determine doar să vorbesc cu el, mă respinge, se încăpățânează să se convingă că nu simte nimic pentru mine… nici nu vreau să-mi imaginez, deși e mai tentant decât a mușca dintr-o căpșună cu zahăr de la frigider când afară sunt 40 de grade, ce ar fi dacă m-aș apropia la distanța de intimitate… toate astea zăgăzuite de o voință virilă ca o plasă subțire din oțel, cu atât mai incitantă cu cât e inutilă… îmbătătoare senzația de putere pe care ți-o dă lipsa lui de apărare și negarea în care trăiește, manifeste totuși în gesturi și semne atât de delicate, atât de fragile încât nu te lasă să profiți… îi simt fremătarea din adâncul pieptului și știu că ar reacționa fie și numai la gestul de a trimite energia mea cu vârful degetelor asupra lui cu mișcarea din mâini a vrăjitoarelor din filme… dar mi-e atât de duioșie… nu fără ca, din când în când, să-mi măresc pupilele a atac, în ultima clipă reprimat, fiindcă e greu să nu-ți ia mințile atâta putere așa de imposibil de definit…

…e noapte adâncă și sonoră ca o fântână… mă întorc înspre tine și te îmbrățișez, abia apoi îmi îmbrac pijamaua și mă pregătesc de culcare… pe mâine…

…bună ziua, domnul meu drag… eu știu că scrierile mele

către tine seamănă cu focurile de artificii, adică țâșnesc, strălucesc, dar se și sting iremediabil… Să știi că glumesc; scandaloasa lipsă de modestie din comparația de mai sus mi-o permit numai față de tine, nici măcar mie, fiindcă atunci când rămân singură cu mine însămi sunt mai necruțătoare decât cu oricine altcineva. Uneori, exact ca și cu fotografiile pe care ți le expediez și pe care le consider nereușite, dar le trimit totuși ca să nu-ți creez despre mine o imagine lipsită cumva de cearcăne și riduri, tot așa și cu scrierile – pe unele ți le trimit ca să arunc o piatră în oglinda ce m-ar arăta „cea mai frumoasă din țară“; în fond, sunt cuvintele și ideile mele, deci aș putea face ce vreau cu ele, chiar să le dau rol de anticearcăn (deși știu că pentru niște ochi ca ai tăi, anticearcănul de sub ochii mei ar fi, cu un zâmbet de îngăduință pentru micile deșertăciuni femeiești, doar discret ignorat). Pe măsură însă ce trece vremea peste noi doi, îmi devin din ce în ce mai neclare, mai lipsite de contur, mai alunecoase la prinderea în cuvinte, poate mai abstracte, motivul și finalitatea pentru care îți scriu aceste mesaje; când focurile de artificii se sting și cerul redevine negru, mai negru decât înainte de ele, există un moment când mă întreb dacă ochii tăi le-au văzut, dacă ai răgazul să le vezi, dacă ai răbdarea să le vezi, dacă nu faci un gest de dezolare când pliculețul din colțul dreapta sus îți anunță *you have a new message from bruni*, dacă nu le citești pe diagonală, dacă n-am exagerat (uneori, am chef să spun ceva absurd ca să-ți stârnesc o reacție… de câteva ori mi-a și reușit, de multe ori n-a meritat, fiindcă m-ai repezit)… mă întreb dacă mie mi-ar plăcea să primesc astfel de mesaje, dacă aș avea curajul de a-i spune celuilalt să înceteze, dacă aș vrea să înceteze sau doar să micșoreze doza ca să-i pot face față, dacă aș spune „asta-mi place, asta nu-mi place“…

Ți-am scris, ți-am mai spus, cu o sinceritate și o libertate în

forma lor cea mai pură, necenzurate nici măcar de instinctul de apărare – *you were such a stranger sometimes* –, și fiindcă pentru mine cuvintele lucrează dintotdeauna fără să le caut neapărat, le-am revărsat și pe ele întâi în starea lor pură, neintenționată, neangajată... amețitor sentiment să-ți folosești cuvintele fără să ai vreun interes. Am fost inconștientă de faptul că eu aș putea capta atenția prin cuvinte, cum era mai sus insinuata Albă ca Zăpada că ar fi cea mai frumoasă; nici când i s-a oprit mărul în gât ea nu a știut ce greșeli plătește... În momentul în care tu ai tot repetat că deschizi mesajele mele cu „înfrigurarea narcomanului ce-și vrea doza zilnică de tine“, deja mi-am luat libertatea de a-mi proba o pereche de aripi din cui. N-am știut niciodată dacă sinceritatea, libertatea, freamătul interior, fierbințeala cuvintelor mele, închizând în ele sinceritatea, libertatea, freamătul și fierbințeala ce mă caracterizează, contează... că, după ce a trecut prin zona în care voiam să te seduc, prin cea în care voiam doar apreciere subiectivă a calităților mele de scriitor, prin cea în care am fost atât de mult timp singură încât, dacă nu vorbeam cu tine, aș fi uitat limbajul articulat, prin zona în care am simțit că te voi păstra aproape de mine chiar împotriva ta... doar rostind a 1001-a poveste în a 1001-a noapte nu te vei putea desprinde... După ce a trecut prin toate aceste cercuri concentrice ale infernului, scriitura mea a rămas curată, limpezită de tulbureala dorințelor legate de tine și acum îmi dau seama că nu mai are nevoie de motiv și finalitate...

Dar am această singură neliniște, mai mult un dor, fiindcă nu am un feedback de la tine mereu – să ai cruzimea și eleganța leului care ești și să-mi spui *that's enough!* Când asta vei simți... atât... te îmbrățișez cu un dor nebun de soare și căldură...

...bună dimineața, fata mea dragă!

Nu demult, vorbeam cu cineva vrute și nevrute și la un

moment dat m-a întrebat ce cărți am mai citit, iar eu i-am spus că sunt alesul care citește o carte în chiar timpul în care cineva o scrie și când am spus asta m-am simțit cu adevărat un ales, chiar dacă accept dreptul tău suveran de a trece prin toate stările pe care mi le descrii, pornind de la multele abordări și motivații ale poveștii noastre devenite deja clasică... Mi se întâmplă câteodată ca citindu-te să capăt revelația uneia dintre puținele certitudini, aceea că odată și odată ne vom dărui unul altuia săptămâna aceea pe care tu o cereai odată, fie și dacă va trebui să treacă ani pentru a se întâmpla asta și cred așa pentru că scriindu-mi mi-ai devenit și mai a mea... Ești aici, în mine, atât de în mine! Nu te teme nici de felul în care îmi scrii și cu atât mai puțin de faptul în sine că îmi scrii... Dacă ar fi după mine, aș vrea să pătrund uneori și mai adânc și mai necenzurat în intimitatea gândurilor, trăirilor, senzațiilor și poveștilor tale, pentru că de multe ori am senzația că filtrezi ceea ce îmi scrii printr-un filtru generat de nevoia de decență, formă elaborată și bun-simț, tipice femeii în care educația și nivelul intelectual se opun femeii senzuale, instinctuale, plină de zbateri și vibrații vitale... Arată-mi-te exact așa cum ești în continuare! Și fii sigură că dacă vreodată am să mă satur, am să-ți spun că s-a umplut spațiul dintre coperțile tale... deocamdată este încă virgin și primitor de noi și noi cuvinte...

...port un zâmbet în toată ființa, îți zâmbesc în gând cu toată ființa (nu știu dacă poți înțelege această formă de zâmbet dublu rafinat, ca o stare de grație) de când ți-am citit mesajul... Că, scriindu-ți ție, mă limpezesc pe mine, încă nu ar fi ieșit din comun, e obișnuit transferul de sarcină asupra interlocutorului prin vorbele pe care acceptă să i le spui, iar eu am dus asta la nivel de artă fiind în stare să vorbesc cu mine însămi și să-mi transfer tot mie electricitatea propriului meu stres... dar că mă oglindesc în tine, că tu reușești să-mi trimiți înapoi o imagine a

mea ca o fotografie, să mă vezi așa cum numai eu mă știu dincolo de cuvintele mele, încât aș putea să mă machiez privind în ochii tăi, îmi dă o stare de relaxare pe care rar o am în preajma unui om, deși o caut la toți cei din jur…

Într-adevăr, filtrez, caut o formă a cuvintelor mele din dorința de a respecta limba pe care o vorbesc, de a o sluji, deși mi se pare din ce în ce mai des o frondă… e muuuultă deformație profesională aici, mai puțin în cuvinte cât în ritmul intern, sacadat, didactic al discursului și în formulările scrupuloase; dar fac și tot felul de triplu *salkoff*-uri lingvistice pentru tine fiindcă mi-ai permis, fiindcă îmi place să experimentez și fiindcă nu te deranjează… Știi cum? Când îți scriu și găsesc tot felul de plasticități și artificii de limbaj, imaginează-ți că se joacă o felină cu frunzele ce cad din copaci, atât de lipsită de griji și sigură pe mine sunt și – privind la mine acum – inconștient de frumoasă… dar mă și complac în a nu avea chef să strălucesc, în a-ți scrie și când mă simt cenușie, și *je m'en fiche* că-s cenușie…

Într-adevăr, îmi cenzurez senzualitatea care, femeie tânără și singură fiind, mă urmărește ca și cum pânza pe care îmi proiectez fiecare gând și faptă ar fi urzită din ea. Jumătate din concentrația alchimică a cuvintelor mele către tine și către oricine este senzualitate, jumătate din energia mea o consum pentru a o stăvili, pentru a-i estompa strălucirea, pentru a-i acoperi mirosul de floare de carne, vibrația de membrană foarte fină și sensibilă ce o simt în artera femurală și zbaterea sângelui în tâmple… tot ce pare la mine pasiune și temperament, toate gesturile nervoase, toate dezlănțuirile de râs, tot scrâșnitul din dinți, tot efortul fizic, pofta cu care mănânc de mă îngraș și cu ceaiul de slăbire, toată plăcerea cu care vorbesc oricui, toată plăcerea cu care vorbesc românește și franțuzește, îndrăzneala cu care privesc în ochii oricui, puterea

cu care aceeași privire se adâncește în fiecare bărbat chemător, acuitatea simțurilor, febrilitatea mișcărilor, curajul sfidător de a rosti adevăruri în față celor din jur, orgoliul de a nu mă complace în ambiguități, tremurul bărbiei de câte ori percep răul și urâtul adânc în mine, tremurul cărnii, fiorul asemănător frisoanelor de febră când îl visez sau doar închid ochii… până și ura mea vine de atât de adânc din mine încât pare a avea aceleași rădăcini cu sexualitatea – toate sunt sexualitate pură… nu le neg, nu ți le-aș ascunde… oricum se alege ca parfumul adevărat de apă… Nu știu, sunt mai multe elemente aici… îmi place și să revărs asupra unui bărbat în anumite momente, fără zăgaz, toată senzualitatea, nu s-o amestec în discuțiile de toată ziua, deși suspectez că nu-mi iese… cum mai spuneam și altă dată, îmi țâșnește prin pori… Am fost învățată să prețuiesc vrăjile și puterea lor; am și o oarecare pudoare, pe care iar sunt sigură că nu trebuie să ți-o explic… poate și gândesc prea mult, și-mi trebuie o vară fierbinte și să-mi afund fața în curbura dintre gâtul și umărul unui bărbat…

…te îmbrățișez…

…mă las în îmbrățișarea ta și mă bucur de ea acum mai mult decât mă bucur de cuvintele tale…

…nu-mi mai spune așa, te rooog… cuvintele ultimului tău mesaj au venit să răscolească jarul propriei mele dorințe de a te îmbrățișa…

Au venit peste ciuda de a-mi aminti că acum mult timp, când ai fost la Brăila, n-am ajuns acolo să te îmbrățișez, pe acele îmbrățișări nu le am în tezaur și regret… Poate foamea mea ar fi fost puțin potolită. Aveam impresia că te cunoșteam înspăimântător de puțin, că nu te mai cunoșteam deloc; te simțeam înspăimântător de mult și asta ar fi trebuit să conteze… un om ca tine nu se schimbă atât de drastic… a venit

peste stilizarea în timp a dorinței de a te îmbrățișa… îmbrățișarea pentru tine din gândul meu își schimbă procentul de castitate din compoziție… și pe cel de fizic, la fiecare mesaj al tău către mine… peste sensibilități de femeia care sunt și care astăzi devin mai acute…

Ideea că te-ai „lăsa“ îmbrățișat îmi sporește frustrarea cu mai multe grade Fahrenheit… ideea de pasivitate din gestul tău, de abandon… nu-i spui asta într-o doară unei femei pentru care îmbrățișarea e gestul cu zeci de nuanțe…

…te îmbrățișez cu ambele mâini pe după gât…

P.S.: Deși nu sunt nici până azi suveran detașată, adică prea egocentristă încă, îți trimit niște pagini pe care le tot șterg de câteva luni înainte de expedierea către tine… pagini reprimate; poate cel mai lung dintre mesajele mele. Nu știu de ce, încă nu mă simt în largul meu să-ți vorbesc despre… nu contează, noapte bună…

…după atâtea iluzii, surogate de trăiri și sentimente, încât mă temeam uneori că nici n-aș mai recunoaște trăirile și sentimentele adevărate, după multă singurătate în care mi-am secretat propriile substanțe ca să-mi hrănesc mintea și inima, dar și să-mi reprim energia vitală atât de vijelioasă încât căderea ei de torent îmi provoca sufocări ca ale astmaticilor și uneori mă făcea să mă ascund, să mă camuflez de lume și de mine însămi, după sublimări ale energiilor sufletești și sexuale în cuvinte în degustări ale lumii și după convertiri ale lumii exterioare în lume interioară, mă îndrăgostesc… conștient, cu luciditatea pe care, văd prin filme, o au cei injectați cu nu știu ce venin paralizant, dar perfect conștienți că banda rulantă (întotdeauna banda rulantă) îi poartă spre o ghilotină… și mă opun, fiindcă ceva în subconștient (această dura mater al ființei) mă avertizează că va fi pârjol în calea mea… da… Nu cred că destinul ar trebui să lase să se întâlnească doi oameni

dacă aceștia au datele necesare să treacă dincolo de o compatibilitate călduță, necesară întemeierii unei familii, n-ar trebui să lase să se apropie doi oameni care, după prima privire, înainte de prima privire, dau semne de arderi interioare nefiresc de mari, de tectonică sufletească alarmantă. Ca în orice altceva, există potriviri de elemente în relațiile umane care le duc la gradul de capodopere. Mă îndrăgostesc de cineva care mi-a spus „Mi-e un dor de tine de mă arde“, iar eu, atât de sensibilă la cuvinte și imagini, atât de disponibilă (vai!) să construiesc eu restul, tot ce nu a spus el, mi-am și așternut a îndrăgostire… dar am toate podurile ridicate, domnul meu, sălbăticiunea își poartă încă cicatricele undeva… sub bărbie… nu cred să mai fi organizat vreodată așa o apărare împotriva vreunei amenințări cum o fac acum împotriva sentimentelor ce par a se ivi precum flăcările albastre de pe comorile blestemate. Mi-e atât de frică încât nici nu e nevoie să gândesc reacțiile de respingere, sunt instinctive… Atât de tare a durut ultima dată încât orice gest, orice miros, orice gând, orice cuvânt are o amprentă în baza mea de date, precum răufăcătorii la poliție… toate declanșează alarmele la frontiere…

Mă hrănesc cu privirea lui când îi spun că pentru mine nopțile cu el sunt ca niște pierderi ale cunoștinței, ca niște scufundări într-un vârtej de ape calde și tulburi ce-mi pătrund cu putere în nări, ca atunci când sari în apă în picioare și uiți să-ți astupi nasul și să închizi ochii… cu arsuri în piept, cu bruieri și acutizări succesive ale funcțiilor de recepție ale simțurilor… Simțeam temperatura ridicată, finețea, că mă durea sau era umed, dulce, sărat, percepeam miros de piele amestecat cu altele, fără noimă, de piper ori rășină încălzită, dar nu știam nici ce îmi provoca aceste senzații, nici cu ce le simțeam… aș fi putut jura că miroseam și gustam căldura, că detectam mirosurile cu podurile palmelor… În plus, nu am

amintirea niciunui sunet, deși vedeam că buzele se mișcau… și mai știu că uneori țip foarte tare… Nu pot spune dacă era priceput, dacă știa sau nu să facă sex, niciodată nu l-am putut urmări, ci, din momentul în care se apropia și îi percepeam mirosul aspru și căldura învăluitoare cuprinzându-mi, întotdeauna, întâi ceafa, înainte chiar de-a mă atinge, totul devenea vâscos în interiorul carcasei corpului meu… lăcomia primului sărut era deja percepută mai ales cu privirea, mai puțin cu gura, cu propria carne, deja sub efectul anesteziei… centrul de recepție al oricărui semnal exterior se muta într-un soi de nucleu concentrat în pântece și un arc își tensiona capetele între coapsele mele… și atât… nu știu ce făcea, nu știu ce anume din ce făcea îmi plăcea; nici plăcerea nu se mai încadra în definiția din DEX, era depășită. Îmi amintesc de atingeri anume ca și cum aș fi ieșit din străfunduri de ape doar cât să respir, era ca și cum îmi injecta un drog… am flash-uri cu imaginea noastră reflectată de oglinda din cameră la care priveam amnezic, aproape ca la o secvență de film, neavând conștiința prezenței mele acolo… mâinile lui, lacom cuprinzând șoldurile, din spate, ori, uneori, unul dintre brațe încolăcit puternic peste talia mea cambrată, iar celălalt susținându-mi un picior într-o înălțare a femurului în unghi ascuțit cu coloana vertebrală, dureros de privit… tot astfel, fără să mă recunosc, fără să-mi amintesc și de mine însămi, îmi amintesc de capul lui între coapse, îmi aduc vag aminte de mine mușcând, înfigându-mi dinții… de pătrunderi înnebunitor de încete și rotite în adâncurile mele, aș fi vrut să înceteze și să nu înceteze niciodată și-mi făceau oasele bazinului să ardă și-mi răceau sângele în creier… îmi amintesc de chipul lui privit de sus în jos, transformându-se într-un fel de mască la fiecare mișcare din șold a mea… nu-mi amintesc însă nimic cursiv, n-aș putea nici povesti, nici să-l laud cât de bun amant este, nici să-mi scot din

memorie detalii legate astfel încât să-mi fie inspirație pentru momentele când aș fi singură, nimic… el nu exista decât când era prezent, nu și în amintirile mele…

…îți scriu despre toate astea azi abia, într-o dimineață mirosind, cum îți place și ție, a izmă sălbatică… cu un soare vânând ultimele voaluri de răcoare agățate de bolta, mentolat de verde și ea, de viță-de-vie; te-aș îmbrățișa, domnul meu, înainte ca… nu contează, te-aș îmbrățișa acolo unde te găsești acum. Mă întreb, oare, noi doi mai putem vreodată să devenim străini unul pentru celălalt? De asta mi-e cel mai frică în ce te privește… Deci, ca să fiu cu adevărat sinceră, întrebarea se pune așa… ai vrea tu să redevii un străin față de mine vreodată? Să nu mă înțelegi greșit; se spune că noi, oamenii, facem tot ce facem ca să nu rămânem singuri, dar mie nu mi-e frică de singurătate, e a doua mea natură; mi-e frică de singurătatea provocată de lipsa totală a oamenilor potriviți mie… și cu tine, și fără tine sunt fizic singură, dar eu mă tem de o singurătate în care nu se găsește nici măcar un om potrivit mie… Sper că înțelegi… altfel sunt și îmi simt cam încâlcite gândurile…

…n-aș fi crezut că un geam vitrat poate crea așa o atmosferă liniștitoare într-o cameră… niște lalele, ale căror cupe roșii, pline, le fac să pară că-și pleacă fruntea a salut de *bună dimineața* și ale căror lujeri, verde crud, se împletesc complicat de-ți vine să încerci să-i descâlcești cu vârful indexului, transformă lumina rece, fluorescentă a zăpezii depuse peste lume într-o primăvară ce parcă mă pândea, îmi veghea somnul și s-a furișat afară când am clipit a trezire… Preț de fracțiuni de secundă, n-am știut unde mă aflu și, de frică să nu cumva să îmi dau seama că n-aș vrea să fiu aici, că am făcut vreo alegere proastă, că m-am lăsat luată de val, că mi-am ignorat natura

neliniștită, am rămas în încremenire, am blocat la jumătatea drumului comanda de mișcare trimisă de creier mușchilor… nu mi-e frig, dar îmi simt obrajii reci…

…sunt în casa unui… prieten și mi-ar plăcea să nu ezit când îl numesc așa, dar în interiorul meu cuvântul nu e atât de clar ca muzicalitatea lui dacică (întotdeauna mi-a plăcut să rostesc cuvintele rămase de la daci, *barză*, *varză*, *viezure*, *brânză*, *prunc*… nici nu știu originea lui *prieten*, doar mă joc cu sonoritățile lui); m-a invitat să petrec trei zile la el – „Sunt în weekend la casa mea din Crișani… Îmi place să am o femeie în preajmă mai multă vreme, îmi place să le văd cum se mișcă… Să opresc la podul ăla al tău?". Poate nu atât vorbele, cât tonul cu care le-a rostit mi-a transmis o mică iritare, repede trecută în incitare ca o cometă ce se stinge în univers…

„Îți place o femeie în preajmă, îți place să le vezi cum se mișcă? Ei bine, invită-le atunci pe ele… Eu voi veni numai dacă mă inviți pe mine."

…a hohotit…

„Măi, măi, cum nu-și poate ea uita niciodată semeția, nici în glumă… Trebuie să pun și genunchiul jos?"

„Nu, abia duminică… atunci când mă vei implora să nu mai plec."

…a hohotit iar și a rostit, păstrând numai mici aisberguri de indiferență în ton…

„Vrei să petreci cu mine trei zile… tu? Să nu ai nicio ezitare… Faci numai ce vrei…"

„Nici nu am purta discuția asta dacă nu m-aș simți liberă în preajma ta…"

„Ai tu o problemă cu îngrădirea libertății… dar nu uita că din Deltă nu poți pleca oricând vrei… te prind acolo…"

Am tăcut strategic. „Uiți tu că eu trăiesc pe o insulă, dar continuă așa… fă-mă să mă răzgândesc!"

„Nu ești adevărată… ai fi în stare să te răzgândești…“

„Aș fi în stare să plec și înotând…“

…Drumul printr-o Dobroge ca spoită neglijent cu varul unei zăpezi meschine, care nici măcar rece nu era, m-a făcut să mă întorc cu totul înspre interiorul mașinii; căldura moleșitoare care venea și din scaune și muzica m-au făcut să tac timp îndelungat; respirațiile noastre în spațiul acela închis consuma din ce în ce mai mult oxigenul. Nu știu cât este de adevărat științific, dar trăgând aer pe nări și pe gură în același timp, acuitatea mea olfactivă creștea și mirosul lui mă invada, deși nu l-aș putea defini… creștea și pofta de a-l atinge, pentru a-l cunoaște mai bine, pentru a-l aduce la mine… Îmi trecea prin minte că, dacă în acest moment mi-aș scoate haina, mirosul și căldura mea s-ar răspândi cu repeziciune și el ar putea gândi că am făcut-o intenționat… *what a hell*… „Hei, unde ai plecat? Zâmbește-mi și mie din când în când…“ A ridicat palma de pe maneta de viteze dintre noi și mi-a atins mâna, am văzut mângâierea venind înainte ca el să o închege în propriul creier, în freamătul din oasele mâinii… nu m-am clintit la suprafață, dar în mine m-am ghemuit sub atingerea încă nesigură, șovăielnică…

…catamaranul, pe o Dunăre cenușiu-vineție, m-a făcut din nou să urăsc iarna, cu ura materială ca un precipitat chimic despre care-mi imaginez că se găsește în viscerele unei păsări sălbatice închise într-o colivie… Dar casa lui mi-a plăcut la nebunie, primăvăratecă am numit-o… surprinzătoare… n-am detectat nicio prezență feminină care să fi trecut curând pe acolo, deși o femeie fusese în faptele sau în gândul celui ce amenajase spațiul; senzația de răceală de pe obraji, deși în casă era cald, îmi sugera că încălzirea fusese pornită de curând, pentru că pereții erau încă reci… mirosea a ierburi aromate uscate ca acelea păstrate de bunica mea în mănuchiuri în podul

casei, dar și acest miros era rece, ca să-mi susțină ideea că încălzirea fusese pornită de curând, după multe zile de nefuncționare… lavandă, coriandru și chimion… dar nu le-am putut repera, pe ele sau sursa aromei; parchetul suna sub pașii mei, iar camerele erau înalte, aerisite, tainice, aproape goale… un pat, o măsuță, un scaun, un petic de preș rustic, dar cu toate geamurile vitrate… apucasem să văd, erau numai lalele, în mai multe variante…

„Cuiva îi plac lalelele tare de tot“, am insinuat eu într-o doară, fals, sperând să nu fie atent cum era de obicei și să pice în capcana grosolan camuflată…

„Da…“

„Era momentul când spuneai că tu ești cel căruia îi plac lalelele, ca să-mi adormi vigilența…“

„Ai un script la tine să mi-l dai și mie să-mi repet replicile? Și cine a spus că te-aș vrea cu vigilența adormită… fii vie, doamna mea, îmi placi neliniștită…“

„Hai, măăă, că mă alintam…“

„Hai, măăă“, mă împinsese de la spate ușor, cu amândouă mâinile pe șoldurile mele, strângând cu degetele răsfirate carnea tare, „du-te și fă un tur, știu că așa vrei… nu te însoțesc, bagă-ți nasul pe unde vrei…“

…ferestrele dădeau înspre un câmp, nu către stradă… am făcut remarca asta din camera alăturată…

El a confirmat: „Ai ocazia să nu vezi un om zile întregi și poți să te îmbeți, să faci dragoste în curte sau pe malul apei, că nu te știe nimeni… îi suspectez că nu vor să te știe“. Am auzit apoi dintr-o cameră și mai îndepărtată, desprins din context, „linișteee și libertateee“… când a rostit *singurătate*, însă, am sărit ca arsă asupra lui…

„Ce știi tu despre singurătate? E singurătate aia în care ai cu cine să faci dragoste și să te îmbeți? Singurătatea este atunci

când îți țiuie urechile de liniștea din jur fiindcă nu numai că nu ai niciun om prin preajmă, dar nici măcar nu bate vântul… singurătate este atunci când apusul soarelui se transformă într-un *goldeneye* răuprevestitor, când vântul bate numai în podul casei în care tu te găsești, ca o piază rea, când panica de a nu suferi de unul singur când te îmbolnăvești îți triplează durerea…“

„*Ipse dixit*… hei, hei, gata, mă predau… Ce te aprinzi așa? Nici nu știu ce trebuie să fac, să te îmbrățișez sau să iau distanță… sincer îți spun, nu-mi vine să cred, nu știu ce să cred când te văd reacționând așa… Nu te cunosc, dar te simt destul de bine și mi-am dat seama că ești o femeie care știe foarte bine ce-i place unui bărbat, ce-l incită… până la nivelul rafinamentului… adică pari genul de femeie care are talentul de a transmite excitarea ca pe un mesaj subliminal, ca în experimentele acelea cu reclame în care în timpul unui film, la cinema, este strecurat, cu o viteză prea mare pentru ochiul omului astfel încât nu se poate materializa într-o imagine pe retină, un îndemn de genul *mâncați popcorn* și, în mod surprinzător, spectatorii se duc în pauză să-și ia floricele… Pe toți ne incită reacția vie și temperamentală și aprinsă, ne spune că femeia este atât de plină de vitalitate, intempestivă și febrilă și când face dragoste, de aceea te suspectam că îți regizezi cuvintele și reacțiile, ca să mă stârnești… dar cred că reacțiile astea cer o viteză prea mare ca să mai ai tu timp să le gândești înainte… Îți mărturisesc, te provoc intenționat uneori, ca să cronometrez a nu știu câta oară timpii tăi de reacție…“

„Ai spus ceva de o îmbrățișare?“

…îmi place bărbatul acesta, dar nu-l pot pătrunde și, în plus, mi se pare ciudat să vrei să-ți dovedești ție însuți cu orice chip că femeia e falsă… mă sperie… să descompui fiecare reacție a unei ființe în compușii săi până la nivel de atomi ca să spui

Evrica! atunci când detectezi în cel din urmă electron luminile albastre ale reacției controlate… trebuie însă să fiu eu însămi; nu am de ce să mă tem, deși mă intimidează puțin. Dar știu și că timiditatea din spatele femeii sigure pe ea place bărbaților.

„Nox, gătim și noi ceva? Și nu trebuie să-mi spui de ce porți șosetele astea vărgate.“

…aveam șosete cu dungi subțiri, orizontale, până la genunchi, peste colanți… dar parcă nu știu cum a sunat „vărgate“, cu duioșie… m-a tachinat cu duioșie, era nevoie de un gest de la mine…

„Pot să-mi ating obrazul de al tău?“

„Poți să faci ce vrei cu mine, sunt sclavul tău.“

…am eschivat în ultimul moment…

„OK, atunci te voi atinge abia când n-o să mai poți face glume pe tema asta… Și gătim pește? Mmmm, place… cu legume, și usturoi, și busuioc, la cuptor.“

…Lacrima lui Ovidiu, chihlimbariu, în pahare…

„Și el ura iernile de la Pontul Euxin tot atât de tare ca și mine… de fapt, el le-a urât întâi… *Tristele*…“

„Toate le știe femeia asta…“

„Să nu îndrăznești să râzi de mine… întâi mă îmbeți până spun prostii și apoi râzi de mine?“

„Nu râd, dar va trebui să mă îmbăt ca să suport să dorm în altă cameră și să nu te țin în brațe… să te aud sporovăind, sporind, să te aud preluându-mi fiecare cuvânt și brodând în jurul lui până nu mai are nicio logică, niciun înțeles, până ia din mers altă formă decât cea inițială… auzi aici, întâi Ovidiu și apoi, imediat, hop și ea.“

…am râs de-au clinchețit lalelele din ferestre…

„Dar nu trebuie să te îmbeți deloc – și privindu-l direct în ochi – voi dormi în brațele tale… chiar nici nu speram să o pot face.“

„Serios? Acum chiar ești prea sigură pe tine… bravezi? Stai așa, nu… îmi anulezi șansele de a face dragoste, cu privirea asta netemătoare și directă mă voi simți dator să fiu la înălțime și eu, întâia oară protector și cuminte…“

„Hai să nu ne mai jucăm“…

…prima noapte în casa aceea înaltă și sonoră ca o peșteră nu a fost odihnitoare; m-am trezit des cu urechile ciulite, nerecunoscând sunetele din jur. Însă un lucru a fost spre marea, imensa mea satisfacție, am tors de satisfacție… căldura brațelor lui… Târziu în noapte, când m-am întors spre el și mâna lui a alunecat peste abdomenul meu dezgolit de mișcarea de răsucire și apoi peste curbura dintre talie și șold adâncită de poziția pe o parte, a șoptit: „Acum ar fi momentul acela când n-aș mai glumi dacă m-ai atinge“. Dar glumea, fiindcă vorbise cu ochii închiși, de aceea atingerea gurii mele l-a surprins într-atât încât a scos un sunet ușor… l-am sărutat încet, degustător și mi-a plăcut tare de tot, fiindcă el a stat neclintit, ca și cum spunea în gând unui diavol cu care făcuse un pact „oprește clipa“… și m-a lăsat să-l degust și apoi să-l devorez ca pe miezul unui măr decojit, până m-am săturat… Îmi place să sărut, dar nu cred ca vreodată să fi sărutat până la sațietate… mereu sărutul stârnea, se pierdea, atrăgea reacțiile celuilalt, atingerile, mișcările, mușcăturile, micile oftaturi, iscau alte și alte gesturi… acum el nici nu a mișcat, m-a lăsat să-l sărut eu, lăsându-și gura sub a mea, fără să mă atingă… nici respirația nu i-am simțit-o, nu știu unde-i dispăruse…

…nu șterge nimic din ce ai scris! Cred că la asta se gândise poetul când a spus „nu strivi corola de minuni a lumii“…

…că de a doua zi ceva nu a mai fost la fel ar suna exaltat; nici măcar cum altfel n-aș putea defini exact. Am dormit cu sentimentul că ceva s-a schimbat între noi și-mi era ciudă că nu-

mi puteam da seama ce… aluneca înțelegerii mele ca un păstrăv prins cu mâna și eram convinsă că ar fi eschivat orice întrebare directă… se amuza des pe seama feeling-urilor mele, când declarat uimit și serios, când persiflându-mă („Termină cu psihanaliza!“).

…eu m-am trezit prima și casa cu lalele mi-a surâs prin toate ferestrele, însetată, cu respirația uscată de prea marea căldură din cameră… M-am îmbrăcat cu haina peste pijamaua auriu-mătăsoasă și cu cizmele blănoase pe picioarele goale și am ieșit în ceea ce părea a fi o grădină în spatele casei. Răsărea un soare ca o stea de ultimul rang dintr-un câmp alb pe un cer alb, undeva în dreapta mea… nu puteam distinge detaliile din cauza aburului argintiu ce însoțea nașterea zilei; dacă priveam în stânga, însă, peisajul perfect simetric se dezaburea ca o fotografie sub revelator. Am amețit la prima gură de aer, era foarte frig și cred că aerul înghețat inspirat cu lăcomie, pătruns în plămânii supraîncălziți mi-a provocat un vertij cu scântei la colțurile ochilor. Am luat puțină zăpadă de pe crengile unui arbust și am gustat-o… revărsare de prospețime în sânge… aș fi mers puțin ca să mă trezesc de-a binelea, dar în primul rând troienele erau foarte mari, grădina era chiar în calea vântului și, deși nu ninsese foarte mult, aici zăpada fusese adusă în valuri… N-aș fi vrut să mă prindă vreun viscol în casa asta, ar fi fost prea vântoasă… Farurile de pe malul oceanului, stațiile meteo din munți și casa asta… și apoi, neexistând garduri, nu știam dacă nu încălcam vreo proprietate… prudență excesivă a rațiunii pure întreținută de răceala aerului, ca un mamut din preistorie de către calota glaciară… am intrat în casă cu regretul, nou în mine, de a întoarce spatele răsăritului de iarnă… nu regret niciodată iarna, nimic din ea, nici măcar sărbătorile… *insecure*?

„Trezește-te, trezește-te“, am lepădat haina și încălțările și

m-am băgat sub plapumă; s-a înfiorat de cât de rece eram…

„Unde umbli, femeie? Trebuie să fiu numai cu ochii pe tine?“

„Aș fi putut să plec și n-ai fi știut…“

„N-ai cum să mai pleci acum… Trebuie să aflu cum iubește o femeie care sărută așa.“

…se distra…

„Hei, ce-mi place cum amuțești tu și-ți năvălește sângele în față de fiecare dată când fac aluzie la vreun fel de apropiere fizică… dacă nu ar fi roșeața din obraji te-aș bănui iar de regie. Întotdeauna mi-a plăcut defensiva asta a ta înciudată și încăpățânată… e inadmisibil cum o femeie deșteaptă și arătoasă ca tine e atât de lipsită de modernitate…“

„Nu înțeleg de ce trebuie neapărat să fac sex cu orice bărbat ai cărui ochi sau nas îmi plac… ca să par modernă? Nu înțeleg de ce trebuie să forțeze cineva momentul, nu înțeleg de ce modernitatea mea stă în a face sau nu sex din primele ore în care îl întâlnesc, nu înțeleg de ce nu mă lasă nimeni să-mi urmez ritmul meu interior, nu înțeleg cum ar fi preferabil să mă aibă cineva înainte ca eu să vreau asta, nu înțeleg de ce nu pot să te sărut de o sută de ori înainte de a face sex, de ce nu pot să te sărut aseară și să te iubesc peste un an, de ce niciunul dintre gesturile mele de ieri și până azi, niciunul dintre cuvintele mele, niciunul dintre zâmbetele mele nu înseamnă nimic dacă nu s-au finalizat cu a-mi desface coapsele… nu înțeleg cum să vrei de la mine să-mi amestec răsuflarea, și mirosul, și gândurile, și emoțiile, și mângâierile cu ale tale înainte de a ști cum îți place cafeaua și cum arăți cu spuma de ras pe față și de ce, dacă ai treizeci de ani, trebuie să faci sex din prima cu toți cei pe care-i întâlnești, altfel toți, dar absolut toți spun «hai, că nu mai ai șaisprezece ani» și…“

„OK, OK, ai dreptate, țărancă grasă și încuiată ce ești…“

„Mă simt rău când se ajunge la discuția asta fiindcă, îți imaginezi, nu e prima dată… mă simt de parcă aș înșela așteptările și e fals, nu înșel nimic… și de obicei îmi iau jucăriile și plec…“

„Nu e nicio discuție, nu te teme… sunt un tip prea curios ca să te pun pe fugă. Nici să nu-ți treacă prin cap că îți fac vreun reproș. Mi-ar părea rău să văd că te-ai chinui să-mi fii pe plac, deși uneori mă simt îndemnat să-ți înfrâng opoziția asta chiar și cu forța… Devin foarte suspicios când o femeie mă aprobă tot timpul… fii complet sinceră cu mine.“

…apoi, tot el…

„Vrei să ne plimbăm? Ce vrei să faci azi, musafiro? Diseară mergem la cină la un prieten, să te gândești cu ce te îmbraci…“

„Vorbești serios?“

„Ia uite cum i-au sticlit ochii și cât de repede i-am distras atenția… Ah, femeile!“

Tonul lui era forțat dramatic și își dusese brațul la frunte.

„Nu, am încasat destulă iarnă la micul dejun…“

„Știi tu ce mi-ar plăcea mie să fac alături de tine? Să mă plimb pe Dunăre… am o mică barcă… e cald înăuntru…“

„Da, să mergem… îmi place, dacă ești și tu îmi place.“

M-a privit pe sub sprâncene ca și cum voia să se asigure că nu glumesc.

„Vreau însă să te rog ceva… să gătești ceva să luăm cu noi, să-ți pui puloverul acela moale de culoarea caisei și să-mi vorbești tot timpul despre tot ce simți.“

Avea o voce joasă ce m-a făcut să-l privesc…

„S-a întâmplat ceva?“

„Nu, doar că am chef să fiu cu tine noaptea, pe Dunăre.“

„Rămânem peste noapte pe o barcă?“

„Da…“

„Și cina?“

„Va înțelege… mergem mâine la prânz.“

„Bine… fac sendvișuri… Dar să știi că mai e ceva în vocea ta, spun asta ca să vezi că nu mă las deturnată, cu riscul ca tu să râzi de feeling-ul meu iar…“

„Am vrut să spun că vreau să visez cu tine în brațe noaptea pe Dunăre, dar mi s-a părut prea dulceag…“

„Adică? Flagrant delict de sensibilitate? Și apoi recunoscută în gura mare? Știi că mă sperii puțin? Ești bolnav?“

„Treci imediat la bucătărie, femeie!“

…aveam un tremur pe care l-aș fi atribuit iernii, dacă nu l-aș fi recunoscut, era în baza de date… îmi era puțin teamă, teama de necunoscutul din el, dar și incitare… M-a ajutat la bucătărie, atingându-mă tot timpul, mâinile, când îi dădeam ceva, talia, când venea din spate să vadă ce fac… îl întrebam în gând *do you turn soft*? Sau așa fusese el, dar eram eu prea ciudată ca să văd? A sesizat că tremur…

„Nu te temi de mine, nu?“

„Doar de tine cel pe care nu-l cunosc… N-aș vrea să te jignesc; și cred că mă tem fără să mă pot controla, dar nu de tine, ci de lucrurile noi când se acumulează toate odată… am toleranță mică la nou…“

„Ca de obicei, am nevoie de toată voința să te înțeleg… nu te înțeleg, doar înțeleg că poate exista și cineva ca tine; sunt de acord cu biodiversitatea.“

„Câtă toleranță, părinte…“

„Ia uite, tot ea mă ironizează… așa-mi trebuie că îi tot dau roată, în loc să o tabăr…“

…deși înnorată, noaptea avea profunzime din cauza zăpezii și a lunii noi… i-am căutat mâna…

„Să încep să vorbesc?“

„Poftim?“

„Am mâncarea, puloverul-caisă, trebuie doar să vorbesc.“

„Întotdeauna ești așa conformistă?“

„Nu, niciodată…“

„Știu…“

„N-am fost niciodată într-o astfel de barcă, deși am mai petrecut nopți pe Dunăre… și nici singură cu un bărbat n-am mai fost… pe o barcă, noaptea, pe Dunăre.“

…m-a privit puțin malițios…

„Uneori, am impresia că n-ai mai fost deloc cu un bărbat, nu numai noaptea pe Dunăre…“

„Te macină rău de tot?“

…a râs și mi-a sărutat mâna…

„Să știi că nu e atât de întuneric încât să nu simt că ai roșit iar… Mergem puțin, știu un loc adăpostit de curenți ca să putem sta și pe punte, dacă vrem…“

„Mmm, e cald…“

„Sigur că da, pisico, nu așa am promis?“

După ce a oprit motorul și ne-am așezat jos pe punte, într-o pătură mare, cu el îmbrățișându-mă din spate… așa cerusem eu… și cu câte un pahar de termos cu un coniac rece ca gheața în gură, dar stârnindu-mi o vâlvătaie de la esofag în jos ca aruncătoarele de flăcări, și cu tâmpla lipită de gâtul lui, totul a încremenit în jur… nu se auzea și nu se vedea nimic mișcând… se cunoștea că e iarnă și orice ființă era ascunsă cât mai adânc și orice stea cât mai înalt… doar sentimentul unui clipocit…

„Ai fost vreodată și singur aici?“

„Nu, niciodată singur…“

„Cu femeia cu lalele?“

„Te macină tare de tot lalelele alea?“, mi-a întors-o. Am râs eu cu poftă și noaptea mi-a purtat hohotele până departe, surprinzându-mă… M-am ridicat puțin în sus și am strigat „heeeei“… ecoul extrem de fidel mi-a răspuns…

„Ia uite ce interesant… ai mai auzit așa un ecou HiFi?“

„Ce copil ești…“

„Nu sunt, măăă, copil… sunt bătrânăăă… am 31…“

„Da, măăă, dar roșești când ți se propune să faci sex și strigi intenționat cu mâinile pâlnie ca să ți se audă ecoul…“

„Dar am voie să beau coniac și să stau afară până după miezul nopții.“

…și m-am întors în pătură spre el cu intenția de a enumera pe degete, în glumă, și alte lucruri pe care aveam voie să le fac… fața lui era însă aproape și gluma nu mi s-a mai părut potrivită; m-am oprit și eu, încurcată și devenind din ce în ce mai conștientă de apropierea gurii lui, de gâtul gros și scurt, de mirosul lui stârnit de mișcarea mea – after-shave, și coniac, și vânt de iarnă amestecat în chimia pielii lui –, de o ciudată delăsare din ființa lui care a făcut clic în mintea mea… Asta s-a schimbat după noaptea trecută; este, nu știu cum, abandonat, nu mai are oțel și oțet în el și în vorbă… în secunda următoare însă am uitat, n-am mai avut timp să aprofundez gândul, m-am lăsat să alunec până mi-am sprijinit ochii și gura de obrazul lui… l-am adulmecat… „Să nu îndrăznești să mă săruți iar ca aseară și să te oprești apoi!“… l-am cuprins cu picioarele… mai știu doar că totul a început acolo sus, în frigul aspru, amestecându-ne aburii calzi ai respirației și atingându-ne pe sub pulovere cu mâini reci și cu buze calde… cu flash-uri ale realității… podeaua tare, pătura aspră, o stea mică în raza vederii până să închid ochii, când îl sărutam de deasupra lui adânc, ca adăpându-mă… „Să nu-ndrăznești să te oprești“, repetat dominator, printre dinți, ca un ordin, părând doar ecoul unei dorințe strigate și ea nopții și îndeplinite când ecoul nici nu se stinsese… contrastând cu delicatețea cu care-mi atingea pielea și cu răbdarea cu care-mi scotea hainele fără să se încurce în ele, spre deosebire de degetele mele febrile ajutate de ale lui la cureaua al cărei mecanism nu-l ghiceam… ezitarea

mea ultimă, inutilă, rugătoarea șoaptă „te vreau în mine“, când, sesizându-mi retragerea, a coborât cu gura arzătoare pe interiorul coapselor până mi s-a topit orice frică în spasme... mica rezistență, rezistență de corp închis, înnebunitoare pentru el, făcându-l să se oprească puțin ca să prelungească senzația de strânsoare dulce și elastică și prin radiere pentru mine... „îmi place încet“... și șoapta mincinoasă, dar atât de dorită, „da, spune-mi ce vrei, iubita mea dulce“, și strigătele mele, al căror ecou nu mai aveam cum să-l mai aud oricât de Hi-Fi ar fi fost, având același ritm cu mișcările lui, încet și profund... sărutările pe ceafă și îmbrățișarea lui strânsă, redevenit repede stăpân pe el, până mi-am revenit, până oglinda realității s-a oprit din balans și pentru mine... mi-a plăcut gestul ăsta protector, de veghere, să-mi fie bine, de bărbat matur și care recunoaște semnele, cunoaște femeia până la nivelul la care îi adoarme toate fricile... parcă știa că nici nu văd limpede, priveam fără să-l văd...

...noaptea pe Dunăre mi s-a părut apoi familiară... nu mai era prima...

...am pariat de la bun început pe scânteia care îți bântuie scrisul așa cum tu însăți, dedublată, îți bântui propriile vise, dar niciodată nu am avut o dovadă mai palpabilă, mai clar conturată și mai densă a acestui dar așa cum o am acum citind ceea ce mi-ai scris... citeam și imaginea se revela în imaginația mea la fel de clar ca în gândul tău, vedeam tot ce vedeai tu, simțeam tot ce simțeai tu și făceam parte din acea realitate în așa măsură și atât de sedus de romantismul ei ușor „sebastianean“ încât am început să mă tem că textul se va sfârși la un moment dat, înainte să mă pot bucura deplin de această experiență nouă...

...el, Marius, mi-a plăcut foarte mult, cel mai mult, de la

prima întâlnire, de la prima privire atentă, de la prima îmbrățișare în autogara sărăcăcioasă a Brăilei, de la primele cuvinte, primele „adulmecări“ reciproce… și, mai târziu, după ce a ales să mă îndepărteze, judecându-mă de dincolo de telefon și de dincolo de instinctele sale ca din spatele geamului securizat al camerelor de interogatoriu de la poliție, lăsându-mă ca eu să mă privesc pe mine însămi, nu pe el în ochi, m-am gândit de multe ori cu părere de rău că nu am fost mai clară, mai directă cu el, că nu am fost măcar o dată expansivă, depășind frica mea de ridicol… poate l-ar fi ținut puțin în loc mărturisirea încântării mele de a-l avea în preajmă (deși, sinceră să fiu, apoi m-am și felicitat că n-am făcut-o, pentru că felul în care m-a îndepărtat ar fi fost și mai umilitor dacă l-aș fi lăsat să vadă cât de „permeabilă“ la el aș fi putut fi). Astăzi, când revine, mărturisind la rândul lui, mai în glumă, mai în serios (sigur, și în serios, fiindcă eu simt că, exact ca și mine, nu spune niciodată nimic care să fie 100% glumă, ci orice are un filon de adevăr), mărturisind „pasiunea“ pentru mine (nu i-am atribuit acestui cuvânt al său mai mult decât a intenționat el să-l încarce), mă simt de parcă l-aș fi iubit în tot acest timp și n-am știut sau am putut să trăiesc fără să-mi aduc aminte de asta… și mi-e acum și mai frică decât în urmă cu doi ani. Atunci, firea mea și o ultimă reticență de sălbăticiune m-au făcut să nu rostesc niște vorbe; exercițiul îndelung al reprimării trăirilor a funcționat fără greș, ca orice exercițiu de autoapărare. Acum însă mă tem de un soi de val de trăiri abia reținut de rațiune să nu-mi țâșnească prin pori, mă tem de prea marea mea disponibilitate, mă tem că ne-consumul meu de ani de zile va duce la o revărsare și mă tem și să-i spun toate astea ca să nu se amuze pe seama mea… fie voi rumega acest text până când nu-l voi mai trimite niciodată către el, fie îl voi trimite roșind la propriu, dacă poate cineva să creadă asta, fie nu voi recunoaște

niciodată că i-am scris eu aceste vorbe…

Și cred că a avut dreptate să vorbească atât de puțin cu mine în lunile astea de când ne-am regăsit… vorbele rostite în virtual sunt înfiorător de narcotice, înșelătoare, nocive, meșteșugite sau nu… ale mele către el sau ale sale către mine…

Ce importanță are priceperea la vorbe din moment ce toate cuvintele mele nu fac cât lotca neagră din gândul lui în care i-ar plăcea să tăcem îmbrățișați…

…te îmbrățișez…

P.S.: Unde ești? În țară sau în lumea largă?

„…m-am trezit la cinci dimineața cu «ți-am luat un short portocaliu nautica» în minte și cu o dorință, egală ca intensitate cu cea sexuală (cum numai la cinci dimineața este ea), de a mânca portocale și de încă ceva, greu de definit, fiindcă nu e doar dorință sexuală… are note de vârf, de mijloc și note de bază, exact ca un parfum bun… Am apăsat butonul start al calculatorului făcând socoteala înainte chiar de a mă dezmetici; la mine cinci dimineața, la el zece noaptea. Dacă nu m-aș teme cumplit de virtualul ăsta pe care reușesc să-l străbat înspre anumiți oameni în mod miraculos și aproape înspăimântător, prin cuvinte, dacă nu mi-ar fi frică de propria mea inteligență lingvistică, ce uneori îmi vibrează în vârful degetelor exact ca raza laser a unei arme SF prea puternice pentru o muritoare de secol XXI, dacă nu m-aș sfii să par exaltată și deci ridicolă, lăsându-mă aprinsă de o flacără pe care tot eu ți-o atribui, ți-aș mărturisi că m-am trezit învăluită într-un parfum amețitor ale cărui note de vârf sunt citrice și izmă sălbatică, cele de mijloc sunt ușor sulfuroase, de piele brună arsă de soare și căldură minerală și vegetală generată de lucrurile din jurul meu, pământ și pietre și buruieni grase, mustind de sevă, încinse și ele la soare… dar notele de bază sunt, fără să le pot defini, tu…“

…ceea ce în iarnă mi se păruse a fi doar un teren viran haotic, decorat de vânturile dinspre mare cu tufișuri desfrunzite despre care nu-mi dădeam seama dacă își iveau din sulurile de zăpadă crengile sau rădăcinile, fără garduri și păzit de un același câine, deși se întindea în spatele tuturor caselor de pe uliță, mi se dezvăluia acum sub forma unei mici grădini pe care nu o pot descrie decât ca luxuriantă… înțesată cu tot felul de arbuști și plante înalte, nerecunoscute, unele cultivate în pământ, altele cu niște tulpini solzoase în ghivece, unele sălbatice, dar întreținute și ele, majoritatea fără flori, cu liane și vrejuri de fasole invadând gardurile din nuiele împletite, toate încâlcite unele de altele și cărări înguste cât pentru pășitul cu un picior în fața celuilalt, m-ar fi derutat cu siguranță dacă m-aș fi apropiat de casă dinspre mare… n-aș fi recunoscut-o. Respiram șuierător, frunzele imense nelăsând să răzbată nicio adiere de vânt care să neutralizeze soarele turnând direct pe creștetul capului plumbul topit al miezului de iulie. Pe măsură ce mă apropiam de mare, terenul devenea nisipos, inducând starea sa de moliciune tendoanelor și mușchilor picioarelor… îmi venea să mă așez… greață în stomac… simțeam rochia subțire de pânză lipindu-mi-se de interiorul pulpelor… Aproape de țărm, plantele se răreau, lăsând loc doar câtorva sălcii mlădii, de anul acesta. Mirosea pregnant a nămol și sare, a vegetale descompunându-se în mediu umed, a pește și a nisip ud încins. Te-am zărit întins cu fața în jos la umbra unui gutui scheletic, cu trunchi ațos și contorsionat, ale cărui frunze păreau cenușii de arsură, pe un colț de cearceaf atât de albastru încât făcea concurență cerului însuși… Nu ieșiseși de mult din apă fiindcă apropiindu-mă cu pas ușor am zărit picături mari de apă pe piele și părul ud adunat în vițe, dar dormeai profund… N-am putut citi titlul cărții de lângă rucsac, însă am observat ceasul aruncat direct în nisip; încă păstrând senzația

de sufocare din grădină, respiram accelerat și, din dorința de a nu fi auzită, încercam să-mi regăsesc suflul obținând exact efectul contrar… dar mi-am imaginat scurt că apropiindu-mi fața de epiderma ta aș fi inspirat de-a lungul adânciturii dure a coloanei vertebrale răcoarea și umezeala apei conservate de umbra pomului și nu mi-am mai putut stăpâni impulsul… ai tresărit, te-ai întors și m-ai luat în brațe repede, smucit; „Mmm, ai ajuns“… M-ai tras peste tine depunându-mă pe cearceaf și cu mâini flămânde ai îndepărtat poalele rochiei-halat pe care o purtam, introducându-ți palmele sub curbura șalelor și genunchiul între coapse ca pentru a mă lua în posesie… „Te visam, dacă poți să crezi asta, și mi-e un dor de tine când nu ești aici! Trebuie să dorm tot timpul ca să suport, ca atunci când m-am lăsat de fumat… Îți dai seama?“ Vorbeai cu o voce aspră, pătimașă, fără zâmbet și parcă nu ghiceam dacă îmi faci o declarație sau un reproș și te întrerupeai pentru a-mi săruta febril sânii și pântecul și încheieturile sensibile… pentru a face mai multe lucruri deodată, ca să apuci să-ți saturi odată ființa de mine, să-mi spui și cuvintele pe care ți le rețineai, să mă și devorezi… ți-am simțit gura umedă și rece, dulce ca miezul florii de salcâm, invadându-mi gura și n-am mai vrut altceva de la locul, ora, viața și lumea asta decât să te sărut… „Miroși frumos și ai gura dulce, Marius… Te vreau, numai pe tine te vreau.“ Te-ai oprit puțin, te-ai îndepărtat ca pentru a vedea în ochii mei dacă spun adevărul și m-ai iubit cu ochii închiși și gemete acolo, sub frunzișul tremurător, punând lumini și umbre pe corpurile noastre… și apoi în apa ca un giulgiu de mătase… și din nou în casa ta cu lalele în ferestre, acum răcoroasă și sonoră ca o cochilie… fără saț, fără oboseală, fără gânduri… Când, mai târziu, în înserarea roșie ca focul, m-ai găsit răsturnată în șezlongul de pe verandă, aproape inconștientă de epuizare, amestecând frânturi de realitate cu

vise, amintiri de pe drumul până aici cu valuri verzi mărunte de Dunăre și aer fierbinte, cu mișcări ale tale și ale mele rămase imprimate în mine, cu mușcături de buze și dilatări de nări, ai tras în sus poalele lungi ale rochiei mele din voal turcoaz ca să-mi dezvelești picioarele până la rădăcină și ai spus: „Frumoase picioare ai, femeie… n-aș mai ieși dintre ele." Am zâmbit înainte de a adormi, gândindu-mă cât de tare mă șocase limbajul tău direct și veșnic aluziv la sex în primele zile și cât de tare îmi place acum când te cunosc, știu cât de profund simți și când am recunoscut față de mine însămi că îmi place să mi se vorbească așa… deși, spre marele tău amuzament, roșesc încă…

…cu sinceritatea mea anacronică îți spun că am, Marius, în ce te privește, un soi de nerăbdare… Și nu numai, un snop de nerăbdări… Sau cum să spun, dor de certitudini? De la certitudinea de a te adulmeca ca să-ți reimprim mirosul în orga mea de parfumuri până la certitudinea de a-ți cunoaște un prieten sau, poate mai potrivit ar fi, nu dor de certitudini, ci măcar dor de a mai elimina din incertitudini… Am niște sentimente ambigue, neconturate, semănând în mintea mea cu imaginea neclară formată la miopi în fața retinei, nu pe retină; se tulbură apele mele liniștite și adânci… bălțile de pe aici așa sunt, nu poți obliga un Capricorn să fie confortabil în nebuloasa asta…

Sunt convinsă că ai multe altele de făcut; pot intui că nu ești în totalitate stăpân pe timpul tău. Feeling-ul meu e că într-o societate ca cea americană omul are alți stăpâni înaintea lui însuși, dar e un feeling viciat, livresc și cinematografic… Sunt de asemenea convinsă că, un visceral fiind, ai multe momente când, pur și simplu, fizic, nu ai chef de cuvintele ce mă compun, tocmai fiindcă sunt doar cuvinte „meșteșugite"…

Însă n-o să-mi asum nicio exagerare, cum mi-ai reproșat… M-ai lăsat să înțeleg că ne vom întâlni în această vacanță de

vară, că vei fi în țară încă din mai, că „vara asta stai cu mine la Sulina, nu mai scapi“, așa că nu-mi reproșa exagerări dacă am sperat la câteva zile de vacanță în compania ta… Nu sunt paranoică, toate astea au fost rostite, scrise… Și ce dacă am pus și o doză de nerăbdare? Da, sunt nerăbdătoare fiindcă sunt obosită de job-ul ăsta și de veșnic aceiași oameni, de grija pentru problemele altora, de izolarea pe insulă, de singurătate și tăcere, de multele zile reci trecute, de gândurile mele cu circuit închis, de viața asta cu circuit închis pe care o duc… sunt frustrată, nerăbdătoare… e vară, debordez… sunt singură de mult, aș iubi un bărbat, m-aș iubi cu un bărbat, îndelung, l-aș cuprinde între coapse, aș zăcea în brațele lui la apus, i-aș vorbi, i-aș șopti, l-aș fermeca…

…te voiam pe tine, n-am căutat pe altul, nu știu pe altul… fără tine trebuie să-mi fac iar planuri de vacanță *single*… niciodată un bărbat din viața mea, oricât de puțin a poposit, nu mi-a fost atât de indiferent încât să spun „aaa, dar nu-i niciun bai fără el… am varianta B“…

Exagerez? Da, exagerez… E singurul abuz pe care mi-l permit, pe care i-l permit sângelui meu… Altfel toată ziua, oriunde, acasă și la job, se așteaptă de la mine minte clară și sobrietate, stăpânire de sine… am obosit de atâta stăpânire de sine…

Chiar și tu ți-ai exprimat nerăbdarea de a mă întâlni la un moment dat… Ca să vezi de ce detest eu cuvintele rostite în virtual, sunt cuvinte fără acoperire, exact ca cecurile fără acoperire, rostite în anumite contexte, anumite condiții fiind îndeplinite, sunt nocive… mai ales pentru o degustătoare de vorbe ca mine…

Și mai e ceva ce nu pot să nu observ și te rog să-ți pui ochelarii obiectivității… De fiecare dată, hotărârile luate de tine au fost reperele slalomului ăstuia uriaș la care participăm

amândoi; tu ai decis că într-o noapte n-am răspuns la telefonul tău fiindcă nu știu ce făceam cu nu știu cine și nimic din ce am spus eu n-a mai contat; tu ai sunat vara trecută *out of the blue* reluând seria cuvintelor fără acoperire, spunându-le încă o dată și eu crezându-le încă o dată… tu ai plecat apoi, în Grecia parcă, alegând să nu mă avertizezi (am trecut ușor peste impolitețe, mai greu peste doza de indiferență ce a presupus-o. Un bărbat nu este nepoliticos cu o femeie care înseamnă ceva pentru el… absolut instinctiv… Sentimentele sunt ca starea de grație, ca un antidot universal, anulează și prostia, și necioplirea… E nepoliticos sau neatent doar cu cele ce nu-i sunt nimic); tu ai revenit iarna trecută; tu nu poți, eventual, să mă revezi decât în septembrie, când iar școala și insula mea mă acaparează, deși spuseseși altfel… Nu pare un fel de joc?…

Scurtând un mesaj pe care, tip deștept știindu-te, aștept să nu-l iei ca pe reproș, ci doar ca pe o limpezire – chiar și a mea, scriindu-ți ție mă limpezesc și eu –, îți spun, Marius, că tu mie îmi placi, mi-ai plăcut mereu; ăsta este motivul meu pentru consecvența cu care îți răspund de fiecare dată… sper ca ăsta să fie și motivul aparentei tale inconsecvențe… că mă placi…

Altfel, dragul meu Marius… am, și cred că ai intuit și tu, oarecare vocație de Penelopă, dacă o mai întreții și cu câteva cuvinte din când în când, țese și în viața de apoi. Aș avea multe să-ți spun, dar mă tem să nu te plictisesc și mai ales să nu mă consum toată în cuvinte, oricât de seducătoare ar fi sinceritatea…

…două îmbrățișări… și nu pentru că ieri eram prea supărată să o mai fac, ci fiindcă una e de despărțire…

Ar trebui să fac un efort și să culeg cioburile visului meu de noaptea trecută din zăpada pufoasă, generată și ea tot de propriul meu vis, în care s-au răspândit odată ce urechea a perceput sunetele cu care se trezește insula; un vis ca o foaie de

sticlă spartă de ultrasunete... Nu știu de ce te visez mereu într-o iarnă greu troienită cu zăpezi pe care, dacă n-aș fi văzut pe aici zăpezi cât casa în ianuarie trecut, le-aș considera cele mai abundente posibil... Ai experimentat vreodată senzația asta? Să simți că realitatea îți întrece imaginația, că cea care-ți alunecă de sub control e realitatea, nu imaginația... adică imaginația mea născocește zăpezi albastre ca cerneala, dar are totuși dimensiunile realității... Toată viața mea de școlar mi-a fost greu să „văd" plus și minus infinit dincolo de fundițele acelea cu care sunt ele reprezentate în scris... Așadar credeam și eu cu un soi de aroganță că imaginația mea este mai vastă decât natura până ce am văzut un troian de zăpadă pe care oamenii de pe aici au fost nevoiți să-l străpungă cu dinamită, ca pe stâncile obturând traseele căilor ferate montane, ca să poată trece cu mașinile, lăsând în urmă un soi de arc de triumf... și pomii fructiferi aplecați până la pământ din cauza greutății poleiului depus pe coroanele lor... De ce visăm? De ce uit visele, de ce te visez pe tine? Și de ce te visez iarna?... Te visez iarna fiindcă singurul element fizic pe care mi-l amintesc cu acuitate despre tine când nu ești lângă mine este căldura pe care o degaji; de căldura ta sunt eu dependentă, în rest, de toate m-aș putea lipsi, pe toate le-aș putea găsi și la alt bărbat... răsuflarea ta simțită în tâmplă când citim îmbrățișați sau doar când adorm anesteziată de temperatura ta, palma arzător atingându-mi mâna, ori ceafa, ori, în nopțile oarbe, sânii, apoi gâtul și curbura dintre gâtul și umărul tău oferite adulmecării și sprijinirii tâmplei mele când mi-e teamă mai ales de propriile-mi gânduri, gura fierbinte, adânc peste gura sau pielea mea, pielea ta arsă până la auriu, simțită cu buzele, cu palmele ori cu interiorul coapselor radiind ca pământul în miez de iulie, gândurile transpuse în cuvintele scurte, concentrându-și sensurile, intense, vocea guturală, gesturile ferme față de mine

sau de ceilalți, atingerile apăsate, mirosul de vânt sărat și nisip încins, gustul de sâmbure de caisă, puloverele tale nisipii, roșcate și aspre, preferința pentru bălțile stătute, colcăitoare, nămoloase, încinse la soare, pentru zăcerile în soarele carbonizant, dătător de aiuritoare insolații și alienări, al amiezii, zăceri pe pământ uscat și crăpat, pe pământ mustind, foșnind de vieți ascunse și pe ape adăpostite de vânturi între ziduri înalte de stuf… nopțile și femeile umede și negre pe care le cauți înfierbântându-mi gelozia, frăția cu Zorba în pofta de viață și cu Papillon în încordarea până la incandescență, până la decălire a voinței, instinctele mai puternice în tine decât inteligența sau credința, amestecate cu fierbintele Mavrodafni și Metaxa, Italia la care te întorci ca la un soi de amantă meridională cu sânge clocotitor amestecat cu chihlimbar și praf de cretă… toate, totul în tine arde, arzi și în preajma ta mi-e cald și mi-e o ne-teamă de narcoman… te-aș îmbrățișa…

Și apoi așa a fost mereu, totdeauna, de când îl cunoșteam… Mă gândeam la el și în următoarele zile apărea de undeva, cumva, pe internet, la telefon, purtând vești bune și rele, încât mi se făcea frică, îl goneam din minte…

După ce mă mutasem, după o poveste intensă, de pasiune, am simțit nevoia de a schimba ceva fizic în viața mea, dar dislocând o bucată mare din trecut… reacție facilă și copilărească și probabil fals-ajutătoare. Mi-am tuns *à la garçon* un păr lung până la talie, am schimbat locuința… Acum, deși trecuseră luni de zile de la izgonirea mea din paradisul cu lebede albe, nu-mi regăseam nordul și, precum Happy Feet, pinguinul, abătut șase mii de kilometri de la calea lui, încă înghițeam, înșelător, nisip în loc de zăpadă ca să mă hidratez… Plecasem fără să spun nimănui, în afara fratelui meu cel mare. Trăiam un înfrigurat sevraj, pe care-l anticipasem, știam că în singurătate va fi mai greu de suportat, pe malul Dunării, bătută

de vântul mirosind a vegetație de baltă preferând să moară din interior decât să înfrunte toamna… știam și că dacă nu-mi voi depăși singură tenebrele, oamenii din jurul meu, societatea vor fi o veșnică metadonă, vor prelungi suferința îndulcind-o…

Așadar înapoi la rădăcinile pe care le pierdusem și le regăsisem de câteva ori de-a lungul anilor… Mă întorsesem în casa alor mei; era prăfuită, scâlciată, acoperită de viță-de-vie și de niște copăcei cocoșați părând a vrea să o protejeze până la sufocare, făcând-o aproape invizibilă din uliță. Foarte puțini dintre actualii locuitori ai satului mă mai cunoșteau, deși eu aveam senzația de déjà-vu; toți bărbații tineri întâlniți semănau cu fostul meu vecin, pescar ars de soare, mirosind a tutun ieftin, năpădit de barbă și păr, cu alura aceea de slăbănog vânjos a mânuitorilor de plase și năvoade. Toamna era rece, fără soare… Cerusem cuiva să-mi aducă lemne și femeii lăsate de rudele mele să locuiască într-una din camere pentru a avea grijă de curte, o femeie ca o buturugă ea însăși, să-mi aprindă focul în fiecare dimineață… Să-mi ceri să-mi emit propria căldură ar fi fost o cruzime în condițiile în care întreaga mea energie interioară avea o flăcăruie cât a unui băț de chibrit. Îmi plăcea că nu trebuia să intre în camera mea, casa avea două intrări și sobe încastrate în pereți astfel încât una încălzea două camere; n-o întâlneam decât rar, deși îi simțeam prezența, era dincolo de perete, respira șuierător… nu auzeam când aprindea soba, doar miroseam lemnul ars și detectam adierile de căldură. Eu păstrez și azi lipsa de îndemânare la aprinderea focului și oroarea de a mă trezi în frig. Sunt și voi muri o salamandră de foc… Să vedem cât mă ajută asta acum, în acest moment al vieții mele… Ocheadele iscoditoare și convinse că, dacă mă vor pândi îndeajuns, îmi vor vedea în cele din urmă pupilele devenind subțiri ca lamelele și fosforescente ca ale personajelor din *Avatar* nu mă deranjau, cu atât mai mult cu

cât nu îmi puteau susține privirea, cum n-o pot face animalele… Dar coșmarurile și amintirile se dovedeau a fi imposibil de alungat, mă otrăvisem cu bărbatul acela ca și cu arsenic; aveam și zile bune când, precum bolnavii în metastază, aveam senzația că voi putea, în sfârșit, *go free*… dar cele mai multe zile erau lungi zăceri în întuneric, cufundată într-o tristețe uscată și umbroasă ca o boală de ochi… Îl voiam înapoi fără să pot preciza ce anume din el îmi dăduse dependență, nu-mi puteam aminti decât căldura lui incredibilă, pe care n-o mai regăseam așa amețitoare nicăieri… parcă mă mutasem la cercul polar, eram la limita hipotermiei sufletești. Aș fi băut tot timpul, dar la un moment dat am încetat să-mi mai cumpăr vin ca să previn, lucid, alunecarea spre alcoolism…

Bătrâna nu-mi adresa nicio vorbă; o singură dată mă întrebase, apărând cu o pelerină în cap, într-o noapte cu furtună, dacă nu mi-e frică de casa străină… „Mai teamă mi-e de mine însămi decât de necunoscut.“ „Asta am văzut și eu… totuși să mă strigi dacă o să ai nevoie.“ Atât, apoi a tăcut…

Mă refugiasem în cer… un cer mobil, viu, reușind să-mi alunge amintirile prin distragerea atenției precum o panoramă țipătoare de bâlci; uneori, norii cu forme lumești, prea albi pe un fond turcoaz încât chiar păreau kitsch-uri de pe tarabele din târguri și prea joși, se mișcau rapid ca manevrați din sfori, schimbând complet aspectul zilei… alteori nuanțele păleau, se prăfuiau, se brumau transformând peisajul în stampă chinezească sau în vas *gallé*… Făceam numai lucruri ciudate pentru cuminții, nepătimașii și nesofisticații mei consăteni. Îi auzeam șoptind în spatele meu… Mă plimbam pe malurile apei fără direcție, stăteam pe o pătură în grădină cu ochii țintă la cer, nu vorbeam cu nimeni… În aceste condiții, în această stare de suflet m-a sunat el… În mod obișnuit, scurtam conversațiile telefonice, pe care le acceptam numai din dorința de a ține de

fapt departe pe toată lumea, răspundeam la telefon tocmai ca să evit vizitele… M-a simțit în secunda doi, iată de ce-mi era frică de el… vocea m-a trădat… „Nu-ți voi spune ce am fiindcă poți bănui… o poveste despre «ars aripile fluturelui la lampă» de care nu vreau să vorbesc… însă da, pe tine te-aș vrea lângă mine, vino dacă poți… sunt în baltă, acasă.“ „Vin… dacă ești în baltă, vin.“

A apărut… el, nebântuit de mult timp de nicio tenebră, având un răgaz de la astfel de trăiri… Mi s-a părut tânăr, puternic și limpede ca un râu de munte… L-aș fi băut dacă aș fi putut, spre potolirea vâltorii din pieptul meu, spre inversarea efectului ei, aș fi băut siguranța de sine și certitudinea că toate durerile trec și puterea cu care își stăpânea propria viață, care se degajau din el… L-am îmbrățișat îndelung până a simțit că, dacă nu se smulge din brațele mele, se va molipsi de tristețe… Am știut că cel mai bun antidot al unui om este alt om, cu condiția să pice în intervalul acela de doar câteva ore când caliciul e deschis…

Nu m-a mai lăsat să zac ghemuită în întuneric, nu m-a mai lăsat să uit să mănânc, să uit să vorbesc, nu m-a mai lăsat să privesc în gol… Mă lua la pescuit cu el și vegheam undițele îmbrățișați în aceeași pătură, stăteam în grădina îmburuienată mâncând struguri și vorbind despre zări necunoscute mie… Îmi gătea, nu mă mai lăsa să beau doar o cană cu lapte pe zi ca până acum… Că nu era foarte sigur ce trebuie și ce i se permite să facă se vedea… Dar avea el o degajare în a face lucrurile la întâmplare, spontan, în a spune cuvintele la întâmplare, care mă bulversase mereu, dar care deconcentra, descărca de sarcină orice încrâncenare, minimaliza în ochii tăi propria ta suferință… Te liniștea, arătându-ți că nu e nevoie să controlezi chiar totul în viața ta, se poate trăi și improvizând; cu el, viața mea devenea diafană și ușor de purtat precum rochiile, pe care

le căutam iar în garderobă…

Într-o noapte m-am trezit brusc, în ticăiturile anormal de lungi ale unui ceas ce răzbăteau cu ecouri de metal ruginit de dincolo de pereți; întâi n-am știut unde mă aflu… Pentru prima dată de mai mult de o lună de când mă găseam aici vântul încetase de tot, nu se clintea nimic afară… camera având două ferestre în două ziduri alăturate, vedeam umbrele frunzelor de viță pe toți pereții, așa încât păreau o plasă militară de camuflaj aruncată peste întreaga cameră. Am ieșit în întunericul transparentizat de o geană de lună, intrigată de temperatura mângâietoare a aerului. Pridvorul ocolea casa din două părți, de la o intrare la cealaltă; l-am străbătut cu scopul șoptit mie însămi de a vedea dacă totul este în regulă, dacă neliniștea mea e doar neliniștea omului trezit din somn, și nu o presimțire… Musafirul meu avea lumina aprinsă și întâi m-am sfiit să mă apropii de ușa lui, ca să nu mă zărească prin perdelele cu model simplu și să creadă că îl spionez… apoi am înaintat șovăitor… citea întins pe o parte, pe pat, concentrat, nepăsător… soba fusese aprinsă și la el și mai licărea prin orificiile de aerisire. Era foarte cald, cred, era în șort și cu o cămașă largă, hawaiană, desfăcută la nasturi… nu mai știu ce mi s-a părut irezistibil, bărbia despicată adânc, semnul senzualității exacerbate, după unii, în seara aceea semn al unui reziduu de ingenuitate pentru mine – „Nu uita că toți bărbații de pe pământ sunt copiii noștri“ –, sau pieptul plin de care am simțit că dacă nu-mi lipesc podul palmelor în următoarele minute mă sufoc… Cu un curaj pe care nu mi l-aș fi atribuit, nici nu-l aveam, am deschis ușa scârțâitoare, făcându-l să-și ridice ochii din carte… „Zorba…“

În prima clipă nici nu și-a limpezit privirea… L-am lăsat să se dezmeticească cât să-și dea seama ce se întâmplă și am stins lumina, licărele cărbunilor din sobă erau de ajuns ca să nu mă lovesc de mobile. M-a primit în brațe deja așezat pe marginea

patului, cu un freamăt de nerăbdare amestecat cu o bucurie tresărită, țâșnită prin pori ca și cum în cele două secunde cât îmi luase să ajung de la ușă și-ar fi adus aminte că plănuisem întâlnirea asta și că mă așteptase și că își imaginase mici scenarii… „Să nu mă lași să țip“, am rostit cu colțul gurii lipit de urechea lui, încă în stare să mă amuz… Când, însă, atrasă înspre el de două mâini, ferm cuprinzându-mi talia pe sub cămașa bărbătească cu care dormeam (dacă aș fi avut acum îndoieli, ar fi fost prea târziu… însă un val de dorință mi-a urcat până în creier, declanșat de gestul de posesivitate, cu tăria unui arc de oțel tensionat), întâi l-am simțit respirându-mă adânc cu gura și nările lipite de abdomenul meu, apoi, cu pielea de pe interiorul coapselor i-am simțit pielea de pe șolduri… diferență de temperatură… doar „iubește-mă… iubește-mă“, am mai șoptit conștient, apoi respirația mea a fost absorbită… și mi-a plăcut că făcând un efort de voință aproape palpabil, transmis și mie, ca spargerile valurilor de maluri, se oprea din când în când, vrând să potolească propria pornire de a devora pentru a se înfrupta mai îndelung și mai adânc, până când uita din nou și se avânta până la marginea durerii… și mi-a plăcut să-l las să devoreze, și mi-a plăcut și când durea, și când lovea cu forță, și când, la îndemnul meu în șoapte uscate, dogorâte în ureche, a încetinit până la exasperare ritmul… și, ca odată, demult, într-o altă noapte, mi-a plăcut cum, îmbrățișându-mă din spate, cu gura lipită de ceafa mea, a așteptat până când mi-am reluat în primire propria ființă ieșită din cochilia corpului… ca personajele picturilor lui Chagall…

„Mmm, mai vreau, e foarte bun… atât de bun încât te-aș lua de nevastă numai pentru talentul în bucătărie.“ Găteam prima dată de când mă găseam pe insulă, era prima dată când aveam chef… Noaptea fusese un sfetnic bun… rău… lui îi mai gătisem într-un alt timp al poveștii noastre, dar niciodată o masă atât de

copioasă și pusă la punct în toate detaliile. Ajunsesem la cafea… El vorbea despre America, exagerând, amuzant… „Aș fi mâncat caras din ăla mic, prăjit, cu mujdei, și nu ai de unde să-l iei, nu vine nimeni la poartă să-ți vândă ca la tine aici… Ce să te faci cu tuna fish de hypermarket?“ Alt cusur nu avea America, doar că nu avea carași și, citisem eu undeva, privighetori… Cu ochii la el, îmi rămăsese o urmă de zâmbet pe față, dar nu-l mai auzeam… nu i-a trebuit mult să sesizeze…

„Mă studiezi, Nox… Să-mi spui concluziile și mie.“ Făcându-mi cu ochiul, adăugă: „Se vede, nu știai? Aproape se simte cum mă gândești, cum mă desfaci ca pe o portocală în felii… Chiar așa, nu mi-ai spus niciodată cum mă vezi tu pe mine…“

Cum te văd eu? Așa te văd eu… Exact spunând „mai vreau“… Și dacă în privința unei porții de friptură la cuptor împănată cu măsline și șuncă și a unui pahar de vin negru nu știu cum să reacționez, în privința sexului mă incită foarte tare ideea că ai fi nesățios… Asta-mi sugerează acest „mai vreau“, un bărbat nesățios, de anduranță și *connaisseur*… Întâi fizic și, prin extensie, și spiritual… Și nu m-a mirat să aflu că îți place tare Zorba; eu mă gândesc acum și la alte personaje, dar te scutesc de efluviile mele livrești…

Dar știu atât de puține despre tine… am aproape numai mici senzații și reprezentări, scurte flash-uri, amintiri și deducții, poate bâjbâieli… și mă și tem tare să nu fac psihologie forțată ca să te irit; plus că ești și foarte inconsecvent cu mine, asta poate fi zăpăcitor precum spray-urile cu piper pentru câinii polițiști, de aceea aș vrea să rămân la cum te simt, nu și la ce posibile explicații ar exista pentru aceste simțiri…

Totuși dacă cineva mi-ar cere să vorbesc despre tine cu orice preț, aș spune, cred, așa…

Se mișcă cu ușurință, cu agilitate și în spații ce nu-i sunt familiare, în ciuda fizicului construit pe linii scurte și

masivității; nu știu dacă este în realitate atât de sigur pe el, dar reușește să-mi transmită asta. În orice caz, pare a nu avea niciodată *second thoughts*, pare că toate mișcările făcute de el, hotărârile luate, toate vorbele rostite sunt exact piesele potrivite în puzzle. Nu făcea două încercări niciodată; siguranța de sine ar fi confortabilă mai ales când încrederea mea în mine însămi s-ar clătina, dar nu și când aș avea și eu certitudini care s-ar ciocni de ale lui... ar ieși scântei... E greu ca o ființă adulmecătoare și neliniștită ca mine să aibă certitudini și de aceea e greu și să accepte că cineva dă verdicte categorice fără cea mai mică urmă de îndoială. Însă în momente de cumpănă, cineva care să te scutească de grija îndoielilor e neprețuit, tămăduitor. Aș fi vrut să aflu, din invidie, mărturisesc, că are uneori insomnii, dar nu cred, prea îi plăcea să mănânce... oamenii care au insomnii sunt mai slab legați de propriul fizic, cine mănâncă bine doarme bine... Cred că mai degrabă s-a autoeducat să ia o decizie și apoi să se țină de ea până în pânzele albe, oricâte gresii, oglinzi și piepteni (ca în povești) i s-ar arunca în cale... e benefic trucul dacă nu ai timp și suflet de irosit... dar atât de egoiiiiist...

Privind o fotografie, ador gâtul gros, bărbia despicată și privirea pierdută în zare atât de trădătoare de gânduri profunde sub bolta frunții când vine din ce ar trebui să fie o banală fotografie la un restaurant... poate fi și înșelătoare, dar prefer să cred că nu mă înșel...

Îmi place tare și că, oricât de sigur pe el este, în ce mă privește nu e sigur deloc... ce a mai rămas de vulpiță în caracterul meu se bucură că nu-i dă siguranță, a-i da siguranță totală unui bărbat este moartea pasiunii... Dar simt asta fără să-mi dau seama cum îmi reușește; aș spune că nu-i vine să mă creadă, nu-i place să vin eu acum cu sinceritatea și neascunzișurile mele să destram mitul. I-ar plăcea până la

seducție ca o femeie cum mă simte el că aș fi eu să poată să se îndrăgostească înainte de a-l cunoaște, dar nu-i vine să creadă că se poate… Are atâta doză de inocență soiul ăsta de iubire încât nu i se mai potrivește nici lui, nici mie, dar îi place tare de tot să-mi simtă nerăbdarea de a-l întâlni, bătăile mele nervoase din picior când mă ignoră zile multe, iar când planurile de vacanță nu ni s-au sincronizat l-au uimit și incitat… Ia uite! Femeia are temperament…

E nepoliticos, i-aș spune impolitețe din lipsa de exercițiu, din cauza perioadelor lungi petrecute alături de tovarășii lui bărbați, nu una din lipsă de educație. Are tendința de a trata și femeile întâlnite cu aceeași camaraderie cu care-și tratează prietenii bărbați, adică să le dea una amicală peste umăr fără să-și dozeze forța loviturii; are tăieri ale vorbei și expresii masculine, durități verbale, vulgarități…

Îl simt și egocentric uneori, poate tocmai din cauza asta neconsumat… rezervele sale sufletești sunt neconsumate. Egocentricii nici nu observă când tot acumulează; ar trebui stors puțin de puteri, deși cred că e prea matur ca să se mai lase… I-ar trebui o patimă, dar nu cred să mai aibă disponibilitatea necesară…

Sensibilitatea mea la cuvinte, care merge până la exagerare și profunzimea la orice pas cu orice preț îl fascinează, dar la modul contemplativ, altfel se plictisește dacă i le pretinzi și lui, mai toți bărbații se plictisesc când filosofezi despre deșertăciune în fața gândacului de bucătărie, să zicem…

Ce mă sperie la el? Cât de puține îmi dezvăluie despre sine, și nu mă refer la aspectele concrete ale vieții lui – nu știu exact unde locuiește și ce meserie are, dar asta nu mă deranjează –, ci în privința gândurilor și stărilor lui; mă tem că ar putea tăcea și dispărea pur și simplu… și așa, pe un ipotetic termen lung, mă tem puțin și de ce ar aștepta de la mine, sexual vorbind…

…deseori, în lungile noastre vegheri sau soriri în grădină, vorbeam, fără ca el să intervină, despre… nici eu nu știu… *my yellow lemon tree*… Se lăsa în voia mea, ceea ce, cunoscându-l ca fiind un cap tare, mă uimește și azi… Credea, poate, cu un instinct sigur, că mă ajută sau spera să-i vorbesc despre celălalt, deși nu cred… Ar fi vrut mai degrabă să știe că nimic din ce fac acum față de el nu e doar ca să-l uit pe celălalt, de asta nu era sigur, asta suporta cu greu și nu era sigur că, întrebând direct, aș fi avut discernământul să-i răspund sincer. Prefera să mă pândească încordat; avea această îngrozitoare hibă de a trage concluzii fără să ceară lămuriri, convins fiind că ceea ce spui și faci inconștient este adevărat, dacă ți se dă ocazia să conștientizezi devii cel puțin prudent, dacă nu mincinos… „Ai acumulat câțiva ani de tăcere din cei 31 de viață… plus cei de somn… tăcerea e ca o boală uneori – și, zâmbind malițios –, mai ales dacă ești femeie… plus că tu vorbești frumos, cuvintele și vocea și dicția și ritmul molcom…“, și spune asta închizând ochii ca și cum se pregătește să asculte o poveste în cursul căreia e sigur că va adormi…

În ziua aceea stăteam întinși cu fața în sus atingându-ne tâmplele… Ierburile din jur păreau, din iluzie optică indusă de poziția noastră, înalte și solide ca niște eucalipți, sub un cer ce topea într-un *gris-perle* aurul unui soare de consistența cremoasă a poliacrilicelor pentru pictură; nu doar soarele, ci tot cerul încălzea și lumina… Mă provocase la amintiri din cealaltă viață a mea aici, în satul ăsta care, multă vreme, spre indignarea mea copilărească, nici nu apărea pe hărțile uzuale… Îmi aminteam scuturându-mă ca de un gust amar…

Știi tu zilele acelea când nu se ivește nimic, dar absolut nimic să-ți îndepărteze negura de pe ochi, nu există nimic mai „dizolvant“ decât să fii singur zile în șir, cu ploaie mocănească și rece, într-un sat izolat, neasfaltat, fără viață socială… *The*

worst of all? Când, din cauza unui mic accident, am fost imobilizată aproape două săptămâni… și așa, de obicei, îmi produc singură fluidele vitale, sunt o conștiință hibridă, funcționând cu combustibil neconvențional autogenerat… Până și contemplarea peticului de peisaj ce se deschidea spre apus din grădina mea îmi fusese refuzată, vedeam doar o perdea de frunze de viță și auzeam sunetul ploii pe ele; și ar fi fost un sunet sublim, dar eu mă îngrețoșam. Erau zile când, după ce renunțasem la fumat, mi-aș fi aprins o țigară, dar știi cum? Salivând, vizualizând fiecare mișcare cu încetinitorul…

Țin minte că deseori mă cufundam, mai exact mă complăceam, fiindcă într-o anume măsură aveam control, într-o stare de semi-veghe semi-somn… îmi defilau prin fața ochilor ca pe un ecran verde… culoarea frunzelor de viță împrumutată fundalului halucinațiilor mele…scene noi și vechi, decupaje din realitate pe care nici nu știam că le-am depozitat… fișiere temporare… subconștientul îmi oferă tot ce are spre a-mi extrage miligramele de substanță radioactivă; personajele nu mă înspăimântau, le recunoșteam, fuseseră la un moment dat privite cu ochii măriți, ai mei sau ai altcuiva, erau reținute din realitate, uneori inconștient, dar cu acuitate… penetrante ca filmele alb-negru ale lui Fellini; dar decorurile care li se suprapuneau erau stranii, asta devenea producător de mici spasme… amestecam decorurile amintirilor mele cu ale amintirilor povestite mie, starea astfel creată mă înspăimânta… era teama pe care o am la gândul că aș descoperi la mine puteri supranaturale, încântarea amestecată cu frica de necunoscut că… levitez, de exemplu…

…Dunărea inundând malurile cu o lipsă de agresivitate perversă, cuprinzându-mi picioarele, mângâietor și lacom, centimetru cu centimetru, având ceva de atingere umană, ajungând în pragurile caselor golite de mobilele mutate în pod

împreună cu copiii cei mai mici… adulții rămași să doarmă jos, în paturi din pari înfipți în pământ și coborând dimineața din așternuturi direct în apă… băieți puși pe șotii, plictisindu-se să tot petreacă zilele sechestrați sub acoperișuri, ițindu-și capetele pe gura podului și înjurând vecinii arțăgoși cu voluptatea celui care știe că, deși ceea ce face e abominabil, nu poate fi identificat și nici prins… „Bicăăă, altarul mătii!“ (suspectez că nu știau ce înseamnă altar… satele de aici au avut biserici abia după îndiguire, unele abia azi, băieții nu plecau niciodată de aici până erau luați în armată, nu exista televizor, iar unui pescar cu radio portabil un grup de copii din sat îi dăduseră roată ore în șir, ca unui extraterestru, nelămurindu-se cine vorbea)… un lup rătăcit, scos de ape din bârlog, dezorientat, provocând spaimă, strigăte amplificate de ape („lupul, măăă“…) și aceeași spaimă la trecerea șalupelor autorităților încercând zadarnic să-i convingă să plece spre meleaguri mai prietenoase… femei trecând, la desprimăvărare, prin apa rece până la brâu din japșe către casa unei vecine unde, cu pielea înroșită, fără să se schimbe de hainele ude, țeseau la război o pânză din care eu am acum o tunică frumoasă… o bătrână de prin sate… De-a lungul timpului am tot întâlnit, în cele mai neașteptate locuri și spre contrazicerea părerii mele că bătrânețea e dizgrațioasă și neinteresantă, femei în vârstă la care mi s-a oprit sufletul în neclintirea aceea a mea de fracțiuni de secundă din fața extraordinarului din ființe, lucruri, cuvinte și fapte… De altfel, în mod uimitor, bătrânele sunt personaje extraordinare; în momentul în care cineva se oprește asupra unei bătrâne, atunci ea nu poate fi decât extraordinară… Clara doamna și alte doamne ale voievozilor și regilor, aprige ca vremurile în care trăiau, Mara, Aglae, baba absolută, doicile, cea din *Hamlet*, bătrânele din fotografiile artiștilor, din filmele și romanele englezești, din tablouri… vorbește Mircea Eliade

despre una, cu riduri verzui coclite… personajele din *Bâlciul deșertăciunilor*, miss Marple, bătrâna doamnă d'Urberville, bunica mea, vrăjitoarea… multe, nenumărate, o armie năvălind peste mine acum că le invoc, ca dezlegate de un blestem…

Aceasta la care mă gândesc eu, micuță și foarte brunetă, cu sprâncene bogate în semicercuri perfecte, în realitate așteptând în fața dispensarului, în semi-visul meu așezată o vreme în plin soare, cu iarbă în jur, pe o băncuță la singura poartă monumentală din satul meu (sculptată într-un lemn atât de înnegrit încât seamănă cu tecul, în stilul porților din nordul Moldovei de unde provin proprietarii), alături de alți încă vreo douăzeci de pacienți… agitație de gară, du-te-vino aiuritor și nefiresc unei săli de așteptare de dispensar… Intrăm pe rând să cotizăm cei 30 de lei reglementari, deși toți avem asigurări medicale; bătrânica nu se mișcă de la locul ei, pare jenată, freamătă cu mici gesturi de animal încolțit… da, seamănă cu o mangustă… în cele din urmă, mărturisește, nu are niciun ban… toți se amuză, cu râsul oarecum gras al celui care nu s-ar găsi niciodată în situația asta inimaginabilă… neprimind vorbele de încurajare pe care le pândea pe buzele noastre, resemnată, își spunea ei însăși: „O să intru la domnul doctor și îi dau cuvântul meu de om, nu de onoare (eu n-am înțeles de ce nu de onoare și, deși aș fi vrut să întreb, mi s-a părut absurd să-i întrerup monologul către ea însăși), că pe 18, când iau pensia, vin și îi aduc banii…". Și eu m-am întrebat dacă o astfel de situație mai există în lumea asta a noastră, să aibă cineva încredere în cuvântul tău de om, să mai creadă cineva că al său cuvânt de om mai poate valora ceva… Bătrânica semănând cu mangusta din cărțile lui Kipling este ultima care mai crede în cuvântul rostit fără îndoieli. Pentru mine este o valoare pierdută, până acolo încât să-i ceri cuiva să-ți ia cuvântul spus ca pe o garanție incontestabilă a faptelor tale este hilar… Deși sunt un om care

își respectă cuvântul cu sfințenie, chiar dacă uneori asta-mi face viața extrem de complicată, n-aș îndrăzni să cer cuiva care nu mă cunoaște bine să mă creadă pe cuvânt, mi-ar fi jenă să-i ofer o garanție atât de perisabilă încât ar plesni numai când te-ai gândi la ea, ca nervurile de pe aripile fluturilor… Și dintr-odată am simțit dorința să trăiesc și eu în lumea ei cu prospețime de naivitate, lume ca un vânt de primăvară peste iarba smaraldie și scurtă de pe stâncile ce se ridică deasupra oceanului… În filmele englezești, în care fecioare sărace, dar inteligent-inocente și purtând întotdeauna rafinate rochii *empire*, sfârșesc prin a fi fericit măritate cu lorzi putred de bogați, cu frumusețea întunecată a lui Laurence Olivier…

În loc să adoarmă, ascultătorul meu avea ochii larg deschiși, ca ai spectatorilor dintr-o sală de cinema care nu se așteptau ca un film numit *Îngerașii* să fie horror…

Zâmbeam… „Cioburi din oglinda realității mele, amestecate și relipite apoi fără noimă ca un puzzle pus împreună de mâna vreunui străin – așa au luat naștere unicornii, și satirii, și dragonii, și phoenicșii… separate, sunt frânturi ale realității, împreună însă creează peisaje arbitrare, dadaiste…“

„…O lume întreagă într-o altă lume… este ușor înspăimântător, să știi… îmi vine să-ți ating fruntea, să verific dacă nu ai febră… și cum ai schimbat timpul povestirii în prezent!“ „Pentru mine însămi are ceva de alunecare spre nebunie… e doar reacție spre a mă autoproteja; lumea mea era complet lipsită de fior, de interes pentru spiritul meu neliniștit, dornic de efervescență, o spărgeam în mii de bucăți și îmi recompuneam o alta cu care mă autofascinam și te fascinez și pe tine și care are calitatea unică de a înfiora… mă întreb ce-ar fi fost dacă aș fi putut călători în toată lumea… dar să știi că e și o mică doză de cabotinism la mijloc.“ „Ai nevoie de ancore… trebuie neapărat să faci un copil și să scrii o carte…“

I-am cerut să tacă ducând alarmată degetul la buze, încercând tardiv să previn o lovitură în plex… Cuvintele astea erau ale bărbatului pe care voiam să-l uit și care revenea ca un blestem nu numai în amintirile și visele mele, ci și în cuvintele celor ce nu-l cunoscuseră niciodată… ale unui alt…

…nu știu dacă soarele cu luciri metalice al dimineții, transformând muntele stâncos din spatele lui într-o floare de mină din alamă, i-a atras zâmbetul larg de pe chip sau zâmbetul a ivit soarele, dar mi s-a părut din nou puternic, neînfricat, ținând pe umeri cerul și propria viață, fără semne de oboseală sau trecere a timpului… și, ca și altă dată, i-aș fi atins buzele cu gura, să sorb putere până ce bulele spumantei lui bucurii de a trăi mi-ar fi țâșnit pe nas… Nu cred însă că el mi-a sesizat vreodată fragilitatea, nu cred că și-a imaginat vreodată că aș avea nevoie de transfuzie de poftă de viață… Cred că, citindu-mi proza pe care în mod greșit l-am lăsat să o citească, am scris-o pentru el chiar, s-a gândit că forța mocnind dedesubtul cuvintelor și ideilor mele, forța minții mele, până la urmă, este și forța ființei mele, și că dincolo de ea se găsește o feminitate spiritualizată ca o rază laser… incompatibilă cu acel soi de feminitate mult mai fizică, mai mirosind a pământ reavăn, a carne de scoică, a noapte de august în bălțile dunărene, a gardenie roz, a miere și piersică… feminitatea aceea îmbibată cu sexualitatea primitivă a elvirelor brăilence, pe care o căuta el, fără de care nu poate să spună unei femei *be mine*, sau mai degrabă ar fi vrut ca profunzimea fizică să domine profunzimea spirituală… fără prima nu putea… privindu-l prin obiectivul camerei foto am vrut brusc să fiu ce vrea el, să gonesc femeia educată, arbitrul, să nu mai gândesc, să fac întâi…

În momentul când spațiul din cabina mașinii lui ne-a izolat de exterior, când portiera lui s-a închis, a sesizat instantaneu că

atmosfera în interior se schimbase; instinctele lui funcționau cu o înspăimântătoare acuitate. M-a privit tresărit și curios ca atunci când vizitând pe neanunțate pe cineva sesizezi în aer mirosul lacrimilor repede șterse sau al partidei de sex întreruptă stânjenitor... Afară era destul de frig, în mașină foarte cald... cu mâna pe maneta de viteze a așteptat, ca de fiecare dată, să-mi scot paltonul... adulmecând, vizibil în freamătul nărilor... creierul a comandat mâinii și piciorului mișcarea de a porni mașina, dar a anulat-o în ultimul moment, sesizând cu vederea periferică gestul de a-mi ridica până în talie poalele rochiei mângâietoare... o secundă, pupilele i s-au înnegrit dilatându-și miezul... purtam ciorapi cu margine din dantelă și lenjerie croșetată... nu l-am privit nicio secundă, m-am mișcat ca și când n-ar fi fost acolo. A pornit în cele din urmă mai mult de teama că voi atrage atenția trecătorilor. Am ridicat un picior pe banchetă rotindu-mă astfel încât să fiu cu fața la el, știind că-i plac picioarele mele, știind că-i plac mâinile mele, pe care le găsea de-a dreptul sexi, le-am mișcat, l-am atins, m-am atins, am atins maneta de viteze peste mâna lui sau cu ambele mâini când mi-o lăsa mie... am aprins o țigară din pachetul lui... nimeni n-a rostit o vorbă, ca și când orice cuvânt ar fi spulberat ceața caldă ce ne învăluia pe amândoi, aprinzându-ne privirile... Când am ajuns la hotel, mi-a deschis portiera să cobor, mi-a ținut ușa să intru, a luat cheia, a așteptat să trec înainte pe scară... când ușa camerei s-a închis în urma noastră, m-a întors cu bruschețe acolo, în micul hol, pe întuneric și m-a sărutat mușcător... nu mi-a scos hainele, doar lenjeria... l-am vrut repede, m-a luat repede, adânc, aproape stârnindu-mi durerea, fără sunete... parcă simțurile noastre concentrate pe atingerile celuilalt, pe mirosul și temperatura celuilalt, anulaseră auzul ca să aibă mai multă acuitate...

...nu se rostise niciun cuvânt de o oră...

…m-a ținut apoi în brațe, pentru prima dată renunțând la încordarea ca în preajma unei pisici sălbatice pe care am simțit-o la el de când l-am întâlnit… i-am vorbit…

„Tu nu mă inspiri, ci mă tulburi… există lucruri atât de plăcut-învăluitoare pe care mi le transmiți, ca un sărut prelung făcând sângele să curgă mai încet… dar curiozitatea ta în ce privește nu ființa mea, ci motivele ființei mele e ca o foame și o sete… o simt, mă absorbi până aproape mă înspăimânți… nimeni nu a mai încercat vreodată să înțeleagă atât de lacom… mă simt atrasă înspre tine ca înspre o cădere vijelioasă de ape; m-aș opune, dar sunt narcotizată de fascinația precum vălurile peștișorilor exotici pe care îmi dai impresia că o exercit asupra ta. Dar de ce vrei tu să știi în cuvinte motivele pentru care te-aș alege? Mă mișc în fața ta și intensitatea cu care mă privești, ca și cum vrei să descoperi lucruri pe care nici eu nu le știu despre mine, îmi dă o mică erupție interioară, parcă mă consumi și febra e singurul simptom… dar același sânge înfierbântat se răcește când taci…

Mai este și distanța fizică, te îmbrățișez atât de rar… ești departe, rămâi departe, nu te lași deloc iubit… iubirile mele au fost atât de îndepărtate în timp una de alta încât ajungeam până în pragul unui soi de inaniție… De aceea în mintea mea este de nesuportat absența fizică a celuilalt. Îmi trebuie ceva să pot mistui, mistuiam vorbele de dragoste și gândurile rostite și nerostite, le smulgeam din mintea lui chiar de nu se pricepea să le dea formă… și gesturile, dar mai ales atingerile, mângâierile, sărutările, dorințele, energia, îl mistuiam fizic zi și noapte, fără saț… întotdeauna mi-am explicat asta prin lungile și chinuitoarele perioade de abstinență, așa că mi s-a creat un reflex condiționat… aștept și ceva de care să-mi lipesc palmele, și buzele, și nările, și tâmpla în fiecare secundă a bucății de viață pe care mi-o dăruiești mie… nu mai veni la mine dacă

mâine pleci…

Spune-mi, tu cât timp rezişti hrănindu-ţi cu celălalt doar mintea?“

…a plecat în marele oraş pentru două zile. Seara m-a sunat şi am auzit distinct balada „mea“ pe fundal… asculta muzica mea… „Eu nu mă pricep la cuvinte meşteşugite ca tine“, îmi spunea… dar sinceritatea totală din restul manifestărilor suplinea orice lipsă de talent la vorbe; se gândea la mine şi vedeam asta în tot ce făcea… nu se ascundea, prin gesturi putea el fi sincer mai mult decât prin cuvinte; şi am mai auzit „nu am chef de nimic, numai de tine“, vorbe neaşteptate, surprinzătoare, încasate din plin tocmai fiindcă, rostite la telefon, au răsunat direct în creier, au fost receptate în întregime, fără pierderi de sunete de pavilionul urechii şi livrate chiar alături, nelăsând loc de interpretări şi dubii… dacă ţi-ai fi lipit repede urechea de a mea ai fi auzit bucuria mea interioară vuind ca marea în cochilii… vocea i-a sunat grav, scurt, jos şi intens, ca şi cum ar fi vorbit pe expiraţie, ca şi cum mărturisirea ar fi fost smulsă, cu oarecare ciudă de a nu şi-o putea stăpâni, lui însuşi… nu putea fi altfel, la el toate se reduceau la ce avea chef, visceral… dacă nu putea să-şi îndeplinească astfel sarcinile de zi cu zi, după regulile propriilor viscere, era ineficient sau nervos, amesteca toate trăirile cu mici bucăţi din fiinţa lui fizică; ai fi găsit o celulă purtătoare de ADN chiar şi în manifestările lui de generozitate, de exemplu… semănam atât de tare… iar modul frust de a o spune îmi provoca mici sufocări de excitare, ca şi cum aş fi simţit o mână flămândă alunecând ferm, apucător, de jos în sus, cu degetele răsfirate pe şanţul de de-a lungul coloanei vertebrale, pe sub veşmântul uşor de somn, înfiorându-mă… mângâierea, una dintre preferatele mele, mă cambrează şi, fiindcă noaptea era întunecată, umedă şi uimitor de caldă, ca o

noapte tropicală, cu vegetația mustind de atâtea zile cu ploaie, transpirând acum arome de clorofilă amăruie, viciată de toamnă, îmi acoperă pielea instantaneu cu o peliculă de apă… nu se auzea nimic, tăcere profundă, dar simțeam prin membranele fine ale propriilor mele celule că miliarde de ființe respirau și se mișcau la adăpostul întunericului și că, dincolo de pridvorul *safe* al casei, fiecare frunză ar șopti dacă aș strivi-o sub tălpile goale și mii de expirații ar șuiera dacă aș inspira eu adânc… O frustrare de femeie amazoană mă doboară, pentru prima dată găseam atmosfera insuportabilă până la plâns, pentru prima dată criza mea sexuală avea manifestări fizice atât de greu de alungat… greață și o gheară în piept, sufocare și stare de plâns, furie și impulsuri nervoase precum cele electrice; pentru prima dată a devora un bărbat mi se explica în adevăratul sens. Aș fi mușcat la propriu până aș fi simțit carnea pârâind sub dinții mei și toată experiența mea în a reprima devenise inutilă și ridicolă și nu știam cum să reacționez, ce să fac, cum să interpretez, cum să mă pun de acord cu mine însămi, cum să recapăt controlul… fiindcă așteptarea era exclusă, pe el îl voiam…

…mă întrebai, cu ceva vreme în urmă, cum te văd eu pe tine; ți-am răspuns atunci, păstrând tot timpul – ca o umbră pe care o vezi cu coada ochiului dându-ți senzația că ești urmărit, dar când privești cu atenție nu se mai vede nimic – sentimentul că-mi scapă ceva, că deși știu ceva esențial, acel ceva simbolic și esențial cu care aș putea să te caracterizez sintetic, nu puteam exprima, nu mi se arăta destul de clar ca să poată să primească și nume… Când susții un examen psihologic, un test simplu constă în a ți se arăta niște planșe în care literele alfabetului sau cifrele sunt prezentate neconturate clar, în formă de mici bule colorate răspândite printre alte bule colorate; asta nu reușeam, să focalizez… Văzând la TV filmul *Lunga vară fierbinte*

am găsit – ești și tu un neîmblânzit... Bună dimineața, Marius... Azi, insula este bătută de un vânt cumplit, eu sunt puțin crizată de absența unei răsuflări și a unor brațe fierbinți... nici nu știu dacă te mai interesează ceva legat de mine, fiind eu „prea deșteaptă pentru tine“, dacă-mi permiți să te citez... mie-mi pare mai degrabă o teribilă neînțelegere...

„...tu ești sigur măi, Marius, că?...“

„...frate, dacă ai ști de câte ori m-am întrebat...“

„...în toate cele cinci fotografii se uita direct în obiectivul camerei, astfel încât m-am trezit privit în ochi cu o îndrăzneală sfidătoare pe care n-o văzusem niciodată la ea în realitate și care, mi-am dat seama, mi-a înghețat un început de zâmbet reflex pe buze. Avusesem tendința de a-i zâmbi ca în realitate, când o vedeam, și am înțeles ce ridicol eram fiindcă femeia asta din fotografii devenise în acea secundă, chiar sub ochii mei, făcându-mă, în modul cel mai crud, martor și fără să am timp să mă obișnuiesc cu gândul, femeia altuia... Irișii opaci întorși înspre aparat chiar și când era poziționată cu spatele își măriseră parcă suprafața, cum se întâmplă felinelor în momentele de pericol sau surescitare, revărsând și o lumină de un verde-cenușiu nefiresc, tulbure... Vedeam și rețineam împotriva voinței mele, sâcâitor, detalii ale decorului ca și când eram un spion antrenat să refacă apoi din memorie planurile unei centrale nucleare; simțurile îmi erau treze și agere și se mișcau cu repeziciune ca niște fascicole de raze căutând fugari, deși mintea mi se blocase într-un soi de neclintire... Pentru cine a pozat așa femeia mea?... Pereții bleu-ciel, o cuvertură brună ca o blană de urs, o vază cu flori de toamnă albe și violete în fundal, lumina penetrantă a unui radiator cu halogen și ea, în lenjerie intimă din dantelă neagră, pe care o recunoșteam fiindcă o îndepărtasem eu însumi de câteva ori cu mâini tremurânde ca să-i dau gurii să bea, își scotea, cu arcuiri ale

corpului, mișcarea fiind surprinsă în toate pozele în diferite stadii, un pulover din cașmir negru cu lucrătură rară, cald învăluindu-i gâtul cu un guler înalt… parcă simțeam tandrețea corpului ei cu moliciunea țesăturii, porii dilatați de mângâierea firului catifelat, mirosul natural de piele brună încălzită, amestecat cu vagi efluvii ale intensului Chanel 5, adiat înspre cel ce făcuse fotografiile… adiase și înspre mine și nu-i rezistasem niciodată… Există la orice femeie anumite părți ale corpului, anumite gesturi, anumite posturi sau inflexiuni ale vocii, rostind chiar și vorbe neutre, în care aceasta închide, ca în sticluțele de cristal Baccarat, esența feminității ei, prin ele ea dezvăluie mai mult decât prin expunerea atributelor sexuale fizice… În fotografiile din fața mea, deși mai mult îmbrăcată, radia sexualitate mai tare decât dacă ar fi fost goală… intenția de a seduce din ochii privind direct în ochii celuilalt, cu siguranța femeii care știe ce vrea și vrea un singur lucru… întâmplător, privitorul eram eu, dar cu același efect asupra oricui. Surâsul larg împrumutând ceva de animal sălbatic în modul cum dezvăluia toți dinții, perfect albi, și gingia de sus, semn de o sănătate deplină, seducătoare ea însăși, gestul de a-și ascunde coapsele pline, ușor arcuite pe partea interioară, întorcând spatele fotografului și acela de a-și acoperi pântecele dezvelit de pulover cu o mână ce mai mult incita decât masca, din cauza oaselor metacarpiene evidente prin epidermă și a degetelor neverosimil de lungi și grațioase… două gesturi de pudoare adevărată, nejucată, un reziduu… pentru un neavizat, pudoare în fața camerei foto, dar de fapt pudoare genuină, miezul alb de puritate al acestui fruct pe care nu voiai altceva decât să-l sorbi cu gura ca să mai simți o dată gustul dulce amărui de femeie aparținându-ți numai ție câteva fracțiuni din viața ei…

Aș vrea din răsputeri să regăsesc liniștea avută cu cinci

minute înainte de a vedea aceste imagini, cinci minute vreau înapoi și n-aș mai deschide *folder*-ul ce le conținea... atâta voință cât pentru a menține măcar inerțial starea de dinainte am mobilizat rar pentru altceva...

Și îmi dau seama că nu am pierdut femeia, ci acea ultimă șansă pe care un bărbat o mai are să rămână întreg în urma unei iubiri de final de viață; dacă toate cunoștințele lumii acumulate de mine, dacă toate valorile șlefuite în mine până la desăvârșire nu m-au ajutat să o pot păstra, să nu o pierd atât de meschin, atunci speranța mea moare înaintea mea...

Am plecat atunci, am respins orice încercare a ei de a-mi explica... minciuni ca vitriolul... am schimbat numerele de telefon, apartamentul, adresele electronice, am stat, vreme de un an, mai mult în străinătate. A venit o dată după mine chiar și acolo. Îmi era teamă că lăsând-o să-mi vorbească voi fi iar copleșit, pentru a câta oară, de cuvintele ei meșteșugite pe care, dacă le lași să-ți pătrundă în ureche, să se strecoare în mintea și în inima, ta ești pierdut... «Nu numai că iubești, dar știi și cum să spui vorbele iubirii astfel încât cel care le primește nu mai are nicio scăpare», îi spusese cineva, iar eu am auzit și am râs în hohote, ca un idiot. Am respins-o urât fiindcă renunțând la ea însăși, reprimându-și firea orgolioasă a încercat de nenumărate ori să ajungă la mine... în cele din urmă a dispărut, exact cum mor fluturii...

Acum am în față dovada că fotografiile erau făcute de ea însăși pentru mine, fiindcă am găsit și altele cărora nu numai că le corespundeau numerele lipsă din serie, dar și lăsau să se vadă mâna stângă ținând camera foto, mână care lipsea mereu din poze. Și, îmi dau seama brusc, speranța îmi trăise undeva în abisurile ființei mele, costelivă și palidă, cu 45 de bătăi ale inimii pe minut; abia acum s-a stins, ca scânteile din privirea și cuvintele ei...“

…înserare căzând în văluri cenușii peste cheiurile cu dalele lucind de ploaie… felinarele se aprindeau rând pe rând, începându-și rondul de noapte, diluând întunericul în nuanțe albăstrui și dezvăluind picăturile fine, făcându-mă abia acum conștient că plouă. Am zărit, cu doar o secundă înainte de a mă ciocni de ea, tocul subțire al unui pantof sprijinit de parapetul înalt, ciorapii din plasă, rochia neagră cu buline albe, macul roșu de pe umăr, toca mică și mânușile croșetate și apoi femeia… atât de subțire îi era talia încât mi se părea că bătăile inimii i-o făceau să vibreze vizibil; numai fața nu i-am văzut-o fiindcă avea, pătimaș, ambele brațe strâns încolăcite după gâtul unui bărbat căruia doar i-am intuit silueta și a cărui pălărie îi ascundea pe amândoi sub bor. Plângea, cred, dar n-aș putea fi sigur; poate de la hohotele de plâns, atât de îndurerat încât nici nu mai avea sunet, veneau și vibrațiile taliei… La un moment dat, a trecut în fugă pe lângă mine, atingându-și poalele cloșate ale rochiei de mâna mea și adiind înspre mine un parfum cunoscut, ce mi-a încălzit instantaneu amintirea. Am simțit impulsul de a apuca pânza rochiei pentru a o opri… n-am oprit-o… când am zărit-o însă din mersul taxiului, stând singură la o masă dintr-o cafenea cu vitrine ample, dar goală ca un acvariu din care au murit toți peștișorii, am știut că nu întâmplarea mi-a scos-o în cale, ci alte forțe… privea în jos sau în ea însăși, cu bărbia în piept, arcuindu-și dureros coloana cervicală, cu antebrațul sprijinit de tăblia din marmură a mesei. M-am scuturat, alungând fiorul provocat de gândul la răceala marmurei, am avut senzația că asist la un soi de autoflagelare…

Respirația îi aburise paharul și nezărindu-i ochii și buzele, pentru o fracțiune de secundă mi-a trecut prin minte că se ascunde în spatele acelui pahar devenit mat. Un val de duioșie a urcat în mine, pentru prima dată am simțit că aș apăra-o de tot universul…

Aș fi recunoscut oriunde ochii verde-întunecat, azi, plânși… Avea un fel de ofilire în toată ființa, nu bănuia că fusesem martorul suferinței ei, atât de materială încât am simțit-o ca pe o eșarfă alunecată peste față… Ar fi negat oare? Dar eu știam și trebuia să i-o alung… Când, mai târziu, i-am scos o mânușă ca să-i sărut mâna, s-a răsucit trăgându-mi brațele în jurul ei, lăsându-mă să-i simt umezeala din îmbrăcăminte, expunând buzelor mele ceafa cu pori delicați și nărilor mele căldura ei irezistibilă… onctuoasă ca parfumul solid purtat pe cap de faraoni pentru a-și înmiresma părul… ca și cum nu voia să-mi vadă chipul, ca și când voia să-și imagineze că aș fi un altul, el… „Fă să-mi fie cald!“ „După asta tânjești, știu…“ M-a iubit scâncind, șoptind cuvinte ca dintr-o altă limbă, fără să deschidă ochii, dulce, delicată și umedă cum e carnea orhideelor; nici măcar nu m-a deranjat, atât de surprins am fost descoperind femeia asta care nu mă iubea pe mine… cu febrilitate, cu mâini reci și restul epidermei caldă și înfiorată la fiecare atingere, parcă o iubeam prima dată, parcă iubeam altă femeie, n-o mai recunoșteam… Cât de înspăimântător de mult se schimbă o femeie de la iubirea altui bărbat…

…nu știu, nu-mi amintesc ca vreodată în viața mea să fi avut un vis cu o acuitate mai mare decât a realității în care mă trezesc din vise. Întotdeauna visele astea mă înspăimântă mai tare decât coșmarurile; transbordarea mea completă într-o realitate paralelă în care se pare că mă duc să trăiesc fără să știu, pe care o aflu doar când se atinge de această realitate și se scurtcircuitează una pe alta, mă îngrozește… Mă duc să trăiesc acolo ca și aici fără să am senzația că nu cunosc locurile și oamenii, ci, dimpotrivă, găsindu-le familiare… Și dacă, de fapt, nu trăiesc deloc nici acolo, nici aici, doar dorm, și ambele mele așa-zise vieți sunt, de fapt, vise?… ca în filmele psihologice… Dacă visul vine din frământarea inconștientă a minții mele, și

nu dintr-o realitate paralelă, ei bine, sunt cu mult mai imaginativă în vis decât în realitate; sunt invidioasă pe mine visând, fiindcă altfel sunt paralizată când trebuie să scriu din imaginație…

…și mă mai îngrozește ceva, dependența de căldură, devenită cronică și care-mi bântuie și visele…

…însă mi-a plăcut la nebunie să te iubesc și faptul că tu te-ai lăsat iubit de mine cum îmi place mie, în visul meu…

…nu știu ce-ar fi mai frumos, vis sau amintire…

…aș avea două motive puternice pentru ca o eventuală existență doar la nivelul oniricului să nu mă mai înspăimânte; unu, acela de a primi cuvintele astea de la tine după fiecare vis, ca și când aș avea eu vreun merit pentru ceea ce visez, și doi, acela de a te iubi când și pe unde te prind… glumesc… te îmbrățișez cu căldura acestei zile însorite imprimată în fiecare celulă a mea, dar și cu exasperarea indusă de ultimele evenimente tulburând lumea…

…bună dimineața, domnul meu drag… așa dor mi-a fost de soare încât de câteva zile de când a început primăvara îmi stăvilesc cu greu organismul să nu vibreze vizibil precum motoarele turate ale bolizilor TopGear; sângele îmi bate în tâmple și îi aud curgerea năvalnică de șuvoi de munte… mă simt aproape indecent de plină de viață. Nu am, de aceea, liniștea și răbdarea de a scrie, nu am stare… Mi s-a întâmplat totuși ceva extraordinar zilele astea, una dintre acele întâmplări ce bulversează o ordine cu care te împăcaseși, pe care n-o mai puneai la îndoială. O să-ți scriu despre asta, dar acum voiam să te îmbrățișez ca să-ți transmit și ție vibrația mea; mă gândesc că tu ești un bărbat care te bucuri de o femeie sărită de gâtul tău așa, fără alt motiv decât că este în exces de vitalitate…

…da, fata mea dragă, mă bucur foarte tare dacă o femeie îmi sare de gât doar pentru că a venit primăvara și energia vitală a soarelui îi excită propriile ei energii. Nu îți face griji în privința scrisului! Nu avem normă la scris și nici nu este scopul nostru de a trăi, ci doar o formă de a comunica cu lumea atunci când simțim nevoia să o facem…

Știu că vei ajunge acolo unde spiritul, dorința, sufletul, iubirea, viața, pasiunea, durerea și neliniștile se vor așeza firesc în cuvinte purtătoare ele însele de toate acestea; știu și aștept aceste construcții care, deși par doar cuvinte, construiesc solid, tridimensional, volumetric o lume atât de reală încât ne deschide dorința de a face jumătatea de pas pentru a intra în lumea descrisă de tine… Odată am să mă mândresc în fața lumii spunând „eu o cunosc pe femeia care a scris cartea asta“…

Acum sunt într-un tren de mare viteză între Bruxelles și Paris și mă bucur că am o conexiune internet care mă aduce în sălbăticia primăvăratică a insulei tale. Bine te-am găsit!

…îți mărturisesc că nu m-am obișnuit nici până azi să primesc cuvintele tale de apreciere. De fiecare dată, prima reacție este să spun în gând, cu încăpățânare copilărească, „eu nu scriu cărți, eu scriu pentru tine“… știi? ba nu… ba da… Poate vreodată îmi vei spune totuși ce-ar fi dacă… fiindcă în mintea mea a scrie o carte e o nebuloasă, nu știu ce presupune asta din partea mea și nici din partea altora. Dacă nu mă lămurești, o să încep să iau drept o amenințare fraza „voi spune cu mândrie că eu o cunosc pe femeia care a scris cartea asta“… mă aliiiint de nu mai pot, aninată de gâtul tău… bună dimineața…

P.S.: tu ai observat și tendința mea de a fotografia realitatea și că apoi, în loc să o descriu, plasez instantaneul luat de mine în alt context, deformându-i semnificația? Ai observat aceste colaje? Cine mai face așa ceva? Fotografiile sunt tocmai cele mai fidele surprinderi ale realității unei secunde; cine face

fotografii pentru ca apoi să le atribuie o altă poveste decât cea cunoscută de el însuși, trăită de el însuși? Ai observat și egoismul de a manipula personajele în jurul meu ca un păpușar, cu toate păpușile agățate de mâinile lui, inclusiv pe cea care îl reprezintă pe el însuși? Ai observat și cât de mult îmi place să vorbesc despre decor, unul inventat, altul decât cel real, alcătuit din elemente suprapuse artificial?

P.P.S.: OK, voiam doar să mă asigur… să nu zici că nu ți-am zis…

…deși ți-am împărtășit multe, chiar tot, de-a lungul acestor ani, fie că ai vrut, fie că n-ai vrut, încă nu am găsit, îți mărturisesc cu duioșie, o cale să ajung la tine fără să-ți stârnesc nici cea mai mică încruntare când taci vreme îndelungată, când nu-mi spui multă vreme „fata mea dragă“. De la început, de când te-am adjudecat ca fiind și al meu, niciodată n-am vrut să-ți fiu încruntare, nici măcar o secundă; mi-am și pus în gând dorința să mă pot detașa de temperamentul meu pentru ca acest „al meu“ să nu conțină nicio doză de posesivitate… N-am reușit mereu, de aceea nu știu cum să te întreb acum dacă ți-e bine și tu să simți întrebarea asta complet golită de egoism… poate dacă te îmbrățișez? Nu știu… Ți-e bine? Doar că nu ai timp, nu-i așa?…

…da, fata mea dragă, îmi este relativ bine, doar puțin gripat și sufocat de niște scadențe foarte importante la jumătatea și la sfârșitul acestei luni, dincolo de regimul dur de călătorii… abia am revenit aseară și joi plec iar, dar îmi e bine în îmbrățișarea ta.

…o suferință usturătoare, cum ai încerca să-ți dezlipești mâna udă imprudent pusă pe un fier înghețat, atât de adânc încastrată în mine încât o simt ca pe un dispozitiv implantat, rece, dur, respins de organism în pofida voinței mele…

Ai sesizat că anumite părți ale corpului nostru îți dau o mai acută senzație de agresare când sunt expuse? Mă refer la părțile mai fragile, de exemplu la ochi, ori tâmplă, interiorul coapselor, spatele genunchilor, părțile interioare ale încheieturilor mâinilor, toate cele care nu înfruntă – mi se pare potrivit englezescul *to face* – mediul înconjurător, cele protejate oarecum în mod natural, cele ferite... Ei bine, durerea mea este localizată, la un nivel spiritual, într-unul dintre aceste locuri sau în toate odată, făcându-mă să mă simt inertă și expusă...

În urmă cu mai multă vreme veneam către tine cu dorința de a afla dacă mai există vreo cale, o cale care să-mi cruțe orgoliul de la tăvăleală, de a trece peste o nedreptate făcută cuiva, în afară de a o recunoaște franc; deși știam că nu există altă soluție, mă tot iluzionam că poate ai inventat tu una și-o fi în faza de experiment... glumesc... n-aș vrea să crezi că îți atribui din ce în ce mai mult rolul de sfătuitor de serviciu, nu-mi ești un frate. De cuprins, tot te-aș cuprinde, cu tot ce înseamnă asta și din punct de vedere fizic, dar am nevoie de un gând nesubiectivizat de prezența mea, gândul cuiva neatacat de *my spirit's mist*, un gând al cuiva căruia să-i respect părerile, gândul cuiva care să-mi mai spună și mie adevărul în față și care să și aibă o experiență particulară... aceea de tată...

De cinci luni nu-i vorbesc tatălui meu, nicio vorbă, deși locuim în aceeași curte... N-aș vrea să detaliez câte am acumulat eu, sigur, și el, de-a lungul celor 32 de ani ai mei; nu am fost o fiică ușor de dus, l-am înfruntat cu orice prilej, cu o îndrăzneală pe care frații mei nu au avut-o și, poate cel mai greu de suportat, nu i-am cruțat deloc orgoliul cu șarjele mele de inteligență lingvistică. Nici că-i datorez viața n-aș vrea să aud de la tine. Îți imaginezi că o țesătoare de pânze de gânduri ca mine a petrecut multe ore reflectând la asta; n-aș vrea să fiu nevoită să scot din amintire nici câte nu-i pot ierta dintre

nefericirile mamei mele, asumate de mine fără ca ea să mi le transmită în vreun fel… Știi ce cred că am făcut, fără să-mi pot da seama până târziu, până acum, la maturitate? Nu l-am putut ierta în locul ei, iar acum e prea târziu să mai schimb ceva… ca un glonț în creier, pe care dacă mi l-ar îndepărta aș muri… Fără nici cea mai mică intenție literară, te rog să înțelegi, domnul meu drag, că această femeie mi-a zis, fără să plângă, cu un glas blând: „Vă rog ca după moarte să nu mă îngropați lângă el“. Atât, ca și cum ăsta ar fi singurul moment când el nu ar mai putea-o asupri… cu un ton nu de răzbunare, ci de mântuire… Și prin mine a trecut durerea ei ca un fulger scurt, ca o împunsătură de ac într-un ritual voodoo…

Dacă ani în șir mi-am înghițit frustrările și mi-am ostoit revoltele cu „nu ai dreptul să judeci“ sau „e doar *overprotecting*“, dacă ani de zile am înghițit cuvintele astea de la toți cei din jur care au fost veșnic dispuși să-i acorde lui tot creditul și mie nimic, iar eu m-am supus, am ajuns azi în momentul în care, la 32 de ani, îmi iau dreptul de a hotărî pentru mine și nu mai accept reproșul că aș judeca superficial; îmi manifest revoltele în acest mod non-agresiv, tac, sunt o revoltată *noncombat*, o castrată… în locul mamei mele, l-am înfruntat, în locul fiicei, am tăcut, exact cum o făcuse mama. Cunoscând-o pe ea, sunt tentată să cred că și ea nu-i poate ierta mai curând pornirile împotriva mea decât ceea ce a avut ea de îndurat… cel mai curat instinct de mamă-fiară…

Într-o dispută mi-a strigat că se poate lipsi de mine cu mai mare ușurință decât cred eu, dacă aș dispărea, nu mi-ar simți lipsa; dacă n-aș ști că-i semăn și că am acest gen de dramatism eu însămi în afirmații, genul ăsta de necruțare și de atac orbesc atunci când mă provoacă cineva, dacă n-aș ști că are două calități pentru care admirația mea nu are limite când le găsesc la un bărbat, neînfricarea și asumarea credințelor, poate nici

măcar nu ți-aș vorbi ție despre toate astea…

Nu pot însă, nu și de astă dată, să depășesc momentul. Habar nu am dacă e doar fiindcă fântâna asta s-a tot colmatat de-a lungul anilor, iar acum apa nu mai poate țâșni la suprafață; nici gestul de înduioșătoare *pax romana* de a-mi lăsa un mărțișor cu un bilețel pe care a scris cu creionul „pentru Nox“ nu m-a despietrit… și cred că asta m-a speriat cel mai tare. De aici pleacă nevoia de a-ți vorbi ție. M-aș minți, ar fi fals orice gest de acceptare fiindcă un soi de umoare neagră mi se răspândește în sânge ca o otravă când îmi imaginez cum ar fi și-mi reproșez această neputință, nu pot fi atât de nesinceră cu mine însămi, și mă revolt contra mea însămi… Unde greșesc pentru ca secrețiile propriului subconștient să fie atât de caustice?

Există cuvinte pe care nu le spui fiicei tale oricât ar fi ea de matură, oricât ar fi de tolerantă sau oțelită, oricât s-ar supune moralei… și cel mai tare mă doare zdruncinarea unei credințe, a unui aspect al vieții mele care ar fi trebuit să fie solid, de neclintit, dincolo de orice îndoială…

…te îmbrățișez… mă simt vinovată, domnul meu, de toate câte le trec asupra ta, dureri în loc de năvălnicie… imaginează-ți că citești o carte a cărei autoare a trăit demult și nu mai are cum să dezamăgească pe cineva…

…am să îți răspund pe îndelete la această destăinuire dureroasă. Știu bine ce spui și am să îți răspund deopotrivă ca tată și ca fiul unui tată. Până atunci îți las ceva din detașarea mea care să atenueze zbaterea și să îți anestezieze durerea.

…nu am uitat promisiunea unui răspuns detaliat, dar încă sunt sufocat de un program infernal de umblet prin lumea largă, la limita la care mai am puțin și cad răpus de oboseală și stres prin cine știe ce coclauri… Pot doar să-ți spun că educația,

bunul-simț, discernământul și dreptatea în fața lui Dumnezeu sunt deasupra obligațiilor morale pe care le avem față de părinți, care la rândul lor ne sunt și ei datori cu bun-simț, discernământ și o atitudine umană… Când această reciprocitate se rupe, fiecare capătă dreptul suveran de a-și vedea de viața lui fără a ține seama de cel care rupe un echilibru firesc în familie…

…mă tot întreb, de la ultimul tău mesaj, tu nu poți niciodată să spui, scuză-mi vulgaritatea, „îmi bag picioarele"?… În momentele exasperante, asta rostesc și eu printre dinți, fiindu-mi înjurătura supremă (o să-ți spun și o întâmplare nostimă legată de înjurătura asta). Mă refer, desigur, la balast, nu la marile tale realizări, mă refer la lucrurile mici, crono- și energofage și chiar la oamenii de factura asta; mă refer la momentele când tot conținutul tău interior se clatină, amenințând cu dezechilibrarea; mă refer la a amâna trei zile orice, să-ți iei fiica sau femeia sau altă femeie și să te oprești la… Voroneț… e acolo o cabană la marginea pădurii… sau la castelul-hotel Goüin à Tours de pe valea Loirei… *que sais-je?* Dar neapărat cu o femeie, fiindcă altfel tu tot la job te-ai gândi și ai da telefoane…

Să-ți spun ce fac eu în momentele de mare cumpănă, numai în acele momente, fiindcă nu-l poți trezi pe Dumnezeu pentru orice fleac… Mă duc la pod… Prima dată când am fost? Am calculat încă de departe, de pe drum, numărând cu înfrigurare stâlpii de electricitate unde ar trebui să fie jumătatea, exact jumătatea podului, ca și cum de asta depindea viața mea; trebuia să mă așez la punctul cel mai înalt pe care arcul său – mai mult simțit în interior decât zărit, atât de fin încât îți trebuie un simț de mai mare acuratețe decât văzul –, de o eleganță matematică, îl atinge. Trebuia ca, de acolo, de deasupra lumii mele, unde calcule precise stabiliseră întâlnirea

unor dimensiuni a căror perfecțiune ne scapă nouă, dar care există la un nivel rece și complet lipsit de fragilitate, dimensiuni ale universului pentru care veșnicia și lipsa conștiinței ei sunt constanta și inversul constantei, trebuia să inspir o dată adânc și să expir o dată adânc, să înfrunt razele transformate în spade ale soarelui oțelit de vântul din nord… trebuia ca imensitatea de până dincolo de raza mea vizuală a fluviului, respirația lui adâncă să-mi aducă aminte cât de mică sunt și cât de mici îmi sunt nefericirile, trebuia ca înălțimea, rotirea amețitoare până la greață a apei sub picioarele mele, lacrimile fiziologice ce-mi țâșneau din ochi fără să-mi vină în gând vreun motiv de a plânge, aerul înghețat să-mi consume până la ultima picătură răul din sânge… și refrenul unui cântec sunându-mi obsesiv în urechi, *free your mind and the rest will follow*, să fie singurul descântec…

Deși n-o să crezi, am simțit acut, jur, impulsul de a-ți sări în apărare… uneori când masculii dominanți ai unui grup de lei sunt depășiți ca forță de alt leu, chiar și femelele le sar în ajutor (e drept că cele cu pui, fiindcă un alt mascul ar omorî progeniturile antecesorilor). Sunt convinsă că și femeile din jurul tău ar face asta, dar nu le lași…

Acum simt impulsul de a-ți vorbi vrute și nevrute, sporovăiala mea e una psihologică; copil fiind, inventam povești fanteziste când trebuia să-mi acopăr fâstâceala sau timiditatea… acum vorbesc pentru a-mi acoperi frustrarea de a nu putea face nimic pentru tine. Nu există nimic ce pot face… decât să te iubesc, poate?…

Cât despre vorbele tale referitoare la discuția noastră anterioară, m-au făcut să simt o bucurie șovăitoare, adică pe tine pot să te cred pe cuvânt fără să mai verific… De altfel, mi-am cam pierdut anduranța la a da cu capul de pragul de sus, așa că prefer să merg pe rețete verificate, dacă reușesc să-mi

depășesc susceptibilitatea naturală... și în prezența ta e adormită. Însă nu îndrăznesc să mă bucur, cum nu m-am bucurat de prima mea cursă pe bicicletă (am învățat să merg pe o bicicletă cu pneurile dezumflate; trăgeam de ea ca de o piatră de moară și începeam să mă întreb de ce copiilor din anturajul meu le plăcea așa de mult. Abia a doua zi, când cauciucurile i-au fost puse în ordine, am înțeles că învățasem un fel de zbor). Nu știu de ce nu mă bucur deplin că găsesc în cuvintele tale ceea ce voiam să aud, ceea ce știam că o să aud, ceea ce, dacă aș fi fost la distanța de intimitate cu tine, aș fi simțit fără să mai rostești...

Da, absolut instinctiv și fără să știu, fără să fi aflat încă dacă așa e drept, am ales și eu să-mi văd de drum, în condițiile în care nimeni, nici măcar un străin nu mi-a mai spus că dacă aș dispărea n-ar avea mare importanță; nu cred că trebuie să acord circumstanțe atenuante pentru așa cuvinte cuiva numai fiindcă avem aceeași amprentă genetică. Nu mai știu ce altceva aș putea face, inteligența mea se termină aici. Orice aș face ar fi o siluire interioară și poate că doar trebuie să las timpul să treacă... spusei eu cu un nod în gât...

Îmi pare rău că nu-mi poți spune mai multe despre drumul tău până la reflecția asta atât de suveran detașată încât nu sper să fie vreodată la mine mai mult decât o intuiție... *the feeling of a certitude*... te îmbrățișez...

...e o emisiune la TV în care doi oameni de spirit, Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu, discută într-un stil colocvial despre diferite teme abordându-le din... orice punct de vedere. Deși probabil premeditate, au aparența de a fi rulate într-un ritm improvizat, când de încordat, profund și întors spre sine dicteu automat, părând a nu se auzi unul pe celălalt, când de leneșă, aparent superficială și nepăsătoare discuție la o cafea, când de sport de contact, când de elegant sport alb... de cele mai multe

ori prea scurt, săltând printre aspectele unei teme prea sprințare ca să se potrivească siluetelor celor doi, încercând a rămâne totuși la nivelul de înțelegere al unui public mediu… Unul dintre dialoguri a fost o prelungire, la cererea telespectatorilor, a temei „Miracolul întâlnirilor din viața noastră“; pe lângă faptul – care mi-a confirmat mie însămi o impresie ce-mi persista în minte de ceva vreme, dar pe care n-am vrut s-o cred, cum nu-mi cred presimțirile – că discutate de oameni… aș fi tentată să spun inteligenți, dar cred că doar potriviți ție, cel ce ascultă teme care par complicate, dar devin atât de simple, penetrabile ca o umbrelă roz ce filtrează lumina soarelui cât să fie suportabilă… Unul dintre ei, care mă atrage într-un mod pe care încă nu mi-l explic, deci n-o să-l detaliez acum, a încercat, referindu-se la întâlnirile din cuplu, să inducă ideea că oamenii inteligenți iubesc altfel, iubesc tot așa cum gândesc, profund și adânc și cufundându-se în celălalt și mistuind și că până și sexul făcut de ei e altfel, e mai bogat; celălalt nu a fost de acord sau nu a agreat să facă astfel de speculații, iar eu am rămas cu frustrarea de a nu afla adevărul absolut de la niște oameni pe care i-aș fi crezut pe cuvânt, ca și pe tine…

Deturnând puțin șuvoiul gândurilor mele, și așa semănând cu o cascadă pe o planetă fără forță de gravitație, fratele meu avea, spre marele meu amuzament, obiceiul de a face o remarcă privitoare la un soț al unei femei pe care el o plăcea foarte tare – deci tu trebuie să aplici celebrul tău coeficient de eroare de subiectivitate: „E atât de prost încât nici să iubească nu știe“ (doar că el nu spunea „să iubească“, ci mult mai frust, mă înțelegi), apropo și de întâlniri miraculoase, și de a spune simplu niște idei… De altfel (nu mă pot eu abține pentru că *I'm a woman myself*), nici femeia nu era departe, dar, din iubire pentru fratele meu, păstram părerea pentru mine. Cu riscul de

a părea că descopăr eu apa caldă, sunt convinsă că iubirea unui om inteligent poate fi cea care îi dă și celuilalt *noblesse*, prin iradiere. Numai și numai când, dezorientat de atâtea trăiri investite mă întreba ce cred, agățându-se de buzele mele pentru a surprinde măcar o schiță de aprobare, abia atunci rosteam necruțătoare: „Amintește-ți că la un moment dat va trebui să te dai jos de pe ea“; nu l-aș fi putut minți nici chiar de dragul lui…

Ce vreau de fapt să spun, și de teama să nu par prea exaltată tot ocolesc, este că eu consider întâlnirea mea cu tine micul meu miracol și de aceea te-aș apăra ca o leoaică…

…trebuie!!! să mă opresc aici… Doamne, ce logoree!…

P.S.: îți promisesem o istorioară nostimă, apropo de înjurătura mea supremă… Într-o zi de nervi mulți, în care sună telefonul și mi se cere ca într-o jumătate de oră să raportez niște date care necesitau două ore de calcule dacă voiam să fiu sigură că sunt corecte, constat că nu găsesc dosarele cu pricina în fișetul meu fără fund (jur că nu are fund…); eram băgată cu totul în dulap, căutând și vorbind singură, fără să văd că un mai tânăr coleg asista la scenă. Ies din dulap ciufulită și, trântind ușile, înjur: „Să-mi bag picioarele“. Îl văd și-mi astup gura, el zâmbește și spune: „Unul pe aici și unul pe aici“, arătând stânga și dreapta șoldurilor lui… M-a podidit râsul și m-a detensionat complet. Acum, când mă surprinde înjurând, nici nu mai spune nimic, doar arată în stânga și în dreapta, cu un zâmbet complice…

…te îmbrățișez în speranța că dispoziția mea flecară îți va distrage atenția o secundă, cât un zâmbet… dacă nu, sărută-mă și tac…

…deși nu vreau cu niciun chip să te contrariez, ca altă dată în tinerețea mai năvalnică a regăsirii noastre, pretinzând răspunsuri la mesajele mele, totuși nu pot să nu remarc tăcerea ta de ceva vreme… Tăcerea asta se adaugă la faptul că o

problemă tehnică, ce mă depășește, îmi afectează calculatorul; nu pot nici redeschide și reciti ultimele două mesaje expediate către tine și nici nu știu de le-ai primit sau ba. Pe cât de înțeleaptă par la niciun an de când băteam din picior fiindcă tu tăceai (par… nu sunt cu adevărat fiindcă, în ciuda calmului din cuvintele mele, tot simt o zvâcnire a lovitură de copită, concentrată undeva în pântece… și tu știi asta, nu voi fi niciodată atât de detașată), tot atât de tare te iubesc și mă tem să nu mă rătăcesc de tine, mai ales că am încetat de ceva timp să mai scriu pentru tine. Fac deci o tentativă de a te re-fermeca, precum sirenele pe Ulise… și te îmbrățișez de nu mai pot…

P.S.: observă, te rog, că am revenit la o veche adresă de e-mail și aici aștept și un eventual răspuns…

…bună seara… nu te-am pierdut de tot, nu? Doar ne-am rătăcit unul de altul. Sper sincer să nu ai cine știe ce probleme. Uneori mă gândesc că eu aș putea prin mesajele mele să-ți provoc încurcături, să fii nevoit să mă îndepărtezi (dar asta iarăși poate că ține de nesiguranța mea de azi). Sper să fie de vină doar lipsa ta de timp; mă gândesc la tine ca la toți cei dragi din viața mea, cu dorința ca lipsa de vești să fie veste bună, am însă nevoie să-ți vorbesc chiar cu riscul de a nu-mi răspunde, chiar cu riscul de a pica rău peste cine știe ce ți se întâmplă… așa, în mod egoist și încăpățânat, și-o să mă suporți…

Am niște zile tulburi, am de înfruntat niște oameni și n-o pot face drept, nici măcar prin diplomație, ci prin versatilitate. Îmi e cam greu să mă arăt mai diplomată când m-am învățat să vorbesc *straight*, am abuzat chiar de trăsătura asta cam masculină… Știi ce e culmea? Credeam că bărbații sunt toți croiți să se comporte, să vorbească și să acționeze bărbătește, dar constat că unii din jurul meu sunt dezgustători. Unul dintre ei „a tras niște țepe“ și a încercat să mă atragă într-un conflict cu cei apropiați mie reinterpretându-mi niște cuvinte și

scoțându-le din context, după vechea strategie *divide et impera*. Înciudat că, printr-un noroc, eu am eschivat păcăleala, a încercat să-i asmută asupra mea, de-mi venea să-i sar la gât. Am tăcut, m-am prefăcut neafectată, i-am potolit pe cei țepuiți (nu găsesc alt cuvânt care să cuprindă și păcăleală, și batjocorire), am profitat că ei îmi sunt apropiați și au încredere în cuvântul meu absolut instinctiv; l-am lucrat calomniindu-l. Cu greu însă am izbutit să-l feresc de bătaie, cu greu am reușit să evit un conflict grav la școală, toți „eroii" fiindu-mi și colegi… și nu mai știu, cred că pericolul real și iminent de violență fizică m-a speriat rău… și jubilez, și mă detest, și aș plânge, și mă tem fiindcă lucrurile nu sunt clare, și am obosit, și nu mai sunt sigură de judecata mea, și nu mă recunosc… am simțit o mare satisfacție, până la greață, de a-l hali cu fulgi cu tot, și am simțit că mi-e și frică de el… să provoci așa un bărbat nu rămâne fără consecințe, îi contorsionezi destinul; sunt confuză și n-ar trebui să mă comport ca și cum aș reacționa târziu la un șoc încasat…

…și m-aș iubi până la epuizare cu un bărbat inepuizabil…

…îmbrățișează-mă…

…beeep, beeep, you have a message!

Da, am primit mesajele tale și păstrez în continuare aceeași bucurie nedeclarată de a mă ascunde de lume în scrisul tău… Mărturisesc că în ultima vreme niciun alt scris nu a mai reușit să mă captiveze într-atât, ba chiar îți spun, ca un critic pârât ce sunt, că excelezi mai ales atunci când te apleci asupra epicului, indiferent dacă este creat sau scrii despre trăiri și întâmplări ale tale… păstrez adânc în memorie întâmplările petrecute cu francezii… Să nu mă lași fără rația mea de tine!

…mm, ai venit pe la mine… te iubesc, te iubesc… ești bine, te îmbrățișez strâns cu mare bucurie… scoate-ți haina, nu, stai! lasă-mă pe mine, ia loc, rămâi cu mine astă-noapte, nu? să-ți

torn ceva de băut, îți stă bine doar în cămașă și cum miroși, domnul meu drag… o să mă cuibăresc în brațele tale, să-mi spui una din poveștile din lumea largă, una dintre cele rămase ca o pulbere pe hainele tale, una trăită sau inventată de tine, dar nu una despre munca ta… eu o s-o ascult cu gura lipită de gâtul tău ca să te simt prin membrana sensibilă a buzelor, adânc în mine, să-ți detectez orice schimbare de ton și dispoziție, să-ți detectez temperatura, gustul și mirosul amintirilor, amintiri nedezvăluite nimănui… nu râde!…

Povestește-nainte! Mi-a fost un dor fizic de tine, așa-mi este mie dor de oameni, chiar și de cei niciodată întâlniți. Ești obosit, se vede în ochi… o boare acoperind sclipirea a tinerețe pe care am văzut-o mai demult, cum ceața ținuturilor nordice acoperă soarele, și mă tem că nici eu n-o să te las să dormi… Însă ceva tot voi putea face pentru odihna ta profundă, te iau de mână și te invit la duș… lasă-te, lasă-mă pe mine, vei mirosi a rășină și a ocean… îți convine? Nimic, dar nimic n-a mirosit ca Atlanticul în viața mea; mirosul ăsta ți-l asociam doar ție și sunt încântată să-l redescopăr…

…mesajul tău a sosit, ca de obicei, exact când nu mă așteptam. Și dacă și mesajele mele reușesc să-ți provoace ție tresărirea asta de bucurie (un soi de întinerire de șoc, nu se poate ca așa o bucurie adâncă și intensă să nu aibă consecința întineririi sau regenerării unor celule, undeva în dreptul inimii) cum îmi provoacă mie ale tale, atunci nu mai vreau altceva… te îmbrățișez încă o dată, de fapt nu ți-am dat drumul deloc din îmbrățișare…

…port la gât, atârnată de un fir subțire din bumbac negru, o inimă din lut modelat cu mâna, vopsită jumătate roșu, jumătate mov. Este un obiect complet lipsit de valoare materială, stângaci, asimetric precum amuletele oamenilor preistorici, dar

atât de viu, domnul meu, încât îl simt vibrând, arzându-mi pielea, provocându-mi lacrimi… Are amprentele copilului care l-a făcut, le-am zărit încrustate; sunt amprentele unui copil din centrul de reeducare pentru infractori minori de la Tichilești. Ne-au trimis în dar podoabele astea mie și elevilor de la școală, fiindu-ne parteneri într-un proiect pe tema discriminării; activitatea mea am numit-o „Inima mea – țara în care toți suntem egali“, de aici și inima trimisă mie, ei neputând să părăsească centrul pentru a fi oaspeții noștri împreună cu ceilalți parteneri…

Înduioșarea mea, sunt conștientă de asta, poate părea exagerată având în vedere că vorbim despre copii care au ucis chiar, dar micile lui amprente sunt chiar el… Ce altceva ne poartă unicitatea oriunde, cu atâta acuitate? Și din prea plinul de emoții ce m-au încercat în acea zi (oricine ar fi fost copleșit, mai ales că ni se întâmplă atât de rar așa o diversiune aici, în insula noastră), de la trac până la triumf (devenite inodore și incolore lângă amprentele unui copil pe medalionul meu, amprente pe care numai eu le vedeam), duioșia pentru el mi-a rămas în fiecare gând până târziu în noapte, până am adormit…

Pe măsură ce zilele treceau, amprentele acelea mă obsedau… Nu pot, pur și simplu, să trec indiferentă, să las să treacă pe lângă mine oamenii și gesturile lor intense; un copil modelând cu mâna un obiect presupune transferul temperaturii sale în lutul frământat. Trebuie să-l aducă aproape de ochi și nu-l poate feri de fluxul respirației sale; nu se poate să nu rămână ceva impregnat în materia atât de fidelă. Am apelat la cadrul didactic ce-mi fusese musafir rugându-l să afle de la copii, dacă este posibil, cine crease inima mea. Având în vedere că fiecare medalion era unic, bănuiam că poate găsi creatorul… L-a găsit… foarte greu am primit permisiunea de a-l vizita, nefiind rudă; am mers în audiență la director, mi-a

acordat permisiunea după ce i-a întrebat întâi pe băiat și pe mama lui și doar fiindcă sunt „persoană publică“, dar și pentru că „în viața mea n-a mai venit cineva să viziteze unul dintre minori din așa un motiv… fiindcă-i poartă amprentele pe un medalion“.

…un băiat șaten cu ochii căprui, mari, încețoșați, tăcut, intimidat de prezența mea… i-am mulțumit pentru medalion, îi adusesem portocale… furase, am aflat asta de la personalul de acolo, nu de la el. N-am vorbit nimic despre motivul pentru care se găsea acolo. Nu mă privea când îmi răspundea la întrebări… i-am arătat fotografii de la activitatea școlii mele și nu știu de ce îmi venea să plâng… El părea împăcat cu sechestrarea și cu pedeapsa sau poate doar inconștient; are doar 13 ani, nu știm nimic la 13 ani, putem crede că orice faptă a noastră poate fi iertată, poate trece drept o copilărie, sistemul imunitar are reacții neprevăzute…

De teamă să nu fiu nevoită să dau explicații prea sentimental-sofisticate pentru niște neantrenați în ale trăirilor sublime ca rudele băiatului, mi-am impus să nu-l mai vizitez. Aș suferi dacă mi s-ar atribui cine știe ce interese. În plus, nici nu e bine pentru mine să mi se permită plonjonul prea adânc în intimitatea cuiva; am tendința să consum trecând dincolo de stratul superficial, *expendable*, al unei ființe… mă hrănesc cu intensitate până când celălalt n-o mai poate produce… câți ar înțelege așa o trăire?

Am fost sfătuită în sensul ăsta și de profesorul pe care îl cunosc acolo; am cerut permisiunea de a-i trimite periodic mesaje pe internet de la activitățile copiilor din școală.

Sper să mă crezi, domnul meu, că printre lucrurile pe care nu ni le iert nouă, adulților, răul de orice fel pe care-l facem copiilor și cruzimea față de animale îmi bântuie periodic visele…

…te îmbrățișez cu mare dor de tine… te-ai îndepărtat puțin sau eu te-am îndepărtat, nu mai știu… sau e doar sindromul Penelopa?

…eclipsă totală de lună… știi melodia *Eclipsă totală de inimă*? o știi… laitmotiv-ul meu… nu e o metaforă incredibilă? Pentru mine, alcătuirile de cuvinte de felul acesta sunt echivalentul unei înghețate de ciocolată învelită în două straturi de ciocolată crocantă despărțite de un sos de ciocolată… Superlativul unei ciocolate sau ce? Glumesc, mă alint… De altfel, la mine a fost o zi cu, mai degrabă, *total eclipse of my mind*… Am avut o „rea zi, frateeee", cum și-a pus un prieten status pe messenger; altfel la ce să fie buni prietenii dacă nu la compătimit împreună? De aceea, tu fiind singurul cu care încă nu m-am încontrat, mă întorc spre tine oarecum, cu mutra spășită și sfiala celui care știe că e vinovat de ceva rău; adică n-am avut în totalitate dreptate în disputele mele și speră ca măcar o singură persoană din anturaj fie n-a auzit încă ce grozăvii a zis și a făcut, fie nu judecă, fie nu-i pasă. *I was a real bitch*, ca să păstrez dispoziția mea englezească… mmmm, ciocolata și engleza? Nu merg împreună, ciocolata merge cu buze mușcate, și râs din inimă, și vară năvalnică, și valuri, și nopți calde, umede, și accese de pasiune semănând cu micile sufocări când bei grăbit sau vrei să apuci să spui multe lucruri deodată, merge cu veșminte mătăsoase, cu vin sau lichior ori coniac, nu cu ceai și bere, cu temperament sangvin și o limbă aspră plină de guturale… de unde toate astea la englezi și în Anglia? Îți dai seama că speculez… nu știu, mi-e dor de tine și reacția de a-ți vorbi fără scop, doar pentru a-ți atrage atenția, nu e nouă… sunt atât de singură încât nici nu știu când și unde începe singurătatea mea…

Dar atunci, înainte chiar de căderea nopții, s-a ivit din spatele corcodușilor din curtea mea, atât de brusc și atât de

aproape încât am scos o exclamație de surpriză, o lună uriașă, semănând la culoare și formă cu una dintre piesele din tezaurul dacic poreclit *Cloșca cu puii de aur*... Platoul imens din aur masiv rupt în patru și sudat puțin strâmb mai apoi... Și pentru a nu știu câta oară imperfecțiunea face perfecțiunea, pe un cer albastru întunecat, transparent și radiind răcoare, și am știut că ziua mea rea luase sfârșit acum și aici, odată cu cea mai mare eclipsă de lună a secolului; niciodată n-am mai asistat la o eclipsă de lună atât de clară, îndelungă și conștientă. Ca să nu mi se obtureze imaginea în niciun fel, am mers în mijlocul grădinii și m-am așezat jos, privind ca la un cinema în aer liber sau *drive-in*, un fenomen ce se desfășura fără niciun zgomot, potolindu-mi și mie furtunile... a trebuit efectiv să fac liniște în mintea mea ca să mă conving că eclipsa de lună nu producea niciun acord. Macrocosmosul ivea ceva fără nici cel mai mic sunet. De altfel, zgomotele sunt ceva atât de subiectiv, există numai în măsura în care există și urechi să le audă. A trebuit deci să *hold my horses*... îmi place de mor și expresia asta, caii mei cu coamele învolburate și încâlcite, cu ochii injectați, bătând din copite, cerând drum, cu șanțuri lucioase pe spate de bine hrăniți ce sunt, nervoși de atâta stat închiși...

Da, uite, acum îmi dau seama, fenomenul astral mi-a stârnit simțurile, pe cel vizual, auditiv și gustativ, exact cum în anumite condiții un pahar de vin, o anumită muzică, anumite scene de film mă stârnesc sexual, fără ca neapărat să am și o prezență masculină în preajma mea, fără obiect... de cele mai multe ori, toate aceste stârniri se materializează în scrieri ce învelesc în ceara lor acele stări... sublimez, dar sublimez doar când scrierile mele îți plac și ție, altfel sunt doar conserve de frustrări...

...m-am trezit astăzi înaintea tuturor, într-un ceas în care noaptea devenea fumurie fără să știe că ziua i se strecura în

suflet. Era liniște deplină și răcoarea se insinua în camera mea pe ușa lăsată deschisă; nu-mi era frig deloc, dar umerii îmi erau reci în modul acela plăcut, radiant, când îți apropii palmele de sursa de căldură iarna. Afară toate se înrourau cu boabe mari de apă, mirosea tare a Dunăre, a nămolul bălților, a pământ de pădure ud cu compost de frunze de plop. Mi s-a făcut o poftă grozavă să mă scald în apa pe care o știam caldă și aburindă. Am lepădat repede veșmântul de noapte, mi-am luat prosopul și am fugit la gârlă… m-am scăldat în mângâieri, nu mai există nimic la fel, decât poate, îmi pot doar imagina, să faci dragoste într-o apă ca asta, într-un ceas ca ăsta… poate și furișându-te hoțește de lângă cineva pentru altcineva cu trădarea invadându-ți rece sângele…

La întoarcere, răsăritul devenea trandafiriu în fața mea și fără să văd simțeam că satul se trezește. M-am strecurat înapoi în așternutul care acum mirosea a mine mai mult decât mine însămi, savurând prospețimea ce mi se degaja din păr și epidermă… bună dimineața… ce departe sunt toate suferințele și patimile și frustrările în astfel de dimineți… și-mi pare adesea rău că, din conformism sau din cine știe ce sfială, nu-mi iau mai des limpezime de la dis-de-diminețile la scăldat… te îmbrățișez cu brațe reci…

…trăiesc de vreo două săptămâni aici, în insulă, anotimpul ființei mele. N-aș ști cum să numesc altfel vara asta care mă rog să nu treacă niciodată. Soarele încălzește până la limita de la care ar deveni arzător, înnegrește pielea și îi dă miros de pucioasă, dar nu agresează în niciun fel… lumina lui filtrată de coroanele bogate ale copacilor pompând calm hrană lichidă, feriți, vara asta, de excesele anilor secetoși sau ploioși, capătă culoarea mărgelelor din fosfor la care priveam cu fascinația lucrului interzis, în copilărie, sub plapumă, când prietena mea avea voie să doarmă la mine. Vântul se pierde în adieri

răcoroase atingându-mi ceafa cu eșarfe de mătase și transformând pădurea de plopi ocrotitor răsucită în jurul satului într-o orgă de vânt din argint subțiat de vechime... cer atât de limpede, prea limpede pentru ochiul uman niciodată perfect, astfel încât am senzația unei boltiri adânci ca și cum l-aș privi printr-o lentilă cu dioptrii nepotrivite... apa dulce-mângâietoare amețindu-mă scurt, cu accelerări ale respirației și dorința unui geamăt când, intrând să mă scald, mă atinge de la genunchi în sus pe interiorul receptiv al coapselor, stârnind puful devenit auriu semănând a cili... sub pleoapele închise se stârnește amintirea unui alt soi de mângâieri, câmpul este încărcat până la exasperare de flori și buruieni, unele puternic parfumate... troienit... pe unele le strivesc sub tălpi pentru că formează o trenă transparentă de mirosuri ce mă urmează apoi oriunde, pe altele, umflate, grase, mustind de apă pentru voluptatea ușor perversă de a simți carnea moale cedând cu pocnet plin de dop de spumant... pelin, izma broaștei, flori mărunte, cât un zâmbet abia schițat, colorate intens... mai ales galbene, albe și purpurii... Pe câmp, aerul e tremurător, infestat cu pulberea de aur a soarelui, are consistență de polen; dacă încerci să-l guști respirând pe gură, cum se degustă vinurile, îți rămân pe limbă grăunțe uleioase cu aromă de miere... Dimineața îl inspir adânc și pătrunde în plămâni răcoros și mentolat și amărui de la iarba cosită, cu seva uscându-i-se în vene; de la Dunărea înfrigurată, aburind alb, după-amiezile este fierbinte, onctuos și umed... grâu și floarea-soarelui grele de coapte și Dunăre cu vigilența adormită, evaporându-se transparent și inconștient, abandonând în soare cochilii mici cu miros greu... Serile miros a Dunăre potolindu-se pentru noapte, în pat din nămol și taftale și a regina-nopții desfășurându-și în piruete grațioase falduri de culoarea apusului...

...nu te mira deci, domnul meu drag, că îmbrățișez mai rar...

…îmi placi foarte tare printre copiii tăi, chiar dacă eu abia așteptam ca ei să plece la joacă, iar eu să ridic mai mult rochia albă, spre bucuria descoperirii piciorului lung cu piele bronzată, mirosind a Dunăre…

…înainte de toate, lasă-mă să-mi manifest puțin asupra ta bucuria de a trăi… te îmbrățișez năvalnic ca ploaia de noaptea trecută (cum a plouaaaat! în valuri grele, tandru biciuitoare). De obicei, îmbrățișările mele veneau la urmă, azi simt impulsul să te îmbrățișez de la început…

În general, cea mai mare teamă a mea în fața unui bărbat, aproape o psihoză, este aceea de a fi ridicolă, făcând asupra lui gesturi prea intense, nelegitimizate de nimic… iar eu sunt mai expusă în fața ta fiindcă am la dispoziție doar eternele cuvinte… E atât de subțire, ca o pânză de păianjen, alcătuirea asta de cuvinte, și efemeră, și anonimă, un singur gest, o apăsare simultană de taste *ctrl+alt+del* ar face-o să dispară pentru totdeauna și, odată cu ea, și pe noi doi… Nu de puține ori, domnul meu, cuvintele mi-au dat iluzia puterii, iar tu chiar m-ai făcut conștientă că, în ce te privește, e singura mea putere… în rest, le-ai văzut pe toate, femei ce-au zâmbit fermecător pentru tine, au plâns cu fața în palme, te-au așteptat zile și nopți, ți-au vorbit scânteind de inteligență, au flecărit vulgar, te-au părăsit, ți s-au abandonat imediat, le-ai furat altora sau ai luptat un an ca să le ai, s-au plimbat cu tine de mână, te-au regretat, și-au părăsit iubiții pentru tine și pe tine pentru altul, ți-au vorbit în limbi necunoscute, le-ai vorbit fără să te înțeleagă – despre mine, uneori… –, te-au pus dorință în gând la miezul nopții dintre ani, te-au privit cu iriși din cristal albastru sau fluturând batistuțe albe de pe peroane triste, și-au înnodat părul roșu ca arama pe după gâtul tău, ți-au oftat mincinos în ureche sau au țipat de plăcere, te-au iubit și nu ți-a păsat sau le-ai iubit și nu le-a păsat, le-ai dăruit brățări din aur masiv sau

doar le-ai răsucit un fir de iarbă pe deget în semn de inel, te-au atras cu lăcomie în interiorul lor fierbinte, condimentat, sau te-au respins cu degete reci ca gheața… dar o femeie care să scrie numai pentru tine n-ai mai întâlnit…

Când îți scriu sau îți vorbesc, mă consum într-un lung preludiu verbal, dar îmi place de mor, tot atât de mult ca preludiul sexual… Am fost nevoită să sublimez în cuvinte tot felul de energii latente încât mă întreb dacă aș ști să mai trec dincolo de ele… cuvintele mele ard în locul meu…

Când tu taci vreme lungă, rațiunea îmi spune că așa trebuie să fie, că e normal ca tine, că numai eu aș mai lipsi din șirul celor ce-ți pretind timpul (n-am fost mereu atât de înțeleaptă, te-am și părăsit o dată… prin toate am trecut împreună la nivelul cuvintelor, domnul meu; te-am sărutat, și te iubesc, și te-am cuprins, și ne-am certat, și m-am enervat, și te-am mușcat de buza de sus, și te-am părăsit, numai copii n-am făcut… glumesc); apoi, frumos vorbitoare fiind, prima reacție este să-ți scriu. Sunt oricum conștientă că e una dintre armele seducției mele. Culmea, că de cuvinte sunt sigură ca o floretistă pe brațul cu care mânuiește floreta, de concretul din ele nu mai sunt atât de sigură, dar asta ar fi o altă discuție… Nu-mi dau seama încă de unde vine totuși dependența asta de a-ți scrie, de a gândi ce trăiesc direct în cuvintele pentru tine…

Cred că absolut instinctiv știu că scrisul meu pentru tine și gesturile tale surprinzătoare de a-mi descoperi picioarele din rochia albă mă salvează de bovarism…

Briefing… mi s-au întâmplat și mie cuvinte frumoase de când nu ne-am mai întâlnit; un șofer buddhic de autobuz (după zeci de ani de meserie, șoferii profesioniști devin toți filosofi) mi-a spus că sunt o condoriță (nu pentru asta l-am declarat filosof, ci pentru cu totul alte tâlcuri) în momentul când a auzit că nu sunt căsătorită și, admirând alura ce mi-o dădea o bluză

cu o mânecă lungă, amplă ca o aripă și fără celălalt umăr, a explicat el că aceste păsări se împerechează târziu, la nu mai știu câte zeci de ani… mi-a plăcut… M-am bronzat, mi-am scos ghipsul, deși nu trebuia (fratele meu m-a taxat: „Tu ai crăieri pe câmpuri și pe la gârlă și ăla, ghipsul, te ținea în loc“; *a crăieri* = verb regional pentru „a umbla pe coclauri“); mai șchiopătez încă puțin, iar glezna nu mi-e încă subțire ca *avant l'accident*. Am început o cură de slăbire, în insulă este caniculă, am ales să plec cinci zile în perioada 29 august-2 septembrie într-un circuit în… Deltă…

…atât azi… mă bucur mult de tine, iar în așteptarea unui semn te eliberez din îmbrățișare…

…abia scăpat din îmbrățișarea ta te întind pe spate, îți ridic încet rochia, privind creșterea în volum, ușor conică, a coapselor, mă bucur să constat că nu porți lenjerie într-o insulă atât de caniculară, îți îndepărtez picioarele atât cât să îmi pot sprijini coatele pe ele, cu brațele lipite de ele și mâinile așezate lipit de abdomenul tău, privind deschiderea brun-violacee dintre picioare, pentru ca apoi să pun degetele mari ale fiecărei mâini de o parte și de alta a clitorisului, trăgând în sus de pielea abdomenului până când el, clitorisul, soldatul de veghe de la poarta palatină, se ridică semeț și surprins de soarele care îl înconjoară și mai ales de atingerea buzelor mele. Apoi îți întorc bazinul într-o parte, perpendicular pe pământ, lăsându-ți umerii orizontali, astfel încât pieptul și corpul tău să torsioneze aproape 90 de grade trigonometrice accentuând dinamica sânilor. Așa, în poziția asta, îți voi lua piciorul încă afectat și îl voi ridica vertical spre cer, încalec pe celălalt picior întins pe pământ și încet, foarte încet, pătrund în incandescența dinlăuntrul tău, într-un concert de vibrații și mișcări abia perceptibile, dar sincronizate. Acum, așa, poți să îmi vorbești, poți să îmi scrii, poți să faci ce vrei, în timp ce eu îți spun că nu

există femei ridicole în raport cu bărbații, ci doar femei lipsite de curajul de a-și asuma feminitatea, așa cum nu există bărbați acuzatori de ridicol, ci doar bărbați lipsiți de curajul de a-și recunoaște dorințele, îți spun că da, am cunoscut toate femeile de care îmi vorbești tu, dar, la fel de adevărat, niciuna nu a pus atât de mult din sufletul ei în cuvintele scrise pentru mine, îți spun că în loc să învăț un verb nou, mai bine l-aș trăi.

...mmm, dar de unde veneai atât de dimineață și atât de impetuos? Ai fost de curând în vreun iad? Ți-am primit înfiorată mângâierile sau, mai exact, m-am lăsat trântită în iarbă și nici dacă aș fi vrut să am vreo inițiativă *on my own* nu cred că aș fi avut vreun răgaz... La ceva anume n-am putut renunța însă, să sărut cu lăcomie o gură atât de înduioșător stârnită, atât de în zori... dar m-am cuibărit în brațele tale pentru ultima dată, deși pe tine nu mai pot să nu te iubesc...

...hei, hei, hei, drama noastră este că nu vin de niciunde și nici nu ajung niciunde... fata mea dragă, între noi nu mai poate exista „ultima dată“ în cuvinte și cu atât mai puțin în atitudine, gesturi, acțiuni sau inițiative, într-atât suntem de maturi și liberi... Dar, din păcate sau din fericire, pe Pământ nimic nu este veșnic, nici măcar Pământul; acceptăm printr-un postulat că doar Dumnezeu este veșnic și față de El existența noastră este ca o scânteie, un fulger și atât. Te-am întâlnit de doar câteva ori și totuși te iubesc de 16 ani... Să-mi spună cineva că nu iubirea este Dumnezeul nostru, veșnicia Lui...

...sărut-mâna, doamna mea...

...acum aș vrea să derulez înapoi filmul venirii femeii din capătul coridorului pentru a avea timp să găsesc o soluție ca ea să-mi rămână mie... Dacă voința noastră și-ar putea căpăta o stare de agregare a mea, ar deveni acum un munte din cremene în calea ei, dar e la jumătate de metru, apoi la treizeci de

centimetri și eu îi voi deschide, firesc, ușa… Simt însă că apropierea ei de mine îmi va fi insuportabilă… zâmbește din ochi, știe că pe ea am așteptat-o, știe tot… căldura umerilor dezgoliți, adiată de mișcare și de înălțimea ei direct în fața mea, mă face să am o mișcare de recul… pentru că subit și dureros îmi doresc să le refac conturul cu vârful arătătorului și să-i gust… orice altceva, piatra filosofală sau dezlegarea misterelor universului, orice altceva mi-ar oferi ziua, n-ar potoli dorința asta autodevorantă… ușa se închide, întorcându-mă spre interior holul imens îmi pare acum rece. Ceva s-a stins înlăuntrul meu… Străbat cu pași înceți, încercând să-mi țin răsuflarea ca să nu respir undele parfumului ei rămase să plutească fatal exact la înălțimea nărilor mele; tot ce fac de cinci minute încoace este împotriva mea însumi, chiar și să întorc și eu capul… venind din sens invers spre stânga… ca să văd, în van, poate exact ceea ce a văzut ea pe fereastră. Brusc, de la capătul coridorului, mă întorc și, tot împotriva voinței mele, percepându-mi corpul ca pe un mecanism controlat cu o telecomandă aflată în mâna altcuiva, o rup la fugă spre ieșire, atingând precum atleții de distanțe scurte o viteză de 100 metri în 10 secunde… încă mai zâmbea din ochii verde întunecat când am ajuns-o din urmă, în soarele primăvăratec…

…mi-a cuprins gura în raza concentrată a privirii… eu i-am cuprins umerii fiindcă de ceva timp aveam deja gândurile și palmele în forma lor rotunjită…

…totul e întâmplător, domnul meu… fiindcă toate minunile vieții mele au venit de departe, în liniște, tăcute, iscate dintr-o stare fără vânt și arderi celulare, nevăzute, neauzite, inconștiente, neprevestite de nimic, neintuite, întâmplătoare… iubirile chiar sosesc pe neașteptate, ca un călător ce-ți deschide ușa în miezul unei ierni viscolite și îți cere să-l lași în casa ta, în viața ta…